

GOVERNMENT OF INDIA
DEPARTMENT OF ARCHAEOLOGY
CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY

CLASS- ACC. No. 1890

CALL No. 32.2 VSL. 3-1/4

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ५३

सत्याषाढविरचितं श्रौतसूत्रम् ।

अश्रद्धयसमाधिपर्यन्तं मातृदत्ताचार्यविरचितवृत्तिसमेतं तदग्रे च
महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् ।

एकोनविंशविंशैकविंशप्रश्नात्मकोऽष्टमो भागः ।
(सत्याषाढगृह्यशेषसूत्रहोत्रोपोद्घातादिसहितः ।)
एतत्पुस्तकं

वे० शा० सं० रा० शंकरशास्त्रीमारुलकर
इत्येतैः संशोधितम् ।

तच्च

वी. ए. इत्युपपदधारिभिः १९७०

5a 2Vs1

Sar/49a

विनायक गणेश आपटे

1888-

इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा
प्रकाशितम् ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८५०

सिस्ताब्दाः १९२९

(अस्य सर्वेऽधिकारा राजशासनानुसारेण स्थाय्यीकृताः ।)

मूल्यं रूपकचतुष्टयम् (रु. ४)

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY, NEW DELHI.

Acc. No. ~~1888~~ 1890 .....
Date. 25. 8. 54. ....
Call No. Sa. 2V. 51 / 5a1. / Aga. ....

अथ सत्यापाङ्गद्विरण्यकेशिश्रीतसूत्रे गृह्यकर्मप्रतिपादकैको-
नविंशविंशप्रश्नगतविषयाणामनुक्रमणिका ।

विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।
उपतन्त्रनम्	६११	सीमन्तोन्नयनम्	६१४
समावर्तनम्	६१६	पुंसवनम्	६१५
मधुपर्कः	६१६	गर्भस्त्रावहरोपायः	६१६
समावृत्तस्य कर्मविषयः	६१३	सुत्वप्रसवोपायः	६१७
क्षत्रगुप्तिः	६१३	जातकर्म	॥
पूजासिद्धिः	६१४	नामकरणम्	६११
श्रीवर्चनयनम्	॥	प्रसादागतस्य विधिः	६१५
श्राद्धाभिषयनम्	॥	अन्नप्राशनम्	६१६
नैमित्तिककर्माणि	६१६	चूडाकर्म	॥
श्राद्धमहाकुनप्रायश्चित्तम्	॥	गोदानकर्म	६१६
श्राद्धमस्वप्नदर्शननिमित्तको श्राद्धः	६१६	श्राद्धप्रायश्चित्तम्	६२०
अद्भुतप्रायश्चित्तानि	६१७	शूलगवं कर्म	६२२
श्रीप्राहः	६१२	मौल्यविहारः	६२४
विवाहहोमः	६१४	सैत्रपत्यः स्थालीपाकः	६२६
वधूपवेशः	६१५	मासिकश्राद्धम्	६२८
गृहप्रवेशस्थालीपाकः	६१६	मास्यावर्ध श्राद्धम्	६३६
त्रय्यार्कम्	६१६	अष्टका	॥
सर्वाधानम्	६१७	पूर्वेष्टुःश्राद्धम्	॥
औप्रासनहोमः	६१८	अष्टकाश्राद्धम्	६३०
पूजः संधानम्	६१८	आन्वष्टक्यम्	६३३
प्रसङ्गात्प्रवासविधिः	६१७	श्रवणाकर्म	॥
गृहस्थस्य गृहकृत्याम्	६१०	आग्रहावणी	६३६
वास्तुशामनम्	६१३	उपाकरणम्	६३८
गृहप्रवेशनम्	६१३	उत्सर्जनम्	६३०

अथ सत्याषाढविरचितहिरण्यकेशिपुश्रौतसूत्रस्थविषयाणामनुक्रमणिका ।

विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।
आचारप्रशंसा	१	कुम्भस्थापनविधिः	"
प्राणापानयोः समीकरणेन हृत्पथे		पुण्याहदेवताविचारः	२१
हंसध्यानम्	"	पुण्याहवाचनविधिः	"
महामुञ्जोत्सर्गविचारः	"	मातृकापूजनविधिः	२४
तत्र शौचविचारः	"	नान्दीमुखविधिः	"
आचमनविधिः	२	अङ्कुरारोपणविधिः	२५
दन्तधावनविचारः	"	उदकशान्तिविधिः	२६
दन्तधावने निषिद्धकाष्ठादि	"	प्रतिसरबन्धः	२७
वारुणादिदशविधस्नानम्	३	ग्रहातिथ्यवस्त्युपहाराः	२८
यज्ञोपवीतनिर्माणधारणविचारः	४	ऋतुशान्तिव्याख्यानम्	३१
भस्मत्रिपण्डुधारणम्	"	नारायणबलिः	३२
संध्योपासनविचारः	५	प्रजार्थिनो होमः	"
नित्यहोमो ब्रह्मयज्ञे तर्पणविचारश्च	"	विष्णुबलिव्याख्यानम्	३४
देवार्चनविचारः	६	पुत्रप्रतिग्रहकल्पः	३५
षोडशोपचारपूजनफलम्	"	यज्ञोपवीतविधिः	"
माघ्यान्हिककर्मविचारः	७	पुनःसंस्कारविचारः	३६
भोजनविषये विचारः	८	जडबधिरमूकानां संस्कारः	३७
आचमनविधिः	९	द्विभार्यस्याग्निपरिचर्या	"
संध्योपासनविधिः	"	अर्कोद्वाहविधिः	"
गृहस्पत्योपासनम्	"	गृह्यशेषव्याख्यानम्	३९
पञ्च महायज्ञाः	१२	औपासने कर्तव्येषु कर्मसु विशेषः	४०
मृत्तिकास्नानविधिः	"	आपूर्विकहोमविधिः	"
महापुरुषपरिचर्याविधिः	१३	स्थाण्डिलविधिब्याख्यानम्	४१
पञ्चाङ्गरुद्राणां अपहोमार्चनविधिः	१४	सिकतादोषाः	"
रुद्रस्नानार्चनाभिषेकविधिः	१५	दर्हिहोमेषु दर्भसंख्याकथनम्	"
शालीनयायावरणां प्राणाहुतयः	१७	शम्यापरिधिस्थाख्यादीनां प्रमाणम्	"
अतिवित्रस्याघमर्षणस्य करुपः	१९	कामनावशात्स्थाण्डिलस्य प्रागुदक्-	
प्रजाकामस्योपदेशः	"	प्रवणताकथनम्	४२
गणपतिपूजनविधिः	२०	उपलेखप्रोक्षणाबोक्षणादेर्देवताकथनम्	"

विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।
अचित्राक्षचर्ये दिनसंख्या	४३	समयज्ञान्याख्यानम्	"
यज्ञव्याख्यानम्	"	तृणमर्मकरूपः	७९
आधारवस्तु दर्बिहोमेषु याज्यापुरोनु-		ओंकारकरूपः	८०
वाक्याविचारः	४६	व्याहृतिकरूपः	"
राजन्यवैश्ययोरुपनयने विशेषः	४८	दुर्गाकरूपः	"
पञ्चमहायज्ञानां स्वरूपं क्रमश्च	"	उपश्रुतिकरूपः	८१
गोप्रसवशान्तिः	४९	श्रीकरूपः	"
मूलनक्षत्रजननशान्तिः	५०	सरस्वतीकरूपः	८२
आश्लेषाजननशान्तिः	५१	विष्णुकरूपः	८३
नक्षत्रगण्डान्तनन्मशान्तिः	५२	रविकरूपः	"
एकनक्षत्रजननशान्तिः	"	ज्येष्ठाकरूपः	८४
श्रिकप्रसवशान्तिः	५४	विनायकरूपः	८५
नक्षत्रगण्डान्तलक्षणम्	५५	मृत्युंजयकरूपः	८६
तिथिलग्नगण्डान्तशान्तिः	"	शिथिलीकरूपः	८७
कृष्णचतुर्दशीजननशान्तिः	५६	सिंहस्थे सूर्ये गवादिप्रसवे शान्तिः	८८
ग्रहणजननशान्तिः	५८	ईशानकरूपः	"
सिनीवालीकुहूजननशान्तिः	६०	ग्रामस्योत्पातशान्तिः	८९
दर्शनजननशान्तिः	६१	अर्द्धनिपाते शान्तिः	९०
संक्रान्तिन्यतीपातवैधृतियोगजन-		वनस्पतिशान्तिः	"
शान्तिः	६३	उग्ररथशान्तिविधिः	"
प्रसववैकृतजननशान्तिः	६६	विवाहे कन्याया रमोदर्शने प्रायश्चित्तम्	९१
सदन्तजननशान्तिः	"	अनावृष्टिशान्तिविधिः	९२
पञ्चमारिष्टजननशान्तिः	६७	अनन्तपारायणविधिः	"
यमलोत्पत्तिविधानम्	६८	तडागादिजलाशयोत्सर्गविधानम्	९३
तत्र वाजिदानमन्त्रः	६९	जलाशयानां उत्सर्गानि	"
मूर्तिप्रातिपादनमन्त्रः	"	अधत्पसंस्कारविधानम्	९६
यमलकरूपः	"	वृक्षारोपणविधिः	"
नवग्रहपूजाविधिः	७०	वृक्षोद्यापनविधानम्	९८
गृहशान्तिकर्म	७१	वटोद्यापनविधिः	१००
गजशान्तिः	७७	प्रासादोद्यापनविधिः	१०१

विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।
प्रासादकलशान्यासविधिः	११३	तत्र देवस्थ स्तपने विधिः	११४
स्वास्त्यपूजाविधिः	११	विष्णोः स्तपने विशेषः	११५
प्रासादवास्तुपूजनविधानम्	११	काम्यधृषोत्सर्गविधानम्	११७
गृहवास्तुपूजनविधानम्	११५	सहस्रभोजनविधिः	११८
वास्तुमण्डलदेवताः	११	जीवच्छास्त्रविधिः	११९
विष्णुप्रतिष्ठाकरूपः	१२७	कूर्माण्डहोमविधानम्	१२१
पञ्चगव्यम्	११	संन्यासविधिः	११
रुद्रप्रतिष्ठाकरूपः	१०९	कपिलसंन्यासविधिः	१२५
पुनःप्रतिष्ठाकरूपः	११२	अयाज्ययाजनादौ प्रायश्चित्तकथनम्	१२६

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिमृगशेषसूत्रस्थविषयाणामनुक्रमणिका ।

अथ प्रकीर्णविषयाणामनुक्रमणिका ।

विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।
अथयनादिचौलान्तगृहकारिकाः	१-१८	गु० भास्करशास्त्रिप्रणीतो याजुषहोत्र-	
कैल्यन्तीव्रतसंन्यासविधिः संन्यासादयानु-		विचारः	१११-११८
पहोत्रसूत्रमाज्यभागान्तम्	१८-२४	गु० वासुदेवशास्त्रिविरचितो याजुषहोत्र-	
याजुषहोत्रोपोद्धातः	१५५-१६३	विचारः	११८-१७१
याजुषहोत्रविचारः	१६३-१६६		

अथ सत्याषाढहिरण्यकेशिश्रौतसूत्र प्रकीर्णविषयश्रमभगतविषयाणामनुक्रमणिका ।

विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्कः ।
दशैर्पूर्णमासहोत्रसूत्रार्थस्य संक्षेपेण कथ-		सामिधेनीमन्त्रेषु संतानविचारः	१७९
नम्	१७३	ऋगन्त्रेषु प्रणवसंघानम्	१८१
होत्रव्याख्यानम्	१७४	तं त्वेति सामिधेन्यास्त्रिर्विग्रहः	११
परिभाषाकथनम्	१७५	खुरादापनादिनिगदेषु शास्त्रान्तरस्य-	
सामिधेनीसंख्याविधिः	१७७	पाठदूषणम्	१८३
सामिधेनीष्वैःस्वरकथनम्	१७८	परिधानीयाकथनम्	१८३
सामिधेनीष्वान्यन्तयोरावृत्तिः	११	सामिधेनीसंख्याविकल्पः	१८५

विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।	विषयाः	पृष्ठाङ्काः ।
सामिधेनीषु कान्यसंख्याविधिः	६८८	स्विष्टकृति गुणान्तरविधानम्	७०६
सोमयाजिनो विशेषः	६८९	होतुरिडावदानम्	"
प्रवरवरणम्	६९१	प्रत्यङ्मुखत्वेनेडोपाह्वानम्	७०७
चतुष्पञ्चप्रवरवरणनिषेधः	"	पराङ्मुखत्वेनेडोपाह्वाननिषेधः	"
निविन्मन्त्राणां संज्ञाननिषेधः	६९२	इडाभागप्राशनमन्त्रकथनम्	७०८
देवतावाहनम्	६९३	ये यजामहकरणम्	"
उपांशुयाजप्रतिषेधः	६९४	संप्रेषिते विशेषकथनम्	"
आग्नेयादूर्ध्वं देवतावाहने विशेषः	"	यजमाननान्नो निर्देशः	७०९
होतृवरणे केचिद्धर्माः	६९६	पत्नीसंयाजेषु याज्यानुवाक्याप्रदर्शनम्	७१०
प्रयाजानां नवैकादशसंख्यायाः		प्रवरव्याख्यानम्	७१४
प्रयाजाभ्यासेन पूरणम्	६९८	भृगुगोत्रप्रवरकाण्डम्	७१६
आञ्चभागयोर्यजनम्	६९९	गौतमगोत्रप्रवरकाण्डम्	७१८
पुरोनुवाक्यासु प्रणवसंज्ञानम्	"	भारद्वाजगोत्रप्रवरकाण्डम्	७१९
याज्यासु वषट्कारविधानम्	"	अत्रिगोत्रप्रवरकाण्डम्	७२०
याज्यावषट्कारयोर्नैस्तुष्ट्यम्	७०१	विश्वामित्रगोत्रप्रवरकाण्डम्	"
कामनावशेन याज्यावषट्कारयोः		कश्यपगोत्रप्रवरकाण्डम्	७२१
शनैरुच्चैरुच्चारणम्	७०२	वसिष्ठगोत्रप्रवरकाण्डम्	"
आह्वयमागयोर्यज्यापुरोनुवाक्यानां		अगस्त्यगोत्रप्रवरकाण्डम्	७२२
कथनम्	७०३	क्षत्रियप्रवरकाण्डम्	"
आग्नेयस्य हविषो याज्यानुवा-		अनाज्ञातबन्धूनां गोत्रप्रवरकाण्डम्	७२३
क्यानां कथनम्	७०४	सार्वर्णिकार्षेयप्रदर्शनम्	७२४
स्विष्टकृति याज्यापुरोनुवाक्याकथनम्	७०५		

इति सत्यापादाहिरण्यकेशिश्रौतसूत्र एकविंशप्रश्नगतविषयाणामनुक्रमणिका ।

**अथ सत्याषाढहिरण्यकेशिऔतसूत्र एकोनविंशविंशैकविं-
शप्रश्नगतसूत्राणां पाठक्रमेण प्रतीकानि ।**

सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।
उपनयनं व्याख्या०	१११	उत्तरेणाग्निं	११
सप्तवर्षं ब्राह्मण०	११२	अपरेणाग्निं	११
एकादशवर्षे रात्र्यन्यं	११	दक्षिणतो यज्ञोप०	११
वसन्ते ब्राह्मणं	११	अथ पारिविध्यं	११९
आपूर्यमाणपक्षे	११	अदितेऽनुमन्यस्वेति	११
शुक्लान्वाहणान्	११	अनुमतेऽनुमन्यस्वेति	११
आशितस्थ कुमारस्थ	११३	सरस्वतेऽनुमन्यस्व	११
प्रागग्नेर्द्वैरग्निं	११	देव सवितः	११
अपिबोदयग्राः	११	पारिविध्येध०	११
दक्षिणानुरारान्	११	अथ दन्त्या	११
दक्षिणेनाग्निं	११	उत्तरं पारिवि०	१२०
मयि गृह्णामि	११४	दक्षिणं पारिवि०	११
उत्तरेणाग्निं	११५	आज्यमागौ	११
अदमानमहत्तं	११	अग्नये स्वाहे०	११
एकविंशतिदाह०	११	तत्तन्तरेणेतरा	११
तस्मिच्छन्माः	११	युक्तो वह्नात्तवेदः	११
दर्वी कूर्चमाज्य०	११	सर्वदर्विहोमाणा०	१२१
सकृदेव त्रिभिः	११६	मन्त्रान्ते नित्यः	१२२
एतस्मिन्क ले ध्याता	११	अमन्त्रास्वमुष्मै	११
समावप्रच्छिन्नाग्रौ	११	मूर्ध्निः सुषरिति	११
तिरः पवित्रं	११७	आयुर्दा अग्न	११
दर्वी निष्पद्य	११	आयुर्दादेव	११
संमार्गान् जुक्ष्य	११	सदस्य कर्मणो	१२३
आज्यं त्रिग्रह्य	११	अग्नौ जघाम्या०	११
शम्याग्निः पारिदा०	११८	चित्तं च स्वाहा	१२४
दक्षिणेनाग्निं	११	अग्निर्भूताना०	११

सू० प्र०	पृष्ठाङ्कः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्कः ।
अस्मिन्ब्रह्मन्	१२४	दक्षिणी कर्णे	११
पितरः पितामहा	११	अग्नौ पृथिव्यां	११
ऋताषाडृतधामेति	११	मेघां त इन्द्रो	११
अग्नेर्गौत्तरं	१२५	अथैनं पारिददा०	११
कुमारमास्थाप०	११	अथ सावित्री	१२६
अथैनमहंतं	१२६	यद्यनुपेतस्वहृहे	११
पारिधाप्याभि०	११	सद्यः पौष्कर०	११
अथैनं मेखलया	१२७	अपरेणाग्नि०	११
उत्तरतो नाभे०	११	आदिस्थायाश्छात्रि	११
अयास्मा अजिन०	११	गणानां त्वा	१२७
कृष्णाजिनं ब्राह्मणस्य	११	अथ सप्त पालाशीः	१२९
अथैनं पारिददाति	१२८	अग्नये समिध०	११
तमपरेणाग्नि०	११	अग्नये समिधा०	११
पृषदाज्यमेके	११	अग्नये समिध	११
योगे योगे	११	अथ पारिषिञ्चति	११
प्राशयन्त्येके	११	अन्वमश्स्याः	११
आषान्तमुप०	११	अथ देवता	१३६
आमन्ता समगन्	१२९	अग्ने व्रतपते	११
अथैनमभि०	११	उदायुषेत्सु०	११
को नामासि	११	अग्निष्ट आशु	१३७
स्वस्ति देव	११	अथाऽऽह मिश्राचर्य	११
शं नो देवी०	१३०	स मातरमेवाग्ने	११
अथास्य दक्षिणेन	११	अतोऽन्येषु	११
अथास्य दक्षिणेन	११	आहृत्य भैक्षमिति	११
सविता स्वाऽभि०	१३१	यस्य ते प्रथम०	१३८
अथास्य दक्षिणेन	११	उपस्थितेऽन्न	११
प्राणानां ग्रन्थिरासि	११	सर्वत्रैवमना०	१३९
भूर्भुवः सुवः	११	अमुष्मै स्वाहेति	११
अथास्य दक्षिणेन	१३२	एतेषामेवाज्ञानां	११
जायुष्टे विश्वतो	११	त्रिवृताऽग्नेन	१४०

सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।
व्यहसतं	६४०	गोष्ठं वाऽच्छाद्य	११
अक्षारमलवण०	११	आहरन्त्यस्मै	११
पुस्ततात्परिवेच०	११	आहरन्त्यस्मा	११
यत्ते अग्रे	६४१	अन्तरिधिं वासः	११
व्यहे पर्यवेते	११	विराजं च स्वराजं	६६१
एतद्वमतत एवा	६४२	कतुमिद्धाऽऽर्तवे०	६६२
आचोर्यकुलवासी	११	ह्यमोषधे त्राय०	६६३
अक्षाति स्तरं	११	शुभिके शुभ०	११
दण्डी जटी	११	यद्यन्जनं त्रैककुदं	११
काषायमजिनं	११	यन्मे मनः	११
अष्टाष्टत्वारिंशद्वर्षाणि	६४४	दैवस्य त्वेति	११
न त्वेवाश्रतः	११	वेगवेज्यास्मद्	६६४
काण्डोपाकरणे	६४५	प्रतिष्ठे स्थो	११
अधीत्य वेदः	६४६	प्रजापतेः शरण०	११
उदगयन आपूर्य०	११	यो मे दण्डः	११
यत्राऽऽपस्तद्रत्वा	११	आनयन्त्यस्मै	६६५
अथ व्याहृतिभिः	६४७	रभन्तरमसि	११
अष्टाष्टं जमदग्नेः	११	अधोऽसि ह्योऽसि	११
इमं मे तत्त्वा	११	इन्द्रस्य त्वा वजे०	११
आह्वयाननेन	११	संस्तवन्तु	११
अतं विसृज्योदु	११	यशोऽसि यशो०	६६९
उदुसमं वरुण०	६४८	अथास्मा आवस०	११
अवधमित्यन्त०	११	क्षुर्वन्त्यस्मै	११
वपुषं प्रदाय	११	इसीयस्यानीय	६६७
अथोष्णशिता	११	अन्वहन्नुसं०	११
यत्सुरेण	६४९	तस्मिन्नाह्मुस्व	११
इमश्रुण्यग्रे	११	अथास्मै पाद्य०	६६८
आनदुहे शकृत्पिण्डे	११	तेनास्य शूद्रः	११
ह्यानीधेनोत्साद्यो०	११	विरोधो दोहोऽसि	११
अन्नाद्याय	६५०	आत्मानं प्रत्यभि०	११

सू० प्र०	पृष्ठाङ्कः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्कः ।
अथास्मा अर्च्य०	११८	हिरण्यबाहुः	११
तत्प्रतिगृह्णात्या	११	मम परे ममा०	११
समुद्रं वः	११	दर्शे चन्द्रमसं	५१६
अथास्मा आचम०	११९	मयि दक्षकतू	११
अमृतोपस्तरण०	११	सिगासिनसि	११
अथास्मै मधुपर्क०	११	तस्य तन्तुमा०	११
तत्सराविप्रेणो०	११	ये पक्षिणः पत०	११
सर्वं वा प्राश्या०	११	तदन्येन हस्तात्	११
अथास्मै गौ०	११०	यद्वृक्षाग्राद०	११७
तस्याः कर्मोत्स०	११	नमः पथिषदे	११
गौर्धनुर्धन्या	११	नमः पशुषदे	११
गौरस्यपहत०	११	नमः सर्पसृते	११
उत्सर्गेऽन्येन	१११	नमोऽन्तरिक्षसदे	११
तेष्वस्मै मुक्त०	११	यद्येन९ संवर्त०	११
तत्प्रतिगृह्णाति	११	नदीमुदवती०	११
इन्द्राग्नी मे	११	चित्रं देशं देव०	११
यं कामयेत	५१२	सूर्याभ्युदितोऽ०	११
भुक्तवतो दक्षि०	११	सूर्याभिनिष्पृक्तो	११८
यममास्थमन्ते०	११	न यूपमुप०	११
अनिमुप्ते जीव०	११३	अनिहृतं परि०	११
यस्मा अमात्या	११	उद्धातेषु शकुने	११
योऽथ स्वाभारं	११	अदेतद्भूतान्यन्या०	११
अथातो दारगुप्ति९	११	अथास्मा उभय०	५१२
अथात पण्य०	५१४	अथैनमुपतिष्ठते	११
पण्यस्यापादाय	११	वदीधितो वदि	११
अथातः क्रोध०	११	प्रसार्य सक्थो	११
यस्य त एषा	११	हिरण्यपस्तः	११
अथात संवादा०	११	पुनर्भामैत्विन्द्रियं	११
निशायामन्तरा०	११	वैश्वानरो रश्मि०	११०
अथैन९ संनिषा०	११५	अपैतान्यद्भूतप्रा०	११

सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।
स पूर्वाह्णे जातः	१७०	अगारं प्राप्या०	"
इन्द्राग्नी वः प्रस्था०	"	पूर्वाह्णे शाळायां	"
इमा या भाव	१७१	तस्मिन्प्राक्मुखा०	१८१
संस्थाः स्थ	"	वाचंयमावासाते	"
ऊर्मा वः पश्चा०	"	उदितेषु नक्षत्रेषु	"
अतो गर्वा मध्ये	"	मा हास्महि	"
समावृत्त आचार्य०	१७२	मारधाम द्विषते	"
व्याहृतिपर्यन्तं	१७४	सप्तर्षयः प्रथमां	"
इमं मे वरुण	"	अत्र मनोज्ञेन	१८३
अश्मानमास्याप०	१७५	पत्न्यवहन्ति	"
प्राक्मुखः प्रत्यक्मुख्या	"	अपयित्वाऽभिषा	"
यदि कामयेत	"	तेन अस्माकं	१८४
यदि कामयेत स्त्री०	"	योऽस्यापचितो	"
यदि कामयेतो०	"	नित्यमत ऊर्ध्व	"
तामग्नेन दक्षिण०	१७६	नित्यं सायंघात०	"
तां ययायतन०	१७७	सौरी पूर्वा	१८५
उदायुषेत्युत्पाप्य	"	त्रिरात्रमक्षरा०	"
तथैव स्त्राजानाव०	"	चतुर्ध्यामिपररात्रे	"
तथैव स्त्राजाना०	"	अषाढ्ये मूर्ति	"
अत्रैके जयाभ्या०	१७८	अत्रैवोदपात्रं	१८६
तामपरेणाग्निं	"	अथैनामुपयच्छते	"
अथैनां संशास्ति	"	अथैनां परिष्कभते	१८७
एकमिषे विष्णु०	"	अषाढ्ये मुखेन	"
सखायौ सप्तपदा	"	त्रिरात्रं मरुतद्वासा	"
तामपरेणाग्निं	१७९	चतुर्ध्यां जातं	"
अत्र बीजान्यधि०	"	विष्णुर्योनिं कल्प०	"
ततः प्रवाहयन्ति	"	भूः प्रजापतिनाऽस्य०	१८८
समोद्येतमाग्निं०	१८०	सर्वाण्युपमनानि	१८९
अनुगतो मन्त्र्यः	"	यथादौ यथा०	"
उपवासश्चानुगते	"	पाणिग्रहणादिरात्रि०	"

शुद्धाङ्कः ।	सू० म०	पृष्ठाङ्काः ।
शालां कारयिष्यन्	६००	उपनिर्हरन्त्यौ० ६०६
उदगयन् आपूर्य०	॥	स एष उत्तप० ॥
अहन् वासः	॥	नास्मिन्किञ्चन ॥
देवस्य त्वेत्यग्नि०	॥	अथैनं कणैः ॥
इहैव ध्रुवां	॥	ततः पाणी प्र० ६०९
इहैव ध्रुवा प्रति०	॥	अपातो मेघा० ६१०
आ त्वा कुमार०	६०१	अथोष्णशीताभि० ॥
एवमेव स्थूणा०	॥	अथैनं मातु० ॥
अथमभिष्टुश०	॥	आघायाभिमन्त्र० ६११
अस्तेनं स्थूणा०	॥	प्रक्षाल्य दक्षिण५ ॥
मा नः सपत्नः	॥	एवमुत्तरम् ॥
आस्मोस्पते वास्तोष्पत	६०२	नामयति न ॥
एवं विहित५	॥	द्वादश्यां माता० ॥
कतावृताभि०	॥	उपनिर्हरन्ति ६१२
गृहा मा निधीत	६०३	तमुपसमाधाव ॥
सिमन्धि वः	॥	इमं मे वरुण ॥
गृहानह५ सुम०	॥	द्वे नामनी कु० ६१३
अथातः सीमन्तो०	६०४	नक्षत्रनाम द्वि० ॥
प्रप्रमगर्भाया०	॥	सोमयानीति ६१४
इष्टं मे वरुण	॥	प्रवासादेत्याऽऽ० ६१५
अथातः पुंसव०	६०५	पशूनां त्वा ॥
तृतीये मास्या०	॥	अयास्य दाक्षि० ॥
आप्यौ स्थ	६०६	अथ षष्ठे मास्य० ६१६
श्ववृत्तदिति	॥	आपूर्यमाणपक्षे ॥
अचान्ताया	॥	अथैनं दधि ॥
अप्रोषमृक्कं	॥	अथैनमन्नं ॥
अग्निं गर्भः स्वये०	॥	तृतीये वर्षे ॥
किञ्चनकाले	६०७	आपूर्यमाणपक्षे ६१७
अस्तेऽश्मनि	॥	उत्तरतो माता ॥
अथपरा न	॥	अथोष्णशीता ॥

श्लोकः	पद्याङ्काः ।	श्लोकः	पद्याङ्काः ।
शीतस्त्रुणा	११७	वशैकथापरा०	११७
ओषधे त्रायस्वै०	"	अथ पर्णपुटं	"
एवमितरान्	११८	अथोपतिष्ठते	११८
उपूत्वा यथोदितं	"	अथ चान्दनसुरो०	"
संयम्य केशान्	"	अथ हेनं क्षेत्र०	"
यथाश्रद्धं त्रास०	"	चतुर्षु सप्तसु	११९
सर्षिष्मन्तमोद०	११९	अमावास्यायापप०	१२०
एवं विहितः	"	पितृभ्योऽन्नः	"
सशिखं वाप०	"	नाथपिक्षो भोज०	"
गुरवे गां	"	अग्निमुपसमा०	१२१
अथातः श्रमह०	१२०	आज्जभानान्तं	१२२
समुपसृजते यज्ञो०	"	एतामेव दिशः	"
अथ वरं वृणी०	१२१	यज्ञोपवीती न्याह०	"
कुमारमेवाहं	"	अथ नामधेयै०	"
एव० समुपसृज०	"	एवमन्नस्य जु०	१२३
अथातः शूल०	१२२	अथ सौविष्टकृती	"
आपूर्वमाणपक्षे	"	अथान्नमभिमृ०	१२४
उत्तरस्यां मीदु०	"	भुञ्जानान्समी०	"
मध्ये जघन्तम्	"	मुक्तवतोऽनुप्र०	"
यथोदमुदका०	१२३	तेष्ववाचीनपाणि०	१२५
यथोदमेवो०	"	एतत्ते ततासा०	"
व्याहृतिपर्यन्तं	"	अथ यदि नाम०	१२६
अथ पत्न्योदनं	"	अन्नाऽऽभ्यञ्जनमभ्य०	"
अथ मद्यमोद०	१२४	आहुस्वासावा०	"
अथ सर्वेभ्यः	"	अभ्यहस्वासा०	"
अभित एतमग्निं	"	एतानि वः पितरो	"
अथान्नो बीजघ्न०	"	स्वं छोम च्छित्त्वो०	"
गृहोपस्पृश	१२५	अथ पात्रं संस्था०	१२७
घोषिण उप०	"	तत्त उदकान्तं	"
दशधापराणि	"		

सू. नं०	पृष्ठाङ्कः ।	सू. नं०	पृष्ठाङ्कः ।
एतेन माध्याह्नं	१३९	उदकुम्भं दर्भ०	१४५
तत्र माध्याह्नं निध०	"	उदकुम्भमादाय	"
माध्याह्नमाधे	"	अयोपतिष्ठते	"
माध्याह्नः पौर्णमास्या	१३७	नित्यमत ऊर्ध्व	"
ततः पूर्वधुर०	"	नात्र किंशुक	१४६
अथाजस्य जु०	१३९	न परिवेषनं	"
अपूर्वस्याजस्ये०	"	निरवदास्यजि०	"
तं धृतवर्त्तं	"	आग्रहायणी	"
तेन ब्राह्मणं	"	मार्गशीर्ष्या पौर्ण०	"
तेभ्यो कथाश्र०	१४०	अथ सौविष्टकृती	१४७
प्रसिद्धमोदक०	"	ततः पाणी प्र०	"
शोभते पितृ०	"	तेषां दक्षिणा	१४८
अग्निमुपसमा०	"	स्योना पृथिवि	"
संज्ञमाधे तूष्णी०	१४१	उदायुषेत्पु०	"
औदुम्बर्या कपा०	"	उदस्थामष्ट०	"
अपयित्वाऽपि०	"	एव२ रात्रेऽस्तिः	"
सर्वहुता कपां	"	ब्राह्मणानन्तेन	१४९
उपस्थितेऽज	१४२	अथात उपाकरणो०	"
हुत्वाऽजस्य	"	अवणापक्ष ओष०	"
प्रसिद्धमोदक०	"	अग्निमुपसमा०	१५०
अजघनदाने	"	कण्डादीन्वा	"
शोभते माध्या०	१४३	तैषीपक्षस्य	"
अथातः अवणा०	"	सगणः प्राची०	१५१
तद्य पौर्णमासी०	"	ततः शुभो देशे	"
अभीषकस्य०	१४४	अक्षणे प्रजाप०	"
वर्ष्वागुपस्तीर्षे०	"		

सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।
विश्वामित्रो नम०	६९१	जगत्या वैश्यस्य	"
विश्वामित्राय	६९२	यदि कामयेत	"
तत एकवेद्यां	"	त्रिंशत्तृचाननु०	६८९
दक्षिणतः प्राची०	"	पश्चदश्येन वि०	"
यथास्वं पितृ०	६९३	वैश्यस्य साप्त०	"
अमुं तर्पयाम्य०	"	एकविंशतिमनु०	६८८
अमुष्मै नमोऽ०	"	बहुयाजिन इति	६८९
अपरेण वेदि०	"	अपरिमितमनुब्रूया०	६९०
काण्डात्काण्डाद्या	६९४	अथ प्रवरं	६९१
प्रत्येत्याशूयैः	"	एकं वृणीते	"
एवं पारायण०	"	अथ निविदो	६९२
देवा यो अप्सु	६७३	अथ चत्वार्य०	६९३
चतुर्होता पञ्चहोता	"	देवता आवाह०	"
दर्शपूर्णमासयोर्होत्रं	६७४	नामावास्याया०	६९४
क्लृप्ते होतृषदने	"	ऊर्ध्वमाज्ञेयस्या०	"
यज्ञोपवीत्याद्या०	६७५	वरणं प्रत्यूर्ध्व०	६९५
दक्षिणेन पादेनो०	"	ऊर्ध्वजुरासीनो	"
अन्नं तिष्ठन्सामि०	"	यत्रामिजाना०	"
सामिधेनीसंप्रैषा०	६७६	चतुर्होतारं	"
अथाध्वर्युः संप्रे०	"	सन्ध्येन तूष्णी०	"
प्र वो घाना अभि०	६७७	षष्टिश्चाध्वर्यो	"
यत्क्रौञ्चमन्वाहा०	६७८	षण्मोर्वरिहस०	६९७
त्रिः प्रथमाम०	"	निहोता होतृ	"
अपिवाऽनुवचने	६७९	लोककृतौ लोकं	"
सर्वेष्वगन्तेषु	६८०	प्र मे ब्रूत	"
ओंकारमुदात्त०	६८१	ततः स्तुचावादा०	"
तं त्वा समिद्धि०	"	मन्त्रेण स्थानेन	"
सोवध्याविकं	६८२	समिधो यजेति	६९८
आनुहोत दुव०	६८३	अथाऽऽज्यमाणा०	६९९
त्वं वरुण इति	"	तयोर्याज्या०	"

सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्काः
याज्यैव प्रया०	६९९	अन्वाहार्ये प्रति०	७०८
तेषां प्रचर्य	,,	नानूयाजेषु ये	,,
अथ याज्याया	,,	न्याहृतिमिरेव	,,
तथैतदेकारै०	,,	देवान्यजेति	,,
अथ यत्रावर्णो	७००	सूक्ता ब्रूहीति	७०९
चेकितानो यथा०	,,	आशास्तेऽयं	,,
ये यजामहे	,,	शंयोर्ब्रूहीति	७१०
वषादित्येके	,,	उक्त्वा शंयुवा०	,,
संततमृचा	७०१	पत्नीसंयाजेषु	,,
बर्लीय ऋचा	,,	अङ्क्ते अङ्गुलिप०	७११
यं कामयेत	,,	आज्येडामुप०	,,
यं कामयेत	,,	ऊर्ध्वं पिष्टलेप०	,,
यं कामयेत	,,	वेदोऽसि वेद०	,,
अपगूर्य वषट्	,,	घृतवन्तं कुला०	,,
यं कामयेत	७०२	यथेतं प्रति०	,,
अग्निर्वृत्राणि	७०३	संतिष्ठते दर्श०	७१२
अथ प्रधानानां	७०४	प्रवरान्न्याख्या०	७१४
अग्नीषोमा युव०	७०५	आर्षेयं वृणी०	,,
पिप्रीहि देवाः	,,	न देवैर्मनुष्यै०	,,
गायत्र्यौ वा	७०६	आर्षेयमन्या०	,,
अङ्गुलिपर्वणी	,,	यो वा अन्यः	७१५
अथास्याध्वर्यु०	,,	एकं वृणीति	,,
विज्ञायते च	७०७	भृगूनेवाग्रे	७१६
मुखेन संमितो०	,,	इतीमे भृगवो	७१७
यं कामयेता०	,,	अघातोऽङ्गिर०	७१८
अवान्तरेडां	७०८	अथ मरद्वाभानां	७१९
चतुर्धा कर्णि०	,,	अपात्रीणां	७२०

सू० प्र०	पद्यसङ्ख्या ।	सू० प्र०	पृष्ठाङ्कः
अथ विश्वामित्राणां	७२०	अथागस्तीना०	७२२
अथ औमत्तका०	७२१	अथ ताम्रियाणां	११
अथ कश्यपाणां	॥	अथानाङ्गातपन्धौः	७२३
एकार्षेया वासिष्ठा	११	अथ ह ताम्बिन	७२४

इति सत्त्वापाठहिरण्यकेशिभौतसूत्र एकोनविंशतिवैकृषिब्रह्मसूत्राणां
पाठक्रमेण प्रतीकानि ।

=====

1. 1951	2. 1952	3. 1953
4. 1954	5. 1955	6. 1956
7. 1957	8. 1958	9. 1959
10. 1960	11. 1961	12. 1962

1. 1951 2. 1952 3. 1953 4. 1954 5. 1955 6. 1956 7. 1957 8. 1958 9. 1959 10. 1960 11. 1961 12. 1962

1951

सत्याषाढविरचितं श्रौतसूत्रम् ।

मातृदत्ताचार्यविरचितवृत्तिसमेतम् ।

अथैकोनविंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

यज्ञं व्याख्यास्याम इति प्रतिज्ञात् दर्शपूर्णमासादयः सहस्रसंवत्सरान्ता ये श्रौता यज्ञा वैतानिकास्ते व्याख्याताः । स्मार्ता इदानीमष्टकादय एकाग्री कर्तव्या वक्तव्यास्तेषामुपनयनं प्रधानम् । श्रौतत्वाद्देवाध्ययनार्थत्वात् । तत आरभ्य शास्त्रैरधिकारस्तत्सर्वं प्रागन्युत्पत्तेश्च तत्प्रथमं व्याख्यातुकाम इति प्रतिजानीते—

उपनयनं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

ननु कात्स्न्येन परिसमाप्तेषु श्रौतेष्वेतेषां वचनं न्याय्यम् । न च ते कात्स्न्येन परिसमाप्ताः । दार्शपौर्णमासिकस्य हौत्रस्य काम्येष्टिपशुबन्धानां कौकिल्याः सवानां काठकाग्रीनां प्रवर्त्यस्य विहारयोगानां चोत्तरत्र वक्ष्यमाणानामवशेषात् । नैव दोषः । उपनयनं तावच्छ्रौतम् । उपनयनस्य विद्यार्थस्य श्रुतितः संस्कार इति घर्षेषु वचनात् । वाअसनेयिके शाठ्यायनिके च प्रत्यक्षं तदितिकर्तव्यताया उपदेशात् । उपवसंस्तिष्ठ-भिर्जुहुयादित्यादीनि श्रुत्यन्तराणि सन्तीति च । तस्य श्रौतमध्ये विधानं श्रौतत्वख्यापनार्थम् । कार्यत्रये श्रौतं प्रायश्चित्तं यथा स्यादिति । तत्संबन्धादितिकर्तव्यताकत्वार्थाद्भूतोपाकरणविसर्गस्नानविवाहादीनां तदनन्तरं विधानम् । अत एव लौकिकान्धाधारत्वमुपनयनस्य । इदं च स्मार्तानां प्रायः श्रौतमध्ये विधानस्य प्रयोजनं श्रौतवदादर एषां स्यादिति । येन कर्मणा यस्मिन्वा कर्मणि आचार्यसमीपं नीयते कुमारस्तदुपनयनम् । किं तदन्यायतनोद्धननादि सावित्रिव्रतविसर्गान्तम् । तद्विस्तरेण सफलं वक्ष्यामः । सोऽयं दृष्टार्थः संस्कार उपनयनं नाम । विद्यार्थिन आचार्यसमीपमुपगमनमुपनयनम् । विद्यार्थस्य श्रुतितः संस्कार इति वचनरत्नैर्वर्णिकानामेव स्यात् । ननु शूद्राणामुपनयनं वेदाध्ययनमिति शूद्रादीनां प्रतिषेधात् । तस्माच्छूद्रसमीपे नाध्येतव्यमित्यादिना तत्समीपेऽध्ययनप्रतिषेधाच्च । पुंसामेव क्रियते न स्त्रियाः । स्त्रिया नाध्येयं न स्त्रीशूद्रसमीपे ब्रह्म आवयेदिति स्त्रीणामध्ययनप्रतिषेधात् । पाणिग्रहो विधिः स्त्रीणामौपनायनिकः पर इत्युपनयनभाक्तित्वाच्च विवाहस्य ॥ १ ॥

कस्मिन्वयसि क उपनेय इत्युच्यते —

सप्तवर्षं ब्राह्मणमुपनयेत् ॥ २ ॥

सप्त वर्षाणि यस्य जन्मतः परिमाणं स सप्तवर्षो ब्राह्मणस्तमुपनयेत् । उपनयतिेत्यप-
पाठः ॥ जन्मत आरभ्य सप्तमे वर्षे उपनयेतेत्यर्थः । वर्षेषु चैतदेव वक्ष्यति । गर्मा-
ष्टमेषु ब्राह्मणमिति । तस्मादिह वचनं गर्माष्टमे वर्षे ब्राह्मणमुपनयेदिति शास्त्रान्तरे
दर्शनात् ॥ २ ॥

एकादशवर्षं राजन्यं द्वादशवर्षं वैश्यम् ॥ ३ ॥

एकादशे राजन्यं द्वादशे वैश्यम् । एतयोरपि पूर्ववदर्थः । जन्मतः संख्या गर्मा-
दारभ्य तदुभय धर्मेषु विकल्प्यते ॥ ३ ॥

वसन्ते ब्राह्मणं ग्रीष्मे राजन्यं शरदि वैश्यम् ॥ ४ ॥

सर्वत्रोपनयेदिति शेषः । कालस्यापि धर्मं सिद्धस्य पुनर्विधानं कालान्तरदर्शनात् ।
एकेषाम्—उदगायन आपूर्यमाणपक्षे कल्याणे नक्षत्रे चौरक्रमोपनयनभोदानविवाहा
इति । सप्तवर्षं ब्राह्मणं वसन्त उपनयेदित्येव सिद्धे कालवयसोः किमर्थं पृथग्रहणम् ।
अशक्तौ कामसंयोगे वाऽन्यस्मिन्नपि वयसि सर्वस्मिन्नप्युदमयने भवेदिति कालवयसो-
रनित्यत्वरूपानार्थम् । तथा धर्मेषु सप्तम आयुःकाममित्यादि काम्यवयसोऽनुक्रमणमा
षोडशाब्राह्मणस्यानन्त्यय(नतीतः काल) इति यथा ऋतेषु समर्थः स्यादित्येतदन्तमसं-
भवे कालविधिपरिग्रहणेन नियतवयस्त्वं च दृष्टम् । अथैतानि धर्मत एव सिद्धानि
पृथक्वचनं गुणद्वयस्यैकस्मिन्वाक्ये विधातुमशक्यत्वाद्यथा धर्मेषु पृथक्वचनं तथेहापि
स्यादिति द्रष्टव्यम् । कालस्यानित्यतत्वं पूर्वत्रैव ख्यापितम् ॥ ४ ॥

आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रे विशेषेण पुंनामधेये ॥ ५ ॥

क्रमेण उद्योत्सन्नायाः पूर्तये यः पक्षः स आपूर्यमाणपक्ष इत्यर्थः । तस्मिन् पुण्ये
शुभे नक्षत्रे विशेषेण पुंनामधेये पुंशब्देनाभिधेय उपनयेद् ब्राह्मणादीन् । ऋतुभिरस्य
विधेः समुच्चयसंभवाद् विशेषेणोति वचनात्पुंनामधेये विशिष्टमुपनयनम् । अन्यस्मिन्नापि
पुण्ये न गहिते । अथक्युपनयनम् तिष्ठो हस्तः शतभिषकप्रोष्ठपदा इति पुंनाम-
धेयानि ॥ ५ ॥

युग्मान्ब्राह्मणानन्नेन परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्य-
यनमिति वाचयित्वा ॥ ६ ॥

युग्मान्पुनःप्रभृतीन्समसंख्याकान्ब्राह्मणान्बुद्धौ फलभूयस्त्वदन्नेन परिविष्य तर्प-
यित्वा पुण्याहं मुदिनत्वं सर्वकालमहनि स्वस्त्ययनं रक्षापुष्टिपुत्रधनधान्याद्यभिवृद्धिः ।
पुण्याहं भवन्तो ब्रुवन्तु । स्वस्ति भ० ऋद्धिं भ० इत्येवं पुण्याहवाचनविधिना वाच-
यित्वेत्यर्थः । इतिशब्दो न्याय्याभिवचनानां परिग्रहार्थः ॥ ६ ॥

अशितस्य कुमारस्य केशान्वापयित्वा स्नातम
लंकृतमहत्तं वासः परिधाप्य प्राचीनप्रवण उदी-
चीनप्रवणे प्रागुदकप्रवणे समे वा देशे उद्धृत्यावो-
ह्याग्निं मथित्वा लौकिकं वाऽऽहृत्य न्युप्योपस-
मादधाति ॥ ७ ॥

अशितस्येत्यादि । अलंकृतं मालयादिना मण्डितम् । अहतमनुपयुक्तं वासः परिधाप्य ।
प्राचीनोदीचीनप्रागुदगवनतानामन्यस्मिन्समे वा देशे शास्त्रान्तरे दर्शनादिषुमात्रावरेऽन्य-
यतन उद्धृत्याभ्याऽन्येन वा । पुनर्धर्मशास्त्रे दर्शनादुपसमाधानदेशे तिलो रेखाः प्राची-
रुदगपवर्गास्तिष्ठ उदीचीः प्रागपवर्गा लिखित्वा कृत्स्नभन्यायतनमद्विरवक्ष्योत्तिष्ठ्या-
वोक्षणोदकशेषमुत्तरेण पूर्वेण वाऽन्यदुपनिदध्यात् । याज्ञिकोक्ताद्याग्निं मथित्वा
लौकिकं वाऽऽहृत्य श्रोत्रियगारादभ्यायतनमध्य उपसमादधाति काष्ठाभ्यध्याघाय प्रज्व-
लयतीत्यर्थः । इहोपनयनादिषु कर्मसु पूर्वयुस्तदहरेव वा प्राक्कर्माभ्यान्दिमुत्तश्चाङ्गं
शास्त्रान्तरे दृष्टं सर्वे कुर्वन्ति तदप्यविरोधात्तत्त एवागमस्य कार्यम् ॥ ७ ॥

प्रागग्नेर्दग्धैर्वाग्निं परिस्तृणाति ॥ ८ ॥

तमाग्निं प्रागग्नेर्दग्धैः पुरस्ताद्दक्षिणतः पश्चादुत्तरत इति परिस्तृणाति । ह्रस्वा उद-
गपवर्गाः पश्चात्पुरस्ताच्च भवन्ति ॥ ८ ॥

अपिबोदगग्नाः पश्चात्पुरस्ताच्च भवन्ति ॥ ९ ॥

अपिवा पश्चात्पुरस्ताच्च ये दर्भास्त उदगग्नाः भवन्ति । प्रागग्ना एव दक्षिणा
उत्तराश्च ॥ ९ ॥

दक्षिणानुत्तरान्करोत्युत्तरानधरान्वादि प्रागु-
दगग्नाः ॥ १० ॥

प्रागग्नाश्चोदगग्नाः प्रत्येकमग्रशब्दः परिसमाप्यते । यदि परिस्तरणदर्भोः प्रागुद-
गग्ना भवन्त्येतस्मिन्यक्ष इत्यर्थः । तत्र दक्षिणान्दर्भान्पूर्वापरस्यो दर्भस्य उत्तरानुपरी-
शयात्करोति । यदि प्रागुदगग्ना इति वचनमुत्तर एव पक्षेऽयं विधिः स्थान प्रागग्रपक्ष
इत्येतदर्थम् । नैतदस्त्यानन्तर्यादसंभवादेतत्सिद्धं हि । एवं तर्हि श्रौतेष्वपि स्तरणम-
धरोत्तरभाव एव भवेदितिदं दक्षिणप्रागग्रतायामपि उदग्रताया अपवादं वा दक्षिणाग्र-
ताया एवं भवत्येव ॥ १० ॥

दक्षिणेनाग्निं ब्रह्मायतने दर्भान्संस्तीर्य ॥ ११ ॥

दक्षिणेन परिस्तीर्णमाग्निं ब्रह्मण आयतने प्रवेशनदेशे दर्भान्सम्यक्बहुलान्
संस्तीर्य ॥ ११ ॥

मयि गृह्णामि यो नो अग्निरिति द्वाभ्यामात्म-
अग्निं गृहीत्वा ॥ १२ ॥

मयि यो न इति द्वाभ्यामात्मयिमग्निमात्मानि गृहीत्वा तथा संकल्पयित्वेत्यर्थः ॥ १२ ॥

उत्तरेणाग्निं दर्भान्संस्तीर्य यथार्थं द्रव्याणि
प्रयुनक्ति ॥ १३ ॥

अग्रेरुत्तरतो दर्भान्परिस्तीर्य यथार्थं यथाप्रयोजनं द्रव्याणि प्रयुनक्ति । कानि
तानि यानि अश्मादीनि दश येनान्येन प्रयोजनं तच्च । अग्निग्रहणमनर्थकमग्निं मयित्वे-
त्यधिकारात् । यथा परिस्तरणे नानर्थकम् । अस्यैवाग्नेः संप्रत्ययार्थम् । परिस्तरणं
त्रेताग्रेरपि स्यात् । परिस्तरणदर्भा होमेषु भवेयुरिति । तत्राग्निहोत्ररानाभिषेकयोः पूर्व-
वचनं श्रौतपायश्चित्तार्थं क्रमार्थं प्रागुद्गम्यतानियमार्थं च । स्थानादौ क्षेत्रपत्ये चाग्नि-
कार्यं प्रवृत्तेरग्रेरपि स्यात्परिस्तरणम् । केचिदिहैव परिस्तरणस्यानित्यत्वस्यापनार्थम-
ग्निग्रहणं मन्यन्ते । तथोक्तं बह्वृचानां कृताकृतमाज्यहोमेषु परिस्तरणमिति । तत्राऽऽ-
चाराद्वैदिकेषु परिस्तरणम् । उत्तरेणाग्निमित्यश्चाप्यग्निग्रहणमात्मीयमग्निमित्यात्मीयस्या-
ग्नेर्ग्रहणार्थम् । यथार्थमिति वचनमुच्यमानानामपि प्रयोजनाभावे निवृत्त्यर्थम् ॥ १३ ॥

अश्मानमहतं वासोऽजिनं मौञ्जीं मेखलां त्रिवृतां
ब्राह्मणस्य ज्याꣳ राजन्यस्याधीसूत्रं वैश्यस्य
बेलवं पालाशं वा दण्डं ब्राह्मणस्य नैयग्रोधꣳ
राजन्यस्यौदुम्बरं वैश्यस्य ॥ १४ ॥

अश्माऽऽक्रमणाय । वासः परिधानार्थम् । अजिनमुत्तरीयार्थम् । मौञ्जी मुञ्जानां
विकारो मेखला । शक्तिविषये दक्षिणावृत्तानामिति धर्मेषु विशेषः । त्रिवृता त्रिगुणा ।
(त्रिवृत्तामिति पाठः ।) अजादिपाठो विभाषाऽनुमेयः । सर्वेषां व्यञ्जनानामाकारं
बहिर्भागुरित्यभीष्टिरस्तीत्येके । ज्या धनुषो रज्जुः । मौञ्जी चायोमिश्रेति धर्मेषूक्तम् ।
अविरेवावी । सर्वतोऽस्तिवर्षादित्येक इतीकारः । अव्याः सूत्रमकीसूत्रम् । अविलो-
ममयी रज्जुरित्यर्थः । सैरी तामलीत्येक इति धर्मेषु वचनानात् । बैल्वो बिल्वमयः ।
पालाशः । पलाशमयः । दण्डो ब्राह्मणस्य । नैयग्रोधो वटमयः । स्कन्वजो नादरो
वाऽवाक्यदण्ड इति धर्मेषु विशेषः । औदुम्बरेण नादरस्य धर्मेषु विकल्पः । वाक्षो दण्ड
इत्यवर्णसंयोगेनैक उपदिशन्तीति सर्वेषामनियतवृक्षत्वं दण्डानाम् । षत्पुष्पादेशं मस्तक-
ललाटनासिकाग्रप्रमाणैः स्युरिति सिद्धमात्मीयेषु दण्डेषु मेखलानां धर्मत एव सिद्धेर्वृक्षा-
दिगुगवचनं धर्मगृह्यान्तरविहितविशेषविधिपरिग्रहार्थम् ॥ १४ ॥

एकविंशतिदासमिध्यं संनद्धत्याहुतिपरिमाणं
वा ॥ १५ ॥

एकविंशतिकाष्टमिध्यं संनद्धति प्रयुनक्तीत्यर्थः । आहुतीनां परिमाणं संख्या ।
आहुतिपरिमाणमिष परिमाणं यस्य स आहुतिपरिमाणः । उष्ट्रमुखवदुत्तरपदलोपः ।
यावत्स आहुतयस्तावद्धारुको भवेदित्यर्थः । उपहोमवर्जिता अङ्गप्रधानाहुतयो गणयि-
तव्याः । जयादीनामुपहोमानां न गणनेत्येके । तैरपि सहेत्यपरे । जयाद्यभाव आहुति-
परिमाणत्वे प्रायश्चित्तानामुत्पन्नानां प्रत्याहुतीध्माधानं कार्यमितरत्र न । सर्वार्थत्वादि-
धमस्य दर्शपूर्णमासवद्वृत्तनियमः । तस्य दर्शपूर्णमासाम्यामुपवास इध्माबर्हिषोश्च
संनहनमिति बह्वृचानां वचनाद्यः कश्चिद्यज्ञियो वृत्त इति वचनादित्यपरे ॥ १५ ॥

तस्मिञ्छम्याः परिधीनिध्म उपसंनद्धति ॥ १६ ॥

तस्मिन्निध्मे शम्याकृतिकास्त्रीन्परिधीनुपसंनद्धति । शम्याशब्द इहाऽऽकृतिवचनः ।
यथा यज्ञायुषेषु तस्मात्ते याज्ञिकस्य वृक्षस्य । केचिद्भूतोपदेशं मन्यमानाः शम्या एवोपा-
ददते तेषा यज्ञायुषेषु प्रसङ्गः स्यात् । एके परिधीनधिकानिच्छन्ति । चतुर्विंशतिदासत्वं
ह्रीध्मानां दृष्टमिति । अपरे संख्यायां परिधीनन्तर्भावयन्ति । तथा दर्शपूर्णमासयोर्दृष्ट-
त्वात् । बह्वृचानां वेध्माबर्हिषोश्च संनहनमिति दर्शपूर्णमासाम्यामतिदेशात् । आहुति-
परिमाणत्वे प्रत्याहुति समिधां दर्शनादभ्यधिकत्वमेव न्याय्यम् । ग्रन्थस्य त्वयमर्थः—
शम्याः परिधीनुपसंनद्धति इत्युच्यमाने पृथगभ्यधिकानामुपसंनहनं प्राप्नोति तन्मा भूदिति
तस्मिन्निध्म इत्युच्यते । तस्मिन्नित्येव सिद्धे इध्मग्रहणमिध्मसंख्यायां परिधीनामन्तर्भा-
वार्थम् । इध्म इत्येव सिद्धे तस्मिन्निति वचनमाहुतिपरिमाणत्वेऽभ्यधिका एव(र्थम्)
॥ १६ ॥

दर्वी कूर्चमाज्यस्थालीं प्रणीताप्रणयनं प्रोक्षणी-
पात्रं येन चार्थः ॥ १७ ॥

दर्वी कृदिकारादक्तिन इतीकारः । पालाशी होमार्थत्वात्सागदिर्यपि दृष्टा शाखा-
न्तरे । तस्या आकृतिर्लोकप्रसिद्धा । कूर्चः सावित्रीवाचनार्थमासनम् । पुनरुपनयने पौ-
ष्करसादिपक्षे च प्रयोक्तव्यो नेतरत्र । आज्यस्थालीं मृन्मयीं प्रसिद्धा । प्रणीतः प्रणी-
यन्ते येन तत्प्रणीताप्रणयनम् । तदधीह मृन्मयमेवान्यस्यावचनात् । येन चार्थ इत्यनु-
क्तानामपि प्रयोजनवतामुपसंग्रहार्थम् । यथा प्रोक्षणार्थं पात्रं बहिरङ्गारनिरुहणार्थं काष्ठ-
मिति ॥ १७ ॥

सकृदेव सर्वाणि यथोपपादं वा ॥ १८ ॥

सकृदेव युगपदेव सर्वाणि प्रयुनाक्ति । यथोपपादं वा यथासंभवं वेत्यर्थः । (यथो-
पपादमित्युपपाठः ।) एवकारकरणमेवमेव सर्वत्र नान्यथेत्येतदर्थम् । केचिद्देवेषु द्वंद्वं पिब्य
एकैकं मानुषे सह सर्वाणीति विदधिरे हि । अथवा सकृदेव सर्वाणि । यत्सह सर्वाणि
मानुषाणीति दर्शनात् । द्वंद्वस्तुत्यर्थत्वेऽप्यस्य नित्यानुवादत्वादाचारबोधकत्वम-
स्त्यत एव नान्यथेत्यवधारणार्थमेवकारः । यथोपपादं यथैवोपपद्यन्ते तथैव प्रयुनाक्ति ।
तान्यत्र पिब्येष्वेकैकमष्टकादिषु यदेकमेकं संभरेत्पितृदेवस्थानि स्युरिति दर्शनात् ।
दैवेषु स्थाष्टीपाकेषु द्वंद्वं यद्वे द्वे दैवानीति दर्शनान्मानुषेषु स्नानादिषु सकृदेव सर्वाणि ।
उक्तो हेतुरिति ॥ १८ ॥

एतस्मिन्काले ब्रह्मा यज्ञोपवीतं
कृत्वाऽप आचम्यापरेणाग्निं दक्षि-
णाऽतिक्रम्य ब्रह्मसदनान्तर्गतां निर-
रस्याप उपस्पृश्याग्निमभिमुख उप-
विशति ॥ १९ ॥

एतस्मिन्काले ब्रह्मर्षिर्यज्ञोपवीतं कृत्वोत्तरेणापरेण वा कर्तारं गत्वाऽपरेणाग्निं दक्षि-
णाऽतिक्रम्य ब्रह्मसदनान्तर्गतां तृणं निररस्याप उपस्पृश्याग्निमभिमुख उपविशति । एतस्मि-
न्काल इति वैदिकेऽपि पात्रासादनानन्तरमेव ब्रह्मणः प्रवेशो नार्वागित्येतदर्थम् । अप
आचम्येति शुद्धस्यापि कर्माङ्गं पुनराचमनम् । यज्ञोपवीतग्रहणं कर्माङ्गस्याऽऽविका-
जिनस्थ वाससो बोधादानार्थम् । पिब्ये वा तस्य प्राचीनावीतित्वनिराकरणार्थम् । अग्न-
वा यज्ञोपवीतं कृत्वेति यज्ञोपवीतस्य प्राधान्यरूपापनार्थम् । तेन ब्रह्मालाभे तत्स्थाने
यज्ञोपवीतं वा स्यात् । तथैकेषामुक्तम् --छत्रं यज्ञोपवीतं कमण्डलुं वेति । अथवा
पूर्वोक्तमेव प्रयोजनम् । एतस्मिन्काल इति वचनमनित्यः पुरुषो नित्यः काल इत्येतद-
र्थम् । तेन च्छत्रादीनामेको वा ब्राह्मणः स्थाने स्यात् । अप उपस्पृश्येत्यत्र सूत्र एवोक्तं
प्रयोजनम् । श्रौतप्रायश्चित्तार्थत्वमिहैव स्थानान्यत्र । इहापि वैशेषिकेष्वेव धर्मेषु श्रौत-
मित्येकेषां मतेऽन्यत्रप्रयोजनम् ॥ १९ ॥

समावप्राच्छिन्नाग्रौ दर्भौ मादेशमात्रौ पवित्रे
कृत्वाऽन्येन नखाच्छिन्त्वाऽज्जिरनुमृज्य पवि-
त्रान्तर्हिते पात्रेऽप आनीयोपविष्टं पूरयित्वा-
दगग्राभ्यां पवित्राभ्यां त्रिरुत्पूयोत्तरेणाग्निं
दर्भेषु सादायित्वा दर्भैरपिदधाति ॥ २० ॥

समादधार्तात्येवमादि सूत्र एवोक्तम् । द्वे पवित्रे कृत्वा । कथं करोति । अन्येन नस्नात्तृणेन काष्ठेन वा छित्त्वा करोति । कृत्वाऽद्भिरनुमृज्य पवित्राभ्यामन्तर्हिंते पात्रे प्रणीताप्रणयनेऽप आनीयोपविलं पूरयित्वा यथा न स्कन्दत्युत्पवनेनोदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां त्रिरूप्योत्तरेणाग्निं दर्भेषु सादयित्वा दर्भैरपिदधाति ॥ २० ॥

तिरः पवित्रं प्रोक्षणीः संस्कृत्य यथा पुरस्ता-
द्विलवन्त्युत्तानानि कृत्वा विषायेध्मं त्रिः सर्वाभिः
प्रोक्षति ॥ २१ ॥

पवित्रे अन्तर्धाय प्रोक्षणीः संस्कृत्य यथा पुरस्तात्प्रणीतावद्विलवन्ति पात्राण्युत्तानानि कृत्वा विमुच्येध्मं सर्वाभिः प्रोक्षति पात्राणि । प्रोक्षणीः संस्कृत्येत्येव सिद्धे तिरः पवित्रमिति वचनं प्रागप्यस्मान्दर्भोऽस्तीति ज्ञापयति । तेन तूष्णीं पात्रस्य त्रिः प्रक्षालनं द्विस्त्वासिच्य पूरणं प्रणीतास्त्वि न भवतीति गम्यते । यथोपपादमित्यभि-
(अथोपवदन्ति) प्रायेण सर्वाभिरित्यवशेषप्रतिषेधार्थम् ॥ २१ ॥

दर्वा निष्टप्य संमृज्य पुनर्निष्टप्य निदधाति ॥ २२ ॥

दर्वाग्नौ निष्टप्य संमृज्य पुनर्निष्टप्य निदधाति । जूहवत्संभारं इत्युपदिशन्ति । निधानं दर्भेष्विति निशब्दादध एव नोपारं वा काष्ठादौ ॥ २२ ॥

संमार्गान्भ्युक्ष्याग्नावादधाति ॥ २३ ॥

संमार्गान्द्विरभ्युक्ष्याग्नावादधाति ॥ २३ ॥

आज्यं विलाप्य पवित्रान्तर्हितायामाज्यस्था-
लमामाज्यं निरूप्योदीचोऽह्मगाराभिरुह्य तेष्वधि-
श्रित्यावद्योत्य दर्भतरुणाभ्यां प्रत्यस्य त्रिः
पर्यग्निं कृत्वोदगुदास्याङ्गारान्प्रत्युह्योदगग्राभ्यां
पवित्राभ्यां पुनराहारमाज्यं त्रिरूप्य पवित्रे
प्रोक्ष्याग्नावाधाय ॥ (ख० १) ॥ २४ ॥

आज्यं बहिरेव विलाप्य द्रवीकृत्य पवित्रान्तर्हितायां रूप्य । पुनराज्यग्रहणं प्राधान्य-
रूप्यपनार्थं तेन गन्धमाज्यं स्यात् । द्रव्यान्तरसंसर्गप्रतिषेधार्थं वा तेन शोधयित्वोपरिपव-
नेन ग्राह्यम् । उदीच उदङ्मुखानङ्गारान् केनचित्काष्ठेन निरुह्य तेषु आज्यमधिश्रित्या-
वद्योत्य दर्भैरवाचीनज्वालैरुपरि ज्वलयित्वा दर्भतरुणाभ्यां दर्भाभ्यां प्रत्यस्य तस्मिन्ने
प्रास्येत्यर्थः । उल्मुकेन त्रिः पर्यग्निं कृत्वोदगपवर्गं तदुद्वास्य तानङ्गारांस्तेनैव काष्ठेन
प्रत्युह्यत्वा पुनः प्रक्षिप्य निरस्य काष्ठमुदगग्राभ्यां पुनराहृत्य त्रिरूप्य पश्चादारभ्य
प्रागपवर्गमूत्पूय पुनराहृत्यैव त्रिः करणं दर्शपूर्णमासयोरेवोक्तम् । पुनराज्यग्रहणं नवनी-

तस्यापि पितृयज्ञ उत्पवनेन पुनराहारार्थम् । अपरे पूर्वमाज्यग्रहणमिदं च तूष्णिमे-
वाऽऽज्येनान्य(केनाऽऽज्येनेत्य)आयमेव संस्कारविधिर्न दर्शपूर्णमासादिक एव मन्त्रवर्ज-
मित्येतदर्थमित्याहुः । तथैव तत्रैवोक्तम् । पवित्रे अग्न्यावाधाय । पुनः पवित्रग्रहणं विस्त्रस्य
पूषामृतयोः सहाभ्याधानार्थम् । तस्मादादित एव । ते च द्वे स्याताम् । कारणं दर्शपूर्ण-
मासयोरेवोक्तम् । व्यक्तं च बौधायने पवित्रे विस्त्रस्याद्भिः संस्पृश्येत्याह ॥ २४ ॥

शम्याभिः परिदधात्यपरेणाग्निमुदीचीनकु-

म्भां मध्यमां निदधाति ॥ २५ ॥

शम्याभिः परिधिमिरग्निं परिदधाति । कुम्भां कुम्भं स्थूलप्रदेशमाहुः । अपरेण
मध्यमां निदधाति ॥ २५ ॥

दक्षिणेनाग्निं संपृष्टां मध्यमया प्राचीनकुम्बाम् ॥ २६ ॥

दक्षिणेनाग्निं मध्यमया संस्पृष्टां प्राचीनकुम्भां दक्षिणां शम्यां निदधाति ॥ २६ ॥

उत्तरेणाग्निं संपृष्टां मध्यमया प्राचीनकुम्बाम् ॥ २७ ॥

उत्तरेणाग्निं मध्यमयैव संस्पृष्टां प्राचीनकुम्बामुत्तरां शम्यां निदधाति । अधरोत्तरभावः
परिस्तरणवद्गृह्यः । इहाधिकारादेव सिद्धे अग्न्याग्निग्रहणानि क्रियन्ते तानि केव-
लस्याग्नेः संप्रत्ययार्थं परिस्तरणस्य मा भूदिति । तेनोपर्येव परिस्तरणानामग्नेः परिधानं
कार्यं न बाह्यत इति । इतरथा पात्रासादनवद्ब्रह्मसादनवच्च बाह्यतश्च प्राप्नोति हि ।
दक्षिणोत्तरयोः पुनर्ग्रहणं संस्पृष्टामिति संशब्दस्याग्नेर्दक्षिणतश्चोत्तरतश्च तयोर्निधानं
सम्यक्स्पर्शनेनाधरोत्तरभावश्च यथा स्यादिति । इतरथा मध्यमस्यैव दक्षिणतश्चोत्तरतश्च
निधानं स्पर्शमात्रं च प्राप्नोतीति । उक्तं बौधायनीये—अधरोत्तरभावश्च परिस्तरणवत् ॥ २७ ॥

अपरेणाग्निं प्राङ्मुख उपविशति ॥ २८ ॥

अपरेणाग्निं प्राङ्मुखः कर्ताऽऽचार्य उपविशति । सिद्धस्यैवोत्तरविधिकालार्थमनुकी-
र्तनम् । अथ वा प्राग्दिशमुखयोः कर्मवशेन नियतत्वरूपापनार्थम् । अग्निग्रहणं त्विह
परिस्तीर्णस्य संप्रत्ययार्थम् ॥ २८ ॥

दक्षिणतो यज्ञोपवीत्याचान्तः कुमार उप-

विश्यान्वारभते ॥ २९ ॥

अथ कुमारो यज्ञोपवीती भूत्वा शास्त्रोक्तेन विधिनाऽऽचान्त उत्तरेणाग्निं गत्वेत्त-
रेणाऽऽचार्यमनुचानमनुज्ञाप्य दक्षिणाऽतिक्रम्य दक्षिणत आचार्यस्य प्राङ्मुख उपवि-
श्यान्वारभते । संस्पृष्टस्याचार्यम् । आचमनयज्ञोपवीते कुमारस्यातः प्रभृति स्यातां
नार्वागितः सिद्धयोरपीह वचनम् । केषांचिदिह मन्त्रेण यज्ञोपवीतस्य क्रियोक्ता ।
यज्ञोपवीतेनोपव्ययामि दीर्घायुत्वाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्याय सर्वेषां वेदानामाधिपत्याय

यज्ञोसे ब्रह्मवर्चसाय त्वामिति । कौषीतकिनामयं मन्त्रः । बौधायनीयानां त्वेके यज्ञो-
पवीतं परमं पवित्रं प्रजापतेर्यत्सहजं पुरस्तात् । आयुष्यमध्यं प्रतिमुञ्च शुभ्रं यज्ञो-
पवीतं बलमस्तु तेन इति त्वेष मन्त्रः ॥ २९ ॥

अथ परिषिञ्चति ॥ ३० ॥

अथानन्तरमाचार्यः परिषिञ्चति सर्वतः सिञ्चतीत्यर्थः । अथशब्दः कुमारस्याधिका-
रनिवृत्त्यर्थः । सर्वमाचार्यकर्तृकम् । यावदुक्तमेव कुमारस्याऽऽवेद्यत्वात् ॥ ३० ॥

कथं परिषिञ्चति—

आदितेऽनुमन्यस्वेति दक्षिणतः प्राचीनम् ॥ ३१ ॥

दक्षिणतोऽग्नेः प्राचीनमुदकं सिञ्चति ॥ ३१ ॥

अनुमतेऽनुमन्यस्वेति पश्चादुदीचीनम् ॥ ३२ ॥

पश्चादग्नेरुदीचीनमुदकं सिञ्चति ॥ ३२ ॥

सरस्वतेऽनुमन्यस्वेत्युत्तरतः प्राचीनम् ॥ ३३ ॥

उत्तरतोऽग्नेः प्राचीनमुदकं सिञ्चति । सरस्वत इत्येतस्मिन्मन्त्रे पत्नीगार्भिणी (पत्नयो
गार्भिणय) इतिवत्स्त्रियां छान्दसे ह्रस्वत्वे संबुद्धिलोपो गुणश्च स्यात् ॥ ३३ ॥

देव सवितः प्रसुव इति सर्वतः प्रदक्षिणम् ॥ ३४ ॥

सर्वतः प्रदक्षिणमाग्नें सिञ्चति । सगवित्रहोममन्त्रस्याऽऽदिग्रहणमेतदित्येके । छन्दो-
गानां तथा दर्शनात् । तत्रेत्युत्तरत्र प्रतिपादादिष्यामः । प्रदक्षिणवचनं प्रत्येकं सर्वत्र
मा भूदिति । सकृदेव परिषेकः स्यादित्येतदर्थम् ॥ ३४ ॥

परिषिच्येधमभ्यादधात्ययं त इधम

आत्मा जातवेदस्तेनेध्यस्व वर्धस्व चे-

न्धि वर्धय चास्मान्प्रजया पशुभिर्ब्रह्मव-

र्चसेनाम्नाद्येन समेषय स्वाहेति ॥ ३५ ॥

परिषिच्यैवमिधमभाज्येन दर्व्याऽङ्कत्वा प्रक्षालयित्वाऽग्नौ हस्तेनाभ्यादधाति अयं त
इधम इत्यनेन । परिषिच्यैतदन्तं परिषेचनरूपापनार्थम् । परिषेकविसर्गयोर्मध्ये कर्मा-
न्तरप्रतिषेधार्थमित्येके । अथ वा प्रतिषेधविषयेऽपि नित्यं समन्त्रः परिषेकः । सूतकाज्ञा-
वपि तूष्णीमित्येतदर्थम् ॥ ३५ ॥

अथ दर्व्या जुहोति ॥ ३६ ॥

अथेधमाधानादनन्तरं होमान् दक्ष्यमाणान् दर्व्या जुहोति । अथशब्द इधमाधारबोः
संबन्धार्थः । तेनाऽऽधारवत्येव दर्विहोमो नान्यत्र ॥ ३६ ॥

उत्तरं परिधिसंधिमन्ववहृत्य दर्वीं प्रजाप-
तये मनवे स्वाहेति मनसा ध्यायन् दक्षिणा-
प्राञ्चमृजुं दीर्घं संततं जुहोति ॥ ३७ ॥

उत्तरं परिधिसंधिमनुलक्षयित्वा तेन पथेत्यर्थः । अवहृत्य प्रवेश्य दर्वीं प्रजाप-
तय इत्यनेन मन्त्रेण मनसा ध्यायन्ननुच्चारयन् वाचा शब्दं दक्षिणाप्रागपवर्गमकुटिलमायत-
मविच्छिन्नं जुहोति आधारयतीत्यर्थः । दर्वीं ग्रहणं स्थास्या सहान्ववहृत्य पश्चादुपादाय
होमप्रतिषेधार्थम् । तस्मात्पूर्वमेवोपादाय प्रवेश्याऽऽधारयितव्यम् ॥ ३७ ॥

दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववहृत्येन्द्राय स्वाहेति प्राञ्च-
मुदञ्चमृजुमाधारावाधार्य ॥ ३८ ॥

दक्षिणं परिधिसंधिमनुलक्षयित्वा तेन पथेत्यर्थः । इन्द्राय स्वाहेत्यनेन प्रागुदगप-
वर्गमृजुं दीर्घं संततं जुहोतीत्येव । मनसा ध्यायन्निति निवर्तते । अतो वाचैवाभिधार-
यति । एतयोराधारयोर्योतिष्मति होमः सर्वेषामिध्मकाष्ठानां संस्पर्शनं चेप्यते ॥ ३८ ॥

आज्यभागौ जुहोति ॥ ३९ ॥

तावाधारेति पूर्वोक्तयोर्होमयोराधारसंबन्धार्थम् । नैतदस्ति । संज्ञायां संन्यवहारा-
भावात् । अथापि ज्ञानमाधारयतीत्येव ब्रूयात् । आधाराज्यभागयोस्तार्हि संबन्धार्थम् ।
आधाराज्यभागौ स्थातां नेतरत्रेति आज्यभागाविति संज्ञासंन्यवहारार्थम् । आज्य-
भागान्तं कृत्वेत्यत्र ॥ ३९ ॥

अग्नये स्वाहेत्युत्तरार्धपूर्वार्धे सोमाय स्वाहेति
दक्षिणार्धपूर्वार्धे ॥ ४० ॥

अग्रेऽुत्तरार्धस्य पूर्वार्धमुत्तरपूर्वार्धम् । तथा दक्षिणार्धस्य पूर्वार्धं दक्षिणपूर्वार्धम् ।
जुहोतीति उभयोः शेषः ॥ ४० ॥

तावन्तरेणेतरा जुहोति ॥ ४१ ॥

तावाज्यभागावन्तरेण तद्धोमदेशयोर्मध्य इतराहुतीर्जुहोति । तान्तरेण जुहोतीत्ये-
तवत्युच्यमाने युक्तो बह्वेत्येतासामेव देशसंबन्धः प्रसज्येत स मा मूत्सर्वाप्तमेव भव-
तीतीतरा इति वचनम् ॥ ४१ ॥

युक्तो बह्व जातवेदः पुरस्तादग्ने विद्धि कर्म क्रिय-
माणं यथेदम् । त्वं भिक्षभेषजस्यासि कर्ता
स्वया गा अश्वान् पुरुषान्सनेम स्वाहा ॥ या
तिरश्वी निषद्यसेऽहं विधरणी इति । तां त्वा
घृतस्थ धारयाऽग्नौ सश्राधनीं यजे स्वाहा ॥ स५

राधन्यै देव्यै स्वाहा । प्रसाधन्यै देव्यै स्वाहेति
॥ (सू० २) ॥ ४२ ॥

युक्तो वह० वा तिरश्ची० सश्राधन्यै० प्रसाधन्यै० । इति चतस्रो जुहोति ।
द्वितीये सैराधनीमिति पठितव्यं यजेः सकर्मकत्वादित्येके । यथापठितमेव विभक्तित्व-
त्प्रादित्यन्ये । तत्र । उदीच्यानां सैराधनीमिति पाठः । तस्मान्निरनुनासिकोऽपपाठः ।
स्वाहाकारस्य पाठेऽपि त्वसमासे यन इत्येतदन्तो होममन्त्रः । मन्त्रान्ते नित्यः स्वाहा-
कार इति परिभाषया स्वाहाकारः स्यात् ॥ ४२ ॥

सर्वदर्विहोमाणामेष कल्पः ॥ ४३ ॥

दर्व्या होमादिष्वस्य दारुणा व्युत्पादनात्तत्कर्तृकृपां दर्विहोम इति समाख्या ।
तस्मात्तेऽपि होमा दर्विहोमा इति श्रौतेषूक्तम् । सर्वे दर्विहोमाः सर्वदर्विहोमाः । के
पुनस्ते । उपनयनस्नानविवाहाष्टकादयः । तेषामेष कल्पो विधिर्भवति योऽस्मादुद्धनना-
दिरनुक्रान्तः । यद्येवमेष योगो व्याहृतिविधानानन्तरं कार्यः । इष्यते हि व्याहृतिप-
र्यन्ती विधिः । सर्वत्र श्रौत इष्यते यतस्तत्र व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वेत्याह । तत्र न
कर्तव्यं भविष्यति । एवं तर्ह्यनुक्रान्तोऽनुक्रम्यमाणस्य यो विधिः कर्तव्यः परिषेक-
विसर्गान्तः सौऽभिप्रेत इष्यते च । सर्वत्र प्रवृत्तिश्चातश्चेष्यते यतस्तत्र कारुण्याद्यनुक-
मतिः । यद्येषमन्ते वक्तव्यम् । नैवं शक्यम् । सर्वस्य हीतिकर्तव्यताकलापस्य सर्वदर्वि-
होमेषु प्रसङ्गः स्यात् । तत्र को दोषः । सत्यं प्रातर्होमादिष्वतिप्रसङ्गात् । अत्र पुनः
क्रियमाने विधौ समासेषु धर्मेषु विधानात् कचिदेकदेशस्य कचित्सर्वत्र चातिदेशः सिद्धो
भविष्यति । तदुत्तरत्र वक्ष्यामः । अथ सर्वग्रहणं किमर्थम् । त्रिःप्रकारा दर्विहोमाः ।
आधारवन्त आपूर्विका अग्निहोत्रिकाश्चेति । तत्र देशमेतदन्तं सर्वं भवति त आधार-
वन्तः । येषां यावदुक्ता एवाऽऽहुतयस्त आपूर्विकाः । येषां द्विहोमाग्निः प्राशनं
तेऽग्निहोत्रिकाः । तेषां सर्वेषामनेनातिदेशः स्यादित्येतदर्थम् । बहुवचनात्तत्सिद्धि-
रिति चेन्न । बहुत्वान्नाहविष्कृत्वाचैषां युज्यते बहुवचनमिति । आपूर्विकेषु याव-
द्धर्मं द्रव्यसंस्कारः परित्तरणं परिषेकविसर्गौ चातिदिश्यन्ते । यावदुक्तप्रधानाहुत-
योऽन्यानि च वैशेषिकाणि कर्माणि भवन्ति । एवमेवाग्निहोत्रिकेषु । तत्र सूक्तुवौ ।
प्रयुज्य संस्कृत्य चतुर्गृहीतं गृहीत्वा सर्वान्मन्त्राननुद्धृत्य प्रथमाहुतिं जुहोति । अग्नये
स्विष्टकृते स्वाहेति द्वितीयाम् । अग्निहोत्रवग्निः प्राश्य स्वं धर्मैः प्रक्षालयति यथो-
क्ताणि वैशेषिकाणि कर्माणि । औघायनोक्तम् । आधारवतामापूर्विकाणां चेह दर्शनमस्ति ।
नाग्निहोत्रिकाणाम् । तस्मात्ते न सन्तीत्येके । तत्र येष्वधारवत्त्वमेव येषु वाऽऽपूर्विकत्व-
मेव येषु चोपपन्नं विकल्पते तेष्वाग्निहोत्रिकत्वमपि संभवति तांस्तत्रैव वक्ष्यामः ॥ ४३ ॥

मन्त्रान्ते नित्यः स्वाहाकारः ॥ ४४ ॥

तेषु दर्विहोमेषु यैर्मन्त्रैर्होमस्तेषामन्ते नित्यः स्वाहाकारः स्यात् । यत्र पाठो नास्ति स्वाहाकारस्य तदर्थमयं पाठः । इदानीं किमर्थं मन्त्रचिकीर्षार्थं तत्र श्रौतं प्रायश्चित्तमितरत्र स्मार्तम् । इतरग्रहणं पित्र्येऽपि यत्र स्वधाकारो न पठ्यते तत्र स्वधाकारस्यापि प्रदानार्थत्वाच्चास्ति स्वाहाकारः । तत्राप्येके स्वाहाकारं कुर्वन्ति नित्यवचनात् । श्रौते विहितमिह न स्यादिति सूत्रम् ॥ ४४ ॥

अमन्त्रास्वमुष्मै स्वाहेति यथादेवतम् ॥ ४५ ॥

यास्वाहुतिषु मन्त्रा न विधीयन्ते देवताश्चोपदिश्यन्ते तास्वमुष्मै स्वाहेति यथादेवतं जुहुयात् । अग्नये हुत्वाऽग्नये स्विष्टकृने जुहोति काण्डर्षिभ्यो जुहोति काण्डनामानि वेति ॥ ४५ ॥

भूर्भुवः सुवारिति व्याहृतिभिर्जुहोत्येकैकशः
समस्ताभिश्च ॥ ४६ ॥

भूर्भुवःसुवारिति व्याहृतिभिर्जुहोति । एकैकश एकैकया । सूः स्वाहा । मुवः स्वाहा । सुवः स्वाहेति । समस्ताभिश्च । भूर्भुवः सुवारिति वचनं व्याहृतिबहुत्वादिष्टपरिग्रहार्थम् । भूर्भुवः सुवारित्येव सिद्धे व्याहृतिभिरिति वचनमेतासामेवान्यत्र व्याहृतिग्रहणे संप्रत्ययार्थम् । तेन व्याहृतिभिरन्यादधाति, व्याहृतिमी राकामहमित्येवमादिषु श्रौतेषु स्मार्तेषु चैतासामेव संप्रत्ययः सिद्धो भवति । ननु भूर्भुवः सुवारिति व्याहृतय इत्येतेनैव सिद्धम् । न सिद्धयति । तेनाऽऽद्यान एवेष्टपरिग्रहः कृतः स्यादिति ॥ ४६ ॥

अ.युर्दा अग्न इत्येषा ॥ ४७ ॥

एषा प्रधानाहुतिः । अभिरक्षतादिभ्यम् । जरसे नयेमामिति लिङ्गतः पुरुषसंबन्धात्केचिदेषे ते पूर्वस्थां वचनं प्रधानाहुतित्वरूपानर्थं तदेवोत्तरस्यामनुवर्तते तेन तस्या अपि प्रधानाहुतित्वमिति चेन्न । एकस्या एकवद्भावप्रतिग्रहमेवेत्याचार्यशैली । ब्रह्म प्रतिष्ठेत्यश्रोक्तं हि बहूनि चास्मिन्सूत्र एवेति वचनानि । यदि सर्वेषां शक्यते प्रयोगनं वक्तुं ततोऽप्रापि वक्तव्यम् ॥ ४७ ॥

आयुर्दादेव जरसं घृणानो घृतप्रतीको
घृतपृष्ठो अग्ने । घृतं पिबन्नमृतं चारु गव्यं
पितेव पुत्रं जरसे नयेत्* स्वाहेयं मे
वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो
अग्ने त्वमग्ने अयास्थयासन्यनसा हितः ।

अथासन्ध्यमूहिषे या नो धेहि भेषजम्

स्वाहा । प्रजापत इत्येषा ॥ ४८ ॥

त्वमग्ने अयासीत्येवं स्यादिह कृत्स्नः पाठः पुरस्तादांमनानाद्दर्शपूर्णमासयोश्चोह
न्यायादपवादग्रहणमनर्थकम् । उपनयनस्य प्रापम्यात्प्राजापत्यायामप्येषेति वचनं मनसा
होमार्थं केचिन्मन्यन्ते । तस्मान्मनसा प्रजापतये जुहोतीति दर्शनात्तच्चेत्युक्तम् । दर्श-
नमप्याधारविषयत्वादकारणं कारणत्वे च दर्शपूर्णमासयोराश्रमेधिके तिर इत्येवमादौ
यज्ञः (त्वः) कर्तव्यः । तत्र चेष्टत्वमन्तरेण न सिद्धिरिहापि न सिद्धिः । सूत्रे चेने-
ष्टमिहापि नेष्टमेव । तस्माद्वाच्यं होतव्यम् ॥ ४८ ॥

यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचं यद्वा न्यूनमि-
हाकरम् । अग्निष्टत्स्विष्टकृद्दिद्वान्तस्सर्वम्
स्विष्टम् सुहुतं करोतु मे । अमये स्विष्ट-
कृते सुहुतहुते सर्वहुत आहुतीनां कामा-
नाम् । समर्धयित्रे स्वाहेत्युत्तरार्धपूर्वार्धेऽ-
सम्सक्तमितराभिराहुतिभिर्जुहोति ॥ ४९ ॥

यदस्येत्यनेन स्विष्टकृदाहुतिमुत्तरार्धपूर्वार्धेऽग्नेरितराभिराहुतिभिरसंस्कृतमसंस्पृष्टम् ।
(आहुतीभिरिति दीर्घोऽपपठः) । अग्निहोत्रेतराहुतीर्जुहोति ॥ ४९ ॥

अत्रैके जयाभ्यातानान्नाष्टभृत इत्युपजुहोति पुर-
स्तात्स्विष्टकृतः ॥ ५० ॥

अत्रास्मिन्कर्मणि पुरस्तात्स्विष्टकृत एक आचार्या जयाभ्यातानान्नाष्टभृतश्च जया-
भ्यातानाश्च राष्ट्रभृतश्च । इतिशब्दः समुच्चयार्थः । प्रकरणार्थ इत्येके । जयानाम-
प्यत्रैकेषां राष्ट्रभृतामनन्तरमुपहोमत्वेनोपदेशाज्जयाब्जुहोति । प्रधानाहुतिसमीपे जुहोति ।
एक इति वचनादनित्यो अयादीनां होमः । यद्यत्रेतिकर्म प्रकृतं निर्दिश्यते नार्थोऽनेन ।
प्रकरणादेव सिद्धत्वात् । देशार्थस्तर्हि । अस्मिन्देशे जुहोतीति । ननु तदपि कर्म
पुरस्तात्स्विष्टकृत एव सिद्धम् । एवं तर्हि देशमात्रेण जयादीनां प्राजापत्यान्ते संबन्धो
नोपहोमत्वेनेत्येतदर्थम् । तस्माद्व्याहृतिपर्यन्तस्य वारुण्यादेश्चाङ्गत्वमेव । तथोक्तमथ-
स्तात् । यद्येवमजग्रशनादिषु प्रधानाहुतेरेवांमनानात्ता (त्वा) सायेत उपहोमाः
स्युः । एवं तर्हि तदुभयमेव तत्र प्रधानमिति ब्रूमः । एवमपि तत्स्यैव तत्कथमिदमङ्गत्वा-
दप्रधानत्वमित्युपपन्नमपि तत्र यत्रेति वचनं जयादिष्वस्ति तर्हि कुर्यात् । एवं तर्हि
यदूर्ध्वमाज्यभाग्याभ्यां व्याहृतिपर्यन्तं कर्तव्यं तत्साधारणं प्रधानमिति क्रमः । यच्चाऽऽयु-

र्दादिति तद्वैशेषिकमिति । तच्च प्रधानस्याङ्गरूपत्वादङ्गवदतिदेशः कृतो द्रष्टव्यः । अथ किमर्थं जयादीनामेव पृथक्समासो राष्ट्रभृद्भिः सह । राष्ट्रभूतानामपि सन्ति सहचारिण इति ख्यापनार्थम् । के ते काण्डादयो ये तत्र साक्षादवचमात्तेषां विकल्पः । ततो जया-
दयस्त्रयोऽनुवाका उपहोमपक्षे नित्यमुपहोतव्याः । यद्देवा देव हेदनमिति विकल्पेन चतुर्थं विदधे नित्यमपि नौघायनः ॥ ५० ॥

चित्तं च स्वाहा चित्तिश्च स्वाहेति जयाञ्जुहोति

चित्ताय स्वाहा चित्तये स्वाहेति वा ॥ ५१ ॥

जयादीनां प्रत्येकमनुक्रमणज्ञानार्थं विशेषविधानार्थं चित्तं च स्वाहेति यथापाठं त्रयो-
दश जयाञ्जुहोति देवासुरा इत्यादि ब्राह्मणम् । चित्ताय स्वाहेत्येवं चतुर्थ्यन्तैर्द्वादशभि-
र्जुहुयादविदुतैव त्रयोदशी । एवमपि शास्त्रान्तरेऽस्ति पाठ इत्यवगन्तव्यम् । आकूतो
यथा । तत्र होतव्यं विसंज्ञया वाऽऽरम्भणीयानामेवमनुक्तत्वात्तत्रैव पाठो नास्तीत्यवगन्त-
व्यम् । सर्वत्र सत्येवं पाठ इहापि पूर्वपक्षश्चतुर्थ्यन्तताऽस्ति पाठ इति संग्रहकार
आह ॥ ५१ ॥

अग्निर्भूतानामधिपतिः स माऽवत्वित्यभ्यातानान् ॥ ५२ ॥

अग्निरित्यष्टादशभ्यातानाञ्जुहोति ॥ ५२ ॥

अस्मिन्ब्रह्मन्नास्मिन्ना इत्यभ्याता-

नेष्वनुषजति ॥ ५३ ॥

अस्मिन्ब्रह्मन्नित्यादि देवहूत्यामित्येतदन्तमभ्यातानेष्वनुषजति । किमुच्यतेऽस्मिन्ब्रह्म-
न्नित्येतदनुषजतीति । ननु अधिपतिः स माऽवत्वित्येतस्याप्यनुषङ्गः कर्तव्यः । सत्यम् ।
तत्रासंदेहो विप्रतिपत्त्यमावाजपुंसकालिकेन बहुवचनेन च विकृते विषये पाठदर्शनाच्च ।
अस्मिन्ब्रह्मन्नित्यत्र विवदन्ते । पितरः पितामहा इत्यस्यैवायं पाठः । शेषः सप्तदशसु
होमेषु प्रतिहोमं होमान्तरवचनमन्त्र इति केचेद्विदुधिरे । तस्मात्तस्यैवानुषङ्गतीक्षा तुल्ययो-
गित्वस्य सर्वेष्वस्य विद्यमानत्वादनेन वाक्यसमाप्तिर्ज्ञायते ॥ ५३ ॥

पितरः पितामहा इति प्राचीनावीती

जुहोत्युपतिष्ठते वा ॥ ५४ ॥

पितर इत्येतामाहुतिं प्राचीनावीती जुहोति । उपतिष्ठते वाऽनेन मन्त्रेण प्राचीना-
वीती पितॄन् । अग्निमित्येके । लिङ्गविरोधस्तथा स्यात् ॥ ५४ ॥

ऋतषादुन्धामेति राष्ट्रभूतः पर्यायमनुदृत्य

तस्मै स्वाहेति पूर्वामाहुतिं जुहोति ताभ्यः
स्वाहेत्युत्तरम् ॥ ५५ ॥

ऋताषाडिति राष्ट्रभूतो जुहोति । द्वादशैते पर्यायास्ते सप्तमोत्तमा एकाहुतिकास्तत्र पर्यायममुष्मै तस्मै स्वाहेति पूर्वामाहुतिं जुहोति ताभ्यः स्वाहेत्युत्तरां जुहोति । अत्र पर्यायमनुद्भुत्येत्येतदनुवर्तते । नानुवर्तत इत्येके । तेषां सर्वपर्यायेषु नामादिषान्वन्तोऽनु-
षङ्ग इति । तत्र पर्यायमनुपङ्गमनुद्भुत्य तस्मै स्वाहेति पूर्वा आहुतिर्होतव्या । यथा संहितो विश्वसामा सूर्यो गन्धर्वस्तस्य मरीचयोऽप्सरस आयुषो नाम स इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु ता इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहेति । ताभ्यः स्वाहेत्येवो रामेवमुत्तरास्वपि । तथा सति ताभ्य इत्येतस्य साकाङ्क्षस्त्यौषधयोऽप्सरस इत्यन्वयमपेक्षमाणस्य पृथक्प्र-
योगो नोपपद्यत इति । अपरे त्वेवं वर्णयन्त इत्याहुस्तेषां पूर्वाहुतिः पर्यायं सानुपङ्गमनु-
द्भुत्य होतव्या । यथा ऋताषाडृतधामाऽग्निर्गन्धर्वस्तस्यौषधयोऽप्सरस ऊर्जो नाम स इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु ता इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहेति । एव मुत्तरास्वपि । तत्र पूर्वस्यामाहुतावयं पिण्डार्थः । य एवं गुणवान्गन्धर्वस्तस्य स्वभूता एवंनामानोऽप्सरसः स ताभिः सहेदं ब्रह्म क्षत्रं पातु ताभ्यः स्वाहा । हविर्जुहोमीत्युत्तरस्याम् । अन्येषां त्वेवमेव सूत्रार्थः । अर्थविशेषेन पदानि सहानुवर्गे(षष्ठे)ण विभज्य पूर्वोत्तरयोराहुत्योरनु-
द्भवनम् । पर्यायैकदेशे च पर्यायशब्दस्तैलघृतपञ्चालादिवत् । तत्रैवं प्रयोगः—ऋताषाडृ-
तधामाऽग्निर्गन्धर्वः स इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु तस्मै स्वाहा । तस्यौषधयोऽप्सरस ऊर्जो नाम ता इदं ब्रह्म क्षत्रं पातु ताभ्यः स्वाहेति । एवमुत्तरास्वपि । तत्र यथासमानात् सानुपङ्ग्येण व्याख्यातमिति संकर्षे विचारितत्वात् । आद्यं व्याख्यानम् । यस्य स्याद्येन संबन्धो दूरस्थस्यापि तस्य सः । अर्थतो ह्यसमर्थानामान्तर्यमकारणमित्युक्त्वाऽस्योदा-
हरणत्वेन राष्ट्रभूतीयानां मन्त्रा मिश्रलिङ्गाः समर्पिता इत्युक्तम् । सूत्रकारस्यानार्जवा-
दसदन्यद्व्याख्यातम् । मध्यमं त्वार्षिबाधाभावादर्थस्य संबन्धस्य चानेन प्रकारेण परि-
कल्पयितुं शक्यत्वाच्च । तत्र युक्तं ग्राह्यम् । अग्निरूपेऽप्येवमेव व्याख्यातम् । सूत्रान्त-
रुध्यायप्रबोधनार्थमिहापि पुनर्व्याख्यातम् । दृश्यन्ते बहवोऽनेन ग्रन्थेन गुह्याणि कुर्वाणाः ॥ ५५ ॥

अग्नेणोत्तरं परिधिसंधिषश्मानं निधाय
दक्षिणेन पादेन ॥ (ख० ३) ॥ ५६ ॥

उत्तरतोऽग्नेरुत्तरपरिधिमग्नेणादमानं निधाय ॥ ५६ ॥

कुमारमास्थापयन्त्यातिष्ठेप्रश्मानममश्वेव त्व०

स्थिरो भव । प्रमृणीहि दुरस्पृन्सह-
स्व पृतनायत इति ॥ ५७ ॥

तमश्मानं कुमारमास्यापयति । आक्रमयति । आतिष्ठेममित्यनेन । गत्यर्थत्वादाङ्ग-
स्य तिष्ठतेः प्रयोज्यस्य कर्तुः कर्मत्वम् । दक्षिणेनेति नियमार्थम् । उभयनिवृत्त्यर्थ-
का । प्रकरणात्सिद्धेऽपि कुमारग्रहणमस्य विधेरन्यत्रापि प्रसङ्गोऽस्तीति । तेन विवाहेऽ-
प्यग्रेणोत्तरं पारिधिसंधिं निधाय दक्षिणेन पादेनायं विधिः सिद्धो भवति । स्पष्टत्वमेव
यम् । तथैवमश्मादीत्येवमादीनि द्रष्टव्यानि ॥ ५७ ॥

अथैनमहतं वासः परिधापयति पूर्वं निधाय या
अकृन्तन्नवयन्या अतन्वत याश्च देवीरन्तानभितो
ददन्त । तास्त्वा देवीर्जरसा संव्ययन्त्वाद्युष्मा-
निदं परिधत्स्व वासः । परिधत्त धत्त वाससैन-
श्चतायुषं कृणुत दीर्घमायुः । बृहस्पतिः प्रायच्छ-
द्वास एतत्सोमाय राज्ञे परिदातवाड । जरां
गच्छासि परिधत्स्व वासो भवाकृष्टीनामभिश्च-
स्तिपावा । शतं च जीव शरदः सुवर्चा रायश्च
पोषधुपसंव्ययस्वेति ॥ ५८ ॥

अथानन्तरमेनं कुमारमहतं वासः परिधापयति । तत्पूर्वं पारिधापितं वासः प्रज्ञातं
निधाय । या अकृन्तन्निति पारिधापनमन्त्रः । इदं वासः पुण्ये कर्तव्यमिति शास्त्रान्तरे
दृष्टं तदस्माकमप्यविरुद्धम् । उक्तक्रमादेव सिद्ध आनन्तर्येऽथेति वचनं नित्यः क्रमो
द्रष्टव्यः । मन्त्रावनित्यादिति रूपापनार्थम् । तेनाजिनस्य वा पारिधापनं स्यात् । तत्र
च मन्त्रान्नानमपि । वक्ष्यति च धर्मेषु—ब्रह्मवृद्धिमिच्छन्नजिनान्येव वसीतेति । अन्य-
स्थानित्यस्वरूपापनार्योऽप्यशब्द इत्याहुः । तेषां पुनरुपनयने नास्ति पारिधानम् । एन-
मिति कुमारस्य मन्त्रप्रतिषेधार्थमुत्तरार्थं च । पूर्वं निधायेति उत्तरत्र प्रयोजनभाव-
रूपापनार्थम् । उत्तरीयप्रतिषेधार्थमित्येके । तत्र । वक्ष्यति—अजिनमुत्तरीयं कुर्यात् ।
निर्देशोऽपारिसमाप्त एव पारिधाने निधानार्थम् । न निधानाश्रयप्रतिषेधार्थं पारिधाप्य-
प्रतिषेधः ॥ ५८ ॥

परिधाप्याभिमन्त्रयते परीदं वासोऽधिधा स्वस्तये
भूरापीणामभिश्चस्तिपावा । शतं च जीव शरदः
पुरुर्चाविसूनि चायपो विभजा स जीवन्निति ॥ ५९ ॥

अभिमन्त्रयते कुमारं पारिषाप्येति पारिषानं कृत्वा न पारिषानाभावे । अतश्चाजिनपक्षे न स्यात् ॥ ५९ ॥

अथैनं मेखलया नाभिदेशे त्रिः प्रदक्षिणं परिव्ययति द्विरित्येके । या दुरिता परिबाधमाना शर्म वरूथे पुनती न आगात् । प्राणापानाभ्यां बलमावहन्ती स्वसा देवानां सुभगा मेखलेयमिति ॥ ६० ॥

अथैनं कुमारं मेखलया त्रिः प्रदक्षिणं परिव्ययति पारिव्ययति नाभिदेशमन्तरतो नाभिमिति । द्विः पारिव्ययतीत्येकेषाम् । या दुरितेत्यनेन मन्त्रेण सकृदुक्त्वा । अथेत्येकं भावार्थः । पुनरुपनयने एनमिति कुमारविकृतिवृत्तये ॥ ६० ॥

उत्तरतो नाभेस्त्रिवृतं ग्रन्थि कृत्वा दक्षिणतो नाभेः परिकर्षति ॥ ६१ ॥

उत्तरतो नाभेर्मेखलया त्रिवृतं ग्रन्थि कृत्वा दक्षिणतो नाभेः परिकर्षति ॥ ६१ ॥

अथास्मा अजिनमुत्तरीयं करोति मित्रस्य चक्षुर्धरुणं धरीयस्तेजो यज्ञस्वि स्थविरः समिद्धम् । अनाह्नस्यं वसनं जरिष्णु परीदं काज्याजिनं धत्स्वासावदितिस्ते कक्षां बध्नातु वेदस्यानुवक्तवै मेघायै श्रद्धायानूक्तस्यानिराकरणाय ब्रह्मणे ब्रह्मवर्चसायेति ॥ ६२ ॥

अथास्मै कुमारायाजिनमुत्तरीयं करोति मित्रस्येत्यनेन मन्त्रेण । असाविति संबुद्धश्च कुमारस्य नामग्रहणम् । अत्राप्यशब्दः पूर्ववद्व्यनित्यत्वाय । तेन वासोत्तरेण स्याद्वक्ष्यति च धर्मेषु—क्षत्रवृद्धिमिच्छन् वस्त्राप्येव वसीतेति । अभावायास्य पुनरुपनयन इत्येकेषाम् । पूर्वोपात्तमेव स्यात् ॥ ६२ ॥

किं कृष्णाजिनमित्युच्यते—

कृष्णाजिनं ब्राह्मणस्य रौरवः राजन्यस्य वस्ताजिनं वैश्यस्य ॥ ६३ ॥

कृष्णाजिनं ब्राह्मणस्य रौरजिनं रौरवम् । यद्येवं पूर्वत्रापि तदनर्थकमजिनपक्ष एव सत् । न वासःपक्ष इत्येतदर्थम् । एवमपि कार्ण्यं वासमित्येव सिद्धे पुनरजिनग्रहणमनर्थकम् । नातिनियतत्वस्यापनार्थम् । वक्ष्यति च धर्मेषु—हारिणमैजेयं वेत्यप्यधिकं सार्ववर्णिकं कम्बलश्चेत्येदन्तम् ॥ ६३ ॥

अथैनं परिददाति परीममिन्द्र ब्रह्मणे महे श्रीचाय
 दध्मस्यथैनं जरिमाणये ज्योक्श्रोत्रे अधिजागर-
 दिति ब्राह्मणं परीममिन्द्र ब्रह्मणे महे राष्ट्राय
 दध्मस्यथैनं जरिमाणये ज्योक्श्रोत्रे अधिजागर-
 दिति राजन्यं परीममिन्द्र ब्रह्मणे महे पोषाय
 दध्मस्यथैनं जरिमाणये ज्योक्पोषेऽधिजागरादिति
 वैश्यम् ॥ ६४ ॥

अथैनं कुमारमिन्द्राय परिददाति । कथं परीममित्येतैर्मन्त्रैरधास्तातैर्बाह्यणादीनु-
 क्त्वाऽऽरभ्य ऋषीतीत्यर्थः । अत्रानियतत्वाय पुनरुपनयनो अथशब्दो बह्वृचानाम-
 प्युक्तं पारिदानमिति । एनमिति वैश्याधिकारनिवृत्त्यर्थम् ॥ ६४ ॥

तमपरेणाग्निमुदङ्मुखमुपवेश्य हुतोच्छेषणं प्राशयति
 त्वयि मेधां त्वयि गजामित्येतैः संनतैः ॥ ६५ ॥

तं कुमारमपरेणाग्निमुदङ्मुखमुपवेश्य हुतशेषमाज्यं प्राशयति । त्वयि मेधामित्येतै-
 र्मन्त्रैः संनतैरूहिः । मयि मेधामित्येषां मयिशब्दानां स्थाने त्वयिशब्दान् कृत्वेत्यर्थः । त्रया-
 णामन्ते प्राशयामिति वाचनमाचार्यस्य मन्त्रप्रयोगार्थं वैश्याधिकारनिवृत्त्यर्थं च ॥ ६५ ॥

पृषदाज्यमेके प्राशयन्ति ॥ ६६ ॥

एतैर्मन्त्रैर्न हुतोच्छेषणं हुतोच्छेषणमेव वा दध्ना मिश्रयित्वा ॥ ६६ ॥

योगे योगे तवस्तरमिममग्र आयुषे वर्चसे कृधीति
 द्वाभ्यां प्राश्रन्तः समीक्षते ॥ ६७ ॥

योगे योग इममग्र इत्येताभ्यां प्राश्रन्तं कुमारं समीक्षते । उभयत्र ॥ ६७ ॥

प्राशयन्त्येके ॥ ६८ ॥

एतेनाऽऽभ्यां मन्त्रभ्यां न पूर्वैस्तत्र समीक्षणं न विद्यते ॥ ६८ ॥

आचान्तमुपस्पर्शयित्वाऽभिमन्त्रयते । शतमिक्षु
 शरदो अन्ति देवा यत्रानश्चक्रा जरसं तनूनाम् ।
 पुत्रासो यत्र पित्रो भवन्ति मा नो मध्यारीरि-
 षताऽऽयुर्गन्तोरिति ॥ (ख० ४) ॥ ६९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिशुक्लसूत्र एकोनविंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

आचान्तं कुमारमात्मानमुपस्पर्शयित्वा । उपस्पृश्यान्वारब्धवन्तं कृत्वेत्यर्थः । अभि-

मन्त्रयते शतमित्यनया । अचान्तमिति प्रागाचमनं मा भूदिति प्राशनाङ्गस्यापनार्थं
वा । शेषस्थापत्तौ प्राशनाभावेऽभावाच्च ॥ ६९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिशृङ्गसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तावेकोनविंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

आगन्ता समगन्महि प्रसमृत्युं युयोतन । अरिष्टाः

संचरेमहि स्वस्ति चरतादिह स्वस्त्यागृहेभ्य इति

प्रदक्षिणमग्निं परिक्रामन्तमभिमन्त्रयते ॥ १ ॥

प्रदक्षिणमग्निं परिक्रामन्तं स्वयमासीन आगन्तेत्यनेनाभिमन्त्रयते । प्रदक्षिणवचनं
पुनरावृत्तिप्रतिषेधार्थम् ॥ १ ॥

अथैनमभिव्याहारयति ब्रह्मचर्यमाशामुप मा

नयस्व ब्रह्मचारी भवानि देवेन सवित्रा प्रसूत

इति तं पृच्छति ॥ २ ॥

अथैनं कुमारमाचार्योऽभिव्याहारयति वाचयति । ब्रह्मचर्यमित्येषम् । यत्र यत्राय-
शब्दस्त्व प्रयोजनं नोच्यते तत्र शास्त्रान्तरे क्रमान्तरदर्शनात् क्रमनियमार्थमित्यवगन्तव्यम् ।
एनमिति कुमारस्य प्रयोज्यकर्तृत्वाच्च । इतरथा व्याहारं करोति व्याहारयतीति कुमार
एवं मन्त्रं ब्रूयात् । आचार्यसंबोधनार्थत्वादाचार्यो वाचयेत् । ऐकश्रुत्यं स्यात् । अस्य
संबोधनार्थत्वात् । तं पृच्छति तं कुमारमाचार्यं पृच्छति ॥ २ ॥

को नामासीत्पसावित्याचष्टे यथानामा भवति ॥ ३ ॥

किं नामप्रेषमित्यर्थः । नामेतिनिपातः प्रश्नप्रतिवचनयोर्वर्धते यथा का नामेयं नदीति
च । गङ्गा नामेति प्रतिवचनम् । ज्ञातेऽपि प्रश्नार्थः । स कुमारोऽसावित्यात्मानमाचष्टे ।
यादृशं नामास्येति यथानामा । यथानामाऽऽत्मेति भवति । यथोत्तरत्र नामनी गृह्णाति
इति वचनं द्वयोरपि नाम्नोरारूपानार्थम् । यथा देवदत्तः कार्तिकोऽस्मीति ॥ ३ ॥

स्वस्ति देव सवितरहमनेनामुनोद्वचमशीयेति

नामनी गृह्णाति ॥ ४ ॥

अथाऽऽचार्य आदित्यं स्वस्ति देव सवितरहमित्यनेनाऽऽत्माशिष्यविषयमाशीरर्थं
संबोधयन्नमुनेत्यत्र तृतीयया कुमारस्य नामनी गृह्णाति व्यावहारिकं नाक्षत्रं च । वक्ष्यति
हि नक्षत्रमाम द्वितीयं स्यादिति । यथाऽनेन देवदत्तेन कार्तिकेनोद्वचमशीयेति ॥ ४ ॥

शं नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंथो-
रभिस्रवन्तु न इत्युभौ मार्जयेते ॥ ५ ॥

श न इत्युभौ कुमारचार्यौ मार्जयेते । उभयोर्मन्त्रः । पूर्वमेव शिक्षणमेवंजातीय-
कानां मन्त्राणां वचनसामर्थ्यात् । यथा पत्न्या आस्थीयते स्वयंजमानमन्त्राणाम् ।
शूद्रस्य चोदमन्यश्रपणादानां दर्शनात् ॥ ५ ॥

अथास्य दक्षिणेन हस्तेन दक्षिणमन्त्रमन्त्रारभ्य
सव्येन सव्यं व्याहृतिभिः सावित्र्येति दक्षिणं
बाहुमभ्यात्मन्नु(मु)पनयते । देवस्य त्वा सवितुः
प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामुपनये-
साविति च ॥ ६ ॥

अथास्य कुमारस्य दक्षिणमंसं स्वेन दक्षिणेन हस्तेन तूष्णीमन्त्रारभ्य तथैव सव्येन
हस्तेन सव्यमंसं व्याहृतिभिस्तत्सवितुर्वरेण्यामिति सावित्र्या देवस्य त्वेत्यनेन च दक्षिणं
कुमारस्य बाहुमभ्यात्मन्ना(मा)त्मन आभिमुख्येनाऽऽनीय दक्षिणतः समासीन उपनयते
समीपं नयति । नीत्वा संस्पर्शयतीत्यर्थः । अथवा स्वं दक्षिणं बाहुमभ्यात्मन्ना(मा)भि-
मुख्येन कुमारमुपनयते । समीपं नयति । अत्रासाविति संबुद्ध्या व्यावहारिकस्यैव
ग्रहणम् । एवमुत्तरत्रापि । अपशब्द इदं प्रधानकर्मास्य विस्मरणे सर्वं कर्माऽऽवर्तत
इति स्थापनार्थः । सावित्र्येति शब्दे मन्त्रपठितस्य ग्रहणार्थः । न वयोर्नरपाठस्तथेति
समुच्चयार्थ इत्यनेन चकारेण सिध्यति । अन्तर्विधेरतन्त्रं केचिदाहुर्व्याहृतिभिः सावि-
त्र्या चान्वारम्भणं सावित्रेणोपनयनमिति प्रागुक्त एवाऽऽयमः । अपिच चकारस्यैव-
मनर्थकत्वं स्यादनेन दक्षिणं बाहुं सावित्रस्य मन्त्रैकदेशत्वात्तेन समुच्चयवचना-
नुपपत्तेः ॥ ६ ॥

अथास्य दक्षिणेन हस्तेन दक्षिण* हस्त*
साङ्गुष्ठं गृह्णात्यग्नौ हस्तमग्रभीत्सोमस्ते हस्त-
मग्रभीत्सविता ते हस्तमग्रभीत्सरस्वती ते हस्त-
मग्रभीत्पूषा ते हस्तमग्रभीद्बृहस्पतिस्ते हस्त-
मग्रभीन्मित्रस्ते हस्तमग्रभीद्वरुणस्ते हस्तमग्रभी-
श्चक्षते हस्तमग्रभीद्दाता ते हस्तमग्रभीद्विष्णुस्ते
हस्तमग्रभीत्प्रजापतिस्ते हस्तमग्रभीदिति ॥ ७ ॥

अथानन्तरं स्वेन दक्षिणेन हस्तेन कुमारस्य दक्षिणं हस्तं साङ्गुष्ठं गृह्णाति । अग्निरित्ये-
तैर्मन्त्रैः ॥ ७ ॥

सविता त्वाऽभिरक्षतु मित्रस्त्वमसि धर्मणाऽग्नि-
राचार्यस्तव देवेन सविता ममूतो बृहस्पतेर्ब्रह्म-
चारी भवासावपोऽश्नान समिधा आधेहि कर्म कुरु
मा दिवा स्वाप्सीरित्येन सञ्ज्ञास्ति ॥ ८ ॥

सविता त्वेत्यनेन एनं कुमारं संज्ञास्ति । अपोऽश्नानेत्याचमनाद्युपलक्षणार्थम् ।
अश्रोत्यर्थे वा । अभिन्यासावश्रोतिः । समिध आधेहीति सायंप्रातरभ्याधानाभिप्रायम् ।
कर्म कुरु । गुरुशुश्रूषाभिप्रायम् ॥ ८ ॥

अथास्य दक्षिणेन हस्तेन दक्षिणमंसमुपर्यु-
पर्यन्ववमृश्य हृदयदेशमभिमृशति । मम हृदये
हृदयं ते अस्तु मम चित्तं चित्तेनान्वेहि मम वाच-
मेकमना जुषस्व बृहस्पतिस्त्वा नियुनक्तु मम
मामेवानुसंश्रभस्व मयि चित्तानि सन्तु ते
मयि सामीच्यमस्तु ते मम वाचं नियच्छता-
दिति ॥ ९ ॥

स्वेन दक्षिणेन हस्तेनास्य कुमारस्य दक्षिणमंसमुपर्युपरि दक्षिणस्यांसस्योपरि सामी-
प्येन पृष्ठतः प्रवेष्ट्यान्ववमृश्य क्रमेणावाचीनमभिमृश्य हृदयदेशमभिमृशति मम हृदय
इत्यनेन । उपर्यादिषु त्रिविविति द्वितीया । सामीप्यादुपरिशब्दस्य द्विवचनम् ॥ ९ ॥

प्राणानां ग्रन्थिरसि स मा विस्रस इति नाभि-
देशम् ॥ १० ॥

प्राणानामिति तथैव नाभिदेशमभिमृशति ॥ १० ॥

भूर्भुवः सुतः सुप्रजाः प्रजया भूयास सुवीरो
वीरैः सुवर्चा वर्चसा सुपोषः पोषैः सुमेधा
मेधया सुब्रह्मा ब्रह्मचारिभिरित्येनमभिमन्त्र्य
भूर्भुवः त्वाऽग्नौ पृथिव्या वाचि ब्रह्मणि ददेऽसौ
भुवो यजुःषु त्वा वायवन्तरिक्षे प्राणे ब्रह्मणि
ददेऽसौ सुवः सामसु त्वा सूर्ये दिवि चक्षुषि
ब्रह्मणि ददेऽसाविष्टतस्ते भियोऽसान्यसावन-
लस्य ते भियोऽसान्यसानिदं वत्स्यावः प्राग
आयुषि वत्स्यावः प्राण आयुषि वसासा-
विति च ॥ ११ ॥

भूर्भुवः सुवरित्वेनं कुमारमभिमन्त्र्य पुनर्भूरित्याभिमन्त्रयते । अकारोऽभिमन्त्रणानुकर्षार्थः ॥ ११ ॥

अथास्य दक्षिणेन हस्तेन दाक्षिण्यं हस्तं
साङ्गुष्ठं गृह्णात्यग्निरायुष्मानिति पञ्चभिः
पर्याचैः ॥ १२ ॥

अथास्य कुमारस्य दक्षिणं हस्तं साङ्गुष्ठं गृह्णाति स्वेन हस्तेन । अग्निः सोमो यज्ञो
ब्रह्म देवा इति पञ्चभिः पर्याचैः । तत्र द्वितीयतृतीययोरायुष्मान्तेन त्वेत्यादि । चतुर्थे
आयुष्मन्तेन त्वेत्यादि । पञ्चमे आयुष्मन्तस्त इत्यादि ॥ १२ ॥

आयुष्टे विश्वतो दधदिति ॥ (ख० ५) ॥ १३ ॥

आयुष्ट इति कुमारस्य दक्षिणे कर्णे जपति ॥ १३ ॥

दक्षिणे कर्णे जपत्यायुर्दा अग्न इत्युत्तरे ॥ १४ ॥

आयुर्दा अग्न इति तस्यैवोत्तरे कर्णे जपति ॥ १४ ॥

अग्नौ पृथिव्यां प्रतितिष्ठ वायावन्तरिक्षे सूर्ये दिवि
यां स्वस्तिमग्निर्वायुरादित्यश्चन्द्रमा आपोऽनुसं
चरन्ति तां स्वस्तिमनुसंचरासौ प्राणस्य ब्रह्मचा-
र्यभूरसावित्युभयत्रानुषजति ॥ १५ ॥

अग्नावित्युभयोः कर्णयोरनुषजति । आयुष्टे अग्नौ पृथिव्यामिति ॥ १५ ॥

मेधां त इन्द्रो ददातु मेधां देवी सरस्वती मेधां
ते अग्निनावुभावाधत्तां पुष्करस्तजाविति तस्य
मुखेन मुखं संनिधाय जपति १६ ॥

तस्य कुमारस्य मुखेन मुखं संनिधाय जपति ॥ १६ ॥

अथैनं परिददाति कषकाय त्वा परिददाम्यन्त-
काय त्वा परिददाम्यधोराय त्वा परिददामि
गदाय त्वा परिददामि यमाय त्वा परिददामि
मखाय त्वा परिददामि वशिन्यै त्वा परिददामि
पृथिव्यै सवैश्वानरायै परिददाम्यद्भ्यस्त्वा परि-
ददाम्योषधीभ्यस्त्वा परिददामि वनस्पतिभ्यस्त्वा
परिददामि छात्रापृथिवीभ्यां त्वा परिददामि सुभू-
ताय त्वा परिददामि ब्रह्मवर्चसाय त्वा परिद-
दामि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः परिददामि सर्वे-

भ्यस्त्वा भूतेभ्यः परिददामि सर्वाभ्यस्त्वा देव-
ताभ्यः परिददामीति ॥ १७ ॥

अथानन्तरमेनं कुमारं देवताभ्यः पूर्ववत्परिददाति । कथम् । कषकाय त्वा परिद-
दामीत्येतैर्मन्त्रैः । तत्प्रोक्तमेवायंशब्दस्य प्रयोजनम् ॥ १७ ॥

अत्र सावित्रीं वाचयति यदि पुरस्तादुपेतो
भवति ॥ १८ ॥

अत्रास्मिन्काले परिदानानन्तरं सावित्रीं वाचयति । उपनेयः पुरस्तादुपेत आचा-
र्यमुपगत उपनीतो यदि भवति । प्रायश्चित्तार्थे पुनरुपनयनमित्यर्थः । कस्माच्चरितव्रत-
त्वात् । अत्रेति वचनं व्यहे पर्यवेतेऽस्मिन्नेव काले सावित्रीवाचनार्थम् ॥ १८ ॥

यद्यनुपेतकथहे पर्यवेते ॥ १९ ॥

यदि पुरस्तादनुपनीतः स्यात्तस्यहे पर्यवेतेऽतिक्रान्ते सावित्रीं वाचयति ॥ १९ ॥

सद्यः पौष्करसादिः ॥ २० ॥

कृतः । व्रतचरणार्थम् । वक्ष्यति हि व्रतचर्यं ब्रह्मव्रतं चरतीत्यादि । पुष्करेऽन्तरिक्षे
सीदतीति पुष्करसत् । आकाशगमनः । अनवकाशे निश्छाये सीदतीति वा । पद्मस्य
वा समीपे पुष्करिणीतीरे सीदतीति पुष्करसदृशिः । तस्यापत्यं पौष्करसादिः ।
बाह्यादित्वादिन् । अनुशक्तिकादित्वादुभयपदवृद्धिः । पुष्करसादिरित्यपपाठ । वक्ष्यति
धर्मेषु तथा काष्ठपौष्करसादिरिति । स आचार्यो नवीनस्यापि सद्यः सावित्रीवाचनमि-
च्छति । कस्मात्सद्य एवाऽऽरभ्य प्राञ्जतचर्यापरिसमाप्तेः शुक्रियाणामध्ययनदर्शनात् ।
तत्राऽऽहेति वक्तव्ये सद्य इति वचनं नास्मिन्काले तत्पक्षे वाचनमिति किं तर्हि ब्रह्मव्रतं
चरतीत्यत्र व्रतमुपेत्य । तथा शुक्रियेषु दृष्टत्वादनारभ्य व्रतमध्ययनस्यानुपपन्न-
त्वात् ॥ २० ॥

कथं वाचयतीत्युच्यते—

अपरेणाग्निमुदगग्रं कूर्चं निधाय तस्मिन्प्राङ्मुख
उपविशति राष्ट्रभृदस्याऽऽचार्यासन्दीपान्वयोष-
मिति ॥ २१ ॥

अपरेणाग्निं पूर्वप्रयुक्तं कूर्चमुदगग्रं निधाय तस्मिन्नाचार्यः प्राङ्मुख उपविशति राष्ट्र-
भृदस्येत्यनेन ॥ २१ ॥

आदित्यायाञ्जलिं कृत्वाऽऽचार्यायोपसंगृह्य दक्षि-
णतः कुमार उपविश्याधीहि भो इत्युक्त्वाऽथाऽऽ-
ह सावित्रीं भो अनुब्रूहीति ॥ २२ ॥

अथ कुमार आदित्याय तूष्णीं नमस्काराञ्जाले कृत्वा आचार्ययोपसंगृह्य तादर्थ्ये चतुर्थी । यथाशास्त्रमुपसंगृह्येत्यर्थः । दक्षिणत आचार्यस्योपविश्याधीहि भो इत्याचार्य-
मुक्त्वाऽनन्तरमेवाऽऽह सावित्री अनुब्रूहीति । उभयमेकश्रुत्या । तत्राधीहि इत्यध्यापय
वेदमित्यर्थः । भो वत्सलानुकम्पक । सावित्री भो अनुब्रूहीति सावित्रीमनन्तरमेव ब्रूही-
त्यर्थः । उभयोरध्येषणमन्त्रयोः पृथग्वचनं संधानप्रतिषेधार्थम् । अयेति नानार्थत्व-
रूपापनार्थम् । आद्यः सर्ववेदार्थो द्वितीयः साविध्यर्थ इति । अत एव च परं गुरुकुले
असं प्रतिषेत्स्यति । न ब्रह्मचारिणो विद्यार्थस्य परोपवासोऽस्तीति ॥ २२ ॥

गणानां त्वा गणपतिः हवामह इत्येनमभिमन्या-
थास्मै पच्छेऽग्रेऽन्वाहाथार्धर्चशोऽथ संतताम् ।
भूस्तत्सवितुर्वरेण्यम् । भुवो भर्गो देवस्य धीमहि ।
सुवर्धियो यो नः प्रचोदयात् । भूर्भुवस्तत्सवितु-
र्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि । सुवर्धियो यो नः
प्रचोदयात् ॥ भूर्भुवः सुवस्तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो
देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदया-
दिति ॥ (ख० ६) ॥ २३ ॥

गणानां त्वा इत्यनया एनं कुमारमाभेमन्वासास्मै कुमारायाग्रे प्रथमं पच्छः पादं पादं
कृत्वा सावित्रीमन्वाह । ततोऽनन्तरमर्धर्चशोऽर्थं कृत्वा । ततः संततां कृत्वा संधाय ।
संधानं कथम् । भूस्तदित्येवं प्रथमं भूर्भुवस्तदित्येवं द्वितीयं भूर्भुवस्तदित्येवं तृतीयम् ।
एवमिति कुमाराभिमन्त्रणार्थं लिङ्गाद्ब्रह्मणस्पतेर्मा भूदिति । अत्र ब्रह्मणो वेदस्य पात्र-
त्वात्पलायितृत्वात् । कुमार एव ब्रह्मणस्पतिरभिमतः । इतराणि प्रथमं भुव इत्येनं
पदानि यथासंभवेन योज्यानि । अयेति वचनमनन्तरं क्रियमाणेन सावित्रीवाचनेन च
पारयः सावित्रीवाचनं जोभयकृतमिति रूपापनार्थम् । तथा च वक्ष्यति—सर्वेभ्यो
वेदेभ्यः सावित्र्यनूच्यत इति हि ब्राह्मणमिति । अस्मा इति सावित्री कुमाराय प्रदीयत
इति रूपापनार्थम् । अतस्तेनापि सा वाच्या न श्रवणमात्रम् । अत एवोक्तं सावित्री
वाचयतीति । अग्रे पच्छ इति वचनमेवं संततमुक्त्वा तदशक्तौ यथाशक्ति वाचयेदिति ।
वहवृचानामप्युक्तं यथाशक्ति वाचयित्वेत्यर्थः । पाठः किमर्थः । ऋक्पादा-
र्घादिषु व्याहृतिविहरणार्थः । एवमपि तृतीये नार्थः । विहरणाभावादर्थवत्तै-
वोभयानां क्रमार्थत्वात्प्राधान्यरूपापनार्थत्वाच्च । तेन संध्यापासनादिषु तृतीय एव
पाठो ग्राह्यः । इह सावित्री वाचयतीत्युक्त्वा व्याहृतीरपि पठन् ज्ञापयति क्वचित्सा-

वित्रग्रहणे व्याहृतयोऽपि गृह्यन्ते । तेन सावित्रीया समित्सहस्रमाध्यादिति सव्याहृतिः
सावित्री गृह्यते ॥ २३ ॥

अथ सप्त पालाशीः समिध आर्द्रा अमच्छिन्नाग्राः

प्रादेशमात्रोघृतान्वक्ता अभ्याषापयति ॥ २४ ॥

अथेति कुमारकर्मान्तराधिकारार्थः । तेन समिदाधानादि प्रधानाङ्गमेव । न सावित्रीवा-
चनाङ्गम् । तस्मादनुषेतस्य पारिदानान्तरमेव कर्मम् । आर्द्रा अशुष्काः । अमच्छिन्नाग्राः ।
प्रादेशमात्रीः प्रादेशायताः । प्रमाणनियतार्थमेतत् । घृतान्वक्ता आज्येनाम्यक्ताः ।
लौकिकमेव घृतं हुतोच्छेषणस्य उपयुक्तत्वात् । अवशेष्यं किञ्चिद्दुतोच्छेषणं वाऽभ्याषा-
पयत्यग्नौ कुमारेण । कुमारो मन्त्रं ब्रूते लिङ्गादाचार्यस्त वाचयति । प्रयोजकत्वदेत-
योऽयशब्द इत्येके ॥ २४ ॥

कथम्—

अग्नये समिधमाहार्चं बृहते जातवेदसे ।

यथा त्वमग्ने समिधा समिधस एवं मां

मेधया प्रज्ञया प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन

समेधय स्वाहेत्येकाम् ॥ २५ ॥

अग्नये समिधमित्येतेनैका समिधमभ्याषापयति ॥ २५ ॥

अग्नये समिधाविति द्वे ॥ २६ ॥

अग्नये समिधावित्येतेन द्वे समिधावभ्याषापयति ॥ २६ ॥

अग्नये समिध इति चतस्रः ॥ २७ ॥

अग्नये समिध इति चतस्रः समिधोऽभ्याषापयति ॥ २७ ॥

अथ परिषिञ्चति यथापुरस्तात् ॥ २८ ॥

अथाग्निं परिषिञ्चति यथापुरस्तात् पूर्वस्मिन्काले यथा । यथा पुरस्तादिति पूर्वधर्माति-
देशार्थम् । अयशब्दः पूर्वस्तुल्यत्वरूपापनार्थः । तेन सर्वदर्विहोवाणामिदमङ्गम् । नोष-
नयनस्यैव ॥ २८ ॥

अन्वमश्याः प्रासावीरिति मन्त्रान्तान्

संनमति ॥ २९ ॥

मन्त्रान्तश्च मन्त्रान्तश्च मन्त्रान्तश्च मन्त्रान्ताः । तान् मन्त्रान्तान् । अन्वमश्या इति
च प्रासावीरिति च संनमति । यथाऽदितेऽन्वमश्या देव सवितः प्रासावीरिति । तत्र
मन्त्रनित्येष सिद्धेऽन्तग्रहणं देव सवितः प्रसुवेति यावदुक्तमेव समग्रोनादिग्रहणमिति रूपा-
पनार्थम् । अत्र प्राक् परिषेचनात्परिधीन् दूर्व्याऽङ्कत्वा परिस्तरणेभ्यः किञ्चिद् बर्हिषादाय
तस्य दूर्व्यामग्रमाज्यधान्यां मध्य मूलं चेति प्रस्तरवत्तूष्णिमिद्वत्वा तृणमपात्राय निषाय

उदायुषेत्थनेनोत्थाप्य कुमारम् । कुमारो मन्त्रस्य वक्ता लिङ्गादाचार्यो वाचयिता हेतुत्वात् । अथाभ्युत्थाप्य तं सूर्यैष त इति सूर्याय परिदाय तच्चक्षुरित्यादित्यमुपतिष्ठत आचार्य एव समानकर्तृकत्वात्परिदानोत्थापनाभ्याम् । केचित्प्रत्यक्षाशीघ्रान्मन्त्रस्य कुमारमेवोपस्थातारं मन्यन्ते । उपतिष्ठते च । हेतुः कर्तरि कर्तव्यपदेशः । यथा पञ्चाभिर्हलैः कृषतीति । तेषामाचार्यो वाचयिता कुमार उपस्थाता । आचार्यकर्तृत्वेऽपि यां कां षिट्त्विगांशिषमाशास्ते यजमानस्य यथेति । आशीर्वचनमुपपद्यत एव । इदमपि परिदानमनित्यं पुनरुपनयने बह्वृचानाम् ॥ ३३ ॥

अग्निष्ट आयुः प्रतरां कृणोत्वग्निष्टे पुष्टिं
दधात्विन्द्रो मरुद्भिरिह ते दधात्वदित्यस्ते
वसुभिरादधात्विति दण्डं प्रदायाम्रं प्रयच्छति ॥ ३४ ॥

अग्निष्ट इत्यनेन कुमाराय दण्डं प्रदाय । अम्रं मृन्मयं भाजनं तूष्णीं प्रयच्छति ॥ ३४ ॥

अथाऽऽह भिक्षाचर्यं चरेति ॥ ३५ ॥

अथैनं कुमारमाह भिक्षाचर्यं चरेति । इहायशब्दः पुनरुपनयने भिक्षाचर्याभावात् तदर्थत्वाच्च दण्डामप्रदानं निवर्तते । अथशब्दो भिक्षाचर्यस्य दण्डामप्रदानसंबन्धार्थः । तेन भिक्षाचर्यधर्मे निवर्तमाने तयोरापि निवृत्तिः ॥ ३५ ॥

स मातरमेवाग्रे भिक्षेत ॥ ३६ ॥

स कुमारो मातरमेवाग्रे प्रथमं भिक्षेत । एवकारकरणमन्यप्रसङ्गास्तित्वख्यापनार्थम् । तेन मातुरभावे मातृस्थानीयामप्रत्याख्यायिनीं भिक्षेत । नाम्नि प्रायश्चित्तम् । बह्वृचानां विशेषणोक्तम् । अप्रत्याख्यायिनमग्रे भिक्षेताप्रत्याख्यायिनीं वेति । अग्रवचनग्रहणं किमर्थम् । सायंप्रातरपि सति संभवे मातुरेवाग्रे भिक्षणार्थम् । यदयानि च धर्मेषु भिक्षणाविधानम् । भवत्पूर्वं यो ब्राह्मण इत्यादि । तस्मात्तथेति भिक्षां देहीति ब्राह्मणो भिक्षेत यथोक्तमितरावयीति ॥ ३६ ॥

अतोऽन्येषु रातिकुलेषु ॥ ३७ ॥

अनन्तरं मातृभिक्षणादन्येषु ज्ञातिप्रभृतिषु भिक्षेत ॥ ३७ ॥

आहृत्य भैक्षमिति गुरवे माह तत्सुभैक्षमित्युक्त्वा ॥ ३८ ॥

भिक्षितं द्रव्यमाहृत्य आचार्याय भैक्षमिति ग्राह्यं भैक्षमिदं भो इत्यस्य प्रतीकग्रहणमित्येके । यावदुक्तमित्यपरे । दक्षनसामर्थ्यात् । इह तदाचार्यः प्रतिगृह्णाति दृष्टार्थत्वात् । बोधायनीयेऽप्युक्तम् । तत्सुभैक्षमित्युक्त्वा प्रतिगृह्णातीति ॥ ३८ ॥

यस्य ते प्रथमवास्य* हरामस्तं त्वा विश्वे अवन्तु
देवास्तं त्वा भ्रातरः सुहृदो वर्धमानमनुजायन्तः।
बहवः सुजातमिति प्रथमवास्यामस्याऽऽदत्ते ॥ ३९ ॥

यस्य त इत्यनेनास्य कुमारस्य प्रथममाच्छाद्यत इति प्रथमवास्यं पूर्वं निहितं वास-
इत्यर्थः । तदाचार्य आदायाऽऽत्मसात्करोतीत्यर्थः । केचित्प्रथमं वासो निहितं वास-
स्तत्र भवं तेनोपहितं प्रथमवास्यम् । भिक्षामान्नवर्णकस्यानुकर्षणात् । भवे छन्दसीति यत् ।
तदाचार्य आदाय शिष्यायैव वासः प्रयच्छतीत्यत एव गम्यते तगे(दो)पनिषाय भिक्षा
परितभ्येति । अन्ये प्रथमं वास्यते निधीयतेऽग्र इति प्रथमवास्यं मातुर्लब्धं भैक्षद्रव्यं
तदादत्ते । अथ भैक्षस्य भैक्षं कुमाराय प्रयच्छति स पित्रे तद्ददातीति । किमधार्थ-
वत्त्वं पूर्वनिहितं वास इति । दृष्टं हि बौधायनीये ऋहे पर्यवेते तेन मन्त्रेण तस्याऽऽ-
दनम् ॥ ३९ ॥

उपस्थितेऽन्न ओदनस्यापूपाना* सक्तूनामिति
समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य जुहोत्यग्नये स्वाहा सोमाय
स्वाहाऽग्नयेऽन्नादाय स्वाहाऽग्नयेऽन्नपतये स्वाहा
मजापतये स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा स
र्वेभ्यो देवताभ्यः स्वाहाऽग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति
॥ ४० ॥

उपस्थित आगत आनीतेऽन्ने ब्राह्मणपरिवेषणार्थम् । ओदनस्यापूपानां सक्तूनामक्षर-
लवणानां त्रयाणां समवदाय चात्रदर्थमवरं मिश्रयित्वेत्यर्थः । सर्पिर्मिश्रस्य सर्वमाचार्यस्य
पुनर्मिश्रीकृतस्य द्रव्योपघातं जुहोति । अग्नये स्वाहेत्येतैर्मन्त्रैः । नात्रावदानधर्मः ।
अस्याऽऽपूर्विकत्वात् । उपस्थितवचनं किमर्थम् । ओदनस्यापूपानां सक्तूनामितीयत्यु-
च्यमानेऽत्रैव संस्कारः प्राप्नोति बहिःसंस्कृतस्याऽऽनयनार्थमिदम् । एवमपि उपस्थिताना-
मोदनापूपसक्तूनां समवदायेत्येतावता सिध्यति किमन्नग्रहणेन । एवं तर्हि सव्यजनार्थ-
मन्नग्रहणम् । तेन ज्ञायते भोजनार्थमप्येतदुपस्थितं न होमार्थमेवेति । अनेन ज्ञायते
भोजनं हुतरेषस्यैव नान्यस्येति । आपूर्विकोऽयं दर्पिहोमः । अस्य—प्रयोगः परित्स्तीर्थं
पात्रप्रयोजनानिब्रह्मप्रणीतावर्जमाज्यसंस्कारान्तं कृत्वा बहिरेव संस्कृतमन्नमानीय तस्य
परोक्षसंस्कृत्वेनाग्नावन्नत्रयमधिश्रित्याद्भिः प्रेक्ष्याभिवायेद्वास्य होमार्थमवलण्डचावल-
ण्डचैकस्मिन्पात्रे प्रक्षिप्याऽऽज्यमासिष्य मिश्रयित्वाऽप्यपरिषेकं कृत्वाऽष्टौ समिध
आधाय द्रव्योपहत्येता अष्टाबाहुतीर्जुहोति । अन्त्यां पूर्वाभिरसंस्क्रामुत्तरार्धपूर्वार्धं
गुह्ययात्स्विष्टकृतं तस्योपरि परिषेकं करोति । सर्पिःशब्दादाज्ये संस्कारो नास्ति ।

केचिदपूर्वकदेशमिमं मम्यन्ते । तेषां पूर्वकृतानामेव द्रव्याणां संस्काराः परिपेकास्ते च पुनः कार्याश्चापवृत्तत्वात् ॥ ४७ ॥

सर्वश्रवमनादिष्टदेवते ॥ ४१ ॥

न आदिष्टा अनादिष्टा देवता यस्मिन्नन्नहोमे सोऽनादिष्टदेवतस्तस्मिन्नसर्वस्मिन्नेता आहुतीर्जुहुयात् । कः पुनः सः । यत्र ब्राह्मणानक्षेनेति चोद्यते तत्रानेनातिदेशात् । इहापि ब्राह्मणभोजनस्य भावः । यद्येवं युमान्ब्राह्मणानित्यत्रापि प्राप्नोति । नैव दोषो यद्येवमिष्टं स्यात्तत्रैव वेदे विधायतिदिशेत् । तस्मात्तत्र नैवम् । सर्वग्रहणं किमर्थम् । यत्रान्तरेण वचनमाचारात् ब्राह्मणभोजनं होमश्च तत्राप्येवमेवमित्येतदर्थम् । यथा कूपारामतडागेषु । यद्येवं कर्णवेधनोपनिष्क्रमणादिष्वपि प्रसङ्गः स्यात् । यद्येवमिष्ट-मन्येषामन्यत्र होमस्य दर्शनात् । अथैतन्न मृष्यते यत्राऽऽचाराऽप्यस्ति तत्रायं विधिः स्यादित्येतदर्थं सर्वग्रहणमित्युक्तम् । आचाराभावादभावः स्यात् ॥ ४१ ॥

अमुष्मै स्वाहेति यथादेवतमादिष्टदेवते ॥ ४२ ॥

यत्रात्रहोम आदिष्टा देवतास्तत्रामुष्मै स्वाहेति यथादेवतमेव जुहुयात् । यथाऽग्नये विष्टकृते जुहोति महाराज(व्रत)मिष्टा ब्राह्मणं भोजयित्वा पुष्टिकाम सिद्धिं वाचयेत् । गवां मार्गेऽनग्नौ क्षेप्तस्य पतिं जुहोति । सर्वत्रेति शानुवर्तते । तेनाऽऽचारादृक्षमाणेषु विष्णुरुद्रस्कन्ददिवाकरादियक्तेष्वप्येवं स्यात् । किमर्थमिदं सूत्रम् । ननु पुरस्तादेवमुक्तममन्त्रास्त्वमुष्मै स्वाहेति यथादेवतमिति । बाढमुक्तम् । अमन्त्रासु निर्दिष्टदेवतासु तन्मन्त्रोपदेशार्थं मिदमन्नद्रव्यकेषु पुनर्निर्दिष्टदेवतेषु एतद्धर्मप्राप्त्यर्थम् । तेनात्र सौविष्टकृती द्वितीयाहुतिः स्यादेवतानामेव देवता निवर्तिकेति । यावदुक्तं च । क्रिया स्यादापूर्वि-कत्वादेवमपि यथादेवतमादिष्टदेवतमित्येवं सिध्यति । नार्थोऽमुष्मै स्वाहेति अनेनैवान्य-प्रयोजनं याज्यानुवाकाम्यां केचिद्धोमं विदधिरिति तन्मा भूदिति । अथवा पूर्वमाचारवत्सू-त्रविधानमापूर्विकेष्टिदं तेनोभयं पार्वणादिषु भवति । यद्येवं पार्वणसौविष्टकृत्यां विधान-मनर्थकं तस्य प्रयोजनं तत्रैव वक्ष्यामः ॥ ४२ ॥

एतेषामेवाक्षानां समवदाय प्रागग्रेषु दर्भेषु बलिं

करोति वास्तुपतये स्वाहेति ॥ ४३ ॥

एतेषामेवैदनादीनामन्नानां समवदाय मिश्रकृत्य प्रागग्रेषु दर्भेषु वास्तुपतये स्वाहेति बलिं करोति । एतेषामिति वचनं व्यञ्जननिवृत्त्यर्थम् । एवकारकरणं त्रिवृतोऽन्यत्र महाराजद्व्यादौ सा भूदिति । बलिं करोतीति वचनात्प्रथममवश्यं न्युप्य बलिं ततः परीषिञ्चति ॥ ४३ ॥

त्रिवृताऽग्नेन ब्राह्मणान्परिविष्य पुण्याहः । चस्त्य-
यनमृद्धिमिति वाचयित्वा ॥ (ख०७) ॥ ४४ ॥

अनेनैव त्रिवृता त्रिप्रकारेणैदनादिना तेन सव्यज्ञनेन ब्राह्मणान्परिविष्य पुण्याहादीनि
वाचयित्वा ॥ ४४ ॥

उग्रहव्रतं चरति ॥ ४५ ॥

त्रिप्रकारस्यालस्य प्रकृतत्वाद्गन्नेत्येष सिद्धे त्रिवृतेति वचनपन्यत्र त्रिवृद्गृहण एषा
संप्रत्ययार्थं यथा तथैव त्रिवृताऽग्नेनेति इहापि देवतोपस्थानं कर्तव्यमित्येकेषाम् ॥ ४५ ॥

कानि पुनर्व्रतानीत्युच्यते—

अक्षारमलवणमशमीधान्यं भुञ्जानोऽधःशाय्यम्-
न्यमपाय्यशूद्रोच्छिष्टमधुमांसाद्यदिवास्वाप्यु-
भौ कालौ भिक्षाचर्यमुदकुम्भमित्याहरन्नाहरहः
काष्ठकलापमुभौ कालौ सायंसायं वा समिधोऽ-
भ्यादधाति ॥ ४६ ॥

गुडादिरिक्षुविकारः क्षारस्ततोऽन्यदक्षारम् । समुद्रसैन्धवादीनि लवणानि । ततोऽ-
न्यदलवणम् । शम्याः कोशे यत्पच्यते तच्छमीधान्यं मुद्गमाषादि ततोऽन्यदशमीधा-
न्यम् । एवंप्रकारमन्नं भुञ्जानः । अधो भूमौ शयानः । मृन्मयेन पिबतीति मृन्मय-
पायी । न मृन्मयपायी अमृन्मयपायी पानं भोजनोपलक्षणार्थम् । शरावादावभुञ्जान इत्यर्थः ।
उच्छिष्टं भुक्तशेषः । तदस्यास्तीति उच्छिष्टी । तादृशो न भवति । शूद्र उच्छिष्टी
अदाता शूद्रायोच्छिष्टमित्यर्थः । मधु च मांसं च मधुमांसं तदश्नातीति मधुमांसाशी । न
मधुमांसाशी अमधुमांसाशी । दिवा स्वपितीति दिवास्वापी । न दिवास्वापी अदिवास्वापी ।
उभौ कालौ सायं प्रातः । भिक्षया याचनेन चरितव्यं भिक्षाचरणद्रव्यमित्यर्थः ।
उदकुम्भः । इतिशब्दः प्रकारार्थः । अन्यदपि उपकारकमाहरन्नाचार्याय । अहरहः ।
अहन्यहनि । काष्ठकलापः काष्ठसमूहः । तमाहरन् । उभौ कालौ सायं प्रातः । साय-
मेव वा समिधो वक्ष्यमाणा अभ्यादधाति । सायमिति वीप्सावचनमादिविकल्पार्थम् ।
आदित आरभ्य आ समावर्तनादेक एव पक्षो भवति ॥ ४६ ॥

कथमभ्यादधातीत्युच्यते—

पुरस्तात्परिषेचनाग्रथा इ तद्रसवो गौर्यमिति प्रद-
क्षिणमग्निं परिमृज्य परिषिञ्चति यथा पुरस्ताद्ग्रथा-
हृतिभिः समिधोऽभ्यादधात्येकैकशः समस्ता-
भिश्चैषा ते अग्ने समित्तया वर्षस्व चाऽऽच प्या-

यस्व । वधिषीमहि च वयमा च ऋसिषीमहि
स्वाहा । मेधां मे इन्द्रो ददातु मेधां देवी सर-
स्वती । मेधां मे अश्विनावुभावाधत्तां पुष्करस्रजौ
स्वाहा । अप्सरासु च या मेधा गन्धर्वेषु च य-
न्मनः । दैवी मेधा मनुष्यजा सा मां मेधा सुर-
भिर्जुपतां स्वाहा । आ मां मेधा सुरभिर्विश्व-
रूपा हिरण्यवर्णा जगतीजगम्या । ऊर्जस्वती
पयसापिन्वमाना सा मां मेधा सुमतीका जुषन्तां
स्वाहेति तथैव परिमृज्य परिषिञ्चति यथा पुर-
स्तात् ॥ ८७ ॥

अनया प्रदक्षिणामभ्यासयतनं परिमृज्य सोदकेन पाणिना संमृज्य परिषिञ्चति यथापुर-
स्तात्तथा । आद्योऽयं परिषेकः । उक्तक्रमादेव सिद्धे पुरस्तात्परिषेचनादिति वचनं
प्राप्तस्यैवात्र परिषेकस्य विधानं नाप्राप्तस्येति ख्यापनार्थम् । तेनाभ्यन्तरदीक्षाधामभ्या-
सानादौ परिषेकः सिद्धो भवति । यथा पुरस्तादिति प्रतिवचनं परिसंख्यानार्थम् । तेना-
भ्यासयतनसंस्कारपरिस्तरणवचनं विद्यते । व्याहृतिभिः । एकैकया समस्ताभिश्च ।
एषा त इति चतुर्भिरेष्टौ समिधोऽभ्यादधाति । तथैव यथा ह तदिति परिमृज्य परिषि-
ञ्चति यथा पुरस्तात् । अन्त्योऽयं परिषेकः । परिसंख्यानादेवेदमपि । अथबोभयोरिह
वचनमवान्तरदीक्षायां तूष्णीं परिषेकार्थम् । श्रौतत्वात्तत्र स्मार्तविधयो न भवन्ति
हि ॥ ४७ ॥

यत्ते अग्ने तेज इत्येतैर्मन्त्रैरुपतिष्ठते मयि
मजामिति च ॥ ४८ ॥

एवं समिध आधाय एतमग्निं यत्त इत्येतैर्मन्त्रैरुपतिष्ठते मयि मेशामित्येतौस्तिष्ठ-
मिश्च ॥ ४८ ॥

ज्यहे पर्यवेते तथैव त्रिवृताब्जेन ब्राह्मणान्
परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्यशनमृद्धिमिति
वाचायित्वा व्रतं त्रिमृजतेऽग्रे व्रतपते व्रतमचा-
रिषमित्येतैः संनतैः ॥ ४९ ॥

व्याख्यातानि व्रतानि । धर्मोऽप्युक्तप्रायाप्येतानि । तत्र क्षारस्त्वणप्रतिषेधार्थं ज्यहा-
स्यत्वाऽऽचार्यकुलवामिनो निवृत्तिं वक्तुकामेनोक्तं शूद्रोच्छिष्टप्रतिषेधात् तर्हि नैव
शूद्राद्येत्यदि तत् ज्यहे मा भूदिति । मधुनिषेधो धर्मान्तरे विकल्पितत्वादत्र नित्यत्वाय

नोसाशनं प्रति कृच्छ्रद्वादशरात्रविनिवृत्त्यर्थः । अशने पुनरुपनयनमेव भवेदिति । भिक्षा-
चर्या वचनं च नियतभोजनत्वाय स्यादित्याशङ्का निवृत्ता । आचार्यार्थस्य द्रव्यस्य भिक्ष-
णमेवोदकाहरणमसत्यप्यर्थित्वे कर्तव्यमिति समिधोऽभ्याधानमपि कर्तव्यमिति कर्तव्यतो-
पदेशार्थः । अधःशयनमदिवास्वापं च प्रयत्नेनेह कर्तव्यमशक्तावप्यत्र दिवा स्वपनमुप-
रिश्म्या च न दोषायेति । अप वैतेषां वचनानामुत्तरत्र प्रयोजनं वक्ष्यामः । व्यहमेव
समिधं धारयंस्तस्मिन्नेव समिधः सायं प्रातरादधान. सावित्र्या अवचने तूष्णीं संध्यामु-
पासीत । एतान्यन्यानि च धर्मोक्तानि व्रतानि चरन्नास्ते, व्यहदूर्ध्वं लौकिक एवाग्नौ
समिदाधानमन्यानि च विवाहान्तानि कर्माणि । ततः परं प्रजासंस्कारैः सहोपासन एव ।
व्यहे पर्यवेतेऽतिक्रान्ते सावित्र्यगते । तथैव तेनैव प्रकारेण । उपस्थितेऽग्नौ ओदनस्येत्ये-
वमादिना हुत्वा त्रिवृताऽग्नेन ब्राह्मणान्परिविष्य वाचयित्वा व्रतं विसृजते । अग्रे व्रतपते
व्रतमन्वारिषमित्येतैर्मन्त्रैर्व्रतोपासनमन्त्रैरेवंभूतविभक्त्या संनतैरुहितैर्यजमानपठितै-
रित्यर्थः । देवतोपस्थानविसर्ग इत्युक्तं तत्र परिवेषणवचनादेव सिद्धे होमे तथेति वचन-
वाचारातिदेशार्थं तेनोपनयनाग्नावेषाग्नहोमः । व्यक्तं बोधायनीये । व्यहं धारणमुक्तम् ।
अग्निश्च क्रियमाणे अक्षमाग्नेन धर्मातिदेशा इत्येवमादि विज्ञायेतेति त्रिवृतेति वचनम् ।
अथवा क्रियमाणेऽस्मिन्व्यहे पर्यवेते तथैवेति योगविभागः स्यात्तथा सति सर्वमेवो-
पनयनकर्माग्नापि स्यात्तच्च नेष्टं तस्मात्त्रिवृतेति वचनम् । अग्रे वेत्सावित्रीवाचनं
वाचयित्वा तु होमः । अपरा व्याख्या व्यहे पर्यवेते तथैवेत्येतावदेव सूत्रम् । अनेन
सर्वमुपनयनकर्मातिदिश्यते । तत्र क्रत्वर्थाश्च सन्ति तेषां क्रत्वर्था अतिदिश्यन्ते न
ध्रुवार्थाः सकृत्तैरेव पुरुषार्थस्य तैः संस्कृतत्वात् । तत्र क्रत्वर्थानसंदेहार्थमनुक्रमे-
ण्यमः । व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोतीम मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं
मा अग्रे स त्वं नो त्वमग्ने अयासि प्रजापते चदस्य कर्मणोऽत्यरीरिच-
मिति च त्रैके जयाम्यातानान्राष्ट्रभृत इत्युपजुह्वति यथापुरस्तादेते । व्याहृति
पर्यन्तं कृत्वा प्रधानाहुतय इतराण्यङ्गानि । अस्मिन्पक्षे परिषेकविसर्गान्तं कृत्वा
सावित्रीवाचनं व्यहे पर्यवेते । केचित्प्राक्परिषेकविसर्गादिच्छन्ति । उपनीतस्य
तस्मिन्काळेऽपि पूर्वत्र दृष्टमिति । तत्र । उत्तरत्र समिदभ्याधानसद्भावाद्वि-
सर्गस्तत्र कृतः । इह तदभावाद्विसृष्ट एव न्याय्यं वाचनं त्रिवृताऽग्नेन संनतैरित्युत्तरत्र
सूत्रं तस्य स एवार्थः । त्रिवृद्ग्रहणं परिभाषासिद्धस्यैव प्रदर्शनार्थं ब्राह्मणानन्नेनेत्येवमा-
दिष्वेवामिति । अस्मिन् व्याख्यानेऽप्यपरिसमाप्तत्वादुपनयनस्य व्यहं धारणं भवत्येव ।
पूर्वस्मिन्नपि व्याख्याने तथैव त्रिवृतेति वचनं परिभाषासिद्धस्यैव होमादेः प्रयोगः ।
शास्त्रादर्शनार्थमसंदेहाय कृतमेवंजातीयकेषु सर्वत्रैवमितीयं परिभाषेति । अस्यां प्रयोग-

विप्रतिपत्तौ यद्युक्तं तज्ज्ञात्वा प्रतिगृह्यतां सर्वत्र । केचिद्व्रतोपायनाविर्गेषु व्रतस्य नामो-
पदिशन्ति । यथा सावित्र्या व्रतं चरिष्यामीति । व्रतमचारिमिति तद्व्रतस्य ज्ञानं भव-
तीति तत्र । वचनाभावाद्धोमादिना विशेषेण प्रकृतस्य व्रतस्य विज्ञानार्थोऽस्त्या(स्तीष्ट्या)-
दिषु पौर्णमास्यमावास्यातत्कृतमिति निर्दिश्यते । तथेहापि द्रष्टव्यम् ॥ ४९ ॥

एतद्व्रत एवात ऊर्ध्वम् ॥ ५० ॥

एतदिति प्रकृतं सावित्रीव्रतमक्षारलवणभोजनादि प्रतिनिर्दिश्यते । एतद्व्रतं यस्य
सोऽयमेतद्व्रतः । एतद्व्रत एवात ऊर्ध्वमपि स्यात् । एवकारकरणं वक्ष्यमाणान्यपि
व्रतानि ध्येहे स्युरित्येतदर्थम् ॥ ५० ॥

किमविशेषणैतानि व्रतानि भवन्ति नेत्याह—

आचार्यकुलवासी ॥ ५१ ॥

द्वौ ब्रह्मचारिणौ आचार्यकुलवासी विद्यार्थी नैष्ठिकश्च । तयोर्यो विद्यार्थमेवाऽऽचार्य-
कुले वसति स आचार्यकुलवासी । यस्त्वाश्रमाधीन ऊर्ध्वमपि विद्याक्रियायां ब्रह्म चरति
स नैष्ठिकः । तयोरुपचार्यकुलवास्यश्नाति क्षारं लवणं शमीधान्यं च । इतिशब्द-
समुच्चयार्थः । अपरा व्याख्या—एतद्व्रत एव । अत ऊर्ध्वमपि सञ्जाचार्यस्य गृहवासी
प्राक्कृष्यहातुपनयनस्यासमाप्तत्वात्पितुरेव कुले वासः । तत ऊर्ध्वमाचार्यकुलवास एव न पित्र-
गृहे ॥ ५१ ॥

किं सर्वाणि व्रतानि भवन्ति नेत्याह—

अश्नाति क्षारं लवणं शमीधान्यमिति ॥ ५२ ॥

क्षारं लवणं शमीधान्यमत ऊर्ध्वमश्नाति अथवा एक एवायं योगः । एतद्व्रत एव
धान्यमिति । एतद्व्रत एव भूत्वाऽऽचार्यकुले वसन् क्षारादीनश्नातीत्यर्थः । एतद्योर्व्याख्या-
नयोर्धर्मेषु क्षारलवणप्रतिषेधः किमर्थः । नानुदेशं भुङ्गीत तथा क्षारलवणमधुमा-
सानीति । अनशने फलमूलशने न दोष इत्यर्थः । प्रथमे व्याख्याने कथमाचार्यकुलवासः
सिध्यति । उपेतस्याऽऽचार्यकुले ब्रह्मचारिवास इति धर्मेषु वचनात् ॥ ५२ ॥

दण्डी जटी मेखली शिखाजटो वा स्यात् ॥ ५३ ॥

दण्डी मेखलीति मत्वर्थीयः । जटीति नित्ययोगे । शिखेत्र जटा यस्य सोऽयं शिखा-
जटः । अक्ष(अब्रूमक्ष)वदवधारणा द्रष्टव्या । न जटी शिखामेव धारयेदितरान्यापयेदि-
त्यर्थः ॥ ५३ ॥

कपायमजिनं वा वस्ते न स्त्रियमुपैति ॥ ५४ ॥

कपायं कपायेण रक्तं वस्त्रमजिनं वा वस्तु अच्छादयति । कपायग्रहणं प्रदर्शन-

मात्रं माञ्जिष्ठं हरिद्रमिति यथावर्णं भवति । एवं पूर्वत्र धर्मेषु माञ्जिष्ठादिजातिर्दृष्टव्या ।
न स्त्रियमुपैति न मैथुनं चरतीत्यर्थः ॥ ५४ ॥

क्रियन्तं कालमेतानि व्रतानि चरति । उच्यते—

अष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि चतुर्विंशतिं

द्वादश यावद्ग्रहणं वा ॥ ५५ ॥

अष्टाचत्वारिंशच्चतुर्विंशतिं वा द्वदश वर्षाणि वा यावदध्ययनं व्रतचर्यं भवति ।
एकस्य द्वयोस्त्रयाणां षड्गुणी वाऽध्ययने विकल्पेनैते विकल्पा इति केचित् । अपरे प्रति-
वेदं द्वादशेति । तत्र त्रयाणामध्ययने षट्त्रिंशद् भवन्ति । धर्मेषूक्तत्वात् ।
यावद्ग्रहणं तु सर्वत्र विशेषः । तस्मिन्नापि पक्षे द्वादशसूत्रं यावद्ग्रहणं
वा । दशावसरेत्येव धर्मो वचनात् । अन्य अहुः—विनिवेशे विकल्पा एते तुल्यविक-
ल्पत्वे कृष्णकेशोऽस्मिन्नादधीते । श्रुत्या विरोधादेकार्थाद्यादीनामनधिकृतानामष्टाचत्वारिंश-
द्वर्षाणि षट्त्रिंशत् चतुर्विंशतिं द्वदश यावद्ग्रहणं वा । अधिकृतानामिति किमर्थम् । एतेषां
व्रतानां कालस्य चातिक्रमणं क्रियते । ननु धर्मेष्वेव सिद्धान्तेतानि कालश्च यथा नानु-
द्देश्यं भुञ्जीताङ्गानि न प्रक्षालयित्वा नाप्सु स्नाध्यमानः स्नायादपररात्रमुत्थाय गुरोस्तिष्ठ-
न्मातरभिवामभिवादयति सदा निशायां गुरुं संभाषयेत्तस्य पादौ प्रक्षाल्य संवाङ्मानुज्ञातः
संविशेदिति । अष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि पादौ त्रिभिर्वैति । सत्यं सिद्धं दक्षयति । गुरुप्रसा-
दनीयानि कर्माणि स्वस्त्ययनमध्ययनं संभृतिरिति । ततोऽन्यानि निवर्तन्त इति । केषां
चिदनिश्चयता तस्मिन्निर्देशो वचनं नित्यार्थं कालस्य वचनं विनिवेशविकल्पार्थम् । स
चोक्तो विनिवेशः ॥ ५५ ॥

न त्वेवाव्रतः स्यात् ॥ ५६ ॥

यस्य नास्ति व्रतं सोऽव्रतः । अव्रतस्तु नैव स्यात् । किमर्थमेतत् । इहानुक्तान्यपि
व्रतानि धर्मस्य आगमस्यैतैरपि व्रतवान्स्यादित्येतदर्थमनुदितमपि सिद्धमेव । तत्र विधा-
नसामर्थ्येन विदधाति । इदानीमेवोत्तरयोर्ध्यावि (वातोऽन्यानि) निवर्तन्त इत्यनि-
त्यत्वं तेषामिति । तत्राशक्ता (कया) नामुपसंहार एवेत्येतदर्थमिदम् । दुशब्दः
किमर्थः । अतिक्रान्ते संकल्पिते काले विद्यायामगृहीतायां प्राक् समावर्तनादव्रतो न
स्याद्व्रतवास्त्वेवाधीयतित्येतदर्थम् । एवकारः किमर्थः । समावृत्तेनापि प्राङ्निवेशादध्ये-
यमिति वक्ष्यामि । धर्मेषु सोऽप्याचार्यकुलेऽधीयानो नैवाव्रतः स्यादित्येतदर्थम् । व्रती-
त्वेव स्यादित्येतावता सिद्धे नाव्रत इति प्रतिषेधवद्गहनं किमर्थम् । निविष्टोऽपि कृच्छ्रा-
पत्तौ वा येन केनचिद्विस्तेपेणाऽऽचार्यकुले वसन्कालाद्यपेक्षयाऽव्रतो नैव स्यादेत-
दर्थम् ॥ ५६ ॥

काण्डोपाकरणे काण्डविसर्गे च सदसस्पतिमद्भुतं
मियमिन्द्रस्य काम्यम् । सन्नि मेघामयासिषः
स्वाहेति काण्डर्षिर्द्वितीय इमं मे वरुण तत्त्वा
यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अया-
सि प्रजापते यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचमिति
चात्रैके जयाभ्यातानान्राष्ट्रभूत इत्युपलुङ्गति यथा-
पुरस्तात् ॥ (ख० ८) ॥ ५७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्र एकोनविंश-
प्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

चत्वारि काण्डानि । प्राजापत्यसौम्याग्नेयवैश्वदेवानांति । पञ्चमं स्वायंभुवमित्येके ।
तेषामनुक्रमणं काण्डानुक्रमणे द्रष्टव्यम् । तेषां काण्डानामुपाकरणं काण्डोपाकरणम् ।
तस्मिन्काण्डोपाकरणे काण्डव्रतारम्भ इत्यर्थः । काण्डानां विसर्गः काण्डव्रतविसर्ग इत्यर्थः ।
तस्मिन् व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा सदसस्पतिं जुहोति काण्डर्षिर्जुहोति । अमन्प्रास्वमुष्मे
स्वाहेति यथादेशतमिति वचनात् प्रजापतये काण्डर्षये स्वाहा सोमाय काण्डर्षये
स्वाहाऽग्नये काण्डर्षये स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः काण्डर्षिभ्यः स्वाहा स्वयंभुवे काण्डर्षये
स्वाहेति यथाकाण्डं जुहुयात् । वारुण्यादि स्विष्टकृदन्तं यथोक्तमुपहोमांश्च । यथापुर-
स्तादिति स्विष्टकृतः पूर्वत्वं होमविधिश्चोच्यते । केचित्सदसस्पतिमिति काण्डर्षिर्द्वितीय
इति वर्णयन्ति । तेषामादौ काण्डर्षिं कृत्वा सदसस्पतेरिहैव होमः । अत्र द्वितीयव-
चनप्रसिद्धस्य काण्डर्षेः प्राथम्यार्थं पूर्वस्मिन्नपि व्याख्याने द्वितीयवचनं सदसस्पतिरेव
काण्डर्षिर्मा भूदिति । वारुण्याद्यनुक्रमणमाचारवक्षियमार्थम् । तस्माद्ब्रह्माहुतिपर्यन्तमपि
भवति । केचिद्धारुण्याद्यनुक्रमण एवैतदाहुतिद्वयमिच्छन्ति तत्र तत्र व्याहृतिपर्यन्तं
कृत्वेति वचनात् । अन्ये व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वेत्यत्रापि पालाशीमिति वर्णयन्ति । अथ
व्याहृतिपर्यन्तादिक्रमणं वारुण्यादिष्वस्ति विशेष इति रूपापनार्थम् । कः पुनरसौ यो
जयादीनामुपकरण आश्रितः पक्षः स एव विसर्गेऽपि स्यादिति । परिषेकान्तं कृत्वा
व्रतं चरिष्यामीति देवतोपस्थानं स्याद्व्रतचारिषमिति काण्डविसर्गे ॥ ५७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तवेकोनविंशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

अधीत्य वेदं स्नानं तद्व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

यस्मिन्कर्मणि उष्णशीताभिरद्भिर्मन्त्रैः स्नाति । यद्वा कर्मब्रह्मचारिव्रतान्निषापयति । अवभृथस्नानमिव दीक्षितव्रतान्नियमतो ब्रह्मर्च्यव्रतान्निमुच्यते । स्नानादि मलान्तं स्नानं गुरुकुलान्तस्मावर्तनमित्यर्थः । तदधीत्य वेदं वेदौ वेदान्वा कर्तव्यम् । प्रतिवेदमिति जातिनिर्देशः । तद्व्याख्यास्यामः । तस्नानं विस्तरेणेत्यपूर्वं वक्ष्यामः । स्नानं व्याख्यास्याम इत्येतावता सिद्धेऽधत्स्य वेदमिति वचनमध्ययनप्रधानं स्नानं न कालप्रधानमिति व्यापनार्थम् । तेनातिक्रान्तेऽप्युक्तकाले सति संभवेऽधीत्यैव स्नातव्यमिति । अत्यन्ताशक्त्येव व्रतमात्रेण स्नातव्यमिति । त्रिप्रकारं च स्नानं धमेर्षुक्तं विद्यास्नानं व्रतस्नानं विद्याव्रतस्नानं च । तत्रोभयस्नानं प्रशस्तं विद्यास्नानमध्ययनम् । व्रतस्नानं च व्रतमात्रस्नानं गृहीतमिति । ब्रह्मर्च्यस्य विद्यार्थत्वात्तस्मात्सम्यक्प्रविशेषाच्छ्रुतिविशेषाच्च पूजायां कलविशेष इति ॥ १ ॥

उदगयन आपूर्यमाणपक्षे रोहिण्यां मृगशिरसि
तिष्य उत्तरयोः कल्गुन्योर्हस्ते चित्रायां विशा-
खयोर्वैतेषु स्नायात् ॥ २ ॥

उदगयने मकरादिषट्सु राशिषु । श्रविष्ठाधार्दारभ्य सार्धचतुर्दशसु नक्षत्रेषु स्थित आदित्य आपूर्यमाणपक्षे यानि रोहिण्यादीनि विशालान्तानि अनुक्रान्तानि नेतराणि तेषु स्नायात् । वाशब्दः स्नानस्य विकल्पार्थः । स्नायान्न वा स्नायादिति । तेन यस्य कर्मण्यधिकारो नास्ति तस्य नैष्ठिकब्रह्मर्च्यमेव स्यात् । अनुक्रमणादेव सिद्ध एतेष्विति वचनं रोहिण्यादिष्वसंभवे तादृशेष्वन्येषु पुण्येषु स्नायादिति । स्नानाधिकारे पुनः स्नायादिति वचनं द्वयोरध्ययनव्रतयोरिह स्नानं नाध्ययनस्यैवेति व्यापनार्थम् । तेन साङ्गं वेदमधीत्य स्नायात् । श्रुत्या स्नायादेव दृष्टार्थताऽध्ययनस्य भविष्यति कर्मवमोधार्यत्वात् ॥ २ ॥

यत्राऽऽपस्तद्भत्वाऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं
कुत्वा पालाशीं समिधमादधातीमं स्तोममर्हते
जातवेदसे रथमिव संमहे मा मनीषया । भद्रा हि
नः प्रमतिरस्य ससद्यज्ञे सख्ये मा रिषामा वयं
तव स्वाहेति ॥ ३ ॥

यस्य भूतलस्य समीप आपो भवन्ति तद्वत्वा सामर्थ्यात्तत्रेति गम्यते । अथ तस्य देशस्य समीप आपः सामर्थ्यात् देशं गत्वा तस्मिन्देशेऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपारिसमा-

सिरन्तो यस्य कर्मणस्तद्व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वेत्यर्थः । इमं स्तोममित्यनया पालाशीं समि-
धमादधाति । यथाग्निमुपसमाधायेति उच्यते तत्रोद्धननादिसंस्कृते देशेऽग्निमाहृत्य स्थाप-
यित्वाऽग्नौ होमः । यत्र नोच्यते तत्र स्वस्थानेऽवस्थिते पारिस्तरणादिना कार्यं न नियो-
गत उपसमाधानमित्येक आहुः । अग्निप्रज्वलनमुपसमाधानं सिद्धानुवादं च मन्यन्ते ।
दक्षिणाग्निमुपसमाधायेत्यौपासनमनाहिताग्नेरिति दर्शनात्तेषामौपासने कर्तव्यानां समिन्ध-
नादि इतरशोद्धननम् । इदमाधानं वैशेषिकीं प्रधानाहुतिः ॥ १ ॥

अथ व्याहृतिभिर्जुहोति यथा पुरस्तात् ॥ ४ ॥

अथशब्दो व्याहृतिभिः पूर्वसंबन्धार्थः । तेनाऽऽप्तमपि प्रधानाहुतित्वम् । यथा पुरस्ता-
दिति विद्वत्समस्तार्थम् । जुहोतीत्याज्यहोमार्थम् ॥ ४ ॥

उयायुषं जमदग्नेः कश्यपस्य उयायुषं यरेचानां
उयायुषं तन्मे अस्तु उयायुषं स्वाहा ॥ ५ ॥

अस्यामप्यथेत्यनुवर्तनात्प्रधानाहुतित्वम् ॥ ५ ॥

इमं मे तस्वा त्वं नो स त्वं नो त्वमग्ने अयासि
प्रजापते यदस्य कर्मणोऽयरीरिचमिति चार्त्रके
जवाभ्यात्तानान्नाष्टभृत इत्युपजुहोति यथा पुर-
स्तात् ॥ ६ ॥

उक्तार्थम् । सर्वत्र व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वेति वचनमामारवत्परिग्रहार्थं वैशेषिकोपदेशार्थं
च । वारुण्याद्यनुक्रमणं परिसंख्यानिवृत्त्यर्थम् । स्थिरकृदन्तं कृत्वा पारिवेकविसर्गं
करोति ॥ ६ ॥

ब्राह्मणानन्नेन परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्ययनमृ-
द्धिमिति वाचयित्वा व्रतं विमृजतेऽग्रे व्रतपते
व्रतमचारिषमित्येतैः ॥ ७ ॥

ब्राह्मणानन्नेन परिविष्य पुण्याहादीनि वाचयित्वा व्रतं विमृजते । अग्रे व्रतपते व्रत-
मचारिषमित्येतैः । पूर्ववत्संनतैरुपस्थाय त्रिवृताऽन्नेन हुत्वा वास्तुबलिं कृत्वा पारिवे-
(वेच)यतीत्युक्तम् । अष्टावत्वारिंशत्परिमाण उपनयन उपेतस्य ब्रह्मचर्यव्रतस्यायं
पूर्ववद् विसर्गः ॥ ७ ॥

व्रतं विमृज्योदु त्वं चित्रमिति द्वाभ्यामादि-
त्यष्टुपतिष्ठते ॥ ८ ॥

विमृज्येव व्रतमुदु त्वं चित्रमिति द्वाभ्यामृग्यामादित्यमुपतिष्ठते । द्वाभ्यामित्येक-
मन्त्रनिवृत्तय इत्युक्तम् । व्रतं विमृज्येति वचनमुक्तानां वक्ष्यमाणानां च पदार्थानामाद्या-

(मध्ये) तैव कर्ता नाध्याता (नाध्यापयिता) इति ख्यापनार्थम् । अन्यथाऽऽचार्यो होमं कुर्यादित्याशङ्का स्यात् । काण्डोपाकरणविसर्गादिष्वार्चायकृतृकत्वं तस्य दृष्टमिति । तस्मादनुज्ञाप्याऽऽचार्यं तस्मिन्नुपद्रष्टारि स्वयमेवेदं कर्म कुर्यात् ॥ ८ ॥

उदुत्तमं वरुणपाशमस्मदित्युत्तरीयं ब्रह्मचारि-
वासो निधायान्यत्परिधाय ॥ ९ ॥

उदुत्तममित्यनेन ब्रह्मचारिणो वास उत्तरीयं किं तदजिनं निधाय । ब्रह्मचारिवास इति किमर्थम् । ननु वक्ष्यमाणानि सर्वाणि ब्रह्मचारीण एव सन्ति । आनङ्गुहवच्छब्दः (१) । यत्र ब्रह्मचारी वसति तद्ब्रह्मचारिवास इति ब्रह्मचारी तस्मिञ्छेत इति ख्यापनार्थम् । तस्मादाच्छादनमिति नोक्तं वासो नोत्तरीयं भवतीति ततोऽन्यद्वासः परिधाय ॥ ९ ॥

अवाधममित्यन्तरीयं विमध्यममिति मेख-
लाम् ॥ १० ॥ अथा वयमादित्य व्रत
इति दण्डं मेखलां दण्डं कृष्णाजिनं चाप्सु
प्रवेश्यापरेणाग्निं प्राङ्मुख उपविश्य क्षुरं
संमृशति । क्षुरो नामासि स्वधितिस्ते पिता
नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरिति ॥ ११ ॥

अवाधममित्यन्तरीयमधोवासो निदधाति । आचम्य ततो विमध्यममिति मेखलां निधाय । अत्राऽऽदिग्रहणं विमध्यमं श्रधायेति मन्त्रपूर्वयोर्थादुवक्तमित्येके । अपरेऽनुषङ्गो वाक्यपरिसमाप्तिरित्येतेन न्यायेन वरुणपाशमस्मच्छ्रुधायेति च सर्वमन्त्रानुषङ्ग इति यथोत्तरं वरुणपाशमस्मच्छ्रुधाय । अवाधमं वरुणपाशमस्मच्छ्रुधाय विमध्यमं वरुणपाशमस्मच्छ्रुधायेति । ततो अथावयमादित्य इत्यर्धवेन दण्डं निधाय । मेखलां दण्डं कृष्णाजिनं च तूष्णीमप्सु प्रवेश्य प्रक्षिप्य उत्तरीयमर्थिने दद्यात् । ततोऽपरेणाग्निं प्राङ्मुख उपविशति । क्षुरं वपनार्थं संमृशति । क्षुरो नामासीत्यनेन ॥ १० ॥ ११ ॥

वज्रे प्रदायोन्दनीया अपोऽभिमृशति
शिवा नो भवथ संपृश इति ॥ १२ ॥

तं क्षुरं वज्रे नापिताय प्रदाय उन्दनीयाश्छेद्याः छेदनीयाश्छेद्याः छेदनाहोः शीतोष्णा अगोऽभिमृशति । शिवा न इत्यनेन । उन्दन्तिवति वपनादेव सिद्ध उन्दनीया इति वचनं चौलवदिहोष्णात्वपरिग्रहाय ॥ १२ ॥

(अयोष्णशीता अपः संपृजति शीतासूष्णा
आनीय) आप उन्दन्तु जीवस इति दक्षिणं
गोदानमुनत्ति ॥ १३ ॥ ओपथे त्रायस्वैनमित्यू-

धर्माग्रामोषधिमन्तर्दधाति ॥ १४ ॥ स्वधिते
मैन५ हि५सीरिति क्षुरेणाभिनिदधाति ॥ १५ ॥
देवशूरेतानि प्रवप इति प्रवपति ॥ १६ ॥

उक्तार्थानि । उन्दनादिवपनान्तं वपतुः कर्म । मन्त्रास्तु आचार्यस्येत्येके । तच्च
वचनसामर्थ्यात्सानाययदोहनादिष्विव वपतुर्मन्त्राध्ययनं भविष्यति ॥ ११ ॥ १४ ॥
॥ १५ ॥ १६ ॥

यत्क्षुरेण मर्चयता सुपेक्षसा वत्सर्वपसि केसश्मश्रु
षर्चया मुखं मा न आयुः प्रमोषीरिति वत्सार५
समीक्षते ॥ १७ ॥

ततो यत्क्षुरेणेति स्वयं वत्सारं समीक्षते ॥ १७ ॥

श्मश्रूण्याग्रे वापयतेऽथोपपक्षावय केशानय लोमान-
न्यथ नखानि ॥ १८ ॥

श्मश्रूण्याग्रे वत्सा वापयति । अपोपपक्षौ कक्षौ । अथ केशान् । अथ लोमानतिरप्र-
देशस्थानि । अथ नखानि । वापयतीति सर्वत्र शेषः । नखानां निवृत्तनम् । वपनेऽयं
क्रमः सार्वत्रिकत्वादुक्तक्रमादेव सिद्धः [इति] अग्रेऽध्यायेति वचनम् ॥ १८ ॥

आनङ्गुहे शकृत्पिण्डे संयम्य केसश्मश्रुलोमानखानि
नीदमहममुष्याऽऽमुष्यायणस्य पाप्मानमवगूहामी-
ति गोष्ठ उदुम्बरे दर्भस्तम्बे वा निखनति योऽस्य
रातिर्भवति ॥ १९ ॥

आनङ्गुहोऽयमानङ्गुहः । शकृत्पिण्डो गोमयपिण्डः । तस्मिन्केशश्मश्रुलोमानखानि
संयम्य निषायान्तर्भूतानि कृत्वा तं पिण्डं योऽस्य रातिर्भवति स इदमहमित्यनेन गोष्ठ
उदुम्बरे दर्भस्तम्बे वा निखनति । अवटं खात्वाऽग्रेण निषाय पुरीषेण प्रच्छादयतीत्यर्थः ।
अमुष्येति स्नातुः षष्ठ्या नासौ ग्रहणम् । अमुष्याऽऽमुष्यायण इति । तथैव गोत्रनाम
यथेदमहं देवदत्तस्य कौण्डिन्यस्य पाप्मानमवगूहामि । युवप्रत्ययानिवृत्त्यर्थं पितुर्नामधेये-
नेति वचनात् पितुर्नामधेयात्तद्विनोत्पात्तीरिति दीक्षावेदन एवोक्तम् ॥ १९ ॥

स्नानीयेनोत्साद्यौदुम्बरेण दन्तान् प्रक्षालयते
॥ (ख० ९) ॥ २० ॥

स्नातीत्यनेनेति स्नानीयं तच्चूर्णकरुकादि । स्नायनीयमित्यपवादः । अथवा स्नायः
स्नानं स्नातीत्यनर्थान्तरम् । स्नायं करोतीति णिच्युत्यन्ते तदन्तात्कृत्ये स्नायनीयमित्यपि

स्नात् । तेनोत्साद्य मलं विनाश्य प्रक्षालयेत्यर्थः । उदुम्बरेण काष्ठेन दन्तान् प्रक्षालयते
अकर्षेण शोषयति । अक्षालयेत्यनेन ॥ २० ॥

अक्षाद्याय व्यूहध्वं दीर्घायुत्वाय व्यूहध्वं ब्रह्म-
वर्चसाय व्यूहध्वं दीर्घायुरहमक्षादो ब्रह्मवर्चसी
भूयासमिति ॥ २१ ॥ अयोष्णशीताभिरद्भिः
स्नापयत्यापो हिष्ठा मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्य-
वर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः
सुवर्जन इति चैतेनानुवाकेन ॥ २२ ॥

अधानन्तरं दन्तप्रक्षालनात् । उष्णाश्च शीताश्च उष्णशीताः । उष्णाभिः शीतमि-
द्भिरभिरित्यर्थः । अद्भिः स्नाति । अनुग्रहणं काञ्जिकादेर्निवृत्त्यर्थम् । आपो० तिसृभिः ।
हिरण्य० चतसृभिः । पवमा० अनुवाकेन सर्वान्ते स्नानम् । पचनादेकस्य कर्मणो बहुम-
न्मात्वम् । केचित्प्रतिमन्त्रं स्नानमिच्छन्ति । तत्र नास्ति प्रमाणम् । अपेति प्राक्स्नाना-
र्थम् । अन्यथाऽशुचित्वात्स्नात्वेव । केचित्स्थतो वाऽन्येन केनचिच्छीतासु उष्णा आनी-
येत्येतस्य ग्रहणार्थं मन्यन्ते । यथाचारः प्रमाणान्तरं चास्ति तथा नाम ॥ २१ ॥ २२ ॥

गोष्ठे वाऽवच्छाद्य संपरिश्रित्य पुरोदयमादि-
त्यस्य प्रविशत्यत्र सर्वं क्रियते नैनमेतदहरादि-
त्योऽभितपतीत्येकेषां स्नातानां वा एष तेजसा
तपति य एष तपति तस्मात्स्नातकस्य मुखं
रेफायतीव ॥ २३ ॥

गावो यत्र तिष्ठन्ति तद्गोष्ठं तस्मिन्वा अपररात्रे प्रच्छाद्य सर्वतः परिश्रित्य उप-
रिष्ठाच्च निदिच्छद्रं प्रच्छादयित्वा पुरोदयमादित्यस्य प्रविशति । तत्रोपसमाधानादि सर्वं
क्रियते । कस्मादेवम् । स्नातकमेतस्मिन्नहनि आदित्यो नाभितपतीत्येकेषां श्रुतिस्तस्मादे-
वनाभितापो न स्यादित्येके । कस्मात्त्राभितपतीति चेत् । स्नातानां ब्रह्मचारिणां वै तेजसा
हृत्वी नैव तपति । को य एष इमं लोकं तपत्यादित्यः । तस्मात्स्नातकस्य मुखं रेफाय-
तीव दीप्यतीव । अस्य तेज आदित्येन हरं (हनं) मा भूदिति । पूर्वैवापां समीपे
स्नानेनेदं गोष्ठस्नानं न विकल्प्यते । पूर्वत्र पारिअयणं नास्ति । अभितापपरिहारमा-
वात् । गुरुलघुनोश्च तुल्यविकल्पानुपपत्तेः ॥ २३ ॥

अस्थाशक्तौ पूर्वविधानमाह—

आहरन्त्यस्मै सर्वसुरभि चन्दनं वा पिष्टं तद-
भ्युक्ष्य नमो ग्रहाय चाभिग्रहाय च नमः श्वाक-

जङ्गभाभ्यां नमस्ताभ्यो देवताभ्यो या अभिग्रा-
हिणीरिति देवेभ्यः प्राचीनमञ्जलिं कृत्वा तेनानु-
लिम्पतेऽप्सरसु च यो गन्धो गन्धेषु च
यद्यश्नः । दैव्यो यो मानुषो गन्धः स पापावि-
शतादिहेति ॥ २४ ॥

आहरन्त्यस्मै ज्ञानकाय ज्ञातयः सर्वसुरभि सर्वसुगन्धि गन्धद्रव्यं यथाकामं पिष्टं
चन्दनमेवैकं पिष्टम् । तदद्भिरभ्युक्ष्य तेन पाणी प्रक्षाल्य नमो ग्रहायेत्यनेन । देवेभ्यः
प्राचीनमञ्जलिं कृत्वा तेनानुलेपनेनाप्सरसु च य इत्यनेनानुलोममात्मानं लिम्पति ।
अथवाऽभ्युक्ष्य नमस्कृत्य पाणी प्रलिप्यानुलिप्यते । मुक्तमग्ने आह्वणोऽनुलिम्पते बह्वि-
राभ्य उदरं वैश्य उपस्यं स्त्री ऊरू षरणजिवित(वन)इति बह्वृषानामुक्तं तदस्मात्क-
मविरुद्धम् । सर्वत्राऽऽहरन्त्यस्मा इति वचनं स्वयमाहरणनिवृत्त्यर्थम् । बहुवचनमनिधि-
तकर्तृकत्वात् ॥ २४ ॥

आहरन्त्यस्मा अहते वाससी ते अभ्युक्ष्य सो-
मस्य तनूरसि तनुवं मे पाहि स्वा मा तनूराविश
शिवा मा तनूराविशेति ॥ २५ ॥

आहरन्त्यस्मै द्वे अहते वाससी ते अभ्युक्ष्योदकेन तपोरन्तरीयं सोमस्येत्यनेन परै-
षायाऽऽच्छाद्याप उपस्पृश्य आचम्येत्यर्थः । तत्रैव तेनैव मन्त्रेणोत्तरीयं परिधायापरे-
णाग्निं प्राङ्मुख उपविशति । अभ्युक्षणोपस्पर्शवचनं धर्मशास्त्रे सिद्धस्यैवाहुवादः ।
श्रौतप्रायाश्चित्तार्थमेके कल्पयन्ति । कल्पकाराणां मूलवचनात्समावर्तनं श्रौतं मन्यमानाः ।
अपरेणाग्निमितिवचनादनुलेपनवस्त्रपरिधाने स्नानप्रदेश एव गम्येते ॥ २५ ॥

अन्तरीयं वासः परिधायाप उपस्पृश्य तथैवो-
त्तरीयमपरेणाग्निं प्राङ्मुख उपविशति । आहर-
न्त्यस्मै कुण्डले चान्दनमणिं बादरं वा सुवर्णा-
भिच्छादनं तदुभयं दर्भेण मध्वोपर्यग्नौ धारय-
न्नाभिजुहोति आयुष्यं वर्चस्पत्यस्य रायस्पोषमौजि-
दम् । इदं हिरण्यमायुषे वर्चसे जैत्रायाऽऽविश-
ता मा स्वाहा । उच्चैर्वाजिपृतनासाहं सभा-
साहं धनंजयम् । सर्वाः समग्रा ऋद्धयो हिरण्येऽ-
स्मिन्समाभूताः स्वाहा । शुनमहं हिरण्यस्य

पितुरिव नायाग्रभिषम् । तं मा हिरण्यवर्चसं
करोतु पुरुषु मियं ब्रह्मवर्चसिनं मा करोतु स्वाहा ।
मियं मा कुरु देवेषु मियं मा ब्रह्मणि कुरु ।
मियं विश्वेषु शूद्रेषु मियं मा कुरु राजसु स्वाहा ।
इयमोषधे जायमाणा सहमाना सहस्वती । सा
मा हिरण्यवर्चसं करोतु पुरुषु मियं ब्रह्मवर्चसिनं
मा करोतु स्वाहेत्येतैरेव पञ्चभिरस्वाहाकारैस्त्रिः
प्रदक्षिणमुदपात्रेऽनुपरिष्ठाव्य ॥ (स्व० १०) ॥ २६ ॥

आहरन्त्यस्मै कुण्डले । चन्दने भवश्चान्दनः काष्ठकृत इत्यर्थः । चान्दनश्चासौ
मणिश्च चान्दनमणिः । तं वादरं वा । एतं मणिं सुवर्णमुपरि च्छादनं यस्य स सुवर्ण-
मिच्छादनः । तं वाऽऽहरन्ति । तस्य मणेरुपरिष्ठात्कोष्ठप्रदेशे सुवर्णेन च्छादितं सुविरं
सूत्रेण प्रोक्तं च भवतीत्यर्थः । तदुभयं कुण्डलयुगुलं मणिं च दर्भेण प्रबध्याग्नौ धारयन्-
म्युपरि तस्य आयुष्यमित्येतैः पञ्चभिस्तदुभयमभिजुहोति । अथवा उभयमुपरि धारयन्-
स्तदभि तस्योपरिष्ठादग्नौ जुहोति । मणिकुण्डलसंस्कारत्वात्परिषेकाभावः । पूर्वसंस्कृ-
तमाज्यमवशेष्य तेन जुहोति । एतैः । एतैरेव पञ्चभिर्मन्त्रैः स्वहाकारवर्जितैः सकृ-
दुक्त्वा सर्वान्ते त्रिः प्रदक्षिणमुदपात्रेऽनुपरिष्ठाव्य आज्यं प्रक्षाल्येत्यर्थः । अस्वा-
हाकारवचनं मन्त्रेषु पाठात् ॥ २१ ॥

विराजं च स्वराजं चाभिष्टीर्या च नो गृहे ।
लक्ष्मी राष्ट्रस्य या मृत्वे तया मा सः सृजामसीति
कुण्डले प्रतिहरते । दक्षिणे कर्णे दक्षिणं सन्ध्ये
सन्ध्यम् ॥ २७ ॥

विराजं चेत्यनेन कुण्डले प्रतिहरते । आबध्नाति । क दक्षिणे कर्णे दक्षिणं दक्षिण-
पार्श्वगतम् । सन्ध्ये सन्ध्यं सन्ध्यपार्श्वगतम् । नियमार्थमेताद्विपर्यासेन वा मध्ये वाऽन्यथा
मा भूदिति । प्रतिकुण्डलं मन्त्रावृत्तिः । केचिदक्षिणसन्ध्यकुण्डलयोर्लक्षणकरणाद्वा प्रयो-
गवृत्त्या वा पूर्वोत्तरप्रदानाद्वा मन्यन्ते ॥ २७ ॥

ऋतुभिश्चार्तवैरायुषे वर्चसे संवत्सरस्य धायसा
तेन सः सृजामसीति कुण्डले संगृह्णीते ॥ २८ ॥

ऋतुभिरित्यनेन कुण्डले संगृह्णीतेऽपिधानेनापिदधाति । प्रतिग्रहसंग्रहणयोः संयुक्त-
त्वादेकापवर्गत्वात् ॥ २८ ॥

इयमोषधे त्रायमाणा सहमाना सहस्वती । सा
मा हिरण्यवर्चसं करोतु पुरुषु मियं ब्रह्मवर्चसिनं
मा करोत्वपाशोऽसीति ग्रीवायां मणिं प्रति-
मुञ्चते ॥ २९ ॥

इयमोषध इत्यनेन पूर्वोक्तं मणिं ग्रीवायां प्रतिमुञ्चते वधाति ॥ २९ ॥

शुभिके शुभमारोह शोभयन्ती मुखं मम ।
मुखं च मम शोभय भूयाःसं च भगं कुरु ।
यामाहरज्जमदधिः श्रद्धायै कामायास्यै । इषां
तां प्रतिमुञ्चोऽहं भगेन सह वर्चसेति द्वाभ्यां
स्वर्जं प्रतिमुञ्चते ॥ ३० ॥

शुभिके यामाहरदिति द्वाभ्यां स्वर्जं प्रतिमुञ्चते शिरसि । प्रसिद्धेः । तस्यां माला-
शब्दो येन केनचिदुपायेन प्रयोक्तव्यः । प्रयोगे तेनैव त्वगित्यभिधापयितव्य-
मिति ॥ ३० ॥

यदाञ्जनं त्रैककुदं जातं हिमवत उपरि । तेन
वामाञ्जोऽहं भगेन सह वर्चसा मायि पर्वतपूरुषमिति
त्रैककुदेनाञ्जनेनाङ्क्ते तस्मिन्निविद्यमाने येनैव
केनचित् ॥ ३१ ॥

यदाञ्जनमित्यनेन त्रैककुदि पर्वते जातं तेनाञ्जनेनाङ्क्ते । तस्मिन्निविद्यमाने त्रैककुदे
येनैव केनचिदाञ्जनेनानङ्क्ति तेनैव मन्त्रेण । किमर्थमेतत् । प्रतिनिधापयि प्रायश्चित्ताभा-
षार्थम् । सन्त्यं पूर्वमाचारादपरिमितकृत्वश्च । सन्त्यं हि पूर्वं मनुष्या आञ्जते । अप-
रिमितं हि मनुष्या आञ्जते । इत्यनुवादाच्च । तत्र सन्त्येऽपि वामिति द्वित्वम् । युगप-
दशक्यत्वात्प्रतिपक्षमन्त्रावृत्तिः । पुनः पुनरप्यावृत्तौ चक्षुःसंस्कारकत्वाद्यत्रैकमिति
न्यायेन सकृदेव मन्त्रः । द्वाभ्यां हस्ताभ्यां द्वयोश्चक्षुषोर्युगपदाञ्जनस्य शक्यत्वाच्च
मन्त्रावृत्तिरित्येके ॥ ३१ ॥

यन्मे मनः परागतमित्यादर्शोऽवेक्षते ॥ ३२ ॥

यन्मेन मन इत्यनया आदर्श आत्मानमवेक्षते ॥ ३२ ॥

देवस्य त्वेति वैणवं दण्डं प्रतिगृह्येन्द्रस्य
वज्रोऽस्यम्बिनौ मा पातमिति त्रिरूर्ध्व-
मुन्मार्ष्टि ॥ ३३ ॥

देवस्य त्वेति सावित्रेण प्रतिग्रहणालिङ्गेन वैणवं दण्डं प्रतिगृह्यार्थादन्यः प्रयच्छति ।
इन्द्रायेत्यनेन सकृदुक्त्वा तमूर्ध्वं त्रिरुन्मार्ष्टि ॥ ३३ ॥

वेगवेजयास्मद्विषतस्तस्करान्सरीसृपाञ्छवापदा-
न्स्त्रांसि पिशाचान्पौरुषेयाद्भयाभो दण्डं रक्ष
विश्वस्माद्भयाद्भक्ष सर्वतो जहि तस्कराननमः
सर्ववृक्षेषु जायसे त्वं सपत्नहा । जहि शत्रुगणा
न्सर्वान्समन्तं मधवानिवेति त्रिः प्रदक्षिणमुपर्युपरि
शिरः प्रतिहरते ॥ ३४ ॥

वेगवेजयेत्यनेन तदुपरि शिरः प्रतिहरते प्रतिभ्रमयति । सकृदेव मन्त्रः ॥ ३४ ॥

प्रतिष्ठे स्थो देवते मा मा संताप्तामित्युपानहावध्य-
चरोहति ॥ ३५ ॥

प्रतिष्ठे स्थो देवते इत्यनेन उपानहावध्यचरोहति उपमुञ्चत इत्यर्थः । युगपदशक्यत्वा-
न्मन्त्रावृत्तिः । शक्यत्वे सकृदेव ॥ ३५ ॥

प्रजापतेः शरणमसि ब्रह्मणश्छादिरिति च्छत्रं प्रति-
गृह्णाति ॥ ३६ ॥

प्रजापतेरित्यनेन च्छत्रं प्रतिगृह्णाति । अत्राप्यर्थादानम् ॥ ३६ ॥

यो मे दण्डः परापतद्दिहायसोऽधिभूम्याम् । इमं तं
पुनराददे यमायुषे च बलाय चेति दण्डं पुनरा-
दत्ते यद्यस्य हस्तात्पतति ॥ (स्व० ११) ॥ ३७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्र एकोनविं-
शप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

यद्यस्य हस्ताद्दण्डः प्रमादात्पतयेद्यो मे दण्ड इत्यनेन पुनरादत्ते । प्रायश्चित्तमेतदा मधु-
पर्कसमाप्तेः । सति निमित्ते यावज्जीविमित्यपरे । स्नातकस्य नित्यत्वाद्देणुदण्डधारणस्य ।
एतावत्कृत्वा तदानीमेव गच्छति पूनार्थम् । गोष्ठपते तत्रैव वसितत्वाद्वाग्नौ गच्छति
अभितापप्रतिषेधात् ॥ ३७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तावेकोनविंशप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

आनयन्त्यस्मै रथमश्वं हस्तिनं वा ॥ १ ॥

आनयन्त्यस्मै स्नातकाय ज्ञातयो ग्रामप्रवेशार्थं रथं वा हस्तिनं वा ॥ १ ॥

रथंतरमासि वामदेव्यमसि बृहदस्पङ्कौ न्यङ्काव-
भित इत्येषा । अयं वामभिवना रथो मा दुःखे
मा सुखे रिषत् । अरिष्टः स्वस्ति गच्छतु विवि-
धभ्रभिदासतः । इह धृतिरिह विधृतिरिह स्म
इह रमतामिति रथमातिष्ठते । यदि रथेन मवि-
शति ॥ २ ॥

रथंतरमिति यजुरेकम् । अङ्कौन्यङ्कावभित इत्येषा ऋक् । अन्तादनुवाकस्यायमिति
च ऋक् । इह धृतिरिति यजुः । एतैश्चतुर्भिर्मन्त्रै रथमातिष्ठत आरोहति । स्नातको
यदि रथेन ग्रामं प्रविशति ॥ २ ॥

अश्वोऽसि हयोऽसि मयोऽसीत्येकादशभिरश्वना-
मभिरश्वं यद्यश्वेन ॥ ३ ॥

अश्वोऽसीत्येतैरेकादशभिरश्वमारोहति यद्यश्वेन ग्रामं प्रविशति । तैत्तिरीयाणां
मयोऽसीत्येतृतीयं नाम पठितं नास्ति । वाजसनेयिनां चतुर्थमेतत्पठितम् । येषां
तृतीयमस्त्याग्नातं यथा तेषां पास्तथा ग्राह्यः । केचिदश्वोऽसि हयोऽसि अश्वोऽसि
नरोऽसि इत्येवं ययुर्नामासीत्येतदन्तानि यथा तैत्तिरीयाणां पाठस्तथा गृह्णन्ति ॥ ३ ॥

इन्द्रस्य त्वावज्रेणाभ्युपविशामि वह कालं वह
भ्रियं माऽभिवह हस्त्यसि हस्तिपशसमसि
हस्तिवर्चसमसि हस्तिपशसि(सी) हस्तिवर्चसी
भूयासमिति हस्तिनं यदि तेन तद्गच्छति यत्रा-
स्मा अपचितिं करिष्यन्तो भवन्ति ॥ ४ ॥

इन्द्रस्य त्वेत्यनेन हस्तिनमारोहति । यदि तेन हस्तिना ग्रामं प्रविशति । तद्ग-
च्छति तत्र गच्छति । यस्मिन्देहोऽस्मा अपचितिं करिष्यन्तो भवन्ति ॥ ४ ॥

सप्तवन्तु दिशो मयि समाग-
च्छन्तु सूनृताः । सर्वे कामा अभि-

यन्तु नः मिया अभिस्रवन्तु नः
मिया इति दिश उपतिष्ठते ॥ ५ ॥

संस्तवन्नेवति सकृन्मन्त्रमुक्त्वा दिश उपतिष्ठत आरोहणानन्तरमेव । केचिद्रुच्छ-
तीत्युक्त्वा वचनाद्गच्छन्नेवोपतिष्ठत इत्याहुः ॥ ५ ॥

यशोऽसि यशोऽहं त्वयि भूयासमिति
योऽस्यापचितिं करिष्यन्भवति तम-
भ्यागच्छन्समीक्षते ॥ ६ ॥

योऽस्य ज्ञातकस्यापचितिं पूजां करिष्यन्भवति तमामिमुख्येन समीपं गच्छन्नाभिग-
च्छन्तं वा स्वयमागच्छन् यशोऽसीत्यनेन मन्त्रेण सन्ध्यामीक्षते अनवरुह्येतत्कार्यमित्येके ।
अनवरुह्येत्यपरे ॥ ६ ॥

अथास्या आवसयं कल्पयित्वाऽर्घ्यं इति ग्राह
कुरुतेति मत्याह ॥ ७ ॥

अपचितेः कर्ता । एस्याऽऽवसयस्मिन्नित्यावसयः । आवासदेशः । शयनासनाश-
नाद्येतत्कल्पयित्वा उपकल्प्येत्यर्थः । अस्मै ज्ञातकायार्घ्यं इति ग्राह । अर्घ्यः, अहर्ण
पूजेत्यनर्थान्तरम् । अथशब्दोऽधिकारार्थः । इत उत्तरं यद्वक्ष्यते एवोऽयं विधिरिति ।
तेनस्विगाचार्यादीनामथवा विवाह्यादीनामेतेन विधिना सिद्धं मधुपर्कदानम् । कुरुतेति तं
ज्ञातकः प्रत्याह ॥ ७ ॥

कुर्वन्त्यस्मै त्रिवृतं पारुक्तं वा दधि मधु
घृतमिति त्रिवृषधि मधु घृतमापः सक्तव
इति पारुक्तः कस्ते दध्यानीय मध्वा-
नयति ॥ ८ ॥

कुर्वन्त्यस्मै त्रिवृतं त्रिवृद्द्रव्यकं पारुक्तं पञ्चद्रव्यकं मधुपर्कम् । कुर्वन्तीति बहुवचन-
मनियतकर्तृकत्वाय । तेन परिकर्मिभिरासादयितव्यानि मधुपर्कद्रव्याणि । कस्तु त्रिवृत्
कः पारुक्त इत्युच्यते । दधि मधु घृतमिति त्रीणि द्रव्याणि त्रिवृन्मधुपर्क इति ।
पारुक्तो दधि मधु घृतमापः सक्तव इति एतानि पञ्चद्रव्याणि पारुक्तो भवति । धर्मेषु
तु दधिमधुसंसृष्टं मधुपर्कं पयो वा मधुसंस्पृष्टमभाव उदकमित्युक्तं तदनेन विकल्पते ।
न कथं च तेषां द्रव्याणां संसर्ग इत्युच्यते । कांस्यपात्रे दध्यानीय मध्वानयति
ततो घृतं पारिशेष्यात् । त्रिवृत् त्रिवृतम् । पारुक्ते दध्यादीनां नास्ति क्रमो घृतमन्त-
तोऽभिषारणरूपत्वात् ॥ ८ ॥

हसीयस्यानीय वर्षीयसाऽपि धायानूचीनानि पृथ-
गादापयति कूर्चं पाद्यमर्घ्यमाचमनीयं मधुपर्कं
इति ॥ ९ ॥

हसीयसि हस्वतरे पात्र एतानि द्रव्याणि आनीय वर्षीयसा वृद्धतरेण पत्रेण चापि
धायानूचीनानि वक्ष्यमाणानि औपूर्वकाणि पृथगेकैकं प्रदाता ज्ञातकेनाऽऽदाप-
यति । कूर्चं पाद्यमर्घ्यमाचमनीयं मधुपर्कं च । कूर्चो दर्भमयमासनम् । पादार्थमुदकं
पाद्यमिति न्याय्यम् । तदर्थे पद्मावस्य प्रतिषेधात् । अर्घार्थमुदकमर्घ्यम् । आच-
न्यते येनोदकेन तदाचमनीयम् । मधुना संपृक्तो दध्यादिसमूहो मधुपर्कः । एतानि
क्रमेण सादयित्वा पश्चादादापयति । मधुपर्कस्यैव हसीयस्यानीय वर्षीयसाऽपि धानं
प्रच्छादनमिष्टम् । तत एव वक्तव्यं—कांस्ये दधानीय मध्वानयति वर्षीयसाऽपि-
धायानूचीनानीति गुरुनिर्देशस्य प्रयोजनं पाद्यादिपात्रत्रयाणामपि प्रच्छादनमिष्टं
तेषां तु कांस्यनियमो नास्ति उक्तक्रमदेव सिद्धेऽनूचीनानीति किमर्थम् । साद-
नमपि तेनैव क्रमेण स्यात् । न यथोपपादमित्येतदर्थम् । पृथगिति वचनं पृथगिति
वा शक्यत्वादुत्तरत्रा(क्तक्रम)वचनाच्च सिद्धिरेतदर्थमेव ॥ ९ ॥

अन्वकुटुसंभ्रजिता सोऽनुपकिंचया वाचैकैकं
ग्राह कूर्चं इति कूर्चम् ॥ १० ॥

अन्वकुटुगच्छन् आदातुरभिप्रायानुकूलो भूषेत्यर्थः । अनुसंभ्रजिता सह कूर्चादिना
द्रव्येण तदग्रतः कृत्वा अनुगच्छन् । अनुसंभ्रजितेति प्रमादपाठः । स प्रदाताऽनुपकिं-
चया न विद्यते उपपत्तिका वाच्यस्याः सेयमनुपकिंचा वाक् । पृषोदरादिको विकारो
द्रष्टव्यः । वागन्तेरणानुपहतया उच्चैर्भूतयेत्यर्थः । वाचैकैकं ग्राह कूर्चादिकं द्रव्यम् ।
केचिदनुसंभ्रजितेति पाठान्तरं कृत्वा वाग्विशेषणमिच्छन्ति यथा मृष्टाऽप्यवाक् संस्कृता
वाक् हृदया चेति । अपरे यथापाठमेवमर्थमिच्छन्ति । एकैकमिति यौगपद्यप्रतिषेधार्थमिति
केचित् । पृथग्भजनादुत्तरत्र कूर्चादिना प्रत्येकं वचनाच्च सिध्यति । तथेदं प्रयोजनम् ।
द्रव्यस्यैकत्वं नियतम् । शब्दस्याभ्यावृत्तिर्वा स्यादिति तेन त्रिखिरयैकैकं ग्राह । अपवै-
कैकमिति वचनमेकैकमसकृत्प्रवचनं द्विरिति । तेनाऽऽचमनस्य नास्ति द्वितीयं प्रवच-
नम् । कूर्चं इति त्रिः पूजयिता पूज्याय कूर्चं नीत्वा ग्राह । कूर्चादीनां प्रतिवचने परि-
भाषासिद्धेऽपि पुनर्वचनमुत्तरविधिशब्दार्थमिष्टशब्दपरिग्रहार्थं वा । दृष्टार्थत्वाच्छास्त्रा-
न्तरदर्शनाद्वा विष्टरादिशब्दानामपि प्रसङ्ग इति ॥ १० ॥

तस्मिन्प्राङ्मुख उपविशति राष्ट्रभृदस्याचार्या-
सन्दी मा त्वयोपमिति ॥ ११ ॥

तस्मिन्कूर्चे राष्ट्रमृदसीत्यनेन मन्त्रेण पूज्यः प्राङ्मुख उपविशति प्राङ्मुख इति उद-
ङ्मुखत्वनिवृत्तये । उदङ्मुख इह कूर्चः स्याद्ब्रह्मवृत्तानामुक्तत्वात् ॥ ११ ॥

अथास्मे पाद्यमिति प्राह ॥ १२ ॥

अनन्तरमस्मै पूज्याय पूजयिता पाद्यार्थमुदकं नीत्वा पाद्यमिति प्राह । एवं सर्व-
मिति न्यस्यत्वात् ॥ १२ ॥

तेनास्य शूद्रः शूद्रा वा पादौ प्रक्षालयति सव्य-

मग्ने ब्राह्मणस्य दक्षिणमितरयोः ॥ (ख० १२) ॥ १३ ॥

तेनोदकेनास्य पूज्यस्य शूद्रो दासः शूद्रा दासी वा पादौ प्रक्षालयति । कथम् ।
सव्यमग्ने ब्राह्मणस्य प्रक्षालयति दक्षिणमितरयो राजन्यवैश्ययोः ॥ १३ ॥

विराजो दोहोऽसि मयि दोहः पद्यायै विराज
इति योऽस्य पादौ प्रक्षालयति तस्य हस्तावधि-
मृदय ॥ १४ ॥

योऽस्य पादौ प्रक्षालयति तस्य हस्तौ विराज इत्यनेनाभिमृदय ॥ १४ ॥

आत्मानं प्रत्यभिमृशति मयि तेज इन्द्रियं वीर्य-
मायुः कीर्तिर्वचो यज्ञो बलमिति ॥ १५ ॥

मयीत्यनेनाऽऽत्मानं प्रत्यभिमृशते । प्रक्षालयितुर्हस्तावित्येव सिद्धे योऽस्य पादा-
वित्येवमादिवचनं प्रक्षालयितुरनियमार्थम् । तेन ब्राह्मणस्य ब्राह्मणो वा प्रक्षालयेत् । तदुक्तं
ब्रह्मवृत्तानां दक्षिणमग्ने ब्राह्मणाय प्रयच्छति । सव्यं शूद्रायेति ॥ १५ ॥

अथास्मा अर्घ्यमिति प्राह ॥ १६ ॥

अथानन्तरमर्धेणोदकेन गन्धमाल्यवस्त्रालंकारयुक्तेन सहाऽऽगत्यार्घ्यं इति प्राह ।
केचिदर्धं प्राहेति पाठं मन्यन्ते । पूर्वत्रार्धमाचमनीयमित्युक्तत्वात्तत्र । अर्हत्यनेनेति
पूजार्थस्य द्रव्यसमूहस्यार्धशब्देनाभिवदितत्वादशक्यस्तदेकदेश उदके पूर्वत्रार्धार्थत्वा-
त्तर्धशब्दप्रयोगस्योपपत्तत्वाच्च ॥ १६ ॥

तत्प्रतिगृह्णात्या मा गन् यज्ञसा सःसृज तेजसा-
वर्चसा पयसा च । तं मा कुरु मियं प्रजानाम-
धिपतिं पञ्चनामिति ॥ १७ ॥

अर्घ्यादिद्रव्यं प्रतिगृह्णाति आ मा गन्तित्यनेन मन्त्रेण ॥ १७ ॥

समुद्रं वः प्रहिणोम्यसिताः स्वां योनिमधि-
गच्छत । अच्छिद्रः प्रजया भूयासं मा परा-

सेचिमत्पथ इति शेषं निनीयमानमनुमन्त्र-
यते ॥ १८ ॥

प्रतिगृह्य वस्त्रालंकारादीनाऽलंकृत्य शिष्टमुदकं प्रदात्रे प्रदाय तेन तदुदकं निनी-
यमानं समुद्रं च इत्यनेनाभिमन्त्रयते ॥ १८ ॥

आथास्मा आचमनीयमिति ग्राह ॥ १९ ॥

अथानन्तरमस्मा आचमनीयं नीत्वाऽऽचमनीयमिति ग्राह ॥ १९ ॥

अमृतोपस्तरणमसीत्यप आचामति ॥ २० ॥

तदुक्तम्— अमृतोपस्तरणमसीत्याचम्य पिबति । तदित्येकदेशे समुदायशब्दः ।
उत्तरत्राऽऽचम्यवचनादर्धमेव गृहीत्वाऽवशिष्टं प्रदात्रे प्रदायाऽऽचामति ॥ २० ॥

अथास्मै मधुपर्क इति ग्राह ॥ २१ ॥

अथानन्तरमस्मै मधुपर्कं नीत्वा मधुपर्क इति ग्राह ॥ २१ ॥

त* सावित्रेणोभाभ्या* हस्ताभ्यां प्रतिगृह्य पृथि-
व्यास्त्वा नाभौ सादयामीडायाः पद इति पृथि-
व्यां प्रतिष्ठाप्य यन्मधुनो मधव्य* परममन्त्राद्य*
रूपम् । तेनाहं मधुनो मधव्येन परमेण रूपेण
परममधव्योऽश्नादो भूयासमित्यङ्गुष्ठेनोपमध्यमया
चाङ्गुल्या त्रिः प्रदक्षिण* संयुज्य तेजसे त्वा
श्रिये यशसे बलायाश्चाद्याय माश्नामीति त्रिः
प्राश्य योऽस्य रातिर्भवति तस्मा उच्छिष्टं मय-
च्छति ॥ २२ ॥

तं मधुपर्कं देवस्य त्वेति सावित्रेण प्रतिगृह्णाति । अनेनोभाभ्यां हस्ताभ्यामाकाशा-
ल्ललिना प्रतिगृह्य पृथिव्यास्त्वेति पृथिव्यां प्रतिष्ठाप्य सम्पक्स्यापयित्वाऽङ्गुष्ठेनोपमध्य-
मयोपकनिष्ठिकया चाङ्गुल्या यन्मधुन इति सकृन्मन्त्रमुक्त्वा त्रिः प्रदक्षिणं संयुज्याऽऽ-
लोड्य तेजसे त्वेत्यनेनाऽऽकर्त्य मन्त्रं त्रिस्ताभ्यामेव प्राश्य योऽस्य पूज्यस्य रातिर्भ-
वति तस्मा उच्छिष्टं प्रयच्छति ॥ २२ ॥

सर्वं वा प्राश्यामृतापिधानमसीत्यप आचामति ॥ २३ ॥

सर्वं वा मधुपर्कं स्वयमेव प्राश्याभावे विकल्प एव । रातेरभावे सर्वप्राशनं बह्वृचा
नामप्युक्तम् । ब्राह्मणाद्येदमुच्छिष्टं प्रयच्छेद्भावे सर्वप्राशनमलामे सर्वं वेति । अमृतापि-

धानमसीत्यप आचामति । तेनाऽऽचमनीयस्यावाशिष्टा अप आचामति पिबति । न सर्व-
प्राशन एवोच्छिष्टदानेऽपि स्यादपिधानार्थत्वादेतदर्थमेव प्राश्येति वर्तमाने पुनः प्राश्येति-
वचनम् । आचमनीयमित्युक्तत्वादस्यैवावाशिष्टा इत्युक्तम् । यद्येवं पूर्वत्र नपुंसकलिङ्गेन
निर्दिष्टत्वादहोदकशब्देन निर्देष्टव्येऽपि इति वचनं किमर्थम् । लाघवार्थम् । भिन्नत्वस्या-
पनार्थं बोधयस्य । केचिदुपस्तरणीया आचामन्ति श्रौतार्थम् । बहुवृचानाभाचान्तोदकायेति
वचनस्यैव तदर्थत्वात्पूर्वत्रैवानाचमने कृतार्थत्वात्स्मृतेः । केचिदन्यथाऽपि प्रयोगं कुर्वन्तो
दृश्यन्ते तद्वयं न जानीमः । अपर आचमनीयेनैवोदकेन स्मार्तमाचमनं तेनैव मन्त्रेण
त्रिरभ्यासं कृत्वा यथोक्तं मधुपर्कप्राशनान्तमाचमनं पुनराचमनशेषेणैव स्मार्तमाचमनं
मन्त्रेण त्रिरभ्यासवृत्त्यैके कुर्वन्ति । एवं शास्त्रान्तरे दृष्टमिति तथाऽस्माकं तेषामुपस्तरणी-
यानामपिधानीयानां चापां भेदादिह नैकत्वाद्भिन्नदर्शनमिति ॥ २३ ॥

अथास्मै गौरिति ग्राह ॥ २४ ॥

अथास्मै गामुत्साणं वेहतं वाऽऽनीय गौरिति ग्राह । तथैवाऽऽदौ मनुष्यराजस्वागते-
ष्वन्यस्मिन्वा अर्हत्युत्साणं वा वेहतं वा क्षदन्त एवमेवास्मा एतत् क्षदन्ते यथग्निं मन्यति
अग्निर्हि देवानां पशुरित्यातिथ्यायामग्निमन्यनवाक्यशेषे नित्यानुवादवचनाभावादस्माकं
गोमात्रमेव । सा च अथैव मन्त्रलिङ्गात्खिलिङ्गनिर्देशाच्चेत्येके ॥ २४ ॥

तस्याः कर्मोत्सर्गो वा ॥ २५ ॥

तस्या गोः कर्म संक्षपनक्रियायां सोऽर्थः स्यात् । उत्सर्गं यथेष्टव्यर्थम् ॥ २५ ॥

गौर्धेनुर्भध्या माता रुद्राणां दुहिता वसूनां
स्वसाऽऽदित्यानाममृतस्य नाभिः । प्र णु वोचं
चिकितुषे जनाय मा गामनागामादिति वधिष्ट ।
पिबतूदकं तृणान्यचु । ओमुत्सृजतेत्युत्सर्गे स
शास्ति ॥ २६ ॥

तत्रोत्सर्गे सति गौर्धेनुर्भध्यात्वेकं मन्त्रमुक्त्वोत्सृजतीति संशास्ति । तस्मिन् मन्त्रे
प्र णु वोचमिति यः पाठः स साधुः । अन्योऽपपाठः । केचित्सर्वेण मन्त्रेण संशासनमि-
च्छन्ति । तदयुक्तम् । प्रणवादेरेव संशासनत्वाद्भूतिकर्मत्वं तदादीन्येव वाक्यानि स्युरिति
धर्मेषु वचनाद्बहुवृचानां पूर्वस्य जयवचनाच्च ॥ २६ ॥

गौरस्यपहतपाप्माऽपपाप्मानं जहि । मम चा-
मृत्यु च हतं मे द्विषन्त इतो मे द्विषन्कुरुतेति
क्रियमाणायाम् ॥ २७ ॥

क्रियमाणायां हिंस्यमानायां गवि गौरभीत्येतं जपित्वा कुरुतेति संशास्ति । तत्र मन्त्रेऽमुष्य चेति एतत्पूजयितुर्नाम षष्ठ्या गृह्णाति । तथा मम च देवदत्तस्य चेति । अत्राऽऽह-ओमुत्सृजतेति उत्सर्गे संशास्ति । कुरुतेति कारयिष्यन्नित्येतावता सिद्धे तस्याः कर्मोत्सर्गेत्यनर्थकम् । नानर्थकम् । किंयवदुत्सर्गस्यापि सरूपत्वख्यापनार्थत्वात् । तेन नोत्सृष्टा स्वामिना दत्तव्या इतरस्य स्वं स्यादर्हणार्थत्वात् । तस्यापि न स्वं तेनोत्सृष्टत्वात्कस्यचित्त्वसत्त्वाद्वाष्टादिवदित्यपरे । अन्ये हिंसाप्रतिषेधार्थं उत्सर्गः स्वामिन एव स्वत्वम् । अन्ये स्त्रीत्वरूपापनार्थं तस्याः कर्मोत्सर्गो वेति वचनमिति पुंस्त्वेऽपि गोजातिमात्रस्य विवक्षितत्वाच्छ्रुतित्वाच्च । धेनुर्भवेत्यादिरनुवृत्तिरेव जपस्य । अथ किमर्थं कर्मोत्सर्गेति पूर्वमुक्त्वा पश्चात् क्रमविपर्ययिनोत्सर्गस्य विधिः प्रथममुच्यते । दृष्टाभावाद्धिंसाभविष्या(विषया)यां उत्सर्गकरणं बलीय इति रूपापनार्थम् ॥ २७ ॥

उत्सर्गेऽन्येन मासेनाम् सःस्तुत्याथस्मै
भूतमिति ग्राह तत्सुभूतं विराडभं तन्मा ह्यथि
तन्मेऽशीय तन्म ऊर्जं धास्तत्सुभूतमित्युक्त्वाऽ-
याऽऽह ब्राह्मणान्भोजयतेति ॥ २८ ॥

तत्सुभूतमित्येतत्प्रातिवचनमुक्त्वाऽथाऽऽह एनान् ब्राह्मणान्भोजयतेति ॥ २८ ॥

तेष्वस्मै भुक्तवत्स्वनुसंहजिनमन्नमाहारयति ॥ २९ ॥

तेषु अनेन पूज्येन सह गतेषु ब्राह्मणेषु अन्येषु भुक्तवत्सु अनुचीने च तत् संवृ-
जिनं चानुसंवृजिनम् । अनुसंवृजिनमित्यपवादः । शेषभूतव्यञ्जनैः संगतमित्यर्थः ।
शिष्टं सव्यञ्जनमनुसंवृजिनमित्येके पाठान्तरं हृत्वाऽन्ये यथापाठ एवामुमर्थमिच्छन्ति ।
तदेवंप्रकारमन्नमस्मा आहरति पूजयिता । हेतुकर्तृत्वादयः सस्कारकर्ताऽऽहरति ॥ २९ ॥

तत्प्रतिगृह्णाति ददातु पृथिवी प्रतिगृह्णातु
पृथिवी ते ददातु प्राणः प्रतिगृह्णातु । प्राणस्त्वाऽ-
श्नातु प्राणः पितृत्विति ॥ ३० ॥

धौस्त इत्यनेन तदन्नं प्रतिगृह्णाति पूज्यः ॥ ३० ॥

इन्द्राग्नी मे वर्चः कृणुतामिति यावत्कामं प्राश्य
योऽस्य रातिर्भवति तस्मा उच्छिष्टं प्रयच्छति ॥ ३१ ॥

इन्द्राग्नी मे इत्यनया सकृदुक्तया यावत्कामं प्राश्य भुक्त्वावेत्यर्थः । योऽस्य पूज्यस्य
रातिर्भवति तस्मा उच्छिष्टं प्रयच्छति । अन्नपानीय एवोच्छिष्टदानं न सुरादौ । आचा-
रविरोधानापि शूद्राय ज्ञातित्वामावात् ॥ ३१ ॥

यं कामयेत न विच्छेद्येतेति यस्मिन्भूतं च भूयं
च सर्वे लोका इह श्रिताः । तेन त्वाऽहं प्रति-
गृह्णामि त्वामहं ब्रह्मणा त्वा मह्यं प्रतिगृह्णाम्य-
सावित्याचम्य ॥ (ख० १३) ॥ ३२ ॥

यं रार्ति न विच्छेद्येत मदवीनः स्यादिति कामयेत स्वयमाचम्य ॥ ३२ ॥

भुक्तवतो दक्षिणं हस्तं गृह्णीयात् ॥ ३३ ॥

तस्य प्रतोच्छिष्टस्य भुक्तवत आशान्तस्य दक्षिणं हस्तं यस्मिन्भूतमित्यनेन गृह्णी-
यात् । तत्रासाविति संबुद्ध्या रातेर्नाम गृह्णाति । आचम्येत्यनुवर्तमाने पूजयिता तस्य
हस्तं गृह्णीयादिति तन्मा भूत् । अतः पूज्य एव रातेर्गृह्णीयादित्येतदर्थं हस्तग्रहणम् ।
इदमनित्यं काम्यत्वात् ॥ ३३ ॥

समाप्तं समावर्तनम् । इदानीं समावृत्तस्य निविष्टस्य (गृहस्थस्य च) केषन काम्य-
विषय उच्यन्ते—

यममात्यमन्तेवासिनं प्रेष्यं वा कामयेत ध्रुवो
मेऽनपायी स्यादिति स पूर्वाह्णे स्नातः प्रयत-
वस्त्रोऽहःस्नान्तो ब्राह्मणसंभाषो निशायां
तस्याऽऽवसथं गत्वा जीवशृङ्गे प्रस्त्राभ्य त्रिः
प्रदक्षिणमावसथं परिषिञ्चन्परिक्रामेत्परि त्वा
गिरेरहमिदं परिभ्रातुः परिभ्रसुः । परि सर्वेभ्यो
ह्यतिभ्यः परिधीदः क्लेभ्यसि । अश्वत्पारिकुपिलेन
संक्रामेणाविच्छिदा ऊलेन परिमीढोऽसि परिमी-
ढोऽस्यूलेनेति ॥ ३४ ॥

यममात्यमन्तेवासिनं शिष्यम् । वेदाध्ययनार्थं यो गुरुकुले वसति स शिष्यः ।
योऽर्धात्त्य वेदं श्रवणार्थं सोऽन्तेवासी । यत्रोभयोर्ग्रहणं तत्रैव भेदः । शिष्यान्तेवासिन
इत्यादौ । यत्रान्यतरस्य ग्रहणं तत्रोभयोरपि संप्रत्ययः । प्रेष्यं वा दासादि कर्मकरं
कामयेत ध्रुवो नित्योऽनपाद्यनपक्रमणीयो मे मम स्यादिति स पूर्वाह्णे स्नात्वा प्रयत-
वस्त्रोऽहःस्नान्तं कृत्स्नमहरनश्रन्त्राक्षणेनैव संभाषमाणो रात्रौ निशायामष्टमे मुहूर्ते
प्रदोषान्ते वा तस्य कामिन आवसथमावासं वेश्म गत्वा जीवतः पशोः शृङ्ग उदकं
गृहीत्वा छिद्रेण तत्प्रस्त्राभ्य तेनोदकेनाथवा नीवशृङ्गे ऽस्ताभ्य मूत्रयित्वाऽऽचम्य तेन
भूत्रेण त्रिः प्रदक्षिणं तस्याऽऽवसथमावासदेशं परिषिञ्चन्परिक्रामेत् । परि त्वेति सकृन्मन्त्र-

मुक्त्वा तत्रास्ति कश्चिदनपायी ध्रुवो मरणादीनामास्ति ध्रुवो दीर्घायुरनपायीति तस्मादि-
दमुभयमुक्तम् । अथ द्विरावसथग्रहणं किमर्थम् । पूर्वं वेदमार्थमुत्तरं शालार्थम् ॥ ३४ ॥

अनिगुप्ते जीवशृङ्गं विदधाति ॥ ३५ ॥

पारिविच्य तज्जीवशृङ्गमनिगुप्तेऽरक्षितेऽपंगृहीते देशे बहिर्वेश्म गोमार्गोदौ निद-
धाति ॥ ३५ ॥

यस्मा अमात्या अन्तेवासिनः प्रेष्या वोद्द्रवेयुस्ता-
न्परिक्रोशेदनुपौह्णदनुपह्वयेभिवर्ते यो न्यवीट्टयः ।
ऐन्द्रो वः परिक्रोशः परिक्रोशतु सर्वदा ।
यदिति मामिति मन्यायध्वं माया देवा अव-
त्तरम् । इन्द्रः पाप्मो नवः सिक्त्वा मद्यं पुनरु-
दाजस्त्विति ॥ ३६ ॥

यस्यै यदर्थे वर्तमानाय यस्य वा वष्ट्यर्थे चतुर्थी । अमात्यादय उच्छिष्टे द्रवेयु-
स्तान्परिक्रोशेत् । सर्वत आह्वयेत् । अनुपौह्णदनुपह्वयेदित्यनेन ॥ ३६ ॥

योऽथ स्वामारं प्रविश्य सैध्रकीः समिधमाथा-
याऽऽवर्तनं वर्तयेत्पाकर्षणेन जुहोति ॥ (ख० १४)
॥ ३७ ॥

योऽथ परिकृष्टो वासस्तमगारं प्रविश्य सिध्रकमयीं समिधं तूष्णीमाधाय आव-
र्तनेत्यनेन मन्त्रेणाऽऽकर्षणेन पुनरन्तेनाऽऽहुतिं जुहोति । आकृष्यन्तेऽनेनेमा आहुत्या-
दय इत्याकर्षः । ज्ञानार्थमाकर्षग्रहणम् । केचिदाकृष्यन्तेऽस्मिन् शरा इत्याकर्षः । न्यून-
फलकं वर्णाः स्थान इत्यर्थे मन्यन्ते । अगारं प्रविश्येति वचनं बहिः प्रसक्तमिति
रूपापनार्थम् । तस्मादां दिशं ते गता बहिर्ग्रामांस्थित्वा पारिक्रोशनं कर्तव्यम् । आपूर्वि-
कोऽयं दर्विहोमः । समिदाधानलिङ्गात् ॥ ३७ ॥

अथातो दारगुप्तिः स्थूराह्वाचूर्णानि कारयित्वा
जारी सुप्तायै योनिमुपवपेदिन्द्राय यास्यशेफम-
लिकमन्येभ्यः पुरुषेभ्योऽन्यत्र मदिति ॥ ३८ ॥

अथातो दारगुप्तिः । अथशब्दोऽधिकारार्थः । अतःशब्दो हेतौ । यस्मादप्रमत्ता
रक्षतेत्येवमादिबचनाद्वाराः प्रवत्नेन रक्षितव्याः । तस्माद्दारगुप्तिः । इदमुत्तरं वक्ष्यते ।
स्थूरा ह्वाः क्षूरा(स्थूलाः)शतपद्यः तासां क्षूर्णानि कारयित्वा यस्य गृहे जारो विद्यते स
जारी । स एवं कृत्वा तानि चूर्णानि सुप्ताया भार्याया योनिमुपवपेद्येन्यां प्रक्षिपेत् ।
इन्द्राय यास्यशेफमलिकमित्यनेन । देशान्तरजिगमिषुणा एतत्कर्तव्यम् । एवं कृत

उपगमनासमर्था योनिर्मवतित्युपदिशन्ति । पुनरामत्य वस्तमूत्रेण प्रक्षालयेदित्यापस्तम्बे-
नोक्तम् । कर्मसिद्धौ वस्तमूत्रेण प्रक्षालयेदित्यौषधं किलैतस्याः ॥ ३८ ॥

अथातः पण्यसिद्धिः ॥ ३९ ॥

अत्रापि पूर्ववदथातःशब्दौ महर्घविक्रय आशुविक्रयश्च पण्यसिद्धिः । यस्मात्पण्य-
सिद्धिमन्तरेण वैश्यानामन्येषां वाऽऽपादि षण्येन ज्वितां जीवनं [न] स्यात्तस्मात्पण्यसिद्धि-
रधिक्रियते ॥ ३९ ॥

पण्यस्यापादाय जुहोति यद्वो देवाः प्रणं चराम
देवा धनेन धनमिच्छमानाः । तस्मिन्सोमो रुच-
मादधात्वन्निरिन्द्रो बृहस्पतिरीशानश्च स्वाहेति ॥ ४० ॥

पण्यस्य होमार्हस्य सर्वस्यैकदेशमादाय यद्वो देवा इत्यनेनैकामाहुतिं जुहोत्यौपा-
सने । अयमपि आपूर्विकः । अन्ये त्वाहुः । पण्यस्यैकदेशं यावद्विक्रेतव्यं तावदवदाय
विक्रयार्थं जिगमिषुरेतामाहुतिमाज्येन हुत्वा गच्छेदिति । तेषां विशेषलिङ्गाभावादाधारा-
पूर्विकोऽयं स्यात् ॥ ४० ॥

अथातः क्रोधविनयनम् ॥ ४१ ॥

यस्मात्क्रुध्यते बलवत् आत्मनो मरणादि महद्भयं तस्मात्क्रुद्धस्याऽऽत्मानं प्रति
क्रोधस्य विनयनं शमनमुच्यते ॥ ४१ ॥

या त एषा रराट्या तनूर्धन्योर्मृद्वस्य नान्निनी ।
तां देवा ब्रह्मचारिणो विनयन्तु सुमेधसः । यत
एतन्मुखे मतं रराटमुदिव विध्यसि । अव
द्यामिव धन्विनो हृदो मन्थुं तनोमि ते । अह-
र्द्यौश्च पृथिवी च विधे क्रोधं नयामसि । गर्भ-
मश्वतर्था इवेति क्रुद्धमभिन्नयते ॥ ४२ ॥

या त इत्यनेन क्रुद्धं पुरुषमभिमन्त्रयते ॥ ४२ ॥

अथातः संवादाभिजयनम् ॥ ४३ ॥

संवादो द्रव्यविषयो ज्ञानविषयो वा विवादस्तस्याभिजयनमभिभूय प्रतिवादिनात्मनो
जयः । यस्मात्तदन्तरेण लोकयात्रा न विद्यते । तस्मात्तदधिक्रियते ॥ ४३ ॥

निशायामन्तरागारेष्वग्निमुपसमाधाय व्याहृतिप-
र्यन्तं कृत्वा कणैराज्यामिश्रैर्जुहोति । अव जिह्व
निजिह्विकाव त्वा हविषा यजे । यथाऽहमुत्तरो
वदाम्यधरोवद सौवद स्वाहेति ॥ ४४ ॥

प्रत्यासत्ते जयपराजयकाले कस्यां चिन्निशायामन्तरागार आत्मनो गृहमध्ये यथोक्त-
मग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा करवीरवीजमादायैतैरेव जुहोति । एतामाहुतिं
दर्व्या जुहोति तन्नासावित्यत्र प्रथमया वादिनो नाम गृह्णाति । ततो वाह्यादिपरि-
षेकान्तं स्यात् ॥ ४४ ॥

अथैनं संनिधावभिजपति आ ते वाचमास्याददे
मनस्या हृदयादधि । अङ्गादङ्गात्ते वाचमाददे
यत्र यत्र निहिता वाक्तां त आददे । रुदनील-
शिखण्डवीरकर्मणि कर्मणीमं मे मतिसंवादिनं
वृक्षमिवाक्षनिन्ता जहि । अधोवदाधरोवदाध-
स्ताद्भ्रूमावद । अधोमतिरिव कूटेन निजस्य
निहितो मया । तत्सत्यं यदहं ब्रवीम्यधरो मत्प-
थस्वासाविति ॥ ४५ ॥

अथैतस्मात् कर्मण ऊर्ध्वं प्रविश्य समासंनिधौ समीप एनं प्रतिवादिनमभिवीक्षमाणो
जपति । आ ते वाचमित्येतदन्तम् । तन्नासाविति संबुद्ध्या तस्य नामग्रहणम् । यथा
अधरो मत्पथस्य देवदत्तेति ॥ ४५ ॥

हिरण्यवाहुः सुभगा जिताक्ष्यलंकृता मध्ये देवा-
नामासीनाऽर्थं मह्यमवोचत्स्वाहेति सभामालभ्य
जपति ॥ ४६ ॥

हिरण्यवाहुरित्यनेन बहुश्रुतं ते सभायां संभाषितं क्वचिदालभ्य जपति ॥ ४६ ॥

मम परे ममापरे ममेयं पृथिवी मही । ममाग्निश्चे-
न्द्रश्च दिव्यमर्थमसाधयन्निवेति परिषदमभिवीक्ष-
तेऽभ्येव जपति ॥ (ख० १५) ॥ ४७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिशृङ्गासूत्र एकोनविंशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

मम पर इत्यनेन परिषदं सम्यगनुवृत्तानामभिवीक्षते । एवं कुर्वाणः प्रतिवादिनमभिज-
यत्येवेत्यर्थवादः ॥ ४७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिशृङ्गासूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां वृत्तावेको-
नविंशप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

दर्शं चन्द्रमसं दृष्ट्वाऽपि आचम्यापो घारयमाण
आप्यायस्व सं ते नवो नवो भवति जायमानो
यमादित्या अशुमाप्याययन्तीति चतसृभिरुप-
तिष्ठते ॥ १ ॥

अमावास्यायां समीपे प्रतिपदि अस्मिन्नहनि वा चन्द्रमसं दृष्ट्वा कामार्थं शुद्धोऽपि
आचम्यापो हस्ताभ्यां घारयमाण आप्यायस्वेत्यादिभिर्व्यागृहीतं चतसृभिरुपतिष्ठते । सं
त इत्यनया साहचर्यादेवा ग्राह्या ॥ १ ॥

मयि दक्षकतू इति जज्ञभ्यमानो जपति ॥ २ ॥

जज्ञभ्यमानस्यास्य वशेन विवरणं कृत्वा मयि दक्षकतू इति जपति । यद्यपीदमि-
होक्तं तथाऽपि दर्शपूर्णमासप्रकरणे तत्रैव श्रवणात्पुरुषाणां स्थाद्विरोधाभावादित्येके ।
एष एष न्याय्यो निर्णयः । सर्वार्थे एव तत्रावचनादित्यपरे । तत्रापि याजमानमापस्तम्ब
आह । ऋत्विजामपि भवेदित्येतदर्थमिह वचनमित्यन्ये ॥ २ ॥

सिगसिनसि वज्रो नमस्ते अस्तु मा मा हिंसी-
रिति सिचाऽधिसिप्तो जपति ॥ ३ ॥

सिगसीत्येनं पराच्छादितेनोत्तरीयेण वाससाऽधिसिप्त उपरिसिप्तो जपति । उत्तरी-
येण वा इत्येके । उत्तरसिचेति प्रयोगे दृष्ट इति सर्वत्र नानाकर्मार्थत्वादविकाराभावा-
त्पुनः पुनर्जपतीति वचनात् ॥ ३ ॥

तस्य तन्तुमाच्छिद्य मुखवातेन प्रध्वंसयेत् ॥ ४ ॥

ततस्तस्य वासस एकं तन्तुमाच्छिद्य मुखवातेनाऽऽस्यवातेन प्रध्वंसयेत् ॥ ४ ॥

ये पक्षिणः पतयन्ति विभ्यतो निर्ऋतैः सह ।

ते मा शिवेन श्रमेन तेजसोन्दन्तु वर्चसेति वय-
साऽधिसिप्तो जपति ॥ ५ ॥

ये पक्षिण इत्यनेन वयसा पक्षिणां मूत्रेण पुरीषेण वोपरिसिप्तो जपति ॥ ५ ॥

तदन्येन हस्तात्प्रमृज्याद्भिः प्रक्षालयीत दिवो
नु मा बृहतो अन्तरिक्षादपां स्तोको अभ्यपत-
च्छिवाय । समिन्द्रियेण मनसाऽहमाणां ब्रह्मणा
गुप्तः सुकृता कृतेनेति जपेद्यद्येनमविज्ञातोऽपां
स्तोकोऽभिच्छादयेत् ॥ ६ ॥

यद्येनं पुर ईदृश इत्यविज्ञातोऽथां स्तोकोऽभिधीतेदुषारं क्षरति स दिवो नु मेति
मन्त्रं जपेत् ॥ १ ॥

यद् वृक्षाग्रादभ्यपतत्फलं यद्वाऽन्तरिक्षाच्चदु
वायुरेव । यत्रा वृक्षस्तनु वै यत्र वास आपो
बाधतां निर्ऋतिं पराचैरिति जपेद्यद्येनमविज्ञातं
फलमभिपतेत् ॥ ७ ॥

यद्येनमविज्ञातमविज्ञानेनाऽऽगतं फलमुपरि पतेत् । यद्वृक्षाग्रादित्येतं जपेत् ॥ ७ ॥

नमः पथिषदे वातेषवे रुद्राय नमो रुद्राय पथि-
षद इति चतुष्पथमवक्रम्य जपति ॥ ८ ॥

उक्तं चतुष्पथं तदपक्रम्य परिक्रम्य पथिषद इति जपति ॥ ८ ॥

नमः पशुषदे वातेषवे रुद्राय नमो रुद्राय पशुषद
इति षड्रुद्रतो ॥ ९ ॥

पशुषद इति शकृद्धताववक्रम्य जपति ॥ ९ ॥

नमः सर्पसृते वातेषवे रुद्राय नमो रुद्रायेति सर्पसृते ॥ १० ॥

सर्पसृत इति सर्पसृते देवे जपति । तदवक्रम्येति सप्तभ्या निर्देशोऽपिछाने छन्दो
च प्रायश्चित्तार्थः । समानप्रकारत्वादधिकारानुवृत्तिरनुवचनानां कर्मत्वेऽपि ॥ १० ॥

नमोऽन्तरिक्षसदे वातेषवे रुद्राय नमो रुद्राया-
न्तरिक्षसद इति ॥ ११ ॥

नमोऽन्तरिक्षसद इति जपेत् ॥ ११ ॥

यद्येनं संवर्तवात आगच्छेत् । नमोऽप्सुषदे
वातेषवे रुद्राय नमो रुद्रायाप्सुषद इति ॥ १२ ॥

यद्येनं संवर्तवातो मण्डलीभूतो वात आगच्छेन्नमोऽप्सुषद इति जपेत् ॥ १२ ॥

नदीमुदन्वतीमवगाह्य जपति नमस्तत्सदे वातेषवे
रुद्राय नमो रुद्राय तत्सद इति ॥ १३ ॥

नदीमुदन्वतीं सोदकामवगाह्य जपति । छान्दस उदयावः ॥ १३ ॥

चित्रं देशं देवयजनं वनस्पतिं वाऽऽक्रम्य जपति ॥ १४ ॥

चित्रं वाऽर्चनीयं संनिहितदेवताकं देवयजनं वा यज्ञभूमिं वनस्पतिं वा पुराणवृक्ष-
मभिलक्षितमभिक्रम्य नमस्तत्सद इति जपति ॥ १४ ॥

सूर्याभ्युदितोऽहनि नाश्रीयाद्वाग्यतोऽहगतिष्ठेत् ॥ १५ ॥

सूर्येणाम्युदितः सूर्याभ्युदितः सूर्योदयकाले सुप्तवानित्यर्थः । सोऽहनि नाश्रिया-
द्वाग्यतः कृत्स्नमहस्तिष्ठेत् । अदर्शनप्रतिषेधोऽयम् । न च क्रमः प्रतिषिध्यत इत्युक्तम् ।
धर्मेषु वचनादेव सिद्ध इह वचनं विशिष्टविषयत्वस्यापनार्थम् । तेन कर्मश्रान्तस्य न
स्यात् । उक्तं बह्वृचानां मा भूदिति । कर्मश्रान्तमभिरूपेण कर्मणेति ॥ १५ ॥

सूर्याभिनिष्क्रुक्तो रात्रावेवम् ॥ १६ ॥

सूर्येणाम्यस्तामितः सूर्याभिनिष्क्रुक्तः सूर्यास्तकाले सुप्तवानित्यर्थः । स रात्रावेवं
कुर्वन् नाश्रियात् । रात्रिशेषं च तिष्ठेदित्यर्थः । इदं तु धर्मेषूक्तेनानशनेन विकल्प्यते ।
व्याधितस्य चाभ्युदयास्तमयात् प्रायश्चित्तं न स्याद्बह्वृचानामित्युक्तम् । अव्याधितश्चेत्
स्वयं तमादित्योऽभ्यस्तामियादित्यादि प्राणायामश्चोभयत्र धर्मेषूक्तो विकल्पेन स्यात् ॥ १६ ॥

न यूपमुपस्पृशेद्युपस्पृशेदुरिष्टं यज्ञस्य प्रतिमुञ्चीत
यद्येकमुपस्पृशेदेव ते वायो इति ब्रूयाद्यादि द्वा-
वेतौ तौ वायू इति यदि बहूनेते ते वायव इति ॥ १७ ॥

यूपं नोपस्पृशेत् । यो यूपमुपस्पृशेदुरिष्टं दुष्कृतं दोषं यज्ञस्य मुञ्चीत प्राप्नुयात् ।
तस्मान्नोपस्पृशेत् । यद्येकमुपस्पृशेदेव ते वायुरिति ब्रूयात् । यदि द्वौ एतौ तौ वायू इति ।
यदि बहूनुपस्पृशेदेते ते वायव इति । तत्र दुरिष्टमिति भूतविभक्त्या निदेशात् समाप्त एव
यागे प्रतिषेधः प्रायश्चित्तं च नासमाप्त इति सिद्धान्तः । अनुबन्ध्यायां क्रियायामवभृ-
षादारम्यायं प्रतिषेधः ॥ १७ ॥

अनिहृतं परिहृतं परिष्ठुतं शकुनेरादितं च यत् ।
सृगस्य शतमक्षण्या तदद्विषद्भ्यो भयामसीत्य-
ध्वानमभिप्रजज्जपति ॥ १८ ॥

अनिहृतमित्येतं मन्त्रमिष्टदेशं प्रति अघ्वानं गन्तुमारभमाणो जपति ॥ १८ ॥

उद्गातेव शकुने साम गायसि ब्रह्मपुत्र इव सवनेषु
शंससि । स्वस्ति नः शकुने अस्तु शिवो नः सुमना
भवेत्यनभिप्रेतं शकुनं प्रति जपति ॥ १९ ॥

उद्गातेवेत्येतमनभिप्रेतमनिष्टं शकुनमुपलभ्य तं प्रति तद्दोषशमनार्थं जपति । साम
गायसीति लिङ्गाद् वाक्यश्रवण एवेदं प्रायश्चित्तमित्येके । स्तुत्यर्थं न सर्वप्रेत्यन्ये ॥ १९ ॥

यदेतद्भूतान्यन्वाचिश्य देवीं वाचं वदसि । द्विषतो
नः परा वदतान्मृत्यो मृत्यवे नयेत्येकसूक्तम् ॥ २० ॥

यदेतदित्येतमेकसूक्तं वाच्यमानं प्रति जपति । सृगालो मृगशङ्खं कुर्वाण एकसूक्त
इत्युच्यते ॥ २० ॥

अथास्मा उभयत आदीप्तमुल्मुकं तां दिशं प्रति
निरस्यति । अग्रे अग्निना संवदस्व मृत्यो
मृत्युना संवदस्वेत्यप उपस्पृश्य ॥ २१ ॥

अथानन्तरमेकसृकाय संप्रदानरूपत्वाच्चतुर्थां तादर्थ्याद्वा । उभयतोऽधस्तादुप-
रिष्टाच्च दीप्तमुल्मुकं तां दिशं प्रति निरस्यति । अग्रे अग्निना इत्यनेन यावदुक्तेन ।
अनन्तरमप उपस्पृशते ॥ २१ ॥

अथैनमुपतिष्ठते विभूरसि प्रवाहण इत्येतेनानु-
वाकेन ॥ (ख० १६) ॥ २२ ॥

अनन्तरं तमेकसृकमुपतिष्ठते विभूरसीत्येतेनानुवाकेन रौद्रमनिकं सर्वत्रानुषज्य ।
पूर्वापरसंबन्धार्थोऽयंशब्दः । तेनोल्मुकाभावे सर्वं लुप्यते ॥ २२ ॥

यदीषितो यदि वा स्वकामी भयेडको वदति
वाचमेताम् । तामिन्द्राग्नी ब्रह्मणा संविदानौ शि-
वामस्मभ्यं कृणुतं गृहोष्विति सालावृकीम् ॥ २३ ॥

यदीषित इति सालावृकीं वाश्यमानां प्रति जपति । आरण्यः श्वा सालावृकः ।
तस्य स्त्री सालावृकी । जातिमात्रं विवक्षितं न स्त्रीत्वमित्येके ॥ २३ ॥

प्रसार्य सक्त्यौ पतसि सव्यभाक्षि निपेपि च ।
मेह कस्य च नाम मदिति शकुनिम् ॥ २४ ॥

प्रसार्येति शकुनिं प्रति जपति । शकुनिर्ध्वजः । तस्य शकुनिनिमित्त एव शब्दे
जपो न काकशब्दे । अभिप्रेते तेषां तु स्वरे भवत्येव जपः । अनभिप्रेते पूर्वश्चाद्यं च ।
केचित्सर्वेष्वेवानभिप्रेतमित्यनुवर्तयन्ति । तेषामभिप्रेते न स्यात् । शकुनौ पूर्वैर्नैतद्वा-
च्यते ॥ २४ ॥

हिरण्यपक्षः शकुनिर्देवानां वसतिगमः । ग्रामं
प्रदक्षिणं कृत्वा स्वस्ति नो वद कौशिकेति
पिङ्गलाम् ॥ २५ ॥

हिरण्यपक्ष इति पिङ्गलां वाश्यमानां प्रति जपति । उलूकः पिङ्गलेत्युच्यते । शकु-
निवदिहापि द्रष्टव्यम् ॥ २५ ॥

पुनर्मामैत्विन्द्रियं पुनरायुः पुनर्भगः । पुनर्ब्राह्मण-
मैतु मा पुनर्द्रविणमैतु मेति । अथैते धिष्ण्यासो
अग्रयो यथास्थानं कल्पन्तामिहैव स्वाहा । पुनर्म
आत्मा पुनरायुरागात्पुनः प्राणः पुनराकूतमागात् ।

वैश्वानरो रश्मिभिर्वावृधानोऽन्तस्तिष्ठतु मे मनोऽ-
मृतस्य केतुः स्वाहा । यदक्षमघते सायं न तत्मा-
तरवति क्षुधः । सर्वं तदस्मान्मा हिंसीर्नहि
तदृद्रे दिवा स्वाहेत्यनाभिमेतस्वप्नं दृष्ट्वा तिलै-
राज्यमिन्नेर्जुहोति ॥ २६ ॥

अनभिमेतमशुभं स्वप्नं दृष्ट्वा तिलैराज्यमिश्रैः पुनर्मामित्येतैर्मन्त्रैर्जुहोति । स्वाहाकार-
प्रयस्य प्रदर्शनात्तिष्ठ एता आज्याहुतय इत्येके । मन्त्रचतुष्काश्चतस्रो न्याय्याः ।
बह्वृचानां हि पुनर्मामित्येषां कल्पज्ञानां प्रयक्मन्त्रो दृष्टः । तस्मादस्यान्ते परिभाषायाः
स्वाहाकारः कर्तव्यः । यथा या तिरश्चीत्यत्र । अयमापूर्विको दर्विहोमः ॥ २६ ॥

अथैतान्यद्भुतमायाश्चित्तानि भवन्ति कुप्त्वा कपोत
उपाविष्मन्मध्वगार उपाविष्मद्गौर्गामधैषीत्स्थूणा
व्यरौक्षीद्वल्मीक उदैसीदित्येव रूपानि ॥ २७ ॥

अथेत्यधिकारार्थम् । एतानि वक्ष्यमाणानि अद्भुतमायाश्चित्तानि भवन्ति । अद्भुतम-
भूतमाश्चर्यमिति अनर्थान्तरम् । कानि पुनरद्भुतानि । कुप्त्वा पक्षुः कपोतो गर्हितः
पतङ्ग आरण्यपारावत उपाविषत् । अध्यासितवान् । अगरप्रवेशोपलक्षणस्याग्रमिदम् ।
एतदुक्तं बह्वृचानां कपोतश्चेदगारमुपहन्यादिति । मधुकरीभिः कियमाणं मध्वगार
उपाविषदुपविष्टमभूत् । गौर्वत्सादन्या गामधैषीत्पीतवर्तः । स्थूणा व्यरौक्षीत् । गृहोपरि
रूढवती । वल्मीक उदैसीत् । गृह उत्पित इत्येवंरूपाणि एवंप्रकाराणि ॥ २७ ॥

स पूर्वाह्ने स्नातः प्रयत्तवस्त्रोऽहःक्षान्तो ब्राह्म-
णसंभाषोऽन्तरागारेऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिप-
र्यन्तं कृत्वा जुहोतीमं मे वरुण तत्त्वा यामि
त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयासि
भजापते यदस्य कर्मणोऽत्परीरिचमिति चात्रैके
जयाभ्यातानान्राष्ट्रभृत इत्युपजुह्वति यथापुरस्ता-
द्ब्राह्मणानग्नेन परिनिष्य पुण्याद्स्वस्त्ययनमिति
वाचयित्वा ॥ (स्व० १७ ॥) ॥ २८ ॥

उक्तार्थानि एतेषां सर्वेषामिदं प्रायश्चित्तम् ॥ २८ ॥

अथ गवि गवा धीतायामस्मिन्कृतेऽपि विशेष उच्यते—

इन्द्राग्नी वः प्रस्थापयतामश्विनावभिरस्रताम् ।
बृहस्पतिर्वो गोपालः पूषा वः पुनरुदाजत्वाति

गाः प्रतिष्ठमाना अनुमन्त्रयते । पूषा गा अन्वेतु
न इति च ॥ २९ ॥

इन्द्राग्नी व इत्यनेन पूषा गा इत्यनया वा गाः प्रतिष्ठमाना गोवरं प्रति गच्छन्ती-
रनुमन्त्रयते ॥ २९ ॥

इमा या गाव आगमन्मयश्मा बहुसूवरीः । नद्य
इव स्रवन्तु समुद्र इव निषिञ्चन्त्विति गा आगतीः
प्रतीक्षते ॥ ३० ॥

। इमा वा गाव इत्यपराह्णे गृहं प्रत्यागच्छन्तीर्गाः प्रतीक्षते ॥ ३० ॥

सशस्याः स्थ सशथा वो भूयास्थाच्युताः स्थ
मा मा च्योद्वं माऽहं भगवतीभ्यश्च्यौषीरिति
संरिषताः ॥ ३१ ॥

संस्थाः स्थिताः । संस्थाः स्थेत्यनेनाऽऽगत्य सह स्थिता गाः प्रतीक्षते ॥ ३१ ॥

ऊर्जा वः पश्याम्यूर्जा मा पश्यतेति गोष्ठगताः
सहस्रपोषं वः पुष्यासमिति च ॥ ३२ ॥

ऊर्जा वः सहस्रपोषमित्येताभ्यां गोष्ठं गताः प्रतीक्षते । अयन्तामित्येतदन्तो
द्वितीयो मन्त्रः । यदैवमग्निहोत्रोपस्थानेऽस्त्यैवमन्त्रत्वाद्द्वितीयस्याऽऽदिग्रहणं चकार-
ग्रहणं चानर्थकम् । एवं तर्हि तत्रापि द्वावेवोचितौ मन्त्रौ गोष्ठोपस्थानाविति स्यापना-
र्थम् । अथवा सहस्रपोषं वः पुष्यासमिति चेयेतदन्तं सूत्रमिहैतदन्तो मन्त्र
इत्येतदर्थं द्वितीयग्रहणम् । तथा सति मयि वो रायः अयन्तामित्येतस्य लोपः ।
चकारकरणं चानर्थकं स्यात् ॥ ३२ ॥

अतो गवां मध्येऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं
कृत्वा पयसा जुहोत्युषीष्यस्व जातवेदोपन्नं
निर्ऋतिं मम । पशूँश्च मममावह जीवन्
च दिशो दिश स्वाहा । मा नो हिंसीज्जातवेदो
गामर्थं पुरुषं जगत् । अविभ्रदस्य आगहि
श्रिया मा परिपातय स्वाहा । अपामिदं न्ययनं
नमस्ते हरसे शोचिष इति च ॥ ३३ ॥

अतोऽनन्तरं गवां मध्ये गोष्ठेऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा पयसा जुहोति ।
उदीप्यस्व मा नो हिंसीरपामिदं नमस्त इत्येताभिः प्रतिमन्त्रम् ॥ ३३ ॥

इमं मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स
 त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयासि प्रजापते यदस्य
 कर्मणोऽत्यरीरिचामिति चात्रैके जयाभ्याता-
 नान्राष्ट्रभृत इत्युपलुहति यथापुरस्तात् ॥ (ख०
 १८) ॥ ३४ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्र एकोनविंशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ॥

उक्तार्थम् । वारुण्याध्याज्येन स्विष्टकृत् । पयसेत्येके । प्रधानशेषात्तस्य क्रियेति
 भन्यमानाः । न पाकयज्ञ एतदस्ति शेषात् स्विष्टकृत् यजति प्रणीताभिः संयौति च ।
 यदि हि स्यादाज्यहोमेषु स्विष्टकृत् स्यात्प्रणयनं च । दृश्यते चोभयमुपनयनादौ ।
 तस्माद्यत्र वचनं नास्ति तत्राऽऽज्येनैव स्विष्टकृदिति सिद्धान्तः ॥ ३४ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
 वृत्तावेकोनविंशप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

समावृत्त आचार्यकुलान्मातापितरौ विभृयात्ता-
 भ्यामनुज्ञातो भार्यामुपयच्छेत्सजातां नाग्निकां
 ब्रह्मचारिणीमसगोजामहः पञ्चसु कालेषु प्रातः
 संगवे मध्यंदिनेऽपराह्णे सायं वैतेषु यत्कारी
 स्यात्पुण्याह एव कुरुतेऽग्निमुपसमाधाय परिधि-
 परिधानान्तं कृत्वा बध्नीयमानां समीक्षते
 सुमङ्गलीरियं बध्नीयां समेत पश्यत । सौभा-
 ग्यमस्यै दत्त्वायाथास्तं विपरेतनेति दक्षिणतः
 पतिं भा(त्युर्भा)र्योपविशत्याचान्तसमन्वारब्धायां
 परिषिञ्चति यथापुरस्तात् ॥ १ ॥

उपनयनप्रभृति ब्रह्मचार्याचार्याधीनः सन्कृताविद्य आचार्यकुलात्समावृत्तः स्नातक
 इत्यर्थः । स मातापितरौ शुश्रूषयन्धान्याहरणादिना विभृयात्पोषयेत् । मातापित्र-
 धीनः स्यादित्यर्थः । स्नात इत्येतावता सिद्धे समावृत्त आचार्यकुलादिति वचनं
 स्नातकस्यापि विद्यायाः कृच्छ्रपक्षेर्वा भूयः श्रुतार्थं वा विद्यया प्रकाशमावे

नियमेन वा धनार्थं वा पुनराचार्यकुले संवसेन्न मातापित्रोर्भरणमिति व्याप-
नार्थम् । मातापितृभ्यामनुज्ञातो भार्याभूमयच्छेत् । कीदृशीं सप्तातां सवर्णां
समानाभिजनां च नम्रिकामासन्नार्तवाम् । नम्र(ज) परिपठितो वस्त्रविशेषणार्थः ।
ततोऽर्हं कर्तरि च स्यात् क्तो बहुलं कृत् । तस्माद्वस्त्रविशेषणार्हं नम्रिका
मैथुनार्हेत्यर्थः । ब्रह्मचारिणीमकृतमैथुनाम् । समानं गोघ्नं वरेण यस्याः सा सगोघ्ना ।
न सगोघ्नाऽसगोघ्ना । तामसगोघ्नाम् । सगोघ्रत्वमसगोघ्रत्वं च प्रवरकाण्डे वक्ष्यामः ।
तत्र ताम्यामनुज्ञात इति वचनमननुज्ञातस्य दारसंग्रहप्रतिषेधार्थम् । कृतदारस्यापि पितु-
रनुज्ञामन्तरेण नास्ति चोदितेषु कर्मसु प्रवृत्तिः । अनुज्ञयाऽऽहितेषु अग्निषु कर्मणां
नित्यत्वं नानुज्ञया प्रयोजनमित्युक्तम् । तथा जीवत्पितुरित्यर्थः । पञ्चसु कालेषु प्रात-
रादिषु साधमन्तेषु । वाशब्दो ज्योतिर्ज्ञान(तिःशास्त्र)प्रसिद्धे काले विकल्पार्थः । एतेषु
पुण्येषु मुहूर्तेषु देवस्य सवितुः प्रातरिति प्रकृत्य समानस्याहः पञ्च पुण्यानि नक्षत्राणि
इति श्रुतेष्वन्तरालेषु चतुरोऽश्लीलाङ्कालान्नाग्निं च वर्जयित्वा यत्कर्तव्यं कर्म तत्कर्तुं
शीलं यस्य स यत्कारी । सर्वाणि कर्माणि तेष्वेव कालेषु करणशील इत्यर्थः । स
पुण्याह एव प्रशस्त एव दिने कुरुते । तत्र प्रागुदयादेका नाडिकोर्ध्वं चैका प्रातारित्यु-
च्यते । प्राक्प्रथमाहश्चतुर्भागान्तादेका नाडिकोर्ध्वं चैका संगवः । प्रागहरर्धान्तादेका
नाडिकोर्ध्वं चैका मध्यंदिनः । प्राक्तृतीयाहश्चतुर्भागान्तादेका नाडिकोर्ध्वं चैका सोऽप-
राहः । प्रागस्तमयादेका नाडिकोर्ध्वं चैका तत्सायम् । अयं सर्वकर्मणां कालो न विवा-
हस्येव । यत्कारीति वचनोदहोरात्राणामेवायं विकल्पः । पुण्यानि तिथिवारनक्षत्राणि
कालज्ञानविदितान्येवोपादेयानि । प्रदर्शनार्थत्वाच्चैतस्य विधानस्य । नक्षत्रेष्वपि यान्येव
देवनक्षत्राणि तेषु कुर्वीत यत्कारी स्यात् । यत्पुण्यं नक्षत्रम् । तद्वट्कुर्वीतित्यादिवचना-
द्देवनक्षत्राणि ज्योतिःशास्त्रविहितविवाहनक्षत्रविरोधीनि प्रशस्तानि द्रष्टव्यानि । श्रुतौ तु
विवाहं तौति । यां कामये दुहितरं प्रिया स्यादित्यादिना । षड्विवाहा धर्मेषु
व्याख्यास्यन्ते । अष्टावेकेषाम् । तेषु ब्राह्म उदकपूर्वकं दानमेकेषामुक्तम् । तत्र नास्ति
प्रतिग्रहणमन्त्रः । देवे दक्षिणाभिः सह दत्तायां मनवे तस्यमिति प्रतिग्रह उक्तः । बौधा-
यनेन तु अय यदि दक्षिणाभिः सह दत्ता स्यात्तां प्रतिगृह्णीयात् । प्रजापतिः स्त्रिया-
मिति षडभिरनुच्छन्दसमित्युक्तम् । तत्रासौ मे कामः सम्पृथतामिति । अत्र प्रजा मे
काम इति स्यात् । केचिन्महाब्राह्मेऽपि एतैर्मन्त्रैः प्रतिगृह्णन्ति तस्य प्रमाणं नास्ति ।
इतरेषु विवाहेषु नास्ति दानम् । ब्राह्मे चाम्माकं नास्ति । बन्धुशिल्भ्रुतारोम्याणि
नुद्ध्वा प्रजासहत्वकर्मभ्यः प्रतिपादयेदिति वचनाद्वादिते वचनं गौणं तत्र । तस्मा-

दधर्मे चार्थे च कामे च नातिचरितव्या त्वयेयमित्युक्त्वा प्रतिपादयितव्या । सोऽपि
 मधेत्युक्त्वा प्रतिगृह्णाति । ततो विवाहस्तस्य विधिरुच्यते—अग्निमुपसमाधाव्य परि-
 धिपरिधानान्तं कृत्वा वधूमात्मानं प्रति स्वैरानीयमानां समीक्षते । सुमङ्गलीरित्यनया ।
 द्वेक्षिणतो आमातुर्भार्या वधूरुपविशति । पतिमित्यवपाठो व्यत्ययो वा दक्षिणेन पति-
 मिति वा पठितव्यम् । पतिर्भार्येति भविष्यद्वृत्त्या निर्देशः । सम्यगन्वारब्धः समन्वारब्धः
 पतिर्यस्या अस्ति सा समन्वारब्धा । अकारो मत्वर्थीयः । विभक्ता भ्रातर इति यथा ।
 समन्वारब्धा भवतीत्यर्थः । आचान्ता चासौ समन्वारब्धा च आचान्तसमन्वारब्धा ।
 कर्माङ्गमिदमाचमनं प्रथमाया एव । आचान्तः समन्वारब्धायां परिविध्वति वध्वाम् ।
 यथापुरस्तादिति सिद्धानुवादः ॥ १ ॥

व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोति । अग्निरैतु प्रथमो
 देवतानां सोऽस्यै प्रजां मुञ्चतु मृत्युपाशात् ।
 तदयं राजा वरुणोऽनुमन्यतां ययेयं स्त्री पौत्र-
 मयं नरोऽदारस्वाहा । इमामग्निस्त्रायतां गार्हपत्यः
 प्राजामस्यै नयतु दीर्घमायुः । अशून्योपस्था
 जीवतामस्तु माता पौत्रमानन्दमभिप्रबुध्यतामि-
 यं स्वाहा । मा ते गृहे निशि घोष उत्थाद-
 न्यत्र त्वद्गुदत्यः संविशन्तु । मा त्वाम्बिके शूर-
 अविधिष्ठा जीव पत्नी पतिलोके विराज प्रजां
 पश्यन्ती सुमनस्यमानां स्वाहा । द्यौस्ते पृष्ठं
 रक्षतु वायुरूरू अश्विनौ च स्तनं धयतस्ते पुत्रा-
 न्सविताऽभिरक्षु । आवाससः परिधानाद्बृहस्प-
 तिर्विश्वे देवा अभिरक्षन्तु पश्चात्स्वाहा । अपजस्तां
 पौत्रमृत्युं पाप्मानमुत वाऽघम् । शीर्ष्णः स्रजमिवो-
 न्मुच्य द्विषद्भयः प्रतिमुञ्चामि पापं स्वाहा । देवकृतं
 ब्राह्मणं कल्पमानं तेन इन्मि योनिषदः पित्रा-
 चान् । कल्पादौ मृत्यूनधरान्पद्यामि दीर्घमायु-
 स्तव जीवन्तु पुत्राः स्वाहा ॥ २ ॥

व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वाऽग्निरैत्विति षट्प्रधानाहुतीर्जुहोति ॥ २ ॥

इमं मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो
 अग्ने त्वमग्ने अयासि प्रजापत इति ॥ ३ ॥

वारुण्यादीन् प्राजापत्यान्तान् हुत्वा ॥ ३ ॥

अश्मानमास्थापयत्यातिष्ठेममश्मानमश्वेव त्व५
स्थिरा भव । प्रमृणीहि दुस्स्थून्तसहस्व पृतनायत
इत्यपरेणाग्निं द्वयान्दर्भान्पूर्वापरानुदगग्रान्स५-
स्तीर्य तेषु पूर्वापराववतिष्ठेते ॥ (ख० १९)॥४॥

पूर्वदश्मानं निधाय वधूमास्थापयति आतिष्ठेति । यथावर्णमिह मन्त्रः । अपरेणाग्निं
द्वयान्द्वयान्दर्भान्पूर्वापरांश्च संस्तीर्य द्वयोर्देशयोस्तरणाद्द्व्यवयवत्वम् । तयोऽयच्छ्र-
त्ययः । तेषु दर्भेषु पूर्वापरौ दंपती अवतिष्ठेते । एकश्च स्तीर्णं आया परत्र
पतिः ॥ ३ ॥

प्राङ्मुखः प्रत्यङ्मुखः हस्तं गृहीयात्प्रत्यङ्मुखः
प्राङ्मुखः वा ॥ ५ ॥

अपरेषु दर्भेषु अवस्थितः प्राङ्मुखः पतिः पूर्वेष्ववस्थितायाः प्रत्यङ्मुखाया भार्याया
हस्तं गृहीयात् । प्रत्यङ्मुखो वा पूर्वेष्ववस्थितोऽपरेष्ववस्थितायाः प्राङ्मुखायाः सर-
स्वति गृह्णामि ते सुप्र० इत्येताभ्याम् ॥ ५ ॥

यदि कामयेत पुंसो जनयेयमित्यङ्गुष्ठं
गृहीयात् ॥ ६ ॥

यदि कामयेत पुंसः पुत्राञ्जनयेयमिति अङ्गुष्ठं गृह्णीयात् ॥ ६ ॥
यदि कामयेत स्त्रीरित्यङ्गुलीः ॥ ७ ॥

यदि कामयेत स्त्रीर्जनयेयमिति अङ्गुलीरेव गृह्णीयात् ॥ ७ ॥

यदि कामयेतोभयं जनयेयमित्यभीव लोमान्य-
ङ्गुष्ठं सहाङ्गुलिभिर्गृहीयात् । सरस्वति मेद-
मिव सुभगे वाजिनीवति । तां त्वा विश्वस्य
भूतस्य प्रजायामस्यग्रतः । गृह्णामि ते सुप्रजास्त्वाय
हस्तं मया पत्या जरदष्टिर्यथाऽसत् । यगो
अर्यमा सविता पुरंधिर्महं त्वाऽदुर्गार्हपत्याय
देवा इति ॥ ८ ॥

यदि कामयेतोभयं स्त्रीपुंसश्च जनयेयमिति अभीव लोमान्यपर्यासरोम्णामङ्गुष्ठमङ्गु-
लीभिः सह गृहीयात् । प्राङ्मुखः प्रत्यङ्मुखः प्रत्यङ्मुखः प्राङ्मुखः वा । यदि
कामयेत पुंसो जनयेयमित्येवमादिना सिद्धे किमर्थं हस्तं गृहीयादिति । उच्यते-

कामाभावेऽपि हस्तग्रहणार्थम् । इतरथा हि सत्येव कामेऽङ्गुष्ठादीनामेव ग्रहणं स्यात् । नासति कामे । अथ किमर्थं गृह्णीयादित्युच्यते । न चतुर्णामपि सकृदुच्यते । कथमेतावत्यसति अङ्गुष्ठं गृह्णीयादित्येवमादिभिरेव हस्तस्यायं संबन्धः स्यात् । हस्तग्रहणं च मन्त्रप्राप्त्यर्थम् । अङ्गुष्ठाङ्गुलिपक्षे तथा सत्यकामसंयुक्तं ग्रहणं न स्यात् । द्वितीये त्वक्रियमाणे हस्तग्रहणादन्यत्साङ्गुष्ठग्रहणं स्यात् । तथा सति मन्त्राभावः प्रसज्येत । लिङ्गविरोधात् । तृतीये वचनमकामसंयोगेऽपीहैव ग्रहणं न स्याद्यत्र कच हस्त इति । स्त्रीरित्यत्रापि वचने चतुर्णां तुल्यत्वं स्यात् । तत्राकामसंयुक्तग्रहणे यत्र कचन हस्तग्रहणं प्राप्नोति । अङ्गुष्ठादीनां ग्रहणं हस्तग्रहणवन्न स्यात् । तत्र मन्त्राभावः स्यात् ॥ ८ ॥

तामग्रेण दक्षिणमक्षं प्रतीचीमभ्यावृत्त्याभिमन्त्रयते । अवोरचक्षुरपतिघ्न्येधि शिवा पशुभ्यः सुमनाः सुवर्चाः जीवसूर्वांसूः स्योना शं न एधि द्विदे शं चतुष्पदे । तां नः पूषाञ्छिवतमामेरयस्व यस्यां बीजं मनुष्या वपन्ति । या न ऊरू उरुतो विस्त्रयातै यस्यामुञ्जन्तः महरेम श्रेपम् । सोमः प्रथमो विविदे गन्धर्वो विविद उत्तरः । तृतीयोऽग्निष्टे पतिस्तुरीयोऽहं मनुष्यजाः । सोमोऽददाहन्धर्वाय गन्धर्वोऽग्नयेऽददात् । पशून्श्च मक्षं पुत्रांश्चाग्निर्ददात्यथो त्वाम् । अमूहमस्मि सा त्वं द्यौरहं पृथिवी त्वम् । सामाहमृक्त्वं तान्नेहि संभवाव सह रेतो दधावहै । पुंस्ते पुत्राय वेत्तवै रायस्पोषाय सुमजास्त्वाय सुवीर्यायेमां त्वमिन्द्र मीढुः सुपुत्रां सुभगां कुरु । दक्षास्यां पुत्रानाधेहि पतिमेकादशं कुर्विति ॥ ९ ॥

तां भार्यामात्मनोऽग्रेण दक्षिणेन संस्थिता प्रत्यङ्मुखी च यथा भवति तथाऽभ्यावृत्त्याभिमन्त्रयते । अवोरचक्षुरिति । सोमः प्र० सोमोऽद० अमूहमिति इमामिति एतैरभ्यावृत्त्येत्यपठः । प्रत्यङ्मुखः प्राङ्मुखस्या वेत्यस्मिन्पक्ष इदं विधानम् । तामात्मनोऽग्रेण दक्षिणमक्षं प्रत्यङ्मुखमिवस्याप्याभिमन्त्रयते । अथवोत्तरेण तां गत्वा प्रसव्यमावृत्य प्राङ्मुखो यथाऽऽत्मनोऽग्रेण दक्षिणमक्षं स्थिता भवति तथा स्थित्वा प्रदक्षिणां तां प्रत्यङ्मुखीमावृत्त्याभिमन्त्रयते । प्राङ्मुखः प्रत्यङ्मुखस्या इत्येतस्मिन्पक्षे तामीषदक्षिणेन ॥ ९ ॥

तां यथायतनमुपवेश्याथास्या अञ्जलावाज्येनो-
पस्तीर्थं लाजान् द्विरावपतीमाह्लौजानावपामि
समृद्धिकरणान्मम । तुभ्यं च संवननं तदग्नि-
रनुमन्यतामथमित्यभिघार्येयं नार्युपब्रूनेऽग्नौ
लाजानावपन्ती । दीर्घायुरस्तु मे पतिरेधन्तां
ज्ञातयो मम स्वाहेति तस्या अञ्जलिना जुहोति ॥ १० ॥

तां भार्या यथायतनमुपवेश्य तस्या अञ्जलावाज्येनोपस्तीर्थं लाजान् द्विरावपति ।
इमाह्लौजानिति मन्त्रमावर्त्य । वर एव कर्ताऽन्यस्याश्रवणात् । अथग्रहणं परिभाषार्थं
यत्राऽऽधारवत्यवदानं तत्रैवं यत्रावदानं चोद्यते तत्रापि । यथैदुभयोर्दन्वोपस्तीर्णा-
भिघारितं द्रव्यमुपस्तीर्थैतेषामेवान्नानां समवदायेत्यादौ । अन्य आहुः—आवपने परक-
तृक्त्वरूपापनार्थोऽपशब्द इति । स च यो भ्राता भ्रातृस्थानीयो वा तस्मिन्शाल-
शब्दः स्यात् । शूर्पह्लाजानावपति एतेन निमित्तेन प्रवृत्तमिति । शास्त्रान्तरे च तथा
दृष्टम्—भ्राता भ्रातृस्थानीयो वा द्विर्लजानावपतीति । पूर्वस्मिन्पक्षे शाल आसन्नः संयो-
गेनेति नैदानादित्येतन्निर्वचनं द्रष्टव्यम् । द्विरिति च प्रदर्शनमात्रम् । त्रिः पञ्चावत्तिनां
स्यात् । आवपनं वैदिके शास्त्रान्तरे च दर्शनात् । त्रिर्गामदन्व्यानामिति । अभि०
जुहोति । अभिघार्यावत्तानेव लाजानवशिष्टानपीत्येके । शास्त्रान्तरे च दर्शनात् । प्रत्यभि-
घार्यं हविरिति तस्या अञ्जलिं पूरयित्वा स्तुकस्थानीयेन वरो जुहोति । सेत्यवचनान्न सा
कर्त्ता वर एव कर्ता । तस्मात्तस्या हस्तावालम्य स्वयमेव मन्त्रमुक्त्वा जुहोति ॥ १० ॥

उदायुषेत्युत्थाप्य विश्वा उत्त त्वया वयं धारा
उदन्त्या इव । अतिगाहेमहि द्विष इति प्रदक्षिणं
परिक्रम्य ॥ ११ ॥

तामुदायुषेत्युक्त्वा पूर्ववदुत्थाप्य विश्वा इत्यनेन स्वयमेव मन्त्रमुक्त्वा तथा सह
प्रदक्षिणमेतमाग्निं परिक्रम्य ॥ ११ ॥

तथैव लाजानावपति द्वितीयं परिक्रम्य ॥ १२ ॥

उत्थापनादिना परिक्रम्योपविश्योपस्तरणादिना धर्मेण तथैव लाजानावपति जुहोति ।
द्वितीयग्रहणं प्राप्त्यर्थम् ॥ १२ ॥

तथैव लाजानावपति तृतीयं परिक्रम्य सौविष्ट-
कृती जुहोति ॥ १३ ॥

उपविश्योपस्तरणादिना धर्मेण तथैव लाजानावपति जुहोति । उत्थापनादिना परि-
क्रम्य स्विष्टकृदेवताकामाहुतिं यदस्येत्येता जुहोति । कालविधानार्थमिदं तृतीयग्रहण-

स्थापि धर्मवत्ताप्रयोजनम् । आज्येनैव सौविष्टकृती ब्रह्मान्तरावचनात् । केचित्तु क्षाजा-
धिकारमनुवर्त्य लानैरिच्छन्ति । लानैरितरावेति बौधायनीये दर्शनात् । तदन्याय्यम् ।
तेषां प्रचानहोमानामाज्यद्रव्यकत्वाद्नामत्वाच्च ॥ १३ ॥

अत्रैके जयाभ्यातानान्नाष्टभूत इत्युपजुहति यथा-
पुरस्तात् ॥ १४ ॥

पुनर्वचनात्परिसंख्येत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थमिदम् ॥ १४ ॥

तामपरेणामि प्राचीमुदीचीं वा विष्णुक्रमान्क्रमयति
॥ १५ ॥

तां भार्यामपरेणामि प्राचीमुदीचीं वा विष्णुक्रमान्क्रमयति । दीर्घोऽपपाठः । प्राची-
मुदीचीमित्येके मुखवादं मन्यन्ते तेषामर्थाद्दिगपि भविष्यति ॥ १५ ॥

अथैनां सखास्ति दक्षिणेन प्रक्रम्य सव्येनानु-
प्रक्राम मा सव्येन दक्षिणमतिक्रामीरिति ॥ (ख०
२०) ॥ १६ ॥

अथैनां भार्या संशास्ति दक्षिणेनेत्यनेन । अथेति पारिवेकाविसर्गादिकर्मसमाप्त्यानन्त-
र्णार्थम् ॥ १६ ॥

एकमिषे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु द्वे ऊर्जे विष्णुस्त्वाऽन्वेतु
त्रीणि व्रताय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु चत्वारि मायो-
भवाय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु पञ्च पशुभ्यो विष्णुस्त्वाऽ-
न्वेतु षड्वायस्पोषाय विष्णुस्त्वाऽन्वेतु सप्त
सप्तभ्यो होत्राभ्यो विष्णुस्त्वाऽन्वेत्विति सप्तमं
पदमवस्थाप्य जपति ॥ १७ ॥

एकमिष इत्येतैः सप्तभिः सप्त विष्णुक्रमान्क्रमयति । वर एव मन्त्राणां वक्ता त्वेति
लिङ्गात्पारिवृद्धैव पादं क्रमयति । हे(अन्वेतु) त्वेति ग्रहणात्संशानेन मन्त्रवचनेन हेतुत्वात्स्व-
यमेव क्रामतीत्येके । सा यथासंग्रहं दक्षिणेन प्रक्रम्य सव्येनानुक्रामति । न सव्येन दक्षिणम-
तिक्रामति । सप्तमं पदमवस्थाप्य सप्तमं विष्णुकर्म क्रामयित्वेत्यर्थः । जपति सखायौ
इत्येतं मन्त्रं वर एव । सप्तमं पदमवस्थाप्येति वचनं जपस्य सप्तमाहुत्वाय तेन सप्तमं
प्रक्रम्य तथैवावस्थिते पादे जपः ॥ १७ ॥

सखायौ सप्तपदा बभूव सख्यं ते ममेध
सख्यात्ते मा योष सख्यान्मे मा योष्ठा इति ।
अथास्य दक्षिणेन पादेन दक्षिणं पादमवक्रम्य

दक्षिणेन हस्तेन दक्षिणमंसमुपर्युपर्यग्ववमृश्य
हृदयदेशमभिसृशति यथापुरस्तात्प्राणानां ग्रन्थि-
रसि समाविस्तम इति नाभिदेशम् ॥ १८ ॥

अथादन्तरमस्या दक्षिणं पादमात्मनो दक्षिणेन पादेनावक्रम्य दक्षिणेन हस्तेन
दक्षिणमंसमुपर्युपर्यग्ववमृश्य हृदयदेशमभिसृशतीत्युक्तार्थम् । यथापुरस्तादिति मन्त्रप्राप्तये ।
यथेवं यथापुरस्तादित्येतेनैव सिद्धत्वादक्षिणेन हस्तेनेत्याद्यमर्थकम् । वानर्थकम् । मन्त्र-
मात्रस्यातिदेश इत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थत्वात् । प्राणा० देशमिति उक्तार्थम् । १८ ॥

तामपरेणाग्निं मात्मीमुपवेश्य तस्याः पुरस्तात्स-
त्यकृतिष्ठच्छद्भिः प्रोक्षत्यापो हि छा मयो भुव
इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति च-
तसृभिः पवमानः सुवर्जन इति चैतेनानुवाकेन ॥ १९ ॥

तां वधूमपरेणाग्निं प्राक्युमीमुपवेश्य तस्याः पुरस्तात्प्रत्यकृतिष्ठच्छद्भिः प्रोक्षति आपो
हि छेति । यथागृहीतं प्रतिमन्त्रं प्रोक्षणम् । एकमन्त्रत्वात्कर्मणामेकादृष्टाभावाच्च कर्म-
बहुत्वम् ॥ १९ ॥

अत्र बीजान्यधिभ्रवन्ति ॥ (ख० २१) ॥ २० ॥

इति सत्यापादहिरण्यकेशिगृह्यसूत्र एकोनविंशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

अत्रास्मिन्काले बीजादीनामोषधीनां बीजानि ज्ञातयो वपन्ति जायापत्न्योः शिरसि
क्षिपन्ति । अत्रेति वचनमाचारत एव सिद्धस्य कर्मणः कालविधानार्थम् । तेनान्येषामपि
ग्रामकुलजनपदधर्माणां पुरस्तादुपरिष्ठाच्च कर्तव्यानां संग्रहः सिद्धो भवति । बहुवृत्ताना-
मप्युक्तम्—अथ सल्लूचावचा जनपदधर्मा ग्रामधर्माश्च तान्विवाहे प्रतीयादिति ॥ २० ॥

इति सत्यापादहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यानां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तप्रवेकोनविंशप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

अथैकोनविंशप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

तां ततः प्रवाहयन्ति य वा हारयन्ति ॥ १ ॥

पितृमृहे चत्कर्तव्यं तत्पारिसमाप्येदानीं पत्युर्मृहे कर्तव्यमाधत्ते । तां भार्यां ततः
पितृमृहस्यप्रवाहयन्ति शकटेन स्थेन वाऽऽनयन्ति स्नातयः । य वा हारयन्ति पुरुषाश्चह-
स्तिभिर्नयन्ति वेत्यर्थः ॥ १ ॥

समोप्येतमग्निमनुहरन्ति ॥ २ ॥

समोप्य तत एतं विवाहाग्निमनुहरन्ति । जायापत्योः पृष्ठतो हरन्तीत्यर्थः ॥ २ ॥

नित्यो चार्यः ॥ ३ ॥

यावज्जीविकोऽयमग्निर्धार्यः स्यात् । नित्यग्रहणं विवाहसमाप्तेरुर्ध्वमपि यावज्जीवधारणार्थम् ॥ ३ ॥

अनुगतो मन्थयः श्रोत्रियागाराद्वाऽऽहर्त्यः ॥ ४ ॥

अनुगतः सोऽग्निर्मथितव्यो भवति । श्रोत्रियागाराद्वाऽऽहर्त्यः । विनिवेशविकल्प एषः । यद्यादौ मथितोऽयं समाहितो मथितव्यः । यदि लौकिक आहृतः श्रोत्रियागारादाहरणीयः । एतस्मादेव ज्ञायते । उपनयनादौ लौकिकहरणं श्रोत्रियागारादेवेति ॥ ४ ॥

उपवासश्चानुगते भार्यायाः पत्युर्वा ॥ ५ ॥

उपवासश्च भार्यायाः पत्युर्वा स्यादनुगते तस्मिन्नग्नौ । चशब्दो मन्थनाहरणाम्या मुपवाससमुच्चयार्थः । अहन्यनुगते आ सायमाहुतेरनशनमुपवासः । रात्रावनुगत आ प्रातराहुतेरित्यनुगमन एकरात्रमुभयत्रेत्यपरे । अनुगताधिकारे पुनरनुगतवचनं प्रागूर्ध्वं च विवाहसमाप्तेरेतत्प्रायश्चित्तं भवेदिति । तस्मात्सर्वत्रानुगते मन्थनेनाऽऽहरणेन वोत्पाद्योपवस्तव्यम् । नैतदस्ति नित्यग्रहणादेव सिद्धत्वात् । इदं तर्हि प्रयोजनमनुगत इदमेव प्रायश्चित्तं स्यान्नान्यदिति । तेनास्त्यन्यदपि अन्यत्र प्रायश्चित्तमिति गम्यते । किं तत् । अपिबोतरया जुहुयान्नोपवसेदित्यापस्तम्बेनोक्तम् । प्रागुत्तराऽयाश्चाग्न इत्येषा तत्रानभिशास्तीश्चेत्येतावान् विकारः ॥ ५ ॥

अगारं प्राप्याथैना५ स५शास्ति दक्षिणं पादमग्रेऽ-

तिहर देहलिं माऽधिष्ठा इति ॥ ६ ॥

ग्रामान्तरे चेद्विवाहः प्रविश्य ग्राममगारं प्राप्यैकग्रामे चेदगारमेव प्राप्यानन्तरमेनां संशास्ति दक्षिणं पादमित्यनेन । अथशब्दः प्राप्यैव स्वगृहमुत्तरं कर्म कार्यं न स्वश्वशुरगृह एव सर्वं विवाहकर्मकार्यमिति एतदर्थम् । यथासंग्रैषं सा दक्षिणं पादमग्रे विहृत्यानुहृत्य पूर्वं देहलीमनधिष्ठाय प्रविशति । अग्रेदेहलिमिति च्छान्दसं ह्रस्वत्वम् ॥ ६ ॥

पूर्वार्धे शालायां न्युप्योपसमादधात्यपरेणाग्निं

लोहितमानडुहं चर्म प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽ-

स्तृणाति ॥ ७ ॥

यस्यां शालायां दंपत्योर्निवासस्तस्यां पूर्वार्धे देशे कृत्वा देशसंस्कारं न्युप्य विवाहाग्निमुपसमादधाति । अपरेण तमग्निं रोहितवर्णमानडुहं चर्म प्राचीनग्रीवमुत्तरलोमाऽऽस्तृणाति वरः ॥ ७ ॥

तस्मिन् प्राङ्मुखानुदङ्मुखौ घोषविशतः ५धा-
त्पतिं भार्योपविशतीह गावो निषीदन्तिवहाश्वा
इह पुरुषाः । इहो सहस्रदक्षिणोऽपि पूषा निषी-
दत्विति ॥ ८ ॥

तस्मिन्धर्मणि आयापती प्राङ्मुखानुदङ्मुखौ वा सहोपविशतः । इह गाव इत्ये-
तया । मन्त्र उभयोः । अपरस्यां तु दिशि पत्युर्भार्योपविशति यद्युदङ्मुखौ स्यातां
प्राङ्मुखत्वे दक्षिणतः । एवं पुनरुपविशतिग्रहणमनन्तरेण पक्षेण संमन्वार्थम् ॥ ८ ॥

वारचंपमावासाते आ नक्षत्राणामुदयान् ॥ ९ ॥

उपवेशनादारम्य धाम्यतौ आयापती तथैवाऽऽ नक्षत्राणामुदयादासाते । आसाते
इति वचनं स्नानादिप्रतिषेधार्थं देशान्तरप्रतिषेधार्थं च । उदितेषु नक्षत्रेष्विति सिद्ध
आ नक्षत्राणामुदयादिति वचनमहन्त्येव प्रवेशनमुपवेशनं च भवेतामित्येतदर्थम् ॥ ९ ॥

उदितेषु नक्षत्रेषु प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनि-
ष्क्रम्य देवीः षडुर्वीरिति दिक्षु उपतिष्ठते ॥ १० ॥

उदितेषु नक्षत्रेषु दृश्यमानेषु बद्ध्वा सह निर्गत्यागारात्प्राचीमुदीचीं वा दिशमुप-
निष्क्रम्य यत्र नक्षत्रादीनि द्रष्टुं शक्यन्ते । देवीरित्यर्धेर्वेन सकृदुक्त्वा दिक्षु
उपतिष्ठते । उदितेषु नक्षत्रेष्विति वचनं सर्वोपस्थानस्य कालार्थम् । तेन पूर्वपक्ष एव
विवाहो नापरपक्ष इति । चन्द्रमसस्तदाऽनुपलम्भात् । केचिदा नक्षत्राणामित्यस्य
मर्यादावचननिवृत्त्यर्थत्वं मन्यन्ते तद्व्याख्यानतः सिध्यति । सर्वाणि उपस्थानानि
पत्या कार्याणि । एकवचनेनोपदेशात् । भार्या च समीपे तिष्ठतीत्येके । अन्ये पुरुषसं-
स्कारत्वाद्भार्यया कर्तव्यम् । अविशितमेकवचनमिति ॥ १० ॥

मा हास्महि भजयेति नक्षत्राणि ॥ ११ ॥

मा हास्महीति पादेन नक्षत्राण्युपतिष्ठते ॥ ११ ॥

भारधाम द्विषते सोमराजन्निति चन्द्रमसम् ॥ १२ ॥

भारधामेति चन्द्रमसमुपतिष्ठते ॥ १२ ॥

सप्तर्षयः प्रथमां कुचिकानामरुन्धतीं ये ध्रुवताः
इ निन्द्युः । षट्कुचिकामुख्ययोगं वहन्तीयमस्माकं
भ्राजत्वष्टमीति सप्तर्षीनुपस्थाय ध्रुवमुपतिष्ठते ।
ध्रुवसितिर्ध्रुवयोनिर्ध्रुवमसि ध्रुवमस्थितं त्वं नक्ष-
त्राणां मेध्यसि स मा पाहि पृतन्यतः । नमो
ब्रह्मणे ध्रुवायाच्युतायास्तु नमो ब्रह्मणः पुत्राय

भजायते नमो ब्रह्मणः पुत्रेभ्यो देवेभ्यस्त्रयस्त्रि*
 श्रेभ्यो नमो ब्रह्मणः पुत्रपौत्रेभ्योऽङ्गिरोभ्यो
 यस्त्वा ध्रुवमच्युत* सपुत्र* सपौत्रं ब्रह्म वेद
 ध्रुवा अस्मिन् पुत्राः पौत्रा भवन्ति प्रेष्यान्तेषा-
 सिनो वसनं कम्बलानि क*स* हिरण्य* स्त्रियो
 राजानोऽक्षयभयमायुः कीर्तिर्वचो यशो बलं
 ब्रह्मवर्चसमन्नायमित्येतानि मयि सर्वाणि ध्रुवा-
 ण्यच्युतानि सन्तु ॥ (स्व० २२) । ध्रुवं त्वा ब्रह्म वेद
 ध्रुवोऽहमस्मिँल्लोकेऽस्मि*श्च जनपदे भूयासम् ।
 अच्युतं त्वा ब्रह्म वेद माऽहमस्माँल्लोकादस्माश्च
 जनपदाच्चयोषि द्विषन्मे भ्रातृव्योऽस्माँल्लोकाद-
 स्माश्च जनपदाच्चयवताम् । अचेष्टं त्वा ब्रह्म वेद
 माऽहमस्माँल्लोकादस्माश्च जनपदाच्चेष्टिषि द्विष-
 न्मे भ्रातृव्योऽस्माँल्लोकादस्माश्च जनपदाच्चेष्ट
 ताम् । अव्ययमानं त्वा ब्रह्म वेद माऽहमस्माँल्लो-
 कादस्माश्च जनपदाद्वयथिषि द्विषन्मे भ्रातृव्योऽ-
 स्माँल्लोकादस्माश्च जनपदाद्वयथताम् । नभ्यं त्वा
 सर्वस्य वेद नभ्यमहमस्य जनपदस्य भूयासम् ।
 मध्यं त्वा सर्वस्य वेद मध्यमहमस्य जनपदस्य
 भूयासम् । तन्ति त्वा सर्वस्य वेद तन्तिरहमस्य
 जनपदस्य भूयासम् । मेयीं त्वा सर्वस्य वेद
 मेध्यहमस्य जनपदस्य भूयासम् । नाभिं त्वा
 सर्वस्य वेद नाभिरहमस्य जनपदस्य भूयासं
 यथा नाभिः प्राणानां विष्णुवानेवमहं विष्णुवाने-
 कशतं तं पाप्मानमृच्छतु योऽस्मान्देष्टि यं च वयं
 द्विष्यो भूया*सि मामेकशतान्युण्यान्यागच्छन्त्विति
 ॥ १३ ॥

सप्तर्षय इत्यनेन सप्तर्षीनुपस्थाय ध्रुवमुपतिष्ठते ध्रुवसितिरित्यनेन । सप्तर्षयो ध्रुव
 इति च लोके प्रसिद्धानि नक्षत्राणि । उपतिष्ठत इत्यनुवर्तमाने पुनरुपस्थायेति चोपतिष्ठत

इति वचनं पूर्वोपस्थानैरतुल्यत्वख्यापनार्थम् । तेनादर्शनेऽपि काले दर्शनवदेव तेषामुपस्थानं तस्यां दिशि कर्तव्यम् । तत्र प्येकेनैवोपस्थानवचनेन सिद्धे द्विरुपस्थानवचनमुभयस्याप्यतुल्यत्वख्यापनार्थम् । तेनारुन्धत्यष्टमातां सप्तर्षीणामुपस्थानं ध्रुवस्थ केवलस्यैव ॥ १३ ॥

अत्र मनोज्ञेन संभाष्यागारं प्राप्पाथैनामाग्नेयेन
स्थालीपाकेन याजयति ॥ १४ ॥

अत्राग्निशेषोपस्थानदेशे मनोज्ञेन मनोहरणेन मनसः प्रियेण पुरुषेण संभाष्य प्रतिनिवृत्त्यागारं प्रविश्यानन्तरमेनां धूममग्निदेवत्येन स्थाल्यां पचयत इति स्थालीपाकश्चरुस्तेन याजयति । अथेति प्रवेशानन्तरं रात्रावेव क्रियार्थं श्लोभूतेऽहनि वा भूदिति । एनामिति स्त्रीसंस्कार एवार्थं विवाहैकदेश इति व्याख्यापनार्थम् ॥ १४ ॥

पत्न्यवहन्ति ॥ १५ ॥

पत्नी तदर्थान्ब्रीहीनवहन्ति ॥ १६ ॥

अपयित्वाऽभिघार्योद्वास्याग्नये हुत्वाऽग्नये स्विष्ट-
कृते जुहोति ॥ १६ ॥

तस्मिन्नग्नौ स्थालीपाकं अपयित्वाऽभिघार्योद्वास्याग्नये हुत्वाऽग्नये स्विष्टकृते जुहोति । अत्र परिभाषितः स्वाहस्मर उक्तः । अन्नद्रव्यकाणामापूर्विकत्वं तेनायमापूर्विकः । तत्र प्रयोगः—समिध्य परिस्तीर्य चावर्धं द्रव्याणि प्रयुज्य पवित्रे कृत्वा प्रोक्षणीं संकृत्य प्रोक्षति । ततः पत्नी उलूखले ब्रीहीनोप्य मुसलेनावहत्वा फलीकरणान्तं करोति । ततः अपयित्वा दूर्वां समृद्ध्याऽऽज्यं संस्कृत्याभिघार्योद्वास्या परिषिच्य द्वे समिधावाधाय स्थालीपाकं दर्व्योपहृत्याग्नये स्वाहेति हुत्वा पुनर्भूय उपहृत्याग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति उत्तरार्धपूर्वार्धे हुत्वा पारिषेकाविसर्गं करोति । यद्यापूर्विक एवायमग्नये स्विष्टकृते जुहोतीत्यनर्थकम् । तर्ह्यधारवानापूर्विको वाऽयं तत्राऽऽधारवत्त्वे स्विष्टकृतोऽ (द) र्वा देवतापदेनैव वा होमार्थमिदम् । आधारवत्त्वे तु पुनः प्रयोगः । व्याहृतिपर्यन्तमविकृतं तत्र विशेषः स्तरणाभिघारणार्थस्त्वं च भक्षणस्य पुनः प्रयोगः । प्रोक्षणादूर्ध्वमभिघारणमुद्घासनं च कृत्वा व्याहृतिपर्यन्तं भक्षणेन दर्व्यामुपस्तीर्य चरोर्मध्यात्पूर्वार्धाच्च द्विरवदाय पश्चार्धाच्च पुनः पश्चावत्तिनामभिघार्य प्रत्यभिघार्य चरुमग्नये स्वाहेति हुत्वा वारुण्यादीन्हुत्वा विकल्पेन अयादींश्च दर्व्यामुप तीर्थोत्तरार्धार्धचरोः संकृन्महदवदाय द्विः पश्चावत्तिनां द्विरभिघार्याग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति उत्तरार्धपूर्वार्धे जुहोति । शिष्टं द्रव्यम् ॥ १६ ॥

तेन ब्राह्मणं विद्यावन्तं परिवेवेष्टि ॥ १७ ॥

तेन स्थालीपाकशेषेण ब्राह्मणं विद्यावन्तं श्रुताध्ययनसपन्नं परिवेवेष्टि तर्पयति भोज-
यतीत्यर्थः ॥ १७ ॥

योऽस्यापचितो भवति तस्मा ऋषभं ददाति ॥ १८ ॥

योऽस्य वरस्यापचितः पूजनीयाचार्यस्थानीयो भवति । वर्तमाने निष्ठा । षष्ठी च
कर्तरि । तस्मा ऋषभं ददाति । विवाहाङ्गमेतद्दानं न स्थालीपाकाङ्गम् । केचित्तेन
ब्राह्मणमित्यादि योऽस्यापचितो भवतीत्येतदन्तं सूत्रं कुर्वन्ति तेषामपचित एव भोज-
यितव्यः । तस्मा ऋषभो दातव्यः ॥ १८ ॥

नित्यमत ऊर्ध्वं पर्वस्वाग्नेयेन स्थालीपाकेन
यजते ॥ १९ ॥

प्रसङ्गादेतदुच्यते । अतो गृहप्रवेशस्थालीपाकादूर्ध्वं पर्वस्वाग्नेयेन स्थालीपाकेन याज-
यति । अत ऊर्ध्वमिति वचनं दीर्घत्वादध्वनोऽन्यथा वा प्रागागतेऽपि पर्वणि स्थालीपाको
मा भूदिति । अत ऊर्ध्वं चातः प्रागपि चतुर्थीहोमादागते पर्वणि भवेदित्येतदर्थम् । अन्त-
रेणापि नित्यग्रहणं नित्यत्वे सिद्धे नित्यमिति वचनं यावज्जीवं तावद्वा त्रिशद्वर्षाणि
कृत्योत्सर्गो मा भूदिति । कः प्रसङ्ग उत्सर्गस्येति चेद्दर्शपूर्णमासभक्तित्वादस्य त्रिशद्व-
र्षता यावज्जीविकतया विकल्पत इत्याशङ्केत हि । एतच्च प्रज्ञापयति । पर्वण्युपोष्य
प्रतिपदि क्रियां पौर्णमास्यामारम्भं च । तदुक्तं बह्वृचानाम् । तस्य दर्शपूर्णमासाभ्यामु-
पवास इध्माबर्हिषोश्च संनहनमिति । धर्मे च तदेव वक्ष्यति—पर्वसु चोभयोरुपवास
इति प्रकृत्य श्रोभूते स्थालीपाक इति । तदन्यथाऽपि केचिद्वर्णयन्ति । तत्तत्रैव दूषयि-
ष्यामः । आग्नेयेनेति वचनं नियमार्थं दर्शपूर्णमासदेवता मा भूवन्निति । बह्वृचानां
सूक्तम्—देवता तूपांशुयाज इन्द्रमहेन्द्रवर्जमिति । उक्तः प्रयोगः । ऋषभदानं न
विद्यते । योऽस्यापचित इति वचनाद्विवाहाङ्गत्वादाग्नेयेनेति वचनमाग्नेयेनैव यजते न
गोदानमिति नियमार्थम् ॥ १९ ॥

नित्यं सायंप्रातर्ब्रीहिभिर्यवैर्वा हस्तेनैते आहुती
जुहोति अग्नये स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति ॥२०॥

नित्यं सदा सायं प्रातर्ब्रीहिभिर्यवैर्वा हस्तेनैव वक्ष्यमाणे आहुती जुहोति । के
ते । अग्नये स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति । नित्यग्रहणं किमर्थम् । प्रागपि गृहप्रवेशनी-
याङ्गमेतदर्थम् । अन्यथाऽत ऊर्ध्वमित्यधिकारात् प्रागुक्तं स्यात् । निनिवर्तयामोऽधि-
कारमिति चेत्तत्र । उत्तरत्र प्रयोजनसद्भावात् । उक्तं च बह्वृचानां प्रागपि होमभावः
पाणिग्रहणादि गृह्यं परिचरेदिति । अथवाऽत्रापि नित्यग्रहणं यावज्जीविकत्वार्थम् ।

अग्निहोत्रदर्शनात्सायंप्रातर्होमस्य जीर्णस्य वा विरमणमित्याशङ्केत हि तन्मा भूदिति । एतेन ज्ञायते अग्निहोत्रस्य कालोऽस्यापि काल इति । तेन प्रथमास्तमिते नक्षत्रं दृष्ट्वा प्रदोषे वा सायं होतव्यम् । प्रातरुपसि पुरोदयमुदिते यर्हि वाक्प्रवदेत्तर्हि होतव्यम् । सायं चाऽऽरम्भो न प्रातः । उद्धरणकालश्चास्य प्रादुष्करणकाल इत्यर्थः । तदुक्तं बह्वृचानाम् । तस्याग्निहोत्रेण प्रादुष्करणहोमकालो व्याख्यात इति । पक्षेऽस्मिन्नत ऊर्ध्वमित्यधिकारात्प्राक्गृहप्रवेशनीयान्नास्ति होमः । य एव स्थालीपाकस्याभावे स एवाभावे सायंप्रातर्होमस्य । तत्राप्यपरिसमाप्तता विवाहस्य हेतुरत्रापि स एव । एतेन विज्ञायते गृहप्रवेशनीयान्तो विवाहः । संगमार्थं चतुर्थीहोम इति । हस्तेनेति दर्शानिवृत्त्यर्थम् । एते इति वचनमाहुत्योर्नियमार्थम् । तेन द्रव्यं नियतमग्निहोत्रद्रव्याणां दशानामेकं स्यात् । तदुक्तं बह्वृचानां होम्यं तु मांसवर्जं कामं तु ग्रीहितिलयवैरिति ॥ २० ॥

सौरीं पूर्वा प्रातरेके समामनन्ति ॥ २१ ॥

सौरीं सूर्यदेवत्यां सूर्याय स्वाहेति एतां पूर्वा प्रातरेके समामनन्ति । अग्नय इत्येतान्मेधां पूर्वा प्रातरपि । तत्र प्रयोगः । परिस्तीर्थं परिषिच्य सूर्याय स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति । तत उत्तरपरिवेषनम् । शेषं पूर्ववत् । अग्निहोत्रभाक्त्वादेकावसायिनौ ॥ २१ ॥

त्रिरात्रमक्षारालवणाशिनावधःशायिनावलंकुर्वा-

णौ ब्रह्मचारिणौ वसतः ॥ २२ ॥

अथ द्वावेव शयानावलंकुर्वाणौ ब्रह्मचारिणौ मैधुनमकुर्वाणौ सह वसतः । ब्रह्मचारिभूतस्य प्रदर्शनधर्मा रूपाण्यद्यापि प्रतिविध्यन्ते । अत ऊर्ध्वमित्यनुवृत्तेरुर्ध्वं गृहप्रवेशनीयादेव त्रिरात्रव्रतम् । यद्येवं प्राक्प्रताभावः प्राप्नोति । एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते । अक्षारालवणाशिना० वसत इति । तेन विवाहादारभ्यैतद्भूतं तत्त्रिरात्रमन्तर्हितमिति । तेन प्राक्चोर्ध्वं च सिद्धम् । पुनरेवमपि त्रिरात्रग्रहणमनर्थकम् । चतुर्थ्यां शेषमिति वचनादेव सिद्धत्वात् । नैव दोषः । नियमार्थत्वात् । बह्वृचानामप्युक्तं त्रिरात्रं द्वादशरात्रं संवत्सरं चैकं ऋषिभूतमिति ॥ २२ ॥

चतुर्थ्यामपररात्रेऽग्निमुपसमाधाय प्रायश्चित्तिपर्यन्तं कृत्वा नव प्रायश्चित्तीर्जुहोति ॥ (ख०२३) ॥ अग्रे प्रायश्चित्ते त्वं प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधावामि याऽस्यै घोरा तनूस्तामितो नाशय स्वाहा । वायो प्रायश्चित्ते त्वं प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधावामि याऽस्यै निन्दिता

तनूस्तामितो नाशय स्वाहा । आदित्य प्रायश्चित्ते
त्वं प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उप-
धावामि याऽस्यै पतिघ्नी तनूस्तामितो नाशय
स्वाहा । आदित्य प्रायश्चित्ते वायो प्रायश्चित्तेऽग्रे
प्रायश्चित्तेऽग्रे प्रायश्चित्ते वायो प्रायश्चित्त आदित्य
प्रायश्चित्त इति हुत्वा ॥ २३ ॥

एतस्या रात्रेरारभ्य चतुर्थी रात्र्यां तृतीयस्याहो रात्र्यामित्यर्थः । अपररात्रे त्रिभा-
गावशेषायां रात्र्यामग्निमुपसमाधाय प्रायश्चित्तिपर्यन्तं कृत्वा स त्वं नो अग्न इत्येतदन्तं
कृत्वा नव प्रायश्चितीर्जुहोति अग्रे प्रायश्चित्त इत्येताः । अग्निमुपसमाधायेत्यस्योक्तं
प्रयोजनम् । नव प्रायश्चित्त्यः प्रधानाहुतयः । तासामिष्टदेशादुत्कर्षः । तस्मान्वा-
हतिपर्यन्तं कृत्वा इमं मे वर्णोति चतस्रो हुत्वैता जुहोति । हुत्वा वा तासां संपातं
पात्रान्तरेऽवनयति ॥ २३ ॥

अथास्यै भूर्भि सस्त्रावं जुहोति भूर्भगं त्वयि-
जुहोमि स्वाहा ॥ भ्रुवो यश्स्त्वयि जुहोमि स्वाहा ॥
सुवः श्रियं त्वयि जुहोमि स्वाहा ॥ भूर्भुवः
सुवस्त्वयि त्वयि जुहोमि स्वाहेति ॥ २४ ॥

अथ प्रायश्चित्त्यनन्तरमस्या भूर्भि संस्त्रावं पात्रान्तरस्थं निहितं दत्त्वा जुहोति ।
भूर्भुवः सुवरिति चतुर्भिः । हुत्वैति षडनमेतासामेव नवानां संस्त्रावार्थम् । अथेत्यान-
न्तर्यार्थं कर्मशेषसमापनात्प्रागेव संस्त्रावहोमा भवेयुरिति ॥ २४ ॥

अत्रैवोदपात्रं निधाय प्रदक्षिणमग्निं परिक्रम्या
परेणाग्निं प्राचीमुदीचीं वा संवेदयायास्यै योनिम्-
भिमृशत्यभि त्वा पञ्चशस्त्रेण शिवेनाभिद्विधा-
घता ॥ सहस्रेण यशस्विना हस्तेनाभिमृशामसि
सुपजास्त्वायेति ॥ २५ ॥

अथ त्वमग्रे अथासीत्येतदादिकर्मशेषं परिसमाप्त्यैवास्मिन्नेवाग्निसमीपे देश उदपात्रं
निधाय प्रदक्षिणमग्निं सोदपात्र परिक्रम्यापरेणाग्निं परितस्तृत्य पर्यङ्के स्वास्तरेण प्राक्-
शिरममुदक्शिरसं वा बधूं संवेदय शाययित्वाऽनन्तरमस्या योनिमभिमृशति दक्षिणेन
हस्तेनाभि त्वेत्यनेन ॥ २५ ॥

अथैनमुपयच्छते सं नाम्नः सस्त्रदयानि सं

नाभिः सं त्वचः ॥ सं त्वा कामस्य योक्त्रेण
युञ्जान्यविमोचनायेति ॥ २६ ॥

अथैनां वधुमुपयच्छते । अवाकिरते मिथुनी भवति । सं नाम्न इत्थनेन तस्याः
प्रजनन आत्मनः प्रजननं प्रवेशयति ॥ २६ ॥

अथैनां परिष्वजते मामनुव्रता भव सहचर्या मया
भव ॥ या ते पतिघ्नी तनूर्जोरघ्नी त्वेतां करोमि
शिवा त्वं महामोघे क्षुरपविर्जारेभ्य इति ॥ २७ ॥

अथैनां वधुं परिष्वजते । मामनुव्रतेत्यनेन ॥ २७ ॥

अथास्यै मुखेन मुखमीप्सते मधु हे मध्विदं मधु
जिह्वा मे मधुवादिनी ॥ मुखे मे सारघं मधु
दत्सु संवननं कृतम् । चाक्रवाकः संवननं यज्ञ-
दीभ्य उदाहृतम् । यद्युक्तो देवगन्धर्वस्तेन संव-
निनौ स्वक इति ॥ २८ ॥

अथास्या मुखेन मुखमीप्सत आपुमिच्छति पोषयतीत्यर्थः । मधु चाक्रवाक-
मित्येताम्याम् । अथशब्दः कर्मान्तरप्रतिषेधार्थः । सतयोनिर्हि अन्यन्तस्वीकृता भवति ।
अक्षतयोनिः पत्युर्मरणोत्तरकालं पुनः संस्कृत्य परिणेतव्येति स्मरणात् । समाप्तं चतु-
र्थीकर्म ॥ २८ ॥

गर्भाधानमिदानीमुच्यते

धिरार्धं मलवद्वासा ब्राह्मणव्याख्यातानि व्रतानि
चरति ॥ २९ ॥

सर्वा स्त्री रजस्वला मलवद्वासास्तिस्रो रात्रीस्तस्मान्मलवद्वाससा न संवदेतेति प्रकृत्य
ब्राह्मणोक्तानि व्रतानि चरति । सिद्धानुवाद एष उत्तरविधिकसार्थः । दर्शपूर्णमासप्रक-
रणमतिक्रम्य सर्वार्थता चैषां व्रतानां व्याख्या निर्णीता प्राग्वरोधान्मलवद्वाससेत्यत्र ॥ २९ ॥

चतुर्थ्याः स्नातां श्रयतवस्त्रामलंकृतां ब्राह्मणसं-
भाषामाचम्योपह्वयते ॥ (ख-२४) ॥ ३० ॥ विष्णु-
योनिं कल्पयतु त्वष्टा रूपाणि पिंशतु ॥
आसिञ्चतु प्रजापतिर्धाता गर्भं दधातु ते । गर्भं
धेहि सिनीवालि गर्भं धेहि सरस्वाति । गर्भं ते
अश्विनावुधावाधत्ता शुष्करस्रजौ । हिरण्ययी

अरणीयं निर्मन्थतो अंश्विना । तं ते गर्भं ह-
वामहे दशमारयाय सूतवै । यथाऽग्निगर्भा पृथिवी
द्यौर्यथेन्द्रेण गर्भिणी । वायुर्यथा दिशं गर्भ एवं
गर्भं दधामि ते । यस्य योनिं प्रति रेतो वृहाण
पुमान्पुत्रो जायतां गर्भो अन्तः । तं माता दश-
मासो विभर्तु स जायतां वीरतमः स्वानाम् ।
आ ते गर्भो योनिभेतु पुमान्बाण इवेषुभिम् ।
आवीरो अत्र जायतां पुत्ररते दशमास्यः । करोमि
ते प्रजापत्यमा गर्भो योनिभेतु ते । अनूनः पूर्णो
जायतामनन्धोऽश्लोणोऽपिशाचधीरः । यानि
प्रभूणि वीर्याण्यृषभा जनयन्तु नः । तैस्त्वं
गर्भिणी भव स जायतां वीरतमः स्वानाम् । यो
वक्ष्यायां गर्भो यश्च वेहतीन्द्रस्तं निदधे वनस्पतौ ।
तेन त्वं गर्भिणी भव सा प्रसूयेत्पुगा भव । सं
नास्त्रश्चाक्रवाकमिति च ॥ ३१ ॥

ततो निष्क्रान्ते विरात्रे स्नातां प्रयतवस्त्रां शुद्धवस्त्रामलंकृतां मास्थानुलेपनभूषणैः ।
ब्राह्मणसंभाषां विशिष्टब्राह्मणेन प्रथमं संभाषणं कृतवतीम् । भर्ता प्रयतोऽपि कर्मार्थं
पुनराचम्य चतुर्थ्यां रात्र्यां त्रैधुनार्थं समीपमाह्वयते । विष्णुर्योनिं मित्येताभिर्नवभिः । सं
नास्त्रश्चाक्रवाकमित्येताभ्यां च ॥ ३० ॥ ३१ ॥

भूः प्रजापतिनाऽस्त्यृषभेण स्कन्दयामि वीरं ध-
त्स्वासौ । भुवः प्रजापतिनाऽस्त्यृषभेण स्कन्द-
यामि वीरं धत्स्वासौ । सुवः प्रजापतिनाऽस्त्यृष-
भेण स्कन्दयामि वीरं धत्स्वासाविति वीरं हव
जनयति ॥ ३२ ॥

भूः प्रजापतिनेत्येतैस्त्रिभिरुपगच्छेद्रेतोऽवस्कन्दयेत् । वीरं हव जनयतीत्येवं
विधिः । मारयितारं क्षिप्तारममित्राणामभिमुख्येन वाऽमित्राणां हन्तारं विक्रान्तं वा पुत्रं
जनयति । अर्थवाद एव । अस्मादेव वाक्यशेषादुपगमनार्थता मन्त्राणाम् । केचिच्चतुर्थ्या-
मित्यादि धेनुगा भवेत्येतदन्तं पूर्ववाक्यमिति तत्र तथैव मन्त्रा आह्वानार्थाः । यदि
मर्त्यपि जनयतीत्येतदन्तमुत्तरम् । अस्यायमर्थः । सं नास्त्र इत्यादिचाक्रवाक इत्येतदन्तं
च मन्त्रपदमनुषज्य स्वयं यथा चतुर्थ्या तथा स्वेन स्वेन कर्मणैव स्यात् । यथाऽऽप-

स्तम्बीयानां यद्देवा देव हेतुनं स्वमग्ने अयासीति पूत इत्याद्यन्तयोर्मन्त्रयोर्महणेन तन्म-
ध्यपतितानामपि मन्त्राणां ग्रहणं तद्वद्भूरित्यन्ते च ग्रयो मन्त्रा लिङ्गाद्वीरः ५ हैव जनय-
तीति वाक्यशेषाच्च रेतःस्कन्दनार्थाः । प्रतिमन्त्रं स्कन्दयितव्यम् । तत्रासाविति भार्योयाः
संनुद्ध्या नाम ग्राह्यम् । अपरे त्वाहुः संनाम्नश्चाक्रवाकमित्येतावेव मन्त्रौ स्वेन स्वेन
कर्मणा भवतोऽन्यदुनन्तरेण व्याख्यानेन तुल्यम् । अन्ये त्वाह्वानपक्षे संनाम्नश्चाक्रमि-
त्याभ्यां सह वचनमिच्छन्ति । अत्र स्त्रीरित्यङ्गुलीरिति वचनात्स्त्रीजननार्थमुपगमे
लिङ्गवाक्यशेषविरोधान्मन्त्रा न इत्येके । अन्येतु जातिनिर्देशालिङ्गस्याविवक्षितत्वादुहि-
तृपुत्रादिपुंजनस्य विद्यमानत्वाल्लिङ्गार्थवादविरोधात् मन्त्राभाव इति ब्रुवन्ति । अत्र
निधीतं मनुष्याणामित्यनुवाददर्शनाच्छास्त्रान्तरदर्शनाच्च निधीतिना भवितव्यम् ॥ १२ ॥

सर्वाण्युपगमनानि मन्त्रवन्ति भवन्तीत्याश्रेयः ॥ ३३ ॥

सर्वाणीति । ऋतोरन्ध्रप्रापि काममाविमनितोः संभवामेति श्रुतेरुपलब्धानि ।
अन्यथा गच्छस्यपि मन्त्रवन्ति भवन्तीत्याश्रेयाचार्यो मन्यते । कुतः । उपगमनार्थत्वान्म-
न्त्राणाम् । प्रधानावृत्तौ मन्त्रावृत्तिरिति । व्याख्यार्थवादश्च वीरः ५ हैव जनयतीत्येत-
दिति ॥ ११ ॥

यच्चाऽऽदौ यच्चर्ताविति वादरायणः ॥ (ख०

२५) ॥ ३४ ॥

वादरायणः पुनराचार्यो यच्चाऽऽदौ चतुर्थ्यामुपगमनं यच्चर्तौ चतुर्थ्यादिव रात्रिपू-
षगमनं तदेव मन्त्रवदिति मन्यते । कुतः । स्त्रीसंस्कारार्थत्वात् प्रथमोपगमनस्य ।
यावज्जीवं विभवाद्गर्भाधानार्थत्वाच्चर्तौ गमनस्य । तयोश्च वाचनिकत्वादन्यत्र लिङ्ग-
विरोधादवाचनिकत्वाच्च तयोर्मन्त्राणामिति ॥ ३४ ॥

पाणिग्रहणादिरभिस्तमौपासनामित्याचक्षते । तस्मि-
न्वृक्षाणि कर्माणि क्रियन्ते । तस्यौपासनेनाऽऽहि-
तायित्वम् । यथा पार्वणेन चरुणा दर्शपूर्णमास-
याजित्वं चेति । द्वादशाहं विच्छिन्नः पुनराश्रेयः ।
प्रतिसंख्याय वा सर्वान्होमाञ्जुहुयात् । परि-
श्रित उद्धतेऽवोक्षिते सिकतोपोस उदुम्बरशा-
खाभिः पुष्टशाखाभिर्वा प्रच्छाद्य । यथालाभं
तूष्णीं संभारान्संभृत्य । याज्ञिकात्काष्ठादग्निं
मथित्वा लौकिकं वाऽऽहृत्य सते कृत्वा प्रज्वा-

लपित्वाऽभ्यादधाति भूर्भुवः सुवरो मतिष्ठेति ।
 अथैनमग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा द्वे
 मिन्दाहुती जुहोति यन्म आत्मनो मिन्दाभूत्पुन-
 रग्निश्चक्षुरददिति । तिस्रस्तन्तुमतीर्जुहोति तन्तुं
 तन्वन्तुद्व्युध्यस्वाग्ने त्रयस्त्रिंशत्तन्तव इति । चत-
 सोऽभ्यावर्तिनीर्जुहोत्यग्नेऽभ्यावर्तिस्त्रये अङ्गिरः
 पुनरूर्जा सह रय्येति । एकैकशो व्याहृतीः
 समस्ताश्च हुत्वा । अयाश्चाग्नेऽत्यनभिज्ञस्तीश्च
 सत्यमिस्वमया असि । अयसा मनसा धृतोऽ-
 यसा हव्यमूर्हिवे या नो धेहि भेषजं स्वाहेत्येता-
 म् । मनस्वर्ती प्राजापत्यां समवर्ती च हुत्वा
 दशहोतारं मनसाऽनुहुत्य सग्रहं हुत्वा इमं
 मे वरुणं तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो
 अग्ने त्वमग्ने अयासि प्राजापते यदस्य कर्मणोऽत्य-
 रीरिचमित्येके जयाभ्यातानान्राष्ट्रभूत इत्युपजु-
 ह्वति यथापुरस्ताद्वास्त्रणानग्नेन परिविष्य पुण्या-
 हं स्वस्त्ययनमुद्धिमिति वाचयित्वा प्रसिद्धमा-
 ग्नेयेन स्थालीपाकेन यजते अग्नं गुरवे वरं ददाति
 वाससी धेनुमनडाहं वा । यदि प्रयायादव्याख्यातो
 होमकल्प आत्मन्वरण्योर्वा समारोपणं समिधि
 वा समारोपयेदरणीकल्पेन स्वादिरः पालाश
 औदुम्बर आश्वत्थश्चानैकतरस्मिन् । यत्रावस्ये-
 तस्मिञ्छ्रोत्रियागारादग्निमाहुत्याऽऽजुह्वान उद्वु-
 ध्यस्वेति द्वाभ्यां यस्यां समारूढस्तामादधाति ।
 व्याख्यातो होमकल्पः । यदि पार्वणो विच्छिद्येत
 तस्मिन्पायिकृतेन याजयेत् । यदि द्वौ वैश्वानर-
 पायिकृतौ । यदि बह्वृणुराधेयः । यदि नाशे
 विनाशे वाऽन्यैरग्निभिरग्नौ संश्लिष्टे वा पुनरा-
 धेयः ॥ (ख० २६) ॥ ३९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेदिगृहसूत्र एकोनविंशप्रश्ने
 सप्तमः पटलः ।

एतावतोपनयनादिगर्भाधानान्तं कर्मजातं प्रतिपादितम् । तत्र विवाहाग्नेर्नित्यो धार्य इति नित्यं धारणमनुगतो मन्थ्य इत्यादिना विच्छेदप्रायश्चित्तं च प्रासङ्गिकं सायंप्रातरित्यादिना होमविधिश्चोक्तः । तस्यैवेदानीं विशेषान्वक्तुं स्वाभिमतमौपासनशब्दार्थं तावदाह—पाणिग्रहणादिरित्याचक्षत इति । प्रागपि विवाहादुपनयनाद्यग्निधारणमौपासनत्वं च तस्य केषिन्मन्यन्ते । तथा च बौधायनः—यस्मिन्नश्रावुपनयति तस्मिन्ब्रह्मचर्यं तस्मिन्व्रतचर्या तस्मिन्समावर्तनं तस्मिन्गृह्याणि कर्माणि क्रियन्ते तस्मिन्काम्यानि तस्मिन्प्रजासंस्कारा इत्येके स एष उपनयनप्रभृति व्याहृतिभिः समिद्भिर्हूयत आ समावर्तनात्समावर्तनप्रभृति आज्येन व्याहृतिभिर्हूयते आ पाणिग्रहणात्पाणिग्रहणप्रभृति ब्रीहिभिर्यैर्वा हस्तेनैते आहुती जुहोति अग्नये स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति सायं सूर्याय स्वाहा प्रजापतये स्वाहेति प्रातरप्यग्निहोत्रहविषामन्यतमेन जुहुयादिति । उपनयनादिराग्निसंतमौपासनमित्याचक्षत इति च दारकाले दायाकाले वेति । एष उपनयनाद्यग्निधारणपक्षः स्वानभिमत इति दर्शयति—पाणिग्रहणादिरग्निर्धार्थस्तमग्निं ततःप्रभृत्येवौपासनमित्याचक्षते शिष्टाः । सायंप्रातरुपास्यत इत्युपासनः । बाहुलकात्कर्मणि ल्युट् । उपासन एवौपासनः । प्रज्ञाद्यण् । अस्य आधारणे प्रत्ययायः श्रूयते स्मृतिषु -

यो हि हात्वा विवाहाग्निं गृहस्थ इति मन्यते ।

अजं तस्य न भोक्तव्यं वृथापाको हि स स्मृतः ॥ इति ।

भारद्वाजपरीशिष्टे श्रुतिरपि—औपासने वा अग्नयो निविष्टा औपासने यजमाने तस्मादौपासनाच्च प्रमदितव्यमिति । याज्ञवल्क्योऽपि वैतानिकैस्तुल्यकक्षतामौपासनस्याऽऽह—

वैतानौपासनाः कार्याः क्रियास्तु श्रुतिचोदिताः इति ।

तस्मिन्गृह्याणि कर्माणि क्रियन्त इति । तस्मिन्मौपासनारूप्य विवाहाग्नौ गृहे भवानि गृह्याणि गृहशब्देन गृहस्याश्रमो लक्ष्यते, तदाश्रमविहितानि कर्माणि अग्निसाध्यानि सायंप्रातर्होमप्रभृति सप्त पाक्यज्ञाः सीमन्तुसवनद्वयः क्षीसंस्काराश्च नैमित्तिकाद्भुतप्रायश्चित्तानि च सर्वाणि गृहसंबन्धिकर्माणि कुर्यादिति विपरिणामेन विधिविभक्तिरुच्यते ।

कर्म स्मर्त विवाहाग्नौ कुर्वीत प्रत्यहं गृही । इति स्मृतेः ।

तस्यौपासनेनोऽऽहिताग्नित्वमिति । तस्येति नियतौपासनिकस्येत्यर्थः । औपासनाग्निधारणमात्रेणैवाऽऽहिताग्नित्वम् । नानाहिताग्निर्भूयत इति निषेधोऽनाहिताग्निता स्तेयमिच्छुत्पातकिता ।

यस्य वेदश्च वेदी च विच्छेद्येते त्रिपूरुषम् ।

स वै दुर्वाङ्मणो नाम यश्चैव वृषलीपतिः ॥

इति स्मृतौ वेदिशब्दोपलक्षितत्रेताभ्यभावप्रयुक्तदौर्बल्यप्रयता चानेन परिक्रियते । तथा च बौधायनः—औपासनो नित्यो धार्य इति न दुर्बलप्रमाणो भवतीति । भारद्वाजोऽपि—औपासने वा अग्नयो निविष्टा इति । तद्गृहे च होमदेवतया समानता । तथैव श्रुतेश्च—या एवाग्निहोत्रे देवतास्ता औपासने च एवाऽऽहिताग्नेर्धर्मः स एव धर्मो य एवाऽऽहिताग्नेर्लोकः स एवौपासनिकस्येति शाटचायनिब्राह्मणं भवतीति च ।

ननु च वैतानिकविधिः कमधिकरिष्यति । किंच नानाहिताग्निरित्यादावाहिताग्निशब्द आहिता आधानसंस्कृता अग्नयो यस्येति व्युत्पत्त्याऽऽधानसंस्कृताग्निमत्परोऽनन्तरमाधानादाहिताग्निव्रताग्ने इति सूत्राच्चेति चेत् । नानेन वैतानिको निरस्यते नापि तुल्यविकल्पः । किंस्तु यो वैतानिकेऽप्यनधिकृतस्तस्यायमनुकल्पः । तथा चाधिकारी श्रूयते—य एवंविद्वानग्निमावत्ते य एवंविद्वानग्निहोत्रं जुहोतीत्यादि । यो ह वा अविदितार्थेयच्छब्दोदेवतब्राह्मणेन मन्त्रेण यजति याजयति वा स्थाणुमृच्छति गर्तं वा पातयेत्प्र वा भीयेत पापीयान्भवति तस्मादेतानि मन्त्रे विद्यादिति । स्वयमातृणाब्राह्मणेऽपि ईश्वरो वा एष आर्तिमार्तोऽपि विद्वानिष्टकामुपदधातीति । ईदृशविद्वत्तायाः प्रायेण दौर्लभ्यम् । नहि वेदार्थज्ञानमन्तरा तत्प्रतिपाद्यदेवताकर्मप्राशस्त्यादिज्ञानं संभवति । नहि कारयितृणां विद्वत्त्वे नित्ये कर्मणि तत्कर्मोपयुक्तवेदैकदेशाध्ययनमलमिति वाच्यम् । यद्वाऽनुष्ठेयमखमन्त्रविदिति त्रिकाण्डशेषवचनेन हि एतदवगतम् । तत्राप्यनुष्ठेयतत्तत्कर्मप्रतिपाद्यवेदमागस्यार्थज्ञानमन्तरा न मदङ्गीति तदपि निरस्तम् । याजयितृणां तु अकरणे प्रत्यवायाभावात्तादृशविद्वत्ताभावे प्रवृत्त्यप्रसक्तिः । तमसो वा एष तमः प्रविशति यमविद्वानुपनयते यश्चाविद्वानित्याचार्यवचनाच्च । उपनयनमुपलक्षणं याजमानस्यापि गुरुत्वाविशेषात् । नाननूचानमृत्विजं वृणीतेति च । अनूचानः साङ्गवेदाध्यायी । स्मृतिरपि—

ऋत्विगात्मा धनं जाया शुद्धं यस्य चतुष्टयम् ।

तस्याग्निहोत्रं स्वर्गाय नरकायेतरत्स्मृतमिति ॥

नहि ब्रह्माद्यभावे नीवारादिप्रतिनिधिवद्विद्वद्वत्त्वजामविदुषो यष्टुश्च प्रतिनिधिरस्ति किंच कर्मणां मन्त्रैरेव स्मर्तव्यत्वनियमात्तदभावे सर्वाणि कर्माणि विगुणानि भवेयुः । प्रतिपाद्यज्ञानाभाव उद्गोऽप्यदृष्टार्थ एव स्यादित्यादिदोषानन्त्यं न्यायविदां स्पष्टमेव । किंच—अग्निहोत्रं गवालम्भमिति कलौ निषिद्धस्याग्निहोत्रस्य ।

यावद्द्वर्णविभागोऽस्ति यावद्वेदः प्रवर्तते ।

संन्यासं चाग्निहोत्रं च तावत्कुर्यात्कलौ युगे ॥

इति प्रतिप्रसववाक्ये वर्णविभागवेदप्रवृत्त्योरवधित्वेनोक्त्या तदपि कियत्कालमिन्याकाङ्क्षायां पराशरः—

चत्वार्यब्दसहस्राणि चत्वार्यब्दशतानि च ।

कलेर्यदा गमिष्यन्ति तदा त्रेतापरिग्रहः ॥

संन्यासश्च न कर्तव्यो ब्राह्मणेन विज्ञानता ।

इति कालस्य परिमितत्वादिदानीमनुष्ठानं चिन्त्यमूलम् । एतेन त्रेतापरिग्रह इति सर्वोधानपरमित्यपि निरस्तम् । अदृष्टार्थत्वप्रसक्तेर्मूलान्तररूपनागौरवात्रेताशब्दस्यौपासनाभावरूपकतायां मानाभावाच्च । गार्हपत्यादीनुपक्रम्याग्निप्रथमिदं त्रेतेति हि कोशः । तस्मादीदृशे काल उपपातकित्वदौर्बल्यप्यादिदोषयुक्ता मा भूवन्निति परमकारुणिको भगवाण्यतौपासनिकोऽप्याहिताग्निरित्याह । एतदपि भरद्वाजोदाहृतशास्त्रायनश्रुतिमूलकमित्येवोक्तम् । पार्वणेन चरुणा दर्शपूर्णमासयामित्वं चेति अर्धमासे देवा इज्यन्ते मासि पितृभ्यः क्रियते । तथा—एते वै संवत्सरस्य ऋतुष्वी यद्दर्शपूर्णमासौ य एवं विद्वान्दर्शपूर्णमासौ यजते ताभ्यामेव सुवर्गं लोकमनुपश्यतीति स्वर्गफलकत्वम् । तथा—प्रनापतिर्यज्ञानसृजनाग्निहोत्रं चाग्निष्टोमं च पौर्णमासी चोक्त्यं चामावास्यां चातिरात्रं चेति श्रुतौ यज्ञानिति सामान्येनोपक्रम्य हविर्यज्ञत्रयसोमयागत्रयाभ्यां द्वेद्वयमभिधाय हविर्यज्ञेष्वेव विदुषः सोमत्रयफलभ्रवणात्सप्तस्वपि हविर्यज्ञेषु सत्सु त्रयाणामेवातिमुख्यत्वं प्रतीयत इति तदनुष्ठानाभावे कथमनाहिताग्नेः स्वर्गप्राप्तिरिति शङ्कापनोदाय पार्वणस्थालीपाकाभ्यामेव तदनुष्ठानसिद्धिरित्यनेन सूत्रेण प्रतिपादितम् । पर्वशब्देन दर्शपूर्णमासस्तत्र भवः पार्वणः । संधिवेलादित्वादिगुणमर्थे वा । स्थाल्यां पच्यत इति स्थालीपाकशब्दः । तेन साध्यं कर्म लक्ष्यते । पर्वण्यनुष्ठेयेन चरुहविष्केण दर्शपूर्णमासस्थालीपाकाख्येन कर्मणा दर्शपूर्णमासयामिना आहिताग्नेर्यत्फलं तदवाप्यत इति । पिण्डपितृयज्ञोऽप्यौपासनिकस्याऽऽचार्येण विहित एव । इतिशब्देनैवंप्रकारमन्यदप्येकाग्निसाध्यं कर्तव्यमिति । तेन शरद्वसन्तयोर्ब्रीहियवाग्रयणे यद्यपि श्यामाकाग्रयणमपि हीन्यते तथाऽपि नाऽऽचरन्ति शिष्टाः । ब्रीहियवयोः प्राधान्यात्तदनुष्ठानेनैव सिद्धिरिति तदाशयः । तथा च बह्वृचगृह्य आग्रयणे श्यामाकदेवता नाऽऽज्ञाता । आपस्तम्बीयेऽपि—आग्रयणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थीभ्य इति स्विष्टकृच्चतुर्थीत्वं वदता सोमो नास्तीति सूचितम् । भारद्वाजेऽपि—नवे सस्यनाते पक्त्वाऽऽग्रयणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थीभ्यो जुहुयादिन्द्राग्निभ्यां स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहाऽग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति पुरस्तात्स्विष्टकृत उपहोमाज्जुहोति शतायुषाय शतमीर्ययिति पञ्च ततो ब्राह्मणमनोजयेदिति । बोधायनोऽपि—अथ ब्रीहिभ्यो यवेभ्यश्चेति नवानामिति स्थालीपाकं अपाथित्वाऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्याऽऽधारावाचावाऽऽज्यमागाविष्टाऽऽग्रयणदेवताभ्य इन्द्राग्निभ्यां विश्वेभ्यो देवेभ्यो द्यावापृथिवीभ्यां स्विष्टकृच्चतुर्थीभ्यो जुहुयात्कासं पुरस्तात्स्विष्टकृतोऽज्यानीरुप जुहुयात्प्रसिद्धौ प्राश्नमन्त्रौ ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा प्राशनमेव पु(यु)ष्णामन्येषां च नवानां

ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा प्रयोग इति । यथाग्रयणमपि कृताकृतम् । अपिवाऽक्रिया यवेष्वित्याश्वलायनोक्तेः ।

अथ विच्छिन्नाग्नेः पुनः संधानाय पुनराधेयस्य प्रायश्चित्तं वक्तुं कालपरिमाणं तावदाह—द्वादशाहं विच्छिन्नः पुनराधेय इति । अहःशब्दोऽग्राहोरात्रपरः ।

दशाहं श्रावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ।

इतिवत् । द्वादशाहोरात्रपर्यन्तमग्निविच्छेदे पुनराधेयेन कर्मणा पुनरग्निरुत्पाद्यः । नेदं पुनराधानं केवलाभ्यभावनिमित्तकम् । अपितु तावत्कालं होमभावप्रयुक्तमग्नौलौकिकत्वं प्राप्तं तदर्थमिदम् । ननु संततप्रयुक्तस्य कंचित्कालं मध्येऽभावो हि विच्छेदः । यस्याग्निहोत्रं विच्छिद्येत यदि पार्वणो विच्छिद्येत विच्छिन्नो वा एतस्य सोमपीथः, ।

यस्य वेदस्य वेदी च विच्छिद्येते त्रिपुरुषम् ।

इत्यादौ तथा वल्गुत्वात् । एवं प्रकृतेऽपि संततधार्यस्याग्नेः कंचित्कालं मध्येऽसत्त्वमेव विच्छेदः । अत एव द्वादशाहं विच्छिन्न इति सामानाधिकरण्यमुपपद्यत इति होमभावप्रयुक्तविच्छेदकल्पनं कुत इति चेत् । उत्तरसूत्रे होमसमाप्तस्य वैकल्पिकस्य विधानात् । कतिधमग्निविच्छेदप्रायश्चित्तमुपक्रम्य तत्प्रकारं च परिश्रित इत्यादिना विधास्यन्मध्येऽप्रकृतं होमसमाप्तं कथं ब्रूयादिति श्रद्धांमहि । तस्मादुक्त एवार्थः । अत एव प्रत्यक्षाग्नौ सायंप्रातर्होमयोः क्रियमाणयोरपि बहुपार्वणविच्छेदे लौकिकोऽग्निरिति पुनराधेयं वक्ष्यति यदि बहुविच्छिन्नः पुनराधेय इति ।

प्रतिसंख्याय वा सर्वान्होमान्जुहुयादिति । कदाचिदैवान्मानुषाद्वा कंचित्कालं होमभावशङ्कायामौषवसथादर्वागापदानुगुण्येन सायंप्रातर्होमाः समसनीर्याः । कालैक्या-
हैवतैक्या च प्रतिसंख्यातहोमद्रव्याणां सह प्रक्षेपः । एकवा ऋषा जुहोति एकदेवत्या हि एत इति दर्शनात् । ननु द्रव्यमात्रवृद्धिरेको होम इति भ्रमितव्यम् । होमानां प्रतिसंख्यानविरोधात् । अज्ञानां तु कालैक्यात्सकृदनुष्ठानम् । औषवसपीथेऽहनि तु न समासो भारद्वाजीये निषेधदर्शनात् । उत्तराहुतेः स्विष्टकृत्स्थानीयत्वेनाङ्गत्वाच्च समास इति भ्रमं व्युदसितुं सर्वानिति । अयं भावः—अग्निहोत्रं जुहुयादिति वाक्येनैकत्वविशिष्टं निर्द्रव्यदेवतं कर्मोत्पन्नं तस्य यावज्जीववाक्यप्राप्तजीवनावधिकसंततानुष्ठानस्य सायंप्रातर्वाक्येन कालयोरवृत्तिर्वोधिता । तत्र च दध्यादिवाक्यैर्द्रव्यं मन्त्रवर्णेन सायं प्रातः क्रमेणाग्निसूर्यदेवताद्वयं यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोति यत्सूर्याय प्रजापतये च प्रातरिति वाक्यद्वयेनाग्निसूर्यसंमुखितप्रजापतिविधानं नैकतरस्य गौणत्वमपितु द्वयोस्तुल्यत्वमेवेति । अत एवाऽऽवृत्तिबोधकः सुक्ष्मप्रयुक्तो द्विर्जुहोतीति । होमानिति बहुवचनञ्च स्यालीपाकादौ समास इति ज्ञापयति । पुनराधेये कालो भारद्वाजगृह्ये—पौर्णमास्याममावास्यायां रोहिण्यां मृगशिरसि पुनर्वसुर्वा मध्येदिन इति । अनूराधास्वपीत्यापरतम्वः । आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रे वा ।

परिश्रित उद्धृतेऽप्योक्षिते सिकतोपोष उदुम्बरशाखाभिः श्लक्ष्णशाखाभिर्वा प्रच्छाद्येति । परिश्रयणं सर्वत इषुमात्रे । तथा सति दृष्टार्थं भवति । अग्निमाप्रयत आसीदेदिषुमा-
त्रादिति स्मृतेः । उद्धननं यज्ञियकाष्ठेन प्राचीनप्रवणमुदीचीनप्रवणं प्रागुदक्प्रवणं वा
परिश्रितस्य देशस्य । अवोक्षणमग्निरवागग्रेण हस्तेन । सिकताभिर्नद्यादितीरस्थसूक्ष्मशि-
लाभिः । उपोषे विकीर्णे । उद्धननादिषु तत्प्रकृशकमन्त्रानपि पठन्ति शिष्टाः । व्युद्धं
वा एतद्यज्ञस्य यदयजुष्प्रेण क्रियत इति निन्दार्थवादस्तन्मूलम् । उदुम्बरः प्रसिद्धः ।
श्लक्ष्णस्य तु जम्बूवत्पर्णानि वृक्षश्च हरिद्वर्णो दृश्यते । पिंपरी इति प्रसिद्धः । शाखा
अग्रतो हस्तमात्राः प्रादेशमात्रा वा । प्रच्छादनमभ्यायतनस्यैव दृष्टार्थत्वात् ।

यथालाभं तूष्णीं संभारान् संभृत्येति । पुनरावेय इति नमैक्यादावानोक्ता एव
संभाराः । ते च सिकतोषास्त्वरवस्मीकमृद्धद ब्राह्मविहृतशर्कराहिरण्यसुवर्णशकलं
चेति पार्थिवाः । अश्वत्थोदुम्बरपलाशशर्माविकट्कताशनिहतवृक्षशल्कपुष्करपर्णानि चेति
वानस्पत्याः । आदितः पञ्च पञ्च वा । अत्र पक्षे तान्त्रशकलं सुवर्णस्यामे । यथालाभमि-
त्यस्यायमर्थः—लाभमनतिक्रम्येति । तच्च सर्वसंभाराणां लाभे संभर्तव्यं न चेत्तेत्येतत्ता-
त्पर्यकम् । यत्किञ्चित्संभारलाभे तावदेव संभर्तव्यमिति केचिद्व्याचक्षते । तदयुक्तम् ।
न संभृत्याः संभारा न यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु संभृत्या एव संभाराः कर्तव्यं यजुरिति
पक्षद्वयस्यैव श्रुतावाप्तानात्कृताकृताः संभारा यजुश्च चेति सूत्राच्च । क्लृप्तमूलकत्वसंभवे
क्लृप्यमूलकत्वमन्याय्यमिति न्यायात् । यदि संभाराह्वेषु शक्तिरस्ति तर्हि संभर्तव्या
न चेष्ट्यन्ते न कर्मवैगुण्यमिति पर्यवसितोऽर्थः । तूष्णींवाचनमुद्धननोक्तन्यायेन मन्त्रप्र-
सक्तौ तत्रिवृत्त्यर्थम् । एतदपि पूर्वोक्तार्थे ज्ञापकं बोध्यम् । एतच्च यत्राग्निः स्थाप्यते तत्र
भूमावेव न स्थाप्यते । अनाम्नानात् । आश्वलायनस्तु यत्र क्व होष्यन्त्यादिषुमात्राकरं
सर्वतः स्थाप्यलमुपलियेति स्थाप्यलमाह । कुण्डकरणं तु तान्त्रिकत्वादवैदिकम् । प्रचा-
रस्तु अग्निसंरक्षणार्थं समन्तादावरणमात्राभिप्रायेण । न च भूमावग्निसंस्थापनं कर्मणि न
कुत्रापि दृष्टमिति वाच्यम् । मध्यतोऽग्निराधीयतेऽन्ततो हि देवानामाधीयत इति श्रुत्या
केवलभूमौ स्थापनस्य स्पष्टं प्रतीयमानत्वात् । आह च सूत्रकारः—दक्षिणाग्रेरग्निमाहृत्य
मध्ये वेद्या उपसमादधातीति । तथा जघन्यः प्रतिप्रस्थाता दक्षिणवेद्यामिति । अभिपर्य-
ग्निकृते देश उल्लुक्कं निदधाति स शाभिञ इति च । किंचाऽऽधानेऽपि उद्धननादिसं-
स्कृते देश एव निधानमग्रेः प्रतीयते । आयतनपरिमाणं तु वक्तव्यम् । गार्हपत्यात्प्रा-
श्नादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीतेति अवधित्वेन निर्देशात् । तच्च परिमाणं धिष्यन्निवपन-
प्रकरणे आग्नीध्रीयाद्यष्टानां मन्त्रैर्निवपनमुक्त्वाऽनुदिशतीतरानितरेषामपि धिष्यन्त्वकथना-
त्तदेव परिमाणम् । तच्च शुल्बसूत्रे पिशीलमात्रा भवन्तीति धिष्यन्तानां विज्ञायत इति ।
पिशीलशब्दार्थो बहुविधः बाह्योन्तरमेकविंशत्यङ्गुलं चतुर्विंशत्यङ्गुलं द्वात्रिंशदङ्गुलं

षट्त्रिंशदङ्गुलं वेति प्रयोजनानुगुणमाश्रयणीयम् । प्रकृतेऽपि परिस्तरणार्थं परिमाण-
स्यपेक्षितत्वात्पिशिलमाश्रमेव स्वीकर्तव्यम् ।

याज्ञिकास्काष्ठादग्निं मयित्वा लौकिकं वाऽऽहृत्य सते कृत्वा प्रज्वलयित्वाऽ-
भ्यादधातीति । याज्ञिकं काष्ठमाश्रयादि । अयं चारणीमन्थनपक्षे । लौकिकोऽपि
श्रोत्रियागारस्थः । अनुगतो मन्थ्यः श्रोत्रियागाराद्वाऽऽहार्य इति प्रागुक्तत्वात् । तस्य
या प्रकृतिस्तत आहरणमित्येव बौधायनः । वैवाहिकामन्यनुसारेण व्यवस्थितविकल्पः ।
सतं मृन्मयपात्रं तस्मिन्निधाय प्रज्वाल्य यथाऽऽचतने स्थापितो न नश्यति तथा प्रागेव
दृढज्वलितं कृत्वा संभाराणामभिमुख्येनाऽऽदधाति स्थापयति । मन्त्रमाह भूर्भुवः सुवरो
प्रतिष्ठेति । स्थापनेऽयं मन्त्रः । व्याहृतिभिर्न्युप्योपसमाधयेति बौधायनः ।

अथैनमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वेति । एनं निहितमग्निमुपसमाधायोपसमिध्ये-
त्यर्थः । शस्त्रैर्धमनेन च प्रज्वालयेति यावत् । व्याहृतिपर्यन्तं सामान्यप्रधानान्तमाचारव-
सन्तरेण कृत्वेत्यर्थः ।

द्वे मिन्वाहुती जुहोतीति । यन्म आत्म० पुनरग्निरिति द्वे । सकृद्गृहीतेनाऽऽ-
ज्येन होमः । मिन्दवानग्निर्देवता । अग्राऽऽद्या ऋगेव । मिन्दयाऽऽह्वनीयमुपतिष्ठत इति
श्रीलिङ्गनिर्देशात्संपाठमावादनवसाना गायत्री छन्दः ।

तिस्रस्तन्तुमतीर्जुहोतीति । तन्तुं तन्वन्, उद्बुध्यस्वाग्ने, अयस्त्रिशस्तन्तव इति ।
तन्तुमानग्निर्देवता ।

चतस्रोऽभ्यावर्तिनीर्जुहोति । अग्नेऽभ्यावर्तिन्, अग्ने अक्षिरः पुनरूर्जा सह रय्येति ।
आद्यं यजुः । छत्रिन्मथ्येन क्षीत्वानिर्देशः । अग्निरभ्यावर्ती देवता ।

एकैकशो व्याहृतीः समस्ताश्च हुत्वेति । अग्निवायुमूर्यप्रजापतयो देवताः । अथा-
श्वाग्नेऽस्यनभिश्वास्तीश्च सत्यमिष्वमया असि । अयसा मनसा धृतोऽयसा हव्यमूहिषे
था नो धेहि मेपज च स्वाहेत्येतां हुत्वेति शेषः । अया अग्निर्देवता । अयसेऽग्नय इति
प्रयोगः ।

मनस्वतीमिति । मनोज्योतिः० या इष्टा इति मनस्वती । मनोज्योतिर्देवता ।

प्राजापत्यामिति । प्रजापते न त्वदित्येताम् । प्रजापतिर्देवता ॥

सप्तवती च हुत्वेति । सप्त ते अग्न इति सप्तवती । अग्निः सप्तवान्देवता ।

दशहोतारं मनसाऽनुदृत्य सग्रहं हुत्वेति । चित्तिः क्षुण्णिति दशहोता । सामाध्वर्यु-
रित्यन्तं मनसा प्रयोगः । वाचस्पत इत्यादिग्रहभाग उपांशु । वाचस्पतिर्ऋक्षा देवता ।

इमं मे० वाचयित्वेति । अरुणहोमादिपुण्याहवाचनान्तमाचारवत्तन्त्रेण समाप्येत्यर्थः ।

प्रसिद्धमाग्नेयेन स्थालीपाकेन यजत इति । विवाहहोमाङ्गभूतेन स्थालीपाकेन
व्याख्यातः । अग्निर्देवता यस्य चरोः स आग्नेयः स्थालीपाको व्याख्यातः ।

अग्निदेवताकेन स्थाल्यां पक्वेन चरुणा प्रसिद्धेन प्रसिद्धेति कर्तव्यताकेन यजते । प्रसिद्धमिति क्रियाविशेषणं वा । पुनराधेयसंशब्दनात् । संभाराः प्राप्यन्त इत्युक्तं तेनैवायमपि स्थालीपाकस्तदनुकृतिरिति विज्ञायते । तथापि पुनराधेये केवल आग्नेयः पञ्चकपालो दृष्टः । भारद्वाजानां तु आधानानुकृतिविच्छिन्नसंधानं दृष्टं मन्त्रेण स्थापनं शमनहोमास्तूष्णीं होम आग्नेयपावमानानां स्थाने चरुरिति तस्माच्चतसृभ्यो देव-
ताभ्यः प्रतिस्वं होम इति । औषायनानां तु स्थालीपाक एव न दृष्टस्तन्मतेऽपूर्वमेवेदं क्रमोऽग्निनाशनेमित्तमिति ।

अत्र गुरवे वरं ददाति वाससी धेनुमनद्वाहं वेति । अत्रास्मिन्पु-
नराधाननिमित्ते स्थालीपाके गुरवे दक्षिणत उपविष्टाय मद्यणे वरं वरयितव्यं
गोजातीयं गौरवरोऽतिवरोऽन्य इति आपस्तम्बोक्तेः । यद्वा वरयितव्यं वस्तु ददाति । किं
तदित्याह—वाससी धेनुमिति । वाससी इति द्विवचनाद्वा सोदयम् । धेनुर्नवप्रसूतिका ।
अनद्वाऽशकटवाहद्वयः । प्रत्यक्षाभावे मूल्यं निष्कादि वा कल्प्यम् ।

अथ प्रसङ्गात्प्रवासाविधिमाह—यदि प्रयायाद्व्याख्यातमात्मस्वरूप्योर्वा समारोपणमिति ।
यदीति वचनं प्रयाणस्य नैमित्तिकत्वं सूचयति । यदि निमित्तवशात् सभार्यः प्रयायात्तदाऽग्ने-
र्नयनस्याऽऽवश्यकत्वात्प्रत्यक्षं नेतुं विधानमावाच्छ्रौतन्यायेनारण्योरास्मानि वा अथ ते
योनिः, या ते अग्ने यज्ञियेत्येताभ्यां क्रमेण समारोपयते । तत्र प्राणानायम्य सगृहः प्रयास्यशौ-
पासनग्निररणीसमारोपणं करिष्य इति संकल्प्याग्निं प्रज्वाल्योपर्यग्रावरणीं चारयन्नपति—
अयं ते योनिरिति या ते अग्ने यज्ञिया० सक्षय एहीति । हस्तं प्रताप्याऽऽमुखायाऽऽ-
हरत इति । व्याख्यातमिति । श्रौत इति शेषः । अत्राऽऽत्मसमारोपणे नियमविशेषा-
न्वौषायन आह—आत्मनि समारूढेष्वग्निषु न खादेन्न पिबेन्नोपरि शय्यायां शयीत
नाप्सु निमज्ज्यान्न मैधुनं चरेत् । कामं खादेत्कामं पिबेत्कामं शय्योपरि शयीत नैवा-
प्सु निमज्ज्यान्न मैधुनं क्रमेत् । प्रसिद्धं समारोपणमिति ।

समिधि वा समारोपयेदरणीकल्पेन खादिरः पालाश औदुम्बर आश्वत्थश्चात्रैकतर-
स्मिन्निति । खादिरादिष्वेषु घृतेष्वेकतरस्मिन्नन्यतमे समिधमादाय तस्यामरणीन्यायेनोप-
र्यग्रेर्धारयन्नपेत् अयं त इति । न त्वेकदेशं दहेत् । अत्र समारोपात्पूर्वमेकदेशे दग्धानी-
न्धनानि सम्यक्प्रज्वाल्यैव समारोपयेत् । अन्यथा दोषश्रवणात् । यदवसाणान्यसंप्रज्वाह्य
प्रयायाद्यथा यज्ञवेशसं वा दहनं वा तादृशेव तदिति । तथा नेतव्यानि बाण्डादीनि बहिः
स्थापयित्वैव समारोपयितव्यः । श्रौते दर्शनात् । यद्यपि श्रुतौ समारोपसमीपे वास्तोष्य-
तिहोमोऽपि श्रूयते तथाऽप्याचार्येण गार्हपत्ये जुहोतीत्युक्तेर्विहारसंयुक्तन्यायेनानाहि-
ताग्नेर्न भवति । अरण्योः समारोपणे निर्न्मन्यनिर्वर्त्यमानेऽस्त्रानुषावरोहेति मन्त्रं जपेत् ।
आत्मारोपणे तु श्रोत्रियागाराज्ञावनेनैव मन्त्रेणाभिप्राणिति ।

समिदारोपे विशेषमाह—यत्रावस्येत्० तामादधातीति । यस्मिन्देशे वासो निश्चित-
स्तस्मिन्श्रोत्रियागाराहतेऽग्नौ यत्र कचविधिना स्थाप्यते । आजुह्वानः सुप्र० यजमानश्च
सिद्धः । उदबुध्यस्वाग्ने प्रति० त्वयि तन्तुमेतमित्येतान्म्यामग्निसमारुह्यं समिधमादधाति ।
• व्याख्यातो होमकल्प इति । एकाग्रिकल्पे श्रौतधर्माणां प्रायो दर्शनात् । होमेऽपि
अपउपस्पर्शननिमील्यवीक्षणदयोऽग्निहोत्रधर्माः स्युरित्याशङ्कमानं प्रत्याह—व्याख्यातो
होमकल्प इति । औपासनहोमप्रकारस्तु स्थालीपाक प्रकरण एव नित्यमत ऊर्ध्वमित्या-
दिर्व्याख्यातो न ततोऽधिकः कश्चित्तत्र धर्मोऽस्तीत्यर्थः । एतदर्थमेव भारद्वाजगृहे प्राक्प-
ठितोऽध्यौपासनविधिः पुनरेकाग्रिकल्पे पठितः ।

तस्मिन्विशेषधर्मा न सन्तीति बहुपार्वणविच्छेदस्य पुनराधेयनिमित्ततां वक्तुं प्रसङ्गादे-
कद्विविच्छेदे प्रायश्चित्तमाह—यदि पार्वणो० याजयेदिति । पार्वणो दार्शः पौर्णमासो वा
स्थालीपाकः । स यदि दैवान्मानुषाद्वाऽपराधात्स्वकाले न कृतः स्वकालेऽकरणाद्विच्छिन्न
इत्युच्यते । तस्मिन्सति पथिकृद्देवताकेन चरुणा यागं कुर्यात् । स्वार्थे णिच् । अग्निः
पथिकृद्देवता । केवल्युणात्तु तद्धितः । भरुत्वतीयागृहमेधीयादिवत् । श्रुतौ
सगुणस्यैव निर्देशात् ।

यदि द्वौ वैश्वानरपापिकृताविति । यदि प्रमादात्पार्वणद्वयं स्वकाले
नामुहितं तदा पापिकृतेन वैश्वानरेण चरुणा यजेत । अत्रापि पूर्ववदग्निर्वै-
श्वानरो देवता । पाठक्रमोऽत्र देवतयोर्न विवक्षितः । श्रुतौ पथिकृतः पूर्वपाठात् ।
असति न्यायविरोधे पाठक्रमस्यैवानुष्ठापकत्वात् । ननु अमावास्यापौर्णमास्यन्यतरातिप-
त्तिनिमित्तस्येष्टिद्वयस्य श्रुतावाधानात्तुल्यार्थाश्च विकल्पेरात्रिति न्यायेन विकल्पे सिद्धे
यागद्वयातिपाते निमित्तावुत्था नैमित्तिकस्यान्यतरस्याऽऽवृत्तौ प्राप्तायां प्राजापत्यपुरोडाश-
पर्वकेनैव प्रसङ्गाद्वयोरुपकारे सिद्धे द्वयोः समुच्चयेनानुष्ठानं कथमुपपद्यत इति चेत्सत्यम् ।
तथापि दर्शपूर्णमासयोर्विच्छेदेऽन्यतरनिमित्तयोर्द्वयोरध्यसमुच्चये संभवति किमित्येकस्यै-
वाऽऽवृत्तिः कल्पनीया । एवं सति समाम्नानमापि सार्थकम् । तत्र पूर्वनिमित्ते पूर्वं परनि-
मित्ते परमिति श्रुतिपाठक्रमेणैवानुष्ठानं न सूत्रपाठक्रमेण ।

यदि बह्व्युनराधेय इति । यदि बह्व्यस्यादीन्पार्वणान्विच्छिन्न्यात्तदा न प्रायश्चित्तमपि
तु लौकिकोऽग्निर्भवतीति । पुनराधेयो विहितः ।

निमित्तान्तराण्याह—यदि नाशे विनाशे वा० पुनराधेय इति । नाशो
नामान्यदृष्टाश्रयस्याङ्कारसमुदायस्य समिधोऽरण्योर्वाऽपहारादिनाऽभावः । भस्मानि
विधमाने तेजसोऽपगमेऽनुगतिप्रायश्चित्तं प्रागुक्तम् । विनाशस्तु प्रत्यक्षाग्नेः
समारुहस्य वा चाण्डालश्चवायवापपात्रादिस्पर्शे विष्मूत्राद्यमेध्यस्पर्शे वाऽग्निं विहाय
दंपत्योः प्रवासे वा होमकाले सीमातिक्रमणे वा पत्न्याः समुद्रगानद्युत्तरणे वैधमादिशा-

स्वान्तरसिद्धनिमित्तेषु सत्या (त्वा) श्रयेऽदृष्टरूपाग्नेः शास्त्रदृष्टापगमो वेदितव्यः ।
 अन्यैरग्निभिर्वैदिकैर्लौकिकैर्बौपासने संसृष्टे सत्येतेषु निमित्तेषु पुनराधेय एव
 कार्यः । न तु श्रौते दृष्टं संसर्गनिमित्तप्रायश्चित्तमिति । नन्वस्य सूत्रस्य सति
 प्रामाण्ये तदुक्तार्थोऽनुष्ठेयः । तत्रैव प्रमाणाभावात् । सर्वं गृह्यं व्याचक्षणेन
 वृत्तिकृताऽसृष्टत्वात् । तस्मादाधुनिकोत्प्रेक्षितत्वाच्छास्त्रान्तरसिद्धस्य संग्रहणाद्वाऽऽ-
 ह्यमिति चेत् । नाऽऽचार्यप्रभृत्यविच्छिन्नपरम्परयाऽर्धयमाने कश्चिदेवांशो मध्य आधुने-
 केन कल्पित इति संभावयितुं शक्यते । नापि शास्त्रान्तरेऽस्य मूलमुपलभामहे । प्रस्तुत
 बोधायनभारद्वाज्यगृह्ययोरथमेव पुनराधेय ईषदीपद्भिः परिदृश्यते । तस्मादत्राप्य-
 पेक्षित एवायंमंशः । ईषद्विशेषोऽपि कल्पान्तरत्वादस्यालंकारायैव संपद्यते । किंच वृत्ति-
 कृताऽसृष्टोऽयंमंश इति यदुक्तं तदपि सम्भववृत्त्यनवलोकनप्रयुक्तमेव । तथाहि—जातवर्ण-
 प्रकरण उपनिर्हरन्ति औपासनमतिनिर्हरन्ति सूतिकाग्निमिति सूत्रेण होमस्य सूतिकाग्नि-
 विधानादेवौपासनाभावे सिद्धे तज्जिषेधो ज्ञापयति सीमन्तादावौपासनप्राप्तिमिति फल-
 मिधाय तस्मिन्गृह्याणि कियन्त इत्यनेन सूत्रेण सिद्धत्वाच्चैतत्फलमित्याशङ्क्यैवं तर्हि
 प्रजासंस्काराणामौपासनप्राप्तेर्ज्ञापकमित्याह । अतो ज्ञायते वृत्तिकृतोऽपि समतोऽयं
 खण्डांशः । तद्व्याख्या तु शोधकाभावात्पुटितेति संभावनीयम् । तथैवोक्तं प्रयोगकार-
 रैरपि ।

सत्याषाढीयगृह्यस्य पुनराधेयकल्पभाम् ।

अकरोद्वृत्तिमात्रेणो यज्ञेशप्रेरितो मुदा * ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
 वृत्तावेकोनविंशप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

=====

* पाणिप्रहृणादिरभिरित्यादि सत्याषाढीयहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रखण्डव्याख्या नैव मातृदत्तेन
 प्रणीतेति श्रूयते । नैवोपलभ्यते संप्रत्युपलभ्यमानासु मातृदत्तप्रणीतवृत्तिपुस्तिकासु कापि । तथाऽप्येत-
 द्वाख्यावसाने शेषे व्याख्याकृताऽस्य खण्डस्य वृत्तिकृताऽसृष्टत्वादग्रामाभ्यमाक्षिप्योपहरन्ति औपा-
 सनमिति तस्मिन्गृह्याणि कियन्त इत्यादिसूत्रेण ज्ञापकेन प्रामाण्यं प्रस्थाप्य अतो ज्ञायते वृत्तिकृतोऽपि
 समतोऽयं खण्डांश इत्युक्त्वा तद्व्याख्या तु शोधकाभावात्पुटितेति संभावनीयं तथैवोक्तं प्रयोगकार-
 रीत्युक्त्वादस्य खण्डस्य मातृदत्तप्रणीता वृत्तिरासीदित्यानीं विच्छिन्नेति नोपलभ्यते इति निश्ची-
 यते । अतोऽन्येयं व्याख्या समारब्धा । इयं च व्याख्या केन प्रणीतेति न स्पष्टं नाम प्रतीयते ।
 तथाऽपि व्याख्यासमाप्तिश्लोके अकरोद्वृत्तिमात्रेणो यज्ञेशप्रेरितो मुदा, इत्युक्त्वादत्रिकुलोत्पन्नेनाभि-
 दिष्टत्वाभिधेयेन केन चित्पण्डितेन श्रौतपारदश्चना प्रणीतेति स्पष्टं प्रतीयते । सेयं व्याख्या वैदिकाग्र-
 णीयातस्मार्तयाज्ञिकनिष्ठाताभ्यंकरणेण ह्यवगण्यैवैतद्गृह्यं प्रयासेन संपाद्य मुद्रणार्थं समर्पिता । इयं च
 खण्ड सुतमीचीना लक्षितधाराभिधेयाऽपि मनोहारिणीति मातृदत्तीयसरस्वतीप्रवाहमध्ये संनिवेशिता
 तथा तादात्म्यभावं गता यथा ईसबुद्धिरपि तं संभेदं संभेत्तुं न पारयेत् । एवं सत्यप्यन्तर्लीना
 सरस्वतीय संभेदयोर्भां न नश्यतीति नेति ।

अथैकोनविंशतः प्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

शालां कारयिष्यन् ॥ १ ॥

गृहस्थस्य गृहकरणमर्थप्राप्तं तदुच्यते । शालां शालासमुदायं गृहकर्मकरैः कार-
यिष्यन् ॥ १ ॥

उदगयन आपूर्यमाणपक्षे रोहिण्यां त्रिषु चोत्त
रेष्वभिष्टुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहो-
तीमं मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स त्वं
नो अग्ने त्वमग्ने अयासि प्रजापते यदस्य कर्मणोऽ-
त्यरीरिचमिति चात्रैके जयाभ्यातानान्नाष्ट्रभृत इ-
त्युपजुहति यथापुरस्ताद्ब्राह्मणानग्नेन परिविष्य
पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वा ॥ २ ॥

उदगयमे पूर्वपक्षे रोहिण्यां चोत्तरेषु त्रिषु फल्गुन्यषाढाप्रोष्ठपदेषु नक्षत्रेषु अभ्युप-
समाधानादिपुण्याहवाचनान्तं यथोक्तं कृत्वा ॥ २ ॥

अहृतं वासः परिधायाप उपस्पृश्य ॥ ३ ॥

अहृतं वासः परिधायाऽऽचम्याप उपस्पृश्येति सिद्धानुवाद उत्तरीयपरिधानख्या-
पनार्थः ॥ ३ ॥

देवस्य त्वेत्थमभिमादाय परिलिखितामिति त्रिः
प्रदक्षिणं परिलिख्य यथार्थमवदानं स्वात्वाऽभ्यन्त-
रपांसून्करोति ॥ ४ ॥

देवस्य त्वेति अभिमादत्ते । अभिलिखेन मन्त्रेणाभिमादाय परिलिखितमित्यनेन
परिलिख्य प्रत्यवटं सकृन्मन्त्रमुक्त्वा त्रिः प्रदक्षिणं यावन्तोऽवदास्तान्परिलिख्य यथार्थं
यथाप्रयोजनं यावद्भिरवटैः प्रयोजनं तावतः स्वात्वा यावत्प्रमाणैर्वा स्वातैः प्रयोजनं ताव-
त्प्रमाणान्स्वात्वाऽभ्यन्तरपांसून्करोति । ये स्वातानां पांसवः शालायामभ्यन्तरे भवन्ति
तेऽभ्यन्तरपांसवः । अभ्यन्तराः पांसवोऽभ्यन्तरपांसव इति समानाधिकरणं समाप्तं
मन्यन्ते । स्वातानामवदानां पांसून्शालायामभ्यन्तरे प्रकीर्णान्करोतीत्यर्थः । मन्त्रवती-
नामेव स्थूणानां मन्त्रवन्तोऽवटाः । सर्वासामपीत्येके । उच्छ्रयणक्रमोऽवदानां-
क्रमः ॥ ४ ॥

इहैव ध्रुवां निमिनोमि शालां क्षेमे तिष्ठ धृन्मुक्ष-
माणा । तां त्वा शाले सुवीराः सर्ववीरा अरि-

पृथ्वीरा अनुसंचरेमेति दक्षिणां द्वारस्थूणामु-
च्छ्रयति ॥ ५ ॥

इहैवेत्यनेन द्वारस्थूणयोर्दक्षिणामुच्छ्रयति । उच्छ्रित्यावटे स्थापयतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

इहैव ध्रुवा प्रतितिष्ठ शाले अम्बावती गोमती
सूनुतावती । ऊर्जस्वती पयसा पिन्वमानोच्छ्रयस्व
महते सौभगायेत्युत्तराम् ॥ ६ ॥

इहैव ध्रुवेत्यनेनोत्तरामुच्छ्रयति । दक्षिणामुत्तरामिति लक्षणयोर्वचनात्प्राप्त्यैव
शाला ॥ ६ ॥

आ त्वा कुमारस्तरुण आ व्रत्सो जगता सह ।
आ त्वा हिरण्मयः कुम्भ आदध्नः कलशैरयन्नि-
वेति संमितावभिमृशति ॥ ७ ॥

आ त्वा कुमार इत्यनेन संमितौ सम्यग्मितौ समपत्यौ वा प्रत्येकं मन्त्रमुक्त्वा
द्वारस्थूणावभिमृशति । स्थूणाशब्दः पुंलिङ्गोऽप्यास्ति । ऋतेन स्थूणाविति दर्शनादिति
संमितावित्याह ॥ ७ ॥

एवमेव स्थूणाराजावुच्छ्रयति ॥ ८ ॥

एवमेव दक्षिणोत्तरौ स्थूणाराजौ दीर्घस्थूणावुच्छ्रयति स्वेन स्वेन मन्त्रेण ॥ ८ ॥

एवमभिमृशति ॥ ९ ॥

एवं संमितावभिमृशति आ त्वेत्यनेन ॥ ९ ॥

ऋतेन स्थूणावधिरोह वक्षोर्ध्वो विराजन्नपसेध
अन्नू । अथास्मभ्यं सहवीरां रयिदा इति
पृष्ठवक्षमारोपयते ॥ १० ॥

ऋतेनेत्यनेन तयोः स्थूणाराजयोः पृष्ठवक्षं मध्यमं वक्षमारोपयति स्थाप-
यति ॥ १० ॥

मा नः सपत्नः शरणः स्योना देवो देवेभि-
र्विमितास्यग्रे । तृणं वसानाः सुमना असि त्वं
शं न एधि द्विपदे अं चतुष्पद इति च्छन्नामभि-
मृशति ॥ ११ ॥

शालायामुपरि सर्वतश्छन्नां शालां मा न इत्यनेनाभिमृशति । एवं सर्वशाला याव-
दर्थं कारयितव्या ॥ ११ ॥

ततोऽनूराधैर्वास्तुशमनं निज्ञायामन्तरागारेऽग्नि-
मुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोति ॥
(ख० २७) ॥ १२ ॥

सर्वकृतकृत्यायां शाल्यां शाल्योः शालासु वाऽनूराधैरनूराधासु नक्षत्रेषु अधिकरण
एषा तृतीया वास्तुशमनं गृहशान्तिकर्म कर्तव्यम् । अन्तरागारे कृतस्य गृहस्य मध्येऽ-
ग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा ॥ १२ ॥

वास्तोष्पते वास्तोष्पत इति द्वे वास्तोष्पते प्रत-
रणो न एधि गयस्फानो गोभिरश्वेभिरिन्दो ।
अजरासस्ते सख्ये स्याम पितेव पुत्रान्प्रति नो
जुषस्व स्वाहा । अपैतु मृत्युरमृतं न आगन्वै-
वस्वतो नो अभयं कृणोतु । पर्णं वनस्पतेरिवाभि-
नः शीयतां रयिः सचतां नः शचीपतिः स्वाहा ।
परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देव-
यानात् । वास्तोष्पते शृण्वते ते ब्रवीमि मा नः
प्रजा रीरिषो मोत वीरान्स्वाहा । इदमू तुः
श्रेयोवसानमागन्म यद्गोजिद्धनजिदम्बजिद्यत् । पर्णं
वनस्पतेरिवाभि नः शीयतां रयिः सचतां नः
शचीपतिः स्वाहेपं मे धरुण तत्त्वा यामि त्वं नो
अग्रे स त्वं नो अग्रे त्वमग्रे अयासि प्रजापते
यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचमिति चात्रैके जयाभ्या-
तानान्प्राभृत इत्युपजुह्वति यथा पुरस्ताद्ब्रा-
ह्मणानग्नेन परिविध्य पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धि-
मिति वाचयित्वा ॥ १३ ॥

वास्तोष्पते वास्तोष्पते शमया वास्तोष्पते प्रतरणोऽपैतु मृत्युः परं मृत्योरिदमू
सुरिति षड्विकाः प्रधानाहुतीर्हुत्वा वारुण्यादिपरिवेकविसर्गान्तेऽनहोमादिपुण्याहवाच-
नान्तं करोति ॥ १३ ॥

एवं विहितं संवत्सरे संवत्सरे वास्तुशमनम् ॥ १४ ॥

एवं विहितं प्रविष्टस्यापि गृहस्य संवत्सरे संवत्सरे वास्तुशमनं कर्तव्यम् ॥ १४ ॥

ऋतावृत्तावित्येके ॥ (ख० २८) ॥ १५ ॥

अनावृत्तौ कर्तव्यमित्येके ॥ १५ ॥

गृहा मा बिभीत मा वेपिद्वूर्जं बिभ्रत एमसि ।
 ऊर्जं बिभ्रद्भुसुचरिः सुमेधा गृहानेमि मनसा मोद-
 मानः । येषामभ्येति प्रवसन्नेति सौमनसो बभूव ।
 गृहानुपह्वयामहे ते नो जानन्तु जानतः । उप-
 हृता इह गाव उपहृता अजावयः । अथो अश्वस्य
 कीलाल उपहृतो गृहेषु नः । उपहृता भूरिसखाः
 सखायः स्वादुसंमुदः । अरिष्टाः सर्वपूरुषा गृहा
 नः सन्तु सर्वदा ऊर्जस्वन्तः पयस्वन्त इरावन्तो
 हसामुदः । अनश्या अतृष्या गृहा माऽस्मद्वि-
 भीतनेति गृहानभ्येति ॥ १६ ॥

ततः शमिते गृहे प्रवेशनमुच्यते । गृहा मेत्येतैः सकुटुम्बो गृहानभ्येति गृहर्माणां
 गच्छतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

क्षेमाय वः शान्त्यै प्रपद्ये शिवं शम्भुं शंभुः
 शंभोरिति प्रविशति । न तदहरागतः कलहं
 करोति ॥ १७ ॥

उक्तार्थान्येतानि । अत्र न तदहरागतः कलहं करोतीति प्रविष्टदिवसे कलहं न
 कुर्यादित्यर्थः ॥ १७ ॥

गृहानहं सुमनसः प्रपद्ये अवीरघ्नो वीरतमः सुश्रे-
 बान् । इरां वहन्तः सुमनस्यमानास्तेष्वहं सुमनाः
 संविशामीति संविशति ॥ विश्वा उत त्वया वयं
 धारा उदन्या इव । अतिगाहेमहि द्विष इति
 भार्याः समीक्षते समीक्षते ॥ (स्व- २९) ॥ १८ ॥
 इति सत्यापादहिरण्यकेशिगुह्यसूत्र एकोनविंश-
 प्रश्नेऽष्टमः पटलः प्रश्नश्च ।

अथ चैतद्वचनं ग्रामान्तरादागतम्यानाहितश्रेष्ठीति प्रवेशविधानरूप्यापनार्थम् । तस्मा-
 न्नवगृहप्रवेशने ग्रामान्तरादागमने चेदं विधानं स्यात् । केचिन्नवगृहप्रवेशन एवेच्छन्ति ।
 तत्र । गृहानीक्षेतापि अनाहिताग्निरिति बह्वृचानाम् । अनाहिताग्निरपि ग्रामान्तरादागत-
 स्यैव प्रवेशनस्य दर्शनात् । अपरे ग्रामान्तरादागमन एवेच्छन्ति तदपि न । इहापि
 बह्वृचानामप्युक्तं गृहप्रवेशपदमित्युक्तत्वात् । तस्मात् सूत्रमुभयार्थमिति नवगृहस्य
 क्रियायां पुराणस्य तस्मान्निष्क्रम्य पुनः क्रियायां चैतद्विधानम् । अथ तत्रैव वास्तवै-

कस्याः शालाया द्वयोर्वा क्रियायामेतेन विधानेन कारयित्वा तमेव देशं शमयित्वा । प्रवे
शशमनमेव नवप्रवेश इत्येके । उक्तप्रयोजनोऽभ्यास इति ॥ १८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तावेकोनविंशप्रश्नेऽष्टमः पटलः प्रश्नश्च ।

अथ विंशतितमप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

अथातः सीमन्तोन्नयनम् ॥ १ ॥

अथशब्दोऽधिकारार्थः । सीमन्तोन्नयनमधिक्रियते । अतःशब्दो हेतौ । यतोऽनेन
कर्मणा संस्कृतायामुत्पन्ना प्रजा ब्राह्मण्यं लभते न जातिमात्रेण तन इदमधिक्रियते ।
अधिकारवचनं हेतुवचनं वा विशेषापादकसंस्कारेषु कार्यमिति ॥ १ ॥

प्रथमगर्भायाश्चतुर्थे मास्यापूर्यमाणपक्षे पुण्ये
नक्षत्रेऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा
धाता ददातु नो रयिमिति चतस्रो धात्री-
र्जुहोति ॥ २ ॥

प्रथमो गर्भो यस्याः सा प्रथमगर्भा । तस्याश्चतुर्थे गर्भमासे । मासीति पदादीनां
केषां चिदादेशानां भाषायां प्रयोगो दृष्ट इत्युक्तम् । पूर्वपक्षे पुण्ये नक्षत्रे स्त्रीसंस्कारत्वात्
स्त्रिया अनुकूलेऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा धाता ददातु नो रयिमिति चतस्रो
धात्रीर्जुहोति । धात्रीवचनामिदं वामास्य इत्याह्नातानां ग्रहणार्थम् । प्रथमगर्भ इति
वाच्ये प्रथमगर्भाया इति वचनं स्त्रीप्राधान्यरूपान्वयार्थम् । तस्मादयं सर्वगर्भार्थे आधार-
संस्कारः । ततः प्राक्चतुर्थान्मासाद्विहते गर्भे विस्मरणे वा [वि]क्रियायां वा प्रथमे
गर्भे चतुर्थे मासि कर्तव्यम् । अथ किमर्थं क्रमविपर्ययसि प्राक्पुंसवनात् । सीमन्तो-
न्नयनमुच्यते । तत्रैक आहुः । सङ्कृन्तस्य सीमन्तोन्नयनस्य विवाहादवोक् पुंसवना-
दीनां प्रतिगर्भमावृत्तावतुल्यत्वादिति । अपरे प्रथमगर्भे पुंसवनस्य भावार्थमिति । तथा
केचिच्छब्दोऽगा गृहेषु व्याचक्षते । अन्ये पुंसवनस्य कालानित्यत्वरूपान्वयार्थम् । तथा
ल्लोकेषां व्यक्ते गर्भे इति वचनम् । अपरेषां किल षष्ठ इति ॥ २ ॥

इमं मे वरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्रे स त्वं
नो अग्रे त्वमग्रे अयासि प्रजाप्ते यदस्य कर्म-
णोऽस्त्यरीरिचमिति चात्रैके जयाभ्यातानान्गाभृत्
इत्युपजुहोति यथापुरस्तद्ब्राह्मणानन्नेन परित्रिष्य

पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वा स्नातां
प्रयतवस्त्रामलंकृतां ब्राह्मणसंभाषामपरेणार्घिं म-
ण्डलागारे प्राचीमुपवेश्य त्रेण्या शल्लस्या शल्लालु-
ग्रप्तमुपसंगृह्य पुरस्तात्प्रत्यङ्मृत्तिष्ठन्वाहतिभी
राकामहं यास्ते राक इति द्वाभ्यामूर्ध्वं सीमन्त-
मुन्नीयाभिमन्त्रयते ॥ सोम एव नो राजेत्याहु-
र्ब्राह्मणीः प्रजा निवृत्तचक्रा आसीनास्तीरे तुभ्यं
गङ्गे विश्वा उत त्वया वयं धारा उदन्या इव ॥
अतिगाहेमहि द्विष इति ॥ (ख० १) ॥ ३ ॥

वारुणीप्रभृतिपरिवेकविसर्गान्ते ३ तेऽन्नहोमादिपुण्याहवाचनान्तं कृत्वाऽऽरम्भकाल एवा-
दीनां (व प्रविश्य) पुनः कर्माङ्गक्षानादिब्राह्मणसंभाषणान्तं कृतवतीमपरेणार्घिं प्राक्-
मुखीमुपवेश्य पूर्वमेव चैवं कारयित्वा पुण्याहवाचनान्ते त्रेण्या निःश्वेतया शल्लस्या
श्वावित्कण्टकेन सह शल्लुग्रप्तमुदुम्बरफलस्तवकमुपसंगृह्य न्यग्रोधफलस्तवकमित्येके ।
तस्य च युग्मफलत्वं बह्वृचानामुक्तम् । अधास्मै युग्मेन शल्लालुग्रप्सेनेति । पुरस्ताद्वा-
र्यायाः प्रत्यङ्मृत्तिष्ठन् व्याहृतिभिर्वाम्ते राक इति द्वाभ्यां सकृदेव तस्याः सीमन्तं शल्लालु-
ग्रप्तया शल्लस्या प्रत्यगपवर्गामुन्नीय विभज्य केशान् । सोम एव नो विश्वा उत
इत्येताभ्यां तामभिमन्त्रयते । समाप्तं सीमन्तोन्नयनम् ॥ ३ ॥

अथातः पुंसवनम् ॥ ४ ॥

अथ प्राचीनं काम्यस्यापि संस्कारत्वान्नित्यत्वार्थम् ॥ ४ ॥

तृतीये मास्यापूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽग्निमुपसमा-
धाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा घाता ददातु नो
रक्षिमिति चतस्रो धात्रीर्जुहोतीमं मे वरुण तत्त्वा
यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयासि
प्रजापते यदस्य कर्मणोऽत्यरिरीचमिति चात्रैके
जयाभ्यातानान् राष्ट्रभूत इत्युपजुह्वति यथापुर-
स्ताद्ब्राह्मणानग्नेन परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्य-
यनमृद्धिमिति वाचयित्वा स्नातां प्रयतवस्त्रामलं-
कृतां ब्राह्मणसंभाषामपरेणार्घिं मण्डलागारे प्राची-
मुपवेश्य वृषाऽसीति तस्या दक्षिणे पाणौ यव-
मादधाति ॥ ५ ॥

तृतीयमासे गर्भस्याऽऽपूर्वमाणपक्ष इत्याद्यपरेणाग्निमित्येतदन्तमुत्तमार्थम् । परिमण्ड-
लशाला मण्डलागारम् । पूर्ववदादावस्मिन्नेव काले प्राचीमुपवेश्य तस्या दक्षिणे पाणौ
वृषाऽसीत्यनेन यवमादधति ॥ ९ ॥

आण्डौ स्थ इत्यभितो यवस्य सर्वपौ धान्यमाषौ
वा ॥ ६ ॥

आण्डौ स्थ इत्यनेन सकृदुक्तेन तं यवमभितो दक्षिणतश्चोत्तरतश्च सर्वपौ धान्यमाषौ
वाऽऽदधाति । धान्यग्रहणं परिमाणमाषानिवृत्त्यर्थम् ॥ ६ ॥

आवृत्तदिति दधिद्रप्सं तदेनां प्राशयति ॥ ७ ॥

आवृत्तदिति गावं दधिद्रप्समादधाति । तत्समुदितमेनां प्राशयति तूष्णीम् ॥ ७ ॥

आचान्ताया उदरमभिमृशत्यभिष्ट्वाऽहं दश-
भिरभिमृशामि दक्षमास्थाय सूतवा इति ॥ ८ ॥

आचान्तायास्तस्या उदरमभिमृशति अभिष्ट्वेत्यनेनोभाभ्यां हस्ताभ्यां मन्त्रलिङ्गा-
त्प्राशनानन्तरं मा भूदित्याचान्ताया इति वचनम् ॥ ८ ॥

न्यग्रोधशृङ्गं वा घृतेन कोशकारीं वा प्रैयङ्गवेण
संयावेन यूपशकलं वोत्तरपूर्वस्याग्निष्ठाश्रेरग्निं वा
निर्मन्थ्यमूरुमूलोपधानायै दक्षिणे नासिकाच्छिद्रे
प्रणयेत् ॥ ९ ॥

न्यग्रोधत्वग्न्यग्रोधशाखाग्रं तद्वा पिष्ट्वा प्रपीडय च रसं गृहीत्वा घृतेन मिश्रयित्वा,
कोशकारीं कौशेयार्थस्य कोशस्य कर्ता कृमिस्तं वा पिष्ट्वा प्रैयङ्गवेण प्रियङ्गुविकारेण
संयावेनौदनावस्त्रावितेन द्रव्येण मिश्रयित्वा यूपशकलं वोत्तरपूर्वस्याग्निष्ठाश्रेरग्ने गृहीतं
चूर्णीकृतं वचनात्संस्पर्शः प्राग्वा समाप्येग्रहणम् । अग्निं निर्मन्थ्यं मथितं निर्वाप्य तूष्णीं
कृतमग्निमेव वा यथा न दहेत्तथा तस्य धूममौष्ण्यं वा उन्मारं देहनि(दहति)न्यग्रोधं
वाऽवाग्नियते समाप्यते । उदुम्बरमूरुमूलमित्यर्थः । तदुपधानं यस्याः शिरसः सोरुमूलोप-
धाना तस्या दक्षिणे नासिकाच्छिद्रे प्रणयेत्प्राशयेत्तूष्णीम् । समाप्तं पुंसवनम् ॥ ९ ॥

यदि गर्भः स्रवेदार्द्रेणास्याः पाणिना त्रिरूर्ध्वं
नाभेरुन्मार्ष्टि पराश्वं त्वा नावाश्वं त्वष्टा बध्नातु
बन्धने । स ऋतूनुपवेश्य दशमासो अवीर-
हेति ॥ १० ॥

यदि गर्भो गर्भिण्याः स्रवेदस्या ऊर्ध्वं नाभेयो देशस्तं स्वेन पाणिना पराश्वमिति
सकृन्मन्त्रमुक्त्वा त्रिरूर्ध्वार्ष्टि ऊर्ध्वोपवर्गं संमृशते । नैमित्तिकमिदं कर्म ॥ १० ॥

विजननकाले क्षिप्रप्रसवनं शिरस्तं उदकुम्भं
निधाय पत्तस्तूर्यन्तीमयास्या उदरमभिमृशति ।
(ख० २) ॥ यथैव वायुः पवते यथा समुद्र
एजति । एवं ते गर्भे एजतु सह जरायुणाऽवस-
र्पत्वित्यवाक्यमार्ष्टि ॥ ११ ॥

विजननकाले प्रसवकाले क्षिप्रं प्रसूयते येन कर्मणा तत्क्षिप्रप्रसवनम् । तदेव प्रमाद-
पाठो वा । तद्वक्ष्यते । शिरस्तं शिरःमयीष उदकुम्भ निधाय पत्तः पादसमीपेऽस्या-
स्त्रियाः । उपयत्र तसिः । पद्मावच्छान्दमः । तूर्यन्तीमवकाशम् । केचित्तामौषधविशेष-
माहुः । तां निधायानन्तरमस्या उदरमभिमृशति । कथम् । यथैवेत्यनेन अवाक्योपवर्ग-
मवमार्ष्टि । सुतरामायोनि निमार्ष्टि । यथेवमपाम्या उदरं यथैवेत्यवाक्यमार्ष्टि इत्येतावता
सिध्यति । एव तर्क्यास्या उदरमभिमृशति यथैवेत्यनेन । ततस्तूष्णीमवाक्यमार्ष्टि ।
अथवा तूष्णीमभिमृशति मन्त्रेणावाक्यमार्ष्टि । एवमवसर्पत्विति लिङ्गोपपत्तिः ।
अत्रापशब्दो नित्यस्वरूपापनार्थः । तेन काम्यमिदं न पुंसवनवन्नित्यम् । श्रमपरिहा-
रार्थं शुभाशुभयोरपेक्षया कार्यमिति नित्यत्वरूपापनार्थमिति तरे ॥ ११ ॥

अथ जातकर्मोच्यते—

जातेऽश्मनि परशुं निधापोपरिष्ठाद्विरण्यं तेषू-
त्तराधरेषूपरिष्ठात्कुमारं माश्र्यं धार्यमाणमनुमन्त्र-
यते । अश्मा भव परशुर्भव हिरण्यमस्तृतं भव ।
वेदो वै पुत्रनामाऽसि जीव त्वं शरदः शतम् ।
अङ्गदङ्गनत्संभवसि हृदयादाधि जायसे । आत्मा
वै पुत्रनामाऽसि जीव त्वं शरदः शत-
मिति ॥ १२ ॥

जाते कुमारोऽश्मनि परशुं निधाय परशोरुपरि हिरण्यं तेषूत्तराधरेषूपुत्रमधरं येषा-
मिति बहुव्रीहिः । यथावस्थितं विपर्यस्य यथाऽवस्ताद्विरण्यमुपरिष्ठाक्काश्मा तथा
कृतेषूपरिष्ठात्तेषां कुमारं हस्ताभ्यां धारयति अश्मा भव० अङ्गादङ्गादित्येता-
म्याम् ॥ १२ ॥

यद्यपरा न एतेदञ्जलिनोदकमादाय मूर्धनिम-
स्यावासिञ्चोत्तिलदेव पयस्य न मांसमसि नो
दलमवपयस्व स्वपथादिति ॥ १३ ॥

यद्यपरा जरायुः प्रसूताया न पतेन्न निर्गच्छति अज्जलिनेदकमादायास्या मूर्धानम-
यसिञ्चेत्प्रक्षालयेन्मूर्ध्नि सिञ्चेदित्यर्थः । तिलदेव इत्यनेन । नैमित्तिकमिदम् ॥ १३ ॥

उपनिर्हरन्त्यौपासनमतिहरन्ति सूति-
कामिम् ॥ १४ ॥

उपनिर्हरन्ति समीपादस्य कर्मणो निर्गमयन्ति । औपासनमग्निं तमतिहायेमं सूतिकाग्निं
हरन्ति । सूतिकाग्नेरभिहरणादन्यस्याग्नेरप्रसङ्गः । अयौपासनान्नेर्निर्हरणवचनं पूर्वत्र पुंस-
वनसीमन्तोऽन्यनयोरौपासन एव क्रियेति ज्ञापनार्थम् । ननु तस्मिन्मृद्याणि क्रियन्त
इति वचनादेव तत्सिद्धम् । न सिध्यति । जायापत्तीकर्मार्थं तद्वचनमिति त्रयसमावर्त-
नादिष्वेव संस्कारेषु न प्राप्नोति हि तथापि प्राप्तिज्ञापनार्थमिदम् । उक्तं च बौधायनेन
तस्मिन्प्रजासंस्कार इति । केचिदुपनिर्हरणवचनं सूतकदिवसेष्वौपासने कर्तव्यानां पार्व-
णसायंप्रातर्होमानां निवृत्त्यर्थं मन्यन्ते । तद्धर्मशास्त्रादेव सिध्यति । मरण इवोभयत्र
वशाहानि कुलस्याश्रं भुज्यते । दानं प्रतिग्रहो यज्ञः स्वाध्यायश्च निवर्तत इति । वैता-
निकनिवृत्त्यर्थं नियम इति चेत्तदपि न । विप्रतिषेधे श्रुतिलक्षणं बलीय इत्येव सिद्ध-
त्वात् । अपर आहुः । प्रयोजनेष्वौपासने कर्तव्यानां सूतिकाग्नौ संक्रमणार्थमिति । ततः
पार्वणवैश्वदेवादिष्वतिप्रसङ्ग इति चेत्तेत्युत्तरत्र वक्ष्यामः ॥ १४ ॥

स एव उत्तपनीय एव ॥ १५ ॥

स एव सूतिकाग्निरुत्तपनीय एव कपालसंतापाग्निरेव स्यादात्स्वरीपमुत्तपनीयमित्येके ।
तथा स्वर्धवता शङ्कस्य न स्यादेवकारकरणं केवाचिर्भिर्मन्थ्यस्यौपासनस्य वा वचनाग्नि-
यमार्थम् ॥ १५ ॥

नास्मिन्किञ्चन कर्म क्रियतेऽन्यत्रोद्धूपात् ॥ १६ ॥

अस्मिन्सूतिकाग्नौ न किञ्चित्कर्मा क्रियतेऽन्यत्रोद्धूपात् । प्रथमार्थेऽग्नेतराभ्योऽपि
दृश्यन्त इति [सप्तमी] । समित्परिषेकनिवृत्त्यर्थमिदम् । परिस्तरणं कुर्वन्ति परिषेकं
च तूष्णीं सर्वस्याभावो न्यारयः । अन्यत्रोद्धूपादित्यनर्थकम् । विधानसामर्थ्यानिवृ-
त्तेनाप्यनर्थकं रक्षामात्रार्थोऽयमग्निरिति कृत्वा लौकिकाग्नौ तस्य प्रसङ्गाद्ये त्वौपासने
कार्याणामिहोपसंक्रमणार्थमुपनिर्हरणवचनं मन्यन्ते त आहुः । पार्वणवैश्वदेवसायंप्रातर्हो-
माणामिहोपसंक्रान्तानां प्रतिषेधवचनमिति । अन्यत्रेद्धूपादिति वचने तुल्यजाती-
यापेक्षद्रव्यस्य होमस्य स्थानेऽस्य प्रवृत्त्यर्थम् । तेनान्वहं सायंप्रातरुद्धूपात् सिद्धं
भवति । तत्रास्ति (त्र स्तः) परिस्तरणपरिषेकौ मन्त्रवन्तौ च स्वाताम् ॥ १६ ॥

अथैनं कणैः सर्वपमिश्रैरुद्धूपयति शण्डो मर्क उप-
वीरः शाण्डीकेर उल्लूखलः । च्यवनो नश्यता-

दितः स्वाहा । आलिखन्विलिखन्ननिमिषान्कि-
वदन्त उपश्रुतिः स्वाहा । अर्घ्यम्णः कुम्भीरात्रुः
पात्रपाणिर्निपुणिः स्वाहा । आन्त्रीमुखः सर्षपा-
रुणो नश्यतादितः स्वाहा । केशिनी श्वलोमिनी
वजाक्षोजोपकाशिनी । अपेत नश्यतादितः स्वाहा ।
कौवेरका विश्वासो रक्षोराजेन प्रेषिताः । ग्रामा-
न्सजातयो यन्तीप्सन्तः परिजाकृतान्स्वाहा ।
एतान्हृतैतान्वधीतेत्ययं ब्रह्मणो दूतस्तानग्निः
पर्यसरत् । तानिन्द्रस्तान्वृहस्पतिस्तानहं वेद ब्रा-
ह्मणः प्रमृशतः कूटदन्तान्विकेशाङ्गैश्चस्तना-
न्स्वाहा । नक्तंचारिण उरस्पेशाच्छू(नधु)लहस्तान्
कपालपान्स्वाहा । पूर्वं एषां पितेत्युभैः श्राव्य-
कर्णकः । माता जयन्या गच्छन्ति(न्ती) ग्रामे
धितुरमिच्छन्ती स्वाहा । नक्तंचारिणी स्वसा
संधिना प्रेक्ष्यते कुलम् । या स्वपत्सु जागर्ति
तस्यै विजातार्या मनः स्वाहा । तासां त्वं कृष्ण-
वर्त्मने ह्योमान् रुदयं यकृत् । अग्ने यक्षीणि
निर्देह स्वाहेति प्रतिमन्त्रमङ्गारेण्वावपति॥१७॥

अथैनं कुमारं सर्षपमिश्रैः कणैरुद्धूपयन्कमणार्थं रक्षां स उद्धूपयति । कथं शण्डो
मर्क इत्येकादशभिः स्वाहाकारान्तैः । प्रतिमन्त्रमङ्गारेषु तान्सर्षपमिश्रान्कणानावपति ।
अथेति पूर्वस्यानित्यत्वात्तदभावे तदपूर्वाणां अर्थात् सायंप्रातःक्रियापेक्षत्वादिहापि कुर्यात् ।
कथमेनमिति द्वितीया । उद्धूपनं पुरुषसंस्कार एव । तेन सायंप्रातरपि क्रियमाणं रक्षार्थ-
मेव कुमारस्य । अङ्गारेष्विति वचनं ज्वालाकाष्ठवतां निवृत्त्यर्थम् । आवपतीति वचनं
हस्तेन प्रक्षेपार्थम् । उद्धूपनार्थं यथैतत्स्वाहाकारवत्त्वाद्धोमकर्मैव । तेन परिस्तरणपरिषेक-
भावः सायंप्रातःपक्ष उक्तः । परिस्तरणादिप्रतिषेधपक्षे सकृदिहैवोद्धूपनम् । आपस्त-
म्बस्तु प्रत्यहं सकृदाह । केचित्परिस्तीर्य तूष्णीं परिषिच्य सायंप्रातः कुर्वन्तोऽपि
दृश्यन्ते ॥ १७ ॥

ततः पाणी प्रक्षाल्य भूमिपालभते यत्ते सुशीमे
हृदयं दिवि चन्द्रमासि श्रितम् । तथाऽमृतत्वस्ये-
ज्ञानो माऽहं पौत्रमयं रुदम् । वेद ते भूमिहृदयं

दिवि चन्द्रमसि श्रितम् । तथाऽमृतत्वस्येशानो
माऽहं पौत्रमघं रुदमिति ॥ १८ ॥

ततः पाणी प्रक्षाल्य यत्ते वेद त इत्येतान्धां भूमिभालभते । तत इति वचनमुद्धूपनेन
संबन्धार्थम् । तस्मादन्वहं सायंप्रातःक्रियायामप्येतदन्तं कार्यम् ॥ १८ ॥

अथातो मेधाजननं दर्भेण हिरण्यं प्रबध्य तद-
न्तर्धायोपरिष्ठात्प्राञ्चं कुमारं धार्यमाणं घृतं प्राक्ष-
यति भूर्ऋक्षस्त्वयि जुहोमि स्वाहा भ्रुवो यजूंश्चि
त्वयि जुहोमि स्वाहा सुवः सामानि त्वयि
जुहोमि स्वाहा भूर्भुवः सुवरथर्वाङ्गिरसस्त्वयि
जुहोमि स्वाहेति ॥ १९ ॥

इति च स्थापनोपस्थानाधानकुम्भनिधानेषु चाथशब्दः कालनियमार्थः । कालान्तरेषु
शास्त्रान्तरे दर्शनात् । अतःशब्दो हेतौ । यतो नैवाप्रयोजनवन्ति ततोऽनन्तरं भूम्याल-
म्भनान्मेधाजननमुच्यते । दर्भेण हिरण्यमन्तर्धाय प्राङ्शिरसमेनं धार्यमाणं घृतं प्राक्षयति
भूर्ऋक्ष इत्येतैश्चतुर्भिः प्रतिमन्त्रम् ॥ १९ ॥

अथोष्णशीताभिरद्भिः स्नापयति क्षेत्रियै त्वा
निर्ऋत्यै त्वा दुहो मुञ्चामि वरुणस्य पाशात् ।
अनागसं ब्रह्मणे त्वा करोमि शिवे ते द्यावापृ-
थिवी उभे इमे । शं ते अग्निः सहाङ्गिरस्तु र्ऋ-
द्यावापृथिवी सहौषधीभिः । शमन्तरिक्षं सह
वातेन ते शं ते चतस्रः प्रदिशो भवन्तु । सूर्यमृतं
तमसोग्राह्या यद्देवा अमुञ्चन्मृजन्त्येनसः । एवमह-
मिमं क्षेत्रियाज्जामिशःसादुहो मुञ्चामि वरुणस्य
पाशादिति ॥ २० ॥

अनन्तरमेनं कुमारमुष्णशीताभिरद्भिः स्नापयति । क्षेत्रियै त्वा शं ते सूर्यमित्ये-
ताभिः ॥ २० ॥

अथैनं ग्रातुरपस्थ आदधाति । (ख० ३) ।
या दैत्रीश्चतस्रः प्रदिशो वातपत्नीरभिसूर्यो
विचष्टे । तासां त्वा जरस आदधामि मयक्ष्म
एतु निर्ऋतिं पराचैरिति ॥ २१ ॥

अनन्तरमेनं कुमारं स्नातं मातुरुपस्य आधापयति या दैवीरित्यनेन ॥ २१ ॥

आधायाभिमन्त्रयते मा ते पुत्रः रक्षो हिंसीमा
धेनुरतिसारिणी । मिया घनस्य भूया एषमाना
स्वे वन्न इति ॥ २२ ॥

आधायाऽऽधापितमभिमन्त्रयते मा त इत्यनेन । आधायेति वचनं पुत्रस्यैवाभिमन्त्र-
णमथास्याः संबोध्यमानायास्त्रिया मा भूदिति । अथवाऽधिकारान्पुत्रस्यैव मा भूदिति
लिङ्गास्त्रिया एवाभिमन्त्रणमित्येतदर्थम् । अथबोधयोरभिमन्त्रणार्थमेतदुभयोरधापने संव-
न्धान्मन्त्रसंकीर्तनाच्च ॥ २२ ॥

प्रक्षाल्य दक्षिणं स्तनमाधापयत्ययं कुमारो
जरां घयतु सर्वमायुरेतु तस्मै स्तनं प्रत्याप-
स्वाऽऽयुः कीर्तिर्वचो यज्ञो बलमिति ॥ २३ ॥

तूष्णीं प्रक्षाल्य दक्षिणं स्तनमयमित्यनेन क्रमादाधापयति आदरेण पाययति ॥ २३ ॥

एवमुत्तरम् ॥ २४ ॥

एवमुत्तरं सव्यं स्तनं प्रक्षाल्याधापयति अयमित्यनेन ॥ २४ ॥

नामयति न रुदति यत्र वयं वदामो यत्र वाऽभि-
मृशामसीत्युभावभिमृश्याथास्यै शिरस्त उदुकुम्भ-
मपिहितं निदधात्यापो गृहेषु जाग्रत यथा देवेषु
जाग्रत एवमस्य सुपुत्राय जाग्रतेति ॥ २५ ॥

नामयतीत्यनेनोभयोः स्तनयोरावर्त्य मन्त्रेणाभिमृश्यानन्तरमस्याः शिरसः समीप उद-
कुम्भमपिहितं निदधात्यापो गृहेष्वित्यनेन । पूर्वः कुम्भः प्रसयानन्तरमपनीतः । कुम्भा-
न्तरमिदम् । समाप्तं जातकर्म । तत्पुंस एव स्यान्न स्त्रियाः । कुतः । जाते कुमारेऽऽमनी-
त्येतेषु पुंलिङ्गस्थ विवक्षितत्वात् । मन्त्राणां च पुंस एवाभिधानात् ॥ २५ ॥

अथ नामकरणमुच्यते—

द्वादश्यां मातापुत्रौ स्नातः ॥ २६ ॥

द्वादशे दिवसे माता च पुत्रश्च मातपुत्रौ इत्येके तत्र । नातिनिर्देशात् पुंलिङ्गस्या-
विवक्षितत्वात् । दुहितृपुत्रार्थं पुंसत्वस्य विद्यमानत्वाद्वा लिङ्गार्थः पुत्रौ स्नात इहान-
क्षावदवयवसंख्यानाधिकाराच्च । यद्वा तस्माद्वचनादेकादश्यामप्यस्याः शौचमिति
गम्यते । मातापुत्राविति मातुरेवाशौचपक्षमाश्रित्य प्रदर्श्यते । तेन पिताऽपि स्नाति ।
तत्कुलीनाश्च यथाविकल्पं वा ॥ २६ ॥

शुच्यगारं कुर्वन्ति ॥ २७ ॥

शुच्यगारं सूतिकागृहमवशिष्टं च सेचनलेपनसंमार्जनासेचनोपलेपनैः कुर्वन्ति भृत्याः ।
एवं मरणेऽपि शौचविधिः ॥ २७ ॥

उपनिर्हरन्ति सूतिकाग्निमतिहरन्त्यौपासनम् ॥ २८ ॥

उपनिर्हरन्तीत्युक्त्याऽर्थात् उत्सृजन्ति सूतिकाग्निं प्रयोजनाभावात् संबद्धानि च
पात्राणि । अन्येषां च पात्राणां यथोक्तं शौचं कार्यम् । आहरन्त्यौपासनाग्निम् । अतः
प्रभृति नित्यानि कर्माणि प्रवर्तन्ते ॥ २८ ॥

तमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा धाता
ददातु नो रयिमिति द्वादशाऽऽहुतीर्जुहोति प्रयो-
दशेत्येकेषाम् ॥ २९ ॥

तमौपासनमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा धाता ददातु नो रयिमित्येवमादिया
सुपाणिरित्येवमन्ता द्वादशाऽऽहुतीर्जुहोति । कुहूमहमित्येतया सह त्रयोदश जुहोतीत्ये-
केषां मतम् । उपनिर्हरन्ति सूतिकाग्निमग्निमुपसमाधायेत्येव सिद्धेऽतिहरन्त्यौपासनमिति
वचनमित ऊर्ध्वं प्रागुपनयनात् प्रजासंस्कारास्तेऽप्यौपासन एव भवेयुरित्येतदर्थम् । केषां-
चित्सूतिकाग्निमेष समारोप्य मथित्वा निधानं तस्मिन्क्रिया शुक्ला हि ॥ २९ ॥

इमं मे धरुण तत्त्वा यामि त्वं नो अग्ने स त्वं
नो अग्ने त्वमग्ने अयासि प्रजापते यदस्य
कर्मणोऽत्यरीरिचमिति चात्रैके जयाभ्यातानान्
राष्ट्रभृत इत्युपजुहोति यथापुरस्ताद्वाक्षणा-
नन्वेन परिचिष्य पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति
षाचयित्वा पुत्रस्य नाम दध्यादुद्वयक्षरं चतुर-
क्षरं वा घोषवदाग्रन्तरन्तःस्थं दीर्घाभिनिष्ठा-
नान्तं यत्र वा स्वित्युपसर्गः स्यात्तादि मतिष्ठि-
तामिति विज्ञायते पिता मातेत्यग्रेऽभिध्याहरे-
याता विज्ञायते च मम नाम प्रथमं जातवेद इति ॥ ३० ॥

वात्प्रीहोमादिपरिवेकविसर्गान्ते कृतेऽअहोमादिब्राह्मणतर्पणान्तं कृत्वा पुत्रस्य नाम
दध्यात् । नाम संज्ञाऽभिधानमित्यनर्थान्तरम् । कीदृशं द्वे अक्षरे परिमाणं तस्य
तद्वद्वयक्षरं चत्वारि अक्षराणि परिमाणं यस्य तच्चतुरक्षरम् । अक्षरशब्दोऽत्र स्वरेषु
वर्तते । यथा चतुर्विंशत्यक्षरा गायत्रीति । यद्वयक्षरं वा चतुरक्षरं वा तद्वयोषवत्
शेषसर्ववर्गप्रथमद्वितीयेभ्योऽन्यद्व्यञ्जनमादिर्यस्य तद्वयोषवदादि । अन्तर्मध्येऽन्तःस्थो

यरलवानामेको यस्य तदन्तरन्तःस्थम् । अधिनिष्ठानान्तः प्रमादपाठ इत्येके । विसर्जनीय इत्यर्थः । दीर्घाभिनिष्ठानश्च दीर्घाभिनिष्ठानौ तावन्ते यस्य तद्दीर्घाभिनिष्ठानान्तम् । यौगपथे-
नाऽऽज्ञातत्वादीर्घान्तं विसर्जनं धान्तं वेत्यर्थः । केचिद्दीर्घात्परं विसर्गं मन्यन्ते । प्रथमवचनात्
यत्परमस्तरं तद्दीर्घाभिनिष्ठानान्तम् । यस्मिन्नास्ति सु इत्युपसर्गः स्यात्तद्वा दध्यादनादृत्य
घोषवदादिकं लक्षणम् । कुतः । तत्प्रतिष्ठितं लोक इति विज्ञायते हि । प्रतिष्ठा नाम्नो
नाममतो दीर्घायुष्यम् । उपसर्गग्रहणं प्रातिपदिकतच्छब्दोपसंग्रहणार्थम् । सुषुषाणादिषु
मा भूदिति । क्रियायोगस्य नास्ति विवक्षा । तत्रोदाहरणानि धावा प्रावा दावा मयो
द्रोणो बलः देवः निर्णीः दयूः निलूः निवीः वीर्यदायी भूरिदा मालभारी बहुदावा
अयसेनः विश्वामित्रः बलदेवः देवदत्तः महायशाः भूरिदावा विशालदा बहुधावाः
सुश्रीः सुषदाः सुविशालः भुवः सुश्रीरित्येवमादीनि । तस्मात् पिता माता च प्रथममभि-
व्याहरेयाताम् । उच्चारयेयाताम् । कर्त्रभिप्रायत्वादात्मनेपदार्थताऽपि । पुत्रनामकरणे हि
जातेष्टिप्रत्यायनश्रुतावात्मनेपदवदिति । कुतः । विज्ञायते हि मम नामेत्येतस्मिन्मन्त्रवर्गे
पिता माता च दधत्तुर्दग्ने इति । तस्मादादितस्ताभ्यामुच्चारयितव्यं देवदत्तोऽयं यज्ञ-
दत्तोऽयमिति । ततः पुण्याहादिवाचने ब्राह्मणैरभिव्याहारयितव्यम् ॥ ३० ॥

द्वे नामनी कुर्याद्विज्ञायते च तस्माद्विनामा ब्राह्म-
णोऽर्धुक इति ॥ ३१ ॥

द्वे नामनी कुर्यात् । नैकमेव । कुतः । विज्ञायते हि तस्माद्विनामा ब्राह्मणोऽर्धुक
इति धिष्णिथव्याघारणवाक्यशेषेषु । अर्धुको वर्षमानशील इत्यर्थः । अस्यानुवादत्वा-
द्ब्राह्मणग्रहणं त्रैवर्णिकप्रदर्शनार्थम् । नामाधिकारे पुनर्नामग्रहणं नामेदमनित्यमुक्तलक्ष-
मिति । तेन द्व्यक्षरादिघोषवदाद्यनियमेन संख्याद्यनियमेन च चतुर्णां वर्णानां क्रमेण
शर्मेवर्मभूतिदासान्तता पूर्वपुरुषनामक्रिया ऋष्यनूक्तत्वं देवतानूक्तत्वं कृदन्ततानियमो
वृद्धतद्धितप्रतिषेधः स्त्रीणामयुगलरत्वमिति सिद्धानि भवन्ति । एवं कुर्यादिति किमर्थम् ।
दध्यादित्यधिकाराद्भवत इति वाऽध्याहारात्सिद्धेः । नानर्थकम् । तस्येवं प्रयोजनं द्वयोरेव
लक्षणयोर्नाम्नोः क्रिया स्यादिति । यद्येवं पूर्वत्रैव नामनी दध्यादिति वाच्यम् । त्रैवं
शक्यम् । एवमुच्यमाने द्वयोर्नाम्नोः पुण्याहादिवाचनकाल एव क्रिया वाचनं च प्रसज्येत ।
इह पुनः क्रियमाणेऽन्यस्मिन्काले गुह्यनामः क्रिया वाचनाभावश्च सिद्धो भवति ॥ ३१ ॥

नक्षत्रनाम द्वितीयं स्यात् ॥ ३२ ॥

तयोर्नाम्नोरैकेस्य नाम्नो नक्षत्रनाम द्वितीयं स्यात् । नक्षत्रनाम किं तज्जन्मनक्ष-
त्रप्रकृतिकम् । तत्र जाततद्धितान्तम् । यथा रैहिणः श्रविष्ठ आर्द्रकः शतभिषगिति ।
तस्य पुनरिदं द्वितीयम् । तथा कृत्रिमयोर्नाम्नोरन्यतरनाम गुह्यमन्यैरविदितं स्यात् ।
मातापितरवेव तज्जानीतः । उपनयनात्प्रभृति कुमारोऽपि जानातीत्येके ॥ ३२ ॥

अन्यतरदृष्टं स्यादन्यतरेणैनमामन्त्रयेरन् ॥ ३३ ॥

अन्यतरेण गुह्यादन्येन नास्तेन कुमारं लौकिकेषु वैदिकेषु च कर्मस्वामन्त्र-
येरन् । संबोधनादिना व्यवहारेषु । येन व्यवहारेषुस्तस्य नक्षत्रनाम द्वितीयं स्यात् ।
अथ तद्वाक्यत्रयमेकं वाक्यम् । व्यत्ययेन च सबन्धस्तयोः कर्तृक(कृत्रिम)योर्नाम्नोः ।
अन्यतरनाम गुह्यं स्यादन्यतरेण गुह्यादन्येन नास्तेन कुमारं लौकिके चैनमामन्त्रयेरन् ।
तस्य चाऽऽमन्त्रणीयस्य नाक्षत्रनाम द्वितीयं स्यादिति ॥ ३३ ॥

सोमयाजीति तृतीयं नाम कुर्वीतेति चि-
न्नायते ॥ ३४ ॥

यः सोमेनेष्टवान्स सोमयाजी । स एतयोस्तृतीयं नाम्नोः सोमयाजीत्येतत्कु-
र्वीतेति विज्ञायते । तृतीयं सोमयाजिन इत्यत्र केषांचिद्व्याख्या । द्वे नाम्नी कुर्यादि-
त्युक्तं तयोः पुत्रस्य नाम दध्यादित्येकं लक्षणम् । तदुक्तमथ किं द्वितीयं नामेति ।
उच्यते । नक्षत्रनाम द्वितीयं स्यात्तयोश्चान्यतरनाम कृत्रिमं नक्षत्रनाम वा गुह्यं
स्यादित्यन्यतरेण गुह्यादन्येनैतं लौकिकेषु व्यवहारेषु आमन्त्रयेरन् । सोमयाजीति तृती-
यमिति तुल्यम् । तेषां कुर्यादित्यनुपपन्नमकृत्रिमत्वात् । नक्षत्रनाम्नो गुह्यत्वं च कस्य-
चिन्न स्यात् । प्रयोगकाले व्यवस्थभाषाद्विरोधश्च शास्त्रान्तरेणाऽऽगमेन स्यात् । बह्वृचानां
च व्यक्तं चास्मै नाम दध्युर्घोषवदादीत्येवमादिना लक्षणेनैकं नाम विधायामिवादनयि
च समीक्षते । द्वितीयं नाम विहितम् । तथा कौषीतकानां नामात्र दधातीति । जातकर्मा-
नन्तरमेकस्य क्रियामुक्त्वा दशम्यां व्यावहारिकमिति द्वितीयस्य क्रियोक्ता । तस्मा-
त्पूर्वोक्त एवार्थः । तत्र जातकर्मनन्तरमेव गुह्यं नाम कर्तव्यमिति केषां चित्तत्र दर्श-
नादिहेतुः वा प्राक्पुण्याहादिवाचनादत्र वचनसामर्थ्यात् । तत्र प्रयोगः । अनन्यसकाशे
मातापितरौ देवोऽयं देवदत्तोऽयमिति यथानाम गुह्यमभिव्याहृत्य प्राक्स्वस्तिवाचनात्कृत्वा
पूर्ववद्व्यावहारिकं मातापितरौ प्रथममभिव्याहृत्य ब्राह्मणैरप्यभिव्याहारयतो नक्षत्रनाम्ना
सह । कथम् । देवदत्ताय कार्तिकाय स्वस्ति भवन्तो ब्रुवन्त्विति अयं ब्रूते । ते च
यथार्थं ब्रूयुः । तत्र ऋद्धिवाचने नक्षत्रनामापि मातापितरौ व्यावहारिकादनन्तरं
कार्तिको रौहिण इति प्रथमया विभक्त्या व्याहारयतः । पुण्याहादिवाचन इव कृत्रिमेऽ-
पीत्येके । तदपि न विरुध्यत एव । स्त्रियाश्चार्थप्राप्तत्वाच्चासकरणं कर्तव्यम् । तद-
र्थत्वात्पुण्याहादिवाचनं च नान्यदस्ति । जातकर्मदि प्रागुपनयनात्सर्वं कर्म तूष्णीं
कर्तव्यम् । बह्वृचानामप्युक्तम् । अमन्त्रतैव कुमार्य अपि जातकर्मणः । तूष्णीं क्रियाऽपि
नास्तीत्येके । तत्र स्त्रिया एकाक्षरादीनि आसप्ताक्षराणि अयुगक्षराणि नामानि १ । ३ ।
५ । ७ । यथा श्रीः सुभद्रा माधवदत्ता स्कन्दविशाखदत्ता, इति । नक्षत्रनामान्यपि

स्त्रीपुंसयोरबुधबोधायानुकमिध्याम् । कार्तिकः । कार्तिकी ॥ रौहिणः । रौहिणी ॥ मार्गशीर्षः ।
मार्गशीर्षी । आर्द्रकः । आर्द्रिका ॥ पुनर्वसुः । पुनर्वसुः ॥ तिष्यः । तिष्या ॥
आश्लेषः । आश्लेषा ॥ माघः । माघी ॥ फल्गुनः । फल्गुनी ॥ हस्तः । हस्ता ॥
चैत्रः । चित्रा ॥ स्वातिः । स्वातिः ॥ विशाखः । विशाखा ॥ अनुराधः । अनुराधा ॥
ज्येष्ठः । ज्येष्ठी ॥ मूलकः । मूलिका ॥ अषाढः । अषाढा ॥ आभिजितः । आभि-
जिता ॥ श्रावणः । श्रावणी ॥ श्रविष्ठः । श्रविष्ठा ॥ श्रविष्ठीयः । श्रविष्ठीया ॥
शतभिषक् । शतभिषः ॥ शतभिषजः । शतभिषक् ॥ शतभिषी । शतभिषी ॥
प्रोष्ठपादः । प्रोष्ठपादी ॥ रेवतः । रेवती ॥ अश्वयुगाश्वयुजः । अश्वयुगाश्वयुजी ॥
आषभरणः । आषभरणी ॥ इति यथार्थं विमक्तयः ॥ ३४ ॥

प्रवासादेत्याऽऽगतं वा पुत्रमभिमृशति सोमस्य
त्वा मुन्नेनाभिमृशाम्यग्रेस्तेजसा सूर्यस्य वर्ष-
सेति ॥ ३५ ॥

प्रवासात्पुत्रसकाशमागत्य प्रवासादात्मसकाशमागतं च पुत्रं सोमस्य त्वेत्यनेनाभि-
मृशति । वाशब्दः समुच्चये ॥ ३५ ॥

पशूनां त्वा हुंकारेणाभिजिघ्राभ्यसावायुषे वर्षसे
हुतमिति मूर्न्यभिजिघ्रष ॥ ३६ ॥

पशूनां त्वेत्यनेनास्य मूर्धानमभिजिघ्रष । अभिजिघ्रासाविति संबुद्ध्या नामग्रहणम् ।
अभिघ्रायेति वाच्ये अभिजिघ्रेति वचनं जिघ्रतिरयमशित्वविषयेऽपि कचिदस्तीत्यभि-
प्रायेण । प्रमादपाठो वा ॥ ३६ ॥

अथास्य दक्षिणेन हस्तेन दक्षिणं हस्तं
सारङ्गुष्ठं गृह्णात्यधिरायुष्मानिति पञ्चाभिः पर्यायै-
रायुष्टे विश्वतो दधदिति दक्षिणे कर्णे जपति
यथापुरस्तात् ॥ (स्त० ४) ॥ ३७ ॥

अथास्य दक्षिणेत्यादि व्याख्यातम् । आयुष्ट आयुर्दा इति सानुषङ्गं यथा पुरस्ताद्दक्षि-
णोत्तरयोः कर्णयोर्जपति । तत्र ब्रह्मचारिशब्दो भाविनि वर्तते । उपनयनेऽपि मूत्रे
न संभवतीति हि प्रागुपनयनादेतत्कुर्यादित्येके । यावज्जीवमित्यपरे । तूष्णीं स्याद्दुहि-
तुरपि । इह केचिज्जन्मनक्षत्रे प्राक्सवत्सरात्प्रतिमासं नक्षत्रहोममिच्छन्ति । तत ऊर्ध्वं
च सवत्सरे । तत्र प्रयोगः— उपहोमत्वादावारवानसौ म्यालीपाकश्च । न्याहृतिपर्यन्तं
कृत्वा चरोरवदायामुष्मै स्वाहेति यथानक्षत्रदेवतं हुत्वा वारुण्यादिराष्ट्रभृत्यपर्यन्तं यथा-
नक्षत्रमुपहोमान् हुत्वा चरोरवदायास्ये स्विष्टकृते स्वाहेति परिषेकविस्मर्गं कृत्वा

हविःशेषेण ब्राह्मणान्परिविष्य पुण्याहवाचनादि करोति । एषोऽस्त्याचार्यस्य न्यायः ।
यदि शास्त्रान्तरविधानमाश्रयेद्यथा तत्र विहितं तथा कार्यम् ॥ ३७ ॥

अथ षष्ठे मास्यन्नप्राशनम् ॥ ३८ ॥

षष्ठे मासि कुमारस्यान्नप्राशनं नाम कर्म कार्यम् । यस्मिन्कर्मणि अन्नं प्राश्नाति
कुमारस्तदन्नप्राशनम् । अथशब्द आनन्तर्ये ; चतुर्थे मासि उपनिष्क्रमणं निर्वर्त्य ततोऽ-
नन्तरमिति प्रागस्मादुपनिष्क्रमणस्य भावार्थम् ॥ ३८ ॥

आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽग्निमुपसमाधाय व्या-
हृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोतीमं मे वरुण तत्त्वा धामि
त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयासि प्रजा-
पते यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचमिति चात्रैके
जयाभ्यातानान् राष्ट्रभूत इत्युपजुह्वति यथा पुर-
स्ताद्ब्राह्मणानग्नेन परिविष्य पुण्याहः स्वस्त्य-
यनमृद्धिमिति वाचयित्वा ॥ ३९ ॥

आपूर्यमाणपक्ष इत्यादि व्याख्यातार्थम् । पुण्याहादिवाचनान्तं कृत्वा ॥ ३९ ॥

अथैनं दधि मधु घृतमिति त्रिवृत्प्राशयति ।
भूस्त्वयि दधामि भुवस्त्वयि दधामि सुवस्त्वयि
दधामीति ॥ ४० ॥

अनन्तरमेनं कुमारं दधि मधु घृतमिति त्रिवृत् प्राशयति भूस्त्वयि 'दधामीत्येतै-
र्मन्त्रैः ॥ ४० ॥

अथैनमन्नं प्राशयत्यपां त्वौषधीनां रसं प्राशयामि
शिवास्त आप ओषधयः सन्त्वनमीवास्त आप
ओषधयो भवन्त्विति ॥ (ख० ५) ॥ ४१ ॥

अथेत्यानन्तर्यवचनं पूर्वस्यैतदङ्गत्वायेदं प्रधानकर्मेति । तेनेदमर्थप्राप्तत्वात्स्त्रिया
अप्यस्ति, न मन्त्रपूर्वम् । एनमिति वचनं स्त्रिया मन्त्रनिवृत्त्यर्थम् । अनन्तरं त्रिवृत्प्रा-
शनात् । एनमन्नं मांसादिव्यञ्जनसहितमोदनं प्राशयति । अत्रायशब्दस्त्रिवृदन्नप्राश-
नयोः परस्परसंबन्धार्थः । तेन स्त्रिया अपि त्रिवृत्प्राशनम् । अत्राप्येनमिति स्त्रिया
मन्त्रनिवृत्त्यर्थम् । समाप्तमन्नप्राशनम् ॥ ४१ ॥

तृतीये वर्षे चूडाकर्म ॥ ४२ ॥

तृतीये वर्षे कुमारस्य चूडाकर्म कर्तव्यम् । चूडाः शिखाः क्रियन्ते यस्मि-
स्तच्चूडाकर्म ॥ ४२ ॥

आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽग्निमुपसमाधाय
व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोतीमं मे वरुण तत्त्वा
यामि त्वं नो अग्रे स त्वं नो अग्रे त्वमग्रे
अयासि प्रजापते यदस्य कर्मणोऽत्यरीरिचमि-
त्येके जयाभ्यानानान् राष्ट्रभूत इत्युपजुहति यथा-
पुरस्ताद्वाह्यणानघेन परिविष्य पुण्याहः
स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वाऽपरेणाग्निं प्राह-
मुस्व उपविशति ॥ ४३ ॥

आपूर्यमाणपक्ष इत्यादि व्याख्यातम् । उदयथनमपि आचाराद्ग्राह्यम् । पुण्याहादि-
वाचनान्तं कृत्वाऽपरेणाग्निं प्राहमुस्वः कुमार उपविशति । संस्कार्यस्य कुमारस्य हेतु-
कर्तृकत्वात्कर्तृत्वं परिवेषणादेरपि कुमारस्येति समानकर्तृत्वेन निर्दिष्टम् । होमकाले
प्रवेश्यान्वारभ्याऽऽसीनः पुण्याहादिवाचनार्थमुत्थितः पुनरुपविशति ॥ ४२ ॥

उत्तरतो माता ब्रह्मचारी वाऽऽनहुहं शकृत्पिण्डं
धारयति तेनास्य केशान् प्रतिगृह्णाति ॥ ४४ ॥

उत्तरतोऽग्नेर्माता कुमारस्य ब्रह्मचारी वा कश्चित्तदभावे । आनहुहं शकृत्पिण्डं
धारयमुपविशति । अथ चोत्तरेणेति वक्तव्य उत्तरत इति वचनमग्निसंबन्धार्थनिवृत्त्यर्थम् ।
तेनोत्तरतः कुमार उपविशति । सौकर्त्तृत्वं केशप्रतिग्रहणं स्यात् । तेन शकृत्पिण्डे-
नास्य कुमारस्य केशान्वयप्रतिगृह्णाति । उत्तरत इत्येतदादि प्रतिगृह्णातीत्येतदन्तं
वा सूत्रम् । धारयस्तेनास्य केशानिति पठितव्यम् ॥ ४४ ॥

अथोष्णशीता अपः संसृजति ॥ ४५ ॥

अथोष्णशीताश्चापः संसृजति । अपशब्दो विधेयाधिकारार्थः । इदं वक्ष्यमाणं
प्रधानं कर्म पूर्वं तदङ्गम् । कुमार्याश्च तूष्णीं कर्तव्यमिति । शीतासूष्णा आनीयेत्येव
सिद्ध उष्णशीता अपः संसृजतीति वचनमन्यत्रापि वचने शीतोष्णाभिरिवोन्दनमिति ।
तेन समावर्तने दीक्षायां चोन्दनीयाः शीतोष्णा एव स्युः ॥ ४५ ॥

शीतासूष्णा आनीयाऽऽप चन्दन्तु जीवस इति
दक्षिणं गोदानमुनत्ति ॥ ४६ ॥

शीतस्वप्सूष्णा अप आनीय ताभिराप इत्यनेन दक्षिणं गोदानमुनत्ति । भूतोपदे-
शात्पुरुषार्पत्वाच्च समयालौकिकसौ पारितपनम् ॥ ४६ ॥

ओषधे त्राप्यस्वैनमित्यूर्वाग्रायोषधिमन्तर्दधाति

स्वधिते मैनः हिंसीरिति क्षुरेणाभिनिदधाति
देवश्रूरेतानि प्रवप इति प्रवपति ॥ ४७ ॥

उक्तार्थानि । प्रच्छिन्नान्केशान्मात्रे ब्रह्मचारिणे वा प्रयच्छति । प्रत्तानोमये निद-
धाति ॥ ४७ ॥

एवमितरान्प्रदक्षिणं येनावपत्सविता क्षुरेण सो-
मस्य राज्ञो वरुणस्य विद्वान् । तेन ब्रह्माणो
वपतेदमस्योर्जोमः रत्या वर्चसा सःसृजायेति
पश्चात् । येन पूषा बृहस्पतेरग्नोरिन्द्रस्य चाऽऽयु-
षेऽवपत् । तेन तेऽहं वषाम्यसावित्युत्तरतो यथा
ज्योक्सुमना असत् । ज्योक्च सूर्यं दृश इति
पुरस्तात् ॥ ४८ ॥

एवमितरान्पर्यन्तान्पश्चादारम्य प्रदक्षिणमुन्दनादिना विधानेन प्रच्छिनत्ति । तत्र
येनावपत् १ येन पूषा २ यथा ज्योक् इति क्रमेण देवश्रूरेत्यस्य प्रत्याम्नायः । प्रच्छिद्य
प्रच्छिद्य शकृत्पिण्डे निधानार्थं प्रयच्छति । तत्रासाविति संबुद्ध्या नामग्रहणम् । पश्चा-
दुत्तरतः पुरस्तादिति वचनादेव प्रादक्षिण्ये सिद्धे प्रदक्षिणमिति वचनं वपनमपि दक्षिणा-
दारम्य प्रादक्षिण्येन वेदितव्यमित्येतदर्थम् ॥ ४८ ॥

उप्त्वा यथोदितं चूडाः कारयन्ति यथर्वि
वा ॥ ४९ ॥

उप्त्वा वपनानन्तरं मुण्डयित्वा तु यथोचितं यथाकुलधर्ममित्येकां
द्वे तिस्रः पञ्च वा शिखा यथाप्रदेशं कारयन्ति । यथा वैकार्षेयस्यैका । द्रव्यार्षेयस्य द्वे ।
ज्यार्षेयस्य तिस्रः । पञ्चार्षेयस्य पञ्चोति । तत्रैका चेन्मध्ये द्वे चेन्मध्ये पुरस्ताच्च ।
तिस्रश्चेन्मध्ये पश्चात्पुरस्ताच्च । दक्षिणतो मध्ये उत्तरे वा । पञ्च चेत्प्रति-
दिशं मध्ये च । उप्त्वेति वचनं छेदनमात्रं मा भूदिति । स्वातन्त्र्यविवक्षया कुमारस्य
वपने कर्तृत्वं शिखाक्रियायां च हेतुत्वं चेति कारयन्तीत्युच्यते । अथवा कारं करोतीति
कारयतीति शूङ्गः कर्ता नापि एवोच्यते । न णिजन्तेनासम्पन्नकर्तृत्वे वा (१) कचिददत्वा-
गत्वेति यः । अपिबोन्दनादेः प्रववनात्तस्याऽऽचार्यः कर्तेति दर्शनात्तेषामृगुरेव
कल्पना ॥ ४९ ॥

संयम्य केशान् । यत्र पूषा बृहस्पतिः सविता
सोमो अग्निः । तेभ्यो निधानं बहुधा व्येच्छन्न-
न्तरा द्यावापृथिवी अपः सुवारिति गोष्ठ उदुम्बरे

दर्भस्तम्बे वा निखनति योऽस्य रातिर्भ-
वति ॥ ५० ॥

संयम्य गृहीत्वा केशान् । यत्रेत्यनेन गोष्ठादिषु निखनति । योऽस्य कुमारस्य
रातिर्भवति सः ॥ ५० ॥

यथाश्रद्धं ब्राह्मणाय ददाति ॥ ५१ ॥

यथाश्रद्धं यथाशक्ति ब्राह्मणाय जातिनिर्देशो वाऽयम् । ब्राह्मणेभ्यो वा । यैः
पुण्याहादि वाचितं तेभ्योऽविशेषेण वाचकेभ्यश्च दक्षिणां ददाति ॥ ५१ ॥

सर्पिष्मन्तमोदनं नापिताय ॥ ५२ ॥

सर्पिष्मन्तं प्रभूतसर्पिष्कमोदनं नापिताय ददाति । समाप्तं बृहत्कर्म । अस्याऽऽदौ
नान्दीमुखं श्राद्धम् ॥ ५२ ॥

अथाऽऽवक्षते—

एवं विहितं चोदशे वर्षे गोदानकर्म ॥ ५३ ॥

यथा बृहत्कर्मैवं विहितमुपनीतस्य चोदशे वर्षे गोदानकर्म स्यात् ॥ ५३ ॥
तत्रैतावान्विशेषः—

सश्वित्वं वापयते श्वित्स्वामश्रावश्विनष्टीत्येकेषामग्नि-
गोदानो वा भवति ॥ ५४ ॥

सश्वित्वं सह श्वित्वाभिः शिरो वापयते । मध्यमां श्वित्स्वामेकामश्रावश्विनष्टीत्येकेषां
स्मृतिः । अग्निकार्यमेव गोदानकर्म यस्य सोऽग्निगोदानकर्म । अग्निगोदानो वा कुमारो
भवति । उपसमाधानादिपुण्याहवाचनान्तमग्निकार्यमिव वा भवतीत्यर्थः ॥ ५४ ॥

गुरवे गां ददाति ॥ (ख० ६) ॥ ५५ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रे विंशतितमप्रश्ने
प्रथमः पटलः ॥

गुरव आचार्याय गामस्य कर्मणोऽन्ते ददाति । अग्निगोदान एव गोदानमित्येके ।
तत्र । उभयत्रैव स्यात् । अनेन हृदि कर्म गोदानमिति समाख्यायते । अस्माकमिदं
संस्कारकर्म प्रागूर्ध्वं चोपनयनात्चोदशे वर्षे कार्यम् । बह्वृचानां तु सांवत्सरिकमिदं
व्रतं चौलवदास्मिन्नेव काले उपाकृत्य चारितव्यम् । समाप्तं गोदानकर्म ॥ ५५ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रन्यास्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तौ विंशतितमप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

अथ विंशतितमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथातः श्वग्रहप्रायश्चित्तम् ॥ १ ॥

अथेत्यधिकारार्थः । अत इति हेतौ । श्वग्रहोऽपस्मारः । उन्मत्तः सारमेय इत्येके । प्रायश्चित्तं भेषजम् । यतोऽयं महान्याधिः श्वग्रहस्तस्मादस्य प्रायश्चित्तमधिक्रियत इति ॥ १ ॥

समुपसृजते यज्ञोपवीत्याचान्तोऽनाभीतेन शरा-
वेणोदकमाहृत्य सभायां मध्येऽधिदेवनमुद्धृत्यावो-
क्ष्याक्षान्त्युप्य व्यूह्य समूह्य प्रथयित्वोपरिष्ठात्से-
भायां व्यूह्य तृणानि तेन कुमारमभ्याहृत्याक्षेपूत्तानं
निपात्य दध्ना लवणोदकमिश्रेणाभ्युक्षत्याग्नान्ति
कश्चं दक्षिणतः कुर्कुरः सुकुर्कुरः कुर्कुरो नीलब-
न्धनः । औलव इत्तमुपाह्वयतार्जिमच्छवलो अथो
राम उलुम्बरः । सारमेयो ह धावति समुद्रमिव
चाकशत् । बिभ्रन्निष्कं च ह्वयं च शुनामग्रं
सुवीरिणः । सुवीरिणः सृज सृजैकव्रात्य सृज
शुनक सृजच्छत् । टेकश्च ससरमटङ्कश्च तूलश्च
वितूलश्च । अर्जुनश्च लोहितश्चोत्सृज त्वं
शितिम्न त्वं पिशंकरो हतः । अमी एके सर-
स्यका अवधावति तृतीयस्यामितो दिवि । छदये
हि सीसरम सारमेय नमस्ते अस्तु सीसर ।
दूत्याह नाम वो माता मण्डाकको ह वः पिता ।
छदये हि सीसरम सारमेय नमस्ते अस्तु
सीसर । दुलाह नाम वो माता मण्डाकको ह वः
पिता । छदये हि सीसरम सारमेय नमस्ते अस्तु
सीसर । समश्वा वृषणः पदो न सीसरीदतः ।
छदये हि सीसरम सारमेय नमस्ते अस्तु सीसर ।
सं तक्षा हन्ति चक्रिणो न सीसरीदतः । छदये
हि सीसरम सारमेय नमस्ते अस्तु सीस-
रेति ॥ २ ॥

समुपसृजत आविष्टो यज्ञोपवीती भूत्वाऽऽचान्त. कर्ता कर्माङ्गमिदमाचमनं प्रयत-
स्थापि । यज्ञोपवीतं चाम्बाधिकमजिनं वासो वाऽनाप्रतिन शरावेणोदकमभ्युक्षणार्थ-
माहृत्य सभाया कितवसभायां मध्य उपरि यत्र दीव्यन्ति सोऽभिदेवनो देशः । अस्याऽऽ-
वृद्धित्वर्थः(?) । तमुद्धत्याद्भिरबोक्ष्यास्तान्निभीतकान्यथार्थं न्युप्य व्यूह्य प्रतिदिशं
व्यभज्य समूह्य समूदानेकघाकृत्य पुनस्तान्प्रथयित्वा यथा तेषु शाययितुं शक्यते तथा
विस्तार्य सभाया उपरिष्टाच्छादनतृणानि व्यूह्य मार्गं कृत्वा तेन मार्गेण कुमारं ग्रहगृ-
हीतमवहृत्य सभां प्रवेश्य अक्षेष्त्तानं निषात्य शाययित्वा दद्या लवणोदकमिश्रेण
कर्ताऽभ्युक्षति । कांस्यं च ताडयन्ति कुमारस्य दक्षिणतो घ्नन्ति तस्मिन्काले । बहु-
वचनमनियतकर्तृकत्वार्थम् । कुमारस्याभ्युक्षण एते मन्त्रा न कांस्यघातार्थाः । संस्कारा-
र्थत्वात्कुमारस्य संनिपत्योपकारकत्वाच्च प्रधानमभ्युक्षणं तदर्थः कांस्यघातो गुणभूतः ।
आरादुपकारकत्वात् । अतः प्रधानेन संबन्धो मन्त्राणां न्याय्यो न गुणेनेति । केचिदा-
नन्तर्यात्कांस्यघातार्थतामेषां मन्यन्ते । तूष्णीं वाऽभ्युक्षणम् । अभ्युक्षति आघ्नन्तीत्येव-
मादिपाठः ॥ १ ॥

अथ वरं वृणीष्वेति ॥ ३ ॥

अथ कर्ता ब्रूयाद्धरं वृणीष्वेति । अथेत्यभ्युक्षणेनास्य संबन्धार्थम् । तेनोक्तं
कर्तेति ॥ १ ॥

कुमारमेवाहं वरं वृण इति ॥ ४ ॥

कुमारमेवाहं वरं वृण इति । कुमारसंबन्धी पिता भ्राताऽन्यो वा वदतीति स चातः
सर्वत्र । अथशब्दात् । केचित्त्वाहुः । एतस्मात्प्रायश्चित्तकरणात् स एवाऽऽविष्टग्रहो ब्रवीति
वरं वृणीष्वेति । तं प्रतिब्रूयात् कर्ता कु० वृण इति । तथोर्युक्तेन कृत एवमेवावश्यं
वदतीति तेषां दर्शनं तदुत्तरेण वाक्येन विरुध्यते ॥ ४ ॥

एव० समुपसृजते भिरङ्गः प्रातर्मेध्यंदिने सायं च

कुर्याद्यादि चागतः (दः) स्यात् ॥ (स० ७) ॥ ५ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिशृङ्गसूत्रे विंशतितममंशे द्वितीयः पटलः ।

एवं समुपसृजते च ग्रहे त्रिप्वहः प्रातरादिषु कालेषु कुर्यात् । यावच्चायमगदः
स्यात्तावत्कुर्यात् । अथवा यदुभयाद्यपि (?) सकृत्करणेनागदः स्यात्तथाऽप्येकस्मिन्नहनि
प्रातरादिषु कालेषु कुर्यादेवेति । अस्मिन्व्याख्याने षट्पञ्चागतः स्यादिति पाठः । अपरे
व्याचक्षते । एवं समुपसृजत इति यद्द वाऽऽगतो यद्वाऽऽस्मिन्नपि काले ग्रह आविष्टस्तदा
च कुर्यात् । प्रातरादिषु च त्रिष्वपि समुपसृजते । एकस्मिन्नेवाहनि प्रत्यहं वा यावद्ग्रहो-
पशमस्तावदिति । तेषां यद्वा चागतः स्यादिति पाठः । तत्र समुपसृजत इत्यातीरिक्तमिवो-

पलक्ष्यते । तत्पारिहारार्थमन्ये वर्णयन्ति । प्रथमं कृत्वैकस्मिन्नहनि समुपसृते च कुर्यात् । प्रातरादिषु च त्रिष्वपि समुपसृते द्वितीयादिष्वहःसु आविष्ट एव कुर्यात् । प्रातरादिष्वहःसु । अत्र तथोयुक्ते कुर्यादित्यापस्तम्बेनोक्तम् ॥ ९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तौ विंशतितमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथ विंशतितमप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

अथातः शूलगवम् ॥ १ ॥

अथेस्यधिकारे । अत इति हेतौ । शूल इव गवां भवतीति शूलगवो रुद्रः । स यस्य देवता तच्छूलगवं कर्म । यस्माच्छूलगवेन शान्तो रुद्रः पशून् हन्यात्तस्माच्छूलगवं कर्माधिक्रियते वक्तुमित्यर्थः । गवामुपतापशान्त्यर्थमिदं कर्मोत्तरप्र शिवोऽनेन भवतीति दर्शनात् ॥ १ ॥

आपूर्यमाणपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽग्निमुपसमाधाय परि-
स्तीर्य पयसि स्थालीपाकं अपयित्वाऽभिघ्रायो-
द्वास्यापरेणाम्नि द्वे कुटी कृत्वा दक्षिणस्यां शूल-
गवमावाहयत्या त्वा वहन्तु हरयः सचेसः श्वेतै-
रश्वैः सह केतुमद्भिर्वाताजवैर्वलवद्भिर्मनोजवैरा-
याहि शीघ्रं मम हव्याय शर्वोमिति ॥ २ ॥

आपूर्यत्याद्युपसमाधाय । औपासनं परिस्तीर्य पयसि स्थालीपाकं अपयित्वा पार्वण-
वत् । स्वयमेवावहत्य अपयित्वाऽभिघ्रायोद्वास्यापरेणाम्नि द्वे कुटी कृत्वा । दक्षिणोत्तरे
प्राग्द्वारे वा कृत्वा दक्षिणस्यां कुट्यां शूलगवं देवमावाहयति आ त्वा वहन्तिवत्यनेन ।
संपरिस्तीर्येत्येतदर्थमथवा यथा संगता दर्मा भवेयुस्तथा परिस्तीर्येति प्रागुदग्रप्रक्षेपेणे-
त्यर्थः ॥ २ ॥

उत्तरस्यां मीढुषीम् ॥ ३ ॥

उत्तरस्यां कुट्यां मीढुषीं तस्य शूलगवस्य पत्नीमावाहयति ॥ ३ ॥

मध्ये जयन्तम् ॥ ४ ॥

तयोः कुट्योर्मध्येऽवकाश एव जयन्तं तस्य पुत्रमावाहयति । मीढुषीमावाहयामि ।
जयन्तमावाहयामि । लौकिक्या वाचेतरयोरावाहनमित्येके । अन्ये त्वा त्वा वहन्तिवत्य-

नेनैव शैवेत्येतस्य स्थाने मीढुषीजयन्तेत्येतत्पदद्वयं कृत्वेति । कंचित्प्रदेशमायतनं कल्प-
यित्वा तत्राऽऽगमनं संकल्प्य मन्त्रावचनमावाहनप्रतिकृतिमप्येके कुर्वन्ति ॥ ४ ॥

यथोदष्टदक्षानि प्रदायोपस्तीर्णाभिघारितास्त्रीनो
दनान्कल्पयित्वेति ॥ ५ ॥

यथोक्तमावाहनक्रमेणाऽऽयतनेषु देवताभ्य उदकाञ्जलीस्तूष्णीं प्रदायोपस्तीर्णाश्चा-
भिघारिताश्चोपस्तीर्णाभिघारितास्तास्त्रीनोदनान्स्थालीपाकेन कल्पयित्वा त्रिषु पात्रेषूपस्तीर्य
तेषु स्थालीपाकं त्रिधा व्युद्धृत्याभिघार्येत्यर्थः ॥ ५ ॥

यथोदमेवोपस्पर्शयत्युपस्पृशतु मीद्वान्मीढुषे
स्वाहा । उपस्पृशतु मीढुषी मीढुष्पै स्वाहा ।
जयन्त उपस्पृशतु जयन्ताय स्वाहेति ॥ ६ ॥

यथोदमेवाऽऽयाहनक्रमेणैवोपस्पर्शयति ताम्यो देवताभ्यः । त्रीनोदनान्ताभ्यः संक-
ल्प्याऽऽयतनेषु अपहरति उपस्पृशत्वित्येतैः स्वाहाकारैर्यथालिङ्गम् । एवकारकरणं
संकल्पनमप्येतेनैव क्रमेणेत्येतदर्थम् ॥ ६ ॥

व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वोदनानभ्याहत्य जुहोति
भवाय देवाय स्वाहा । रुद्राय देवाय स्वाहा ।
शर्वाय देवाय स्वाहा । ईशानाय देवाय स्वाहा ।
पशुपतये देवाय स्वाहा । उग्राय देवाय स्वाहा ।
भीमाय देवाय स्वाहा । महते देवाय स्वाहेति ॥ ७ ॥

परिधानादिव्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा कुटीभ्य ओदनादेकैकस्याऽऽहत्य जुहोति ।
आघारवत्त्वाद्वास्तवदानधर्मः । भवाय देवायत्येतैरष्टाहुतीः शूलगवौदनस्य जुहोति ।
उत्तरत्रेतरयोः । प्रथमौदनस्य जुहोतीत्युदीच्यागां पाठः ॥ ७ ॥

अ, पत्न्योदनं पत्न्यै जुहोति भवस्य देवस्य
पत्न्यै स्वाहा । रुद्रस्य देवस्य पत्न्यै स्वाहा ।
शर्वस्य देवस्य पत्न्यै स्वाहा । ईशानस्य देवस्य
पत्न्यै स्वाहा । पशुपतेर्देवस्य पत्न्यै स्वाहा ।
उग्रस्य देवस्य पत्न्यै स्वाहा । भीमस्य देवस्य
पत्न्यै स्वाहा । महतो देवस्य पत्न्यै स्वाहेति ॥ ८ ॥

अथ पत्न्योदनस्य मीढुष्या ओदनस्यावदाय जुहोति भवस्य देवस्येत्येतैरष्टाभिरा-
हुतिभिः । अथशब्दो व्याहरणस्याप्ययमेव काल इत्येतदर्थः । अन्ये व्याहरणं पूर्वत्रैव
कृतमिति ज्ञापनार्थमिति ॥ ८ ॥

अथ मध्यमौदनस्य जुहोति जयन्ताय स्वाहा
जयन्ताय स्वाहेति ॥ ९ ॥

मध्यमौदनं जयन्तौदनमित्यर्थः । तस्यावदाय जुहोति जयन्ताय स्वाहा जयन्ताय स्वाहेति । द्विर्वचनान्मन्त्रस्य पूर्वाभ्यामौदनाभ्यां साहचर्याच्चाष्टावेता आहुतीर्जुहोतीत्यु-
पदिशन्ति । द्वे एवेत्येके । मन्त्रद्वित्वात्स्कन्धविशाखापेक्षत्वाच्च । अथशब्द उक्तप्रयोजनः ।
अथवा पूर्ववेह चाथशब्दत्रयाणामौदनानां तुल्यत्वख्यापनार्थः । तेनेहाप्यष्टावाहुतयः
स्युः ॥ ९ ॥

अथ सर्वेभ्य ओदनेभ्यः समवदाय सौविष्टकृती
जुहोति अग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति ॥ १० ॥

अथ सर्वेभ्यस्त्रिभ्य ओदनेभ्यः समवदाय सौविष्टकृतीमाहुतिं जुहोति अग्नये स्विष्टकृते
स्वाहेत्यनेन । अत्राथशब्दः प्रधानाहुत्यानन्तर्यार्थः । तेन वारुण्यादीनामभावः केचि-
त्सान्यपीच्छन्ति । राष्ट्रभृत्पर्यन्तानि । प्रागस्याऽऽज्येन तत्प्रतिषेधात् । अथशब्दोऽनर्थकः
स्यात् ॥ १० ॥

अभित एतमग्निं गाः स्थापयन्ति यथा हूयमा-
नस्य गन्धमाजिघ्रेयुः स्वस्ति नः पूर्णमुखः
परिक्रामतु इति सर्वतः प्रदक्षिणं परिक्रम्य
नमस्ते रुद्र मन्यव इत्येतैर्नुवाकैरुपतिष्ठते प्रथमो-
त्तमाभ्यां वा ॥ (ख० ८) ॥ ११ ॥

अभित एतमग्निमस्याग्नेर्दक्षिणत उत्तरतश्च । समन्तत इत्येके । अभितः परित
इत्युपसंख्यानान्द्वितीया । गा आत्मीयाः स्थापयन्ति । यथा हूयमानस्य हविषो
गन्धमघ्रातु शक्नुयुस्तथाऽऽसन्ना इध्माधानमारभ्य स्थाप्याः । स्विष्टकृदन्ते परिषेक-
विसर्गादि कृत्वा स्वस्ति न इत्यनेन सर्वत इदं कर्म देवैः सह गवाग्निकुटिकं प्रदक्षिणं
परिक्रम्य नमस्त इत्येतैरेकादशभिरनुवाकैः शूलगधमुपतिष्ठते । प्रथमोत्तमाभ्यां वैतेषा-
मनुवाकानाम् ॥ ११ ॥

अथातो बौद्धविहार एव ॥ १२ ॥

अथेत्यानन्तर्यार्थेऽत इति हेतौ । बौद्धानि पलाशपर्णानि तेषां विहारो विहरणं
मानादेशेषु स्थापनं बौद्धविहारः । कर्मनाम वा । अथ (एव) शब्दोऽवधारणा-
याम् । अनन्तरमुपस्थानात् । पर्णापुटार्थत्वाद्धेतोर्बौद्धविहार एव वक्ष्यते । आनन्तर्यवचन-
मौदनपिण्डव्यापत्तावुपस्थानवन्नित्यत्वार्थम् । प्रमाणमप्येषां कर्म न पिण्डधारणमात्र-
मिति । अनुवचनं पर्णान्तरपुटकरणप्रतिषेधार्थम् । एवकारकरणं विहरणमेव देवताभ्यः

प्रधानाज्ञाग्नौ होम इत्येतदर्थम् । अन्ये बौद्ध्यानि विक्रियन्ते यत्र स बौद्ध्यविहार इत्यासन्ननान्तं कर्म बौद्ध्यविहारः सोऽनन्तरमुपस्थानाद्धविःशेषप्रतिपादनार्थत्वादुच्यते । स एव नात्र स्वाहाकारस्वेऽपि होम इत्येतदर्थमेवकारकरणम् । आनन्तर्यवचनं पूर्वाङ्ग-
त्वाय । तेनेदं प्रतिपत्तिकर्म न कर्मान्तरं फलहेतुकमित्येतदर्थमिति ॥ १२ ॥

गृहपोपस्पृश गृहपाय स्वाहा गृहपुपस्पृश गृहप्यै
स्वाहा द्वारपोपस्पृश द्वारपाय स्वाहा द्वारपुप-
स्पृश द्वारप्यै स्वाहेति चत्वारि पलाशानि
ददाति ॥ १३ ॥

गृहपोपेत्येतैश्चतुर्भिश्चत्वारि पलाशानि ददाति ॥ १३ ॥

देशान्तरे पृथग्वचनसामर्थ्याद्देशैतानि पर्णानि ददाति —

घोषिण उपस्पृशत घोषिभ्यः स्वाहा । निषङ्गिण
उपस्पृशत निषङ्गिभ्यः स्वाहा । अन्वासारिण
उपस्पृशतान्वासारिभ्यः स्वाहा । प्रयुन्वन्त उप-
स्पृशत प्रयुन्वन्त्र्यः स्वाहा । विचिन्वन्त उपस्पृ-
शत विचिन्वन्त्र्यः स्वाहा । समश्नन्त उपस्पृशत
समश्नन्त्र्यः स्वाहेति ॥ १४ ॥

॥ १४ ॥

दशाधापराणि देवसेना उपस्पृशत देवसेनाभ्यः
स्वाहेति ॥ १५ ॥

दशापराणि पलाशानि ददाति देवसेना इत्यनेन मन्त्रेण प्रतिपर्णमावृत्य ॥ १५ ॥

देशान्तरेऽथापराणि दशैव पर्णानि ददाति—

दशैवाधापराणि या आख्याता देवसेना याश्वा-
नाख्याता उपस्पृशत ताभ्यः स्वाहेति ॥ १६ ॥

या आख्याता इत्यनेनाऽऽवृत्य मन्त्रं देशान्तरे दश पर्णानि ददाति । एषकारकरण-
मथशब्दश्चेह वाक्यधर्मत्वादुक्तौ नान्यदस्ति प्रयोजनम् ॥ १६ ॥

अथ पर्णपुटं कृत्वा तस्मिन्नुपस्तीर्णाभिधारितमो-
दनपिण्डमवदाय परोगन्यूतिं गत्वा वृक्ष आसृजते
निषङ्गिण उपस्पृशत निषङ्गिभ्यः स्वाहेति ॥ १७ ॥

अथैतैरेव सादितैः पर्णैः कण्टकादिभिः संतृप्त्य पर्णपुटं कृत्वा तस्मिन्नुपस्तीर्णोदनशेषा-

देकं पिण्डं कृत्वाऽवदायाभिघार्य तमवदाय परोगव्यूतेरध्वानं शन्नोर्धा गोः संचारमूर्ध्नि गत्वा
कस्मिंश्चिद्वृक्ष आसजति निषङ्किण इत्यनेन । अथेति वचनमेतैरेव पुटक्रियार्थम् ॥ १७ ॥

अथोपतिष्ठते नमो निषङ्किण इषुधिमते तस्क-

राणां पतये नम इति ॥ १८ ॥

अथैनमासक्तमुपतिष्ठते नमो निषङ्किण इति । अथैके यावदुक्तेनैतेनोपतिष्ठन्ते कल्पजं
मन्त्रान्तरं मन्यमानाः । अनुवाकशेषेण तृतीयस्य शतरुद्रीयानुवाकस्य तृतीयेन पर्यायेण
सह चतुर्थ्यादर्नमस्कारस्य प्रतीकत्वेन ग्रहणं मन्यमानाः । तत्र । अन्येऽनुवाकशेषेणाव-
चनान्मन्त्रान्तरं मन्यमानाः प्रमाणाभावात्मन्त्रैकदेशोपादानस्य न्याय्यत्वाच्चान्यो नमस्का-
रोऽसन्नेव प्रसिद्ध इति । यावदुक्तेनैवैकेन नमस्कारान्तेनोपतिष्ठते । अधशाब्द आसक्त-
स्यैवोपस्थानार्थम् ॥ १८ ॥

अथ चान्दनसुरोदकाक्षताक्षतगोमयदूर्वास्तम्बमृदु-
म्भरपलाशशमीविकंकताश्वत्थेन गोवालेनेति गाः
प्रोक्षति वृषाणमेवाग्रे शिवो भवेत्यथ शिवो ह्येव
भवति ॥ १९ ॥

अथ प्रतिनिवृत्त्य ततो देशात् । चान्दनस्येदं चान्दनमनुलेपनम् । सुरोदकं वर्ण्यमुद-
कम् । आतपवर्ण्यमित्येके । अक्षता अखण्डिता अक्षता स्तण्डुलाः । गोमयं गोश-
कृत् । दूर्वायाः स्तब्धं दूर्वास्तम्बम्, उदुम्बरादय एकदेशे समुदायशब्दाः शाखाभिधानाः ।
पलाशाभिधायिन इत्येके । लुप्ततैः शब्दैरभिधानं मुख्यमेवेति द्वंद्वैकवज्रावादेकवचनमेव-
कारेण च । गोवालैर्जातिभिर्देशादेकवचनमेव । पूर्वं मिश्रीकृत्य गाः प्रोक्षति । तासां वृषा-
णमेव पुंगवमेषाग्रे प्रथमं प्रोक्षति, पश्चादितराः । शिवो भवेत्येष प्रोक्षणमन्त्रः । प्रति-
द्रव्यमावृत्य वीप्सासंभवात् । वृषाणमेवेत्येवकारकरणं पुं बहुत्वे च प्रधानस्यैव प्राथम्यार्थं
सर्वेषामेवेत्येके । शिवो ह्येव सुखहेतुरेव गवां शूलगवो देवोऽवश्यमेव तास्मिन् कृते
भवतीत्यर्थवादोऽनेनेति शान्त्यर्थं गवां शूलगवमिति प्रतिपादितं भवति । अथेति वचनं
कर्मान्तरबुद्धिनिवृत्त्यर्थम् ॥ १९ ॥

अथ हैनं क्षेत्रपत्यस्य पयसि स्थालीपाकश्च
यित्वाऽभिघार्योद्वांस्य गवां मध्येऽनग्नौ क्षेत्रस्य
पतिं यजति ॥ २० ॥

शूलगवानन्तरमेव क्षेत्रपत्यं क्षेत्रपतिदेवताकं पयसि स्थालीपाकमौपासन एवाऽऽपूर्वि-
केन विधानेन श्रपयित्वा दूर्वामाज्यं च संस्कृत्याभिघार्योद्वांस्य तमादायोपनिष्क्रम्य
गवां मार्गे तप्तमेव साधारणपथि अनग्नौ भूमावेव क्षेत्रस्य पतिं देवतां यजति । अथेति

वचनं शूलगवसंबन्धार्थम् । तदनन्तरमेवावश्यं कर्तव्यमिति क्षेत्रपत्यामिति संकल्पार्थम् ।
उत्तरसंबन्धवहारार्थम् । एनमिति पूर्वापेक्षं पूर्ववदौपासन एवास्यापि श्रवणार्थमनग्नौ
यागादन्यत्र श्रवणं ना भूदिति । क्षेत्रस्य पतिवचनमसमाप्तेन वा देवतेति स्थापनार्थम् ॥ २० ॥

चतुर्षु सप्तसु वा पलाशेषु तथैवाऽऽवाहयति
यथा शूलगवं नूर्ते यजते पाको देवोऽथोपतिष्ठते
क्षेत्रस्य पतिना वयं क्षेत्रस्य पत इत्यथैतस्य
क्षेत्रपत्यस्य ये सनाभयो भवन्ति ते प्राश्नन्ति
यथैवैषां कुलधर्मो भवति ॥ (ख० ९) ॥ २१ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृहसूत्रे विंशतितममश्वे
तृतीयः पटलः ।

चतुर्षु वा सप्तसु वा पर्णपलाशेषु अपरेण होमदेशं स्थापितेष्वायनभूतेषु कुटी-
स्थानीयेषु वा तं क्षेत्रपतिं तथैवाऽऽवाहयति यथा शूलगवम् । आ त्वा वहन्त्व-
स्थनेन मन्त्रेणेत्यर्थः । उपस्पर्शनोदकदानं चाऽऽवाहनातिदेशेनैवातिदिश्यते दृष्टार्थत्वा-
दावाहनस्य नेत्यपरे । केचिच्चतुर्षु सप्तसु वा पलाशेष्विति पूर्वाङ्गं मन्यन्ते । तेषां
पर्णेषु होमः । तत्रानज्ञाविति वचनमनर्थकं स्यात् । तस्मादुत्तराङ्गमेव । नूर्ते यजते ।
शीघ्रं यजते । कुतः । यतः स देवः पाकः पचनशीलस्तीक्ष्णस्तस्मात् । तत्र प्रयोगः—
परिस्तीर्य होमदेशं तमपरेण कुटीं कृत्वा तत्र यथोक्तं पलाशानि स्थापयित्वा तेष्ववा-
हयति आ त्वेति । शर्वेत्येतस्य क्षेत्रस्य पत इत्यूहः । तत्रोदकं प्रदाय कृत्स्नमेव
चरुमुपस्पर्शयति । उपस्पृशद्वा क्षेत्रस्य पतिः क्षेत्रस्य पतये स्वाहेति । ततोऽम्याहृत्य
चरुमावाहनमात्रमेव वा कृत्वा परिषिच्य होमदेशं दन्व्योपहत्य क्षेत्रस्य पतये स्वाहेति
हुत्वा पुनरग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति सौविष्टकृती जुहोति । ततः परिषेकविसर्गौ ।
अथोपतिष्ठते । क्षेत्रस्य पतिना क्षेत्रस्य पत इति द्वाभ्यां क्षेत्रपतिम् । अथेति पूर्वोपस्थान-
देवताभ्य एवोपस्थानार्थम् । अथैतस्य क्षेत्रपत्यस्य हुतशेषस्यैकदेशम् । पञ्चम्यर्थे विशेष-
लक्षणम् । षष्ठ्यप्राणिविषयत्वात् । ततः किञ्चित्किञ्चिदुपादाय येऽस्य कर्तुः सनाभयो
ज्ञातयो भवन्ति ते प्राश्नन्ति । यथैवैषां ज्ञातीनामिदं प्राशनं कुलधर्म एव भवति तथा
प्राश्नीयुरन्यथा । किमुक्तं भवति । सकुर्यानामेव ज्ञातीनां प्राशनं नान्येषां कुलान्तर-
संक्रान्तानां प्रप्तानां स्त्रीणां नास्तीति । अथवा यथैषां ज्ञातीनामात्मीये कुले प्राशनधर्मः
प्रवर्तते तथा प्राश्नीयुरिति । अथेति वचनं तदानीमेवारण्ये प्राशनार्थं वा ग्रामं प्रविश्य मा
भूदिति । एतस्येति ग्रामनिर्देशार्थम् । क्षेत्रपत्यस्येति शूलगवस्यातिरिक्तस्यापि प्राशन-

निवृत्त्यर्थम् । पूर्वेषां प्रतिषिद्धं हि । समाप्तं शूलगवम् । कौषीताकिनां वाजसनेयिनीं च ब्राह्मणे दृष्टत्वाच्छ्रौतमिदं न स्मर्तम् । अतस्तद्वेषे श्रौतमेव प्रायश्चित्तं कार्यम् ॥२१॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां भ्रातृदत्ताचार्यविरचितायां वृत्तौ
विंशतितमप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

=====

अथ विंशतितमप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

-----:0:-----

अमावास्यायामपराह्णे मासिकमपरपक्षस्य वाऽयु-
क्ष्वहःसु ॥ १ ॥

मासे भवं मासिकं श्राद्धम् । तदमावास्यायां तिथावन्त्येवपरपक्षस्यायुक्ष्वहःसु अपराह्णे कार्यम् । फलस्यानाम्नानादकर्मणि लोक उपालम्भाच्च मासिकादीनि नित्यानि । अत्र कालनियमनिमित्ता द्रव्यनिमित्ताश्च फलविशेषादेव विधयो धर्मेषूक्ताः । यथा प्रथमेऽहनि स्त्री प्राचं तिलमपम्रीहियवा उदीच्यवृत्तिस्त्वासनगतानामित्यादीनि तानि प्रेक्ष्याणि ॥ १ ॥

पितृभ्योऽम्भसं संस्कृत्य दक्षिणाग्रान्दर्भानासना-
नि कल्पयित्वा ब्राह्मणाञ्जुचीमन्त्रवतः सम-
ङ्गानयुज आमन्त्रयते योनिगोत्रमन्त्रासंब-
न्धान् ॥ २ ॥

अथ पितृभ्यो होमभोजनार्थमन्नं संस्कृत्य दक्षिणाग्रान्दर्भान्ब्राह्मणानामासनार्थं कल्पयित्वा ब्राह्मणाञ्जुचीनागन्तुकसहस्रदोषरहिताभियमवतश्च । मन्त्रवतो विद्यावतो नियमवत इत्येकेषाम् । शुचित्वं दोषाभावं एव । समङ्गाननङ्गविकलान् । अयुजस्त्रिप्रभृतीनयुक्संख्याकान् । योनिगोत्रमन्त्रैरात्मनोऽसंबन्धान् । योनिर्संबन्धा मातुलमातामहप्रभृतयः । गोत्रसंबन्धाः सगोत्राः । मन्त्रसंबन्धा ऋत्विक्शिष्याचार्याः । एवंप्रकारानामन्त्रयते ये धर्मेषूक्ताः । तृतीयमामन्त्रणं तदिह बहुवृत्तानाम् । अथाणामेकैकस्यैकैकस्त्रयस्त्रयो वा पुरुषा उक्ताः । सर्वेषामेकः प्रतिषिद्धः । तस्माग्निप्रभृतयः षड्भ्योऽयुजो ग्राह्याः । वृद्धौ फलभूयस्त्वमेव । दुर्भक्षोऽभक्तदाने वा सर्वेषामेकोऽपि प्रतिभूतः काममन्नाद्य इति ॥ २ ॥

नार्थापेक्षो भोजयेत् ॥ ३ ॥

अर्थापेक्षः प्रयोजनापेक्षः प्रयोजनपेक्षमाणोऽस्मिन्भोजन इदं मम कार्यं भविष्यतीति न भोजयेत् । अण्कर्मणि चेति भविष्यति काले क्रियायां क्रियार्थायामुपपदेऽण् । वैश्वदेवपू-

र्वकं च पितॄणां भोजनमेकेषामुक्तम् । द्वौ देवे श्रीन्पित्र्य एकैकमुभयत्र वेति विरोधाभा
वादिच्छासस्तस्यापि संग्रहः । तथा सति पूर्वं वैश्वदेवानामन्त्र्य पश्चात्पित्र्यानामन्त्रयते ।
ब्राह्मणानां गुणदोषबलानलं च धर्मेषूक्तं तदुत्प्रेक्ष्यम् । पूर्वशुर्बाह्मणाश्वेवेद्योत्तरेद्युः प्रातः
पुनर्निवेद्यैवं तृतीयमामन्त्रणं कृत्वा श्मश्रूणि वापयित्वाऽभ्यञ्जनं स्नापनीयं च दत्त्वा
स्नापयित्वा ॥ १ ॥

अग्निमुपसमाधाय दक्षिणाप्रागग्रैर्देभैरग्निं परिस्ती-
र्यैकपवित्रान्तर्हितायामाज्यस्थाप्यामाज्यं स-
स्कृत्य प्रसव्यं परिषिष्यौदुम्बरमिधमभ्याधा-
यौदुम्बर्या दर्ष्या जुहोति ॥ ४ ॥

यज्ञोपवीती अग्निमौपासनमुपसमाधाय तं दक्षिणाप्रागग्रैर्देवैः परिस्तीर्य प्रागुदगग्र-
क्षपपश्चात्पुरस्ताच्च दक्षिणाप्राङ्कृत्वा परिस्तीर्य पात्रप्रयोगकाल औदुम्बरमिधमौदुम्बरीं
च दर्षामुपस्तरणाभिचारणार्थं स्तुवं मेक्षणं वाऽधिकं प्रयुनक्ति । पूर्वपदेव परिषयः ।
पवित्रकरणकाल एकदर्षं पवित्रं कृत्वाऽऽज्यसंस्कारकाले तेनैव पवित्रेणान्तर्हितायामा-
ज्यस्थाप्यामाज्यं संस्कृत्यैकपवित्रेणाऽऽज्यं संस्कृत्येति वाच्ये गुरुनिर्देशः प्रदर्शनार्थः ।
तेन प्रणीतादिपवित्रकार्यं तेनैव स्यात् । ततः प्राचीनाधीतिना ब्राह्मणान्कृतपादशौचा-
नाचान्तान्दत्तेष्वासनेषूदङ्मुखान्प्रागपवर्गान्पित्रे पितामहाय प्रपितामहायेति संकल्प्यैकै-
कस्य त्रींश्रींस्त्रीन्वा प्रागपवर्गमुपवेशयेत् । प्राप्नोतु भवानिति कर्ता ब्रूयात् । प्राप्नवानि-
तीतरे प्रत्याहुः । यदि सन्ति वैश्वदेवास्तानपि प्राङ्मुखान्पूर्वं पितृभ्य उदगपवर्गं वृद्धक-
मेणोपवेशयति । पित्र्येभ्यो यत्क्रियते तत्सर्वं वैश्वदेवेऽपि प्रथमं कर्तव्यमिति तिलोदक-
वर्जं यज्ञोपवीतिनैव । एष प्रदेशः प्राचीनाधीत्येकपवित्रान्तर्हिते तेजसे मृन्मये वा
पात्रेऽप आनीय तिलानोप्य च्छादयति । नास्य प्रचलनम् । अतस्तिलोदकं पात्रान्तरे-
णोपादायाऽऽसनगतानां हस्तेष्वानयति । अमुष्मै स्वधाऽमुष्मै स्वधेति पित्र्येषु पितु-
र्नाम गृह्णाति । पितामहार्थेषु पितामहस्य प्रपितामहार्थेषु प्रपितामहस्य । एकत्वे तस्यैव
हस्ते श्रीण्युदपात्राणि निनयति । त्रयाणां नामानि गृहीत्वा । ततः शुद्धोदकं प्रयच्छति ।
एतस्मिन्काले गन्धपुष्पधूपदीपाच्छादनादीनां दानं तेभ्यः कर्तव्यम् । ततोऽनुप्रकीर्य
तिलानुद्धरिष्याम्यग्नौ च करिष्यामीति ब्राह्मणानामन्त्रयते । काममुद्धियतां काममग्नौ
च क्रियतामिति तैः प्रत्युक्तो होमार्थमन्नमुद्धृत्य निधाय यज्ञोपवीती परिधिपरिधानादि
प्रपद्यते । एवं शास्त्रान्तरे दृष्टम् । प्रागुपसमाधानादुपवेशनाद्युद्धरणान्तं कार्यमिति
स्तुवेन यागस्य होमकर्मणः कर्तव्यत्वादित्येकै । परिषेककाले देवसवितरित्यनेन यः

परिषेकस्तं प्रसज्यं परिषिच्यौदुम्बरमिधमभ्याधायौदुम्बर्या दत्त्वा जुहोत्याधारादि-
होमान् ॥ ४ ॥

आज्यभागान्तं कृत्वा प्राचीनावीती पितृनावा-
ह्यस्यायात पितरः सोम्या गम्भीरैः पथिभिः
पूर्यैः । प्रजामस्मभ्यं ददतो रयिं च दीर्घावुत्वं
च श्रतशारदं वेति ॥ ५ ॥

आज्यभागान्तं कर्म कृत्वा प्राचीनावीती भूत्वा पितृनावाहयति आयात पितर
इत्यनेन ॥ ५ ॥

एतामेव दिशमभ्यपः प्रसिञ्चत्यापो देवीः प्रहि-
णुतामग्निमेतं यज्ञं पितरो नो जुषन्ताम् । मासी-
मामूर्जमूतये भजन्ते ते नो रयिं सर्ववीरं निच-
च्छन्तिवति ॥ ६ ॥

एतामेव दिशं दक्षिणां प्रत्यपः प्रसिञ्चति । यथा दूरं गच्छन्ति तथाऽञ्जलिना सिञ्चति
आपो देवीरित्यनेन । दक्षिणाः पितरो दक्षिणावृद्धिं पितृणामिति दर्शनादेवेति दिशं दक्षि-
णाभिः गम्यते । एवकारकरणमावाहनमपि तामेव दिशमाभिमुख्येन कियत इति
ज्ञापनार्थम् ॥ ६ ॥

यज्ञोपवीती व्याहृतिपयन्तं कृत्वा प्राचीनावीती
जुहाति सोमाय पितृमते स्वधानमो यमाथाङ्गिर-
स्वते पितृमते स्वधानमो याः प्राचीः संभवन्त्याप
उत्तरतश्च याः । अङ्गिर्विश्वस्य भुवनस्य धर्माभि-
रन्तरन्यं पितुर्दधे स्वधानमः । अन्तर्दधे पर्वतैरन्त-
र्धत्वा पृथिव्या दिवा दिग्भिरनन्ताभिरुतिभि-
रन्तरन्यं पितामहादधे स्वधानमः । अन्तर्दध
क्रतुभिरहोरात्रैः सुसंधिभिः । अर्धमासैश्च मासै-
श्चान्तरन्यं प्रपितामहादधे स्वधानम इति ॥ ७ ॥

अथ यज्ञोपवीती व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा पुनः प्राचीनावीत्याज्येनैव जुहोति । सोमाय
पितृमत इति यथोक्तं षोडशाऽऽज्याहुतीः । स्वधानमस्कारस्य प्रदानार्थत्वात्सर्वत्र तद्वत्सु
नास्ति स्वाहाकारः ॥ ७ ॥

अथ नामधेयैर्जुहोति अमृष्यै स्वधानमोऽमृष्यै
स्वधानम इति । यन्मे माता प्रलुलोभ चरत्यननु-
व्रता । तन्मे रेतः पिता वृद्धक्तामाश्रुत्योपपद्य-
तां स्वधानम इत्येवं द्वितीया तथा तृतीयां यन्मे

पितामही यन्मे प्रपितामहीति मन्त्रः संनमति
 ॥ (स्व० १०) ॥ ये चेह पितरो ये च नेह
 याश्च विश उ च न प्रविष्ट । अग्रे तान्वेत्थ
 यदि ते जातवेदस्तथा प्रप्तः स्वधया मदन्तु स्व-
 धानमः । यद्वाः ऋष्यादङ्गमदहृष्टोकानयं प्रणय-
 ज्ञातवेदाः । तद्वोऽहं पुनरावेशयाम्यरिष्टाः सर्वै-
 रङ्गैः संभवत पितरः स्वधानमः । ब्रह्माऽऽज्यं
 जातवेदः पितृभ्यो यत्रैतान्वेत्थ निहितान्पराके ।
 आज्यस्य कूल्या उप तान्सरन्तु सत्या एषामा-
 शिषः सन्तु कामैः स्वधानमः । इत्येवं द्वितीयां
 तथा तृतीयां पितामहेभ्यः प्रपितामहेभ्य इति
 मन्त्रः संनमति ॥ ८ ॥

अथात्र नामधेयैर्जुहोति । इहायशब्दः पूर्वसंबन्धार्थः । तेन पितृपितामहप्रपिताम-
 हनामधेयैश्चतुर्थ्यन्तैर्होतव्यम् । जुहोतिवचनं द्विपितृकस्यापि होमभ्यावृत्तिनिवृत्त्यर्थं
 न तस्य द्वाभ्यां नामधेयाम्यां यथाहृष्टणं समस्ताद्विचतुर्थ्यन्ताभ्यां होतव्यम् । यन्मे
 माता यन्मे पितामही यन्मे प्रपितामहीति । अत्रोहप्रदर्शनार्थत्वात्पितृशब्दस्यापि पिता-
 महप्रपितामहशब्दाभ्यामूहः कार्यः । पितामहो वृक्तां प्रपितामहो वृक्तामिति ।
 ब्रह्माऽऽज्यमित्यत्रापि पितामहेभ्यो यत्रैतानिति संनामः ॥ ८ ॥

एवमग्नस्य जुहोति ब्रह्ममिति मन्त्रः संनमति
 ॥ ९ ॥

यथैवाऽऽज्यस्याऽऽहुतयस्तथाऽग्नस्य जुहोति । तत्रैतावान्विशेषः । ब्रह्मं जातवेद
 इति मन्त्रं संनमति । अत्रापि प्रदर्शनार्थत्वादग्नकूल्या इत्यूहः । केचित्तत्र मृष्यन्ति
 श्राद्धस्तथैव तस्य कूल्याऽस्तीतिनाऽर्थवादत्वादवषाया भेदस इति शब्दान्तरदर्शनादुपस्त-
 रणाभिन्नारणार्थेनाऽऽज्येन द्वयत्वस्य विद्यमानत्वाच्च । अत्रैके वर्जयन्ति । पूर्वानुक्रान्ताः
 षोडशाऽऽज्याहुतीरग्नस्य जुहोतीति । अपर आनन्तर्योद्ब्रह्माऽऽज्यमित्येतास्माभेव तिसृणा-
 मिति । उदीच्यानामपि पाठः । एवं ते पठन्ति । अथाऽऽज्यस्य जुहोति । ब्रह्माऽऽज्यं
 जातवेद इति । तत्रायशब्द आज्यस्य ग्रहणं चैवमग्नस्य जुहोतीत्यत्र तास्माभेव संग्रह-
 यार्थः ॥ ९ ॥

अथ सौविष्टकृती जुहोत्यग्नये कव्यवाहनस्य
 स्विष्टकृते स्वधानमिति ॥ १० ॥

अथ सौविष्टकृतीमाहुति जुहोति अग्नये कव्यवाहनायेत्यनेन । अत्रापि पूर्ववदशब्दो
वारुण्यादीनिवृत्त्यर्थः । एवमग्नयेत्यनुवर्तनादग्नेनैव सौविष्टकृतीम् । आज्येनेत्येके ।
ततो यज्ञोपवीती परिषेकादिकर्मशेषं समापयेत् ॥ १० ॥

अथाक्षमभिमृशति पृथिवी ते पात्रं द्यौरपिधानं
ब्राह्मणस्त्वा मुखे जुहोमि ब्राह्मणानां त्वा
प्राणापानयोर्जुहोम्यक्षितमसि मा पितृणाम् क्षेष्टा
अमुत्रामुष्मिष्ठोके । पृथिवी समा तस्याभिरुपद्रष्टा
दत्तस्याप्रमादाय । पृथिवी ते पात्रं द्यौरपिधानं
ब्राह्मणस्त्वा मुखे जुहोमि ब्राह्मणानां त्वा
प्राणापानयोर्जुहोम्यक्षितमसि मा पितामहानां
क्षेष्टा अमुत्रामुष्मिष्ठोके० । अन्तरिक्षं समं तस्य
वायुरुपद्रष्टा दत्तस्याप्रमादाय । पृथिवी ते पात्रं
द्यौरपिधानं ब्राह्मणस्त्वा मुखे जुहोमि ब्राह्म-
णानां त्वा प्राणापानयोर्जुहोम्यक्षितमसि मा
प्रपितामहानां क्षेष्टा अमुत्रामुष्मिष्ठोके । द्यौः समा
तस्याऽऽदित्य उपद्रष्टा दत्तस्याप्रमादायेति ब्राह्म-
णानुपस्पर्शयति प्राणे निविश्यामृतं जुहोमीति ॥
(ख० ११) ॥ ११ ॥

अथ प्राचीनावीती ब्राह्मणमोजनार्थमक्षमभिमृशति पृथिवी ते पात्रमित्येतैः । यदाऽ-
ग्नौ हुतशेषमक्षमभिमृशतीति बहुवचनानां हुतशेषादपि किञ्चित्प्रक्षिप्यावमृशेत् । अथ-
शब्दो होमार्पादत्तादस्यान्यत्वस्यापनार्थः । अथ पूर्ववद्ब्राह्मणेभ्यस्तिष्ठोदकं प्रदाय
शुद्धोदकं च ततोऽक्षं प्रदायाकुष्ठेनोपस्पर्शयति प्राणे निविश्येत्यनेन प्रतिपूरणमावर्त्य
मन्त्रम् ॥ ११ ॥

भुञ्जानान्समीक्षते ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वा-
येति ॥ १२ ॥

भुञ्जानानां ब्राह्मणानां ब्रह्मणि म इत्यनेन समीक्षते । तृप्तान्ब्राह्मणान् मधु वाता
इत्येतत्तृचं यज्ञोपवीती श्रावयेत् । अक्षमभिमदन्तेत्येतां स्वधामुक्त्वाऽन्यानि ब्राह्मणानि
शास्त्रान्तरे दर्शितानि ॥ १२ ॥

भुक्तवतोऽनुमव्रज्य शेषमनुज्ञाप्योदकुम्भं दर्भमुष्टिं
चाऽऽदाय दक्षिणपूर्वमवान्तरदेशं गत्वा दक्षि-

नाग्रान्दर्भानास्तीर्य तेष्ववाचीनपाणिर्दक्षिणाप-
वर्गास्त्रीनुदकाञ्जलीं निनयति मार्जयन्तां पितरः
सोम्यासो मार्जयन्तां पितामहाः सोम्यासो
मार्जयन्तां प्रपितामहाः सोम्यास इत्यसावव-
नेनिरुद्धासाववनेनिरुद्धेति ॥ १३ ॥

भुक्तवाम् शेषादन्नात् किञ्चिदुपादाय निहितशेषेण सह पिण्डाग्निधायावशिष्टमाचा-
न्तेषु आशयेष्वक्षं प्रकीर्य तेष्वस्तिलोदकं पूर्ववत्प्रदाय शुद्धोदकं च । ततोऽक्षतान्प्रदाय
यथाशक्ति दक्षिणां दत्त्वाऽक्षय्यमस्त्विति वाचयित्वा तिलोदकशेषं निनीय स्वधाऽ-
स्त्विति मूयादस्तु स्वधेतीतरे । तत उत्थाप्य प्रसाद्योपसंगृह्य तान्भुक्तवतो गच्छतोऽनु-
प्रज्य शेषमनुज्ञाप्यानुगतः प्रदक्षिणीकृत्य प्रत्येत्योदकुम्भं दर्भमुष्टिं चाऽऽदाय दक्षिण-
पूर्वमवान्तरदेशं गत्वा तान्दर्भान्दक्षिणपूर्वतोऽग्निं दक्षिणाग्रान्संस्तीर्य दक्षिणपूर्वमवान्त-
रदेशं गत्वेत्युदीच्यानां पाठात्तेषु दर्भेषु अवाचीनपाणिरथ आवृत्तपाणिः पित्र्येण तीर्थेन
दक्षिणांस्त्रीनुदकाञ्जलीं चिषु देशेषु निनीय मार्जयन्तामित्येतैः प्रतिमन्त्रम् । असाववनेनि-
रुद्धेत्येतैर्नामग्रहणम् ॥ १३ ॥

तेष्ववाचीनपाणिर्दक्षिणापवर्गास्त्रीन्पिण्डान्ददाति ॥ १४ ॥

तेषु नियतस्थानेषु अवाचीनपाणिर्दक्षिणापवर्गांन्पिण्डान्ददाति ॥ १४ ॥

कथम्—

एतत्ते ततासाविति पित्रे पिण्डं ददात्येतत्ते
पितामहासाविति पितामहायैतत्ते प्रपितामहा-
साविति प्रपितामहाय तूष्णीं चतुर्थं स कृता-
कृतः ॥ १५ ॥

एतत्ते ततासाविति पितुर्नाम गृहीत्वा पित्रे पिण्डं ददाति । एतत्ते पितामहासाविति
पितामहाय । एतत्ते प्रपितामहासाविति प्रपितामहाय । सर्वेषु ये च स्वामन्वित्यनुवक्तः ।
सर्वेषु वेहानुक्रान्तास्तुक्रंस्यमानेषु संभुद्ध्या नामग्रहणम् । तत्र तेष्ववाचीनपाणिर्दक्षिणा-
पवर्गमेतत्ते ततासाविति पित्रे पिण्डं ददातीत्येवं लघुना सिद्धे पिण्डान्ददातीति वचनं
चतुर्थस्यापि निनयनस्थान एव दानार्थम् । इतरथा त्रीनिति वचनात्तस्यानिनयनं
स्याद्धि । तूष्णीं चतुर्थं पिण्डं दद्यात्, स कृताकृतः । स तु कृताकृतो वैकल्पिक
इत्यर्थः । तूष्णींग्रहणं मन्त्रनिवृत्त्यर्थम् । अवचनादेव सिद्धिरिति चेत्तत्र । निनयनादीना-
मविशेषोपदेशान्मन्त्रप्रसङ्गात् । प्रधानस्य तूष्णींवचनात्तद्वशावर्तित्वात्तेषामपि तूष्णी-
कत्वात् ॥ १५ ॥

अथ यदि नामधेयानि न विद्यात्स्वधा पितृभ्यः
पृथिवीषज्ञश्च इति पित्रे पिण्डं ददाति स्वधा
पितृभ्योऽन्तरिक्षसज्ञश्च इति पितामहाय स्वधा
पितृभ्यो दिविषज्ञश्च इति प्रपितामहाय ॥ १६ ॥

अथ यदि पितॄणां नामधेयानि न विद्यात्स्वधा० वज्ञश्च इत्येतैः पित्रादिभ्यः पिण्डा-
न्द्द्यात् । नामधेयानीत्येकशेषनिर्देशस्तेनैकस्थ द्वयोस्त्रयाणां वा नाम्नो विस्मरण एतैरेव
दानम् । अधश्चक्रेन च पृथगधिकारः । पूर्वेषां मन्त्राणां व्यतिषज्य जित्वा मा भूदित्ये-
तदर्थम् । कुतः । अस्मिन्पक्षे मार्जयन्तामित्येव निनयनमन्त्रा मनेयुरर्थात् ॥ १६ ॥

अत्राऽऽञ्जनाभ्यञ्जने वासश्चापिण्डं
ददाति ॥ १७ ॥

अत्राऽऽञ्जनमभ्यञ्जने वासश्च प्रतिपिण्डं ददाति । अयेति वचनं कालनियमार्थम् ।
कालान्तरे पिण्डपितृवज्जददर्शनात् । तेन ज्ञायते तत्रोक्तः पिण्डदानोपायो द्विपितृकादीना-
मिहापि भवतीति । आञ्जनाभ्यञ्जनयोरेव समासवचनं क्रमनियमार्थम् । तयोरेनुपिण्ड-
मिति वचनाच्चतुर्थे स्यात्प्राप्तिरित्याशङ्क्येत तत्रिवृत्तयर्थं ददातीत्युच्यते ॥ १७ ॥

आङ्क्ष्वासावाङ्क्ष्वासाविति त्रिराञ्जनम् ॥ १८ ॥

आङ्क्ष्वासाविति त्रिराञ्जनमपिण्डं ददाति । तूष्णीं चतुर्थम् । त्रिग्रहेण प्रतिपिण्डं
तृतीयार्थम् ॥ १८ ॥

अभ्यङ्क्ष्वासावभ्यङ्क्ष्वासाविति त्रिरभ्य-
ञ्जनम् ॥ १९ ॥

अभ्यङ्क्ष्वासाविति त्रिरभ्यञ्जनमपिण्डं दद्यात् । तूष्णीं चतुर्थम् । तैलमभ्यञ्जन-
मस्तिषत्येके । अविदितनामधेयानि छुष्यन्ते । ततादिभिर्वा शब्दैरुपलसयेत् ॥ १९ ॥

एतानि चः पितरो वासाः स्यतो नोऽन्यत्पितरो
मा यूद्वमिति दशामूर्णास्तुका वा छित्वा
न्यस्यति पूर्वं वयसि ॥ २० ॥

एतानीत्यात्मनो वाससो दशामूर्णास्तुका वा कम्बलस्य छित्त्वाऽनुपिण्डे न्यस्यति ।
पूर्वं आत्मनो वयसि पञ्चाशद्वर्षतायाः । तूष्णीं चतुर्थे ॥ २० ॥

स्वं लोम छिद्योत्तरे ॥ २१ ॥

स्वं लोम छिद्योत्तरे वयसि पञ्चाशद्वर्षताया ऊर्ध्वं मन्त्रेणैव न्यस्यति न दशोर्णा-
स्तुकामपि । अनन्तरवचनादेव सिद्धे पूर्वोत्तरग्रहणं वयस्त्रित्वं केषांश्चिदिहोक्तं तस्मा
भूदिहोत्तर आयुषीतरयोर्द्वित्वविषयत्वादिति ॥ २२ ॥

अथ पात्रं संक्षाल्य पुत्रान्पौत्रानभितर्पयन्तीरापो
मधुमतीरिमाः स्वर्धा पितृभ्यो अमृतं दुहानाः ।
आपो देवीरुभयास्तर्पयन्तु नदीरिमा उदन्वती-
रेतरिचमीः सुतीर्थ्या अमुष्मिह्लोक उप वः क्षर-
न्निवाति प्रसन्नं परिषिच्य न्युब्जपात्रं पाणी च्य-
स्यस्य दक्षिणमुत्तरमुत्तरं च दक्षिणं नमो वः
मित्ररो रसायेति नमस्कारैरुपनिष्ठते ॥ २३ ॥

अथ यत्र पिण्डार्थोदन उद्धृतस्तत्पात्रं संक्षाल्योदकेन सम्पक् प्रक्षार्य पुत्रानित्य-
नेन तेनोदकेन सर्वापिण्डानुपयम्य प्रसन्नं परिषिच्य तत्पात्रं न्युब्जं निवीतं कृत्वा
पाणी व्यत्यस्य पाण्योरकुलीनां व्यतिषक्तं कृत्वा दक्षिणमुत्तरमुत्तरं च दक्षिणं बाहिर्भूत-
पृष्ठौ पाणी कृत्वेत्येके । एवंभूतेन नमस्कारेणाञ्जलिना नमो वः पितर इत्येतैर्नमस्कारैः
पितृनुपनिष्ठते । षडेते नमस्काराश्चतुर्ध्वन्तास्तेषु सर्वेषु पितरो नमो वो य इत्यादेरनु-
षङ्गः प्राक्प्राज्ञापत्याया इत्येके । यथापाठमेव प्राक्प्राज्ञापत्याया नमस्कारोऽन्त्य इत्य-
परं । अथशब्दः पिण्डाधिकारनिवृत्त्यर्थः । तेनोक्तं तन्त्रेण सर्वेषां सकृत् परिषेक
इति । प्रतिपिण्डमपि केचिदिच्छन्ति । इह पिण्डपितृयज्ञपटले च तुल्यग्रन्थेषु तत्रोक्तं
व्याख्यानमिह द्रष्टव्यम् । इहोक्तं च तत्रापि ॥ २३ ॥

तत उदकान्तं गत्वा मीनुदकाञ्जलीभिनयति
॥ (ख० १२) ॥ एष ते तत मधुमां उर्मिः
सरस्वान्यावानग्निश्च पृथिवी च तावत्पस्य मात्रा
तावानस्य महिमा तावन्तमेनं भूतं ददामि यथाऽ-
ग्निरक्षितोऽनुपदस्त एवं मयं पित्रेऽक्षितोऽ-
नुपदस्तः स्वधा भवतां तं स्वधा-
मक्षितं तैः सहोपजीवासावृचस्ते महिमा । एष
ते पितामह मधुमां उर्मिः सरस्वान्यावान्वायु-
श्चान्तरिक्षं च तावत्पस्य मात्रा तावानस्य महिमा
तावन्तमेनं भूतं ददामि यथा वायुरक्षितोऽनुपदस्त
एवं मयं पितामहायाक्षितोऽनुपदस्तः स्वधा
भवतां तं स्वधामक्षितं तैः सहोपजीवासौ यजू-
धि ते महिमा । एष ते प्रपितामह मधुमां उर्मिः

सरस्वान्यावानादित्यश्च द्यौश्च तावत्यस्य भ्रात्रा
 तावानस्य महिमा तावन्तमेनं भूतं ददामि यथाऽऽ-
 दित्योऽसितोऽनुपदस्त एषं पश्यां प्रपितामहाया-
 सितोऽनुपदस्तः स्वधा भवतां तस्वधामसितं
 तैः सहोपजीवासौ सामानि ते महिमेति प्रत्येत्य
 प्रतिष्ठितमुदपात्रेणोपप्रवर्तयति परायात पितरः
 सोम्या गम्भीरैः पथिभिः पूज्यैः । अथ मासि
 पुनरायात नो भृहान्हविरस्तु सुमजसः सुवीरा
 इति ॥ २४ ॥

तत उदकसमीपं गत्वा एष ते तत एष ते पितामह एष ते प्रपितामह इत्येतैः
 प्रतिमन्त्रं श्रीनुदकाञ्जलीन्दक्षिणापवर्गाभिनयति पित्रादिभ्यः । तत इति वचनं तूष्णीं
 चतुर्थमित्याशङ्कानिवृत्त्यर्थम् । प्रत्येत्योदकान्तात्प्रतिष्ठितं स्मार्त्तानिष्कासमुदपात्रेण सहो-
 दकमासिच्य सकृन्निष्कासस्तस्य सोदकं पात्रं पूरयित्वा परायात इत्यनेन उपप्रवर्तयति
 पिण्डानां समीपे दक्षिणापवर्गं निनयतीत्यर्थः । प्रत्येत्येत्येति वचनमुदकाञ्जलिदेश एवा-
 पवर्तनं मा भूदिति । एतावत्कृत्वा सर्वेषु दत्तेषु सर्वात्मनः शेषं समवद्यायाश्रियादित्ये-
 तत्कर्तव्यम् । समासं मासिकम् ॥ २४ ॥

एतेन माध्यावर्षं व्याख्यातम् ॥ २५ ॥

एतेन मासिकेन माध्यावर्षं श्राद्धं व्याख्यातम् । माध्यावर्षः प्रोष्ठपक्षो मासस्तत्र
 मध्यं माध्यावर्षम् । तत्रापि प्रसेक उदपात्रोपप्रवर्तनं च न स्तः । इदं च मासिके क(सिक-
 वत्क)र्तव्यम् ॥ २५ ॥

तत्र मासं नियतम् ॥ २६ ॥

तत्र माध्यावर्षं श्राद्धे मासं नियतं भवति मासिके चानियतम् ॥ २६ ॥

मासस्याभावे शाकम् । (ख० १३) ॥ २७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रे विंशतितमप्रश्ने
 चतुर्थः पटलः ।

मासस्याभावे शाकं प्रतिनिधित्वेन नियतं भवति ॥ २७ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
 वृत्तौ विंशतितमप्रश्ने चतुर्थः पटलः ।

अथ विंशतितमब्रह्मे पञ्चमः पटलः ।

अष्टकां व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अष्टका नाम नित्यः पितृकार्यसमुदायः । तं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

माध्याः पौर्णमास्या योऽपरपक्षस्तस्याष्टमीमेका-
ष्टकेत्याचक्षते ॥ २ ॥

मध्यामिः प्रायेणोपयुज्यते सा माधी । माधमासे पौर्णमासीत्यर्थः । तस्याः समीपे
योऽपरपक्षस्तस्याष्टमीमेकाष्टका इत्याचक्षते लौकिकाः । एका प्रधानाष्टका । यथैक-
पुरुष इति प्रधानपुरुष उच्यते । किमपेक्ष्य प्राधान्यम् । हेमन्ताशिशिरयोश्चतुर्णामपर-
पक्षाणां याश्चतस्रोऽष्टम्यस्ताः सर्वा अष्टकास्ता अपेक्ष्य । किमर्थमेतद्वचनम् । तस्याः
पूर्वधुरन्तरेद्युश्च कर्मविधानार्थम् । यद्येवं तस्य सप्तम्यामनूराधैरित्येव वक्तव्यम् । एवं
तर्हि कालसंयोगादष्टकाशब्दः कर्मणि, इदं चाष्टकादीनां प्राधान्यमिति ज्ञापनार्थम् ।
किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । समाख्यासामर्थ्यात्सर्वास्वप्यष्टकेच्छातः कार्या स्याव-
स्थास्तु प्राधान्याक्रियतेषा । किंच एकाष्टकायां दीक्षेत् । एकाष्टकायां क्रयः संपद्यते
इत्यत्राप्यस्याः संप्रत्ययः ॥ २ ॥

ततः पूर्वधुरनूराधयोरपराहोऽग्निमुपसमाधाय
दक्षिणाप्रागग्नेर्दक्षैः परिस्तीर्य पवित्रान्तर्हितानि
कृत्वा चत्वारि त्रींशिरावाणि निर्वपतीममपूषं
चतुःशराब्धं निर्वपामि क्लेशावहं पितृणां सांपराये
देवेन सवित्रा प्रसूता देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽ-
श्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां पितृभ्यः पिताम-
हेभ्यः प्रपितामहेभ्यो जुष्टं निर्वपामीत्येतेनैव पवि-
त्रेण तूष्णीं प्रोक्षणीः सस्कृत्य तूष्णीं प्रोक्ष्य
तूष्णीमवहत्य यथापुरोडाशमेवं चतुर्षु कपालेषु
तूष्णीं श्रपयित्वाऽभिघार्योद्वास्य प्रसव्यं परि-
विच्यौदुम्बरमिध्ममभ्याधायौदुम्बर्या दक्ष्योपस्ती-
र्याभिघारितं दक्षिणाप्राची संततं परं परमवदाय
दक्षिणाप्राची संततं परं परं जुहोति । उलूखला
आवाणो घोषमकृत हविः कृण्वन्तः परिवत्सरीणाम् ।

एकाहके शुभजा वीरवन्तो वयं स्याम पतयो
 रयीणां स्वधा नमः । अपूर्णं देव घृतवन्तमग्ने
 स्वपावन्तं पितॄणां तर्पणाय । यथातथं वह हव्य-
 मग्ने पुत्रः पितृभ्य आहुतिं जुहोमि स्वधा नमः
 अयं चतुःशरावो घृतवानपूषः वयस्वानग्ने राधि-
 मान्बुद्धिमाश्व । प्रतिनन्दन्तु पितरः संविदावाः
 स्विष्टोऽयं सुहुतो ममास्तु स्वधा नम
 हवि ॥ ३ ॥

एकाहकायां पूर्वस्मिन्नहनि सप्तम्यामनूराधेऽपि वचनं माससंदेहनिर्णयार्थम् । प्रायिकं
 चान्ततो विशाखायां ज्येष्ठयां सत्यां भवत्येव । तत्रापराह औपासनयस्त्रिमुपसमाधाय
 तं दक्षिणाप्रागग्रैर्दक्षैः पारिस्तीर्य पात्रप्रयोगकाले चत्वारि कपालानि अन्यानि च पुरोडा-
 क्षार्थानि ब्रह्माणि पात्राण्याधिकानि प्रयुज्य प्राक्पात्रप्रोक्षणादेकपाविद्रेणान्तर्हितानि
 चत्वारि ग्रीहिशरावाणि निर्बपति इमसपूषमित्यनेन । प्रतिशरावं मन्त्रावृत्तिः । चत्वारि
 शरावाणि इति भेदेन निदर्शनाद्ब्रह्मघृणक्ष्वादित्येके । तेषां मन्त्रे चतुःशरावशब्दोऽपूषा-
 पेक्षस्थानं विरुध्यते । अन्ये चतुःशरावपारिमाणान् ग्रीहीन्सकृदेव निर्बपन्ति भेदलिङ्ग-
 विरोधं मन्यमानाः । अत्रापि पूर्ववद्व्याहृतिपर्यन्तं यज्ञोपवीतिना कार्यम् । प्राचीनाधी-
 तिना परम् । मासिकवचनं प्रदर्शनार्थं हि । पारिस्तरणवचनं हि हविःसंस्कारकाले
 प्राचीनाधीतिविकल्पार्थम् । पारिवेकादिवचनमावाहननिवृत्त्यर्थम् । केचित्सिद्धिमोदकाज्ज-
 लिदानाद्यथा मासिक इति सर्वस्यातिदेशमिच्छन्ति । तेषां पारिस्तरणादिवचनानि तस्यैव
 प्रदर्शनार्थानि । तथा सत्यावाहनमपि स्यादेव । श्वोभूतेऽपि शूर्पे पवित्रे संनिधाय निर्ब्र-
 ह्मम् । प्रागभ्युपसमाधामात्प्राग्ग्राहणनिवेदनात्स्थापनान्तमग्नौद्धरणान्तं च करोति ।
 एतेनैव पवित्रेण तूष्णीं प्रोक्षणीः संस्कृत्य । एकस्वरकरणं प्रागूर्ध्वं च पवित्रकार्यं यत्त-
 दनेनैवेत्येतदर्थम् । तान्ग्रीहीस्तूष्णीं त्रिः प्रोक्ष्य पात्राणि च प्रोक्ष्य कृष्णानिनास्तरणादिना
 दशपूर्णमासिकेन विधिना तूष्णीं ग्रीहीनवहृत्य शिफलीकरणान्ते प्रस्तालनं निनीय पेक्ष-
 णादिना यथापुरोडाशमेवं चतुर्षु कपालेषु तूष्णीं अपयिस्था स्तुवं दवीं च संमृज्याऽऽज्यं
 संस्कृत्य पुरोडाशं च तूष्णीयमिधायोद्धास्य सर्वत्र तूष्णींग्रहणमावृत्प्राप्त्यर्थम् । केचिन्म-
 न्त्रेण निरुत्पत्तान्मन्त्रप्राप्त्याशङ्कानिवृत्त्यर्थमित्याहुः । ततोऽनुप्रवेशिताभेतद्ब्राह्मणा इहो-
 पवेशनाद्युद्धरणान्तं कृत्वा परिधाय परिधीन्यसव्यं पारिविच्य औदुम्बरमिधमभ्याधाये-
 ध्माधानलिङ्गादावारवत्ता स्यादाज्यभागान्तं कृत्वा मासिकातिदेशपक्षे पितृनावाह्य नत्वाऽपः

प्रसिद्ध्यति । मासीमामिति लिङ्गविरोधादेतस्मिन्पक्षे नास्त्यावाहनम् । व्याहृतिपर्यन्तं कृत्यो-
दुम्बयौ दृढयोमुपस्तीर्य मध्यादारभ्यापूपस्थ दक्षिणाप्रागपवर्गवर्गवदानानि यथा भवेयुस्तथा
पूर्वणावदानद्वयेन संततमधिच्छिन्नं परं परमवदानद्वयमभिषार्य जुहोति उत्सृज्य ग्रावाण
इत्येतैस्त्रिभिः । पूर्वप्रापीयमेव दर्श्या ॥ १ ॥

अथाग्नस्य जुहोतीयमेव सा या प्रथमा व्योच्छ-
देका तपसा तप्यमाना या प्रथमा व्योच्छदिति
॥ ४ ॥

अथाग्नं पूर्वमुद्धृत्य तस्यावदाय जुहोति । इयमेवेत्येताभिः । स्वधानमस्कारेण सर्व-
प्राष्टक्यामनादिष्टेषु होमः । केषु पठितेषु दर्शनं प्रायेण स्वधानमस्कारे हि पितृणामिति
दर्शनात्पितृभ्यः स्वधाकार ओदपात्रादिति श्रुतेः । स्वाहावचनान्त्वाहाकारेण वेति
केचित् । अथशब्दः पूर्वोद्धृतिसंबन्धार्थः । तेनात्रापि दक्षिणाप्राचीत्येवमादि स्यात् ।
स्वधानमस्कारप्रधानता चास्य प्रयोजनम् ॥ ४ ॥

अपूपस्याग्नस्येति समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य जुहो-
त्यग्नये कव्यवाहनाय स्विष्टकृते स्वधा च
इति ॥ ५ ॥

अपूपस्याग्नस्येति सर्पिर्मिश्रस्य समवदाय सौविष्टकृती जुहोति अग्नये कव्यवाहनाये-
स्थनेन । सर्पिर्मिश्रस्येति वचनमाग्नस्याप्यावेदनार्थम् । उपस्तरणविचारणार्थत्वं आन-
र्थक्यान्मन्त्रवचनं द्वयोर्वदेशार्थम् । एवं श्रोत्रोत्पि । अन्नापस्त्रस्योत्पत्त्यानुवर्तनाद्वारु-
ण्यादीनामभावः ॥ ५ ॥

तं घृणवन्तं मधुमन्तमग्नवन्तं आद्धाभिर्महानेना-
भिमृश्य पिण्डानामाहुता पिण्डान्ददाति ॥ ६ ॥

अथ पारिवेकादिकर्मशेषं समाप्य पुनः प्राचीनावीतमपूपवृत्ताद्यजं कुतश्चेन्नेवाग्नेन मधुना
मिश्रितमित्यर्थः । आद्धाभिमहानेन पृथिवी त इत्येतैरभिमृश्य अग्नयेदग्नयेकवचनम् ।
ततः पिण्डार्थमवच्छिद्य पिण्डानामाहुतोदकुम्भं दर्पमुष्टिं चाऽऽद्वयेत्येवमादिनोपस्था-
नान्तेन पिण्डं ददाति ॥ ६ ॥

तेन ब्राह्मणं विद्यावन्तं परिषेवेष्टि ॥ ७ ॥

अपूपादिनाऽवशिष्टेन ब्राह्मणान् विद्यावतः पूर्वमेवोपवेशितान् परिषेवेष्टि । उपस्पशी-
विना विधिना भोजयति । विद्यावत्त्वमिह भूयोविद्यया । अग्नयेऽपि गुण्य आसिक उत्सा-
स्तेऽपि स्युरेव ॥ ७ ॥

तेभ्यो यथाश्रद्धमक्षं धनं च ददाति ॥ ८ ॥

तेभ्यो मुक्तवद्भ्यो ब्राह्मणेभ्यो यथाश्रद्धमक्षमामं पक्वं धनं च हिरण्यादि दक्षिणां ददाति ॥ ८ ॥

प्रसिद्धमोदकाञ्जलिदानाद्यया मासिके ॥

(ख० १४) ॥ ९ ॥

प्रसिद्धमतिदिष्टमिह ओदकाञ्जलिदानादुदकाञ्जलिनिनयनान्तम् । यथा मासिके तपो-
पस्पर्शनाद्युदकाञ्जलिदानान्तं पिण्डदानस्य कृतत्वात्तद्वर्जमतिदिश्यते । यद्येवं पिण्डानामा-
वृतेति अनुमासिकेनातिदेशो न प्रप्नोति । नैष दोषः । तदप्यपेक्ष्य यथा मासिक इत्युच्यते ।
अथवा आद्याभिमर्शनेनेत्यत्र आद्यग्रहणेन प्रकृते आद्ये याऽऽवृत्त्या भविष्यति । अपवा
स्मार्तस्थातस्य पिण्डदानविरोधाभावात्मासिकस्यैव भविष्यति । शेषमनुज्ञाप्योदकाञ्जली-
क्षिणीय सर्वतः शेषमवद्यायाश्रीयात् । समाप्तं पूर्वेषु कर्म ॥ ९ ॥

श्रोभूते पितृभ्यो गामालभते ॥ १० ॥

श्रोभूत एकादकायां पितृभ्यो गामालभते ॥ १० ॥

कथम्—

अग्निमुपसमाधाय दक्षिणाप्रागग्रैर्दमैः परिस्तीर्यमां
पितृभ्यो गामुपाकरोमि तां मे समेताः पितरो
जुषन्ताम् । मेदस्वतीं घृतवतीं स्वधावतीं सा
मे पितृन्सांपराये धिनोतु स्वधा नम इत्युपाक-
रणीयां हुत्वेकेन बर्हिषेकशूलया च वषाश्रप-
भ्यौदुग्धयोपाकरोति । पितृभ्यस्त्वा जुष्टं प्रोक्षा-
मीति तां प्रोक्षितां पर्याग्निं कृत्वा तामपरेणाग्निं
प्रत्यक्शिरसं दक्षिणापदीं संज्ञपयन्ति ॥ ११ ॥

अत्रापि ब्राह्मणनिवेदनादिस्थापनान्तमतिर्जनान्तं कृत्वाऽपराद्धेऽग्निमुपसमाधाय दक्षि-
णाप्रागग्रैर्दमैः परिस्तीर्य पात्रसंसादनकाले चतुरः शूलानधिकां स्वधितिं च प्रयुज्य मासि-
कवदाज्यसंस्कारान्तं कृत्वा इमां पितृभ्य इत्युपाकरणविधाभाहुतिं हुत्वेकेन बर्हिषेकशूलया
च वषाश्रपभ्यौदुग्धयोपाकरोति पितृभ्यस्त्वा जुष्टं प्रोक्षामीत्यनेन । अथैनामुपाकृतमसं-
स्कृताभिरग्निः प्रोक्षति पितृभ्यस्त्वा जुष्टं प्रोक्षामीत्यनेन । अथशब्द उपाकरणसं-
बन्धार्थः । एतामिति वचनं क्रात्स्न्येनास्याः प्रोक्षणार्थम् । तेनोपरिष्ठादवस्ताव प्रोक्षि-
तव्यम् । पायनमन्तरतः प्रोक्षणार्थम् । तां प्रोक्षितामुष्मुकेन अग्निः पर्याग्निं कृतामपरेण
तमग्निं प्रत्यक्शिरसं दक्षिणापदां निपात्य संज्ञपयन्ति । नहुवचनमनियतकर्तृकत्वार्थम् ।
प्रोक्षितामिति वचनं पर्याग्निकरणेन प्रोक्षणसंबन्धार्थम् । तेन प्रोक्षणमपि पर्याग्निकरणव-

चित्यम् । तेन संबन्धादुपाकरणवदेव यस्मिन् कुर्वन् संज्ञयति । प्रोक्षणोपाकरणादेः केषां-
चिदभाव इति । अत्र दक्षिणेनाग्निमित्युदीच्यानां पाठः ॥ ११ ॥

संज्ञप्तायै तूष्णीमद्भिः प्राणानाप्याय्य तूष्णीं
वपां हृदयं मतस्ते च्छरति ॥ १२ ॥

संज्ञप्तायास्तस्यास्तूष्णीमद्भिः प्राणानाप्याय्य तूष्णीं वपां हृदयं मतस्ते च्छरन्ति ।
संज्ञप्ताया इति स्वयं संज्ञपननिवृत्त्यर्थम् । चतुर्थी वृत्त्यर्थे । तूष्णींवचनं यामु(पशु)-
वर्तिन्य(१) आवृतः प्राप्ते । तेन आगादिक्रमेणाऽऽप्यायनं तृणान्तर्धानादिना वयोद्धरणं च
स्याताम् ॥ १२ ॥

औदुम्बरा वपाश्रवण्या वपां अपयत्यौदुम्बरेषु
शूलेषु पृथगितराणि ॥ १३ ॥

औदुम्बरा वपाश्रवण्याऽस्मिन्नग्नौ वपां अपयति । उपर्याज्यमासिच्यौदुम्बरेषु शूलेषु
पृथगितराणि हृदयं मतस्ते च्छरति । पृथगितराणीत्येके । एकस्मिन्नपि शक्यत्वा-
च्छ्रवणस्य ॥ १३ ॥

अपयित्वाऽभिघार्योद्वास्य प्रसव्यं परिषिच्यौदु-
म्बरमिधमभ्याधायौदुम्बरा दव्योपस्तीर्णाभि-
घारितां वपां जुहोति । वह वपां जातवेदः
पितृभ्यो यज्ञैतान्वेत्थ निहिताम्पराके । मेदसः
कृत्वा उप तान्क्षरन्तु सत्या एषामाशिषः सन्तु
कामैः स्वधा नम इति ॥ १४ ॥

तानि वपादीनि अपयित्वा प्रत्येकमभिघार्योद्वास्य । अपयित्वेति सर्वेषु शृतेषु
द्वासनार्थम् । ततोऽनुप्रवेशिताग्नेद्वाहणा इहोपवेशनविसर्जनान्तं कृत्वा परिधाय परिधी-
प्रसव्यं परिषिच्यौदुम्बरमिधमभ्याधाय पूर्वेष्वर्घ्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा औदुम्बरा
दव्योपस्तीर्णाभिघारितां वपां जुहोति वह वपामित्यनेन ॥ १४ ॥

सर्वहुतां वपां जुहोति शेषमुत्कृत्य ब्राह्मणा-
भोजयेत् ॥ १५ ॥

सर्वहुतां वपां जुहोति । शेषं वा तस्या उत्कृत्यैव किञ्चिदवशिष्य ब्राह्मणाभ्रांश-
येत् । भोजनकाल उपस्तीर्णाभिघारितां वपामित्येव सर्वहुतत्वे सिद्धे सर्वहुतां वपां
जुहोतीति वचनं यथाऽन्यत्र सर्वं हूयते तथैव होमार्थम् । तेन हिरण्यशकलयौरघ्य-
वधानमपि स्वस्त्यर्चोत्तरविधित्सार्वभौमं पुनर्वचनं हिरण्यशकलावधानस्य प्रमाणाभावात् ।

शेषं वा कुर्यादित्येव सिद्धे ब्राह्मणान्प्राशयेदिति वचनं तेन होमनिवृत्त्यर्थम् । शेषं व्याकृत्येत्युदीच्यानां पाठः । तेषां सर्वहुतत्वमेव वपायाः प्रयोजनं च सर्वहुतवचनस्य हिरण्यशल्कावधानमेव । अयं च सूत्रार्थः । शेष वपाहृदयमतस्नेम्योऽवशिष्टं व्याकृत्य विध्यावच्छिद्य द्वयोर(यम)ग्रौ श्रपयित्वा ब्राह्मणान्भोजयेत् । ब्राह्मणभोजने व्यञ्जनं कुर्यादित्यर्थः ॥ १५ ॥

उपस्थितेऽन्न ओदनस्य मांसानामिति समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य जुहोति । एकाष्टकां पश्यति दोहमानामन्नं मांसवद्घृतवत्स्वभावत् । तद्वाष्पैरतिपूतमन्नं तमसितं तन्मे अस्तु स्वधा नमः । एकाष्टकां तपसा तप्यमाना संवत्सरस्य पत्नी दुदुहे मयीना । तं दोहमुपजीवाथ पितरः संविदानाः स्विष्टोऽयं सुहुतो ममास्तु स्वधा नमः । संवत्सरस्य प्रतिमामिति ॥ १६ ॥

उपस्थिते ब्राह्मणभोजनार्थेऽन्ने तस्योदनस्य मांसस्य हृदयादीनां समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य जुहोति । एकाष्टकामेकाष्टका संवत्सरस्य प्रतिमामित्येताभिस्तिष्ठभिः । उपस्थितवचनात्पृथग्होमार्थं श्रपणमिह नास्ति सर्पिर्मिश्रस्येत्यस्यावदानार्थम् । अथवा पात्रान्तर उभयं प्रक्षिप्याऽऽज्येन संयुज्य पुनरवदाय मुहुष्यादित्येवमर्थम् ॥ ११ ॥

हुत्वाऽन्नस्य मांसानामिति समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य जुहोत्यग्नये कव्यवाहनाय स्विष्टकृते स्वधा नम इति ॥ १७ ॥

हुत्वैता आहुतीरन्नस्य मांसानां च समवदाय पूर्ववत्सर्पिर्मिश्रस्य जुहोति सौविष्टकृताग्नये कव्यवाहनायेत्यनेन । आहुतीर्हुत्विति वचनं पूर्वाप्तमाहुतीनां च तुल्यत्वरूपापनार्थं वारुण्यादिनिवृत्त्यर्थम् । तेन संवत्सरस्य प्रतिमामित्यस्यापि स्वधानमस्कारप्रधानता । ओदनस्येति वचनं सर्वत्र होमेऽन्नग्रहण ओदनस्यैव ग्रहणं न व्यञ्जनस्येति स्थापनार्थम् ॥ १७ ॥

मसिद्धमोदकाज्जलिदानायथा मासिके ॥ १८ ॥

श्राद्धाभिमर्शनाद्युदकाज्जलिदानान्तं मासिकवद्विकृतमित्यर्थः ॥ १८ ॥

अन्नधनदाने त्वन्नानियते ॥ १९ ॥

अन्नान्नधनदाने अनियते स्याताम् । तयोरप्यनिषेधान्नियतत्वप्रतिषेधाद्विकल्पः । पूर्वद्युःकर्मणोऽतिदेशाभावादिवमेव विधिप्रतिषेधयोर्विधायकमित्येके । अन्नशब्दस्तुशब्द-

धैवं समर्थितौ स्याताम् । तस्मादिदमत्र प्रयोजनमिहाष्टकास्वन्यत्र विहितो विशेषोऽन्य-
त्रापि भवतीति । तेनेहैकपवित्रत्वमन्वष्टक्ये स्वधानमस्कारप्रधानता । अन्नधनदानयोर-
नियतत्वं सिद्धं भवति ॥ १९ ॥

श्रोभूते मांसशेषेण पितृभ्योऽन्नं संस्कृत्य
त्वमग्ने अयासि प्रजापत इति जुहोति प्रसिद्ध-
मोदकाञ्जलिदानाद्यथा मासिके ॥ (ख० १५)
॥ २० ॥

इति सत्यापादहिरण्यकेशिगृहसूत्रे विंशतितमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

श्रोभूतेऽन्वष्टक्यं नाम कर्म । सत्या एव गोर्मांसशेषेण पितृभ्योऽन्नं संस्कृत्य निवे-
दनादि मासिकवद्व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा प्राचीनाधीती भूत्वा त्वमग्ने अयासि प्रजापत
इत्येताभ्यां स्वधानमस्कारप्रधानाभ्यां मांसस्याश्वस्य जुहोति । स्विष्टकृदादि मासिकवदु-
दकाञ्जलिदानान्तं कर्तव्यम् । प्रसिद्धमोदकाञ्जलिदानाद्यथा मासिक इति सर्वातिदेशः ।
एवमावाहनमन्त्रस्य नियतत्वं नास्ति । अर्षा प्रसेकः पूर्वयोरेवाऽऽवाहनतुल्यत्वादेर्षा
कर्मणाम् । समाप्तमष्टकाकर्म । मन्त्रा अपि यथाकालं मासिकवत्कर्तव्याः । प्रतिषेधाभा-
वात् । अष्टाष्टकाया असंभवे या जना इत्यनयाऽञ्जलिं (ली) रात्रौ दर्विहोम आपस्त-
म्बेनोक्तः । बह्वृषानां तु अपि श्रोभूतेऽष्टकापशुना स्थालीपाकेन वेति विकल्पेन
स्थालीपाकमुक्त्यऽप्यनदुहो यवसमाहरेदग्निना वा कक्षमुपोषेदेष्टाऽष्टकेति न त्वेवान-
ष्टकः स्यादिति । अत्र द्वौ विकल्पायुक्ता । बौधायनीये ओदकुम्भदानादि तु सर्वमसंभव
उत्प्रेक्ष्यम् ॥ २० ॥

इति सत्यापादहिरण्यकेशिगृहसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचिताया
वृत्तौ विंशतितमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

अथ विंशतितमप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

अथातः श्रवणाकर्म ॥ १ ॥

अथातःशब्दशुक्तार्थौ । श्रवणाकर्मेत्यन्वर्थकसंज्ञा । श्रावणं कर्तव्यत्वान् । तादि-
दानीमधिक्रियते । श्रौतस्मार्ताग्निविषयत्वान्नित्यत्वाच्च ॥ १ ॥

तथा पौर्णमासी श्रवणेन युञ्ज्यात्तस्यामुपरि-
ष्टात्सायमग्निहोत्रस्य दक्षिणाग्निमुपममादधात्थौ-
पासनमनाहिताग्नेः ॥ २ ॥

तत्र या पौर्णमासी अक्षणेन नक्षत्रेण संयुज्यते अक्षणेन योगमर्हतीति श्रावणी पौर्ण-
मासीत्यर्थः । तस्यामुपारिष्ठात्सायमग्निहोत्रस्य दक्षिणाग्निमनाहिताग्निरौपासनमुपसमाद-
धाति । अनाहिताग्निरौपासनं श्रावण्यां पौर्णमास्यामित्येतावता लघुना सिद्धे तथा पौर्ण-
मासीत्यादिगुरुनिर्देशस्य प्रयोजनं यथावस्थितायामेव पौर्णमास्यामन्वाहितेष्वग्निष्विदं कार्यं
न पौर्णमास्या उत्कर्षापकर्षे सामर्घ्यादित्येतदर्थम् । औपासनमनाहिताग्निरिति दक्षिणाग्नौ
विधानादन्यथापि विधीयते । औपासनस्यापि उपारिष्ठात्सायं होमस्योपसमाधानमग्निहो-
त्रस्य स्थानीयत्वात् ॥ २ ॥

अयोपकल्पयतेऽक्षतधाना असतलानान्सक्तून्किं
शुकान्याञ्जनाभ्यञ्जने आज्यमिति ॥ ३ ॥

अथ वक्ष्यमाणानि द्रव्याण्युपकल्पयते । असण्डिता धाना अतताः । यवानां ता
भवेयुः । छात्रास्तथा ग्रीहीणां छात्रास्तथाऽन्यत्र दृष्टत्वात् । सत्त्वो ग्रीहीणां यवानां
था । किंशुकानि पलाशपुष्पाणि । आञ्जनाभ्यञ्जने लोकप्रसिद्धे एष । आज्यमसंस्कृत-
मेव । उपकल्पनवचनं लौकिकोपादानार्थमिति उत्तरत्र प्रयोजनधत्तोरञ्जनाभ्यञ्जनयोरप्य-
त्रैव संनिधानार्थम् ॥ ३ ॥

दर्व्यामुपस्तीर्यतेषामेवाञ्जानां समवदाय सर्पि-
र्मिश्रस्य जुहोति नमोऽग्नये पार्थिवाय पार्थिवाना-
मधिपतये स्वाहा । नमो वायवे विभुमत आन्त-
रिक्षाणामधिपतये स्वाहा । नमः सूर्याय रोहि-
ताय दिव्याणामधिपतये स्वाहा । नमो विष्णवे
गौराय दिश्याणामधिपतये स्वाहेति किंशुकान्या-
ज्येन संयुज्य जुहोति । जग्धो मशको जग्धा
विचष्टिर्जग्धो व्यध्वरः । जग्धो व्यध्वरो जग्धा
विचष्टिर्जग्धो मशकः । जग्धा विचष्टिर्जग्धो मशको
जग्धो व्यध्वर इति ॥ ४ ॥

औपासनं परिस्तीर्य परिस्तीर्णत्वादपरिस्तीर्य दक्षिणाग्निं दर्व्यामाज्यं चोपस्तरणामि-
षारणार्थं संस्कृत्यौपासनं परिषिच्य तूष्णीं च दक्षिणाग्निं सर्वतः परिषिच्य दर्व्यामुप-
स्तीर्य तेषामेक धानादीनां त्रयाणामञ्जानां समवदाय सर्पिर्मिश्रस्य लौकिकेन सर्पिषा
मिश्रितस्याभिषारितस्य जुहोति नमोऽग्नये इत्येतैश्चतुर्भिः प्रतिमन्त्रम् । पात्रान्तरे
वाऽत्रत्रयं प्राक्षिप्य तेनाऽऽज्येन मिश्रयित्वा पुनरवदाय जुहोति । अत्रग्रहणं किंशु-
काञ्जनाभ्यञ्जननिवृत्त्यर्थम् । एवकारकरणं बलिहरणमप्येतैरेवान्नैः सर्पिर्मिश्रैः स्यादित्ये-

तदर्घम् । किंशुकान्धाज्येन लौकिकेन संयुज्य जुहोति जम्भो मशक इत्येतैस्त्रिभिर्मन्त्रैः
प्रतिमन्त्रम् । त्रयः पर्याया एवैको मन्त्रः । पूर्वत्रेह च प्रतिमन्त्रं समिदम्याधानम् ॥ ४ ॥

उदकुम्भं दर्भमुष्टिं चाऽऽदाय प्राङ्मुखो निष्क्रम्य
प्राचीं दर्भान्संस्तीर्य तेषु चतुरो बलीन् हरति ये
पार्थिवाः सर्पास्तेभ्य इमं बलिः हरामि । य
आन्तरिक्षा ये दिव्या ये दिश्या इत्यत्राऽऽज्जनाभ्य-
ञ्जने दत्त्वोपतिष्ठते नमो अस्तु सर्पेभ्य इत्येतै-
र्मन्त्रैः ॥ ५ ॥

पूर्ववत्परिषेकं कृत्वोदकुम्भं दर्भमुष्टिं चाऽऽदाय प्राङ्महारादौपासनप्रदेशाद्वोपनि-
ष्क्रम्य गृहेष्वेव प्राग्गान्दर्भानुपस्तीर्य तेषु तैरेवाग्रेक्षतुरः सर्पेभ्यो बलीन्हरन्ति ।
ये पार्थिवा य आन्तरिक्षा ये दिव्या ये दिश्या इत्येतैर्बलिहरणधर्मेण । तेषु सर्पास्तेभ्य
इमं बलिः हरामीत्यनुपज्ञः । अग्रेषु बलिषु सकृदाज्जनाभ्यञ्जने दत्त्वा सर्वानुपतिष्ठन्ते
नमो अस्तु सर्पेभ्य इत्येतैर्मन्त्रैस्त्रिभिः ॥ ५ ॥

उदकुम्भमादाय त्रिः प्रदक्षिणमावसथं परिषि-
ञ्चन्परिक्रामेद्यावता कामयेतैतावता मे सर्पा
नावक्रामेयुरित्यपश्चेत्तपदा जहि पूर्वेण चापरेण
च । सप्त च मानुषीरिमास्तिस्रश्च राजषान्धवैः ।
नवैः श्वेतस्याभ्याचारेणाहिर्जघान कंचन । श्वे-
ताय वैदर्वाय नमो नमः श्वेताय वैदर्वायेति ॥ ६ ॥

उदकुम्भमादाय त्रिः प्रदक्षिणमावसथं स्वगृहं परिषिच्य यावतोद्देशेन कामयेत्
यावता मम समीपे सर्पा नावक्रामेधुर्न गच्छेयुरिति तावतो देशेन सह परिक्रामेदपश्चे-
त्तपदेत्येतैर्मन्त्रैः सकृदुक्तैः ॥ ६ ॥

अथोपतिष्ठते समीचीं नामासि प्राचीं दिगित्ये-
तैर्मन्त्रैः प्रतिदिशम् ॥ ७ ॥

अथ सर्पानुपतिष्ठते समीचीत्येतैः षड्भिः पर्यायैः । प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं सर्पबलि-
स्यानस्य दुरस्तात् स्थित्वा दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्चावस्थायाऽऽधौश्चतुर्भिर्मन्त्रैस्तमेव
देशमभिमुख उपस्थाप्य प्रतिनिवृत्य पश्चात्प्राङ्मुखमुत्तमान्ध्यामूर्ध्वोभिमुखोऽधोमुखश्चोप-
तिष्ठते । अथशब्दो बलिदेश एवोपस्थानार्थः ॥ ७ ॥

नित्यमत ऊर्ध्वं बलिः हरत्यामार्गशीर्ष्याः ॥ ८ ॥

नित्यं प्रतिदिवसमत ऊर्ध्वमेतेनावगतेन विधिनैतान् सर्वबलीन् हरति आ मार्गशीर्ष्याः पौर्णमास्याः । आरूम्यादायाम् । प्रागग्रहायणीकर्मण इत्यर्थः ॥ ८ ॥

नात्र किंशुकहोमः ॥ ९ ॥

अस्मिन्नित्ये बलिहरणे किंशुकहोमो न स्यात् । एतेन गम्यते पूर्वहोमा न स्युः ॥ ९ ॥

न परिषेचनं विद्यते ॥ १० ॥

उदकुम्भेन परिषेकश्चात्र न विद्यते । अथबोभयमेकं वाक्यम् । न किंशुकहोमोऽत्र विद्यते न परिषेचनं विद्यत इति । तेन पूर्वत्र क्रियापदं नाध्याहर्तव्यम् । एवं किमर्थम् । द्वयोर्नवोः प्रतिषेधयोरनुत्यत्वस्यापनार्थम् । तेन प्राप्तप्रतिषेधो वा होमप्रतिषेधश्च स्यात्तेन सर्वेषां होमानामिह प्राप्तिर्वलिहरणमात्रं वा कर्तव्यमिति गम्यते । यदापस्तम्बेनोक्तम् । एवमत ऊर्ध्वं प्र(य)दर्श (श)मीयस्य सक्तूनां चैतान् बलीन्हरेदिति । बहुवृत्तानामपि नास्ति प्रत्यहं होमो बलिहरणमात्रमेव । इदं वाऽपरं विधानमस्ति तेषां प्रसंख्यायैव तावतो बलीस्तदहरेणोपहरन्तीति । तत्र प्रयोगः—अत्रहोमान् हुत्वा बलीन्दत्वाऽऽज्जनाम्बज्जने दत्त्वोपस्थातव्यमिति ॥ १० ॥

निरवदास्यन्निरवदास्यन्निरयन्ततो बलीन्हरति

(ख० १६) ॥ ११ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृहसूत्रे विंशतितमप्रश्ने

षष्ठः पटलः ।

मार्गशीर्ष्या ऋतुर्देश्या रात्रावन्ततो बलिहरणं तेभ्य इमं बलिं निरवदास्यन् निरवदास्यन्नित्येतेनैवमुदाहरति । केचित्तु यावदुक्तेन हरणमिच्छन्ति । समाप्तं श्रवणाकर्म ॥ ११ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृहसूत्रन्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां

वृत्तौ विंशतितमप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

अथ विंशतितमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

आग्रहायणीं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

आग्रहायणी मार्गशीर्षी पौर्णमासी तस्यां या क्रिया साऽपि तद्योगादाग्रहायणीत्युच्यते । प्रत्यवरोहिणीति वा तस्या नामधेयं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

मार्गशीर्ष्या पौर्णमास्यामग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य पयसि स्थालीपाकं अपयित्वाऽभिधायोद्वास्य व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा जुहोति । इदमेव

सृष्टं घृतवधराचरं जातवेदो हविरिदं जुषस्व ।
 ये ग्राभ्याः पशवो विश्वरूपास्तेषां सप्तानामिह
 रन्तिरस्तु पुष्टिः स्वाहा । या जनाः मतिनन्दन्ति
 रात्रिं धेनुमिवाऽऽयतीम् । संवत्सरस्य या पत्नी
 सा नो अस्तु सुमङ्गली स्वाहा । शिषा पशुभ्यो
 दारेभ्यः शिवा नक्तं शिषा दिवा । संवत्सरस्य
 या पत्नी सा नो अस्तु सुमङ्गलीः स्वाहा ।
 पौर्णमासी पूरयन्त्यायान्त्यपरापरान् । मासा-
 र्धमासान्विमजन्ती सा नः पूर्णाऽभिरसतु
 स्वाहेति ॥ २ ॥

मार्गशीर्षी पौर्णमास्यां रात्रावग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्यत्यादि व्याख्यातं व्याह-
 तिपर्यन्तं कृत्वा ततः स्थालीपाकस्यावदाय चतस्र आहुतीर्जुहोति इडाया इत्येताभि-
 श्वतस्तृभिः ॥ २ ॥

अथ सौविष्टकृती जुहोति स्विष्टमग्ने अभि
 तत्पृणाहि विश्वादेव पृतना अभिभ्यः । षडं नः
 पन्थां प्रदिशन्विभाहि ज्योतिष्मद्देहाजरं न
 आयुरिति ॥ ३ ॥

अथ स्थालीपाकस्यैवावदाय सौविष्टकृती जुहोति स्विष्टमग्न इत्यमरः । अथशब्द
 आनन्तर्यार्थः पूर्वसंबन्धार्थश्च । आनन्तर्याद्वारुण्यादिनिवृत्तिः । पूर्वसंबन्धात्स्थालीपाका-
 देव स्विष्टकृत् ॥ १ ॥

ततः पाणी प्रक्षाल्य भूमिमालभते । मतिक्षन्ने
 मतितिष्ठामि रात्रौ मत्पश्वेषु मतितिष्ठामि गोषु ।
 मत्पक्ष्मेषु मतितिष्ठाम्यात्मन्मतिप्राणेषु मतितिष्ठामि
 पुष्टे । मतिद्यावापृथिव्योः मतितिष्ठामि यज्ञे ।
 अथा देवा एकादश प्रयस्त्रिंशः सुराधसः ।
 बृहस्पतिपुरोहिता देवस्य सवितुः सवे । देवा
 देवैरवन्तु मेति ॥ ४ ॥

ततः कृत्वा पार्ष्वेकविसर्गादि पाणी प्रक्षाल्य भूमिमालभते प्रतिक्षिप्य इत्यादिमन्त्रैः ।
 तत इति वचनं पूर्वैश्च (वस्य) वक्ष्यमाणैश्च संबन्धार्थम् । तेन रात्रावेव होम इति
 गम्यते । अथवाऽऽलम्बनस्यैव होमानन्तर्यार्थम् । तेनाऽऽलम्बनान्तं कृत्वा व्यापारान्तर-

मप्यवश्यं कार्यम् । कृत्वोपवेशनादि कर्तुमालभते । अन्य आहुरादावेव होमस्तदन-
न्तरमेवाऽऽलम्भो रात्रावुपवेशनादि । ततश्च प्राक्सायं होमानन्तरं निरवदास्यन्बलिहर-
णमिति । अथाऽऽहुः—मार्गशीर्ष्यामित्यादिविधिं च मन्यन्ते । तत्र दिवा होमो
विरुध्यते । अस्तमिते प्रायसस्य जुहुयुरिति शास्त्रान्तरे दर्शनात् । कर्ममध्ये कर्म क्रिया
च विरुध्यते सत्यां गतौ । तस्मात्स्नानविधानादिति ॥ ४ ॥

तेषां दक्षिणा गृहपतिरुपविशत्युत्तरा उत्तरे प्रजो-

त्पत्न्यानुपूर्व्येण तेषां ये मन्त्रविदस्ते मन्त्रा-

ज्जपन्ति ॥ ५ ॥

तेषां गृह्याणाममात्यानां यो गृहपतिः स दक्षिणत उपविशति । तेषामपि (ति)
प्रकृतवाचिना समर्थ (सर्व) नाम्ना निर्देशात्पूर्वमपि होमकालाद्गृह्याः संनिहिता
इति गम्यते । शास्त्रान्तरे दृष्टत्वात् । इह प्रसिद्धत्वादपरेणाग्निमुपवेशनम् । उत्तरा
उत्तरे । ततो गृहपतेरुत्तरत उपविशन्ति । कथम् । प्रजोत्पत्न्यानुपूर्व्येण । तस्या
आनुपूर्व्येण जननक्रमेणेत्यर्थः । पत्युरुत्तरतो भार्या । ततो बृद्धक्रमेण पुत्रपौत्राः । तत्र
यथावृद्धमिति सिद्धे प्रजोत्पत्न्यानुपूर्व्येणेत्येतिवचनं गृह्याः सर्वे पुत्रपौत्रादय एवेत्येतद-
र्थम् । तेषाममात्यानां ये मन्त्रविद उपनीतास्ते मन्त्रान्स्योनादीन्वक्ष्यमाणाज्जपन्ति ।
अनुपनीतास्त्रियश्च तूष्णीमेव कर्म कुर्वन्ति ॥ ५ ॥

स्योना पृथिवि भद्रागृह्यते निवेशनी । यच्छा

नः शर्मसमथाः । षडित्था पर्वतानामिति द्वाभ्यां

दक्षिणैः पार्श्वैः संविशन्ति ॥ ६ ॥

स्योना पृथिवि षडित्था पर्वतानामिति द्वाभ्यां ते सर्वे यथासनं दक्षिणैः पार्श्वैः प्राक्-
शिरस उदङ्मुखः संविशन्ति ॥ ६ ॥

उदायुषेत्युत्तिष्ठन्ति ॥ ७ ॥

शयनादुदायुषेत्यनेनोत्तिष्ठन्ते ॥ ७ ॥

उदस्थाममृता आभूमेत्युत्थाय जपन्ति ॥ ८ ॥

उत्थायानन्तरमुदस्थामिति जपन्ति । उत्थायेति वचनमुत्थानाङ्गत्वाय । तेनोत्तरयो-
रुत्थानयोर्भवति ॥ ८ ॥

एवम् रात्रेऽग्निः संजिहते ॥ ९ ॥

एवमस्यां रात्रौ अग्निः संविशन्ति । अग्निः संजिहते । उत्तिष्ठन्ति । एवं त्रिरित्येव
सिद्धे रात्रेरिति वचनं पूर्वाभ्यां संवेशनोत्थानाभ्यां सहैव त्रित्वं न तत्र उर्ध्वमित्ये-
तदर्थम् । इदं च प्रयोजनं न धर्ममात्रं श्रपयित्वाऽनन्तरमुपतिष्ठन्ति । उत्थाय जपि-
त्वाऽऽचम्य संविशन्ति ॥ ९ ॥

ब्राह्मणानन्तेन परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्ययन-
मृद्धिमिति वाचयित्वाऽयैतां रात्रिं वसन्ति ॥
(स्व० १७) ॥ १० ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रे विंशतितमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

ब्राह्मणानन्तेन परिविष्य विंशन्ति स्त्रिय उत्थायाऽऽचम्य परिवेषणात्तेनोपस्थिताग्नि-
होमादिपुण्याहादिवाचनान्तं कृत्वैतां रात्रिं सर्वे वसन्ति । अथेत्युपरिश्रज्याप्रतिषेधो
नाऽऽस्तरणप्रतिषेधः । एतामिति द्वितीयानिर्देशनात् पूर्वधर्ममात्रं स्वपनमिति गम्यते ।
समाप्तमाप्तहायणीकर्म ॥ १० ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां वृत्तौ
विंशतितमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

=====

अथ विंशतितमप्रश्नेऽष्टमः पटलः ।

-----:~:-----

अथात उपाकरणोत्सर्जने व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

अनन्तरं काण्डोपाकरणकाण्डोत्सर्गाभ्यां मध्ये काण्डोपाकरणोत्सर्जने व्याख्या-
स्यामः । अभ्यर्हितत्वादुपाकरणस्य पूर्वनिपातः । किमर्थं युगपत्प्रतिज्ञानं क्रियते ।
श्रवणापक्षे तैषी पक्षस्येति पृथक्वचनादेव सिद्ध उभयोः संयुक्तत्वरूपापनार्थम् । तेनासंभ-
वादकृत उपाकरण उत्सर्गस्याप्यभावः । पारायणे चोत्सर्गस्य भावादुपाकरणमपि
स्यात् । केचिदपूर्वाध्ययनार्थं उपाकरणोत्सर्जने मन्यन्ते । तेषां गृहीतस्यापि स्मरणार्थेऽ-
भ्यासे न स्यातामुपाकरणोत्सर्जने । तत्र काण्डं प्रथममुपाकृत्याध्ययनमुपाकुर्यात् ।
असमाप्ते काण्ड उत्सर्गकाल आगत उत्सृज्याध्यायं विरम्य पुनरुपाकृत्याध्यायं काण्डं
यथाकालमुपाकृत्यार्थं काण्डं यथाकालमुत्सृज्य विरमितव्यमर्थात् । प्रथमोपाकरणेऽध्या-
यमुपाकृत्य काण्डमुपाकर्तव्यमर्थात् ॥ १ ॥

श्रवणापक्ष औषधीषु जातासु हस्तेन पौर्ण-
मास्यां वाऽध्यायोपाकर्म ॥ २ ॥

श्रावण्याः पौर्णमास्याः पक्षः श्रावणपूर्वपक्ष इत्यर्थः । तस्मिन्वृष्टे देवे जातास्वोषधीषु
हस्तेन पौर्णमास्यां वा श्रावण्यामध्यायोपाकर्म भवति । यन्नाध्यायः क्रियत आरभ्यते
तदध्यायोपाकर्म । जाताः श्रोत्रोषधीष्विति संदिग्धे काले लिङ्गेन निर्णयः । अथवा जाता-
स्वेवोत्कृष्ट्यावकृष्ट्यासु इति प्रोष्ठपद आपादे वा मासि कार्यम् ॥ २ ॥

अग्निमुपसमाधाय व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा पञ्च काण्ड-
र्षीञ्जुहोति प्रजापतये काण्डर्षये स्वाहा सोमाय
काण्डर्षये स्वाहाऽग्नये काण्डर्षये स्वाहा विश्वेभ्यो
देवेभ्यः काण्डर्षिभ्यः स्वाहा स्वयंभुवे काण्डर्षये
स्वाहेति काण्डर्षयः काण्डनामानि वा सावित्री-
मृग्वेदं यजुर्वेदं सामवेदमथर्ववेदं सदसस्पति-
मिति हुत्वा भीनादितोऽनुवाकानधीयन्ते(ते) ॥ ३ ॥

अग्निमुपसमाधाय शिष्यैरन्वारब्धो व्याहृतिपर्यन्तं कृत्वा चतुरः पञ्च वा काण्ड-
र्षीञ्जुहोति । व्याख्याताः काण्डर्षयः । काण्डनामानि वा । तानि चत्वारि पञ्च वा ।
प्रजापत्यं सौम्यमाग्नेयं वैश्वदेवं स्वयंभुवमिति । सावित्र्यादिपदैश्च सर्वैश्चतुर्ध्येनै-
र्होमः । सदसस्पतिमितीतिकरणान्तत्वात्काण्डोपाकारणविसर्गयोश्च दर्शनात्प्रतीकग्रहणं
वा स्यात् । सावित्रीमिति चैकामृचं मन्यन्ते । तेषामृगवेदादिभिरपि सर्वे वा उच्यन्ते ।
तन्नास्माकम् । हुत्वैता आहुतीस्त्रीन्वेदस्याऽऽदितोऽनुवाकानधीयते । आचार्यशिष्याः,
बहुवचनात् वाचयत्यनारब्धवेदान्कृतारम्भाश्च । होमाधिकारे पुनर्हुत्वेतिवचनम-
ध्येतॄणां सर्वेषां होमेऽस्त्यधिकार इति ख्यापनार्थम् । तेनोक्तमन्वारम्भणं सर्वेषां
शिष्याणाम् ॥ ३ ॥

काण्डादीन्वा सर्वाञ्जयादि प्रतिपद्यते स्विष्टकृदन्तं
कृत्वा अथहमेकाहं वा क्षम्य यथाध्यायमध्ये-
तन्वामिति वदन्ति ॥ ४ ॥

अथ काण्डादीनधीयते सर्वाश्चतुरः पञ्च वा । जयादिकर्म प्रतिपद्यते । आदिशब्दः
प्रकारवाची । तेन वारुण्यादि प्रतिपद्यते । प्राक्स्विष्टकृदन्तं कृत्वा जयाभ्यातानान्राष्ट्र-
भूतो जुहोति । स्विष्टकृदन्तं कृत्वा कर्मशेषं समाप्य अथहमेकाहं वा क्षम्याध्ययनाद्वि-
रम्य यथाध्यायं यथाऽधीत्याध्यायो व्यवस्थितस्तथा कृतान्तादारभ्याध्ययनमध्येतन्वम् ।
इति वदन्त्याचार्याः । अथहानध्यायवचनमेकाहविकल्पार्थम् । तस्य धर्मेण्ववचनात् ।
यथाध्यायमिति वचनमधीतानां पुनरादित आरम्भानिवृत्त्यर्थम् । वदन्तीतिवचनमेवमेवाऽऽ-
चार्या इति ख्यापनार्थम् । समाप्तमध्यायोपाकर्म ॥ ४ ॥

तैषीपक्षस्य रोहिण्यां पौर्णमास्यां चोत्सर्गः ॥ ५ ॥

तैषीपक्षस्य तैषमासस्य पूर्वपक्षस्य रोहिण्यां च समाप्य अथहमेकाहं वा क्षम्या-
ध्ययनाद्विरम्य यथाध्यायं यथाऽधीत्य पौर्णमास्यां वाऽध्ययनस्य चोत्सर्गो भवति ।
माध्यामपि पौर्णमास्यामेके विदधरे । तदप्येतेन विकल्प्यते ॥ ५ ॥

सगणः प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य यत्राऽऽपः सुखाः सुखावगाहास्तदवगाह्याद्यमर्षणेन
श्रीन्प्राणायामान्कृत्वा सपवित्रैः पाणिभिरापो
हि ह्य मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः
पावका इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इति
षैतेनानुवाकेन स्नात्वा दर्भानन्योन्यस्मै संप्रय-
च्छन्तो दित्सन्त इवान्योन्यम् ॥ ६ ॥

सशिष्यगणोपाध्यायः प्राचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य यत्राऽऽपः सुखा निर्मलाः
सुखस्पर्शाः सुखावगाहाः सुखेनावगाह्या जलप्रहरहितास्तदवगाह्याद्यमर्षणमूक्तेन ऋतं
षैत्येतेन तृचेन श्रीन्प्राणायामान्धारयित्वा त्रिवर्चनमेकप्राणायामो यावत्कृत्व उक्तेन
कृतो भवति तावत्तावत्कृत्वा सपवित्रैः पाणिभिरापो हिमेति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति
चतसृभिः पवमान इति षैतेनानुवाकेन स्नात्वा दर्भानन्योन्यस्मै संप्रयच्छन्तो दित्सन्त
इवेति दासुमिच्छन्त इवान्योन्यं प्रति । अथवा आदित्सन्त इवेति पाठः । आदित्सन्तो
मुष्णन्त इवान्योन्यम् ॥ ६ ॥

ततः शुचौ देशे प्राचीनप्रवणे प्रागग्रैर्दर्भैरुदगपवर्गा-
ण्यासनानि कल्पयन्ति ॥ (ख० १८) ॥ ७ ॥

ततो दर्भदानानन्तरं विशेषेण शुचौ देशे प्राचीनप्रवणे प्रागग्रैर्दर्भैः सर्व उदगपव-
र्गाणि त्रयोविंशतिरासनानि कल्पयन्ति । ब्रह्मादिभ्योऽङ्गिरःपर्वन्तेभ्यः ॥ ७ ॥

ब्रह्मणे प्रजापतये बृहस्पतयेऽग्नये वायवे सूर्याय
चन्द्रमसे नक्षत्रेभ्य इन्द्राय राज्ञे यमाय राज्ञे
वरुणाय राज्ञे सोमाय राज्ञे वैश्रवणाय राज्ञे
वसुभ्यो रुद्रेभ्य आदित्येभ्यो विश्वेभ्यो देवेभ्यः
साध्येभ्य ऋभुभ्यो भृगुभ्यो मरुद्भ्योऽथर्व-
भ्योऽङ्गिरोभ्य इति देवगणानाम् ॥ ८ ॥

ब्रह्मणे कल्पयामि प्रजापतये कल्पयामीत्येवं सर्वत्र । एतानि देवगणानामासनानि ।
देवगणग्रहणं देवतेन तीर्थेन तर्पणार्थम् ॥ ८ ॥

निश्चामित्रो जमदग्निर्भरद्वाजोऽथ गौतमः । अत्रि
र्वसिष्ठः कश्यप इत्येते सप्तर्षयो निवीतिन उक्त-
रत उदीचीनप्रवण उदगग्रैर्दर्भैः प्रागपवर्गाण्यास-
नानि कल्पयन्ति ॥ ९ ॥

विश्वामित्रादयः सर्वे सप्तर्षयो भवन्ति । किमर्थमिदम् । एतेषां वचनमासनकल्पनार्थ-
मासनं कल्पयामीति । यद्येवं नार्थः । उत्तरत्रैषां संकीर्तनादेव सिद्धत्वात् । एवं तर्हि
सप्तर्षीनुपस्थायेत्यत्रैतेषां संप्रत्ययार्थं मानवेन तीर्थेन तर्पणार्थं च । निर्वीतिन उत्तरतः
कश्यपायेति निर्वीतिन उदगग्रैर्देवैः प्रागपवर्गाण्यासनानि कल्पयन्ति विश्वामित्रादिभ्यः
सप्तभ्यः । वसिष्ठकश्यपयोर्मध्येऽहन्धस्या अष्टममासनं कल्पयन्ति ॥ ९ ॥

विश्वामित्राय जमदग्नये भरद्वाजाय गौतमायात्रये
वसिष्ठाय कश्यपाय वसिष्ठकश्यपयोरन्तरालेऽह-
न्धस्यै कल्पयन्ति दक्षिणतः प्राचीनप्रवणेऽग-
स्त्याय ॥ १० ॥

दक्षिणतो देवगणानां प्राचीनप्रवणे देशे वसिष्ठान्तरालेऽगस्त्याय कल्पयन्ति ॥ १० ॥

तत एकवेद्या तेभ्यः कृष्णद्वैपायनाय जातूक-
र्ष्याय तरुक्षाय तृणविन्दवे वर्मिणे वरूधिने
वाजिने वाजश्रवसे सत्यश्रवसे सुश्रवसे सुतश्र-
वसे सोमशुष्मायणाय सत्त्ववते बृहदुक्थाय
वामदेवाय वाजिरत्नाय हर्यङ्वायनायो-
दमयाय गोतमाय ऋणंजयाय ऋतंजयाय
कृतंजयाय धनंजयाय बभ्रवे ऽयरुणाय त्रिवर्षाय
त्रिधातवे शिबिताय पराशराय विष्णवे रुद्राय
स्कन्दाय काशीश्वराय ज्वराय धर्माचार्याय
कामाय क्रोधाय वसिष्ठायेन्द्राय त्वष्ट्रे कर्त्रे धर्त्रे
धात्रे मृत्यवे सवित्रे सावित्र्यै वेदेभ्यश्च पृथक्पृथ-
क्पृथक्वेदाय यजुर्वेदाय सामवेदायाथर्ववेदायेतिहास-
पुराणायेति ॥ ११ ॥

ततोऽगस्त्यासनादारभ्योदगपर्वी प्रागग्रैर्देवैरेकवेद्यां तेभ्य आसनानि कल्पयन्ति ।
के पुनस्ते । कृष्णद्वैपायनादय इतिहासपुराणान्ता एकपञ्चाशसेभ्योऽपि निर्वीतिन एव
कल्पयन्ति । अधिकारात् । अथवा पराशरान्तेभ्यो निर्वीतवत्त्वान्निनीय कृष्णद्वैपायना-
दिभ्यो यज्ञोपवीतिनः कल्पयन्ति । देवत्वादेकस्यां च वेद्यां देवगणैस्तेभ्यः कल्पनं तेनै-
कवेदय एतदन्तत्वादिकवेद्यत्वादिति सर्वत्रान्यत्र । अत्रान्येऽवशिष्टा देवेनैव ॥ ११ ॥

दक्षिणतः प्राचीनावीतिनो दक्षिणाप्रवणे दक्षि-
णाग्रैर्देवैः प्रत्यगपवर्गाण्यासनानि कल्पयन्ति ॥

(ख० १९) ॥ वैशंपायनाय पलिङ्गने तित्ति-
रायोस्वाद्याऽऽत्रेयाय पदकाराय कौण्डिन्याय
वृत्तिकाराय सूत्रकारेभ्यः सत्याबाहाय प्रवचन-
कर्तृभ्य आचार्येभ्य ऋषिभ्यो वानप्रस्थेभ्य
ऊर्ध्वरेतोभ्य एकपत्नीभ्य इति ॥ १२ ॥

दक्षिणत एकवेद्यां तेभ्यो दक्षिणाप्रवणे देशे दक्षिणामैर्द्धैरासनानि प्रत्यगपवर्गीणि
प्राचीनावीतिनः कल्पयन्ति वैशंपायनादिभ्यश्चतुर्दशभ्यः ॥ १२ ॥

कल्पयित्वा—

यथास्वं पितृभ्यो मातामहेभ्यश्च कल्पयन्त्यमुष्मै
कल्पयाम्यमुष्मै कल्पयामीत्यासनेन ॥ १३ ॥

यथास्वं पितृभ्यो मातामहेभ्यश्चाऽऽसनानि कल्पयन्ति । अमुष्मै कल्पयामीति
पित्रादिभ्यः । मात्रादिभ्योऽमुष्मै कल्पयामीति कल्पयित्वा । एवं मातामहादीनां तत्प-
त्नीभ्यश्च कल्पयन्ति । पिण्डपितृयज्ञवर्गीयपित्रादीनां नाम्नामज्ञाने सामान्यशाल्यैः
पित्रादिभ्यः कल्पयेयुः । अमुष्मै कल्पयामीत्यासनेन ॥ १३ ॥

अमुं तर्पयाम्यमुं तर्पयामीत्युदकेन ॥ १४ ॥

येभ्य आसनानि कल्पितानि तानमुं तर्पयामीत्युदकेन तर्पयन्ति । तेष्वामनेषूद-
कमासिञ्चतीत्यर्थः । एवमुत्तराणि ॥ १४ ॥

अमुष्मै नमोऽमुष्मै नम इति गन्धपुष्पधूपदीपै-
रमुष्मै स्वाहाऽमुष्मै स्वाहेत्युक्तेनामुं तर्पयामीति
फलोदकेनामुष्मै नमोऽमुष्मै नम इत्युपस्थापय ॥ १५ ॥

अमुष्मै नम इति गन्धादिभिरर्चयन्ति । द्रव्यपृथक्त्वेऽभ्यावृत्तिभिः । अमुष्मै स्वाहे-
त्युक्तेनार्चयन्ति । अमुं तर्पयामीति फलोदकेन तर्पयन्ति । अमुष्मै नम इति उपस्थानं
कर्तव्यम् ॥ १५ ॥

अपरेण वेदिमग्निमुपसमाधाय वधाहतिपर्वन्तं
कृत्वा पञ्च काण्डर्षीञ्जुहोति काण्डनामानि वा
सावित्रीमृगवेदं यजुर्वेदं सामवेदमथर्ववेदं सद-
सस्पतिमिति हुत्वा प्रथमेनानुवाकेनाधीयते
काण्डादीन्वा सर्वाञ्जयादि प्रतिपद्यते स्विष्टकृ-
दन्तं कृत्वा त्र्यहमेकाहं वा क्षम्य यथाध्याय-
मध्येतव्यमिति वदन्ति ॥ १६ ॥

अपरेण वेदिं तर्पणदेशेऽग्निमुपसमाधायेत्यादि व्याख्यातम् ॥ १९ ॥

काण्डात्काण्डाद्या शतेनेति द्वाभ्यामुदकान्ते दूर्वा
रोपयन्त्युदधिभूमिंमन्तं कृत्वा प्राचीमुदीचीं वा
दिशमातमितोराजि धावन्ति ॥ १७ ॥

समाप्य कर्मशेषं कण्डात्काण्डाद्या शतेनेति द्वाभ्यामुदकान्ते दूर्वा रोपयन्ति । येन
स्वन्यते तेन स्थापयन्ति । एकवचनादेकैकैव दूर्वा सर्वेषां मन्त्रेण निर्देशनादबह्व्यो वा
दूर्वाः । उदधिं अलाशयं विलोडनादूर्भिर्मन्तं कृत्वा प्राचीमुदीचीं वा दिशं नहिर्न-
लाशयादातमितोराजि शीघ्रप्रगमनं धावन्ति ॥ १७ ॥

प्रत्येत्यापूपैः सक्तुभिरोदनेनेति ब्राह्मणाश्च
तर्पयन्ति ॥ १८ ॥

तत आजिसरणात्प्रत्येत्य ग्रामं प्रविश्यान्नहोमान्हुत्वाऽपूपैः सक्तुभिरोदनेनेति ब्राह्म-
णाश्च तर्पयन्ति । अथवोत्सर्गदेशात्प्रत्येत्य ग्रामं प्रविश्याकृतवैवाजहोममपूपादिभिर्बा-
ह्मणाश्च तर्पयन्ति । अपूपादिग्रहणात् पुण्याहवाचनाभावादलाभावाच्च नास्त्यन्नहोम
इत्येके ॥ १८ ॥

एवं पारायणसमाप्तौ काण्डात्काण्डादिति दूर्वारो-
पणोदधिधावनवर्जं नित्यमेव५ स्नात्वाऽद्भिर्दे-
वानृषीन् पितृश्च तर्पयन्ति ॥ (ख० प०) ॥ १९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रे विंशतितमप्रश्नेऽष्टमः
पटलः प्रश्नश्च समाप्तः ।

एवं पारायणसमाप्तौ विसर्जनस्य भावादुपाकरणमप्यादावस्तीत्युक्तं दूर्वारोपणोदधि-
धनवर्जमिति । नित्यमेव० तर्पयन्ति । नित्यमेवाद्भिर्ब्रह्मयज्ञादनन्तरमेतानेष देवानृषीन्पितृश्च
तर्पयन्ति । एकवच्यन्तानामपि ऋषित्वाद्विषु देवेषु वाऽन्तर्भावादप्येव तर्पणम् । द्विरा-
वृत्तिः प्रश्नसमाप्त्यर्था । समाप्त उत्सर्गः । समाप्तं गृह्यसूत्रम् ॥ १९ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यसूत्रव्याख्यायां मातृदत्ताचार्यविरचितायां
वृत्तौ विंशतितमप्रश्नेऽष्टमः पटलः प्रश्नश्च ।

अथ सत्याषाढविरचितहिरण्यकेशिगृह्यशेषसूत्रम् ।

तत्र प्रथमः पटलः ।

अथात आचारान्व्याख्यास्यामः । आचाराल्लभते धर्ममाचाराल्लभते धन-
माचाराल्लभते सुखमाचारादेव मोक्षं प्राप्नुयात् । उत्थाय पश्चिमे धामे शान्तमा-
नसोऽपनिद्रः सति विरोधे तं त्यक्त्वा नो चेत्तत्र संस्थितः समौ प्राणापानौ
धृत्वा दिवाकरं समुत्थाप्य दिवाकरेण प्रोत्फुल्लिते पद्मे मानसं हंसं समाश्रयेत् ।
अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं परापरं ज्योतीरूपं समालोक्य दिव्यं दिव्येन चक्षुषा
यथालाभमुषःकाले स्थित्वा स्तोत्रैरनेकधा स्तुत्वा सोपानत्को बहिर्यायात्स-
जलाशयं विरलम् । अस्थिविष्णुभस्मकीटादिकं नाऽऽक्रामन् द्विजः स्थिरमनाः
शुचिस्थाने द्रव्यजातं निधाय बालुकाकिमिद्वर्षादिना विमुक्तां मृत्तिकामादाय
रथ्याया दूरतः स्थाप्य धौतं जलान्तिकेऽध्वनौ दूरं गत्वा ततो मौनी दाक्षि-
णकर्णोपवीतवान् निवीतं पृष्ठतः कृत्वा संवृतमस्तको मूर्धानमस्पृशन्
रहस्ये विसृजेन्मलम् । वस्त्रच्छन्नोर्ध्वकायः नासाग्रन्यस्तनेत्रौ दिवासं-
ध्यासु सौम्यास्यः । रात्रौ चेद्दक्षिणामुखः । महावातेऽक्षिरोगे दिग्भ्रमे गुप्त-
स्थाने यथासुखमुखो भूत्वा मृगचोरभयादिषु अयज्ञाङ्गतृणच्छन्ने भूतले
मलं विसृजेत् । केशवस्यार्हा भूदेवी जगद्धात्री वसुंधरा । विश्वंभरा भया
यस्मस्तामाच्छाद्य मलं त्यजेदिति । मुनिदेवालयारामवल्मीकजलभस्मगोमय-
दूर्वासस्यस्रेत्रसरःपर्वताश्मभूगर्तेषु नोऽसृजेन्मलमुषे ॥ १ ॥

नभोविष्णुप्रदिवचन्द्राग्न्यादित्यगोविप्रस्त्रीदेवताभिमुखो मूत्रपुरीषे न विसृ-
जेत् । पथिकविश्रान्त्युपयोगिच्छायायां न विसृजेत्, स्वां तु च्छायाप्रवये-
हेत्(?) । न सोपानमूत्रपुरीषे कुर्यात् । कृष्टे पथ्यप्सु च तथा घृवनमैथुनयोः
कर्माप्सु वर्जयेत् । अयज्ञाङ्गैस्तृणैः पायुमलमुत्सृज्य अधोदृष्टिश्च वाम-
पाणिना शिश्रं गृहीत्वा किमप्यस्पृशन् शौचस्थानं समागम्य
शौचं कमण्डलुकेस्तापैराचरेद्द्वामपाणिना । एका लिङ्गे तिस्रस्तस्मिन्हस्ते ।
द्वयोर्द्वे च । पञ्चापाने । वामहस्ते दक्ष । उभयोः सप्त । तिस्रस्तिस्रश्चरणयोः ।
लिङ्गे त्रिपर्वमाना स्यात्, अन्यत्राऽऽमलकोपमा । स्त्रीशूद्राणां गन्धलेपादिक्षय-
करं कुर्यात् । ब्रह्मचार्यादीनां द्विगुणत्रिगुणादि । दिवा यदिहितं शौचं निशि
तदर्धम् । तदर्धमातुरे । तदर्धमध्वनि । पथिदेवालयारामवल्मीकमूषिकबहिश्च-
रसंवन्धिनी मृत्तिका न ग्राह्या । शौचाचारविहीनस्य समस्ताः क्रिया निष्फलाः ।
सूकरास्थिपुष्पितस्त्रीश्वकाकानावलोकयेत् ॥ २ ॥

पश्चाद्देशान्तरगत उपवीतवानाचामेत् । अन्तर्जानुः शुचौ देशे षडङ्गुलं
 उपविष्टः । न प्रह्वो न तिष्ठन्न भान्नासाः । ब्राह्मेण तीर्थेन शनैः शनैः पिबेत् ।
 कुशपूतं तोयं पिबेत् । कुशपूतमुपस्पृशेत् । कुशाग्रमिश्रितं तोयं सोमपानसमं
 दिने दिने । कनिष्ठाप्रदेशिन्यङ्गुष्ठमूलानि करस्याग्रं च क्रमात्मजापतिपितृब्र-
 ह्मादेवतीर्थानि । दक्षिणं करं गोकर्णाकृतिवत्कृत्वा जलं गोकर्णाकृतिना त्रिः
 पिबेद्ब्रह्मतीर्थेन । समस्ताङ्गुलिसाहित्यमेव गोकर्णाकृतिः । तेन पीतं सोम-
 पानसमम् । असाहित्यं सुरासमम् । अङ्गुष्ठमूलेनाऽऽस्यं द्विरङ्गुल्य प्रदेशिन्या-
 दितिसृष्टिभिः सहिताभिः सकृदुपस्पृशेदास्यम् । अर्धं तोयं शृष्ट्वा दक्षिणेन
 मोक्षणं सव्यहस्ते पादयोः शिरसि च । तदनन्तरं खान्धुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठ-
 तर्जनीभ्यां नासिके । अङ्गुष्ठमध्यमाभ्यां चक्षुषी । श्रोत्रे अङ्गुष्ठानामिका-
 भ्याम् । अङ्गुष्ठकनिष्ठिकाभ्यां नाभिम् । तथा तलेन हृदयम् । शिरः समस्ता-
 ङ्गुलिभिः स्पृशेत् । अङ्गुल्यग्रैरसौ द्वौ । द्विजः शुद्धिमवाप्नुयात् । काष्ठा-
 ङ्गवेणुकालानुचर्माश्मनारीकैलैर्नाऽऽचामेत् । वामहस्तेन च नाऽऽचामेत् ।
 यथाचामेत्सदाऽशुचिरेव स्यात् । कटिदोरान्वितो यः श्रौतस्मार्तानुष्ठानं करोति
 तत्सर्वं निष्फलं भवति । नरकं चैव गच्छति । इत्याचमनविधिः ॥ ३ ॥

अन्यग्रः प्राङ्मुखो निषण्णो दन्तधावनं कुर्यात् । सार्द्धं दन्तकाष्ठं समं
 छिन्नं सत्वक्पर्वकं कषायं तित्तं कटुकं कण्टकान्वितम् । सुगन्धिवृक्ष-
 गुल्मान्क्षीरिणो वा भक्षयेत् । दन्तधावनं कीटाद्यदूषितं शुचिं वितस्तिमात्रम् ।
 ककुभाशोकजम्बवाभ्रकपित्थवकुलोद्भवं गृहमेधिनामतिमुख्यम् । अपामार्गं
 मशस्तम् । तालहिन्तालगुवाककेतकीमहद्वटखर्जूरनारिकेलाः सप्ते तृणराजकाः ।
 एतेषु द(तीर्द)न्तधावनं प्रमादादपि च नाऽऽचरेत् । यद्याचरेच्चण्डालयोनिः स्यात् ।
 शालमल्यम्बुत्थकिंशुकविल्वकरञ्जवकुलश्लेष्मातकविभीतकशमीबन्धूकाभ्रार्कपुष्प-
 निर्गुण्डीसूचीमुखवटकण्टकवदपामार्गान्वर्जयेत् । कार्पासं वा भस्म पूतिगन्धं च
 वर्जयेत् । भानावभ्युदिते विकृतिं विना दन्तधावनं न कुर्यात् । कुर्याद्वैष्णवयो
 मन्त्रा वेदा देवाः पितरस्तत्पराङ्मुखा भवन्ति । पूर्वाभिमुखो धृतिशरीरारोग्य-
 षान् । दक्षिणास्यो रोगी । पश्चिमास्यो निर्धनः । उत्तरास्यो भोगी स्यात् ।
 गवां नाश इत्येके । तत्र—आयुर्बलं यशो वर्चः प्रजाः पशुवसूनि च । ब्रह्म
 प्रज्ञां च मेधां च त्वं नो देहि वनस्पते ॥ इतीमं मन्त्रं समुच्चार्य समाहरेदन्त-
 काष्ठम् ॥ ४ ॥

अष्टभ्यां चतुर्दश्यां द्वादश्यां त्रिजन्मसु च तैलं मांसं व्यवाधं दन्तकाष्ठं च
 वर्जयेत् । भतिपत्पर्वषष्ठीनवमीद्वादशीषु दन्तकाष्ठसंयोगे दहत्यासप्तमं

कुलम् । निषिद्धदिवसे विप्रः कुर्यादाम्रपत्रैर्दन्तधावनम् । पुनराचम्याहरहः स्नानं देवर्षिपितृतर्पणं स्वाध्यायोऽतिथिकार्यं च षट्कर्माणि दिनेदिने । रघाव-
नुदित वृषस्थुषसि सिन्धुसंगमकासारतटाकनदनदीषु स्नानं प्राजापत्येन तुल्यं
महापातकनाशनम् । सतिलैः कुशैः प्रतिकृतिं कृत्वा यममुषिष्य दक्षिणाभि-
मुखो निमज्जति । देवान् पूर्वाभिमुखो मुनीनुत्तराभिमुखः पितृन्दाक्षिणाभि-
मुखो जलमध्ये प्रतर्पयेत् । उत्तीर्यापसव्येन यथाविधि वस्त्रं पीदयेत् । ये के
चास्मत्कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः । ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनो-
दकमिति ॥ ५ ॥

कुशान्सव्यहस्ते धृत्वाऽऽचमनक्रियां मन्त्रैः । जलावगाहे वारुणम् । भस्म-
नाऽऽग्नेयम् । गोरजसा वायव्यम् । आपो हि ह्या मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्य-
वर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतैर्मन्त्रैर्ब्राह्मस्नानम् । नाभेरधः
प्रक्षालनमूर्ध्वं चाऽऽर्द्रवाससा शरीरसंमार्जनं कापिलम् । अन्ययानन्दचित्स्वरूप-
विष्णुचिन्तनं मानसम् । यत्सातपथ्यं तद्विष्यस्नानम् । शरीरस्यासामर्थ्याद्देश-
कालयोर्वैषम्यात्स्नानान्येतानि तुल्यानि । श्रेष्ठं मानसमुच्यते । भेषजासक्ते
सरुजे राजचोराद्युपद्रवे मन्त्रस्नानमापो हि छेत्यादिभिर्मन्त्रैर्विधीयते—

भुवि मूर्ध्नि तथाऽऽकाशे मूर्ध्न्याकाशे तथा भुवि ।

आकाशे भुवि मूर्ध्नि स्यान्मन्त्रस्नानविधिः क्रमात् ॥ इति ॥ ६ ॥

सदशमखण्डं श्वेतं धौतवस्त्रद्वयं स्नाने दानेजपे होमे देवपूजने भोजने धार्यम् ।
रक्तं नीलं मलिनं दशाहीनं च वर्जयेत् । मौनाभावे स्नानं हरति तेजः । जुह्व-
तोऽग्निः श्रियं हरति भुञ्जानो मृत्युमाप्नोति तस्मान्मौनं चरोञ्चिषु । विशिखोऽ-
नुपवीती यच्च करोति तभिरर्थकम् । स्नानदानादिकं कर्माऽऽसुरं भवति । दिन-
मेकमपि यज्ञोपवीतेन विना स्थितः शुद्धत्वमाप्नोति मृतः सूकरतां व्रजेत् ।
कायस्थमेव धार्यम् । कदाचन नोद्धरेत् । तस्य सकृदुद्धरणेन प्रायश्चित्ती
भवेत् । बटोरेकमुपवीतम् । गृहस्थारण्यवासिनोर्द्वे वस्त्राभावे तृतीयमुत्तरीयार्थं
धार्यम् । एकमेव यतीनां स्वादित्येके । ७ ॥

शुद्धसेत्रोत्थं कार्पासं समादाय जीवभर्तृकया ब्राह्मण्या वा सूत्रं कारितं त्रिगुणं
त्रिगुणीकृत्यैको ग्रन्थिस्तस्येव्यते । कायमानेन तत्कृत्वा न खर्वं न चाऽऽ-
यतम् । प्रथमस्तन्तुरोकारो द्वितीयोऽश्विस्तृतीयो नागदेवत्यश्चतुर्थो वायुदेवताकः
पञ्चमः पितृदेवताकः षष्ठः प्राजापत्यः सप्तमो विष्णुदेवत्योऽष्टमः सूर्यः सर्व-
देवत्यो नवम इति । एते नव तन्तवः । एतन्नाभिजानाति यदा तदा स्याद-

शुचिर्नरः । परिवारिषु सप्त पिण्डानुद्धरेत् । कूप-त्रोन्पिण्डानुद्धृत्य । आदित्या-
भिमुखो भूत्वा स्नायात् । नदीमुखो नद्यां स्नायात् । अन्त्यां नदीं न प्रक्षसेत् ।
धनुःसहस्राण्यष्टौ मतिर्यस्याः सा नदी । नद्यां विद्यमानाय-मन्ववारिषु न
स्नायात् । गयागङ्गाकुरुक्षेत्रादितीर्थानि । एतानि सस्मृत्यजलाशये त्रिनिर्मज्जेत् ।
पद्मघां न जलं ताडयेत् । नाशुद्धो जलं प्रविशेत् । असृक्शकृन्मूत्रघ्रीवनरेता-
स्पु न निक्षिपेत् । तदभावे गृहे कुर्यात्स्नानं प्रतिदिनम् । अष्टपञ्चनवभिः
कुम्भैर्गायत्र्या चाभिमन्त्रितैः । एकवासाः कर्माणि न कुर्यात् । एकवाससा
जलं न बिशेत् । आचम्य तीरस्थः शालयेन्मलं देहजम् । जपो होमो दानं
यागः स्वाध्यायः पितृकर्म चोर्ध्वपुण्ड्रं विना तत्सर्वं भस्मी भवति । अना-
चारोऽशुचिर्वा पापं मनसाऽऽचरन्मूर्ध्वपुण्ड्राङ्कितः शुचिरेव भवेत् । द्वारवत्युज्ज-
वगोपीचन्दनोर्ध्वपुण्ड्रधारी नित्यं नित्यं पापं हन्ति ॥ ८ ॥

जपहोमदानवैश्वदेवशिवाचनश्राद्धेषु तिर्यग्भस्मना त्रिपुण्ड्रधारणात्सर्वमक्षयं
भवति । जाह्नवीतीरसंभूततिलकचन्दनधारिणं दृष्ट्वा ब्रह्महा शुध्येत् । गोपीच-
न्दनधारी सूर्यरूपं विभर्ति । केवलं तपोनाशाय । शालग्रामशिलालग्नं कुङ्कुमं
चन्दनं यस्तु देहे धारयते स मुक्तो भवति । स्नानदानजपहोमसंध्यातर्पण-
पूजनेषु पवित्रपाणिः स्यात् । अन्यथा चाऽऽसुरं भवेत् । अग्रं चतुरङ्गुलं
ग्रन्थिरेकाङ्गुलो वलयं द्व्यङ्गुलमिति पवित्रस्य लक्षणम् । अग्रं
ब्रह्मदेवत्यं ग्रन्थिर्विष्णुदेवत्यो वलयं चैश्वरं पवित्रस्याधिदेवताः । पथिजात-
चित्तिजातकुशान् । श्मशानपितृतर्पणास्तरणासनपिण्डसंबन्धिनः कुशान्वर्जयेत् ।
कुशमूलकुशमध्वकुशाग्रेषु क्रमेण ब्रह्मविष्णुमहेश्वरास्तिष्ठन्ति । तस्मान्नित्यं
धारयेत् । कुशपाणिः सदा तिष्ठेद्भभवर्जितः । नित्यं हन्ति पापान्यनलस्तूलरा-
शिमिव । कुशपूतं तोयं पिबेत्कुशपूतमुपस्पृशेत् कुशाग्रमिश्रितं सोमपान-
समम् ॥ ९ ॥

स्थिरमनाः प्राङ्मुखः समे पीठ उपविश्य पादौ हस्तौ च प्रक्षाल्य जानु-
मध्यकरो द्विराचम्य ततः संध्यामुपासीत । आसने समासीनः प्राणायामा-
न्समाचरेत् ।

सन्वाहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिर्जपेदायतमाणः प्राणायामः स उच्यते ॥ इति ।

स्वस्वशास्त्रोक्तविधिना संध्यावन्दनमाचरेत् । संध्याहीनो नित्यमशुचिः
स्यात् । सर्वकर्मस्वनर्हः । इहैव जन्मानि शूद्रः सन्ब्राह्मण्यादीयते । सूर्यन-

सत्रवर्जितो योऽहोरात्रयोः संधिः सा संध्या समाख्याता ऋग्भिभिस्तत्तद-
शिभिः । दृष्टनक्षत्रोत्तमा । लुप्ततारा मध्यमा । दृष्टसूर्या चाधमा । मातःसंध्या
त्रिधा । माध्याह्निकसंध्या घटिकात्रयमुक्ता । श्रेष्ठाऽर्धार्कमण्डला । अस्तमित-
सूर्या मध्यमा । दृष्टनक्षत्रा चाधमा । सार्यसंध्याऽपि त्रिधा । स्वस्थः सन्नेका-
हमप्यनुपास्य ऋत्पतितो भवति । गर्तप्रस्रवणादिषु दशगुणा बहिःसंध्या ।
मसिद्धतीर्थेषु शतम् । जाह्नवीजले सहस्रम् । शुद्धेषु संध्या मकृतिः । गोष्ठे
शतगुणम् । नद्या सहस्रम् । शिवसंनिधावनन्तम् । प्राणानायम्य संप्रोक्ष्य
कराभ्यामुदकमादाय गायत्र्याऽभिमन्त्रितं सूर्याभिमुखस्तिष्ठंस्त्रिरूर्ध्वं संध्ययोः
क्षिपेत् । मातः प्राङ्मुखस्तिष्ठन्ना सूर्यदर्शनात्सावित्रीं जपेत् । आतारकोदपा-
त्सार्य प्रत्यङ्मुख आसीनः सावित्रीं जपेत् । तत्कालजनितं दशभिः शतेना-
होरात्रकृतं पापं सहस्रेण वर्षेजं किल्बिषं गायत्री हन्ति ॥ १० ॥

शुद्धे जाप्यमेकगुणम् । नद्यां द्विगुणम् । गोष्ठे शतगुणम् । अद्वयगारे शता-
धिकम् । शुद्धसेत्रतीर्थेषु देवतासंनिधौ दशकोटीनां सहस्रम् । अनन्तं शिव-
संनिधौ । दारिद्र्यं वञ्चासने । व्याधिसंभवः पाषाणे । धरण्यां दुःखस-
मृद्धिः । द रुकासने दौर्भाग्यम् । तृणासने यशोहानिः । चित्तविभ्रमः पल्लवे ।
ज्ञानसिद्धिः कृष्णाजिने । व्याघ्रचर्मणि मोक्षः । अर्बुकासने । रोगनाशो
वेत्रासने । कौशेयं पुष्टिकरम् । कम्बलं दुःखमोचनम् । एकगुणमङ्गुलिजपेन ।
रेखास्वष्टगुणम् । रौप्यैर्दशगुणम् । शङ्खैः शतगुणम् । प्रवालैः सहस्रम् ।
मौक्तिकैर्लक्षम् । पद्माक्षैः कोटिः । सुवर्णैः शतकोटिः । अनन्तं मान-
सम् । रुद्राक्षैः संख्या न विद्यते । ततः सूर्यमुपासीत—आ सत्येन
मित्रस्य चर्म मे वरुणेत्यादिभिरथ दिगुपस्थानम्—नमः प्राच्ये दिशि इत्येतै-
र्यथालिङ्गम् । गायत्रीं विसृज्य गुरुनभिवाद्य समाचम्य समादाय तीर्थतोयम् ।
आत्मनो मन्दिरं गच्छेत् । स्वशाखोक्तविधानेन नित्यहोमं कुर्यात् । ब्रह्मय-
ज्ञेन विधिवत्कृत्वा तर्पणमाचरेत् । देवा एकैकमञ्जलिम् । प्रजापत्यादयो द्वौ
द्वौ । पितरस्त्री-स्त्रीनर्हन्ति । स्त्रियस्त्वैकैकमञ्जलिमित्येके । पितृवन्मातृणां
कार्यम् ॥ ११ ॥

एवं मातामहानाम् । पिता माता सपत्नी जननी मातामहो मातृमाता
स्वभार्या सुतो भ्राता पितृव्यः तत्सुता सपरिग्रहा मातुलः स्वसा भ्रातुरो दौहित्रो
दुहिता भगिनेयकः स्नुषा पितृव्यसा मातृव्यसा जामाता भाबुकः शालकः
सगोत्रजनितान्क्रमेण विधिवत्तर्पयेत् । आवाहने स्नाने तर्पणं उद्गासने द्वितीया

कार्या । नमस्कारेऽनदाने चतुर्थी कार्या । आसने षष्ठी । संबुद्धिः शेषे । विना रजतरुक्माभ्यां दर्भैश्च विना ताम्रपात्रेण विना न पितृणां तृप्तिः । भृगुरविस-
प्तमीत्रयोदशीमृताहेषु तिलैस्तर्पणं न कुर्यात् । तीर्थे तिथिविशेषे मेतकार्ये च
निषिद्धेऽपि दिने कुर्यात्—

नरकेषु सहस्रेषु यातनासु च ये स्थिताः ।
तेषामाप्यायनायैतद्दीयते सलिलं मया ॥
येऽबान्धवा बान्धवा ये येऽन्यजन्मनि बान्धवाः ।
ते तृप्तिमखिला यान्तु मया दत्तेन चाम्बुना ॥ इति ॥ १२ ॥

ततो देवगृहं गत्वा पूजासंभारवानुपविष्ट्याऽऽसने शुद्धे देवमर्चयेत्—

आरोग्यं भास्करादिच्छेदनमिच्छेद्भुताशनात् ।
ऐश्वर्यमीश्वरादिच्छेन्मोक्षमिच्छेज्जनार्दनात् ॥ इति ।

आवाहनासनपाद्यार्घ्यस्नानोद्धर्तनवस्त्रोपवीतगन्धपुष्पधूपदीपनैवेद्याचमनफ-
लताम्बूलप्रदक्षिणैरुपचारैः षोडशभिरिष्टदेवं समर्चयेत् । आवाहनेन शतक्रतुफलं
लभेत् । आसनेन शक्रत्वं लभते । पाद्येन पातकं हन्यात् । अर्घ्येण पापानि ।
स्नानेन सर्वभयम् । वस्त्रेणाऽऽयुष्यवर्धनम् । यज्ञोपवीतेन ब्रह्मलोकावाप्तिः ।
गन्धर्वत्वं गन्धेन । पुष्पैः पुण्यमवाप्नुयात् । धूपः पापानि दहति । मृत्यु-
विनाशनो दीपः । नैवेद्यं विविधं सर्वकामप्राप्त्यै । शुचितां व्रजेदाचमनेन ।
फलेन स्वर्गम् । ताम्बूलेन रूपम् । प्रदक्षिणेन सत्यलोकम् ॥ १३ ॥

पुरुषस्तेन राघव्या वा षोडशोपचारैस्तल्लिङ्गैरपि मन्त्रैर्नमोन्तैः । प्रणवे-
नैककालं त्रिकालं वा । रेवासमुद्भवे लिङ्गे भूतेशमर्चयेत् । शालग्रामे मणौ
यन्त्रे स्थण्डिले प्रतिमायां हरेः पूजा कार्या । न तु केवलभूतले । हरेस्तुलसी-
दलैरर्चनं यः कुर्यात्स सप्तमारं पुनर्न याति । मुक्तिभागी स्यात् । मुनिपुष्प-
कृतमालया जनार्दनं येऽर्चयन्ति तेषां देवेन्द्रोऽपि करसंपुटं करोति । कर्णविल-
म्बितां मुनिपुष्पमालां दृष्ट्वा दशसु जन्मसु दैत्यारिः प्रीतो भवति । अगस्त्य-
कुसुमैः पत्रैस्त्रिंशद्दर्षाणि पञ्च पितरो दृष्टा भवन्ति । गवामयुतदानेन यत्फलं
कार्तिके मुनिपुष्पैरेकेन तत्फलं लभते । सर्वाणि पुष्पाणि विहाय कार्तिके
केवलं मुनिपुष्पैर्भक्त्या योऽर्चयेद्वाजपेयफलं लभेत् । तुलसीदलवासितं शाल-
ग्रामशिलातोयं यः पिबेत्तस्य पुनः स्तन्यपानं न विद्यते । कोटिजन्माघनाशनं
विष्णुपादोदकमवश्यं पेयम् । भूमौ बिन्दुनिपातनाच्चदेवाष्टगुणं पापं भवेत् ।

हस्तेन पिवेन्मानुगमनवत् । रूपं हृदि नाम मुखे हरेर्नैवेद्यमुदरे पादोदकं च
मस्तके तुलसी यस्य कर्णे सोऽच्युतो भवति ॥ १४ ॥

ततो गुरुन्मृदाञ्श्रोत्रियाश्चाभिवादयेत् । अभिवादनहीनस्य चत्वारि न
वर्धन्ते मन्त्राऽऽयुर्यशो बलम् । यज्ञशालायां सभायां देवतायतने च प्रत्येकं न
नमस्कुर्वात् । कुर्याच्चेत्किल्बिषं प्राप्नोति । मध्याह्नपर्यन्तं तालपर्णासनासीनो
वेदाध्ययनं चरेत् । अथवा शिष्येभ्यः प्रयच्छेत् । देवार्चनयज्ञदानादिकर्मसु
वेद एव ब्राह्मणस्य निःश्रेयसकरः । द्विजो वेदानधीत्य योऽन्यत्र कुरुते भ्रमं
सान्वयः स जीवन्नेव शूद्रत्वमाप्नुयिष्यति । वेदानामनभ्यासेन लङ्घनादाचार-
स्याऽऽलस्यादन्नदोषाच्च विमान्मृत्युर्जिघासति ॥ १५ ॥

ततो माध्याह्निकविधिं कृत्वा भुञ्जीत । प्राप्ते मुहूर्तेपञ्चके माध्याह्निकं
कृत्वा भुञ्जानस्य सफला वेदोक्ताः क्रिया न निवर्तन्ते । प्रमादादकृतानि
कर्माणि शर्वर्पाः प्रथमे यामे तानि कर्माणि कुर्यात् । कृतकृत्यः पोष्यवर्गजनो-
पेतो भुञ्जीत । मातृपितृगुरुभ्रातृपुत्रदाराभ्यागतातिथयः पोष्यवर्ग इति ।
अज्ञातकुलगोत्रोऽध्वगः श्रान्तः संप्राप्तो वैश्वदेवान्ते सोऽतिथिः स्वर्गसंग्रहः ।
सर्वेषामेव दानानामन्नदानं परम् । अन्नदानं महापुण्यफलप्रदम् । तथा तोय-
दानं च । यस्य गृहाद्भ्राशोऽतिथिर्निवर्तते स तस्य दुष्कृतं दत्त्वा पुण्यमा-
दाय गच्छति । आयुष्यं प्राह्मुखो भुङ्क्ते दक्षिणामुखो यश्चस्थं मत्स्यह्मुखः
श्रियं भुङ्क्ते ऋतमुदङ्मुखः । यातुधानाः पिशाचाः क्रूराश्चैक राक्षसा अन्नस्य
रसं हरन्ति मण्डलेन विना । विप्राणां चतुरश्रम् । त्रिकोणं स्रश्चियाणाम् ।
वैश्यानां वर्तुलम् । शूद्रस्यार्धचन्द्रकमिति । गोमयेन मण्डलं कृत्वा भोक्त-
व्यम् । पलाशपत्रकुटजमधूककदलीदलैः पुष्टिकरं श्रीकरमायुष्करम् । कासश्वास-
ज्वरहरं कदलीपत्रभोजनम् ॥ १६ ॥

घृतसूपव्यञ्जनोपेतमन्नं मन्त्रतो दक्षिणहस्तेनापोशनं कृत्वा प्राणाय तर्जनी-
मध्यमाङ्गुष्ठैर्जुहुयात् । अपानाय मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैः । व्यानाय कनिष्ठि-
कानामिकाङ्गुष्ठैः । उदानाय कनिष्ठिकां विना सर्वैः । समानाय सर्वाङ्गु-
लिभिः । प्राण आत्मा स्थितः । अपाने स्थिता भूतयोनयः । पातालवासिनो
नामा व्याने सन्स्थिताः । देवा उदाने सन्स्थिताः । समाने पितरः स्थिताः ।
अन्नप्रदक्षिणेन शिष्टं तोयं न पिबेत् । पिबेद्येष्टान्द्रायणं चरेत् । वाग्यतो भूर्या
पादौ प्रतिष्ठाप्य भोक्तव्यम् । कवले कवलेऽतिरात्रफलमभुते । प्राणाहुतिसमय
एव हस्तेन पात्रस्पर्शः । तदूर्ध्वं न कर्तव्यः कदाचन । पात्रं स्पृष्ट्वा यो भुङ्के

स यात्यधोगतिम् । सायं प्रातरेवम् । पादेन पात्रं स्पृष्ट्वा भोक्तव्यम् । नान्तरा भोजनम् । अग्निहोत्रसमो विधिः । आसने पादमारोप्य प्रत्यक्षलवणं मुखेन धमने चाणं गोमांसभक्षणतुल्यम् ॥ १७ ॥

गोघृतं गोक्षीरं दापि तर्कं सक्तु चापकं तैलपकं शूद्रादपि न दुष्यति । भस्मनाऽग्निना स्तम्भेन सलिलेनान्तरा द्वारदेशे वा पङ्क्तिदोषो न भवति । गण्डूषसमये तर्जन्या दन्तचालनं न कुर्याच्चद्वीरवं नरकं व्रजेत् । एवं भोजनानन्तरमाचमनं कुर्यात् । आचान्तोऽपि यावत्पात्रमनुद्धृतं स्यात्तावत्पर्यन्तमग्न्युचिः स्यात् । यावन्मण्डलशुद्धिर्न स्यात्तावत्पर्यन्तमग्न्युचिः स्यादुद्धृतेऽपि । सुपूगं सुपत्रं सुवासनसमन्वितं दत्त्वा सुरेभ्यो विप्रेभ्यस्ततस्ताम्बूलं भक्षयेत् । एकपूगं सुस्वारोग्यम् । द्विपूगं निष्फलम् । त्रिपूगं श्रेष्ठम् । अधिकं नैव दुष्यति । पर्णमूले व्याधिः । पर्णाग्रे पापम् । शिरा बुद्धिविनाशिनी तस्मात्तान्बर्जयेत् । द्विवास्वापं मैथुनं च न कुर्वीत । यदि कुर्यात्क्रमेणाऽऽयुःपुण्ययोर्हानिः । आसायं सिद्धान्तचिन्तनं कुर्यात् । ततः सायंतर्नी संध्यां विदध्यात् । होमानन्तरं देवार्चनाविधिं चरेत् । रात्रौ भोजनं कुर्यात् । बलवीर्यविवर्धनम् । अलक्ष्मीपरिहारार्थं यत्किंचित्पुष्पानुलेपनं कुर्यात् । शयीत शुद्धशय्यायां भार्यया सह निषिद्धदिवसेषु वर्जयित्वा । स्वगृहे प्राक्शिराः सुष्यात् (स्वप्यात्) । श्वशुरगृहे दक्षिणाशिराः । प्रवासे प्रत्यक्षशिराः । कदाचिन्नोदकिछराः । एवं विज्ञाय कर्तव्या दिनचर्या । पुनः प्रातरुत्थाय यथोक्तमस्त्रिलं चरेत् । एवं क्रियाकाण्डमाचरतो धर्मार्थकार्थभोक्षणां सिद्धिर्भवति सिद्धिर्भवति ॥ १८ ॥

इति सत्याषाढविरचितहिरण्यकेशिशृङ्गशेषसूत्रे प्रथमप्रश्ने

प्रथमः पटलः ।

अथ प्रथमप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथातः शौचाविधिं व्याख्यास्यामः । ग्रामाद्भूरतो गत्वा यज्ञोपवीतं शिरसि दक्षिणकर्णे वा कृत्वा मृत्तिकां गृह्णाति । काष्ठमन्तर्धा य मध्य उपविशेत् । अहन्मुत्तरत उपेयाभिशायां दक्षिणत उभयोः संध्ययोरुदङ्मुखः नाग्निं नापो न नम्रो वृक्षमूले पर्वतमूले चतुष्पथेऽग्न्यगारे गवां मध्ये गोष्ठे दहनपुलिनवर्जनमन्तर्जले देवगृहे वल्मीके मूषकस्थले प्रत्यग्निं प्राति सूर्यं प्रत्यगारं प्राति गां प्राति ब्राह्मणं च । एकां लिङ्गे मृदं दद्यात्सव्ये पाणौ मृदस्त्रयः । उभयोर्द्विर्मृदं दद्यान्मूत्रवच्छौचमिष्यते । पञ्चापाने दशैकस्मिन्नुभयोः सप्त मृत्तिकाः । एतच्छौचं गृहस्थस्य द्विगुणं ब्रह्मचारिणः । त्रिगुणं तु वनस्थस्य यतीनां तु

चतुर्गुणम् । आचार्यगुरुदाराभिगमने नाभिभापते । सः स्थिते न म्रियते
यो निसः स्कारादिति विज्ञायते ॥ १ ॥

अथात आचमनविधिं व्याख्यास्यामः । प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा बद्धशिखो
यज्ञोपवीतो नोष्णाभिर्न क्षाराभिर्न विवर्णाभिर्न दुर्गन्धरसाभिर्न सफेनाभिर्न
चैकहस्ताभिर्न दूषिताभिर्न बहिर्जानुर्न विरलाङ्गुलिभिर्न बुद्धुदाभिर्न तिष्ठन्न
हस्तश्च जल्पश्च विलोक्यश्च प्रहो न प्रणतो न रोचयन् । ब्राह्मणस्य दक्षिणे
हस्ते पञ्च तीर्थानि भवन्ति । अङ्गुलिमूले देवतीर्थमङ्गुल्यग्रं आर्षं तीर्थं
मध्येऽमितीर्थमङ्गुष्ठतर्जन्योर्मध्ये पैतृकतीर्थमङ्गुष्ठतलेऽतिहृत्य पश्चाल्लेखं तद्वृक्ष-
तीर्थम् । माघमसं तु तन्मात्रं प्रतिगृह्यन्ति त्रिः पिबेदपो गोकर्णबद्धस्तेन त्रिराचा-
मेत् । प्रथमं यत्पिबति तेन ऋग्वेदं प्रीणाति यद्वितीयं तेन यजुर्वेदं प्रीणाति
यत्तृतीयं तेन सामवेदं प्रीणाति प्रथमं यत्परिमृजति तेनार्थर्ववेदं प्रीणाति यद्-
द्वितीयं तेनेतिहासपुराणानि चन्मुखं तेनाभिं यत्सव्यं पाणिमभ्युक्षति तेन
नक्षत्राणि यत्पादमभ्युक्षति तेन विष्णुं यच्चक्षुषी तेन चन्द्रादित्यौ यश्चासिके
तेन प्राणापानौ यच्छ्रोत्रं तेन दिशो यद्वाहू तेनेन्द्रं यदहोरात्रं तेन रुद्रं यच्चाभिं
तेन पृथिवीं यदङ्गुष्ठयोः स्रवन्त्यपः कुबेरादयः सर्वा देवताः प्रीणन्त्यग्निर्वायुः
प्रजापतिर्ऋकचन्द्रौ मघवानिति वैदिकाः । अनामिकाङ्गुष्ठाभ्यां चक्षुषी समुपस्पृ-
शेत् । प्रदेतिन्यशुष्ठाभ्यां तु नासिके अङ्गुष्ठकनिष्ठिकाभ्यां तु श्रोत्रे अङ्गुष्ठ-
मध्यमाभ्यां तु बाहू चतुरङ्गुलिभिर्हृदयमङ्गुष्ठेन नाभिं सर्वैर्मूर्धानं समुपस्पृ-
शेदेतेन विधिना युक्ता न लिप्यन्ते कदाचनेति ॥ २ ॥

अथातः संध्योपासनविधिं व्याख्यास्यामः । तीर्थं गत्वाऽप्रयतोऽभिषिक्तः
प्रयतो वाऽनभिषिक्तः प्रक्षालितपादपाणिरप्य आचम्य सुरभिमत्याऽब्जिङ्गाभिर्वा-
रुणीभिर्हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिर्व्याहृतिभिरन्यैश्च पवित्रैरात्मानं प्रोक्ष्य
प्रयतो भवति । अथाप्युदाहरन्ति—

अपोवगाहनं स्नानं विहितं सार्ववर्णिकम् ।

मन्त्रव्रतोक्षणं चापि द्विजातीनां विधिष्यते ॥ इति ।

सर्वैर्मूर्ध्नामेवाऽऽरम्भेषु प्राक्संध्योपासनकालाच्चैतेनैव पवित्रसमूहेनाऽऽत्मानं
प्रोक्ष्य (आपः पुनन्तु० अग्निश्च० सूर्यश्च० इति संध्यास्वप्नमर्षणं भवति । गाय-
त्र्याऽर्घ्यम् । अथवा हस्तेति मन्त्रेण प्रथमसंध्ययामिति) प्रयतो भवति ।
अथाप्युदाहरन्ति— दर्भेध्वासीनो दर्भान्धारयमाणः सोदकेन पाणिना प्रत्यङ्-
मुखः सावित्रीं सहस्रकृत्व आवर्तयेत् । प्राणापामशो वा शतकृत्वः । उभयतः-

मणवां ससप्तव्याहृतिकां मनसा वा दशकृत्वः । त्रिभिश्च प्राणायामैस्तान्तो ब्रह्म-
हृदयेन । वारुणीभ्यां रात्रिमुपतिष्ठत इमं मे वरुण इत्यादिभिश्च । एवमेव प्रातः
मारुमुखस्तिष्ठन् । मैत्रीभ्यामहरुपतिष्ठते—मित्रस्य चर्षणीधृत इत्यादिभिश्च ।
सुपूर्वमपि पूर्वामुपक्रम्योदित आदित्ये समाप्नुयात् । अनस्तमित उषक्रम्य
सुपश्चादपि पश्चिमाम् । संध्ययोश्च संपञ्चावहोरात्रयोश्च संततिः । अपिचात्र
मजापतिगीतौ श्लोकौ भवतः—

अनागतां तु ये पूर्वामनतीतां तु पश्चिमाम् ।
संध्यां नोपासते विमाः कथं ते ब्राह्मणाः स्मृताः ॥
सार्यं प्रातः सदा संध्यां ये विमान् श्रुपासते ।
कामं तान्धार्मिको राजा शूद्रकर्मसु योजयेत् ॥ इति ।

तत्र सायमतिक्रमे रात्र्युपवास प्रातरतिक्रमेऽहरुपवासः । स्थानासनफल-
मवाप्नोति । अथाप्युदारन्ति—

यदुपस्थकृतं पापं पञ्चथां वा यत्कृतं भवेत् ।
बाहुभ्यां मनसा वाऽपि वाचा वा यत्कृतं भवेत् ॥
सार्यं संध्यामुपस्थाय तेन तस्मात्प्रमुच्यते ।

रात्र्या चापि संधीयते । न चैनं वरुणो गृह्णाति । एवमेव प्रातरुपस्थाय
रात्रिकृतात्पापात्प्रमुच्यते । अह्ना चापि संधीयते । मित्रश्चैनं गोपायति आदि-
त्यश्चैनं स्वर्गमुपयतीति कठब्राह्मणम् । स एवमेवाहरहरहोरात्रयोः संधिपूष-
तिष्ठमानो ब्रह्मपूतो ब्रह्मभूतो ब्राह्मणः शास्त्रमनुवर्तमानो ब्रह्मलोकमभिजय-
तीति विज्ञायते ॥ ३ ॥

अथ वै भवति—‘आपो वा इदमग्रे सलिलमासीत्तरिमन्मजातिर्वायुर्भूत्वाऽ-
चरत्स इमामपश्यत्तां वराहो भूत्वाऽचरत्तां विश्वकर्मा भूत्वा व्यमार्द साऽप्रथम
सा पृथिव्यभवत् । तत्पृथिव्यै पृथिविर्ब्रह्म तस्यामश्राप्पदिति तदु हैक औपास-
नमेवौपासने स्त्रिया एव संस्कारार्थमौपासनो नित्यो धार्ौऽनुगतो मन्थ्यः
श्रोत्रियागाराद्वाऽऽहार्यो द्वादशाहं विच्छिन्नः पुनराधेयोऽथ यदि द्वादशाहं
विच्छिन्नः पुनराधेयः स्याद्वा प्रकृतिस्तत आहरणमित्युक्तमेतत्संतिष्ठते ॥ ४ ॥

‘अथ गृहस्थस्यौपासनम् । षष्मासानाजुहुर्बुधोपपादमाहृत्याग्निं प्रतिष्ठाप्य
परिस्तीर्य द्वादशाहमायश्चित्तं हुत्वा तदानीमेव संपरिस्तीर्याऽऽमणीताभ्यः कृत्वा
अपयित्वाऽभिघार्योदञ्चद्वास्य प्रतिष्ठितमभिघार्याऽऽज्यभागान्तं कृत्वा मेक्षणे-

नोपघातं पक्वाज्जुहोति—अग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहाऽग्नयेऽन्नवते स्वाहाऽग्नयेऽ-
न्नादाय स्वाहाऽग्नयेऽन्नपतये स्वाहाऽग्नये पवमानाय स्वाहाऽग्नये पावकाय
स्वाहाऽग्नये शुचये स्वाहाऽग्नये ज्योतिष्मते स्वाहाऽग्नये व्रतपतये स्वाहाऽग्नये
पथिकृते स्वाहाऽग्नये तन्तुमते स्वाहाऽग्नये वैश्वानराय स्वाहा सूर्याय स्वाहा
मजापतये स्वाहा ब्रह्मणे स्वाहा भूः स्वाहा भुवः स्वाहा सुवः स्वाहा भूर्भुवः
सुवः स्वाहा अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा इत्युत्तरार्धपूर्वार्धे । अग्नये जयाभ्याताना-
न्नाष्ट्रभूत इत्युपजुहोति यथापुरस्तात् ॥ ५ ॥

अथास्तमित आदित्ये ग्रीहिभिर्वैष्वा हस्तेनैते आहुती जुहोति—अग्नये
स्वाहा मजापतये स्वाहा इति सायम् । सूर्याय स्वाहा मजापतये स्वाहा इति
प्रातरप्याग्निहोत्रहविषामन्यतमेन जुहुयात् । पर्वणि पर्वणि चाग्नेयस्थालीपाकेन
यजेत । उपवास एव कालान्तरे भोजनमृतृमिश्राभस्य च । एवमेव सायं
होमेन प्रतिपद्यते । संतिष्ठत औपासनतन्त्रम् ॥ ६ ॥

अथ हस्तौ प्रक्षाल्य कमण्डलुं मृत्पिण्डं च प्रतिगृह्य तीर्थं गत्वा त्रिः
पादौ प्रक्षालयते त्रिरात्मानम् । अथ ह्येके जुवते ऋक्षानमापो देवगृहं गोष्ठं
यत्र ब्राह्मणा अप्रक्षाल्य पादौ तत्र प्रवेष्टव्यमिति । अथाग्निभिः प्रतिपद्यते—
हिरण्यशृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः । यन्मया ह्युक्तमसाधूनां पापे-
भ्यश्च प्रतिग्रहः । यन्मे मनसा वाचा कर्मणा वा दुःकृतं कृतम् । तन्म इन्द्रो
वरुणो बृहस्पतिः सविता च पुनन्तु पुनः पुनरिति । अथाञ्जलिनाऽप उपहन्ति—
सुमित्रा न आप ओषधयः सन्तिवति । तां दिशं निरुक्षति यस्यामस्य दिशि
द्वेष्यो भवति—दुर्मित्रास्तस्मै भूयासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति । अथाप
उपस्पृश्य त्रिः प्रदक्षिणमुदक्पावर्तयति—‘यदपां क्रूरं यदमेध्यं यदशान्तं तद-
पगच्छतात्’ । इति । अप्सु निमज्ज्योन्मज्ज्य । नाप्सु सप्तः श्रयमणं विधत्ते न
व.सः पल्पूलनं नोपस्पर्शनम् । यद्युपरुद्धाः स्युरेतेनोपतिष्ठते—नमोऽग्नयेऽप्सुमते
नम इन्द्राय नमो वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽद्भ्य इति । उत्तीर्याऽऽचान्तः पुनरा-
चमेत् । आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथिवी पूता पुनातु माम् । पुनन्तु ब्रह्मणस्पति-
र्ब्रह्मपूता पुनातु माम् । यदुच्छिष्टमभोज्यं यद्वा दुश्चरितं मम । सर्वं पुनन्तु
मामापोऽसतां च प्रतिग्रहः स्वाहेति । पवित्रे कृत्वाऽद्भिर्मार्जयति—आपो हि
ष्टा मयोभुव हति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः
सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वाऽन्तर्जलगतोऽघमर्षणेन त्रीन् प्राणाया-
मान् धारयित्वाऽर्क्षार्थं वासः पीडयित्वा प्रक्षालितोपवाताकिष्टानि वासांसि

परिधाय दर्भेष्वासीनो दर्भान् धारयमाणः प्राङ्मुखः सावित्रीं सहस्रकृत्व आवर्तयेत् । शतकृत्वोऽपरिमितकृत्वो वा दशाक्षरम् । अथाऽऽदित्यमुपतिष्ठते—आ सत्येन । उदयं तमसस्परि । उदु त्वं चित्रम् । तच्चक्षुर्देवहितम् । य उदगादिति । अथाप्सुदाहरन्ति—देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति ॥ ७ ॥

अथातो मृत्तिकास्नानविधिं क्वाख्यास्यामः । ब्रह्मचारी गृहस्थो बानप्रस्थः परिव्राजको वा । न मातर्मृत्तिकास्नानमित्येके । सिन्धौ नदीतीरे पुष्करिण्यां वा 'अन्वक्रान्ते सहस्रपरमा देवी इति भूमिं दूर्वाभिममन्त्र्य, उद्धृताऽसि इति नदीतटे लोष्टमादाय, काण्डात्काण्डात्प्ररोहन्ती इति द्वाभ्यां दूर्वामादाय मृत्तिके हन मे पापम्, इति दूर्वां लोष्टे मतिष्ठाप्य यत् इन्द्र भयामहे, स्वस्ति दा विद्-स्वस्तिः, स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः, त्रातारमिन्द्रं, आपान्तमन्युः, परं मृत्यो अनुपरेहि इति षड्भिः प्रतिमन्त्रं प्रदक्षिणं प्रतिदिशं लोष्टमुत्सृज्य गन्धद्वारामिति लोष्टमादाय, उदु त्वं जातवेदसमिति लोष्टमादित्यं दर्शयित्वा श्रीर्मे भजत्वलक्ष्मीं नश्यतु इति धिरः प्रदक्षिणीकृत्य सहस्रशीर्षा, इति शिर आलिप्य विष्णुमुखं, इति मुखम्, ओजो ग्रीवा इति ग्रीवाम्, महा इन्द्रो वज्रबाहुः, इति बाहु, सोमान् स्वरणम्, इति कक्षौ, शरीरं यज्ञशमलम्, इति शरीरम्, नाभिर्मे चित्तम्, इति नाभिम्, आपान्तमन्युरिति कटिम्, विष्णो रराट्मासि, इति पृष्ठम्, धरुणस्य स्कम्भनमसि इति मेढ्रम्, आनन्दनन्दौ इत्यण्डौ, ऊरुवोरोजः, इत्यूरु उरु अरन्ती इति जानुनी जङ्घाभ्यामिति जङ्घयोः, चरणं पवित्रम्, इति चरणौ, इदं विष्णुः, ग्रीणि पदा इति द्वाभ्यां पादौ, सजोषा इन्द्र इति शेषं दूर्वासहितं लोष्टं शिरसि निधाय हिरण्यगृङ्गम्, इति तीर्थं गत्वा सुमित्रा न आय ओषधय इत्यात्मानमभिविञ्चेत् । उदकाञ्जलिमादाय लोष्टदेशे निनीय दुर्मित्रास्तस्मै भूयासुरिति मथयम् । योऽस्मान्दोष्टि इति द्वितीयम् । यं च षयं द्विष्य इति तृतीयम् । हिरण्य गृङ्गम्, इति चतुर्थम् । आपो हि ह्य मयोभुव इति तिसृभिः हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पञ्चमानः सुवर्जन इत्यनुवाकेन च मार्जयित्वा नमोऽग्नयेऽसुमत इति नमस्कृत्य यदपां क्रूरमित्यङ्घ्रिः त्रिशष्टय इमं मे गङ्गे इत्यभिमन्त्र्य ऋतं च इत्यधमर्षणसूक्तेनापोऽवगाह्य एष भूतस्येति मार्जयित्वा आर्द्रं ज्वलति इति पीत्वा अकार्यकारी इति पुनरवगाह्य देवानृषीन्पितृ-स्तर्पयित्वा—

ये के चारमन्कुले जाता अगुत्रा मोत्रिणो मृताः ।

ते मृरुन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम् ॥

इति वस्त्रं निष्पीडय शुची वो हव्या इति वस्त्रं प्रोक्ष्य देवस्य त्वा इति वस्त्रमादाय अवधूतमित्यवधूय उदु त्वं चित्रम्, इति वस्त्रमादित्यं दर्शयित्वा आवहन्ती वितन्वाना इति वासः परिधाव द्विराचम्योत्क्रामन्तु—

भूतमेतपिशाचाद्याः सर्वे ते भूमिभारकाः ।

सर्वेषामविरोधेन ब्रह्मकर्म समारभे ॥

इतिदर्भासनं प्रतिष्ठाप्योपविश्य त्रिः प्राणानायम्याष्टोत्तरशतं गायत्रीं जपेत् । ब्राह्मणः पृतो भवति । ब्रह्महत्यागोवधगुरुतल्पसुरापानसुवर्णस्तेयादिसर्वपापप्रणाशनमिति विज्ञायते ॥ ८ ॥

अथातो महापुरुषस्याहरहः परिचर्याधिधि व्याख्यास्यामः । स्नातः शुचिः शुचौ समे देशे गोमयेनोपलिप्य देवस्य प्रतिकृतिं कृत्वाऽक्षतपुष्पैर्यथालाभमर्चयित्वा सह पुष्पोदकेन महापुरुषमावाहयेत्—ॐ भूः पुरुषमावाहयामि ॐ भुवः पुरुषमावाहयामि ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुषमावाहयामि, इत्यावाह्य आयातु भगवान्महापुरुषः इति कुशैरासनं दद्यात् । भगवतोऽयं कूर्चो दर्भमयस्त्रिरुद्धरितः सुवर्णस्तं जुषस्वेति । अथ सावित्र्यां पात्रमग्निः प्रक्षाल्य तिरः पवित्रमप आनीय पुनस्तेनैवापोऽभिमन्त्र्य सपवित्रेणाऽऽदित्यं दर्शयेत् । ओमित्यात्मितोः । तासां 'त्रीणि पदा विचक्रमे' इति पार्थं ददाति । अथ व्याहृतिभिर्निर्माल्यं व्यपोह्य इदं त्रिष्णुर्विचक्रम इत्यर्घ्यं दद्यात् । दिवो वा विष्णोर्वित्याचमनीयम् । अथैनं स्नापयति—आपो हि ष्ठा मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पयमानः सुवर्जनः इत्येतेनानुवाकेन ब्रह्म जज्ञानं वामदेवपार्श्वं यजुः पवित्रेणेति । अथाग्निस्तर्पयति—केशवं तर्पयामीति द्वादशनामधेयैर्व्याहृतिभिः प्रदक्षिणमुदकं परिचिष्य प्रणवेन वासो ददाति सावित्र्या यज्ञोपवीतम् । इदं विष्णुर्विचक्रम इत्याचमनीयम् । गन्धद्वारामिति गन्धम् । इरावतीत्यक्षतम् । तद्विष्णोरिति पुष्पम् । सावित्र्या धूपम् । उषीष्यस्वेति दीपम् । देवस्य त्वा इति हविर्निवेदयामि, इत्युद्देन निवेदनम् । अथास्मै द्वादश नामभिः पुष्पाणि दद्यात् । त्रीणि पदा विचक्रम इति प्रतिपदं दद्यात् । सुमृद्धीका भवन्तु न इत्यन्तेन । अथैनां वैष्णवीभिर्ऋग्गु.सामाथर्वभिः स्तुतिभिस्तुन्वन्ति । व्याहृतिभिः पुरुषमुद्गासयेत् । ॐ भूः पुरुषमुद्गासयामीत्यादिभिः प्रयातु भगवान्महापुरुषः क्षेमाय विजयाय पुनः संदर्शनाय चेति । प्रतिमास्थानेष्वानोद्गासनवर्जमहरहस्त्वाचक्षत इति विज्ञायते ॥ ९ ॥

अथातो महादेवस्याहरहः परिचर्याविधिं व्याख्यास्यामः । स्नातः शुचिः सप्ते शुची देशे गोमयेनोपलिप्य देवस्य मतिकृतिं कृत्वाऽक्षतपुष्पैर्यथाभामर्षयित्वा सह पुष्पोदकेन महादेवमावाहयेत्—ॐ भूर्महादेवमावाहयामीत्यादि आयातु भगवान्महादेव इति । यो रुद्रो अग्नौ इति यजुषा पात्रमाभिमन्त्र्य ब्रह्मालय तिरः पवित्रमप आनीय पुनस्तेनैवाभिमन्त्र्य सह पवित्रेणाऽऽदित्यं वर्धयेत्—ओमित्यात्मितोः । तासां पाद्यमिति पाद्यं दद्याति । अथ व्याहृतिभिर्निर्माल्यं व्यषोह्यार्घ्याचमनीयं दत्त्वाऽभिषिञ्चति—आपो हि एष मयो-भुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन ब्रह्म जज्ञानं, कद्रुद्राय, कुचरुद्रम्, (?) वामदेव्यम्, आपो वा इदम् इति च । अथ व्याहृतिभिः प्रदक्षिणमुदकं परिषिञ्च्य पवित्रं पाद-मूले निधायाग्निरुत्पद्यति—भवं देवं तर्पयामीत्यष्टाभिः । ॐ नमो भगवते रुद्राय त्र्यम्बकाय इति वस्त्रयज्ञोपवीते दद्यात् । भवाय देवाय नम इत्यष्टाभिः पुष्पाणि दद्यात् । कुचरुद्रेण गन्धपुष्पधूपदीपान्ददाति । देवस्य त्वा इति हविषो निवेदयेत् । त्र्यम्बकमिति परिपेकं दद्यात् । अमृतोपस्तरणमसीति प्रतिपदं कृत्वा हविरविरुद्धं सर्वं स्वाहु वस्तु कन्दमूलफलानि दद्यात् । भूर्त-मनवेक्षमाण आसीनो हविरुदासयामीति निवेशमुद्गास्यामृतादिधानमसीति प्रति-पदं कृत्वा त्र्यम्बकमित्याचमनीयं दद्यात् । सर्वोपकरणैरर्चयित्वा भवाय देवाय नम इत्यादिभिः ‘अमुष्मै नमोऽमुष्मै नमः’ इति गन्धादीन्ददाति । सौक्ष्मिभि-र्ऋग्यजुःसामाध्वर्यभिः स्तुतिभिः स्तुन्वन्त्यार्विमन्त्रब्राह्मणैश्च नमस्कृत्य ‘प्रयातु भगवान् महादेव’ इति विसर्जयति । लिङ्गस्थानेष्ववाहनोद्गासनवर्जमहरहः स्वस्त्ययनमित्याचक्षत इति विज्ञायते ॥ १० ॥

अथातः पञ्चाङ्गरुद्राणां महान्यासपूर्वकं जपहोमार्चनाभिषेकविधिं व्याख्या-स्यामः । या ते रुद्रेति शिखायाम् । अस्मिन्महत्पर्णव इति शिरसि । सहस्रा-णीति ललाटे । हस्तः शुचिषदिति भ्रुवोर्मध्ये । त्र्यम्बकं यजामह इति नेत्रयोः । नमः स्तुत्याय चेति कर्णयोः । मा नस्तोक इति नासिकायाम् । अवतत्येति मुखे । नीलग्रीवौ द्वौ कण्ठे । नमस्ते अस्त्वायुधायेति बाह्वोः । या ते हेतिरिन्धुपवाह्योः । ये तीर्थानीति हस्तयोः । सद्यो जातमिति पश्चा-नुवाकान्पञ्चस्वङ्गुलीषु । नमो वः किरिकेभ्य इति हृदये । नमो गणेभ्य इति पृष्ठे । नमो हिरण्यवाहव इति पार्श्वयोः । विज्यं धनुरिति जठरे । हिर-ण्यगर्भे इति नाभौ । मीढुष्टमेति कट्याम् । ये भूतानामिति गुह्ये । ये अन्ने-ष्वित्यण्डयोः । सन्निरा जातवेदा इत्यगने । मा नो महान्तमित्यूर्वोः । एष

ते रुद्र इति जान्वोः । स०सृष्टृजिदिति जङ्घयोः । विश्वं भूतमिति गुल्फयोः ।
ये पथामिति पादयोः । अध्यवोचदिति कवचम् । नमो विलिप्तन इत्युपकवचम् ।
नमो अस्तु नीलग्रीवायेति तृतीयनेत्रम् । ममुआ धन्वन इत्यस्त्रम् । य एताव-
न्तश्चेति दिग्बन्ध इति । ओं नमो भगवते रुद्रायेति नमस्कारं न्यसेत् ।

ओंकारं मूर्ध्नि विन्यस्य नकारं नासिकाग्रतः ।
मोकारं तु ललाटे स्याद्भकारं मुखमध्यतः ॥
गकारं कण्ठदेशे च वकारं हृदि विन्यसेत् ।
तेकारं दक्षिणे हस्ते रुकारं वामतो न्यसेत् ॥
द्राकारं नाभिदेशे तु यकारं पादयोर्न्यसेत् ॥ इति ।
सद्यं च पादयोर्न्यस्य बाभं न्यस्योरुमध्यतः ।
अघोरं हृदि विन्यस्य मुखे तत्पुरुषं न्यसेत् ॥
ईशानं मूर्ध्नि विन्यस्य ह०सो नाम सदाशिवः ।
एवं न्यासविधिं कृत्वा ततः संदुटमारभेत् ॥

त्रातारमिन्द्रं० त्वं नो अग्ने० सुगंनः पन्या० असुन्वन्तं० तत्त्वा यामि०
आ नो नियुज्जिः० वय० सोम० तमीशानं० अस्मे रुद्रा० स्योमा
पृथिवि० इत्येतत्संपुटमिन्द्रादिदिक्षु विन्यस्यैवमेवाऽऽत्मानि रौद्रीकरणं
कृत्वा त्वगस्थितैः सर्वपापैः प्रमुच्यते । सर्वभूतेष्वपरलजितो भवति ।
ततो भूतप्रेतपिशाचब्रह्मराक्षसयक्षयमदूतशाकिनीडाकिनीसर्पश्वापदतस्कराण्युप-
द्रवाण्युपधत्ताः सर्वे ब्रह्मा ज्वलन्तं पश्यन्तिवति । मनो ज्योतिरबो-
ध्यगिरिर्निर्मूर्धा मूर्धानं मर्माणि ते जातवेदा इति गुह्यनाभिहृदयकण्ठमुख-
शिरा०ऽप्यभिमन्त्र्याऽऽत्मारक्षा कर्तव्येति । शिवसंकल्प० हृदयम् । पुरुषसूक्त०
शिरः । उत्तरनारायण० शिखा । अमतिरर्थं कवचम् । मतिपुरुषमिति नेत्रम् ।
शतरुद्रीयमित्यस्त्रम् । भूर्भुवः सुवरोमिति दिग्बन्ध इति । पञ्चाङ्गं सकृज्जपे-
दष्टाङ्गं प्रणम्येति विज्ञायते । सद्योजातारूपपञ्चाङ्गं सकृज्जपेत् । हिरण्य-
गर्भः, यः प्राणतः, ब्रह्म ज्ञानं, मही धौः, उपश्वासय, अग्ने नय, या ते अग्ने,
इयं यममस्तरमित्यष्टाङ्गम् । अथाऽऽत्मानं श्रीरुद्ररूपं ध्यायेत्—

शुद्धस्फटिकसंकाशं त्रिनेत्रं पञ्चवक्त्रकम् ।
गङ्गाधरं दशभुजं सर्पाभरणभूषितम् ॥
नीलग्रीवं शशाङ्कगर्भं नागयज्ञोपवीतितम् ।
ध्यायन्नर्च्योत्तरीयं च वरेण्यमभयप्रदम् ॥

कमण्डल्वक्षसूत्राद्यैरन्वितं शूलपाणिनम् ।
 ज्वलन्तं पिङ्गलजटं शिखामुद्योतकारिणम् ॥
 असुतेनाऽऽप्लुतं हृष्टमुमादेहार्धधारिणम् ।
 दिव्यसिंहासनासीनं दिव्यभोगसमन्वितम् ॥
 दिग्देवतासमायुक्तं सुरासुरनमस्कृतम् ।
 नित्यं च शाश्वतं छुद्धं ध्रुवमक्षरमव्ययम् ॥
 सर्वव्यापिनमीशानं रुद्रं वै विश्वरूपिणम् ।
 एवं ध्यात्वा व्रतं सम्पक्ततो यजनमारभेत् ॥ इति ॥ ११ ॥

अथातो रुद्रस्नानार्चनाभिषेकविधिं व्याख्यास्यामः । आदित एव तीर्थे स्नात्वेदेत्याहृतं वासः परिधाय शुचिः प्रयतो ब्रह्मचारी शुक्लवासा ईशानस्य प्रतिकृतिं कृत्वा तस्य दक्षिणतः मत्स्यदेशे तन्मुखः स्निग्धत्वाऽऽत्मनि देवताः स्थापयेत्—प्रजनने ब्रह्मा तिष्ठतु । पादयोर्विष्णुस्तिष्ठतु । हस्तयोर्हरस्तिष्ठतु । बाह्वो रुद्रस्तिष्ठतु । हृदये शिवस्तिष्ठतु । उदरे पृथिवी तिष्ठतु । जठरे अग्निस्तिष्ठतु । कण्ठे वसवस्तिष्ठन्तु । वक्त्रे सरस्वती तिष्ठतु । नासिकयोर्वायुस्तिष्ठतु । नयनयोश्चन्द्रादित्यौ तिष्ठेताम् । कर्णयोरश्विनौ तिष्ठेताम् । ललाटे रुद्रास्तिष्ठन्तु । पृष्ठे पिनाकी तिष्ठतु । पुरतः शूली तिष्ठतु । पार्श्वयोः शिवाः शंकरौ तिष्ठेताम् । सर्वतो वायुस्तिष्ठतु । ततो बहिः सर्वतोऽग्निर्ज्वालामालाप-
 रिहृतस्तिष्ठतु । सर्वेष्वङ्गेषु सर्वा देवतास्तिष्ठन्तु । मां रक्षन्तु । अग्निर्मे वाचि भित इति यथालिङ्गमङ्गानि सस्पर्श्याऽऽत्मानं गन्धपुष्पधूपदीपनैवेद्यैर्मनसै-
 राराधयेत् । अथैनं प्रसाधयेत्—

आराधितो मनुष्यैस्त्वं सिद्धैर्देवासुरादिभिः ।

आराधयामि भक्त्या त्वां मां गृहाण परमेश्वर ॥

इति । उद्यम्बकमिति च (एवमात्मपूजानन्तरं बाह्यपूजां विदध्यात्—)

आ त्वा वहन्तु हरयः सचेतसः श्वेतैरश्वैः सह केतुमद्भिः ।

वाताजितैर्बलवद्भिर्मनोजैरायाहि शीघ्रं मम हव्याय शर्वोम् ॥

इत्यावाहयति । स्थापिते तु नाऽऽवाहनम् । अथाऽऽसनं ददाति सद्यो जातमिति । भवे भव इति पाथम् । भवोज्जवाय नम इत्यर्घ्यम् । वामदेवाय नम इत्याचमनीयम् । अथैनं स्नापयति—आपो हि ह्ये इति तिसृभिर्हिरण्य-
 वर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्यनुवाकेन मार्जयित्वा सर्वां वै रुद्रः ।
 कथा नश्चित्रं आपो वा इदं सर्वमित्येतैश्च । वामदेवाय नम इति वस्त्रम् ।
 ज्येष्ठाय नम इत्युपवीतम् । रुद्राय नम इत्याचमनीयम् । मणवेन भूषणम् ।

कालाय नम इति गन्धम् । कलविकरणाय नम इत्यक्षतान् । बलविकरणाय नम इति पुष्पम् । बलप्रमथनाय नम इति धूपम् । सर्वभूतदमनाय नम इति दीपम् । मनोन्मनाय नम इति (स्वाद्य) नैवेद्यं ददाति । अथास्मा अष्ट-भिर्मन्त्रैरष्टौ पुष्पाणि ददाति भवाय देवाय नम इति । अथास्य रुद्रतनूरुपति-ष्ठते-अघोरेभ्योऽथ घोरेभ्य इति । अथ रुद्रगायत्रीं जपेत्-तत्पुरुषाय विद्मह इति शतकृत्वोऽपरिमितकृत्वो वा दशवारं वा । अथैनमाश्विपमाशास्ते—ईशानः सर्वविद्यानामिति । अथास्य मूर्धनि कलशधारया संततमभिषिञ्चन् नमस्ते रुद्र मन्यव इत्येकादशानुवाकाञ्जपेत् । सर्वो वै रुद्र, इमा रुद्रायेति द्वादशर्च-मन्याश्च रौद्रमन्त्राञ्जपेत् । जपानन्तरमग्नाविष्णू सजोषसे मा इत्येकादशानुवा-कानामेकैकमनुवाकं जपेत् । एतत्पापक्षयार्थं व्याधिमोचनार्थं श्रीकामः शान्ति-काम आयुष्काम आरोग्यकामश्च कुर्यात् । एवं कुर्वन्नेतत्सर्वमामोति पायसादि-महाहविर्निवेदयति । अथ दक्षिणां ददाति । दश गा एकादश । तदभाव एकां गां दद्यादिति विज्ञायते ॥ १२ ॥

अथ शालीनयापावराणामात्मयाजिनां प्राणाहुतीर्न्याख्यास्यामः । सर्वा-वश्यकवसाने सःसृष्टोपलिप्ते देशे प्राङ्मुख उपविश्य तज्ज्ञतमाहियमाणं भूर्भुवः सुवरोमित्युपस्थाय वाचं यच्छेत् । न्यस्तमर्घं भद्राव्याहृतिभिः प्रदक्षिणमुदकं परिषिच्य सव्येन पाणिनाऽविमुञ्चन्नमृतोऽपस्तरणमसीति पुरस्तादपः पीत्वा पश्चात्नेन प्राणाहुतीर्जुहोति प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि शिवो माऽऽविशापदा-हाय प्राणाय स्वाहेति पश्चात्नेन प्राणाहुतीर्हुत्वा तूर्णीं भूयो व्रतयेत्प्रजापतिं मनसा ध्यायन्नन्तरा वाचं [न] विमृजेद्यदन्तरा वाचं विमृजेद्भुवः सुवरो-मिति जपित्वा पुनरेव भुञ्जीत । त्वक्केशनस्रकीटास्तुपूरीषाणि दृष्ट्वा तदेऽपिण्ड-मुद्धृत्याज्जिरभ्युक्ष्य भस्मावकीर्य पुनरज्जिः प्रोक्ष्य वाचा च प्रशस्तमुपभुञ्जीत । अथाप्पुदाहरन्ति—

आसीनः प्राङ्मुखोऽश्रीयाद्वाग्यतोऽक्षमकुत्सयन् ।

अस्कन्दयन्तन्मनाश्च भुक्त्वा चाग्निमुपस्पृशेत् ॥ इति ।

शूद्रजस्वलापतितदर्शने नेत्रे प्रसारय भुञ्जीत । सर्वभक्ष्यापूपकन्दमूलफलः पायसादीनि दन्तैर्नावयेत् । नातिमुहितोऽमृतापिधानमसीत्युपरिष्ठदपः पीत्वाऽऽ-चान्तो हृदयदेशमभिमृशति—प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मा विशान्तकस्तेना-ग्नेनाऽऽप्यायस्वेति । पुनराचम्य दक्षिणे पादाङ्गुष्ठे पाणी निस्त्रावयति—

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽङ्गुष्ठं च समाश्रितः ।

ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्रीणाति विश्वभुक् ॥ इति ।

हुतानुमन्त्रणमूर्ध्वहस्तः समाचरेत् । श्रद्धायां प्राणे निविश्यामृतं हुतं
प्राणमथैनाऽऽप्यायस्वेति पञ्च । ब्रह्मणि य आत्माऽमृतत्वायेत्यात्मानम् । अक्ष-
रेण चाऽऽत्मानं योजयेत् । सर्वक्रतुयाजिनामात्मयाजी विशिष्यते । अथा-
प्युदाहरन्ति—

यथा हि तूलमैषीकमग्नौ प्रोतं प्रदीप्यते ।

तद्वत्सर्वाणि पापानि दहन्ते ह्यात्मयाजिनः ॥

केवलाद्यो भवति केवलादी । मोघमन्नं विन्दत इति । स एवमेवाहरहः
सायं प्रातर्जुहुयात् । अङ्घ्रिर्वा सायम् । अथाप्युदाहरन्ति—

अग्रे भोजयेदतिथीनन्तर्वत्नीरनन्तरम् ।

बालवृद्धाःस्तथा दीनान्ब्याधिताःश्च विशेषतः ॥

अदत्त्वा तु य एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्ते यथाविधि ।

भुज्यमानो न जानाति न स भुङ्क्ते स भुज्यते ॥

पितृदेवतभृत्यानां मातापित्रोर्गुरोस्तथा ।

चाग्यतो विघसमश्रीयादेवं धर्मो विधीयते ॥ इति ।

अथाप्युदाहरन्ति—

अष्टौ ग्रासा मुनेर्भक्ष्याः षोडशारण्यवासिनः ।

द्वात्रिंशच्च ग्रहस्थस्यापरिमितं ब्रह्मचारिणः ॥

आहिताग्निरनङ्वाश्च ब्रह्मचारी च ते त्रयः ।

अश्रन्त एव सिध्यन्ति नैषां सिद्धिरनश्वताम् ॥ इति ।

गृहस्थो ब्रह्मचारी वा योऽनश्वस्तु तपश्चरेत् ।

प्राणाग्निहोत्रलोपेन हवकीर्णी भवेत्तु सः ॥

अन्यत्र प्रायश्चित्तात्प्रायश्चित्ते तदेव विधानम् । अथाप्युदाहरन्ति—

अन्तरा मातराशं च सायमाशं तथैव च ।

सदोपवासी भवति यो न भुङ्क्ते कदाचन ॥ इति ।

प्राणाग्निहोत्रमन्त्रास्तु निरुद्धे भोजने जपेत् ॥

त्रेताग्निहोत्रमन्त्रास्तु द्रव्यालाम्भे यथा जपेत् ॥ इति ।

एवमाचरन्ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १३ ॥

अथातः पवित्रातिपवित्रस्याधमर्षणस्य कल्पं व्याख्यास्यामः । संध्यायां तीर्थं गत्वा स्नातः शुचिवासा उदकान्ते स्थण्डिलमुद्धृत्य सकृत्क्रुष्णेन वाससा सकृत्पूर्णं पाणिनाऽऽदित्याभिमुखोऽधमर्षणं स्वाध्यायमधीयीत । प्रातः शतं मध्याह्ने शतमपराह्णे शतमपरिमितं वा । उदितेषु नक्षत्रेषु प्रसूतियावकं प्राश्नीयात् । ज्ञानकृतेभ्योऽज्ञानकृतेभ्यश्चोपपातकेभ्यः सप्तरात्रात्ममुच्यते । द्वादशरात्राद्भूषणहननं गुरुतल्पगमनं सुवर्णस्तैन्यं सुरापानमिति च वर्जयित्वा । एकविंशतिरात्रात्तान्यपि तरति तान्यपि जयति । सर्वं तरति सर्वं जयति सर्व-
क्रतुफलमवाप्नोति सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति सर्वेषु वेदेषु चीर्णव्रतो भवति सर्व-
देवैर्ज्ञातो भवत्याचक्षुषः पङ्क्तिं पुनाति कर्माणि चास्य सिध्यन्तीति ॥ १४ ॥

प्रजाकामस्योपदेशः । प्रजनननिमित्ता समारुयेत्यभिवनावूचतुः—

आयुषा तपसा युक्तः स्वाध्यायेज्यापरायणः ।

प्रजामुत्पादयेद्युक्तः स्वे स्वे व०शे जितेन्द्रियः ॥

ब्राह्मणस्यर्णसंयोगस्त्रिभिर्भवति जन्मतः ।

तान्विमुच्याऽऽत्मवान्भवति विमुक्तो धर्मसंश्रयात् ॥

स्वाध्यायेन ऋषीन्पूज्य सोमेन च पुरंदरम् ।

प्रजया च पितृन्पूर्वाननुषो दिवि मोदते ॥

पुत्रेण लोकाञ्जयति पौत्रेणामृतमश्नुते ।

अथ पुत्रस्य पौत्रेण नाकमेवाधिरोहति ॥ इति ।

विज्ञायते च—जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येणर्षिभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य इत्येवमृणसंयोगं वेदो दर्शयति । सत्पुत्रमुत्पाद्याऽऽत्मानं तारयति ।

सप्ताचरान्सप्त पूर्वान्षडन्यान्नात्मसप्तमान् ।

सत्पुत्रमधिगच्छन्नस्तारयत्येनसो भयात् ॥

तस्मात्प्रजासंतानमुत्पाद्य फलमवाप्नोति । तस्माद्यत्नवान्प्रजामुत्पादये-
दौषधमन्त्रसंयोगेन । तस्योपदेशः श्रुतिसामान्येनोपदिश्यते । सर्ववर्णेभ्यः
फलवत्त्वादिति फलवत्त्वादिति ॥ १५ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यशेषसूत्रे त्रयममश्वे द्वितीयः पटलः ।

(अथ संस्कारकाण्डारम्भः ।)

अथातो गणपतिपूजनं (पूजाविधिं) व्याख्यास्यामः । अभ्युदयादौ सिद्धिकाम ऋद्धिकामः पशुकामो वा भगवतो गणेशस्य बलिं हरेत् । अथ गणपतिमावाहयति—

विघ्नविघ्नेश्वराऽऽगच्छ विघ्नेत्येव नमस्कृत ।

अविघ्नाय भवान्सम्यक् सदाऽस्माकं भव प्रभो ॥ इति ।

अथ दूर्वासतसुमनोमिश्रमर्घ्यं ददाति—इमा आपः शिवतमाः शान्ताः शान्त-
तमाः पूताः पूततमाः पुण्याः पुण्यतमा मेध्या मेध्यतमा जुष्टा जुष्टतमा अमृता अमृ-
तरसाः पाद्या अर्घ्या अर्हणीया अभिषेचनीया आचमनीया मार्जनीयाश्च
प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्गणेशो गणेशाय नम इति ।

अथ तूष्णीं वा गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्योपतिष्ठते—भूपतये नमो भुवनपतये
नमो भूतानां पतये नम इति । अपूपं करम्भपोदकं सक्तून्यायसमित्यथास्मा
उपहरति—विघ्नाय स्वाहा । विनायकाय स्वाहा । वीराय स्वाहा । शूराय
स्वाहा । उग्राय स्वाहा । भीमाय स्वाहा । इस्तिम्यस्त्राय स्वाहा । वरदाय
स्वाहा । विघ्नपार्षदेभ्यः स्वाहा । विघ्नपार्षदीभ्यः स्वाहेति । अथ गणपतिं
प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणम्याभिवाद्य गणपतिं विसर्जयति—

कृतं यदि मया प्राप्तं श्रद्धया वा गणेश्वर ।

उत्तिष्ठ सगणः साधो पाहि भद्रं प्रसीदतोम् (साधयोम्) इति ॥१॥

अथ कुम्भस्थापनविधिं व्याख्यास्यामः । मही धौरिति भूमिभिर्मन्त्र्य,
ओषधयः संवदन्त इति घान्यराशिं (प्रस्थपरिमितं वा) कृत्वाऽऽजिघ्र कल-
शमिति सौवर्णमयं रौप्यमयमौदुम्बरमयं मृन्मयं वा कलशं सुहृदं निधाय, इमं
मे गङ्गा इति तीर्थजलेनाऽऽपूर्य गन्धद्वाराभिति गन्धं प्रक्षिप्य पुष्पावतीः प्रसू-
वतीरिति पुष्पम् । ओषधीरिति मातर इति तं भूषयित्वा काण्डात्काण्डादिति
दूर्वाम् । अश्वत्ये वो निषदनमिति पञ्च पल्लवान् । याः फलिनीर्येति कलम् ।
अग्नेरेतश्चन्द्रमिति हिरण्यम् । बृहस्पते जुषस्व न इति रत्नानि । युवा सुवासा
इति वस्त्रयुगम् । पूर्णा दर्शति पूर्णपात्रं तण्डुलपूरितं कुम्भस्याऽऽननेऽपि दध्यात् ।
अथ कलशं पूजयेदिमं मे वरुण तत्त्वा यामीति च ॥ २ ॥

अथातः पुण्याहदेवता व्याख्यास्यामः । विवाहस्याग्निः प्रीयतामौपासन-
स्याग्निसूर्यप्रजापतयः प्रीयन्तां स्थालीपाकस्याग्निर्गर्भाधानस्य ब्रह्मा पुंस-
वनस्य प्रजापतिः सीमन्तस्य धाता विष्णुबलेः सविता जातकर्मणो मृत्युर्ना-
मकरणस्य सविता तस्यान्ते प्रजापतिरुपनिष्क्रमणस्य सविता तस्यान्ते चित्रा-
प्यश्वप्राशनस्य सविता चौलस्य केशिनस्तस्यान्ते प्रजापतिरुपनयनस्येन्द्रः
श्रद्धामेधे पुनरुपनयनस्याग्निः । अथ यदि ब्रह्मचार्यव्रत्यमिव चरेत्तस्मिन्नध्या-
यहोमे सविता समावर्तनस्य श्रीरिन्द्रो वा शूलगवस्येशानः प्रत्यवरोहणस्य
सवितोपाकर्मव्रतेषु च सविता वास्तुहोमस्य वास्तोष्पातिरन्ते प्रजापतिरद्भुतहो-
मस्येन्द्रोऽन्ते प्रजापतिरापुष्यहोमस्याग्निरायुष्मान् नक्षत्रहोमस्य नक्षत्रेष्टिपूक्त-
मष्टमीप्रदोषस्येशान आग्रयणहोमस्याऽऽग्रयणदेवता सर्पबलेः सर्पा आदित्यपुरो-
मा ग्रहाः प्रीयन्तामथैकोदिष्टस्यान्ते प्रजापतिस्तटाकादीनां वरुणो देवता यज्ञिब-
लेर्यज्ञि (क्षी) ग्रहशान्तिहोमस्याऽऽदित्यादिनवग्रहाः । एवमन्येषां होमानां याज्या-
पुरोनुवाक्ययोर्देवता तस्यासौ प्रीयतामिति । सूतकान्ते प्रेतकर्मन्ते प्रथमोद-
दक्यान्ते च प्रजापतिः कूष्माण्डहोमस्याग्न्यादयश्चान्द्रायणहोमस्याग्न्यादयोऽ-
ग्न्याधेयेऽग्निष्टोमे चेन्द्रः । एवमनादिष्टकर्मसु प्रजापतिः ॥ ३ ॥

अथातः पुण्याहवाचकं व्याख्यास्यामः । शुचौ देशे दूर्वाभ्यारयमाणाश्व-
त्वारो ब्राह्मणा अरिक्ताः प्राङ्मुखं युष्मास्तिष्ठन्ति । अथैनमुदाहरन्ति—

‘पुण्येऽहनि तु संप्राप्ते विवाहे चौलके तथा ।
व्रतबन्धे च यज्ञादौ तथा च व्रतकर्मणि ॥
गृहारम्भे धनप्राप्तौ तीर्थाभिगमने तथा ।
नवग्रहमस्ते शान्तबद्धतानां तथैव च ॥
गृहप्रवेशने चैव ग्रामस्याभिनिवेशने ।
गजबन्धे तुरङ्गाणां दासादीनां च संग्रहे ॥
अन्यस्मिन्नपि सर्वस्मिन् शुभे कर्मणि सत्तमैः ।
वाचनीया द्विजाः सम्यग्वेदशास्त्रपरायणाः ॥
न तत्र कुनस्त्री कणो हीनाङ्गो विकलस्तथा ।
क्षयरोगी च कुष्ठी च श्यामदन्तोऽभिशापकः ॥
बन्ध्यश्च विधुरो वाग्मी क्रूरस्तु खलसेवकः ।
बकवृत्तिश्च दम्भी च हैतुको ज्ञानदुर्बलः ॥
सहोपपत्तिस्त्वन्मत्तो व्यसनी सोमविक्रयी ।

कन्याधिक्रयकृद्वाजिविक्रयी पिशुनोऽनृतः ॥
 लोकदुष्टः पराधीनो राजद्रोहपरायणः ।
 यते चान्येऽपि विमाश्व न वाच्याः स्वस्तिवाचने ॥
 ताम्बूलमक्षता द्रव्यं दूर्वाः पुष्पाणि चन्दनम् ।
 कुङ्कुमं स्रक्शमीपत्राभ्यक्षताः कुरुकुमान्विताः ॥
 पुण्यतीर्थोदकं सम्यक्निधाय कलशे शुभे ।
 सुवर्णं तदभावे तु द्रव्यमात्रं निधापयेत् ॥
 पूगफलादिपुष्पानि फलानि तु विशेषतः ।
 साक्षते भाजने पुण्ये दीपाग्नीराजनात्मकान् ॥
 संगृह्य विधिवद्धीमान्वाचयेत्स्वस्तिवाचनम् ।
 उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा यजमानः समाहितः ॥
 निषण्णो मङ्गले पीठे तथाऽन्येऽपि द्विजातयः ।
 सद्पूर्वापाणयः सर्वे शुचयः शुचिवाससः ॥
 गणेशं कुलदेवीं च नमस्कृत्य प्रयत्नवान् ।
 कालज्ञानं ततः कुर्यादनुज्ञातो द्विजातिभिः ॥
 प्रारब्धकृत्यमुद्दिश्य पिधाय कलशं सुधीः ।
 मङ्गलद्रव्ययुक्तेन भाजनेन समाहितः ॥
 उद्धृत्य सविधानं तु कलशं हेमपूरितम् ।
 पद्मासनसमाविष्टो नमस्कुर्यात् प्रयत्नतः ॥

दीर्घमायुरस्तु । शिवा आपः सन्तु । सौमनस्यमस्तु । अक्षतं चारिष्टं चास्तु ।
 गन्धाः पान्तु । सौमङ्गल्यं चास्तु । अक्षताः पान्तु । आयुष्यमस्तु । पुष्पाणि
 पान्तु । सौश्रियमस्तु । ताम्बूलानि पान्तु । ऐश्वर्यमस्तु । दक्षिणाः पान्तु ।
 बहु देयं चास्तु । दीर्घमायुः श्रेयः शान्तिः पुष्टिस्तुष्टिश्चास्तु । श्रीर्यशो विद्या
 विनयो वित्तं बहुपुत्रं चाऽऽयुष्यं चास्तु । यं कृत्वा सर्ववेदयज्ञक्रियाकरणकर्मा-
 रम्भाः शुभाः शोभनाः प्रवर्तन्ते । तमहर्भोकारमादिं कृत्वा ऋग्यजुःसामा-
 शीर्वचनं बहुऋषिमतं संविज्ञातं भवद्भिरनुज्ञातः पुण्यं पुण्याहं वाचयिष्य इति
 यजमानः पृच्छति । वाच्यतामिति तैर्वक्तव्यम् । भद्रं कर्णेभिः, द्रविणोदा,
 सविता, नवो नवो, उच्चा दिवि, आप उन्दन्तु, यस्त्वा हृदा, यस्मै त्व५, सं
 त्वा सिञ्चामि, भद्रं भद्रं, व्यम् पु वाजिनं, को अद्य युङ्क्ते सखाय, आशिषामहे,
 इति त्रैविद्यवृद्धानां ब्राह्मणानां मनः समाधीयताम् । समाहितमनसः स्मः ।
 प्रसीदन्तु भवन्तः । प्रसन्नाः स्मः । इति यजमानेनोक्ते सति तैर्वक्तव्यम् । ततः

शान्तिरस्तु । पुष्टिरस्तु । तुष्टिरस्तु । ऋद्धिरस्तु । वृद्धिरस्तु । अविघ्नमस्तु । आयु-
ष्यमस्तु । आरोग्यमस्तु । शिवं कर्मास्तु । कर्मसमृद्धिरस्तु । अहरहरभिवृद्धि-
रस्तु । धनधान्यसमृद्धिरस्तु । वेदसमृद्धिरस्तु । शास्त्रसंपदस्तु । पुत्रसंपदस्तु ।
इष्टसंपदस्तु । (बहिर्देशे) सर्वारिष्टनिरसनमस्तु । यत्पापं तत् प्रतिहतमस्तु ।
(मध्ये) यच्छ्रेयस्तदस्तु । उत्तरे कर्मण्यविघ्नमस्तु । उत्तरोत्तरं श्रीरस्तु । उत्त-
रोत्तरमहरहरभिवृद्धिस्तु । उत्तरोत्तराः क्रियाः शुभाः शोभनाः संपद्यन्ताम् । तिथि-
करणमुहूर्तनक्षत्रसंपदस्तु । तिथिकरणमुहूर्तनक्षत्रग्रहलक्षाधिदेवताः प्रीयन्ताम् ।
तिथिकरणे मुहूर्तनक्षत्रे सग्रहे सदैवते प्रीयेताम् । दुर्गापाश्चात्यौ प्रीयेताम् । आग्नि-
पुरोगाः सर्वे देवाः प्रीयन्ताम् । इन्द्रपुरोगा मरुद्गणाः प्रीयन्ताम् । आदित्यपुरोगाः
सर्वे ग्रहाः प्रीयन्ताम् । ब्रह्मपुरोगाः सर्वे वेदाः प्रीयन्ताम् । विष्णुपुरोगाः सर्वे देवाः
प्रीयन्ताम् । महेश्वरीपुरोगा उमायातरः प्रीयन्ताम् । अरुन्धतीपुरोगा एकपत्न्याः
प्रीयन्ताम् । वसिष्ठपुरोगा ऋषिगणाः प्रीयन्ताम् । ब्रह्म च ब्राह्मणाश्च प्रीयन्ताम् ।
श्रीसरस्वत्यौ प्रीयेताम् । श्रद्धामेधे प्रीयेताम् । भगवती कात्यायनी प्रीयताम् ।
भगवती महालक्ष्मीः प्रीयताम् । भगवती शान्तिकरी प्रीयताम् । भगवती
पुष्टिकरी प्रीयताम् । भगवती तुष्टिकरी प्रीयताम् । भगवती ऋद्धिकरी प्रीय-
ताम् । भगवती वृद्धिकरी प्रीयताम् । भगवन्तौ विघ्नविनाशकौ प्रीयेताम् ।
भगवान्स्वामी महासेनः सपत्नीकः ससुतः सपार्श्वदः सर्वस्थानगतः प्रीयताम् ।
हरिहरहिरण्यगर्भाः प्रीयन्ताम् । सर्वाः कुलदेवताः प्रीयन्ताम् । सर्वा ग्रामदेवताः
प्रीयन्ताम् । (बहिः) शाम्यन्तु घोराणि । शाम्यन्तु पापानि । शाम्यन्तु वीतयः । इता
ब्रह्मद्विषः । इताः परिपन्थिनः । इताश्च कर्मणो विघ्नकर्तारः । शत्रवः पराभव-
यान्तु । (अन्तः) शिवानि वर्धन्ताम् । शिवा आपः सन्तु । शिवा ऋतवः
सन्तु । शिवा ओषधयः सन्तु । शिवा वनस्पतयः सन्तु । शिवा अन्नयः सन्तु ।
शिवा आहुतयः सन्तु । शिवा अतिथयः सन्तु । अहोरात्रे शिवे स्याताम् ।
निकामे निकामे नः पर्जन्यो वर्षतु । फलिन्यो न ओषधयः पश्यन्ताम् । योगक्षेमो
नः कल्पताम् । ऋषयश्छन्दाः स्याचार्या वेदा देवा यज्ञाश्च प्रीयन्ताम् । आदि-
त्यसोमाङ्गारकबुधवृहस्पतिशुक्रशनिराहुकेतवो ग्रहाः प्रीयन्ताम् । भगवान्भारा-
यणः प्रीयताम् । भगवान्स्वामी महासेनः प्रीयताम् । पुण्याहकालान्वाचयिष्य
इति यजमानेन धक्तव्यम् । वाच्यतामिति विप्रैर्वक्तव्यम् । उद्गातेव० याज्यया
यजति० (यत्पुण्यं तानि वा एतानि, भद्रो नो अग्निः) मन्त्रब्राह्मणे पठित्वा पुण्या-
मिति यजमानो वदति त्रिवारम् । ॐ पुण्याहमिति त्रिवारं विप्रा ब्रूयुर्त्तरम् ।
स्वस्तये वायुं० आदित्य उदयनीयः० स्वस्ति न इन्द्रो० अष्टौ देवा वसवः०

भद्रं भवः कुण्डम् ० इति मन्त्रब्राह्मणे पठित्वा स्वस्त्यस्त्विति भवन्तो ब्रुवन्त्विति
 विधाय यजमानो वदति । तेऽपि त्रिवारं स्वस्ति ब्रूयुः । ऋध्याम स्तोमं ० सर्वामृद्धि-
 मृध्नुयामिति ऋध्याम हव्यैः ० ग्रीणि ग्रीणि वै ० भद्रो भद्रया सचमान इति
 मन्त्रब्राह्मणपाठान्ते यजमान ऋद्धिं भवन्तो ब्रुवन्त्विति त्रिवारं यजमानो
 वदति । ऋध्यामिति त्रिवारं विप्रः । ततः श्रिये जातः ० श्रिय एवैनं ०
 यस्मिन्ब्रह्मा ० अहे बुध्निय ० श्रायन्त इव सूर्यमिति मन्त्रब्राह्मणान्ते श्रीर-
 स्त्विति यजमानो वदति त्रिवारम् । प्रतिवचनं तथैव त्रिवारम् । यदेवत्यं
 भवति तस्य नाम गृह्यात्यसौ ग्रीयतामिति । अथ पात्रे जलं विसृजेत्—वा-
 स्तोष्पत इति चतसृभिः । अथवा ग्याहृतिभिर्भूमौ वा जलं विसृज्योपविश्य
 सुरभिर्मत्याऽन्लिङ्गभिर्भारुणीभिर्हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिर्व्याहृतिभिरिति
 मार्जयित्वा पत्नीं च मोक्षतीति विज्ञायते ॥ ४ ॥

अथातो मातृकापूजाविधिं व्याख्यास्यामः—

कर्मादिषु च सर्वेषु मातरः सगणाधिपाः ।

पूजनीयाः प्रयत्नेन पूजिताः पूजयन्ति ताः ॥

प्रतिमासु च शुभ्रासु लिखिता वा षटादिषु ।

अपिवाऽक्षतपुङ्खेषु नैवेद्यैश्च पृथग्विधैः ॥

गौरी पद्मा शची मेधा सावित्री विजया जया ।

देवसेना स्वधा स्वाहा मातरो लोकमातरः ॥

धृतिः पुष्टिस्तथा तुष्टिरात्मदेवतया सह ।

गणेशेनाधिका होता वृद्धौ पूज्याश्चतुर्दश ॥ इति ॥ ५ ॥

अथातो नान्दीमुखं व्याख्यास्यामः । आदित एष द्वौ विप्रौ निमन्त्र्य चतु-
 रवराश्च पित्रर्थानथ (इमश्चुकर्माभ्यञ्जनस्तानैः) यथोपपादं संपूज्याभिमुपस-
 माधाय संपरिस्तीर्याऽऽज्यं विलाप्योत्पूय दध्ना घृतेन संपुत्य क्षुवं समृज्य
 देवार्थौ विमाहुष्वेदयालंकृत्यानुवेद्य द्विः पवित्र एष यवोदकं निधाय पुष्पफ-
 लाक्षतमिश्रं भोजनस्थानेष्व्वासनेषु यवान् सिकताश्च संमकीर्य विप्रार्थानुवेद्य
 तेषां सपवित्रेषु पाणिषु ' नान्दीमुखाः पितरः ग्रीयन्ताम् ' इत्यनेन मन्त्रेण
 पात्रान्तरेणोपहत्य यवोदकं दत्त्वा द्विरथालंकृत्यैतमेव दत्त्वाऽग्रीकरणमनुज्ञा-
 न्यालंकृत्य पृषदाज्यात्क्षुवेणोपहत्य ' नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः स्वाहा ' इत्ये-
 तावदग्री कृत्वाऽक्षमुपस्तीर्णाभिघारितं पात्रेषूद्धृत्य पृषदाज्येन सःसृज्य दर्भेषु
 सादयित्वा दर्भैः प्रतिच्छाद्य ' नान्दीमुखार्थानां पितॄणां श्रेष्ठा अमुत्रामुष्मिहोके '
 इति मन्त्रमूल्याभिमृदय विप्रेभ्यो द्विरुपस्तीर्याभिमृष्टस्यान्नस्य द्विरवदाय द्विरभि-

धार्यं यथावज्जो जयेत् । पितृसामान्यवाचिस्वधायुक्तानि ब्रह्माण्यभिप्राय्य
भुक्तवत्स्वाचान्तेषूपलिख्या(प्याऽऽ)शेषेषु दध्योदनं संप्रकीर्य संक्षालनेन प्रद-
क्षिणं द्विः परिषिच्य पूर्ववद्यवोदकं दत्त्वा दक्षिणां मदाय नान्दीमुखाः
पितरः प्रीयन्ताम्, इति वाचयित्वाऽभिवाद्य स्वधायै स्थाने सर्वैः समानं
दक्षिणं जानुं निपात्य सध्यमुद्धृत्य जपति— ' इहा देवहूः ' इति जपित्वा—
' नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्ताम् ' इत्यपो निनीय ब्रह्मणामुत्थाप्य प्रसाद्य
संसाद्य प्रदक्षिणीकृत्य श्वेधमनुज्ञाप्य देवतां च विसृज्य दक्षिणेनाग्निं प्राग-
ग्रेषु दर्भेषु नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यो दद्यात्—' नान्दीमुखाभ्यो मातृभ्यः स्वाहा ।
नान्दीमुखेभ्यः पितृभ्यः स्वाहा । नान्दीमुखेभ्यो मातामहेभ्यः स्वाहा ' । इति
संक्षालनेन प्रदक्षिणं परिषिच्य, ऊर्जं बहन्ती, इति भाविजयाद्यर्थेन कालहो-
मान्पृषदाज्येन पूर्ववद्धोमं केचिदिच्छन्ति । उपास्मै गायतामिति मन्त्रैरुपगा-
येपुरिति विज्ञायते ॥ उक्तमेतन्नान्दीमुखम् ॥ ६ ॥

अथातोऽङ्कुरारोपणविधिं व्याख्यास्यामः । ब्राह्मणानन्नेन परिषिच्य
पुण्याद् ५ स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वा शुचौ समे देशे गोमयेन गोचर्म-
मात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलमुपलिप्याक्षतान्संप्रकीर्योद्गिरभ्युक्ष्य पञ्च पालिकाः सौ-
वर्णा राजतास्ताम्रा मृन्मयीर्वा यथासंभवं गृह्णाति ।

मध्ये चतुर्मुखं विद्यात्पूर्वं वज्रिणमेव च ।
दक्षिणे तु यमं विद्यात्पश्चिमे वरुणं तथा ॥
उत्तरे अग्निं विद्यात्पालिकास्थापनं क्रमात् ।
वल्मीकमृत्तिकां हत्वा गोमयं च तथैव च ॥
एतानि प्रक्षिपेत्तासु पालिकासु यथाक्रमम् ।
दूर्वामश्वत्थपत्रं च शिरीषं बिल्वपत्रकम् ॥
तासां मूलेषु बध्नीवाच्छेत्तसूत्रेण वेष्टयेत् ।

मध्यमायां ध्याद्वृत्तिभिर्ब्रह्माणमावाहयति—' ॐ भूर्ब्रह्माणमावाहयामि ।
ॐ भुवः प्रजापतिमावाहयामि । ॐ सुवश्चतुर्मुखमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः
सुवर्हिरेण्यगर्भमावाहयामि ' इति । एताभिरेव प्राच्याम्—' इन्द्रं वज्रिणं रुची-
'पतिं शतक्रतुम् ' इति । एताभिरेव दक्षिणस्याम्—' यमं वैवस्वतं पितृपतिं धर्म-
राजमिति । एताभिरेव मूर्त्यया—' वरुणं प्रचेतसं सुरुपिणमपां पतिमिति ।
एताभिरेवोदीच्याम्—' अग्निं निशाकरं चन्द्रं सोममिति । अथैतान् स्थाप-
यति—' आपो हि ह्य मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति

चतसृभिः पवमानः सुवर्जनः, इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वाऽथैनान् गन्धपुष्प-
पुष्पदीपैरभ्यर्चयति—अग्न्यै नमोऽग्न्यै नम इति । अथैनानुपतिष्ठते—

दिशा पतीकमस्यामि सर्वकामफलप्रदान् ।

कुर्वन्तु सफलं कर्म कुर्वन्तु सततं शुभम् ॥ इति ।

ब्रीहियवमाषतिलमुद्गसर्षपान् मिश्रीकृत्य क्षीरेण प्रक्षालयौषधिसूक्तेन 'या
जाता' इत्यनुवाकेनाभिमन्त्र्य यथाक्रमं निवपति—'ब्रह्म जज्ञानं० पिता-
विराजाम्' इति द्वाभ्यां मध्यमायाम् । यत इन्द्र भयामहे० स्वस्तिदा विश-
स्पतिः० इति द्वाभ्यां माध्याम् । योऽस्य कौष्ठ्य० यमं गाय० इति द्वाभ्यां
दक्षिणस्याम् । इमं मे वरुण० तत्त्वा यामि० इति द्वाभ्यां प्रतीच्याम् । सोमो
धेनु० आप्यायस्व० इति द्वाभ्यामुत्तरस्याम् । यथाक्रमं शुद्धाभिः सिकताभिः
प्रच्छादयेत् । पञ्चगव्येन यथाक्रमं सेचयति । प्रणवैरेव साप्तिधानं कृत्वा
यावत्कर्म तावत्सुरक्षितं गोपायेत् । समाप्ते कर्मणि ब्राह्मणान्पञ्च भोजयेत् ।
व्याहृतिभिर्देवता यथाक्रममुद्गासयेत् ।

आ सप्तमात्मजाकाम आषष्ठात्पुत्रनाशनम् ।

पञ्चमे भक्तिकामानां विष्णोः सर्वात्मनस्तथा ॥

षतुर्थे चाङ्कुरं विद्यात्पापीयाञ्जायते तु सः ।

इपहे वा सर्वकामानां सद्यो बाऽयङ्कुरार्पणम्॥इति ॥ ७ ॥

अथात उदकशान्तिं व्याख्यास्यामः । जन्मनक्षत्रे पुण्ये नक्षत्रे विवाहचौ-
लोपनयनसमावर्तनसीमन्ताग्न्याधेयान्यन्यानि मङ्गलकार्याणि ग्रहोपरान्ते ग्रहो-
त्पाते वा द्विपात्सु चतुष्पात्सु च भयं विन्देताथ शान्तिमारभेत । युग्मान् ब्राह्मणान्
सुप्रक्षालितपाणिपादानप आचाम्य प्रतिदिशमासनेपूपवेक्ष्य गोमयेन गोचर्ममाश्रं
चतुरश्रं स्थण्डिलमुपलिप्य दर्भेषु प्राङ्मुख उपविश्य दर्भान् दूर्वाश्च धारयमाणः
पवित्रपाणिः स्थण्डिलं कृत्वा प्रोक्ष्य लक्षणमुल्लिख्याद्विरभ्युक्ष्य दूर्वाभिर्दर्भै-
रवकीर्य धूपयित्वा गन्धोदकेनाभ्युक्ष्य पुष्पैरवकीर्य ब्राह्मणान् सूत्रेण परिवेष्ट्य
तेषु ब्रह्मपात्रं निदधाति— ब्रह्म जज्ञानमिति । अथ 'तिरः पवित्रमप आन-
यञ्जपति—तत्सवितुर्वरेण्यम्, इति । यवाक्षततण्डुलाभावपति—ॐ भूर्भुवः
सुवरोमिति । अथ पुष्पैर्दूर्वाभिः फलैरवकीर्य दूर्वाभिर्दर्भैः प्रतिच्छाद्याभिमृ-
शति—ॐ नो देवीरभिष्टुप इति । अन्वारब्धेषु जपति—तत्सवितुर्वरे-
ण्यम्, इत्येतां पच्छोऽर्धचर्चशोऽनवानमुक्त्वा वेदादीजपति—राक्षोघ्नम्—
कृणुष्व पाजः प्रसितिमित्येतमनुवाकम् । 'मदे चिदस्य' इत्यर्धचर्मबोधृत्य 'इन्द्रं

यो विश्वतस्परि हवामहे जनेभ्यः ' इत्येतमनुवाकम् । ' यत इन्द्र भयामहे ' ' स्वस्तिदा विश्वस्पतिः ' इति द्वाभ्याम् । ' महा० इन्द्रो० सजोषा इन्द्र० ' इति द्वाभ्याम् । ये देवाः पुरःसदः इति पञ्चभिः पर्यायैः । अग्नये रक्षोऽग्न इति पञ्च अग्निरायुष्मानिति पञ्च या वामिन्द्रावरुणा इति चतस्रो यो वामिन्द्रावरुणावित्यष्टौ । अग्ने यशस्विन्निति चतस्रः । राष्ट्रभृतम्—ऋतावाद्भृतधामा इत्येतमनुवाकम् । नमो अस्तु सर्वेभ्य इति तिसृभिरनुच्छन्दसं पञ्च षोडशः । अयं पुरो हरिकेश इति पञ्चभिः पर्याचैरभतिरथम् । आशुः शिक्षान इत्येतमनुवाकम् । शं च मे मयश्च मे इत्येतमनुवाकम् । विह्वयम्—ममाग्ने वर्चो विह्वेष्वस्तु इत्येतमनुवाकम् । मृगारम्—अग्नेर्मेन्व इत्येतमनुवाकम् । सर्पाहुतीः—सभीची नामासि प्राची दिक्, इति षट्भिः पर्यायैः । गन्धर्वाहुतीः—हेतयो नाम स्थ तेषां षः पुरोमृहा इति षट्भिः । अज्यानीः—' शतायुधाय ' इति पञ्च । भूतं भव्यं भविष्यत्, इत्येतमनुवाकम् । अथर्वशिरसम्—' इन्द्रो दधीचो अस्थभिः ' इत्येतमनुवाकम् । प्रत्याङ्गिरसम्—चक्षुषो हेते मनसो हेते इति प्रतिपद्य भ्रातृव्यं पारयामसीत्यन्तम् । प्राणो रक्षति विश्वमेजत्, इत्येतमनुवाकम् । ' सि०हे व्याघ्र उतया पृदाको ' इत्येतमनुवाकम् । अङ्गमस्मीत्येतमनुवाकम् । ' ता सूर्याचन्द्रमसा ' इत्येतमनुवाकम् । अग्निर्नः पातु० ऋध्यास्म० नवो नवो० इत्येतैस्त्रिभिरनुवाकैरुपमैरुपहोमैश्च सुरभिर्मत्पाऽन्लिङ्गमभिर्वारुणीभिर्हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिर्व्याहुतिभिः । ' तच्छंयोरावृणीमहे ' इत्येतमनुवाकम् । ' नमो ब्रह्मणे ' इति परिधानीयां त्रिरन्वाहेति विज्ञायते । प्रणवेनोत्थाप्य व्याहुतिभिः प्रोक्षति अथ दक्षिणां ददाति—पुरस्तादुपविष्टाय हिरण्यं ददाति दक्षिणतो रजसं पश्चात्काश्यमुत्तरतो वासो ददाति । अथ ब्रह्मगृहीतानां उवरगृहीतानां भूतोपमृष्टानां मित्रबन्धुसुहृज्जातिसखिसंबन्धिवान्धवानां राज्ञां च राजपुरोहितानां च बालवृद्धान्तर्धत्नीपापिरोगिदीर्घरोगिकुशातुरान्प्रोक्षति । इत्यन्त्रोद्गमोमहिष्यजाविकभृत्याश्च धनधान्यानि च प्रोक्षति । पूत्रमेकरात्रं त्रिरात्रं पञ्चरात्रं सप्तरात्रं नवरात्रमित्यप्युनर्भृत्यं जयतीति श्रद्धांकीः । तस्मात्पवित्रेण भ्रान्त्युदकं करोति आपो वै भ्रान्ताः श्रान्तिः (श्रान्ताभिः) रेवास्य शुचं श्रमयतीति ब्राह्मणम् ॥ ८ ॥

अथातः प्रतिसरबन्धं व्याख्यास्यामः । यस्मिन्दिने नान्दीमुखं कुर्यात्तस्यां रात्र्यां प्रदोषान्ते प्रतिसरमारभेत । शुचौ समे देशे गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुर्धं स्थण्डिलमुपलिप्य युग्मान्ब्राह्मणान्सुमक्षालितपाणिपादानप आचाम्य

प्रतिदिशमासनेषूपवेश्य पश्चात्प्राङ्मुख आचार्य उपविशति । तस्य दक्षिणं बाहु-
मन्वितरः । अथ हस्तमात्रं सैकतं (त्रीहिभिर्यवैर्वा) स्थण्डिलं कृत्वोष्ठिरूपा-
द्भिरभ्युक्ष्य स्थण्डिलस्य मध्ये प्रागग्रान्दर्भान्संस्तीर्य तेषूपरि कुम्भं निधाय
व्याहृतिभिः शुद्धोदकैः पूरयित्वा दूर्वाक्षतफलैरवकीर्य गन्धपुष्पधूपदीपैरुद-
कुम्भमभ्यर्च्य दूर्वाभिर्दभैः प्रतिच्छाद्योत्तरतः शालितण्डुलस्योपरि प्रतिसरसूत्रं
गन्धानुलिप्तं निधायाऽऽचार्यमुखास्त्रीन्माणायामान्धारयित्वादकुम्भमन्वारभ्य
सावित्रीं जपन्ति—‘ तत्सवितुर्वरेण्यम् ’ इत्येतां पच्छोऽर्धर्चशोऽनवानमुक्त्वा
वेदादीञ्जपन्ति । राक्षोघ्नम्—कृणुष्व पाज इत्येतमनुवाकम् । अग्रे यशस्विन्,
इति चतस्रः । आप्यं हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इत्येतमनुवाकम् । पवमानः
सुवर्जन इत्येतमनुवाकम् । वरुणसूक्तम्—‘ उदुत्तमं वरुण पाशम् ’ इति
षट्चम् । रुद्रसूक्तम्—परिणो रुद्रस्य हेतिः, इति षट्चम् । ब्रह्मसूक्तम्—‘ ब्रह्म
जज्ञानम् ’ इति षट्चम् । विष्णुसूक्तम्—‘ विष्णोर्नु कम् ’ इति षट्चम् । पञ्च
दुर्गाः—जातवेदस इति । श्रीसूक्तम्—हिरण्यवर्णा हरिणीम्, इति पञ्चदश-
र्चम् । नमो ब्रह्मण इति परिधानीयां त्रिरन्वाहेति ब्राह्मणम् । प्रणवेनोत्थाप्य
व्याहृतिभिः सुरभिर्मत्याऽन्लिङ्गाभिः प्रोक्ष्य प्रतिसरसूत्रमादाय वासुकिं
ध्यात्वा त्र्यम्बकेन त्रिरूर्ध्वं भस्मना संमृज्य ‘ अग्निरायुष्मान् ’ इति पश्चाभि-
स्तस्य दक्षिणहस्तं गृहीत्वा—‘ बृहत्साध ’ इति षट्ध्वा स्त्रीणां वामहस्तं
हरिद्राकुङ्कुमाक्तेन घृतसूक्तेन ‘ यो ब्रह्म ब्रह्मणः ’ इत्यष्ट्वेन रक्षां कुर्या-
दिति विज्ञायते ॥ ९ ॥

अथातो ग्रहातिथ्यवलिकर्मोपहारान्वयाख्यास्यामः—

अश्वदधानमशुचिमजपं त्यक्तमङ्गलम् ।

ग्रहा नयन्ति सुव्यक्तं पुरुषं यमसादनम् ॥

ग्रहाणामुग्रचेष्टानां नक्षत्रपथचारिणाम् ।

उपचारान्मवक्ष्यामि शान्त्यर्थं तु यथाविधि ॥

मासि मास्यृतावयने चन्द्रग्रहे सूर्यग्रहे विषुवे शुभाशुभे जन्मनक्षत्रे वा तदग्र-
हाणामातिथ्यं संवत्सरादपि प्रयुञ्जानः सर्वान्कामानवाप्नोतीति । उक्तमेकाशि-
विधानम् । एको वा विषमस्थः स्यात्सर्व एवार्चनीया भवन्ति ।

भास्कराङ्गनरौ रक्तौ श्वेतौ शुक्रनिशाकरौ ।

सोमपुत्रो गुरुश्चैव तावुभौ पीतकौ स्मृतौ ॥

कृष्णं शनैश्चरं विद्याद्राहुं केतुं तथैव च ।
ग्रहवर्णानि पुष्पाणि प्राज्ञस्तत्रोपकल्पयेत् ॥
बली ५ श्वेषोपहारा ५ च मन्धमालये तथैव च ।
यथाक्रमेणोपहरेत्सर्वेषामनुपूर्वशः ॥ इति ।

अर्कसमिधमादित्याय स्वादिरमङ्गारकायौदुम्बरं शुक्रायं पालाशं सामो-
याऽऽपामार्गं बुधायऽऽश्वत्थं बृहस्पतये शमीमथ शनैश्चराय राहवे दूर्वाः केतवे
कुशा इति । सर्वेषामलाम्भे पालाशीर्वा । ब्राह्मणान्भोजयित्वा पुण्याहः
स्वस्त्ययनमृद्धिं वाचायित्वा यथाविध्यग्निं प्रतिष्ठाप्य हविं ५ पिं कल्पयति । अयो-
पोत्यायाग्नेनाग्निं तण्डुलैः स्थण्डिलं कृत्वा ग्रहदेवता आवाहयति ।

मध्ये तु भास्करं विद्याल्लोहितं दक्षिणेन तु ।
पूर्वे तु भार्गवं विद्यात्पूर्वदक्षिणतः शशी ॥
पूर्वोत्तरे बुधं विद्यादुत्तरे तु गुरुं तथा ।
पश्चिमे तु शनिं विद्याद्राहुं पश्चिमदक्षिणे ॥
पश्चिमोत्तरतः केतुं ग्रहस्थानं विधीयते ।
दक्षिणोत्तरभागे तु साधिमत्यधिदेवताः ॥

वृत्तमादित्याय त्रिकोणमङ्गारकाय पञ्चकोणं शुक्राय चतुरश्रं सोमाय वार्णं
बुधाय दीर्घचतुरश्रं बृहस्पतये धनुः शनैश्चराय राहवे शूर्पं केतवे ध्वजमिति ।

अर्कः शुक्रो बुधः पूर्वो गुरुश्चतुरतोमुखाः ।
पश्चिमे तु शनिश्चन्द्रः शेषा दक्षिणतोमुखाः ॥
यथा आदक्यस्तण्डुलाः श्यामाका मुद्ग एव च ।
चणकास्तिलमषाश्च कुलित्याश्च क्रमात्क्षिपेत् ॥
अग्नीश्वरौ भास्करस्य भूक्षेत्रेणौ कुजस्य हि ।
इन्द्राणिन्द्रौ सितस्याथ श्यापो गौरी निशापतेः ॥
विष्णुर्विष्णुर्बुधस्येन्द्रमरुत्वाऽम्बस्तु वै गुरोः ।
शनेः प्रजापतियमौ राहोः सर्पस्तु निर्ऋतिः ॥
केतोर्ब्रह्मा च चित्रश्च स्वस्वमन्त्रैः स्वनामभिः ।
लोकपालान्दुर्गाविघ्नक्षेत्रवास्तुत्रिय(त्रय)म्बकान् ॥
अभयंकरमृत्यू च शशिं वैश्वानरं क्रमात् ।
आवाहयेद्वाहृतिभिर्यजेद्दध्मोपचारकैः ॥

परिधानमभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा—अ० सत्येनेत्यादित्याय । अग्निर्मूर्धा इत्यङ्गारकाय । म० चः शुक्राय इति शुक्राय । अग्न्यायस्व इति सोमाय । उद्बुध्यस्व इति बुधाय । बृहस्पते अस्तिमर्दयो अर्हात् इति बृहस्पतये । अं नो देवीराभिष्टय इति अनेश्वराय । कथा नक्षत्र आभुवत् इति राहवे । केतुं कृष्वन् इति केतवे । (पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति सदेवत्वायेति ब्रह्मण्यम् । यथैकाऽऽहस्यस्य स्यात्तां द्विरभ्याधर्तयेत्—तत्सवितुर्वरेण्यम् । इत्यनुद्वत्सऽऽज्ञातया जुहोति ॥) नवानां ग्रहाणां पक्वं कृत्वा घृतान्वक्तानां समिधासहस्रहस्रमष्टशतसहस्रविंशति वा जुहुयात् । प्रत्यूचं हविषो जुहुयात् । प्रत्यूचमाज्यस्य जुहुयात् । प्रत्यूचं गुह्योदनमादित्याय हविष्यमजमङ्गारकाय घृतोदनं शुक्राय घृतपायसं सोमाय क्षीरोदनं बुधाय दध्योदनं बृहस्पतये तिलपिष्टमिश्रमाषोदनं अनेश्वराय राहोर्मासोदनं केतोश्चिरोदनमिति । सर्वेषामलाभे हविष्यं वा । यदाऽष्टसहस्रं तदाऽधिप्रत्यधिदेवतानामष्टाविंशति यदाऽष्टशतं तदाऽष्टावष्टौ यदा विंशति तदा तिस्रस्तिस्र आहुतीर्जुहुयात् । एवमेव लोकपालादीनाम् । अग्निं दूतं वेषामीश इत्यादित्याय । इत्येना वृथिषि क्षेत्रस्य पते इत्यङ्गारकाय । इन्द्राणी इन्द्रं वो विंशत इति शुक्राय । अप्सु मे सोमो अब्रवीत् गौरीर्मिमाय इति सोमाय विष्णोर्लोकं विष्णो रराट्म्, इति बुधाय । इन्द्रमस्त्व० ब्रह्म जज्ञानम्, इति बृहस्पतये । मज्जपते इमं यममस्तस्म, इति शनैश्वराय । आऽयं गौः, यसे देवी इति राहवे । ब्रह्मा देवानाम्, सच्चिन्मिदम्, इति केतवे । आतारमिन्द्रम्, अग्निर्दा द्रविणम्, यमो कथार पृथिवीम्, असुन्वन्तम्, सधमादो शुक्लिनीः, आ नो नियुज्जिः, सोमो भेतुम्, सहस्रतन्नि सहस्रधा इति लोकपालानाम् । जातवेदसे, गणानां त्वा, क्षेत्रस्य वतिना वयम्, वास्तोष्पते, त्वय्यक्कं यजामहे, यत इन्द्रभयामहे स्वस्तिदा विष्णुस्पतिः, ये ते सहस्रमयुतं पाशाः, मूर्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या इति दुर्गादीनाम् । एवमेव कृत्वाऽऽज्यमिभतिलव्रीहिभिर्व्याहृतिभिर्हुत्वा सर्वस्मात्सकृत्सकृद्वदाय द्विरभिधार्य—स्विष्टकृतमर्यमणम्, इति पुरोनुवाक्यामनूच्य—सोमं राजानम्, इति याज्यया जुहोति । अप्रैके जयाभ्यातानान्नाष्टभृत इत्युपजुहति यथापुरस्तात् । सर्वेभ्यो ग्रहेभ्यो बलिं दत्त्वा मूर्धानं दिवो अरतिम्, इति पूर्णहुतिं हुत्वाऽग्नेर्जातिं ग्रहानभ्यर्चयति । आपो हि ह्यमयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णोः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः

सुवर्जेन इत्येतेनानुवाकेन 'मार्जयित्वा स्वस्वनामभिस्तर्पयित्वा स्वेन स्वेन मन्त्रेण गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्य बलिमुपहृत्य प्लवाङ्गपुष्पपृथुकांस्तुपहाराश्च दत्त्वा नमस्कृत्य प्रवाह्य जघनेनाग्निमुषविख्याद्विर्मार्जयति—आपो हि हा मयोभुव इति तिसृभिर्देवस्य त्वा इति तिसृभिः 'क्षेयुषा'केन च ॥ अथ दक्षिणां ददाति—कपिलां धेनुमादित्याय 'रक्तमनस्वा'हमङ्गारकाय रजतं शुक्राय शङ्खं सोमाय काञ्चनं बुधाय वासो बृहस्पतये 'कुन्धा' नां 'स्रनैश्वराय राहवे छागं केतवे कुञ्जरमिति । सर्वेषामलामे हिरण्यं वा । येन वा तुष्येदाचार्यः । अथाप्युदाहरन्ति—

यथा समुत्थितं घोरं यन्त्रेण प्रतिहन्यते ।
एवं समुत्थितं घोरं शान्तिं शान्तिं नयेत्सदा ॥
यथा शस्त्रमहरणात्कवचं स्यान्निवारणम् ।
एवं देवोपघातानां शान्तिर्भवति वारणम् ॥
अहिःसकस्य दानस्य धर्माजितधनस्य च ।
नित्यं च नियमस्थस्य सदा सानुग्रहा ग्रहाः ॥
ग्रहा गावो नरेन्द्राश्च आश्विणाश्च विशेषतः ।
पूजिताः पूजयन्त्येते निर्देहन्त्यवमानिताः ॥
ईश्वरं भास्करं विद्यात्स्कन्दमङ्गारकं तथा ।
शुक्रं शचीपतिं विद्यातुमां चैव निशाकरम् ॥
शुभं नारायणं विद्याद्ब्रह्माणं च बृहस्पतिम् ।
यमं शनैश्वरं विद्याद्वाहुं कालं तथैव च ॥
केतुमघिमयं विद्याद्देवं देवा यथा ग्रहाः ।
देवता ग्रहरूपेण दर्शयन्ति शुभाशुभम् ॥ इति ॥ १० ॥

अथात ऋतुशान्तिं ज्वाल्यास्यामः । तिथिवारनक्षत्रयोगकरणलग्नदोषशान्त्यर्थं चतुर्थे वा पञ्चमेऽङ्किं वा शान्तिस्तानं मकुर्वीत देवालये गृहे वा प्रस्थाप्य भिर्धान्यैस्तदर्थं तण्डुलैस्तदर्थं तिलैश्चोषर्युपरि चतुरधमरत्निमात्रं चतुरर्धं स्थण्डिलं कृत्वा तन्मध्ये मलिनमुखिख्यं तस्मिन्स्तन्तुर्वेष्टितं 'कुम्भं' निधाय तूष्णीं सश्रुताभिरग्निः प्रोक्ष्य अष्टा ज्ञानम्, इति कुम्भं निधाय सपवित्रेण आपो वा इदं सर्वम्, इत्येतेनानुवाकेन अङ्गिलङ्गाभिश्च कुम्भमुदकैः पूरयित्वा गन्धादिभिरलंकृत्य कूर्चमन्तर्धाय ।

गजान्धरथवल्मीकमृदमाहृत्य गोकुलात् ।
 चतुष्पथाद्राजगृहात्तुलसीविल्वमूलयोः ॥
 देवालयत्पर्वताद्वा गृहीयात्पञ्च मृत्तिकाः ।
 पालाशोदुम्बराभ्यथवटपुष्पक्षकयक्षिषु ॥
 जम्बूविल्वकपित्थाम्रशिरीशेषु च पल्लवान् ।
 तेषां त्वचश्च पञ्चैव गृहीयात्संभवेषु वै ॥

इत्युक्तरित्या पञ्च मृत्तिकाः पल्लवान् पञ्च त्वचश्च तत्तन्मन्त्रैर्निक्षिप्य नव
 रत्नानीषत्काञ्चनं नववस्त्रेणाऽऽच्छाद्य चूतपल्लवैर्विल्वपल्लवैर्वा मन्त्रैः (समन्त्रकैः)
 स्वकीर्य नारिकेलफलेनापि धाय दर्भैर्दूर्वादिना प्रतिच्छाद्यालंकृत्य संपरिवेष्ट्य
 वस्त्रेण पुरुषं पुण्डरीकाक्षं ध्यात्वा कुम्भे वरुणं संपूज्य श्रोत्रियान्विप्रान् षडष्टौ
 वा वरुणपूर्वकमभ्यर्च्याऽऽचार्यं चाभ्यर्चयेत् । त ऋत्विजः कुम्भमन्वारभ्य
 वैष्णवीं गायत्रीमष्टसहस्रमष्टशतं वा वदन्तो वेदादीन्, आपो हि ह्य मयोभूव
 इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन
 इत्येतमनुवाकं वरुणसूक्तं श्रीसूक्तं पुरुषसूक्तं पञ्चशान्तिमृचां प्राचीमित्येतमनु-
 वाकं च जपेयुः । नमो ब्रह्मण इति परिधानीयां त्रिरन्वाहेति ब्राह्मणम् ।
 प्रणवेनोत्थाप्य—आभिर्गीभिरिति जपेयुः । अथालंकृतेऽङ्गुणं चरुविष्टर
 आसीनां देवस्य त्वेति त्रिभिः प्रोक्ष्य ऋतं च सत्यं चेति त्रिभिर्मन्त्रैर्ऋत्विजः
 स्नापयेयुः ।

गायत्र्याऽऽगृह्य गोमूत्रं सन्ध्याद्वारेति गोमयम् ।
 आप्वाथस्वेति च क्षीरं दधिक्राव्णोति वै दधि ॥
 तथा शुक्रप्रसीत्याज्यं देवस्य त्वा कुशोदकम् ।

इति पञ्चगव्यं विधाय ततो नारीं पञ्चगव्यं प्राशयेत् । अथ शुचौ समे
 देशे गोमयेन चतुरश्रं हस्तमात्रं कुण्डं स्थण्डिलं कृत्वोपलिप्य लौकिकमग्निं
 श्रोत्रियागाराद्वाऽऽहृत्य स्वगृहोक्तेन विधानेनाग्निमुखात्कृत्वा पालाशसर्पिर्द्विर-
 षोत्तरं विष्णुसूक्तेन जुहुयात् । तथा ब्रह्मसूक्तेनार्धं रुद्रसूक्तेनाऽऽज्यम् । एतानि
 सूक्तान्यष्टादशकृत्वः प्रत्येकमावर्तयेत्तदानीमष्टोत्तरशतं संपद्यते । अथतुनक्षत्रस्य
 समिदन्नाज्याहुतीः प्रत्येकमष्टाविंशतिकृत्वस्तन्मन्त्रेण जुहुयात् । मन्त्रौ चतु-
 र्दशकृत्व आवर्तयेत् । अथ ज्यम्बकेन तिलहोममष्टोत्तरशतं जुहुयात् ।
 अथाऽऽज्याहुतीर्धृतसूक्तेनाष्टौ जुहुयात् । सिष्टकृतप्रभृत्युक्तमा धेनुवरपदानात् ।

अथ ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददात्याचार्याय विशेषतः । एवं यदि शान्तिं कुर्या-
त्ततो नारी दोषान्मुच्यते सर्वारिष्टशान्तिरस्तिवाति विज्ञायते ॥ ११ ॥

अथातो नारायणबलिं व्याख्यास्यामः । दक्षिणोत्तरायणयोरपरपक्षस्य
द्वादश्यां क्रियते । पूर्वेद्युर्द्वादश षड्वा ब्राह्मणाभिमन्त्रयते योनिगोत्रश्रुतवृत्तसं-
पन्नान् । अथापरेद्युर्देवगृहे नदीतीरे वाऽग्निशुखात्कृत्वा (वाऽग्निं प्रतिष्ठाप्य)
संपरिस्तीर्य आ मणीताभ्यः कृत्वोपोत्थायाग्नेनाग्निं दैवतमावाहयति—
पुरुषसूक्ते द्वे ऋचौ जपित्वा व्याहृतिभिः पुरुषमावाहयति । अथैनं
स्नापयति पुरुषसूक्तेन । अथैनं गन्धपुष्पधूपदीपैरष्टाक्षरेणार्चयित्वाऽद्भिस्तर्पयति—
केशवं तर्पयामीति द्वादशनामभिः । शेषमग्निमुखं कृत्वा पक्वाज्जुहुयात्—विष्णोर्नु
कमिति पुरोनुवाक्यमनूच्य परोमात्रया इति याज्यया जुहोत अथाऽऽच्चा-
हुतीरुपजुहोति—केशवाय स्वाहेत्येतैरेव नामधेयैः । अथ गुहपायसघृतमिश्रमक्षं
निवेदयति—देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽभिनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां
विष्णवे महापुरुषाय हविर्निवेदयामीति सप्तव्याहृतिभिः स्वाहाकारेण जपति ।
व्याहृतिभिराचमनीयम् । अथ ब्राह्मणानाहूय सदभोपक्वत्प्रेस्वासनेषूपवेश्याथे-
नाग्वस्त्रगन्धपुष्पधूपदीपैर्माल्यैरभ्यर्च्यथाभ्यनुज्ञातस्तिष्ठघृतमिश्रं हविः सस्र-
दायुत्य हस्ते जुहुयात् पितृभ्यः स्वधा नमो नारायणाय स्वाहेत्यादित्रयोविं-
शतिर्मन्त्रा ऊह्याः । अथाग्रये कव्यवाहनाय स्विष्टकृते स्वधा नमो नारायणाय
स्वाहेति । अथ ब्राह्मणानकेन परितोष्यऽऽचम्य तेषां यथाशक्ति दक्षिणां
ददाति । प्रदक्षिणीकृत्य शेषमनुज्ञाप्य दक्षिणेनाग्निं प्र गङ्गादभोन्संस्तीर्य
तेषु बलिं ददाति—विश्वेभ्यो देवेभ्यो नमः साध्येभ्यो देवेभ्यो नमः सर्वेभ्यो
देवेभ्यो नमः सर्वाभ्यो देवताभ्यो नमो विष्णवे नमो नारायणाय नमः
सहस्रशीर्षाय नमो यज्ञात्मने नमो यज्ञपुरुषाय नमो विश्वात्मने नमः सर्वात्मने
नमः सर्वेश्वराय नम इति । स्विष्टकृदादि धेनुवरदानात् । सर्वान् पितृन्समधि-
गच्छति पुत्राञ्जयतीति विज्ञायते ॥ १२ ॥

अथ प्रजार्थिहोमः । पूर्वपक्षे पुण्ये नक्षत्रेऽमानास्यायां विषुवेऽयने वा
नदीतीरेऽभ्यर्च्यच्छायायां वा गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलं कृत्वा
ब्राह्मणानकेन परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वा प्राच्यां
दिशि ब्रह्माणं प्रतिष्ठाप्य पार्श्वयोर्धातारं विधातारं दक्षिणतो धातारमुत्तरतो
विधातारम् । ततस्तानर्चयेत्पूर्वं ब्रह्माणं प्रजापतिं परमेष्ठिनं हिरण्यगर्भमावाहयासी-
त्यावाह्यं सावित्र्या पाद्यं ददाति सावित्र्या निवेदयेदेतैरेव नामधेयैः शुक्लान् ब्रह्मणे

मुद्रार्थं धातुः पीताक्षं विधातुः । ततः सावित्र्या अप आचम्य प्रणवेनाष्टशतं हुत्वा
 ब्रह्माणमुपतिष्ठते—नमो वाचे नमो वाचस्पतये नमो ब्रह्मणे बृहते करोमीत्येवं
 नमो धात्रे नमो विधात्रे इति । अग्निमुपतिष्ठते नमोऽग्नये सप्तार्चिः सप्तजिह्वः
 सप्तधाऽग्निः प्रतिष्ठितः । सप्तैव विश्वा भूतानि को ह्यग्निः प्रतिष्ठितः । तत्त्व-
 मसि विश्वमसि योनिरसीति । अथ स्त्रियमाहूय सावित्र्या पलान्नार्पणैरष्टोत्त-
 रसहस्रैः स्नापयित्वा पुरुषसूक्तेन जुहुयात्तत्संपातेन मूर्ध्नि जुहुयात् । प्रणवेन
 नमस्कुर्यात् । अध्वर्युः (आचार्यः) बल्लकुण्डलाभ्यामलं करोति । ततः सा
 गर्भिणी भवतीति विज्ञायते ॥ १३ ॥

अथ वै भवति—जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येण-
 विभ्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य इति प्रजातनुं मा व्यवत्सेत्सीरित्ये-
 तस्माद्ब्राह्मणादाहिताग्नेर्देशवर्षाणामूर्ध्वं यदि प्रजा नोत्पद्यते कथं तत्र कुर्या-
 दिति । पुनरेव कुमारीं सश्रुत्प दशमेऽह्न्येकादशाहे द्वादशाहे वाऽरण्योर-
 ग्नीन्समारोप्यौदवसाय मथित्वाऽग्नीन्ब्रह्मत्योद्वासयन्नेष्येद्वा । तदानीमेवारण्योर-
 ग्नीन्समारोप्यौपासने ब्रह्मोदनं अपयित्वोपवसथहाविःप्रभृति सिद्धमग्न्याधेयं
 कुर्वन्ति । तस्मिन्सश्रुस्थिते पत्रित्रेष्ट्या यजेत । तस्यां सश्रुस्थितायां तन्तुमतीं
 निर्वपेत् । तस्यां सश्रुस्थितायां त्रैधातवीर्यां निर्वपेत् । अपिबैन्द्रामेन पशुना
 यजेत । पुनराधेयं वा कुर्वीत । अथ यद्येको बह्वीर्जायाः प्रयुज्जान एवमेवेतत्
 कुर्यात् । तस्मादेको बह्वीर्जाया विन्दत इति ब्राह्मणम् ॥ १४ ॥

अथातो विष्णुबलिं व्याख्यास्यामः । विष्णवे बलिरष्टमे मासि पूर्वपक्षस्य
 सप्तम्यां द्वादश्यां रोहिण्यां श्रोणायां वा । ब्रह्मणानन्तेन परिविष्य पुण्याह-
 स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचायित्वाऽथ सस्थण्डिलसंस्काराद्यग्निं प्रतिष्ठाप्य
 दैवतमावाहयति—ॐ भूः पुरुषमावाहयामि । ॐ भुवः पुरुषमावाहयामि ।
 ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुषमावाहयामीत्यावाह्यं परि-
 समूहनाद्यग्निमुस्त्रात्कृत्वा दैवतमर्चयति—आपो हि ह्य मयोधुव इति तिसृभि-
 र्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जेन इत्येतेनानुवा-
 केन मार्जयित्वाऽथाऽद्विस्तर्पयति—केशवं तर्पयामि नारायणं माधवं गोविन्दं
 विष्णुं मधुसूदनं त्रिविक्रमं वामनं श्रीधरं हृषीकेशं पञ्चाननं दामोदरं तर्पया-
 मीति । एतैरेव नामधेयैर्गन्धधूपधूपदीपैरमुष्मै नमोऽमुष्मै नम इत्यभ्यर्च्य ।
 अथ विष्णव आहुतीर्जुहोति—विष्णोर्जु कं० तदस्य धियं० य तद्विष्णुः० परो
 मात्रया० विचक्रमे० त्रिर्देव० इति । अत्रैके जयाभ्यातानाश्चाभूत इत्युप-

जुहोति यथापुरस्तात् । सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । अथ गुडपायसं घृतमिश्रमर्धं निवेदयति—अमुष्मै स्वाहा नम इति द्वादशभिर्यथालिङ्गम् । वैष्णवीभिर्ऋ-
ग्यजुःसामाथर्वभिः स्तोत्रैः स्तुतिभिः स्तुन्वन्ति । व्याहृतिभिः पुरुषश्रुद्धासया मीत्युद्धास्थाशेषं पत्नीं प्राशयेत् । पुमानस्मै जायत इति विज्ञायते ॥ १५ ॥

अथातः पुत्रप्रतिग्रहकल्पं व्याख्यास्यामः । शुक्रशोणितसंभवो मातृ(ता)-
पितृनिमित्तकस्तस्य प्रदानपरित्यागविक्रयेषु मातापितरौ प्रभवतो न त्वेवैकं
पुत्रं दद्यात्प्रतिगृहीयाद्वा स हि संतानाय पूर्वेषां न स्त्री पुत्रं दद्यात्प्रतिगृही-
याद्वाऽन्यत्रानुज्ञानाद्भर्तुः । पुत्रं प्रतिग्रहीष्यन्नुपकल्पयते—द्वे वाससी द्वे कुण्डले
अङ्गुलीयकं चाऽऽचार्यं च वेदपारगं कुशमयं बर्हिः पर्णमयमिधमिति । अथ
चन्धूनाहूय मध्ये राजानि चाऽऽवेद्य परिषदि चागारमध्ये ब्राह्मणानग्नेन
परिविष्य पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वा विधिवदग्निं प्रतिष्ठाप्याऽऽ-
प्रणीतान्तं कृत्वा दातुः समक्षं गत्वा पुत्रं मे देहीति भिक्षेत ददामीतीतर
आह । तं परिगृह्णाति—धर्माय त्वा गृह्णामि संतत्यै त्वा गृह्णामीति । अथैनं
वस्त्राभ्यां कुण्डलाभ्यामङ्गुलीयकेन चालंकृत्य शेषादग्निमुखात्कृत्वा पक्वाज्जु-
होति—यस्त्वा हृदा कीरिणा मन्यमान इति पुरोनुवाक्यामनूच्य यस्मै त्वं
सुकृते जातवेद इति याज्यया जुहोति । अथ व्याहृतीर्हुत्वा स्विष्टकृत्प्रभृति
सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । अथ दक्षिणां ददात्येते च वाससी एते कुण्डले
एतश्चाङ्गुलीयकम् । यद्येवं कृत्वौरसः पुत्र उत्पद्यते तुरीयभागेष भवतीति
विज्ञायते ॥ १६ ॥

अथातो यज्ञोपवीतविधिं व्याख्यास्यामः । जीर्णे छेदे विनाशे वा हस्तपा-
दान्मक्षाल्याऽऽचम्य ब्राह्मणकन्यकया वा ब्राह्मणविधवया वा शुचिस्तातया
कृताचमनीयया निर्मितं सूत्रं गृहीत्वा ग्रामात्पार्श्वं बोदीर्चीं वा दिशमुपनि-
ष्क्रम्य चतुरङ्गुलमात्रं पणवतिसूत्रं परिमण्डलं वा द्वितीयमेवं तृतीयमग्निः
प्रक्षाल्य आपो हि ह्या मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति
चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वा देवानगरे गवां गोष्ठे
नदीतीरे शुचौ देशे वा यत्र यत्र शुचिर्देशः स्यात् । विश्वस्वादिरपलाशोदुम्ब-
राश्वत्थवेष्वादिद्याग्निकवृक्षशाखायामवलम्ब्य सजीवं बध्नाति—पितृभ्यो नम
इति प्रथममपसज्यम् । संपन्ने हस्ते गृहीत्वा प्रतिष्ठापयति—ॐ भूः प्रतिष्ठा-
पयामि, ॐ भुवः प्रतिष्ठापयामि, ॐ सुवः प्रतिष्ठापयामि, ॐ भूर्भुवः सुवः
प्रतिष्ठापयामीति प्रतिष्ठाप्यापसज्यकृतं जपति—भूर्भुवः सुवः । ओजो बलम्,

इत्येतमनुवाकम् । अथ सावित्र्या त्रिगुणीकृत्य भूरग्निं च इति दक्षिणावृत्ति-
मभिमन्त्रयेत् । भ्रुवो वायुम्, इति मध्यमावृत्तिम् । सुवरादित्यं च इत्युत्तराम् ।
भूर्भुवः सुवश्चन्द्रमसमिति त्रिधावृत्तिं च । अथ सूत्रान्तेन वचनाति—यथा नः
श्रेयसः करतु, इति चतुर्भिर्मध्ये द्विगुणा भवति । तां भूः प्रतिष्ठापयामीति पुनः
प्रतिष्ठाप्योशन्तस्त्वा इवामह इत्यृचं जपित्वा प्रदक्षिणतो दृढं करोति । त्रयाणां
ब्रह्मेश्वरविष्णूनां प्रमाणं कृत्वा—

(तन्तुद्विगुणितं सूत्रं विष्णुना त्रिगुणीकृतम् ।

चतुर्वेदस्य चत्वारि त्रिवेदस्य त्रिक भवेत् ॥

द्वे स्यातां वै द्विवेदस्य एकमेवैकवेदिनः ।)

यज्ञोपवीतं परमं पवित्रं प्रजापतेर्यत्सहजं पुरस्तात् ।

आयुष्यमग्निं प्रतिमुञ्च्य मुञ्चं यज्ञोपवीतं बलमस्तु तेजः ॥

इति मन्त्रेण दक्षिणबाहुमुद्धृत्य कण्ठे धारयेत् ॥ १७ ॥

अथोपनीतस्याऽऽव्रतानि भवन्ति । नान्यस्योच्छिष्टं भुञ्जीतान्यत्र पितृज्येष्ठा-
भ्याम् । न स्त्रिया सह भुञ्जीत । मधुमास्तश्राद्धसूतकान्नमनिर्दशाहं संधिनी-
क्षीरं छत्राकनिर्यासौ विलयनं गणान्नं गणिकान्नमित्येतेषु पुनः सशस्काः ।
प्रतिषिद्धदेशगमनमित्येकेषाम् । अथाप्युदाहरन्ति—

सौराष्ट्रं सिन्धुसौवीरमवन्तीं दक्षिणापथम् ।

एतानि ब्राह्मणो गत्वा पुनः सशस्कारमर्हति ॥ इति ।

अथ पुनः सशस्कारान्व्याख्यास्यामः । अग्निमुखं कृत्वा पालाशीं समिध-
माज्येनाहृत्वाऽभ्याधापयन्वाचयति—पुनस्त्वादित्या रुद्रा वसवः समिन्धतां
पुनर्ब्राह्मणो वसुनीय यज्ञैः । धृतेन त्वं तनुवो वर्धयस्व सत्याः सन्तु यज-
मानस्य कामाः स्वाहेति । अथ ब्राह्मणायश्वित्ते जुहोति—यन्म आत्मनो
मिन्दाऽभूत् । पुनरग्निश्चक्षुरदात् ० इति द्वाभ्याम् । अथ पकाज्जुहोति—सप्त ते
अग्ने समिधः सप्त जिह्वा ० इति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—येन देवाः
पवित्रेणेति तिसृभिरनुच्छन्दसम् । त्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरमदानात् ।
अथापरः—अग्निमुखं कृत्वा पालाशीं समिधमभ्याधापयन् ब्राह्मणायश्वित्ते
जुहोति । अथ त्विष्टकृदादि वरदानान्तम् । अथापरः—ब्राह्मणवचनादेव
सावित्र्या शतकृत्वो धृतमभिमन्त्र्य प्राश्य कृतप्रायश्चित्तो भवति । गुरोर्वो-
च्छिष्टं भुञ्जीत । अथाप्युदाहरन्ति—वपनं दक्षिणादानं मेखलादण्डमजिनं

भैक्षार्चया व्रतानि चैतानि निवर्तन्ते पुनः संस्कारकर्मणीति । एते पुनः संस्कारा व्याख्याताः ॥ १८ ॥

अथ जडबधिरमूकानां संस्कारं व्याख्यास्यामः । ऋतुर्याथाकामी स्यात् । पुण्ये नक्षत्रे ब्राह्मणान्भोजयित्वाऽऽशिषां वाचयित्वा केशानोप्य स्नातं शुचि-
वाससं बद्धशिवं यज्ञोपवीतिनमप आचमय्य देवयजनमुदानयति । अग्निमुखा-
त्कृत्वा याज्ञिकीं समिधमाधायऽऽज्येन तूष्णीमभिधारयति । तूष्णीमश्मानं स्थाप-
यति । यथालाभं तूष्णीं वासः परिधापयति । तूष्णीं मेखलां परिच्ययति मन्त्रवद्वन्धि-
करोति । तूष्णीमजिनं प्रतिमुञ्चति । तूष्णीं दण्डं प्रयच्छति । याज्ञिकस्य वृक्षस्य
नाम प्रयच्छति । अथैनं दक्षिणे हस्ते गृह्णाति — यस्मिन्भूतं च भव्यं चेति । अथैनं
देवताभ्यः परिददाति — देवेभ्यस्त्वेति । अथैनमुपनयति — देवस्य त्वेति ।
सर्वत्र नामग्रहणवर्जम् । आचार्य एव प्रधानहोमं जुहोति । हुतशेषं गायत्र्याऽ-
भिमन्त्र्य प्राज्ञयेदित्येके । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरप्रदानात् । तूष्णीं
सर्वान्मन्त्रानाचार्य एव जपेदित्येके । यण्डजडक्रीबान्धव्यसनिन्याधितोन्मत्त-
हीनाङ्गबधिराधिकाङ्गमयाव्यपस्मारिन्वित्रिकुष्ठिर्घरोमिणथैतेन व्याख्या-
ताः । सद्यो मधुपर्कं ददाति । सद्योऽर्कं विवहेदित्येके । तिसृषु व्युष्टासु मधुप-
र्कवदाव्रतातूष्णीम् । अथाग्निमुत्सृजति — आयुर्दा अग्ने हविषो जुषाण इति ।
पिता वा भ्राता वाऽऽत्मनि समारोपयेदित्येके ॥ १९ ॥

अथ गृहस्थो द्वे भार्ये विन्देत् कथं तत्र कुर्यादिति । यस्मिन्काले विन्देत्तो-
भावग्निं परिचरेत् । अपराग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्याऽऽज्यं विलाप्योत्पूय
स्रक्स्रुवं निष्टप्य संमृज्य शुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वाऽन्वारब्धायाम् यजमानो
जुहोति — नमस्त ऋषे गद । अन्वथायै त्वा स्वथायै त्वा । मा न इन्द्राभित-
स्त्वह्भवारिष्टासः । एवा ब्रह्मन् तवेद[म]स्तु स्वाहा । इति । अथ समारोपयति —
अथ ते योनिर्ऋत्विग्य इति । अथ पूर्वाग्निमुपसमाधाय — आ जुह्वान० उद्ध्व्यस्वाग्ने०
इति समिधमाधाय संपरिस्तीर्याऽऽज्यं विलाप्योत्पूय स्रक्स्रुवं निष्टप्य संमृज्य शुचि
चतुर्गृहीतं गृहीत्वा द्वयोर्भार्ययोरन्वारब्धयोर्यजमानो जुहोति — यो ब्रह्मा ब्रह्मण,
अग्ने पुरीष्य इति याज्यया जुहोति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति — पुरीष्य-
स्त्वमग्ने० इत्यन्तादनुवाकस्य । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरप्रदानात् । अथा
ग्रेणाग्निं दर्भस्तम्बेषु हुतशेषं निदधाति — ब्रह्म जज्ञानं० पिता विराजा० इति
द्वाभ्याम् । प्रसिद्धमौपासने पार्वणानि कुर्यात्संन्तिष्ठत औपासनतन्त्रः ॥ २० ॥

अथातोऽर्के द्वाहं व्याख्यास्यामः । मूकान्धबधिरादीनां जडानां च तृतीय-
विवाहितानां च । पूर्वपक्षे पुण्ये नक्षत्रे पूर्वाह्णे ब्रह्मसमूहे ग्रामात् मार्ची

घोदीचीं वा दिशमुपनिष्क्रम्य यत्रैको बालोऽर्को भवति तस्योत्तरतो गोमयेनो-
पलिप्य स्वयं स्नात्वाऽर्कं च स्नापयित्वा पादौ प्रक्षालयाऽऽचम्यालंकृत्य पुण्याहं
वाचयित्वा तन्त्रेण नान्दीमुखं कृत्वा स्वस्तिसूक्तं वाचयित्वा यत्किंचिद्विरण्यं
गृहीत्वा आ सत्येन० इति जपित्वा ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वाऽलंकृत्यार्कं स्पृष्ट्वाऽऽ-
दित्यमुपतिष्ठते—सूर्यो देवीमिति पञ्चभिः । अथ वस्त्रं माङ्गल्यसूत्रं चार्कं
बद्ध्वा पुण्याहं वाचयेदथाऽऽदित्यो देवता । विधिनाऽग्निमुपसमाधाय संपरि-
स्तीर्याऽऽज्यं सस्कृत्य सुक्लृप्तं संगृज्याऽऽदित्यं ध्याचमर्कवृक्षं गृह्णाति—हस्तः
मयच्छत्वमृतम्, इति । अथार्घ्यं प्रदक्षिणं करोति—परि त्वाऽग्ने पुरं वयम्,
इति । अथार्कमूलं स्पृष्ट्वाऽऽदित्यमीक्षते—अभिवृत्तं शकुनैर्विन्ध्वरूपमिति । अथ
व्याहृतीर्हुत्वा सुचिं चतुर्गृहीतं गृहीत्वा जुहोति—उद्वयं तमसम्परि० उदु त्वं०
चित्रं० इति । अपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वा मनस्वतीं जुहोति—मनो ज्योतिरिति ।
अपरं चतुर्गृहीतं गृहीत्वा लाजैर्द्विरावृत्य जुहोतीत्येके न लाज
होम इत्यपरे । अथ क्लृप्तेन व्याहृतीर्हुत्वा समाप्याऽऽदित्यं व्रतप्रारम्भ्यामुपतिष्ठते
अदाभ्यो ध्रुवनानि मचाकशत्० त्रिरन्तरिक्षं सविता महिष्वना० इति द्वाभ्याम् ।
अथ गोक्षीरमर्कं स्पृष्ट्वाऽऽयुष्यसूक्तमुक्त्वा माश्याऽऽचम्य पुनरादित्यमुपतिष्ठते—
अचिषी यथाकृमा० इति । अर्काधिदैवतमुद्रास्यार्कमुत्पाट्य ब्रातीभिरग्नौ दग्ध्वा
स्नात्वा यत्किंचिद्विरण्यं श्रोत्रिणाय दत्त्वा शुद्धो भवति । सद्य एव कदली-
विवाहं कुर्यात् । कदलीं छित्त्वा त्रिरात्रमशुभिर्भवाति । अथाप्युदाहरन्ति—

अर्कोद्वाहो जडादीनामुच्यते तु यवीयसः ।

विवाहार्थं मुनिश्रेष्ठैः समुत्पाट्य दहेत्तदा ॥

व्याहृतीभिस्तदा दत्त्वा यथाशक्ति द्विरण्यकम् ।

स्नात्वा सद्यः शुचिर्भूयादुद्वाहे च तृतीयके ॥

तृतीया स्त्री त्रियेच्छीघ्रं तस्मादेवं चरेद्बुधः ।

रम्भोद्वाहं तथा कुर्याच्छित्त्वा तत्रैव मानवः ॥

त्रिरात्रं सूतकं भूयादिति वैस्वानसोऽब्रवीत् ॥ २१ ॥

इति सत्पाषाढविरण्यकेशिशृङ्गशेषसूत्रे मध्यममन्त्रे तृतीयः पटलः ।

अथ चतुर्थः पटलः ।

अथातो गृह्यशेषं व्याख्यास्यामः । पवित्रकरणं प्रोक्षणीसंस्करणं मणी-
तामणयनं सुक्लृप्तसंगमार्जनमिति दर्शपूर्णमासवत्सूणीम् । अथार्घ्यं परिस्तीर्य

दक्षिणेनग्निं ब्रह्मायतने दर्भान्सस्तीर्योत्तरेणाग्निं प्रागग्रान्दर्भान्सस्तीर्य तेषु पात्राणि सादयित्वा तूष्णीं सस्कुताभिराद्रिस्तानानि पात्राणि कृत्वा विस्तस्येध्मं त्रिःसर्वाभिः मोक्ष्य दर्भेषु दक्षिणतो ब्रह्माणमुपवेशयति दर्शपूर्णमासवत्तूष्णीम् । अरत्निमात्राः परिधय आर्द्रा वा सत्वकाः । प्रादेशमात्राण्येकविंशतिरिध्मदारुणि भवन्तीति ब्राह्मणम् । अथ यदि शम्याः परिदधाति शमीदर्यः शम्याकृतयो वाऽरत्निमात्रा बःकुमात्रा वा । अथेध्ममभ्यज्य परिसमिधं शिनष्टि स्वाहाकारेणाभ्याधायऽऽधाराकाधार्यऽऽज्यभागौ मतिमुखं प्रबाहुज्जुहोति मसिद्धमग्निमुखत्कृत्वा स्रुवेण दर्भ्यामुपस्तीर्य पूर्वार्धादवदायापराधादवद्यत्यभिधारयति प्रत्यनक्ति । यदि पञ्चावत्ती स्यादर्भ्यामुपस्तीर्य मध्यात्पूर्वार्धादवदायापराधादवद्यत्यभिधारयति प्रत्यनक्ति । स्रुवं निमृज्य यथादेवतं पुरोनुवाक्यामनूज्य याज्यया जुहोति । अथोपस्तीर्य सकृदुत्तरार्धात् स्विष्टकृतमवद्यति द्विरभिधारयति न प्रत्यनक्ति । तमन्तःपरिधि सादयित्वा यथाम्नातमाज्याहुतीर्जुहोति । व्याहृतिभिरनाम्नातेषु । अथ स्विष्टकृतमादायोत्तरार्धपूर्वार्धे जुहोति पूर्वेण वाऽभैतं मेघनमनु प्रहरति । अथैनत्सस्त्रावेणाभिजुहोति । दर्भ्यामप आनीय संसालनमन्तःपरिधि निनयति । निर्गिज्य स्रुवं निष्टप्याद्रिः पूरयित्वा बहिःपरिधि निनयति । (अत्रैके सौविष्टकृतसमामनन्ति । अथ समिधमाभाय जयाम्जुहोति—चित्तं च स्वाहेति । त्रयोदश स्रुवाहुतीर्हुत्वाऽभ्यातानां जुहोति—अग्निर्भूतानामधिपतिरिति सप्तदश स्रुवाहुतीर्हुत्वा प्राचीनावीती जुहोति जपति वेत्येके । पितरः पितामहा इति । अथ राष्ट्रभृतो जुहोति—ऋताषाढृतधामाऽग्निर्गन्धर्वः स इदं ब्रह्म क्षत्रं पान्तु तस्मै स्वाहा तस्यौषधयोऽप्सरस ऊर्जो नाम ता इदं ब्रह्म क्षत्रं पान्तु ताभ्यः स्वाहेति । एवमेवान्तादनुवाकस्यान्यत्र भुवनस्य पते, स नो भुवनस्य पत इति । अथ प्राजापत्यां जुहोति—प्राजापते इति । अथ सौविष्टकृतं जुहोति—यदस्य कर्मण इति । स्रुवेण परिधीननक्ति । अथ परिस्तरात्समुत्थिष्याऽऽज्यस्थाल्यां प्रस्तरवद्गृहीरुक्त्वा तृणं प्रच्छिद्यान्नावनुमहत्य तूष्णीं तृणं चाथ शम्या अपोश्च परिधीननुप्रहरति । मध्यमं परिधिप्रनुमहत्याथेतरावुपसमस्यति अथैनान्सस्त्रावेणाभिजुहोति । अथाग्नेनाग्निं यथासमाम्नातं हुतशेषं दत्त्वा शेषं कुर्यादन्यत्र विवाहशेषात् । तथैव परिविश्रति—अन्वसस्त्राः प्रासावीः, इति मन्त्रान्तान्संनमयति । अथ प्रणीताभ्यो दिशो व्युत्तयति दर्शपूर्णमासवत्तूष्णीम् । ब्रह्माणं विमृज्य शेषं प्राश्नाति—आयुरासि

विन्वायुरासे, इति । माभ्याप आचम्य जठरमभिमृशति—यत इन्द्र भयामहे,
स्वास्तिदा विश्वस्पतिः, इति द्वाभ्याम् । शेषमभिवारितं ब्राह्मणाय दद्यात् ।
न पत्न्या हविषां भक्षणमन्यत्रोच्छिष्टमभिसंपाताभिहुतानां पिण्डदानस्य शेषं
च नैव देवताहुतशेषमन्यत्र अर्घ्यादनात् ॥ १ ॥

उपनयनादिरग्निं (विवाहाग्निं) स्तमोपासनमित्याचक्षते । दारकाले दाय-
थकाले वा नित्यो धार्यः । अनुमते प्रायश्चित्तं व्याख्यातम् । तस्मिन्पाकयज्ञ-
संस्थानि दैवानि कर्माणि क्रियन्ते । उपस्थानादिसमानमन्यत्र प्रजासंस्का-
रात् । प्रजासंस्कारार्थमन्यत्र सुचौ देशे स्थण्डिलं कृत्वोद्दिश्वेन्मध्ये प्राची-
नमेवं दक्षिणत एवमुत्तरतो मध्यादुदीचीनमेवं पश्चादेवं पुरस्तात् । औपासना-
देकदेशं प्रणवेनाऽऽहृत्य व्याहृतिभिर्निरूप्यापि वा भोग्रियागारात् । एवमौपा-
सनमुपसमाधाय—‘माघि गृह्णाम्यग्ने अग्निं यो नो अग्निः पितरः’ इति
द्वाभ्यामात्मन्यग्निं गृहीत्वोपस्थानादि समानमा पात्रासादनात् । कथञ्च खलु
पात्रासादनानामानुपूर्व्यं भवति—आज्यस्थालीं सुवं च जुहूं च दर्धी च
प्रणीताप्रणयनं मोक्षणीपात्रं चकस्थालीं मेक्षणं चध्मावर्हीरध्मप्रश्नान्येव-
मेवान्यानि द्वंद्वं न्यश्चि न हीने नातिरिक्ते सादयति । समानं कर्म सुवसंमा-
र्जनात् । सुवसुवं च संमृज्य सुचि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा पूर्णाहुतिं जुहोति—
सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इति । औपासनादिप्रणयनं विद्यते । अथ
परिधानप्रभृति समानम् । अथाप्युदाहरन्ति—असंस्कृताभिरज्जिः मोक्षणी-
भिरमोक्षितपात्रैर्होमश्वासंमार्जनैः सुवसुवैर्नाधिभ्रितपक्वैराज्येन न प्रचरितव्यं
यदि प्रचरेद्यातुधाना असुरा रक्षांसि पिशाचा यज्ञं ग्राहयेयुरिति
विज्ञायते ॥ २ ॥

अथातोऽपूर्वं व्याख्यास्यामः । परिसमुद्य पर्युक्ष्य परिस्तीर्य परिषिच्योपसं-
माधायारुंक्त्य यावदाज्जातमाहुतीर्जुहोत्याद्यन्तयोर्न्याहृतभिराज्याहुतिः परि-
धानं प्रणीताप्रणयनं ब्रह्मोपवेशनं च न विद्यते, विद्यते वा पूर्वैर्धर्मैरुपाश्रूयत्वो-
त्सृजत इत्युच्चैरेवमेवोपकल्पयतीति विज्ञायते । पाकयज्ञसंस्थानां न तिष्ठ-
द्धोमो विद्यते, विज्ञायते चान्यत्र विहाराजूपतेः सर्वास्ताः पाकयज्ञसंस्था
इति । अथ संस्थायामाद्यन्तयोः परिषेचनं यथापुरस्तात् । विज्ञायते—नास-
मित्के जुहुयाद्यदसमित्कं जुहुयाद्यथाऽजिह्वेऽर्घं दद्यात्तादृक्तस्मात्समिद्धत्येव
होतव्यमिति । अनादिष्ट उपसमाधाय होतव्यमनादिष्ट उपहृत्यैव होतव्यमिति ।
मेक्षणेनामुष्मै स्वाहाऽमुष्मै स्वाहेति दैवतं जुहोति । अथाप्युदाहरन्ति—

ओषध्यः सक्तवः पुष्पं काष्ठं मूलं फलं तृणम् ।
एतद्धस्तेन शोतव्यं नान्यत्किंचिदचोदनात् ॥ इति ।

ओषध्यादिवद्वलिहरणं प्राक्परिवेचनाद्भुतशेषप्रदानं प्राशनं चैवमेव मुद्दिनं
सस्त्रावहोमः प्रदक्षिणं चान्यत्रोपनयनात् । उपनयने सावित्रीमुक्त्वा प्राश्नाति
न पक्वात् । सावित्रीमर्थायार्थाया(?)भिः प्रणयति । अपवृत्ते कर्मणि लौकिकः
संपद्यते । अथ यद्युत्करेऽन्युपस्थानादि समानं निवर्तते पूर्णाहुतिः समानमत
ऊर्ध्वम् ॥ ३ ॥

अथातः स्थण्डिलविधिं व्याख्यास्यामः । सिकताश्चतुरङ्गुलं प्राचीनमुद्धृत्य
पश्चाद्गुलिप्रमाणं पश्चिमत ऊर्ध्वमङ्गुलिविशेषं दक्षिणत ऊर्ध्वमङ्गुलिविहीन-
मुत्तरतः पञ्चमस्थं सिकताः शुचयः शुक्ला अनाद्रा अरत्निमात्रं समचतुरश्रं
प्राक्प्रवर्णं स्थण्डिलं करोति । न लोष्टेन न काष्ठेन न शर्करैर्न नखैः । काष्ठेन
व्याधितः स्यात् । लोष्टेन कुलनाशनम् । शर्करैः पुत्रनाशः स्यान्नखै-
र्वन्धुविनाशनम् । तस्मात्सुवर्णरजतताम्रशकलेन ब्रीहिभिर्यवैर्वा दर्भैस्तदङ्गुष्टेन
च महानाम्ना चोपसंगृह्य तस्य मध्यतः प्राचीनं संततमृजुमुल्लिखेत् । तस्य
दक्षिणतः प्राचीनं संततमृजुमुल्लिखेत् । तस्योत्तरतः प्राचीनं संततमृजुमुल्लिखेत् ।
तस्य मध्यत उदीचीनं संततमृजुमुल्लिखेत् । तस्याः पश्चादुदीचीनं संततमृजुमु-
ल्लिखेत् । तस्य पुरस्तादुदीचीनं संततमृजुमुल्लिखेत् । एष स्थण्डिलविधिर्भवति ।
न कपालो न धूपो न ज्वलो न विस्फुटो न नम्रमुखो द्रप्सः पतितं मुखज्व-
लितं च वर्जयेत् ॥ ४ ॥

अथातः सिकतादोषं व्याख्यास्यामः । भस्मकेशतृषकपालशर्करतृणास्थि-
पिपीलिकैराद्रसिकतानि वर्जयेत् । भस्मना यजमानक्षयः केशेन स्त्रीमरणं तुषेण
पुत्रधनं कपालैर्यवनाशनं शर्करैर्वन्धुवियोगस्तृणेन कर्मक्षयोऽस्थिता ग्रामविनाशः
पिपीलिकै राष्ट्रविनाश आद्रसिकतैर्व्याधिभयं भवतीति विज्ञायते ॥ ५ ॥

सर्वत्र दर्विहोमानामष्टोत्तरशतं दर्भाः । (४) चत्वारि हस्तपवित्रे (५२)
द्विपञ्चाशदासनं (१६) षोडश परिस्तरणं (९) पात्राणां पञ्च (१७)
सप्तदश ब्रह्मासनं (४) प्रणीताप्रणयनं द्वे द्वे (२) आज्यपवित्रे द्वे (२)
अभिद्योतने द्वे (२) दर्भाग्ने द्वे (४) पर्याग्निकरणे सुवसंमार्जनं चतुर्भ्य इति ।
बाहुमात्रास्तिस्रः शम्भ्याः परिधीन्कृत्वा मध्यमाङ्गुलिरनामिका कनिष्ठिकेति
स्थविष्ठो मध्यमोऽणीयान्द्राणीयान्द्रक्षिणतोऽणिष्ठो हसिष्ठ उत्तरतोऽङ्गुष्ठपर्वमात्र-

मष्टादश याज्ञिकाः काष्ठा (द्विप्रादेशमात्राः) प्रादेशमात्रं पवित्रं दर्भतरुणका-
भ्यामङ्गुष्ठपर्वमात्रं शोक्षणीभाज्यस्थालीं प्रस्थचतुर्भागं पूर्णप्रस्थाद्विभागं मणीता-
प्रणयनं चरुस्थालीं प्रस्थमाहुतिप्रमाणं चतुरङ्गुलप्रवदानप्रमाणमङ्गुष्ठपर्वमात्रं
दर्बीप्रमाणमेकविंशत्यङ्गुष्ठं तस्या द्रव्यङ्गुष्ठमुत्तं पञ्चाङ्गुष्ठं विलमेवमेव
सुकृमादेशमुच्छ्रितं चतुरङ्गुलं वा किञ्चिदक्षिणत उन्नतो भवति । मेक्षणमिति
होमदर्बीप्रमाणमिति विज्ञायते ॥ ९ ॥

अथ नुचौ समे देशे गोमयेन गोचर्ममात्रं स्थाण्डिलं कृत्वा प्रादेशमात्रमु-
च्छ्रितं चतुरङ्गुलं वा किञ्चिदक्षिणत उन्नतो भवति । प्राचीनप्रवणं किंकाम-
स्योदीचीनप्रवणं किंकामस्य प्रागुदक्प्रवणं किंकामस्य समं किंकामस्य ।
प्राचीनप्रवणं ब्रह्मचर्चसकामस्योदीचीनप्रवणमन्नायकामस्य प्रागुदक्प्रवणं प्रजा-
कामस्य समं प्रतिष्ठाकामस्य । उपलिप्तं वैश्वदेवत्यमुद्धृत्यं नाकदेवत्यमवोक्षणं
पितृदेवत्यं सैकतं सिन्धुदेवत्यमुल्लेखनं यमदेवत्यं निरसनं रुद्रदेवत्यं स्पृशनं
वरुणदेवत्यमग्निविधानं विष्णुदेवत्यं विहरणं वामदेवत्यं कर्म गायत्र्याः परि-
स्तरणदर्भाज्यस्थालीसुवजुहूनां पृथिवीदेवत्यं सुक्सोमदेवत्यमाज्यं वसुदेवत्यं
पवित्रं विष्णुदेवत्यश्चरुः प्रजापतिदेवत्यं मेक्षणमग्निदेवत्यं संमार्जनं रुद्रदेवत्यं
कूर्चं प्रजापतिदेवत्यमुदङ्कुम्भमन्देवत्यं मणीता वरुणदेवत्यमस्मा भेन्द्रदेवत्यं
वासः सोमदेवत्यं कर्ता बृहस्पतिदेवत्यं धूममतिथिदेवत्यमिधमग्निदेवत्यं मध्य-
मपरिधिर्यजमानदेवत्यं दक्षिणपरिधिरिन्द्रदेवत्यमुत्तरपरिधिर्वरुणदेवत्यमूर्ध्वस-
मिधौ सूर्यदेवत्यमिन्द्राग्निमनिर्ऋतिवरुणवायुसोमेशाना अष्टदिग्देवत्यं व्यज-
नं वायुदेवत्यं गन्धमग्निदेवत्यं पुष्पं गन्धर्वदेवत्यं धूपमिन्द्रदेवत्यं दीपं भानु-
देवत्यं प्रयाजानूयाजभृतुदेवत्यं पक्वं प्रधानदेवत्यमुपहोमा यथालिङ्गदेवत्यं यत्र
यत्र होमे मन्त्रविधानं तत्र तल्लिङ्गदेवत्यं परिषदब्रह्मदेवत्यं सदस्याः सर्वदे-
वत्यमन्येषामनुक्तानां प्रजापतिदेवत्यं योऽस्य दैवतं मन्त्रतः कर्मतो वाऽभिज्ञाय
जुहोति सोऽश्रुते श्रियमायुष्यमारोग्यं स्वर्ग्यं च भवति । अथाप्युदाहरन्ति—

अग्निहीनमनावृष्टिर्मन्त्रहीनं तु ऋत्विजः ।

आज्यहीनं कुलं हन्ति स्वरहीनं तु पत्नयः ॥

यजमानं दक्षिणाहीनमग्निहीनं तु राष्ट्रकम् ।

सर्वहीनं सदस्यानि नास्ति यज्ञसमो रिपुः ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन किञ्चिद्द्रव्यं समाचरेत् ।

श्रियः कामश्चरेत्सर्वं समृद्धं सहदक्षिणम् ॥

एवमधिकविधानोक्तं मुनीनां तत्त्ववेदिनाम् ।

सर्ववेदाह्निकं होमं सर्वलोकेषु पूजितम् ॥ ७ ॥

अथ वै भवति—जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते ब्रह्मचर्येणार्धिम्यो यज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य इति । ब्रह्मचर्यं व्याख्यातम् । आ समावर्तना-
देवैतद्भवति—नाचीर्णव्रतो ब्रह्मचारी भवति, इति तदाश्रमो व्याख्यातः ।
अत ऊर्ध्वं ब्रह्मचर्यं येनानृणो भवति । स्वदार इत्येकम् । मन्त्रवत्प्रयोग इत्येकम् ।
ऋतावित्यपरम् । अथाधिब्रह्मचर्यम्—विवाहे त्रिरात्रम् । ऋतौ त्रिरात्रम् । अमावा-
स्यायां पौर्णमास्यां श्राद्धं दत्त्वा शुक्त्वा चैकरात्रम् । परस्त्रीषु दिवा च याव-
ज्जीवम् । अग्न्याधेये द्वादशरात्रम् । आग्रयणेष्टिपशुबन्धानामुषवसथेष्वेकरात्रम् ।
एवमेव सर्वेषु वेदकर्मसु । चातुर्मास्येषु संवत्सरम् । यथाप्रयोगमन्येषु यज्ञ-
ऋतुष्वन्यत्रती । दीर्घसत्रेषु धर्मव्रतेषु च तदेतद्भूम्यं पुण्यं पुण्यमायुष्यं स्वर्ग्यं
यज्ञस्यमानुष्यमिति व्याख्यातं ब्रह्मचर्यम् । यज्ञेन देवेभ्य इति यज्ञं
व्याख्यास्यामः । एकविंशतिसंस्थो यज्ञः ऋग्यजुःसामात्मकच्छन्दोभिश्चितो
ग्राम्यारण्यपश्वोषधीभिर्हविष्मान् दक्षिणाभिरायुष्मान् । स चतुर्धा ज्ञेय उपास्य-
श्च—स्वाध्याययज्ञो जपयज्ञः कर्मयज्ञो मानसश्चेति । तेषां परस्परान्तरगुणो-
त्तरो वीर्येण । ब्रह्मचारिगृहस्थवानप्रस्थयतीनामविशेषेण प्रत्येकज्ञः । सर्व
एवैते गृहस्थस्याप्रतिषिद्धाः क्रियात्मकत्वात् । नाक्रियो ब्राह्मणो नासंस्कारो
द्विजो नाविद्वान्विमो नैतर्हीनः श्रोत्रियो नाश्रोत्रियस्य यज्ञ इति । तस्मादाचारः
प्रमाणं संस्था आचारः क्रियासंततिरिति नित्या(त्यं)भावात् । तस्माद्यः
कथन क्रियावान्सतामनुमताचारस्य श्रोत्रिय एव विज्ञेयः । अथाप्युदाहरन्ति—

निषेके गर्भसंस्कारे जातकर्मक्रियासु च ।

विधिवत्संस्कृता मन्त्रैश्चीर्णव्रतसमापनाः ॥

श्रोत्रिया इति ते ज्ञेयाः शाखापाराश्च ये द्विजाः ।

विधिवद्गृह्य ये पाणिमृतौ चीर्णव्रतावुभौ ॥

मन्त्रवत्संप्रयोगे तौ ब्राह्मण्यं गर्भमादधुः ॥ इति ।

तस्मादाचारः प्रमाणम् ॥ ८ ॥

अथ वै भवति—सर्वेण वै यज्ञेन देवाः सुवर्गं लोकमायन्निति स एव
हुतादिरासहस्रसंवत्सरान्तः सर्वो यज्ञो यो हि यदेद स्वाध्यायजपकर्ममान-
सेषु तेनैवास्य तद्गुणेनेष्टं भवतीति तदेतन्मन्त्रब्राह्मणं व्याख्यातम् । अथ वै

भवति—देवा वै वृष्टिं नाविन्दन्तां मिथुनेऽपश्यन्नित्येतद्विज्ञाय दारानाहत्य सर्वयज्ञभाजो भवन्तीति व्याख्यातो यज्ञः । प्रजया पितृभ्य इत्ययास्य प्रजा भवन्ति—यानुत्पादयते यानुपनयते यानध्यापयते यान्याजयत इति सर्वाऽस्यैषा प्रजा भवतीति प्रजा व्याख्याता । एष वा अनृणो यः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारि-
वासीत्यादिताग्रिस्त्येवैष उक्तो भवति । अथाप्युदाहरन्ति—

पुदिति नरकस्याऽऽख्या दुःखं च नरकं विदुः ।

पुदि ज्ञाणात्ततः पुत्रमिहेच्छन्ति परत्र च ॥

न मांसपेक्षलः पुत्रो नाविद्वाभ्राप्यकर्मकृत् ।

स्वयं न याति यत्स्वर्गं किं पुनः पितरं तरेत् ॥ इति ।

विज्ञायते—अहं तदस्मि मदसि त्वमेतन्ममासि योनिस्तव योनिरस्मि । समैव सन्वह इत्यान्यश्रे पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेद इति । एतस्मात् गार्ह-
पत्य उक्तो भवति गार्हपत्यादाहवनीयस्तस्मादग्न्याधेयेनानृण आहवनीया-
दिति प्रणीतस्तस्मात्पशुबन्धयाज्यनृणः शालामुखीयादाग्नीध्रीय अग्नीध्रीयाद-
परे विष्णिषाः । (ष्याः) । विभूरसि प्रवाहण इत्येते विहरणोपस्थानीया
एषाऽस्य दैवी प्रजा भवति, इति तस्मात्सोमयाज्यनृणः । तस्माद्गृ-
हस्यस्य सर्व एवैते यज्ञास्तस्माद्गृहाश्रे (च्छ्रे) य इति । अयास्य
श्रेयोवाप्तिरापूर्वमाणपक्ष इति पूर्वपक्ष एवैष उक्तो भवति सोमेनाऽऽपूर्वमाणेन
व्याख्यातः । अहोरात्राणि वा वृद्धिमन्ति हासवन्ति च भवन्ति । यत्राह्नां
वृद्धिर्भवति स एवैष उक्तो भवतीति । अथ हैकेषां विज्ञायते—अह्नः पञ्चसु
कालेषु कुर्वीतित्युदगयन इत्येवेदमुक्तं भवति । संवत्सरो वै देवानामहोरात्रं
तस्यैतदुदगयनमहर्दक्षिणायनं रात्रिस्तस्याह्नः पञ्चसु कालेषु कुर्वीतिति तस्य
प्रातःसङ्गवौ शिशिरवसन्तौ मध्यंदिनं ग्रीष्मोऽपराह्णसायाह्ने वर्षाशरदौ प्रातः-
सङ्गवे सायमिति विवाहं न कुर्वन्ति । काममितराणि । अथान्यत्रापि कुर्वन्भ-
वति पुण्ये नक्षत्र इति । देवनक्षत्राणि वा अन्यानि यमनक्षत्राण्यन्यानि ।
यानि देवनक्षत्राणि तेषु कुर्वीत यत्कारीत्येवेदमुक्तं भवति ॥ ९ ॥

विष्णुश्च ह वै सोमश्च ब्रह्मवाद्यमवदेतामहं ब्राह्मणानां प्रतिष्ठेति विष्णुरब्र-
वीदहं प्रतिष्ठेति सोमस्तौ प्रजापतिं प्रश्रयेतां सोऽब्रवीत्प्रजापतिश्छन्दांसि
विष्णुमधिगच्छन्ति नक्षत्राणि सोमं तावुभौ ब्रह्मण्याविति सोऽब्रवीत्पूजितौ
पूजयन्तौ स्तुतौ स्तुन्वन्तौ मियौ मियन्तौ ब्रह्मण्यौ ब्रह्मचित्तौ वरप्रतिष्ठा-

तारौ भवत इति । यन्मां ब्राह्मणा वक्ष्यन्ति यज्ञेषु सोऽहमिति विष्णुरब्रवी-
त्तस्माद्विष्णुर्यज्ञो यज्ञो वै (विष्णुः) ब्राह्मणानां प्रतिष्ठेति । विज्ञायते
च—ब्राह्मणा वै छन्दासीत्येतस्मात् । यन्मां ब्राह्मणा वक्ष्यन्ति नक्षत्रेषु
सोऽहमिति सोमोऽब्रवीत्तस्माद्ब्राह्मणानां सोमो राजा तस्माद्विज्ञाय-
ते च—ब्राह्मणो वा अष्टाविंशो नक्षत्राणां तस्य वचः पुण्य-
मिति । तावुभौ ब्रह्मण्यौ ब्रह्मवित्तौ ब्राह्मणानां प्रतिष्ठातारौ ब्राह्म-
णेषु प्रतिष्ठितौ । य एवं विद्वान्ब्राह्मणपुरस्कृतानि कर्माणि करोति,
यज्ञस्य समृद्ध्या इति । युग्ममयुग्ममिति समं विषमं चैतेन दैवं पित्र्यं च
व्याख्यातम् वेदकर्माणि प्रयोक्ष्यन्नादित एव तीर्थे स्नात्वा देत्याहतं वासः
परिधायान् आचम्यैकविंशत्या दर्भपिञ्जलैरात्मानं पवयित्वा यस्य कुर्वन्भ-
वति तं पवयति—पवित्रं वै दर्भाः पवित्रं विष्णुः स प्रतिष्ठा सोमस्य प्रतिष्ठित्या
इति विज्ञायते । एकविंशत्या पवयति एकविंशो वै यज्ञ एकविंशः पुरुष
एकविंशतिश्छन्दासीत्येकविंशतिर्वै देवलोकाश्छन्दोभिरेवैनं यज्ञेन यजमान-
मेकविंशे प्रतिष्ठाप्य पूतं मेध्यं यज्ञियं पवयति । सप्तभिः पवयति सप्त च्छन्दा-
सि च्छन्दोभिरेवैनं पवयति । सप्तभिः पवयति सप्तैवास्याते पुरुषाः संतति-
मनुसंतन्वान्ति त्रयः प्राञ्चस्त्रयः प्रत्यञ्च आत्मा सप्तम एतावन्त एवैनान्पव-
यति । त्रेधा विभक्तैः पवयति त्रय इमे लोका एभिरेवैनं लोकैः पवयति, इति
ब्राह्मणम् । अथाप आचम्य ब्राह्मण्यन्तरतः पूतो मेध्यो यज्ञियो भूत्वा वेद-
कर्माणि प्रयोक्ष्यन्पूर्वेद्युरेव युग्मान्ब्राह्मणान् भोजयेदिति नान्दीमुखा एवैता
उक्ता भवन्ति । तेषु श्रुतवत्सु स्वधायै स्थाने—मधु मनिष्ये मधु जनिष्य
इत्येतद्यजुर्जपित्वा नान्दीमुखाः पितरः प्रीयन्तामित्यपो निनयति स्वधैवैषोक्ता
भवति । नैकाह्ना पित्र्यं दैवं च (कर्म) कुर्वन्ति । अथैतद्विज्ञायते—यस्यैकाह्ना
पित्र्यं दैवं च कुर्वन्ति प्रजा हास्य प्रमायुका भवति तस्मात् पितृभ्यः पूर्वेषुः
क्रियते यत् पितृभ्यः पूर्वेषुः करोति पितृभ्य एव तद्यज्ञं निष्क्रीय यजमानः
मत्तनुत इति ॥ १० ॥

अथापरेशुर्देवानामिति । अथापरेशुर्ब्राह्मणानन्नेन परिवेषयेदिति दैवतं भवति
यदेवत्यं भवति तस्य पुण्याहं वाचयिष्यन्नाम शृद्धात्यसौ प्रीयतामिति । पुण्याहं
वाचयिष्यन् ब्राह्मणान्संपूजयति । अरिक्तपाणयः प्राङ्मुखा युग्मास्तिष्ठन्ति । तेषां
दाक्षिणत उदमुङ्खोऽपिहितमुदकुम्भं धारयन्वाचयिता तिष्ठति, तस्य दाक्षिणं
बाहुमान्वितरस्तिष्ठति । अथैतान्संपूजयति—मनः समाधीयतामिति । समाहितमन-

सः स्म इतीतरेषां प्रतिवचनम् । मनो वै चन्द्रमा ब्राह्मणा नक्षत्राणि तस्माद्ब्राह्म-
णेषु मनः समादधाति । प्रसीदन्तु भवन्त इति । प्रसन्नाः स्म इतीतरेषां प्रति-
वचनम् । तथैवास्य प्रसन्ना भवन्ति । शान्तिरस्तु । पुष्टिरस्तु । तुष्टिरस्तु ।
ऋद्धिरस्तु । अविघ्नमस्तु । आयुष्यमस्तु । आरोग्यमस्तु । शिवं कर्मास्तु । इत्या-
शिषमेवैसामाशास्ते । अथैवेतरेषां प्रतिवचनम् । ओमिति ब्रह्मा । ओमितीदं
सर्वम् (इति) तस्मादोमिति संघाय पुण्याहं भवन्तो ब्रुवन्त्वित्येतेनाहश्च
नक्षत्रं च पूते भवतस्ते एवैनं पूते पुनीतः । ओं स्वस्ति भवन्तो ब्रुवन्तु इत्येतेन
गोब्राह्मणस्याऽऽशीरुक्ता भवति । त एवैनमाशिषा समर्धयन्ति । ऋद्धिं भवन्तो
ब्रुवन्तु इत्यनेन ऋग्यजुःसाम्नामृद्धिरुक्ता । तैरेव ऋद्धिमान्भवति । श्रीरस्त्विति
भवन्तो ब्रुवन्विति तैरेव श्रियमेवाऽऽप्नोति । य एवं विद्वान्पुण्याहं वाचयति
नास्य कर्मोपहतं भवति । यत्कर्म करोत्यपरेणाग्निं प्रदक्षिणमुपचारो यज्ञोपवीती
दैवानि कर्माणि कियन्ते विपरीतं पित्र्येषु ॥ ११ ॥

अथ शुचौ समे देशे इति कथं विज्ञायते गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं
स्थण्डिलमुपलिप्तं भवति तच्छुचिर्भवति । तस्य मध्यत उद्धृत्यावोरुपारत्नि-
मात्रं समचतुरश्रं सैकतं स्थण्डिलं करोति । तत्रोल्लेखनादिकर्म प्रतिपद्यते ।
दर्भेषु दक्षिणतो ब्राह्मण उपविशति । स यद्युपविशत्यादिशो व्युन्नयन्नाशास्ते ।
यद्यु वै नोपविशति दर्भेषु दक्षिणतः प्रागग्रं कूर्चं निधाय—ॐ भूर्भुवः सुवरो
ब्रह्मन्ब्रह्मासि नमस्ते ब्रह्मण इत्युपतिष्ठते ब्रह्मैवात्राऽऽसीनो भवति तस्मै वरं
ददाति ब्राह्मणं वा भोजयेदिति । एतेन सशिरस्को यज्ञः—यो वै यज्ञस्य
शिरो वेद शीर्षण्वान्मेध्यो भवति, इति । उत्तरत उदपात्रं ब्राह्मणमिध्मावर्हि-
रिति—एतद्वै यज्ञस्य शिरो य एवं वेद शीर्षण्वान्मेध्यो भवतीति ब्राह्मणम् ।
अथ श्रम्याः परिदधाति—श्रम्या वा परिधयो वेति विज्ञायते । नापरिधाय
जुहुयात् । क्षमामपहत्या इति । सर्वत्र परिसमूहनपर्युक्षणपरिस्तरणपरिधानोप
समाधानालंकरणमित्यादरादाचार्याः । सर्वत्रालंकृत्य ये तत्र ब्राह्मणाः सन्ति
ताननुज्ञाप्य कुर्विति यत्कारी स्यात्समृद्धमेवास्य तत् ॥ १२ ॥

[सर्वत्र दर्विहोमेष्वधारवत्सु पुरोनुवाक्यामनूच्य याज्यया जुहोति सदेव-
त्वायेति ब्राह्मणम् । यत्रैकाऽऽज्ञाता स्यात्ता द्विरभ्यावर्तयेत् । तत्सवितुर्वरे-
ण्यमित्यनुदुत्याऽऽज्ञातया जुहोत्यथवा भूर्भुवः सुवरोमित्यनुदुत्य तत्सवितुर्वरे-
ण्यमिति जुहोति । अनाम्नातेषु तदेतत्सर्वमायश्चित्तम् । सःस्कारेषु पाकयज्ञेषु
नित्येषु काम्येषु च पक्वहोमं कुर्यादित्येके शाखिनः समाधनन्ति । एतेन होमदान-

प्राशनानि व्याख्यातानि भवन्ति । पकाज्जुहोति पकाददाति पकात्प्राश्नातीति
पाकयज्ञास्तरमाद्भुतमहुताहुतेषु पकः कार्य इति । एकविंशतिदारुभिर्धर्मं करोति
यज्ञस्य सरूपत्वाय । अभिधारयति—‘तेजसैवेन समर्धयति’ इति ब्राह्म-
णम् । अरत्निमात्रीं दर्वीं बाहुमात्रीमित्यपरम् । अथ वै भवति निर्ऋतिगृहीत
वै दर्वीं यद्व्या जुहुयाच्चिर्ऋत्या अस्य यज्ञं ग्राहयेदिति दर्व्याऽन्नस्य जुहोति ।
स्रुवेणाऽऽज्यस्य वैकङ्कतीं सुगाकृतिर्भवतीति विज्ञायते । अथाधुदाहरन्ति—

यथा सुभूमिजो वृक्षः सुमूलः सुप्रतिष्ठितः ।

बहुशाखः सुपुष्पश्च फलवानुपयुज्यते ॥

देवदानवगन्धर्वैर्ऋषिभिः पितृभिस्तथा ।

पक्षिभिः षट्पदैश्चापि मशकैश्च पिपीलिकैः ॥

एवं हि पाकयज्ञेषु सर्वमेतत्प्रतिष्ठितम् ।

हुतः सुभूमिर्विज्ञेयो मूलं महुत उच्यते ॥

आहुतोऽत्र प्रतिष्ठानं यज्ञवृक्षो महोच्छ्रयः ।

बह्व्यस्तस्य स्मृताः शाखाः सुपुष्पाः सुफलोपगाः ॥

मन्त्रब्राह्मणतत्त्वज्ञैः सुदृष्टास्ता उपासकैः ।

एवं हि यज्ञवृक्षस्य योऽभिज्ञः श्रोत्रियः स्मृतः ॥

दारस्याऽऽहरणं कुर्यात्कर्मत्येवं विपश्चितः ।

सुभूमिं च सुमूलं च सुप्रतिष्ठानमेव च ॥

वृक्षं पुण्यफलोपेतं बहुशाखं स पश्यति ।

ज्ञानं सुभूमिराचारो मूलं श्रद्धा प्रतिष्ठितिः ॥

समाऽहिंसा दमः शाखाः सत्यं पुष्पफलोपगम् ।

ज्ञानोपभोग्यं बुद्धानां गृहिणां यज्ञपादपम् ॥

अकामहतया बुद्ध्या त्यक्ताहंकारलोभया ।

निश्चयाध्यवसायाभ्यां चक्षुर्भ्यां स तु पश्यति ॥

तस्यैको वज्रसंकाशः क्रोधः परशुरुच्यते ।

तेनैवमाच्छिनन्मोहाद्याज्यः क्रोधो गृहेष्वतः ॥

गृहा मूलं हि यज्ञानां गृहा स्नानुपकारणम् ।

गृहा स्नातृपूजार्थं स्थित्यर्थं च गृहाः स्मृताः ॥

पाकयज्ञा हविर्यज्ञाः सोमयज्ञाश्च ते त्रयः ।

स्थिता मूलेषु वृक्षेषु प्रमादी तेषु सीदति, इति ॥ १३ ॥]

अथ राजन्यवैश्ययोरुपनयनं प्रसिद्धम् । एतावदेव नाना । आचार्य एव पक्वाञ्जुहोति । ब्रह्मसूत्रमबोद्धृत्य त्रिष्टुग्भी राजन्यस्य जिघर्ष्याग्निम्, आ त्वा जिघर्षि, आयुर्दा अग्ने हविषो जुषाण इति । जगतीभिर्वैश्यस्य—जनस्य गोपा अजनिष्ट जागृविः, त्वामग्ने मानुषीरीडते विशः, सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इति । वैश्यस्य रथकारस्यैतावदेव नानाऽऽचार्य एव पक्वाञ्जुहोति तत्सवितुर्वरेण्यमिति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—क्षेत्रियै त्वा निर्ऋत्यै त्वेति षडभिरनुच्छन्दसम् । नात्र जगतीभिर्वैश्यस्य जुहोति । अथाग्नेणार्घिं हुतशेषं दत्त्वा विरमेत् । ब्राह्मणेन क्षत्रियायामुत्पन्नो ब्राह्मणवदेवैतावदेव नाना तस्य—क्षेत्रियै त्वा- इति व्याहृतिभिश्चेत्पुपहोमः । क्षत्रियवदम्बपुत्रस्य क्षेत्रियै त्वा० इत्येवोपहोमः । सक्षियाद्वैश्यायामुत्पन्नः क्षत्रियवदेव क्षेत्रियै त्वा सावित्र्या चोपहोमः । वैश्याच्छूद्रायामुत्पन्नस्तूष्णीं वैश्यवत् । गायत्रीत्रिष्टुब्जगत्यः—तत्सवितुर्वरेण्यं० आ सत्यं० युञ्जते मनः० इति सावित्र्यो यथाक्रमं ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानाम् । उक्तं समावर्तनम् । समावर्तनमभूति स्नातकः पूर्वेण ग्रामाभिष्क्रमणप्रवेशनान्युत्तरेण वा बहिर्वाचं विष्टजेदन्यत्र हस्तं दत्त्वा मसिद्धं स्नात्वा देवर्षिपितृस्तर्पयित्वा दर्भेषु माद्वमुख उपविश्य दर्भान्दूर्वाश्च धारयमाणस्त्रीन् प्राणायामान्धारयित्वा सावित्रीं सहस्रकृत्व आवर्तयेच्छतकृत्वोऽपरिमितकृत्वो वा दशवारं वेदानधीत्य प्रश्नमनुवाकं वाऽधीयति यावत्तरसममिति(?) विज्ञायते, ततो गृहानेति यत्किञ्चिददाति सा दासिणेति ब्राह्मणम् । अथ प्रसिद्धो विवाहः पाकयज्ञश्च । विवाहमभूति यामञ्जीवमौपासनं परिगृहीयात् । अथ दैवतान्यर्चयति वैश्वदेवं करोति प्रसिद्धं बलिहरणम् । अथ वै भवति—पश्च वा एते महायज्ञाः सतति मतायन्ते सतति संतिष्ठन्ते देवयज्ञः पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इत्येतदानुपूर्व्यं भवति । अथ देवयज्ञः—देवेभ्यः स्वाहा व्याहृतीभिश्चेति । अपि समिधं तदेवयज्ञः संतिष्ठते । अथ पितृयज्ञः—ब्राह्मणान्भोजयेत् पित्र्यानपि वा दक्षिणेनार्घिं दक्षिणाग्रान्दर्भान्सस्तीर्य गन्धपुष्पधूपदीपैरेभ्यर्च्यलंकृत्य तेषु पिण्डं ददाति—पितृभ्यः स्वधा नम इति । अप्यपस्तत्पितृयज्ञः संतिष्ठत इति । अथ भूतयज्ञः—उत्तरेणार्घिं प्रागग्रान्दर्भान्सस्तीर्य गन्धपुष्पधूपदीपैरलंकृत्य तेषु बलिमुपहरति—भूतेभ्यो नम इत्यापुष्पेभ्यस्तद्भूतयज्ञः संतिष्ठते । अथ मनुष्ययज्ञः—ब्राह्मणेभ्योऽन्नं दद्यादौदनपात्रान्मनुष्ययज्ञः संतिष्ठते । अथ ब्रह्मयज्ञ उक्तः । कथमु खलु नित्यानामनुक्रम इति । संध्योपासनमग्न्युपस्थानं नित्यस्वाध्याय-गृहकर्मस्नानादित्योपस्थानतर्पणजपयज्ञगृहदेवतार्चनवैश्वदेवपश्चाद्वायज्ञात्मयज्ञ-

संध्योपासनाग्निहोत्रात्पयज्ञसंवेक्षणानीत्येतान्युदितहोमिनोऽजस्राग्निहोत्रिणोऽ-
नुदितहोमिनोऽग्निहोत्रं संध्योपासनामिति क्रमः । एतानि नित्यान्युपव्युषभार-
भ्याऽऽसंवेक्षणात् प्रसिद्धम् । सायं प्रातः सपत्नीकः प्रीतिं वर्धयेत् । तस्याः
पत्न्याः पूर्वरात्रावुपसंवेक्षणमाऽर्धरात्रादधः शयनमा ब्राह्मणमुहूर्तादथोऽयं नित्या-
न्यारभते । इति व्याख्यातमुपनयनम् ॥ १४ ॥

इति सत्याषाढविरचितसूत्रशेषसूत्रे प्रथमप्रश्ने चतुर्थः पटलः ॥

(अथेदानीं शान्तिपटल आरभ्यते ।)

अथ पञ्चमः पटलः ।

अथातो गोमसवशान्तिं व्याख्यास्यामः । जननादेकादशे द्वादशे वा पुण्ये
नक्षत्रे पुण्यनद्यादौ देवालये गोष्ठे वा । अथ वा गृहस्थेशनभागे गोमये-
नोपलिप्तभूमौ श्वेतरजोभिः कर्णिकायुक्तं पङ्कजं कृत्वा तत्र प्रस्थमात्रान्द्रीही-
न्यक्षिप्य तेषु रक्तवस्त्रं प्रसारितं नवं वैणवं शूर्पं स०स्थाप्य तत्र तिलान्निक्षीर्य
तस्मिन्शूर्पे मांसमुत्सृज्य शिशुं निधाय द्वितीयशूर्पेणाऽऽच्छाद्य रक्तसूत्रेण शूर्पद्वयं
वेष्टयित्वा शूर्पसंनिधौ गामानीय गोमुखसंनिध्यं कृत्वा गोमुखस्यात्मसर्वं
क्षिभाष्य । अथाऽऽचार्यः शिशुं प्रोक्षेत्-प्र तद्विष्णुः० परो मात्रया० इति
द्वाभ्याम् । अथ शुद्धोदकेन च स्नापयित्वा-आपो हि हेति तिसृभिः० इति ।
अथ गां वागाङ्गेषु सर्वाङ्गेषु वा स्पृशेत्-गोमा० अग्ने विमा० अभी० ।
इति । अथ पिता शिशुमादाय मात्रे दद्यात् । माता पित्रे पिता मात्रे जेत्येके ।
अथ पिता तूष्णीं पुत्रश्च मुखमीसते-अङ्गदङ्गादिति शिशुमूर्धनि भिरवज्ञाय
पुण्याहं स्वस्त्ययनमृद्धिमिति वाचयित्वाऽथ गामाचार्याय दद्यात् । अथ
गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलं कृत्वा श्रोत्रियागाराक्षिमा-
इत्य (अग्निमुत्तान्ते-गृहपूजा वा विधाय) अथाग्नेः पूर्वतो ग्रीहिमयं
स्थण्डिलं कृत्वा मध्येऽष्टदलं कृत्वा विधिना कुम्भं स०स्थाप्य तस्मिन्स्तिरः
पश्चिमवन्तर्थाय-आपो वा इदमित्युदकमास्तिष्य सधौ०धीः पञ्चरत्नकु०दूर्वा-
गन्धाक्षताभिक्षिप्य वस्त्रयुग्मेन संवेष्ट्य कुम्भमलंकृत्य कुम्भाभ्यन्तरे
जलमध्य एव क्रमेण देवता आवाहयेत्-सधाजातमिति मध्ये वामदेवाय नमः
इति पूर्वं अघोरेभ्य इति दक्षिणे तत्पुरुषायेति पश्चिमे ईशानः सर्व-
विद्यानामित्युत्तरे पञ्चास्यरुद्रं संपूज्य कुम्भमुखे विल्वपल्लवानिर्मितं मण्ड-

लाकारं कृत्वा तदुपरि पूर्णपात्रं निधाय तत्राष्टदलं कृत्वा सौवर्णकृता वरुण-
विष्णुयक्ष्मदेवता आवाह्य पूजयेत् । अयस्तिवज आचार्यश्च कुम्भमन्वारभ्य—
नमस्ते रुद्र मन्यव इति प्रश्नं, अग्राविष्णू इत्येकादशानुवाकान्, शतायुधायेति
पञ्चाज्यानीः, आशुः शिशान इत्यनुवाकं कृणुष्व पाज इत्यनुवाकं दधिक्रावण
इति सुरभिर्मती, आपो हि ऐति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानः
सुवर्जेन इत्यनुवाकमृचां प्राप्नीमित्यनुवाकं चाभिमृदय जपेत् । आज्यभा-
गान्तेऽथ प्रधानहोमः कार्यः । अथ ग्रहहोमं कृत्वाऽथ दक्षिमध्वाज्यानि स०
सृज्य प्रधानहोमः—अव ते हेडो वरुण० उदुत्तमं वरुण० यत्किंचेदं० कित-
वासो० इमं मे वरुण० तस्वा यामि० इति षट्चात्मकं वरुणसूक्तमष्टादशावृ-
त्त्वाऽष्टोत्तरशतसंख्या भवन्ति । विष्णोर्नु कं० तदस्य मियं० म तद्विष्णुः०
परो मात्रया० विचक्रमे० त्रिदेव० इति षट्चात्मकं विष्णुसूक्तं, अस्य सूक्त-
स्याष्टादशावृत्त्याऽष्टोत्तरशतसंख्या भवन्ति । अग्नीभ्यां ते० ग्रीवाभ्य० आन्त्रे-
भ्यस्ते० ऊरुभ्यां ते० मेहनादनं० अङ्गादङ्गालोन्मो० इति षट्चात्मकं
यक्ष्मसूक्तमष्टादशावृत्त्याऽष्टोत्तरशतसंख्या भवन्ति । अथ विष्वक्कृदादि
(वरदानान्ते) षड्लिं पूर्णाहुतिमभिषेकं प्रणीतामणयनविमोक्तान्ते ब्रह्माणं
संपूज्य विसृजते देवताः । मूलांशेषाज्येष्टान्यतमनक्षत्रेष्वतिगण्ये वैधृतौ पातेऽमा-
विष्टपरागादिषु च जनने गोप्रसवश्चान्ति विधाय तत्तच्छान्तिं कुर्यादिति
विज्ञायते ॥ १ ॥

अथातो मूलनक्षत्रजननशान्तिं व्याख्यास्यामः । अष्टसूक्तमूलोत्पत्तौ वर्षा-
हृक्तान्ते भुक्तमूलोत्पत्तावश्यवहितागामिमूलं एकादशाहे द्वादशाहे वाऽन्यतमे
वा शुभनक्षत्रे गोमुखप्रसवशान्तिं विधाय मूलशान्तिमारभते । गोमयेन गोव-
र्ममाणं स्थण्डिलं कृत्वा तन्मध्ये हस्तमात्रं स्थण्डिलं विधाय ओत्रियानाराद-
ग्निमाहुत्य प्रतिष्ठित्य स्थण्डिलस्य पूर्वभागे वेदिद्वयं प्रकल्प्य तत्र दक्षिणवेद्यां
ग्रहमन्त्रोक्तविधानेन ग्रहानावाह्यं संपूज्य तदीशान्यां कलशं संस्थाप्य पूज-
येत् । उत्तरवेद्यां चतुर्विंशतिदलान्वितं सकर्णिकं पङ्कजं निर्माय सितासितर-
क्तपीतरजोभी रञ्जितं कृत्वा मध्यकर्णिकायां द्रोणपरिमितान्त्रीर्हीस्तदर्धतण्डुला-
स्तदर्धतिलांश्चान्योन्योपरि प्रसार्य चतुरश्रं विधाय तत्राव्रणं तन्तुवेष्टितं कलशं
विधिना प्रतिष्ठाप्य मध्ये सद्योजातादीन्पञ्च रुद्रान्क्रमेण संस्थाप्य पूजयेत् ।
कुम्भमुखे शतौषधिपञ्चपल्लवनिर्मितं मण्डलाकारं कृत्वा पूर्णपात्रं निधाय
तस्मिन्सौवर्णकृता निर्ऋतीन्द्रापा देवताः प्रागादिचतुर्विंशतिभूमिस्थदलेषु
प्रदक्षिणमुत्तराषाढाद्यनूराधान्ता नक्षत्रदेवताश्चाऽऽवाह्य पूजयेत् । तदुत्तरतः शत-

च्छिद्रकलशं सस्थाप्य तत्र वरुणमावाह्य पूजयेत् । नात्र जलपूरणम् । अथर्वि-
गाचार्याः कुम्भमन्वारभ्य जपेयुः—नमस्ते रुद्र इति प्रश्नं, अग्नाविष्णु इत्येकादशा-
नुवाकान्, शतायुधायेति पञ्च, आशुः शिशान इत्यनुवाकं, कृणुष्व पाज इत्यनुवाकं
ममाम इत्यनुवाकं, आपो हि ह्येति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः, पवमानः सुवर्जन इत्यनु-
वाकौ श्रीसूक्तं नारायणमुत्तरनारायणं च । अथाऽऽग्निमुखात्कृत्वा ग्रहान्हुत्वाऽथ
कृसरान्नेन मूलं प्रजामिति पुरोनुवाक्यामनूच्य—अहर्नो अयेति याज्यया जुहोति ।
अथाष्टोत्तरसहस्रमष्टोत्तरशतं वा जुहुयात् । इन्द्रो ज्येष्ठामनु इति पुरोनुवाक्या-
मनूच्य पुरंदराय वृषभायेति याज्यया जुहोति । अष्टोत्तरशतमष्टाविंशतिं वा ।
या दिव्या आपः पयसेति पुरोनुवाक्यामनूच्य याश्च कृत्वा याश्चेति याज्यया
जुहोति । अष्टोत्तरशतमष्टाविंशतिं वा । अथाऽऽज्येनोपहोमाञ्जुहोति—प्रजापतये
स्वाहा मूलाय स्वाहा प्रजायै स्वाहा इन्द्राय स्वाहा ज्येष्ठाय स्वाहा ज्यैष्ठ्यायै
स्वाहाऽभिजित्यै स्वाहा अज्रः स्वाहाऽऽषाढाभ्यः स्वाहा समुद्राय स्वाहा
कामाय स्वाहाऽभिजित्यै स्वाहेति । अथ द्वैके ब्रुवते तत्तत्सूक्तेन वा जुहोतीति । अथ
स्विष्टकृदादि बलिं दत्त्वा पूर्णाहुतिं हुत्वाऽभिषिच्य (वरदानान्तं) सिद्धमा-
षेनुवरप्रदानात् । एवं ज्येष्ठाश्लेषैकनक्षत्रजने च शान्तिं मूलवत्कुर्यादिति
विज्ञायते ॥ २ ॥

अथैकेषां विज्ञायते—

आश्लेषायां तु जातानां शान्तिं वक्ष्याम्यतः परम् ।
जातस्य द्वादशाहे च शान्तिहोमं समाचरेत् ॥
असंभवे तु जन्मर्क्षमन्यस्मिन्वा शुभे दिने ।
स्नातोऽभ्यङ्गादिभिस्तास्मिन्वरयेत्तु द्विजोत्तमान् ॥
विभवे पञ्च कुम्भास्तु द्वयं वा तदलाभतः ।
देवतास्थापने चैकमेकं रुद्राभिमन्त्रणे ॥
मूलर्क्षोक्तप्रकारेण कुम्भे निक्षिप्य पूजयेत् ।
गोमयालेपिते देशे बालुकापरिशोभिते ॥
पङ्कजं कारयेत्तत्र चतुर्विंशतिपत्रकैः ।
तण्डुलैः कारयेद्यद्वा रक्तपीतसितासितैः ॥
कर्णिकायां न्यसेद्व्रीहीन्स्थापयेत्तत्र कुम्भकम् ।
आजिघ्रेति[च] मन्त्रेण कलशस्थापनं शुभम् ॥
इमं म इति मन्त्रेण पूरयेत्तीर्थवारिणा ।

कुम्भं सुवस्त्रगन्धाद्यैस्तत्तन्मन्त्रैश्च पूजयेत् ॥
याः फलिनीरित्यनया क्षिपेद्रत्नौषधादिकान् ।

सतः पूजा—कुम्भोपरिस्थपात्रेषु आश्लेषाप्रतिमां यजेत् ॥

निष्कनिष्कार्थपादैर्वा कारयित्वा स्वशक्तितः ।

तत्पूर्वोत्तरनक्षत्रे दक्षिणोत्तरयोर्यजेत् ॥

ऐन्द्रादीशानपर्यन्तमितरक्षाणि पूजयेत् ।

मूलोक्तेन विधानेन कुम्भयोरभिमन्त्रणम् ॥

रुद्रार्चा रुद्रकुम्भे तु पूर्ववच्छेषमाचरेत् ।

नभोऽस्तु सर्वेभ्य इति पूजामन्त्रः प्रचोदितः ॥

सर्पो रक्तस्त्रिनेत्रश्च द्विभुजः पीतवक्त्रकः ।

फलकासिधरस्तीक्ष्णो दिव्याभरणभूषितः ॥

ततो होमः—एवं ध्यात्वा ततोऽभ्यर्च्य होमकर्म समारभेत् ।

कर्तुः शाखोक्तमार्गेण आचार्यस्याथवाऽऽचरेत् ॥

श्रुत्वान्तं कर्म निर्माय हविरादाय शास्त्रतः ।

इदं सर्वेभ्यो जुहुयात्साधिमत्यधिदैवतम् ॥

अष्टोत्तरशतं वाऽथ क्षाष्ट्याविंशतिमेव च ।

मूलनक्षत्रवच्छेषहोमं तत्र समारभेत् ॥

पूर्णाहुत्यन्तकर्माणि कृत्वा संपातकं तथा ।

ततोऽभिषेकः—कुम्भाज्जलं तु प्रक्षिप्य त्वभिषेकमथाऽऽरभेत् ॥

दारपुत्रसमेतस्य यजमानस्य पूर्ववत् ।

अभिषिञ्चेत्तदाऽऽचार्य ऋत्विग्भिः सहितस्ततः ॥

अभिमन्त्रितकुम्भाद्भिरभिषेचनमाचरेत् ।

तथा पौराणमन्त्रैश्च पल्लवैरभिषेचयेत् ॥

आश्लेषाऋक्षजातस्य मातापित्रोर्धनस्य च ।

भ्रातृज्जातिकुलस्थानां दोषं सर्वं व्यपोहतु ॥

योऽसौ वागीश्वरो नाम चाधिदेवो बृहस्पतिः ।

मातापित्रोः शिशोश्चैव गण्डान्तं च व्यपोहतु ॥

त्रातारः सर्वभूतानां रक्षन्तु पितरः सदा ।

सर्पनक्षत्रजातस्य चित्तं च जातिबन्धवान् ॥

एवं कृतेऽभिषेके तु सर्पशान्तिर्भवेद्भुवम् ॥
 ततः शुक्लाम्बरधरो यजमानः सुभूषितः ।
 दक्षिणाभिस्ततो विमानमूलवक्ष्य प्रतोषयेत् ॥
 भुक्तवद्भक्ष्यं विभेभ्यः स्वीकुर्यादाशिषं गृही ।
 इत्युक्तेन विधानेन सर्वा(र्षा) रिष्टं व्यपोहति ॥
 सर्वे कामाश्च सिध्यन्ति वेदोक्तायुर्भविष्यति ।
 इत्युक्तं सर्पशान्त्यर्थं सारमागमचोदितम् ॥
 मानवानां हितार्थाय मनुना सर्वकामिकम् ।
 सर्पाधीश नमस्तुभ्यं नागानां च गणाधिप ॥
 गृहाणार्घ्यं मया दत्तं सर्वा(र्षा) रिष्टप्रशान्तये ।
 मूलनक्षत्रवत्कुर्यात्सर्पगण्डे स्वनामतः ॥

सर्व(र्षा) दोषोपशान्तये इति विज्ञायते । ३ ॥

अथातो नक्षत्रगण्डान्तजन्मशान्तिं व्याख्यास्यामः—

गण्डशान्तिं प्रवक्ष्यामि सोममन्त्रेण भक्तिमान् ।
 काश्यपात्रं प्रकुर्वीत षलैः षोडशभिर्नवम् ॥
 अष्टभिश्च चतुर्भिर्वा द्वाभ्यां वा शोभनं तथा ।
 तन्मध्ये पायसं शङ्खे नवनीतेन पूरिते ॥
 राजतं चन्द्रवर्मेति सितपुष्पसहस्रकैः ।
 दैवज्ञः शौमवासाश्च शुक्लमाल्याम्बरार्चितः ॥
 सोमोऽहमिति संचित्य पूजां कुर्यादतन्द्रितः ।
 जपेत्साहस्रकं मन्त्रं श्रद्धधानः समाहितः ॥
 आप्यायस्वेति मन्त्रेण पूजां कुर्यात्समाहितः ।
 दद्याद्दक्षिणाभिष्टां गण्डदोषप्रशान्तये ॥
 शुक्लं वामीश्वरं चैव ताम्रपात्रसमन्वितम् ।
 गण्डदोषोपशान्त्यर्थं दद्याद्देविदे शुचिः ॥ इति ॥ ४ ॥

अथैकनक्षत्रजननशान्तिं व्याख्यास्यामः—

एकस्मिन्नेव नक्षत्रे आत्रोर्वा पितृपुत्रयोः ।
 प्रसूतिश्च तथोर्मृत्युर्भवेदेकस्य निश्चयः ॥
 तदोषनाशाय तदा प्रश्नस्तां शान्तिं च कुर्यादभिषेचनं च ।
 संपूज्य ऋक्षप्रतिमां तदग्रे दानं च कुर्याद्विभवानुरूपम् ॥

तत्र शान्तिं प्रवक्ष्यामि सर्वाचार्यमतेन तु
 शुभर्षे शुभवारे च चन्द्रताराबलान्विते ॥
 रिक्ताविष्टिविषज्ये तु भारभेदिवसे सुधीः ।
 आचार्यं वरयेत्पूर्वं चतुरोऽथ द्विजोत्तमान् ॥
 पुण्याहं वाचयित्वा तु शान्तिकर्म समाचरेत् ।
 आग्नेयीशान्तिदिग्भागे नक्षत्रप्रतिमां ततः ॥
 तन्मन्त्रोक्तमन्त्रेण चार्चयेत्कलशोपरि ।
 रक्तवस्त्रेण संच्छाद्य वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥
 स्वशास्त्रोक्तेन मार्गेण कुर्यादग्निमुखं ततः ।
 अनेनैव तु मन्त्रेण हुनेदष्टोत्तरं शतम् ॥
 प्रत्येकं समिदन्नाज्यैः प्रायश्चित्तान्तमेव च ।
 अभिषेकं ततः कुर्यादाचार्यः पितृपुत्रयोः ॥
 वस्त्रालंकारगोदानैराचार्यं पूजयेत्पुनः ।
 ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दृष्ट्वा माषत्रयसुवर्णिकम् ॥
 देवताप्रतिमादानं धान्यवस्त्रादिभिः सह ।
 यानशय्यासनादींश्च दद्यात्तद्दोषशान्तये ॥
 भोजयेद्ब्राह्मणान्सर्वान्वितशठघविषर्जितः । इति ॥ ५ ॥

अथातस्त्रिकप्रसवशान्तिं व्याख्यास्यामः—

सुतत्रये सुता चेत्स्यात्तत्रये वा सुतो यदि ।
 मातःपित्रोः कुलस्यापि तदाऽरिष्टं महद्भयम् ॥
 ज्येष्ठनाशो धने हानिर्दुःखं वा सुमहद्भवेत् ।
 तत्र शान्तिं प्रकुर्वीत वित्तशठघविषर्जितः ॥
 जातस्यैकादशाहे वा द्वादशाहे शुभे दिने ।
 आचार्यमृत्विजो वृत्वा ग्रहयज्ञपुरःसरम् ॥
 सह वा ग्रहयज्ञः स्याद्ययाविज्ञानुसारतः ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशेन्द्रप्रतिमाः स्वर्णतः कृताः ॥
 पूजयेद्धान्यराशिस्थकलशोपरि शक्तितः ।
 पञ्चमे कलशे रुद्रं पूजयेद्बुधसंख्यया ॥
 रुद्रसूक्तानि चत्वारि शान्तिसूक्तानि सर्वशः ।

द्विज एको जपेद्धोमकाले शुचिसमाहितः ॥
 आचार्यो जुहुयात्तत्र समिदाज्यातिलैश्चरम् ।
 अष्टोत्तरसहस्रं वा शतं वा विंशतिं तु वा ॥
 देवताभ्यश्चतुर्वक्त्रादिभ्यो ग्रहपुरःसरम् ।
 ब्रह्मादिमन्त्रैरिन्द्रस्य यत इन्द्र भयामहे ॥
 ततः स्विष्टकृतं हुत्वा बलिं पूर्णाहुतिं ततः ।
 अभिषेकं कुटुम्बस्य कृत्वाऽऽचार्यं प्रपूजयेत् ॥
 हिरण्यं धेनुरेका च ऋत्विग्भ्यो दक्षिणा ततः ।
 प्रतिमा गुरवे देया उपस्कारसमन्विता ॥
 काश्याज्यवीक्षणं कृत्वा शान्तिपाठं तु कारयेत् ।
 ब्राह्मणान्भोजयेच्छक्त्या दीनानायाश्च तर्पयेत् ॥
 एवं शान्तिविधानेन सर्वारिहं प्रलीयते ॥ ६ ॥

अथातो नक्षत्रगण्डान्तलक्षणं व्याख्यास्यामः—

अश्विनीमघमूलादौ त्रिपट्कनवनादिकाः ।
 रेवतीसार्पशाक्रान्ते मासाश्च ऋतुसायकाः ॥
 अश्विनीमघमूलादौ नादिकादितयं तथा ।
 रेवतीसार्पशाक्रान्ते नादिकादितयं तथा ॥
 अश्विनीमघमूलानां पूर्वार्धे बाध्यते पिता ।
 पूषादिशाक्रपश्चार्धे जननी बाध्यते शिशोः ॥
 पितृहा तु दिवाजातो रात्रिजातस्तु मातृहा ।
 आत्मघ्नश्च संध्यर्जोर्जातो नास्ति गण्डो निरामयः ॥
 सर्वेषां गण्डजातानां परित्यागो विधीयते ।
 वर्जयेद्दर्शनं तावत्तच्च पाप्मासिकं भवेत् ॥ इति ॥ ७ ॥

अथातस्तिथिलग्नगण्डान्तशान्तिं व्याख्यास्यामः—

अभुक्तेतरजातस्य सूतक्रान्त्यदिनेऽपिवा ।
 शान्तिं शुभेऽह्नि वा कुर्यात्तावन्पुत्रं न लोकयेत् ॥
 तिथिगण्डे त्यनद्वाहं नक्षत्रे धेनुरुच्यते ।
 काञ्चनं लग्नगण्डे तु गण्डदंशो विनश्यति ॥
 आद्यभागे पितुर्गण्डत्रयाणामभिषेचनम् ।
 इतरत्र शिशोर्मातुरभिषेकं च कारयेत् ॥

उत्तरे तिलपात्रं स्यात्तिष्ठे गोदानमुच्यते ।
 अजामदानं त्वाष्ट्रे च पूर्वाषाढे च काञ्चनम् ॥
 उत्तरातिथ्यचित्रासु पूर्वाषाढोद्भवस्य च ।
 कुर्याच्छान्तिं प्रयत्नेन नक्षत्राकारजां बुधः ॥
 सुवर्णेन च रौप्येण यथावित्तानुसारतः ।
 नक्षत्राधिपते रूपं कृत्वा बलद्वयेन [च] ॥
 बरुणस्यार्चनं कार्यं स्वास्तिवाचनपूर्वकम् ।
 ऋतौषधानि रत्नानि मृत्त्वक्पल्लवसंयुतान् ॥
 पूजान्ते समिदश्चाज्यैर्होमं तिलयवैस्तथा ।
 ततः पूर्णाहुतिं हुत्वा वेदाध्यायिकुटुम्बिने ॥
 उत्तरामथमे पादे तिलपात्रं तथैव च ।
 तिष्ठे तु गां सवत्सां च सुशीलां च पयस्विनीम् ॥
 अजां चित्रासु वै दद्यात्पूर्वाषाढे तु काञ्चनम् ।
 यथाश्च ब्रीहिमाषाश्च तिलमुद्गांश्च दापयेत् ॥
 यथावित्तानुसारेण कुर्याद्भक्षणभोजनम् ।
 पितृशायुष्यवृद्धयर्थं शान्तिरत्र विधीयते ॥
 एवं यः कुरुते सम्पक्शान्तिकर्म समाहितः ।
 न दोषैर्लिप्यते नूनं पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥
 आयुरारोग्यमैश्वर्यं संमाप्नोति दिने दिने ।
 धनधान्यसमृद्धिं च पुत्रपौत्रसमृद्धिमान् ॥ इति ॥ ८ ॥

अथ कृष्णचतुर्दशीजननशान्तिं व्याख्यास्यामः—

कृष्णपक्षे चतुर्दश्यां प्रसूतेः चतुर्थं फलम् ।
 चतुर्दशीं च षड्भागां कुर्यादादौ शुभं स्मृतम् ॥
 द्वितीये पितरं हन्ति तृतीये मातरं तथा ।
 चतुर्थे मातुलं हन्ति षष्ठ्यमे वञ्चनाशनम् ॥
 षष्ठे तु धनहानिः स्यादात्मनो वञ्चनाशनम् ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन शान्तिं कुर्याद्विधानतः ॥
 आचार्यं वरयेद्धीमान्पुत्रदारनमन्त्रितम् ।
 स्वकर्मनिरतं शान्तं श्रोत्रिणं वेदपारगम् ॥
 सर्वालंकारसंयुक्तं सर्वलक्षणसंयुतम् ।

ब्राह्मणानृत्विजश्चैव स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ॥
 रुद्रोऽधिदेवता तस्याः कर्षमात्रसुवर्णतः ।
 तदर्धेन च वा कुर्याद्वित्तशाठ्येन वर्जितः ॥
 मातिर्मा कारयेच्छंभोः सर्वलक्षणसंयुताम् ।
 वृषभेण समासीनं वरदाभयपाणिकम् ॥
 शुद्धस्फटिकसंकाशं श्वेतमाल्याम्बरान्वितम् ।
 त्र्यम्बकेति च मन्त्रेण पूजां कुर्याद्विधानतः ॥
 स्थापयेच्चतुरः कुम्भांश्चतुर्दिक्षु यथाक्रमम् ।
 पुण्यतीर्थजलोपेतान्धान्यस्योपरि विन्यसेत् ॥
 सप्तौषधानि निक्षिप्य श्वेतवस्त्रैश्च वेष्टयेत् ।
 शुभानि चैव पुष्पाणि श्वेतानि परिवेष्टयेत् ॥
 सर्वे समुद्राः सरितस्तीर्थानि जलदा नदाः ।
 आयान्तु यजमानस्य दुरितक्षयकारकाः ॥
 आवाह्य वारुणैर्मन्त्रैरुक्तक्रमविधानतः ।
 इमं मे वरुणेत्यनया तत्त्वा यामीत्यृचा तथा ॥
 त्वं नो अग्रे च मन्त्रेण स त्वं न इति च क्रमात् ।
 आग्नेयकुम्भमारभ्य पूजां कुर्याद्यथाक्रमम् ॥
 रुद्रमश्रं वसोधरामग्नेर्मन्त्रे शतायुधम् ।
 हिरण्यवर्णापवमानौ ऋचां प्राची यथाक्रमात् ॥
 जप्त्वा पुरुषसूक्तं च पञ्चसूत्रं क्रमाज्जपेत् ।
 ईश्वरस्याभिषेकं च ग्रहपूजां च कारयेत् ॥
 पूजाकर्म च निर्वर्त्य होमं कुर्याद्विधानतः ।
 गेहस्येशानदिग्भागे कुण्डं कुर्याद्विधानतः ॥
 विस्तारायामस्वातं च अरत्निद्वयसंयुतम् ।
 कुण्डकण्ठं परित्यज्य समन्तादङ्गुलिक्रमात् ॥
 मेखलोच्छ्रायविस्तारे चतुस्त्रिद्व्यङ्गुलक्रमात् ।
 पश्चिमे मध्यभागे तु योनिं कुर्याद्विधानतः ॥
 योनिं षडङ्गुलां तिर्यग्द्वादशाङ्गुलदैर्घ्यकाम् ।
 अश्वत्थदलसंकाशां किञ्चिन्निम्नाधतां शुभाम् ॥
 कुर्यादाधारपर्यन्तं स्वगृहोक्तविधानतः ।

समिदाज्यचर्द्धैव तिलमार्धंश्च सर्षपैः ॥
 अश्वत्थप्लक्षपालाशसमिधैः स्वादिरैः शुभैः ।
 अष्टोत्तरसहस्रं वा द्वाष्टोत्तरशतं तु वा ॥
 अष्टाविंशतिमेतैश्च होमं कुर्यात्पृथक्पृथक् ।
 त्र्यम्बकेति च मन्त्रेण तिलान्व्याहृतिभिः क्रमात् ॥
 ग्रहहोमं ततः कृत्वा पूर्वोक्तेन विधानतः ।
 ततः स्विष्टकृतं हुत्वा होमशेषं समापयेत् ॥
 सर्वालंकारयुक्तानां त्रयाणामभिषेचनम् ।
 चतुर्भिः कलशैरद्भिर्बृहत्कुम्भसमन्वितम् ॥
 धौताम्बराणि धृत्वाऽथ कुर्यादाज्यावलोकनम् ।
 पूर्णाहुतिं च जुहुयाद्यजमानः समाहितः ॥
 तत्सर्वं परया भक्त्या ह्रींश्वराय निवेदयेत् ।
 सर्वालंकारसंयुक्तां सवत्सां गां पयस्विनीम् ॥
 प्रतिमां वस्त्रयुग्मं च आचार्याय निवेदयेत् ।
 अन्येषां चैव सर्वेषां कुर्याद्वास्त्रभोजनम् ॥
 तस्मादनेन विधिना वित्तशाठ्यविवर्जितः ।
 एवं यः कुरुते शान्तिं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥
 सर्वान्कामानवाप्नोति चिरंजीवी सुखी भवेत् । इति ॥ ९ ॥

अथातो ग्रहणजननशान्तिं व्याख्यातः—

ग्रहणे चन्द्रसूर्यस्य प्रसूतिर्यदि जायते ।
 व्याधिपीडा भवेत्स्त्रीणामादौ तु ऋतुदर्शनात् ॥
 इत्थं संजायते यस्तु तस्य मृत्युर्न संशयः ।
 व्याधिपीडा च दारिद्र्यं शोकश्च सततं भवेत् ॥
 शान्तिं तेषां प्रवक्ष्यामि नराणां हितकाम्यया ।
 यस्मिन्मृक्षे विशेषेण ग्रहणं संप्रजायते ॥
 तद्व्याधिपते रूपं सुवर्णेन प्रकल्पयेत् ।
 यथाशक्त्यनुसारेण वित्तशाठ्यं न कारयेत् ॥
 सूर्यग्रहे सूर्यरूपं सुवर्णेन स्वशक्तितः ।
 चन्द्रं चन्द्रग्रहे धीमान् रजतेन विशेषतः ॥
 राहुरूपं प्रकुर्वीत नागेनैव विचक्षणः ।

शुची देशे प्रयत्नेन गोमयेन प्रलेपयेत् ॥
 तस्योपरि न्यसेद्दीपाञ्जवस्त्रं सुशोभनम् ।
 त्रयाणां चैव रूपाणां स्थापनं तत्र कारयेत् ॥
 रक्ताक्षता रक्तगन्धा रक्तपुष्पाम्बराणि च ।
 सूर्यग्रहे प्रदातव्यं सूर्यप्रीतिकरं च यत् ॥
 राहवे चैव दातव्यं कृष्णपुष्पाम्बराणि च ।
 दद्यात्सप्तत्रिंशदाय श्वेतगन्धानुलेपनम् ॥
 सूर्यं संपूजयेद्दीमानां सत्येन च मन्त्रतः ।
 चन्द्रग्रहे च पालाशैः समिद्धिर्जुहुयाच्चरः ॥
 दूर्वाभिर्जुहुयाद्दीमान्राहोः संमीलनाय च ।
 समिद्धिर्ब्रह्मक्षोत्तैर्भैक्षाय जुहुयाद्बुधः ॥
 आज्येन चरुणा चैव तिलैश्च जुहुयात्ततः ।
 पञ्चगव्यैः पञ्चरत्नैः पञ्चत्वक्पञ्चपल्लवैः ॥
 जलैरोषधिकल्कैश्च सहितैः कलशोदकैः ।
 अभिषेकं प्रकुर्वीत यजमाने प्रयत्नतः ॥
 आपो हि घृतादिभिस्त्रिभिर्हिरण्येति चतसृभिः ।
 पवमानानुवाकेन तथा वरुणसूक्तकैः ॥
 इमं मे गङ्गे पितरस्तत्त्वा यामीति मन्त्रकैः ।
 अभिषेके निवृत्ते तु यजमानः समाहितः ॥
 आचार्यं पूजयेत्पश्चात्सुज्ञान्तो विजितेन्द्रियः ।
 तस्मै दद्यात्प्रयत्नेन भक्त्या प्रतिकृतित्रयम् ॥
 दक्षिणाभिश्च संयुक्तं यथाशक्त्यनुसारतः ।
 ब्राह्मणान्भोजयित्वा तु मणिपत्य क्षमापयेत् ॥
 तेभ्योऽपि दक्षिणां दद्याद्यजमानः समाहितः ।
 अनेन विधिना शान्तिं कृत्वा सम्यग्विशेषतः ॥
 अकालमृत्युं शोकं च व्याधिपीडां न चाऽऽप्नुयात् ।
 सौख्यं सौमनसं नित्यं सौभाग्यं लभते नरः ॥
 इत्थं ब्रह्मजातानां सर्वारिष्टविनाशनम् । इति ॥ १० ॥

अथातः सिनीवालीकुहोर्जन्मनि शान्तिं व्याख्यास्यामः ॥

सिनीवाल्यां प्रसूता स्याद्यस्य भार्या पशुस्तथा ।
गवान् च महिषी चैव शक्रस्यापि श्रियं हरेत् ॥

ये च सन्ति द्विजाश्चान्ये स्वप्रसादोपजीविनः ।
वर्जयेत्तानशेषास्तु पशुपक्षिमृगादिकान् ॥

कुहूप्रसूतिरत्यर्थं सर्वदोषकरी नृणाम् ।
यस्य प्रसूतिरत्र स्यात्तस्याऽऽयुर्धननाशनम् ॥

सर्वगण्डसमस्तत्र दोषस्तु प्रचलो भवेत् ।
नारीं विनाऽवशेषाणां परित्यागो विधीयते ॥

परित्यागात्तत्र शान्तिं कुर्याद्धीमान्विचक्षणः ।
तत्फलं तत्क्षणार्धेन पुनरेव विलीयते ॥

न त्यजेत्पण्डितो मोहादर्थादज्ञानतोऽपि वा ।
तद्योमं नाशयेदाशु स्वयं वा नाशमृच्छति ॥

कल्पोक्तशान्तिः कर्तव्या शीघ्रं दोषापनुचये ।
रुद्रः शक्रश्च पितरः पूज्याः स्युर्देवताः क्रमात् ॥

कर्षमात्रसुवर्णेन तदर्धार्धेन वा पुनः ।

अथवा शक्तितः कुर्याद्विस्तृताव्यविवर्जितः ॥

प्रतिमां कारयेच्छंभोश्चतुर्भुजसमन्विताम् ।

त्रिशूलसदृगवरदाभयहस्तां यथाक्रमात् ॥

श्वेतवर्णां श्वेतपुष्पां श्वेताम्बरवृषास्थिताम् ।

त्र्यम्बकेति च मन्त्रेण पूजां कुर्याद्यथाविधि ॥

इन्द्रश्चतुर्भुजो वज्राङ्कुशचापसुसायकी ।

रक्तवर्णो गजारूढो यत् इन्द्रेति मन्त्रतः ॥

पितरः कृष्णवर्णाश्च चतुर्हस्ता विमानगाः ।

यष्टयससूत्रकमण्डल्वभयानां च धारिणः ॥

ये चेह इति मन्त्रेण पूजां कुर्यादिनन्तरम् ।

आग्नेयीं दिक्षमारभ्य कुम्भान्कोणेषु विन्यसेत् ॥

तन्मध्ये स्थापयेत्कुम्भं शतच्छिद्रसमन्वितम् ।

तेज्ज्वेव पञ्चगव्यादींस्तत्तन्मन्त्रैश्च निक्षिपेत् ॥

कल्पोक्तशान्तिः कर्तव्या शीघ्रमेव प्रयत्नतः ।

गोदानं वस्त्रदानं च सुवर्णं चौर्यकं शुभम् ॥
 दश दानानि चोक्तानि क्षीरमाज्यं गुहस्तथा ।
 आज्यावेक्षणमेतानि यजुर्मन्त्रेण कारयेत् ॥
 समिदाज्यचरोर्होमं तिलमाषैश्च सर्षपैः ।
 अश्वत्थपुष्पपालाशसमिधैः खादिरैः शुभैः ।
 अष्टोत्तरशतं मुख्यं प्रत्येकं जुहुयादद्विजः ।
 त्र्यम्बकोति च मन्त्रेण तिलान्व्याहृतिभिः पुनः ॥
 चतुर्भिः कलशैर्धुक्तं बृहत्कुम्भसमन्वितम् ।
 शान्तिवत्कलशैः कार्यमभिषेकं च मन्त्रतः ॥
 पितृमातृशिश्नुनां च अभिषिञ्चेत्तु वारुणैः ।
 शंकरस्याभिषेकं च कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ॥
 अन्येषां चैव सर्वेषां ब्राह्मणानां च तर्पणम् ।
 यथाशक्ति तदा कार्यं द्विजवाचनकं तथा । इति ॥ ११ ॥

अथातो दर्शशान्तिं व्याख्यास्यामः—

अथातो दर्शजातस्य मातापित्रोर्दरिद्रता ।
 तद्योषपरिहारार्थं शान्तिं वक्ष्यामि सांप्रतम् ॥
 शुण्याहं वाचयित्वाऽऽदौ क्रतुसंकल्पपूर्वकम् ।
 कुण्डं च मण्डपं कुर्यात्तद्देशे स्थापयेद्धटम् ॥
 तत्कुम्भे निक्षिपेद्द्रव्यं दधिक्षीरघृतादिकम् ।
 न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थसचूता निम्बकास्तथा ॥
 एतेषां वृक्षमूलानां त्वगादीन्यल्लवस्तथा ।
 पञ्च रत्नानि निक्षिप्य वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥
 सर्वे समुद्राः सरितस्तीर्थानि जलदा नदाः ।
 आयान्तु यजमानस्य दुरितक्षयकारकाः ॥
 आपो हि ह्य तृचेनाथ कया नक्षित्र इत्यृचा ।
 यत्किंचेदमृचा चैव रुद्रमश्रं च त्र्यम्बकम् ॥
 अग्राविष्णु जपेद्दीमानग्रेः पूर्वप्रदेशके ।
 हारिद्रं रक्तकं चैव कृष्णं श्वेतं च नीलकम् ॥
 एतेषां तण्डुलैश्चैव सर्वतोभद्रमुद्धरेत् ।
 दर्शस्य देवतायाश्च सोमसूर्यस्वरूपकाः ॥

प्रतिमाः स्वर्णजा नित्यं राजतीं ताम्रजां तथा ।
 सर्वतोभद्रमध्ये च स्थापयेद्वर्षदैवतम् ॥
 ग्रहवर्णं वस्त्रयुग्मं तद्वर्णं गन्धपुष्पकम् ।
 आप्यायस्वेति मन्त्रेण सविता पश्चाच्चमेव च ॥
 उपचारैः समाराध्य ततो होमं समाचरेत् ।
 अथ वह्निं प्रतिष्ठाप्य क्रतुसंकल्पमीदृशम् ॥
 आयुरारोग्यसिद्ध्यर्थं सर्वारिष्टप्रशान्तये ।
 पुत्रस्य दर्शजननदोषनिर्हरणाय च ॥
 मातापित्रोः कुमारस्य सर्वारिष्टप्रशान्तये ।
 तेषामायुः श्रियं लब्धुं शान्तिहोमं करोम्यहम् ॥
 समिधश्च चरुद्रव्यं क्रमेण जुहुयाद्दिजः ।
 हुनेत्सवितृमन्त्रेण सोमो धेनुं च मन्त्रतः ॥
 एतैर्मन्त्रैश्च मन्येकं हुनेदष्टोत्तरं शतम् ।
 दर्शस्य देवताहोममष्टाविंशतिसंख्यया ॥
 होममेवं तु कृत्वाऽथ विध्याचाराभिषेचनम् ।
 आपो हि म्ना हिरण्येति यद्देवा वरुणेत्यृचः ॥
 एतैर्मन्त्रैरभिषेकं मातापित्रोः शिशोस्तथा ।
 ततः स्विष्टकृदादि स्याद्धोमशेषं समापयेत् ॥
 हिरण्यं रजतं चैव कृष्णा धेनुश्च दक्षिणा ।
 अन्येभ्योऽपि यथाशक्ति दातव्या दक्षिणा तथा ॥
 ब्राह्मणान्भोजयेत्तत्र कारयेत्स्वस्तिवाचनम् ॥ इति ॥ १२ ॥
 अथातः संप्रवक्ष्यामि जन्मकाले विशेषतः ।
 गण्डान्तानां च नामानि महादोषकराणि च ॥
 दिनस्ये व्यतीपाते व्याघाते विष्टिवैधृतौ ।
 शूले गण्डे च परिधे वज्रे च यमघण्टके ॥
 कालगण्डे मृत्युयोगे दग्धयोगे सुदारुणे ।
 तस्मिन् गण्डदिने मासे प्रसूतिर्यदि जायते ॥
 अतिदोषकरी मोक्ता तत्र पापयुते सति ।
 विचार्य तत्र दैवह्यं शान्तिं कुर्याद्यथाविधि ॥
 यजनं देवतानां च ग्रहाणां चैव पूजनम् ।

दीपं शिवालये भक्त्या घृतेन परिदापयेत् ॥
 अभिषेकं शंकराय चाश्वत्थस्य प्रदक्षिणम् ।
 आयुर्वृद्धिकरं जाप्यं सर्वारिष्टविनाशनम् ॥
 गुरुदेवताविमाणां पूजनं गोत्रवर्धनम् ।
 पुष्ट्यायुस्तुष्टिशान्त्यर्थमभीष्टफलसिद्धये ॥
 सर्वारिष्टविनाशाय शान्तिपत्रं समारभेत् ।
 शिवाय विधिवद्भक्त्या दीपदानं करोति यः ॥
 अखण्डं गोघृतेनैव स वै मृत्युं जयेन्नरः ।
 विष्णुमूर्तिं महापुण्यमश्वत्थं श्रीकरं सदा ॥
 प्रदक्षिणं नरो भक्त्या कृत्वा मृत्युंजयं जपेत् ।
 सर्वसंपत्समृद्धयर्थं नित्यं कल्याणवृद्धये ॥
 अभीष्टफलसिद्ध्यर्थं कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ।
 अभिषेकं शिव शान्तिं कृत्वा चैव नरोत्तमः ॥
 अकालमृत्युं निर्जित्य दीर्घायुर्जायते नरः ।
 गाणपत्यं पुरुषसूक्तं सौरं मृत्युंजयं शुभम् ॥
 रुद्रप्रश्नं शान्तिपाठं जाप्य मृत्युंजयी भवेत् ।
 मूले वा सर्पगण्डे वा कुर्यादेतानि यत्नतः ॥
 आयुर्वृद्धिफलार्थाय गण्डदोषप्रशान्तये इति ॥ १३ ॥

अथातः सूर्यसंक्रान्तिव्यतीपातवैधृतियोगेषु जन्मानि शान्तिं व्याख्या-
 स्यामः—

अथातः संप्रवक्ष्यामि जन्मकाले विशेषतः ।
 वैधृतौ हि व्यतीपाते महादोषोऽभिजायते ॥
 कुमारजन्मकाले तु व्यतीपातश्च वैधृतिः ।
 संक्रान्तिश्च रवेस्तत्र जातो दारिद्र्यकारकः ॥
 दरिद्राणां महादुःखं व्याधिपीडा महद्भयम् ।
 अश्रियं मृत्युमाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥
 स्त्रीणां च शोको दुःखं च सर्वनाशकरं भवेत् ।
 शान्तिर्वा पुष्कला चेत्स्यात्तत्र दोषो न कश्चन ॥
 गोमुखप्रसवं कुर्याच्छान्तिं कुर्यात्प्रयत्नतः ।
 जपाभिषेकदानैश्च होमानपि विशेषतः ॥

नवग्रहमखं कुर्यात्तस्य दोषोपशान्तये ।
 मयमं गोमुखाज्जन्म ततः शान्तिं समाचरेत् ॥
 गृहस्य पूर्वदिग्भागे गोमयेनानुलेपयेत् ।
 अलंकृतं स्वदेशे तु व्रीहिराशिं प्रकल्पयेत् ॥
 पञ्चद्रोणमितं धान्यं तदर्धं तण्डुलेन च ।
 तदर्धं तु तिलैः कुर्यादन्योन्योपरि कल्पयेत् ॥
 तृतीयराशौ द्रव्यस्य अष्टपत्रं लिखेद्बुधः ।
 पुण्याहं वचयित्वा तु आचार्यं वृणुयात्पुरा ॥
 आचारवन्तं धर्मज्ञं कुलीनं च कुटुम्बिनम् ।
 मन्त्रतत्त्वार्थतत्त्वज्ञं शान्तिकर्मणि कोविदम् ॥
 पञ्चाङ्गभूषणं दद्यात्पट्टवस्त्राङ्गुलीयकम् ।
 राज्ञौ प्रतिष्ठितं कुम्भमव्रणं सुमनोहरम् ॥
 तीर्थोदकेन संपूर्य समुदोषधिपल्लवम् ।
 पञ्चगव्यं पञ्चरत्नं वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥
 तस्योपरि न्यसेत्पात्रं सूक्ष्मवस्त्रेण संयुतम् ।
 मातिमां स्थापयेद्दीमान्साधिमत्यधिदेवताम् ॥
 चन्द्रादित्याकृती पार्श्वे मध्ये वैधृतिमर्चयेत् ।
 एवमेव व्यतीपातशान्तौ संक्रमणस्य च ॥
 भानोरुत्तरतो रुद्रमग्निं दक्षिणतो यजेत् ।
 निष्कमात्रेण चार्धेन पादेनापि स्वशक्तितः ॥
 प्रतिमाः कारयेद्दीमांस्तत्तल्लक्षणलक्षिताः ।
 प्रतिमापूजनार्थाय वस्त्रयुग्मं निवेदयेत् ॥
 अधिदेवो भवेत्सूर्यश्चन्द्रः प्रत्यधिदैवतम् ।
 तत्तच्छाहतिपूर्वेण तत्तन्मन्त्रेण पूजयेत् ॥
 इयम्बकोति च मन्त्रेण प्रधानप्रतिमां यजेत् ।
 इदु त्यमिति मन्त्रेण सूर्यपूजां समाचरेत् ॥
 आप्यायस्वेति मन्त्रेण सोमपूजां समाचरेत् ।
 उपचारैः षोडशभिर्यद्वा पञ्चोपचारकैः ॥
 अर्चितं गन्धपुष्पाद्यैर्गुह्यैर्बेद्यमर्पयेत् ।
 मृत्युंजयेन मन्त्रेण प्रधानप्रतिमां स्पृशन् ॥

अष्टोत्तरसहस्रं वा अष्टोत्तरशतं तु वा ।
 अष्टाविंशतिं वा चाथ मज्जप्याथ स्वशक्तितः ॥
 सौरं षट्चसूक्तं च सोमार्थं सोममन्त्रतः ।
 ऋचां माची मृगारी च पावमान्यो यजुस्तथा ॥
 जपेच्च पौरुषं सूक्तं च त्र्यम्बकमतः परम् ।
 कुम्भं स्पृष्ट्वा चतुर्दिक्षु जपं कुर्युस्तथत्विजः ॥
 कुम्भस्य पश्चिमे देशे स्थण्डिलेऽग्निं प्रकल्पयेत् ।
 स्वयशोक्तविधानेन कारयेत्संस्कृतानलम् ॥
 त्र्यम्बकेति च मन्त्रेण समिदाज्यचरुन्दुनेत् ।
 अष्टोत्तरसहस्रं वा त्वष्टोत्तरशते तु वा ॥
 अष्टाविंशतिर्होमं वा स्वस्वशक्त्यनुसारतः ।
 मृत्पुंजयेन मन्त्रेण तिलहोमं समाचरेत् ॥
 ततः स्विष्टकृतं हुत्वा ह्यभिषेकं च कारयेत् ।
 आपो हि ह्येति तिसृभिर्हिरण्येति चतसृभिः ॥
 पवमानानुवाकेन अक्षीभ्यामिति मन्त्रतः ।
 त्र्यम्बकेणोदित्य(दुत्यमिति)आप्यायस्वेति मन्त्रतः ॥
 देवस्य त्वेति मन्त्रेण त्वाभिषेकं समाचरेत् ।
 अभिषेकाप्युतं वस्त्रमाचार्याय प्रदापयेत् ॥
 श्वेतवस्त्रधरो भूत्वा भूषणाद्यैरलंकृतः ।
 यजमानः स्त्रिया युक्त आज्यावेक्षणमाचरेत् ॥
 आचार्यं पूजयेत्पश्चाद्वस्त्रहेमाङ्गुलीयकैः ।
 गोदानं वस्त्रदानं च स्वर्णदानं विशेषतः ॥
 तपोपशमनार्थाय आचार्याय प्रदापयेत् ।
 मच्छादनपटं दद्यात्ततः शान्तिर्भविष्यति ॥
 जापकेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दक्षिणाभिश्च तोषयेत् ।
 दीनान्धकुपणेभ्यश्च मदद्याद्द्वारदक्षिणाः ॥
 ब्राह्मणाञ्छतसंख्याकान्मिष्टाग्नेर्भोजयेच्च तान् ।
 बन्धुभिः सह श्रुञ्जीत यथाविभवसारतः ॥
 एवं यः कुरुते मर्त्यो नैव दुःखमवाप्नुयात् ।
 आयुरारोग्यमैश्वर्यं मातृपित्रोः शिशोरपि ॥

सर्वदुःखनिवृत्त्यर्थं पुत्रपौत्रप्रवर्धनम् ।

सर्वान्कामानवामोति शान्तिं कुर्वन्दिजोत्तमः ॥ इति ॥ १४ ॥

अथ प्रसववैकृतजननशान्तिः—

अकालप्रसवा नार्यः कालातीतप्रजास्तथा ।

विकृतप्रसवाश्चैव धूमप्रसवनास्तथा ॥

अमानुषाँश्च खण्डाँश्च अज्ञातव्यज्जनानाँस्तथा ।

हीनाङ्गानघिकाङ्गाँश्च जनयन्ति यदि स्त्रियः ॥

पशवः पक्षिणश्चैव तथैव च सरीसृपाः ।

विनाशं तस्य देशस्य कुलस्य च विनिर्दिशेत् ॥

निर्वासयेत्ताम्रपातिः स्वराष्ट्रात्स्त्रियश्च पूज्याश्च ततो दिजेद्राः ।

चिकित्सनैर्ब्राह्मणतर्पणैश्च ततोऽस्य शान्तिं समुपैति पापात् ॥

इति प्रसववैकृतजननशान्तिः ॥ १५ ॥

अथातो सदन्तजननशान्तिं व्याख्यास्यामः—

दन्तजन्मानि बालानां लक्षणं तन्निबोध मे ।

उपरि प्रथमं यस्य जायन्ते च शिशोर्द्विजाः ॥

दन्तैर्वा सह यस्य स्याज्जन्म भार्गवसप्तम ।

मातरं पितरं वाऽथ खादेदात्मानमेव वा ॥

तत्र शान्तिं प्रवक्ष्यामि तन्मे निगदतः शृणु ।

गजपृष्ठगतं बालं तैस्तथा स्थापयेद्विजः ॥

तदभावे तु धर्मज्ञः काञ्चने तु वरासने ।

सर्वौषधैः सर्वगन्धैर्बीजैः पुष्पैः फलैस्तथा ॥

पञ्चगव्येन रत्नैश्च मृत्तिकाभिश्च भार्गव ।

स्थालीपाकेन घातारं पूजयेत्तदनन्तरम् ॥

सप्ताहं चात्र कर्तव्यं तथा ब्राह्मणभोजनम् ।

अष्टमेऽहनि विप्राणां तथा देया च दक्षिणा ॥

काञ्चनं रजतं मां च भुवं चाऽऽत्मानमेव वा ।

दन्तजन्मानि सामान्ये शृणु स्थानमतः परम् ॥

भद्रासने निवेश्यैनं मूर्ध्नि मूलफलैस्तथा ।

सर्वौषधैः सर्वबीजैः सर्वगन्धैस्तथैव च ॥

स्तापयेत्पूजयेद्वात्र वह्निं सोमं सैमीरणम् ।
 पर्वतांश्च तथा ख्यातान्देवदेवं च केशवम् ॥
 एतेषामेव जुहुयाद्घृतमग्नौ यथाविधि ।
 ब्राह्मणानां च दातव्या यथाशक्त्यथ दक्षिणा ॥
 ततः स्वलंकृतं बालमासने तूपवेशयेत् ।
 पूज्याश्च विधिना नार्यो ब्राह्मणाः सुहृदस्तथा इति ॥ १६ ॥

अथ पञ्चमारिष्टजननशान्तिं व्याख्यास्यामः—

जातस्य पञ्चमे लग्ने सूर्यादिग्रहसंस्थिते ।
 पित्रादीनामारिष्टं तु कुर्वन्ति च यथाक्रमम् ॥
 रविश्च पितरं हन्ति मातरं च शश्वी तथा ।
 भ्रातरं भूमिपुत्रस्तु मातुलं चन्द्रजस्तथा ॥
 गुरुर्मातामहं तद्भृशस्तद्वत्पितामहम् ।
 शनी राहुः शिशुं हन्ति शिखी भ्रातरमेव च ॥
 तद्विषपरिहारार्थं शान्तिं वक्ष्याम्यशेषतः ।
 जातस्य द्वादशाहे वा जन्मर्क्षे वा शुभे दिने ॥
 पुण्याहवाचनं कृत्वाऽऽचार्यैर्[तु] वरयेत्ततः ।
 गृहस्यैशानदिग्भागे गोमयेनोपलेपयेत् ॥
 ग्रीहीःस्तत्र विनिसिष्य यथाविचानुसारतः ।
 तस्योपरि न्यसेत्कुम्भमध्वणं तन्तुवेष्टितम् ॥
 आजिघ्रेति हि मन्त्रेण कलशस्थापनं भवेत् ।
 शुद्धोदकेन संपूर्य नदीरावाहयेत्ततः ॥
 पञ्चगव्यं पञ्चरत्नं पञ्चत्वक्पञ्चपल्लवान् ।
 सर्वौषधीः सर्वमृदस्तत्तन्मन्त्रेण निक्षिपेत् ॥
 तत्तद्वर्णमयं वस्त्रं कुम्भोपरि निधाय च ।
 मघानस्यार्धमानेन अधिप्रत्यधिदेवते ॥
 अधिप्रत्यधिदेवौ च दक्षिणोत्तरपार्श्वयोः ।
 ग्रहतिथ्यो(यज्ञो)क्तविधिना आवाहनपुरःसरम् ॥
 उपचारैः षोडशभिस्तत्तन्मन्त्रैर्यथाविधि ।
 श्रीसूक्तं रुद्रसूक्तं च ग्रहमन्त्रान्स्पृशञ्जपेत् ॥

अष्टोत्तरशतं कुर्यादष्टाविंशतिमेव वा ।
 ततो होमं प्रकुर्वीत आचार्यो ब्राह्मणैः सह ॥
 स्वगृह्योक्तविधानेन कुर्यादग्निमुखं ततः ।
 तत्तत्समिद्धिश्चर्वाज्यैरष्टोत्तरशतं हुनेत् ॥
 अष्टोत्तरसहस्रं वा अष्टाविंशतिमेव वा ।
 होमशेषं समाप्याथ अभिषेकं तु कारयेत् ॥
 मातापित्रोः शिशोश्चैव आचार्यो ब्राह्मणैः सह ।
 ग्रहमन्त्रैर्हिरण्यार्घैः पावमानीभिरेव च ॥
 श्रीसूक्तेन पुराणोक्तैरभिषेकं तु कारयेत् ।
 ततः शुक्राम्बरधरः शुक्रमाल्यानुलेपनः ॥
 आचार्यं पूजयेत्पश्चात्प्रतिभां वस्त्रसंयुताम् ।
 दद्यात्सदक्षिणां मां च आचम्याय प्रदापयेत् ॥
 ऋत्विजोऽपि यथाशक्ति दक्षिणाभिः प्रतोषयेत् ।
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चात्स्वयं भुञ्जीत बन्धुभिः ॥
 एवं शान्तिं प्रकुर्वीत तस्य दोषो विनश्यति ।
 सर्वारिष्टविनाशः स्याद्देदोक्तायुर्भविष्यति ॥

इति षष्ठमारिष्टजननशान्तिः ॥ १७ ॥

अथातो यमलोत्पत्तिविधानं न्याख्यास्यामः—

त्रिविधा यमलोत्पत्तिर्जायते योषितामिह ।
 सुतो च सुतकन्ये च कन्ये एव तथा पुनः ॥
 एकलिङ्गौ विनाशाय द्विलिङ्गौ मध्यमौ स्मृतौ ।
 पित्रोर्विरोधिनी ज्ञेयौ तत्र शान्तिर्विधीयते ॥
 हेममूर्ती विधातव्ये दत्तयोश्च द्विजोत्तम ।
 पलेन वा तदर्धेन तदर्धार्धेन वा पुनः ॥
 ब्रह्मवृक्षस्य पत्रे च स्थापयेद्रक्तवासासि ।
 स्वस्तिके तण्डुलानां च न्यस्ते पीठे द्विजोत्तम ॥
 पूजयेद्रक्तपुष्पैश्च चन्दनेनानुलेपयेत् ।
 दशाङ्गेनैव धूपेन धूपयेत्प्रयतः पुमान् ॥
 दीपैर्नीराजयेच्चैव नैवेद्यं परिकल्पयेत् ।
 यस्मै त्वं सुकृते मन्त्रेणासतैरर्चयेत्ततः ॥

अनेनैव तु मन्त्रेण होमं कुर्यादतन्द्रितः ।
 अष्टोत्तरसहस्रं च पायसेन ससर्पिषा ॥
 शान्तिपाठं जपेद्विद्वान्सूर्यसूक्तं जपेत्ततः ।
 विष्णुसूक्तं तथा गायं वैश्वदेवं जपेद्बुधः ॥
 अश्वदानं ततो दद्यादाचार्याय कुटुम्बिने ।
 तयोर्मूर्तिः प्रदातव्या यजमानेन धीमता ॥

तत्र दानमन्त्रः—

अश्वरूपौ महाबाहू अश्विनौ दिव्यचक्षुषौ ।
 अनेन वाजिदानेन प्रीयेतां मे यश्चाश्विनौ ॥

इति वाजिदानमन्त्रः—

आचार्यः प्रथमो वेधा विष्णुस्तु सविता भगः ।
 दक्षमूर्तिप्रदानेन प्रीयतामश्विनौ भगः ॥

इति मूर्तिप्रतिपादनम् ।

ततोऽभिषेचनं कार्यं दंपत्योर्विधिवद्बुधैः ।
 आचार्यान्भोजयेत्पश्चादक्षिणाभिश्च तोषयेत् ॥
 सालंकारैश्च वस्त्रैश्च प्रार्थयेद्ब्रह्मचरैः शुभैः ।
 एवं कृते विधाने च यमलोत्पत्तिशान्तिकम् ॥
 जायते नात्र संदेहः सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥ इति ॥ १८ ॥

अथातो यमलकल्पं व्याख्यास्यामः । पत्नी गौर्वा यमलौ विजायेयाताम् ।
 तस्य संस्कारः प्राङ्नामकरणात्कार्यः । ब्राह्मणाननुज्ञाप्य चतुर्णां क्षीरह-
 स्ताणां कषायानाहरेयुः पुष्पन्यग्रोधाश्वत्थोदुम्बराणां चतुर उदकुम्भान् पूरयि-
 त्वा चतस्र विधवा ब्रह्मचारिणो वा हिरण्यमन्तर्धाय स्नापयेयुः श्वतधारेण
 वा कृत्वाऽभिषिञ्चति । अथ भूतबलिं करोति । आचार्यमलंकृत्य गोमिशुनं
 दद्यात् । पुष्को यवमयं गोमूत्रं स्त्रियो हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे इत्यष्टभि-
 र्हुत्वा कार्यो मारुतश्चरुर्न तस्य भयं विद्यत इति विज्ञायते ॥ १९ ॥

अथ संवत्सरे संवत्सरे षट्सु मासेषु चतुर्षु चतुर्षु ऋतावृत्तौ मासि
 मासि वा कुमारस्य जन्मनक्षत्रे क्रियेत । ब्राह्मणानन्नेन परिविष्य पुण्याहं
 वाचयित्वाऽग्निमुखात्कृत्वा पक्वाञ्जुहोति—अग्निर्मूर्धा० भुवः० इति द्वाभ्याम् ।
 अथ नक्षत्रदेवताभ्यो जुहोति—यथानक्षत्रम् । अनु नोऽद्यानुमातिरीति तृतीयम् ।

अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति नक्षत्रदेवताभ्यो यथानक्षत्रम् । चन्द्रमसे स्वाहा ।
 प्रतीहृष्यायै स्वाहा । अहोरात्रेभ्यः स्वाहा । अर्धमासेभ्यः स्वाहा । मासेभ्यः
 स्वाहा । इति मासि मासि । ऋतुभ्यः स्वाहेत्यृतादृतौ । संवत्सराय स्वाहेति
 संवत्सरे । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरप्रदानात् । अन्नशेषं सगणः प्राश्ना-
 ति । अथ संवत्सरे पर्यवेते प्रसिद्धमग्निमुखात्कृत्वा पक्वाज्जुहोत्याग्नेयं प्रधान-
 देवत्यम् । यथानक्षत्रं द्वितीयम् । अनुनोऽद्यानुमतिरन्विदनुमते त्वमिति तृती-
 यम् । नवो नवो भवति जायमानो० यमादित्या अ१५माप्याययन्ति० इत्य-
 न्तादनुवाकस्य । अथ पूर्ववदाज्याहुतीरुपजुहोति नक्षत्रदेवताभ्यो यथानक्षत्रम् ।
 चन्द्रमसे स्वाहा । प्रतीहृष्यायै स्वाहेत्येतैः स्वाहाकारैरन्तादनुवाकस्य । स्विष्ट-
 कृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरप्रदानात् । नक्षत्रहोमो व्याख्यातः ॥ २० ॥

इति सत्याषाढविरचितगृह्यशेषसूत्रे मथमप्रश्ने पञ्चमः पटलः ।

अथ षष्ठः पटलः ।

—:०:—

अथ नवग्रहपूजाविधिः—

त्रैलोक्यदीपकं देवं गुणरूपं त्रयीमयम् ।

स्थापयामि महाभक्त्या भास्करं ग्रहनायकम् ॥

मध्ये वर्तुलाकारमण्डले मत्स्यङ्गमुखं कलिङ्गदेशजं काश्यपगोत्रजं विश्वामि-
 त्त्रार्थं विशाखानक्षत्रजं त्रिष्टुप्छन्दसं कपिलाश्विनं पद्मासनं पद्मवर्णं द्विभुजं रक्त-
 वस्त्रं रक्तगन्धं माणिक्यरत्नाभरणभूषितं किरीटिनं रक्तच्छत्रध्वजपताकिनं
 छन्दोमयहरितसप्ताश्वं सप्तर्ज्जुकमेकचक्रं रक्तं रथमारुह्य दिव्यं मेरुं प्रदक्षिणी-
 कुर्वाणं ग्रहमण्डले प्रविष्टमधिदेवताग्निं मत्स्यधिदेवतारुद्रम् ।

वन्दे रविं शुभाणिभम्बुरुहे निषण्णं

दोभ्यां दधानमरुणाम्बुरुहे ग्रहेन्द्रम् ।

माणिक्यभूषमरुणांशुकगन्धमाल्यै-

भ्राजन्तमर्कममितश्रुतिमञ्जमित्रम् ॥

कपिले सर्वदेवानां पूजनीया सुरोहिणी ।

सर्वदेवमयी यस्मादतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥

जपाकुसुमसंकाशं काश्यपेयं महाश्रुतिम् ।

तमोहरं कल्मषघ्नं भास्करं प्रणमाम्यहम् ॥

दिवाकरं दीप्तसहस्ररश्मि तेजोमजं जगतः कर्मसाक्षि[ण]म् ।
मित्रं भानुं सूर्यमार्दिं ग्रहाणां रविं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
रक्तस्रग्म्वरालेपं गदाशक्त्यसिशूलिनम् ।
चतुर्भुजं मेघगमं भारद्वाजं धरासुतम् ॥
रक्तकाञ्चनसंकाशं रक्ताकिञ्जल्कसंनिभम् ।
स्थापयामि महारौद्रं रुद्रमूर्तिं महाबलम् ॥

सूर्यस्य दक्षिणदिग्भागे त्रिकोणाकारमण्डले दक्षिणाभिमुखमवन्ति(न्ती)-
देशजं भारद्वाजगोत्रं जामदग्न्यार्षं गायत्रीछन्दसं धूमकेत्वग्रिकं खड्गशक्तिशूल-
गदाधरं चतुर्भुजं रक्ताम्बरधरं रक्तविट्पुमरत्नाभरणभूषितं किरीटिनं रक्त-
च्छत्रज्वलत्पताकिनं रक्तमेघवाहनमग्निजरक्ताष्टाश्वं काञ्चनं रथमारुह्य दिव्यं
मेरुं मद्रक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले प्रविष्टमधिदेवताभूमिं प्रत्यधिदेवताक्षेत्रपालम् ।

रक्तस्रगान्धवासाः करविधृतगदाशक्तिखड्गत्रिशूलो
भारद्वाजस्त्रिनेत्रो वसुमातेतनयो लोहिताङ्गः शुभाङ्गः ।
मेघव्याघ्रध्वजोऽर्कद्युतिसदृशमहाकुण्डलाश्लिष्टकर्णः
पायाद्भास्वत्किरीटाङ्गदवलयलसद्विद्रुमालंकृतो नः ॥
धर्मस्त्वं वृषरूपेण जगदानन्दकारक ।
अष्टमूर्तेराधिष्ठान अतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥
धरणीगर्भसंभूतं विद्युत्काञ्चनसंनिभम् ।
कुमारं शक्तिहस्तं च लोहिताङ्गं नमाम्यहम् ॥

महेश्वरस्याऽऽननस्वेदविन्दोर्भूमौ जातं रक्तमाल्याम्बराढ्यम् ।
सुदीधितिं लोहिताङ्गं कुमारमङ्गारकं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
शुक्रं शुकुतनुं श्वेतवस्त्राढ्यं दैत्यमक्षिणम् ।
भार्गवं दण्डवरदकमण्डलवस्त्रसूत्रिणम् ॥
कुन्दपुष्पसमानाभं सुक्ताफलसमप्रभम् ।
स्थापयामि महाशान्तं भृगुं दैत्यशुक्रं प्रभुम् ॥

सूर्यस्य पूर्वदिग्भागे पञ्चकोणाकारमण्डले प्राङ्मुखं भोजकटकदेशजं भार्ग-
वगोत्रजं शौनकार्षं तिष्यनक्षत्रजं त्रिष्टुप्छन्दसं हाटकाग्रिकं श्वेतमससूत्रदण्डकम-
ण्डलुवरदचतुर्भुजं श्वेताम्बरगन्धमाल्यवज्ररत्नाभरणभूषितं किरीटिनं श्वेतच्छ-
त्रध्वजपताकिनं श्वेताश्ववाहनं भूसंभवश्वेतदशाश्वं श्वेतं रथमारुह्य दिव्यं मेरुं
मद्रक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले प्रविष्टमधिदेवतेन्द्राणि प्रत्यधिदेवतेन्द्रम् ।

वन्दे विराजितसितांशुकगन्धमाल्य-
 मच्छाम्भगं तनुविराजितवज्रस्तम् ॥
 दोर्भिः सदण्डगुणमण्डितमक्षसूत्रं
 विभ्राणमासुरगुरुं भृगुपुत्रमीदृश्यम् ॥
 विष्णुस्त्वध्वरूपेण यस्मादमृतसंभवः ।
 विष्णोरर्क्षस्य बाहः स्यादतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥
 हिमकुन्दतुषाराभं दैत्यानां परमं गुरुम् ।
 सर्वशास्त्रप्रदातारं भार्गवं प्रणमाम्यहम् ॥
 वर्षष्टवं चिन्तितार्थानुकूलं नयप्रधानं विनयोपपन्नम् ।
 तं भार्गवं योगविशुद्धसत्त्वं शुक्रं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
 श्वेतवस्त्रधरं श्वेतदशार्धं रथवाहनम् ।
 द्विभुजं साभयगदमात्रेयं सामृतं विधुम् ॥
 शान्तं नक्षत्रनाथं च रोहिणीवल्लभं प्रभुम् ।
 कुन्दपुष्पोज्ज्वलाकारं स्थापयामि निशाकरम् ।

सूर्यस्याऽऽग्नेयदिग्भागे चतुरश्राकारमण्डले प्रत्यङ्मुखं यमुनादेशजमात्रे-
 यगोत्रजमात्रेयार्थं कृत्तिकानक्षत्रजं गायत्रीच्छन्दसं पिङ्गलाग्निकमभयगदा-
 त्मकं द्विभुजं श्वेताम्बरगन्धमालयमुक्ताभरणभूषितं किरीटिनं श्वेतच्छत्रध्वजप-
 ताकिनं वारिसंभूतदशार्धं त्रिचक्रं श्वेतरथमारुह्य दिव्यं मेरुं प्रदक्षिणीकुर्वाणं
 ग्रहमण्डले प्रविष्टमाधिदेवतापं प्रत्याधिदेवतागौरिम् ।

श्वेताम्बरस्नगनुलेपनमन्त्रिनेत्र-
 जातं दशार्धरथवाहनमोषधीक्षम् ॥
 दोर्भ्यां धृताभयगदं वरदं सुधांशुं
 श्रीमत्सुमौक्तिकधरं प्रणमामि चद्रम् ॥
 पुण्यस्त्वं शङ्ख पुण्यानां मङ्गलानां च मङ्गलम् ।
 विष्णुना विधृतो नित्यमतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥
 दधिशङ्खतुषाराभं क्षीरोदारवसंभवम् ।
 नमामि शशिनं भक्त्या शंभोर्मुकुटभूषणम् ॥
 यः कालहेतोः क्षयवृद्धिमेति यं देवताः पितरो वा पिबन्ति ।
 तं वै वरेण्यं ब्रह्मेन्द्रादिवन्द्यं सोमं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
 पीतस्रग्मन्धवस्त्रादयं स्वर्णार्धं च चतुर्भुजम् ।

शक्तिचर्मासिगदिनमात्रेयं सिंहं बुधम् ॥
चाम्पेयपुष्पसंकाशं विशुद्धकनकप्रभम् ।
स्थापयामि महासौम्यं बुधं सोमात्मजं प्रभुम् ॥

सूर्यस्थेशानदिग्भागे बाणाकारमण्डले भाङ्गमुखं मगधदेशजमात्रेयगोभ्रजं
भारद्वाजार्थं भविष्ठाक्षत्रजं त्रिष्टुप्छन्दसं जाठराग्रिकं शक्तिस्वदशचर्मगदाधरं
चतुर्भुजं पीताम्बरगन्धमाल्यमरकतरुनाभरणभूषितं किरीटिभं पीतच्छत्रध्वज-
पताकिनं पीतसिंहवाहनं वाय्वाग्निपीताष्टाश्वं पीतं रथमारुह्य दिव्यं मेरुं प्रद-
क्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले भविष्मधिदेवताविष्णुं प्रत्यधिदेवतान्नक्षत्राणाम् ।

वन्दे बुधं मरकतोज्ज्वलदेहकान्तिं
पीताम्बरस्रगनुलेपनभूषिताङ्गम् ॥
शक्तिं च दोर्भिरसिचर्मगदा दधानं
सिंहध्वजं शशिसुतं बुधमत्रिवंशम् ॥
हिरण्यगर्भगर्भस्थं हेम बीजं विभावसोः ।
अनन्तपुण्यफलदमतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥
मियङ्गुकालिकाभासं रूपेणामतिमं बुधम् ।
सौम्यं सौम्यगुणोपेतं नमामि शशिनः सुतम् ॥
विशुद्धबुद्धिं श्रुतिकालबोधं
सद्ब्रह्माहारं सोमवंशप्रदीपम् ।
सुदीधितिं छान्दसं विश्वरूपं
बुधं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
आङ्गिरसं देवशुरुं पीतस्रगन्धवाससम् ।
दण्डिनं वरदं पीतं साक्षसूत्रकमण्डलम् ॥
कुन्दपुष्पसमानाभं तप्तकाञ्चनसंनिभम् ।
स्थापयामि महाभक्त्या प्रसन्नवदनं गुरुम् ॥

सूर्यस्योत्तरदिग्भागे दीर्घचतुरश्रमण्डले उदङ्मुखं सिन्धुदेशजमाङ्गिरसगो-
भ्रजं वसिष्ठार्थमुत्तसप्तकुन्तीक्षत्रजं त्रिष्टुप्छन्दसं शिख्याग्रिकं पीतमक्षसूत्रद-
ण्डकमण्डलुवरदचतुर्भुजं पीताम्बरगन्धमाल्यपुष्परागरुनाभरणभूषितं किरी-
टिनं पीतच्छत्रध्वजपताकिनं विश्वरूपाख्यपाण्डुराष्टाश्वं काञ्चन रथमारुह्य दिव्यं
मेरुं प्रदक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले भविष्मधिदेवतेन्द्रं प्रत्यधिदेवतान्नक्षत्राणाम् ।

पीताम्बरं तमुलसद्भृतपुष्परङ्गं
 केयूरहारमणिकुण्डलमण्डिताङ्गम् ।
 दण्डं कण्ठलुवरासगुणान्दधानं
 माङ्गीरसं सुरशुक्रं हयगं नमामि ॥
 पीतवस्त्रयुगं यस्माद्वासुदेवस्य बल्लभम् ।
 प्रदानादस्य मे विष्णुः प्रीतो भवतु सर्वदा ॥
 देवतानामृषीणां च शुक्रं काश्वनसंनिभम् ।
 सुबन्धं त्रिषु लोकेषु प्रणमामि बृहस्पतिम् ॥
 बुद्ध्यात्मनो यस्य न कश्चिदन्यो
 मतिं देवा उपजीवन्ति यस्य ॥
 प्रजापतेरात्मजं धर्मनित्यं
 बृहस्पतिं सदा शरणमहं श्रमये ॥
 इन्द्रनीलनिभं मन्दं काश्यपिं चित्रभूषणम् ।
 चापबाणधरं चर्मशूलिनं गृध्रवाहनम् ॥
 इन्द्रनीलसमानाभं नीलोत्पलसमप्रभम् ।
 स्थापयामि महारौद्रं सूर्यपुत्रं शनैश्चरम् ॥

सूर्यस्य पश्चिमदिग्भागे धनुराकारमण्डल उद्बद्ध्यते कोशवर्णगोचरं भृङ्गा-
 र्थं देवतीनक्षत्रजं सौराष्ट्रजं गायत्रीच्छन्दसं महातेजोमिकं नीलं चर्मबाणधनुः-
 शूलचतुर्भुजं नीलाम्बरगन्धमाल्यनीलरत्नाभरणभूषितं किरीटिनं नीलच्छत्र-
 ध्वजपताकिनं नीलगृध्रवाहनमाकाशजजम्बालाष्ट्रात् नीलं रथमारुह्य दिव्यं मेघं
 मद्दक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले प्रविष्टमभिदेवताप्रजापतिं श्रव्यभिदेवतायमम् ।

दोर्भेर्धनुर्धिशिखचर्मधरं विशूलं
 भास्वतिकरीटमुकुटोज्ज्वलितेन्द्रनीलम् ॥
 नीलातपत्रकुसुमैशुकगन्धभूषं
 गृध्रस्थितं रविसुतं प्रणतोऽस्मि मन्दम् ॥
 गवामङ्गेषु तिष्ठन्ति भुवनानि चतुर्दश ।
 यस्मात्तस्माच्छिवं मे स्यादतः शान्तिं श्रयच्छ मे ।
 नीलाञ्जनचयाकारं रविसूनुं नर्पुंसकम् ।
 छायागर्भसमुद्भूतं घन्दे भवत्वा शनैश्चरम् ॥
 शनैश्चरं प्रजापतिं यो हि यस्य शनैर्भोगो गमनं चेष्टितं च ।

सूर्याश्वजं क्रोधनसुप्रसक्तं शनैश्चरं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
 सैहिकेयं करालास्यं कौण्डिनेयं तमोमयम् ।
 स्वदग्धधर्मधरं भीमं नीलसिंहासने स्थितम् ॥
 नीलाञ्जनसमानाभं नीलमेघसमद्युतिम् ।
 स्थापयामि महाधक्त्रं राहुं चन्द्रार्कवैरिणम् ॥

सूर्यस्य मैर्ऋत्यदिग्भागे शूर्पाकारमण्डले दक्षिणाभिमुखं वर्षरदेशजं पैटीन-
 सिगोत्रजमाङ्गिरसार्धमभिनीनसत्रजं गायत्रीच्छन्दसं हुताचनाभिकं कृष्णं
 स्वदग्धधर्मधरं द्विभुजं कृष्णाश्वरधरं गन्धमात्यगोमेददत्ताभरणभूषितं किरी-
 टिनं कृष्णच्छत्रध्वजपताकिर्णं करालवदमसुरमालंकारं कृष्णसिंहासने स्थित-
 मष्टाक्षं रथमारुह्य दिव्यं मेरुप्रदक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले मविष्टमभिदेवतासर्प-
 मस्यभिदेवतसमिर्ऋतिम् ।

राहुं करामपरिमण्डितस्वदग्धधर्म-
 भीमं तमोमयतनुं स्तनुस्त(स)ममिन्द्रिमारिम् ।
 कौण्डिन्यसूनुमसितौंशुकगन्धभूषं
 गोमेदभूषिततनुं हरिणं नमामि ॥
 अस्माकं छाग यज्ञानामङ्गत्वेन व्यवस्थितः ।
 धाम विभाधसीर्निरुपगतः शान्तिं प्रयच्छ मे ॥
 अर्धकाथं महावीर्यं चन्द्रादित्यधिमर्दनम् ।
 सिंहिकागर्भसंभूतं तं राहुं प्रणमाम्यहम् ॥
 यो विष्णुनेवामृतं पीयमानं
 छित्वा शिरो ग्रहभावे नियुक्तः ।
 योऽभ्यर्कचन्द्रौ प्रसति वर्षकाले
 राहुं सदा शरणमहं प्रपद्ये ॥
 धूम्रान्द्रिद्राहुगद्गिनो विकृतास्याञ्जसतात्मकान् ।
 धूम्रासनशतान्केतुन्वरदान्ब्रह्मणः सुतान् ॥
 नीलमेघसमानाभं चित्रवर्णं महाबलम् ।
 स्वप्रसमये महारौद्रं केतुं सर्वफलप्रदम् ॥

सूर्यस्य शश्वत्त्यदिग्भागे ध्वजाकारमण्डले दक्षिणतभिमुखमश्ववेदिदेशजं
 त्रैलोक्यसुप्रसक्तं रौद्राभिकं धूम्रं वरदग्धधरं द्विभुजं चित्राश्वरमन्यमान्यवेदसूर्य-

रत्नाभरणभूषितं किरीटिनं धूम्रच्छत्रध्वजपताकिनं चित्रगृध्रवाहनं धूम्राकृणा-
ष्टाश्वं धूम्रं रथमारुह्य दिव्यं मेरुममदक्षिणीकुर्वाणं ग्रहमण्डले प्रविष्टमधिदेवता-
ब्रह्माणं मत्प्राधिदेवताचित्रगुप्तम् ।

गृध्रस्थिताञ्जलजयोनिसमानवक्त्रान् ।

धूम्रान्वराभयकरान्सुभ्रजान्कुमारान् ॥

वैदूर्यभूषिततनून्वरजैमिनेयान् ।

केतून् भयानकमुखान् द्विभ्रजाक्षमामि ॥

महासत्त्व महाकाय ह्रीरोदार्यवसंभव ।

सर्वसंग्रामविजय जयं गज कुरुष्व मे ॥

पलाशाधूम्रसंकाशांस्तारकाग्रहमस्तकान् ।

रुद्रान् रौद्रात्मकान् घोरांस्तान् केतून् मणमाग्रयहम् ॥

ये ब्रह्मपुत्रा ब्रह्मसमानवक्त्रा

ब्रह्मोज्जवा ब्रह्मसमाः कुमारः ।

ब्रह्मोत्तमा वरदा जामदग्न्याः

केतून्सदा शरणमहं मय्ये ॥ १ ॥

अथातो गृहकर्मणां गृहवृद्धिमिच्छन् मासि मासि ऋताहुतौ संवत्सरे
संवत्सरे वाऽऽपूर्यमाणपक्षे पुण्ये अक्षये गृहशान्तिमारभेत् । अथामार्गपलाश-
सर्षपोदुम्बरसदाभद्रामृततृणमिन्द्रवल्ल्या बद्धा गृहं संमार्ष्टि मा नो महान्तं० मा
नस्तोके० इति द्वाभ्याम् । पञ्चगव्यैर्दर्भमुष्टिना च संमोक्षति—यद् इन्द्र भया-
महे० स्वस्तिदा० इति द्वाभ्याम् । कुरुष्व पाज इत्येतेनानुवाकेन
सिद्धार्थान्संपत्कीर्य वास्तुमध्येऽग्निमुखात्कृत्वा पकाज्जुहोति—वास्तोष्पते वास्तो-
ष्पत इति द्वाभ्याम् । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—वास्तोष्पते ध्रुवां स्थूणां०
इति षडभिरनुच्छन्दसम् । सावित्र्या सहस्रं जुहुयात् । स्विष्टकृत्प्रभृति
सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । ब्राह्मणान्नेन परिचिष्य पुण्याहं वाचापित्वैवं मयु-
ञ्जानो महान्तं पोषं पुष्यति बहवः पुत्रा भवन्ति न च बालाः प्रमीयन्ते न
गृहव्याधयो गृह्णन्ति न दक्षिणो घातयेयुर्न तस्करसर्पराक्षसपिशाचा बाधन्ते ।
यदि गावः मत्प्येरन् गवां मध्ये आहुतिसहस्रं जुहुयात् । गवां शान्तिरित्या-
चक्षते । द्विपदां चतुष्पदां चैतदेव व्याख्यातं वासो दक्षिणेति विज्ञायते ॥ २ ॥

अथातोऽश्वशान्तिं व्याख्यास्यामः । अथाग्निमुखात्कृत्वा पकाज्जुहोति तद-
भ्विनावश्वयुजोपयातामिति पुरोनुवाक्यामनूच्य यौ देवानां भिषजौ इति मा-

व्यया जुहोति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—अश्विन्याः स्वाहाऽश्वयुग्म्याः स्वाहा श्रोत्राय स्वाहा श्रुत्यै स्वाहेति । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । अथाग्नेणाग्निमन्वत्यवर्णेषु हुतशेषं निदधाति—यो अन्वत्यः समीगर्भ इति । स्थालीसंक्षालनमाज्यशेषमुदकशेषं च प्राच्यां समवनीयान्वत्यशाखया प्रोक्षन्निः प्रदक्षिणमश्वान्पर्येति—यो वा अश्वस्य मेध्यस्य लोमनी वेद इत्येतेनानुवाकेनेति विज्ञायते ॥ ३ ॥

अथातो गजशान्तिं व्याख्यास्यामः । शुरुपक्षेऽष्टम्यामेकादश्यां चतुर्दश्यां श्रोणायां वा ब्राह्मणानन्वेन परिविष्य पुण्याहं वाचयित्वा पुरस्तात्तिल-
तण्डुलाग्निरूप्य सावित्र्याऽप आनीय सावित्र्या पूर्णकुम्भौ नवेन वाससा वेष्टयित्वा फलेनापिधाय पश्चादुक्तं चरुं निधाय पश्चदूर्वास्तम्बे प्रतिष्ठापयति । आन्वत्यं मेक्षणमिधमावर्हिः करोति । अथाग्निमुस्मात्कृत्वा घृतेनाथ पक्वं गजसू-
क्तेन जुहुयाद्—गणानां त्वा० इति पुरोनुवाक्यामनूच्य स इज्जनेन इति याज्यया जुहोति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—नमस्ते रुद्र मन्यव इत्येतैः । पञ्चभिरष्टसहस्रं जुहुयात् । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । अग्नेणाग्निं दूर्वास्तम्बेषु हुतशेषं निदधाति—भूतेभ्यः स्वाहेति । अथ स्थालीपाकशेषं पश्चदूर्वास्तम्बं चाऽऽयुष्यसूक्तेन प्राशयित्वा प्रणीताजलेन प्रोक्षति—आपो हि ह्वा इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतस्राभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वा स्वस्थानं नागजान्तिं नयति हस्ती दीर्घायुर्भव-
तीति विज्ञायते ॥ ४ ॥

अथातो यमयज्ञं व्याख्यास्यामः—

यमयज्ञः स्वयं प्रोक्तः प्रवक्ष्ये विधिमुत्तमम् ।
मासि मासि तु कर्तव्यो ह्यन्तकाय बलिस्तथा ॥
मेधाकामोऽर्थकामो वा पुत्रकामस्तु वै द्विजः ।
याम्येऽहनि स नक्षत्रे सर्वान्कामान्समश्नुते ॥
संवत्सरस्य कार्तिक्यां बलिं कुर्वीत यत्नतः ।
अकुर्वन्नह्नि कार्तिक्यां नरके तु निमज्जति ॥
तस्मात्कुर्वीत कार्तिक्यां सर्वकामस्तु वै द्विजः ।
तिलप्रस्थस्य कर्तव्यं गुडमिश्रं तथा हविः ॥
एकेन न तु कर्तव्यः कर्तव्यो बहुभिः सह ।

हविरुद्वास्पाभिर्मृश्य हविरादाय ग्रामात्माचीमुदीचीं वा दिशमुपनिष्क्र-
 म्यनिर्णयदेशे मदीतीरे समे चाऽन्यस्मिन्नुचौ देशे दिक्षु सार्त्तिकं वेदिं करोति
 । मृन्मयीं सिकताभिर्वा । तिस्र उचरवेद्या दिशासक्तयो भवन्ति । दक्षिणेन
 करकूपं स्नात्वापुनरेवाभिं नतिग्राप्य दर्भैरुचरवेदिं च प्रच्छादयति । ग्रामत्रैस्त-
 दैव विष्टरं मिथाच प्रस्तरं निधाय प्रस्तरे च—आयातु देवः सुमनाभिरु-
 तिभिः, इति यममावाह्य यमे इव यत्तमाने यदैतं मवां भरन् ह इति च, इमं
 यमप्रस्तरमा हि सीद इति तिसृभिः प्रस्तरमभिमन्त्र्य पवित्रपाणिर्धर्मपाद्याच-
 मनीयस्नानीयं च प्रदाय वारुणीभिर्हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिरितिमार्ज-
 यित्वा सर्वसुरभिगन्धमाल्यं च प्रदाय ययोपलब्धं ददाति । कुष्णाः प्रतिसराः
 कुष्णमूर्धं वा । मध्यमेन पलाशपर्णेनाऽऽज्येनाभिमन्वारब्धे जुहुयात्—यमाय
 स्वाहा । अन्तरकाय स्वाहा । चर्माय स्वाहा । मनन्ताय स्वाहा । वैवस्वताय
 स्वाहा । मृत्यवे स्वाहा । विष्णवे स्वाहेति । व्याहृतिभिर्हुत्वा मागग्राप्य-
 र्कपर्णान्यौदुम्बरपर्णानि वा निधाय तेषु मध्यमस्यामुचरवेद्यां हविर्निवेदयते—
 अन्तरा सोमं सुसुत इति तिसृभिः । दक्षिणस्यामुचरवेद्यां चर्मां हविर्नि-
 वेदयते—यो ते श्वानो० इति । उत्तरस्यामुचरवेद्यां यमदूताभ्यां हविर्निवे-
 दयते—वरुणासा वसुतुषा बुधुम्बलौ० इति । सोऽस्य कौष्ठ्य इतितिसृभिर्व-
 मगाधाभिः प्रदक्षिणं परिगायते । दक्षिणेन करकूपं गत्वा प्राचीनावीतं कृत्वा
 सव्यं जान्वाप्य—इषमिषं स्वधा पितृभ्य इति त्रीनुदकाञ्जलीभिनयति ।
 आयम्य प्राणान्सप्तभिर्व्याहृतिभिः सप्त पदानि प्राञ्चो गच्छन्ति—त्रयोभिः
 स्वर्गं लोका इति सप्त लोका अवरुद्धा भवन्तीति विज्ञायते । दक्षिणाणो
 अकारिषामिति पुनः प्राणानाप्याख्यायैर्न मृत्येत्य—नमो नमस्करकूपेभ्यो
 नमोनमस्करकूपेभ्य इति करकूपमुपस्थाय—यस्मे कामाय० यमभिवादयन्ते ।
 यमो दाधार इति तिसृभिः—सर्वा ता यम आहिता इति नाके सुपर्णमिति
 प्रवाहयन्ते हविरुत्तरतः पञ्चभिर्व्याहृतिभिः स्वयमवभृथं गच्छति—उरु० हि
 राजा० इत्येतेनानुवाकेन । प्रवक्ताऽवभृथे कलिकल्लपमुक्त्वाऽरोगशरीरा
 भवन्ति इति विज्ञायते । यमेन दधं त्रित एनमिति चतसृभिरादित्यमुपतिष्ठते ।
 उदयं तमसस्परीति प्रतिसरमावध्नन्ति । सर्वसुरभिगन्धमाल्यं च गृहीत्वा
 हविषा सर्वप्रायश्चित्तं च हुत्वाऽप्सु निमज्ज्य(ज्ज)न्तस्तत्र हविःशेषान्भक्षयन्ते—
 भक्षोऽस्यमृतभक्षः । तस्मै ते हस्तुपीतस्यामृतवतः स्वगाकृतस्य मधुमत उप-
 हृतस्योपहृतो भक्षयामीषि । शेषं विनयति शुत्राय मिथाच त्रियवादिने पुत्रभा-

यायै पुत्रस्य भवति । यमो यष्टारमितः प्रयातमङ्के समाधाय पितेभ्य पुत्रम् ।
सुहृद्व गच्छेत न चास्य भिक्षं पन्थानमस्यैव सहैव गच्छेत् इति विज्ञाप्यते ॥५॥

सर्वपापहरं चैव सर्वव्याधिविनाशनम् ।
तृणगर्भं प्रवक्ष्यामि विद्धि चर्म्य सनातनम् ॥
संग्रामेषु च सर्वेषु ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।
पर्वणोरुभयोश्चैव जन्मानि श्रवणे तथा ॥
सरोगाभिभवे चैव व्यतीपाते तथैव च ।
गोमयेनोपलिप्ते तु शुचौ देशे समाश्रयेत् ॥
चतुर्णामपि वर्णानां सस्कारश्च तथा भवेत् ।
गृहीत्वा ब्राह्मणाञ्छुद्धौघतुरो वेदपारगान् ॥
आचार्यं च द्विजश्रेष्ठं सर्वशास्त्रविज्ञारदम् ।
मागादिषु प्रतिष्ठाप्य तान्निमान् दिक्षु मध्यतः ॥
प्रीहिभिः स्थाण्डिले शुद्धैश्चतुरश्रं तु कारयेत् ।
तन्मध्ये छेदयेत्पञ्चं स्वर्णपञ्चं ततः सिपेत् ॥
तस्योपरि समासीनं वस्त्रे वस्त्रेण संवृतम् ।
आशिषो वाचयित्वा तु गुरुविभैः समन्वितः ॥
प्रच्छाद्य तु तृणैः शुद्धैर्दूर्वाभिश्च विशेषतः ।
विष्णोर्नाम सहस्रं वा शैवं वाऽपि तथा जपेत् ॥
गायत्रीमथवा शैवं वैष्णवं वा जपेद्गुरुः ।
जपेषुः परितो विप्रास्तथा मन्त्राश्च वैष्णवान् ॥
ततस्तृणं समुत्थाप्य मधुपर्कं क्रमेण तु ।
प्रोक्षयेत्पावमानीभिर्घृतपात्रं निरीक्षयेत् ॥
गुरवे दक्षिणां दद्याद्वाक्षणेभ्यश्च शक्तितः ।
वस्त्रे च गुरवे दद्याद्विरुध्यं च विशेषतः ॥
घृतपात्रं च तस्यैव नमस्कुर्याच्च तं गुरुम् ।
दत्तवैव विधिना तेभ्यो दक्षिणां च विशेषतः ॥
विष्णुलोकमवाप्नोति शिवलोकमथापि वा ।
सर्वरोगविनिर्मुक्तः सर्वान्कामानवाप्नुयात् ॥
गोमूक्तेन तृणं दद्यात् गवामेव विशेषतः ।
यः शृणोति पठेद्वाऽपि स याति परमां गतिम् ॥
यो देवस्य मियो विद्वान् देवस्य पदमाप्नुयात् ॥ ६ ॥

अथातः पवित्राणां पवित्रायातिपवित्रायापराजिताय गुह्याय ब्रह्महृदया-
 योकारकल्पं व्याख्यास्यामः । यत्र ग्राम्याणां पशूनां शब्दं नोपशृणुयादपां
 समीपे ब्रह्मवृक्षेणैकस्थूणां कुटीं प्राङ्मुखं कारयेत् । कुशध्वजी कुशवेष्टी
 कुशचीरवासाः कुशोपवीतः कुशोपविष्टः कुशहस्तः कुशमेखलां धारयमाण-
 स्त्रिवर्णस्त्रायी कुशशायी शाकयावयकयोर्भैसाहार आदित्याभिमुखस्तितृर्त्तो-
 कारं पञ्चसहस्रं जपेत्ततोऽस्य मन्त्राः सर्वे सिध्यन्ति सर्वे वेदा अधीता भवन्ति
 सर्वेषु वेदेषु चीर्णव्रतो भवति सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति सर्ववेदो ज्ञातो भवति ।
 सर्वदैवज्ञातो भवति सर्वयज्ञक्रतुभिरिष्टवान् भवत्याचुक्षपः पृच्छति पुनाति
 मातापितृदोषैः पुरुषदोषैश्च निर्दोषः पूतो भवति चण्डालश्चपाकानां पुनाति ।
 श्वेतायाः सरूपवत्सायाः पयसि स्थालीपाकं श्रपयित्वाऽऽदित्याभिमुख ओंका-
 रसहस्रेणाभिमन्त्रितं कृत्वा स्वयं प्राश्नीयात् समानां पुरुषाणामलक्ष्मीं नुदति
 जातिस्मरत्वं लभते श्रियं देवीं भजते ब्रह्मचर्यमस्याविच्छिन्नं संततं भवति ।

प्रणवाद्यास्तथा वेदाः प्रणवे पर्यवास्थिताः ।

वाङ्मयं प्रणवं सर्वं तस्मात् प्रणवमभ्यसेत् ॥

प्रणवेन विहीनं यत् तन्मन्त्रं प्राणहीनकम् ।

सर्वमन्त्रेषु मन्त्राणां प्राणः प्रणव उच्यते ॥ ७ ॥

अथातो व्याहृतिकल्पं व्याख्यास्यामः । त्रिवर्णं स्त्रायादधः शय्यासनस्त्रि-
 रात्रमहोरात्रं बोधोप्य द्वादशसहस्रं व्याहृतीर्जपेत् । कुतपुरश्चरणोऽथ कर्मण्यार-
 भते । दधिमुधुघृताक्तानां पलाशसमिधमाहुतिसहस्रं जुहुयाद्ब्रह्मवर्चसकाम
 आज्येन तेजस्कामः पयसा पशुकामो दध्नेन्द्रियकाम ओदनेनाग्नायकामो
 व्रीहिभिर्यवैर्धान्यकामः कन्याकामो लाजैस्तिलै राक्षोघ्नं पापनाशनं च सद्य
 एव विनश्यति ज्वरो वानस्पत्यानां न्यग्रोधैः पुत्रकामः खादिरैरादित्यका-
 मोऽर्कसज्जिर्यकामः पलाशसमिद्धिः सर्वकामः । यावज्जुहोति तावदामो-
 तीति विज्ञायते ॥ ८ ॥

अथातो दुर्गाकल्पं व्याख्यास्यामः । यज्ञोपवीतं रक्तपद्मपुष्पं संभारानुप-
 कल्प्य मासि मासि कृत्तिकापूर्वाह्ने गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलं
 कृत्वा मोक्ष्य शौचेन सुव्रतास्तिष्ठन्भगवतीमावाहयेत्-जातवेदस इति श्रोमार्या
 रौद्रीमावाहयामीत्यावाह्यं तामपिवर्णामिति कूर्चं दत्त्वा अग्रे त्वं पारय इति
 यज्ञोपवीतं दत्त्वाऽथैनां स्नापयति-आपो हि ध्या मयो भुव इति तिसृभिर्हिर-
 ण्यवर्णा इति चतसृभिः पद्मानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वा

आर्याये रौद्रये महाकाल्यै महायोगिन्यै सुवर्णपुष्यै (ष्यै) देवसंकीर्त्यै महा-
यज्ञ्यै महावैष्णव्यै महापृथिव्यै मनोगम्यै शरुखधारिण्यै नम इत्येकादशना-
मधेयेर्गन्धपुष्पधूपदीपैरमुष्यै भगवत्पुष्यै नम इत्येतैरेवार्चयित्वा सावित्र्या
भगवत्यै दुर्गादेव्यै हविर्निवेदयामीति हविर्निवेद्य शेषमेकादशनामधेयेर्हुत्वा
पञ्च दुर्गा अपेक्ष्य स्वस्ति जपेत् । जातो यदग्ने० वषट्ते विष्णो० वास्तो-
ष्पते० एवावन्दस्व० आ नो निवृज्जिः० हिरण्यवर्णा० अभयं कुणोनु०
अम्बावतीः० त्वं वरुणः० बृहस्पते युवमिन्द्रश्च० स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवा०
इति जपित्वा शं च मे मयश्च मे इत्येतैरेकादशभिरनुवाकैश्च जपेत् । सावित्र्या
भगवत्यै दुर्गादेव्यै हविरुद्गासयामीत्युद्गास्य शेषं ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा संवत्स-
रमुपासीत । सर्वे कामाः सिध्यन्तीति विज्ञायते ॥ ९ ॥

अथात उपश्रुतिकल्पं व्याख्यास्यामः । आदित्यवारेऽङ्गारकवारे वा चतु-
र्ध्यामष्टम्यां चतुर्दश्यां भरण्यां कृत्तिकायां वा क्रियेत । पूर्वधुरकुतश्चुक्तिः
शुचिर्जम्बवारी भूत्वाऽथ मदीषेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य तस्य दक्षिणत
उपश्रुतिमावाहयेत्—ॐ भू रार्त्री देवीमावाहयामि । ॐ भुवःपुत्रभृतिं देवी-
मावाहयामि । ॐ सुवर्महारार्त्री देवीमावाहयामि ॐ भूर्भुवः सुवर्महाका-
लरार्त्री देवीमावाहयामीत्यावाह्याथैनां ज्ञापयति—आपो हि ह्य इति तिसृ-
भिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमान इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वा गन्धैः
कृष्णपुष्पैर्धूपैर्दपैरलंकृत्याऽऽज्यं सशस्कुत्य जुहोति रात्र्यै देव्यै स्वाहापेभृत्यै
देव्यै स्वाहा महारात्र्यै देव्यै स्वाहा महाकाल्यै देव्यै स्वाहा निशायै स्वाहा
सपायै स्वाहा कृष्णायै स्वाहाऽन्धकारिण्यै स्वाहा चतइन्द्र भयामहे० स्वस्तिदा
विश्वस्पतिः० इति द्वाभ्यां च जुहोति । अथ समस्तं परिषेकं कृत्वा रात्रिसूक्ते-
नोपतिष्ठते । व्याहृतिभी रार्त्री देवीमुद्गासयामीत्युद्गास्याथ ब्रजेच्छमज्ञानदेशे
देवागारे श्रोत्रियागारे कुलालकारुदेशे वा गच्छेत् । नवधनुर्मात्रात्कर्णौ बध्नाति ।
स्वस्ति न इन्द्र इत्येतामृचं जपित्वा विमुञ्चेद्वयक्तं तत्पतिशृणुतामलुरूपं पुण्यतां
सर्वकर्मणां चाऽऽरम्भ इति विज्ञायते ॥ १० ॥

अथातः श्रीकल्पं व्याख्यास्यामः । शुक्लपक्षस्य पञ्चम्यां पौर्णमास्यामपि
वा भ्रियं कदम्बमयीं बिल्वसारमयीं वा स्थण्डिले निधायाहोरात्रोपोषितः
शुचिः कुतशोचः सभे देवे गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलमुपलित्य
गन्धसुमनसः संप्रकीर्य हिरण्यमेन पात्रेणोदकं पूरयित्वा गन्धान्सुमनसस्तस्मिन्
हिरण्यवर्णा हरिणीम्, इति द्वाभ्याम् । ॐ भूः भ्रियमावाहयामि । ॐ भुवः भ्रिय-

वाहयामि । ॐ सुवः श्रियमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः श्रियमावाहयामीत्यावाह
 कर्दमेन इति द्वाभ्यां प्रसिद्धं प्रोक्ष्याश्वपूर्वामिति स्नापयित्वा गन्धद्वारामिति
 गन्धं ददाति । काः सोऽस्मितामिति पुष्पं ददाति । जपेत्तु मां, इति धूपं ददाति ।
 चन्द्रां हिरण्यमीम्, इति दीपं ददाति । चन्द्रां प्रभासाम्, इति नैवेद्यं ददाति ।
 अथ देव्या दक्षिणतोऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य महाद्रीहिभिस्तण्डुलैः पयसि
 अरुं श्रपयित्वा हविर्द्विधा कृत्वा मनसः कामं, इत्यभिप्रेत्य काममन्त्रं वाऽऽ-
 ष्यमिश्रं श्रीसूक्तेन पञ्चदशर्चेन हविर्जुहोति । तेन सूक्तेन श्रिये नमः पुष्ट्यै
 नमो धात्र्यै नमः सरस्वत्यै नम इति बलिमुपहरति । पञ्चपुष्पाणि यथालाभं
 गृहीत्वा प्रत्यङ्गं निमाह्वि । क्षुत्पिपासामित्यलक्ष्मीं निर्णुदति । एवमेवाहरह-
 र्मांसि मांसि वा महान्तं पोषं पुष्यति धन्यं यन्नस्यमारोग्यमायुष्यं पुत्र्यं पञ्चव्यं
 तस्य महत्स्वस्त्यनमिति विज्ञायते ॥ ११ ॥

अथातः सरस्वतीकल्पं व्याख्यास्यामः । शुक्लपक्षे त्रयोदश्यां चोत्तरयोः
 कल्पेन्योर्वा पुण्ये नक्षत्रेऽथ स्थण्डिलोल्लेखनप्रभृत्या मणीताभ्यां कृत्वाऽग्ने-
 णामि सरस्वतीमावाहयति—

आयातु वरदा देवी अक्षरं ब्रह्मसंमितम् ।

गायत्री छन्दसां मातेदं ब्रह्म जुषस्व नः ॥

सरस्वतीमावाहयामीत्यावाह स्थानानि कल्पयति—वाग्देव्यै कल्पयामि
 गीर्द्व्यै कल्पयामि सरस्वत्यै कल्पयामि ब्राह्म्यै कल्पयामीति । अथेनाः स्नाप-
 यति—अपो हि ह्या इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुव-
 र्जेन इत्येतानानुवाकेन मार्जयित्वाऽज्जिस्तर्पयित्वेतैरेव नामधेयैर्गन्धपुष्पधूपदीपैः—
 अमुष्यै नमोऽमुष्यै नम इति परिधानप्रभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा पक्वाजुहोति
 पायसं वा—चोदधित्री सूनृतानाम् पावीरवी कन्या इति द्वाभ्याम् । अथा-
 ज्याऽऽहुतीरुपजुहोति—प्र णो देवी० आ नो दिवः० ये ते सरस्व ऊर्मयः०
 उत नः प्रियाः प्रियासु० इमा जुह्वाना० यस्ते स्तनः शशयः० देवी वाचम-
 जनयन्त० यद्वाग्बदन्ति० इत्येतेन सूक्तेन । स्विष्टकृत्प्रभृतिसिद्धमाधेनुवरप्रदा-
 नात् । अथाग्नेणामि पलाशपर्णेषु हुतशेषं निवेदयित्वा वाहबलिं दत्त्वादे-
 त्यपरेणामि प्राह्मुखं कुमारमुपवेश्य विद्यारम्भं कुरुते । अनन्तरं देवी-
 मुद्रासयति—

उत्तमे शिखरे देवि भूम्यां पर्वतमूर्धनि ।

ब्राह्मणेभ्यो ह्यनुज्ञातं गच्छ देवि यथासुखम् ॥

इति पुनरागमनाय पुनर्दानाय । एवमेव मांसि मसि विद्याकाङ्क्षी सरस्वतीमाराधयेदिति विज्ञायते ॥ १९ ॥

अथातो विष्णुकल्पं व्याख्यास्यामः । आषाढकार्तिकफाल्गुनमासशुक्लपक्षेषु द्वादश्यां यद्वा श्रद्धा भवत्यहोरात्रमुपोषितः शोभूते प्राग्बोदग्वाऽरण्ये शुचिर्गृहे वा यत्र रोचते मनस्तत्र स्थण्डिलेऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्याऽऽमणीताभ्यः कृत्वा सिद्धे पाथसे—यत्ते पवित्रं पवित्रं ते वितर्तं इत्युदाहृत्योमिति विष्णुहन्धोशीरमयं भगवन्तं श्वेतपीतरक्तप्रतिसरेणाऽऽवेष्टयं स्थापयित्वाऽऽवाहयेत्—ॐ भूः पुरुषमावाहयामि । ॐ भुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुषमावाहयामीत्यावाह्यमसिद्धमासनस्तानपांथाचमनीयानि दद्यात् । सर्वसुरभिगन्धपुष्पधूपदीपमाल्यैरभ्यर्च्य यथोपपक्षं बर्हिष्यन्वत्थपर्णे प्रस्तरे वा गोभिर्जुष्टमिति धूपभाजने न्यस्यति । ततः षोडशाऽऽज्याहुतीर्जुहोति पुरुषसूक्तेन परो मात्रया इति तिसृभिः । पवमानमुपनिनीय चरोराज्यमिश्रं चतस्र आहुतीर्जुहोति—वासुदेवाय स्वाहा बलदेवाय स्वाहा विष्णवे स्वाहा ध्रियै स्वाहेति । स्विष्टकृतमवदायान्तःपरिधिं सादयित्वा दैवतमर्चयत्येतैरेष नामधेयैः—अमुष्मै नमोऽमुष्मै नम इति गन्धपुष्पधूपदीपैरग्नेन अमुष्मै स्वाहाऽमुष्मै स्वाहेति फलोदकेन—अमुं तर्पयाम्यमुं तर्पयामीति स्विष्टकृतमभूति सिद्धमा धेनुवरपदानात् । आभिर्विन्वाभिर्भुज इति जानुं निपात्य चतुःपदक्षिणं परिक्रमेत् । विश्वभुजे नमः सर्वभुजे नम आत्मने नमः परमात्मने नम इति । ध्रुवसूक्तं जपित्वा पुरुषमुद्रासयेत्—ॐ भूः पुरुषमुद्रासयामि । ॐ भुवः पुरुषमुद्रासयामि । ॐ सुवः पुरुषमुद्रासयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुषमुद्रासयामीत्युदाहृत्य यत्राऽऽपस्तत्रत्वोत्सृजेदवभृथम् । अ तत्ते अद्य किमिच्छे विष्णोः परिचक्ष्यं भूत्वं इति द्वाभ्यां प्रतिसरं विस्रंस्यति । इदं विष्णुर्विचक्रमे इत्येतया चक्रं प्राश्नाति । एवं घोषयेत्—यो वैष्णव इत्याह वैष्णवोऽस्मीति ये प्रतिस्र्यात्तस्मै शेषं दद्यादेतैरेव मन्त्रैः प्राश्नाति । प्राश्याप आचम्य—ॐ नमो भगवते वासुदेवायेति द्वादशाक्षरं जपित्वाऽन्धमेधफलमाप्नोति सकृदिष्ट्वा सनातनमिति ॥ १३ ॥

अथातो रविकल्पं व्याख्यास्यामः । चतुरश्रं मण्डलं वा गोमयेन गोचर्ममात्रं स्थण्डिलं कृत्वाऽष्टाक्षत्वारिंशत्कृत्वो रविवारे ताम्रपात्रे रक्तगन्धं रक्तपुष्पं वा-घृणिः सूर्य आदित्य इत्यावाह्य आ सत्येन इत्यर्घ्यं दद्यात् । इत्सः-

शुचिषत्, इति पाद्यम् । अग्निर्मूर्धा० इत्याचमनीयम् । आपो हि ह्य मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवाकेन मार्जयित्वाऽद्भिस्तर्पयति—वातारं तर्पयामि विधातारं तर्पयामि अर्यमणं तर्पयामि मित्रं तर्पयामि वरुणं तर्पयामि भगवन्तं तर्पयामि इ२सं तर्पयामि पूषाणं तर्पयामि पर्जन्यं तर्पयामि विवस्वन्तं तर्पयामि इन्द्रं तर्पयामि रविं तर्पयामीत्येतेरेव नामधेयैर्गन्धपुष्पधूपदीपैः—अमुष्यै नमोऽमुष्यै नम इति व्याहृतिभिः पुरुषमुदासयामीत्युद्गास्थाथापूषं दद्यादष्टाचत्वारिंशत् । एकवारमर्चयित्वा कुष्ठरोगी क्षयरोगी बन्धादिमुच्यते बद्धो रोगी रोगादिमुच्यत इति विज्ञायते ॥ १४ ॥

अथाहो ज्येष्ठाकल्पं व्याख्यास्यामः । तिलतैलमाज्यं पयो दधिसक्कुल्लोजान् करम्भान् कुण्णानि वासांस्तीति संभारानुपकल्पयते । मोक्षपदायामनूराधाय वा हविष्यं मुञ्जीत । अथ श्वोभूते ज्येष्ठामनुस्मरन्नुत्थाय देवागारे रहस्यमदेशे वा यत्र रोचते मनस्तत्र स्पष्टिलं कृत्वाऽथ देवयजनोल्लेखनमभृत्याप्रणीताभ्यः कृत्वाऽग्नेणामि ज्येष्ठादेवीमावाहयति—

यस्याः सिंहा रये युक्ता व्याघ्राश्चाप्यनुगामिनः ।

तामिमां पुण्डरीकाक्षीं ज्येष्ठामावाहयाम्यहम् ॥

इत्यावाह इल्लोकाकीर्तये नमः । परलोकाकीर्तये नमः । धियै नमः । ज्येष्ठायै नमः । सत्यायै नमः । कपिलपत्न्यै नमः । कपिलहृदयायै नमः । कुम्भ्यै नमः । कुम्भिन्यै नमः । मकुम्भ्यै नमः । ज्याथायै नमः । वरदायै नमः । हरितमुस्तायै नमः । विघ्नपार्षदे नमः । विघ्नपार्षदे नम इति तर्पयति । आपो हि ह्य इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमान इत्यनुवाकेन मार्जयित्वा तेरेव नामधेयैर्गन्धपुष्पधूपदीपैः—अमुष्यै नमोऽमुष्यै नम इति परिधानमभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा पक्वाञ्जुहोति—इन्द्रो ज्येष्ठामनु नमस्त्रमेति, इति पुरोनुवाकयामनूच्य पुरंदराय वृषभाय धृष्णवे इति याज्यया जुहोति । अयाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—इन्द्राय स्वाहा । ज्येष्ठाय स्वाहा । अग्रेष्ठाय स्वाहा । प्रजापतये स्वाहेति । नमः सुते निर्ऋत इति षडभिरनुच्छन्दसम् । अथ कुत्सेर्जुहोति—देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्वाहुभ्यां पुष्णो हस्ताभ्यां भूर्भुवः सुवरो ज्येष्ठायै हविर्निवेदयामीति निवेदयति । अथ दिक्षां बलिं हत्वा गन्धमाल्ये द्वे वाससी निवेद्य दत्त्वाऽर्घं च ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा—नमः सुते निर्ऋत इति षडभिरुपस्थाय स्विष्टकृत्पभृतिसिद्धमा वेनुवरमदानात् ।

यस्याः सिंहा रथे युक्ता व्याधाश्वाप्यनुयायिनः ।

तामिमां पुण्डरीकाक्षीं ज्येष्ठामुद्रासयाम्यहम् ॥

इत्युद्रास्य ज्येष्ठामन्त्रं सहस्रकृत्व आवर्तयेच्छतकृत्वोऽपरिमितकृत्वो वा दशावरम् । शक्रयावकभैक्षमूलफलाग्नी अघःश्वापी शोभूते तथैवाभ्यर्च्य षण्मासादूर्ध्वं समाचरन् । नित्यानाभाशास्यान्सर्वान्कामानवाप्नोतीत्याहाऽऽचार्यः ॥ १५ ॥

अथातो विनायककल्पं व्याख्यास्यामः । मासि मासि चतुर्थ्यां शुक्लपक्षस्य चतुर्थ्यां वाऽभ्युदयादौ सिद्धिकाम ऋद्धिकामः पशुकामो वा भगवतो विनायकस्य बलिं हरेत् । पूर्वेषुः कृतैकभक्तः शुचिरप आचम्याथ देवयज्ञनेष्टेस्तनमभृत्याऽभिमुखं कृत्वा दक्षिणामुखं दक्षिणतो ब्राह्मणमुपवेश्योपोत्थाय वैषतमावाहयति—

विघ्नविघ्नेश्वराऽऽगच्छ विघ्नेत्येव नमस्कृत ।

आधिघ्नाय भवान्सम्यक्सदाऽऽमाकं भव ममो ॥ इति ।

अथ दूर्वासतसुमनोभिः (मि) अमर्घ्यं ददाति—इमा आपः शिवाः शिव-तमाः शान्ताः शान्ततमाः पूताः पूततमाः पुण्याः पुण्यतमा मेध्या मेध्यतमा जुष्टा जुष्टतमा अमृता अमृतरसाः पाद्या अर्घ्या अर्हणीया अभिषेचनीया भाक्षमनीया मार्जनीयाश्च प्रतिगृह्णन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्विनायको विनायकाय नम इति । अथ तूष्णीं वा गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्योपतिष्ठते—भूपतये नमो भुवनपतये नमो भूतानां पतये नम इति । उपस्थाय तिस्रो विनायकाहुती-र्जुहोति । विनायकाय भूपतये नमो विनायकाय स्वाहा । विनायकाय भुवनपतये नमो विनायकाय स्वाहा । विनायकाय भूतानां पतये नमो विनायकाय स्वाहेति । शिवकृत्प्रभृति सिद्धिमा धेनुवरप्रदानात् । अपूपं करम्भमोदकं सक्तून्पायसमित्यथास्मा उपहरति—विघ्नाय स्वाहा । विनायकाय स्वाहा । वीराय स्वाहा । शूराय स्वाहा । उग्राय स्वाहा । भीमाय स्वाहा । हस्तिमुखाय स्वाहा । वरदाय स्वाहा । विघ्नपार्षदेभ्यः स्वाहा । विघ्नपार्षदीभ्यः स्वाहेति । अथ भूतेभ्यो बलिमुपहरेत्—ये भूताः मचरन्तीति । अथ पञ्चसूत्रं कङ्कणं हस्ते व्याहृतिभिर्वध्नाति—

विनायक महाबाहो विघ्नेश भवदाज्ञया ।

कामा मे साधिताः सर्वे इदं वध्नामि कङ्कणम् ॥ इति ।

साक्षिकं विनायकं प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणम्याभिवाद्यं विनायकं विसर्जयति ।

कृतं यदि मया प्राप्तं अद्य वा गणेश्वर ।

उच्छिष्टं सगणः साधो यदि भद्रं मसीदतोम् ॥ इति ।

तस्मिन्पाते द्वादशैधमसमिद्धेनोपरि मध्यमं चैव दक्षिणोर्ध्वं समिधं तथा दक्षिं मधु पक्वं आज्यं समिश्रय परिषेचनं विसर्जनमिति विज्ञायते ॥ १६ ॥

अथातो मृत्युंजयकल्पं व्याख्यास्यामः । जन्मनक्षत्रे पुण्ये नक्षत्रे त्रिजन्मनि वा ब्राह्मणानक्षत्रे परिविश्य पुण्याहं वाचयित्वाऽथ देवयजनोद्धेखनप्रभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा सावित्र्या पक्वं हुत्वा प्रादेशमात्रीस्तिस्रस्तिस्रो दूर्वा एका समिधमाहुत्याहुतसहस्रमष्टशतमष्टाविंशतिं वा दक्षिमधुघृतपयाथसी समुदायुत्याभ्यज्याऽऽदधाति—अपैतु मृत्युं० परं मृत्यो० मा नो महान्तं० मा नस्तोके० ये ते सहस्रं० इत्यष्टयष्टिशतकृत्व आचर्तयेत्तदानीमष्टसहस्रं संपद्यते । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—मृत्युर्नश्यत्वायुर्वर्धतां भूः स्वाहा । मृत्युर्नश्यत्वायुर्वर्धतां भुवः स्वाहा । मृत्युर्नश्यत्वायुर्वर्धतां सुवः स्वाहा । मृत्युर्नश्यत्वायुर्वर्धतां भूर्भुवः सुवः स्वाहेति । स्विष्टकृत्प्रभृति तिस्रमा धेनुवरप्रदानात् । अथाग्नेणाग्निं दूर्वास्तम्बेषु हुतश्रेष्ठं निदधाति—तच्छं योरावृणीमह इति । अथ दक्षिणां ददाति—धेनुमृषभमनह्वाहं कथं हिरण्यं वासो वेत्यपपुनर्मृत्युं जयतीति विज्ञायते ॥ १७ ॥

अथातोऽभिवृद्धिकल्पं व्याख्यास्यामः । ग्रामस्य देवतायतनस्य गृहस्य वा सारतमक्षेत्रेषु वा भूमिमिच्छिन् पूर्वपक्षे स्थिरराशौ स्थिरमुहूर्ते ब्रह्मस्थाने इन्द्रस्येशानस्य वा दिशि जानुदघ्नमवटं स्वात्वा गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलमुपलिप्य प्रोक्ष्य सैकतेनावकीर्य मध्ये पञ्चपत्रं लिखित्वा कुशाग्रेण पञ्चगव्येन—आपो हि मम योभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पञ्चमानिः सुवर्जनं इत्येतेनानुवाकेन व्याहृतिभिः प्रोक्ष्य सुमनसोऽवकीर्याऽऽशिषो वाचापित्वा पञ्चमध्ये सैकतेन स्थण्डिलं कृत्वाऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्य परिधानप्रभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा मध्ये मनसा पञ्चासनं ध्यात्वा श्रियमावाहयति—मन्ध्रमित्येतयर्चा गन्धादिभिरन्वाराध्य विल्वसमिद्धिः श्रीमूक्तेन हुत्वा पक्वाज्जुहोति—वास्तोष्पते वास्तोष्पत इति द्वाभ्याम् । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति ब्रह्म जज्ञानमिति षड्भिरनुच्छन्दसम् । स्विष्टकृत्प्रभृति तिस्रमा धेनुवरप्रदानात् । अथाग्नेणाग्निं पुष्करपर्णेषु हुतश्रेष्ठं निदधाति—यत्पर्यपश्यदिति । पुष्करपर्णं प्रक्षाल्य पञ्चगव्येन मथितेन पूरयित्वा गन्धादिभिः संपूज्य श्रीमूक्तेन स्वस्तेत्राणि प्रोक्षतीति ॥ १८ ॥

अथातः शिथिलीकल्पं व्याख्यास्यामः । गृहसीमान्तचतुरश्रदिग्विधानेना-
न्तश्चोत्तरविधिः । गृहमध्ये शिथिलीजायते सप्ताहाऽशुभकरं भवत्यत ऊर्ध्वं
प्रजानां व्याधिपीडनं करोति-यत इन्द्र भयामह इति पलाशसमिद्धिरष्टोत्तर-
शतं जुहुयाद्धविष्यमाज्यं च दोषमपहरति । इन्द्रादिग्भागे शिथिली जायते
सप्ताहात्सुहृदागमनं भवत्यत ऊर्ध्वं राजसोभं करोति-अथमुते समुतासि
कपोत इव गर्भधिम् । वचस्तच्छिष्य ओजसे स्वाहेत्यौदुम्बरसमिद्धिर्जुहुयात् ।
यमादिग्भागे शिथिली जायतेऽष्टाहादर्थलाभमवाप्नोति तत ऊर्ध्वं भार्यामरणं
करोति पुष्पसमिद्धिस्त्रयम्बकेन जुहोति । निर्ऋतिदिग्भागे शिथिली जायते
त्र्यहादृष्टिं करोति । तत ऊर्ध्वं भार्यानाशं करोत्यपामार्गसमिद्धिः-प्रजापते न
त्वदिति मन्त्रेण जुहोति । वरुणदिग्भागे शिथिली जायते गर्भलाभं करोत्यत
ऊर्ध्वं चोरभयं कुर्याद्दूर्वासमिद्धिः, गणानां त्वा० इति जुहोति । वायुदिग्भागे
शिथिली जायते कन्यादोषमुपजायते दूर्वासमिद्धिः-सप्त ते अग्ने० इति जुहो-
ति । सोमदिग्भागे शिथिली जायते शत्रुत्वादनं करोत्यत ऊर्ध्वं धान्यनाशं
करोति वटसमिद्धिरघोरमन्त्रेण जुहोति । ईशानदिग्भागे शिथिली जायते गृह-
पतेव्याधिपीडनं करोति-येषामीशे० इति शमीसमिद्धिर्जुहोति । द्वारप्रदेशे शिथि-
ली जायते गृहिणीनाशं करोति बिल्वसमिद्धिस्त्रयम्बकेन जुहोति । शयनप्र-
देशे शिथिली जायते गृहपतेर्मरणं करोति व्याहृतिभिर्यवैर्जुहोति । गोमहिष-
स्थाने शिथिली जायते प्रजानां चक्षुर्नाशं करोति सप्तव्याहृतिभिर्यवैर्जुहोति ।
जलभाण्डस्थाने शिथिली जायते दासवर्गनाशं करोति सप्तव्याहृतिभिर्यवै-
र्जुहोति । देवालये शिथिली जायते ग्रामेऽग्निभयं करोति बिल्वसमिद्धिस्त्रय-
म्बकमन्त्रेण जुहोति । सभास्थाने शिथिली जायते ग्रामस्य सकुदुम्बस्याधुषं
कुर्यादात्वाऽहार्षसूक्तेन दूर्वाभिर्जुहोति ।

देवालये सभास्थाने तदङ्गे गृह एव वा ।

उत्पन्ने रक्तवल्मीके कुर्यात्तस्य प्रतिक्रियाम् ॥

समिद्धिः सर्पिषा चैव हविषा तिलसर्पपैः ।

कुर्यान्व्याहृतिमन्त्रेण होममष्टशतं पृथक् ॥

धर्मस्थाने तु वल्मीके जाते मरणमादिशेत् ।

इन्द्रस्थाने श्रियं ब्रूयादाग्नेये च तथाऽश्रियम् ॥

याम्ये बन्धुविनाशः स्याद्वाप्तसे गृहिणीं हरेत् ।

नारुणे बन्धुलाभः स्याद्वायव्ये दूर आगतः ॥

सौम्ये सुखं तथा रौद्रे दूर्वाक्यं(भोग्यं)मरणं भवेत् । इति॥१९॥

अथातः सिंहगते सूर्ये गवादिप्रसवश्चान्तिं व्याख्यास्यामः—

माघे शुभे च महिषी आवणे बडवा दिवा ।
 सिंहे गावः प्रसूयन्ते स्वामिनो परणे ध्रुवम् ॥
 विधानं तत्र कर्तव्यं नरेण हितमिच्छता ।
 सौरैः सूक्तैः प्रकर्तव्यो होमः सूर्यस्य तुष्टये ॥
 मघानं तिलसर्पिंश्च पायसं शकरायुतम् ।
 सहस्रं हवनं मोक्तुं दानान्यष्टौ यथाविधि ॥
 सहस्रकिरणप्रीत्यै कर्तव्यानि च धीमता ।
 एवं कृते विधाने च विघ्नः कोऽपि न जायते ॥ इति ।

इदमेव माघे शुभे महिषीप्रसवे आवणे दिवा बडवाप्रसवे चोक्तशान्तिं कुर्या-
 दिति विज्ञायते ॥ २० ॥

अथात ईशानकल्पं व्याख्यास्यामः । अर्धमासेऽर्धमासेऽष्टम्यां ब्राह्मणा
 ब्रह्मचारिणः स्त्रियश्च पुत्रकामा आयुष्कामा आरोग्यकामा ब्रह्मवर्चसकामाः
 सौभाग्यकामाश्चोपवसन्ति । अथ प्रदोषे—रुद्रं विरूपाक्षं सपत्नीकं ससुतं सगणं
 सपरिक्त्वावाहयादि, इत्यावाह्यं स्वागतेनाभिनन्दयति । स्वागतं पुनरागतम् ।
 भज्यते महादेवाय विरूपाक्षाय सपत्नीकाय ससुताय सगणाय सपरिक्त्वाये-
 त्स्नेहदासनं क्लृप्तमन्त्राऽऽस्तां भगवान् महादेवो विरूपाक्षः सपत्नीकः ससुतः
 सगणः सपार्षत्क इति । अथ कूर्चं ददाति भगवतोऽयं कूर्चो दर्भमयस्त्रिवृद्-
 रितः सुवर्णमयस्तं जुषस्वेति प्रतिगृह्णातु भगवान् महादेवो विरूपाक्षाय सप-
 त्नीकाय ससुताय सगणाय सपार्षत्कायेति । अथान्नं स्नानानि कल्पयति—महा-
 कालाय नमः शंकराय नमो बभ्रुकर्णाय नमो नन्दिकेश्वराय नमो दण्डिमुण्डाय
 नमश्चाण्डिकेश्वराय नम इति । अथ देवयजनोल्लेखनप्रभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा
 पकाञ्जुहोति—आर्द्रया रुद्रः० हेती रुद्रस्य० इति द्वाभ्याम् । अथाऽऽज्याहु-
 तीरुपजुहोति—प्रवाय देवाय स्वाहेत्यादिभिश्चतुर्विंशतिभिर्हुत्वा—हव्यवाह-
 स्विष्टम्, इति स्विष्टकृतं हुत्वाऽथाग्नेनाभिर्मर्कपणेषु हुतशेषं निदधाति—यो
 रुद्रो अग्नौ इति । शिष्टैर्गन्धमात्यैरभ्यर्च्य रौद्रीभिर्ऋग्यजुःसामायर्वभिः स्तु-
 तिभिः स्तुन्वन्त्याषैः स्तोत्रैः । देवतां प्रवाहयति—प्रयातु भगवान्—

ईशानः सर्वलोकानां सर्वलोकनमस्कृतः ।

अनेन हविषा तृप्तः पुनरागमनं प्राप्ति ॥ इति ।

प्रत्यभिमुखेऽयनाय चेति । एवं विद्वानाचरति पुत्रवान्भवति सर्व-
पाप्मानं तरति तरति ब्रह्मइत्यामपुनर्भृत्यं जयतीति विज्ञायते ॥ २१ ॥

अथातो ग्रामस्योत्पातशान्तिं व्याख्यास्यामः । अग्निदाहे व्याघ्रादिभिर्भि-
भूते शृगालपीडिते ग्रामादन्तश्चाण्डालाध्यवासिते ग्रामस्य स्थूणावारोहणे मधुन
उपवेशने बल्मीकपुष्करोत्पन्ने देवगात्रस्वेदकम्पने ज्वराभिभूते बहुब्राह्मणमरणे
ग्राममध्ये श्मशाने वा दस्युभिश्चापि पीडिते रात्रौ तहागसेतुभङ्गे जले विवर्णे
वा स्वान्तःस्थेष्वशनिपाते चिरकालशून्यग्रामप्रवेशे वै तेष्वन्येषु चोत्पाते शान्तिं
कुर्यात् । शुभवारे शुभनक्षत्रे शुभलग्ने विष्णोः स्नापनार्थं महादेवाभिषेकार्थं द्वौ
द्वौ ब्राह्मणौ कल्पयित्वा नवग्रहशान्त्यर्थं चतुरो ब्राह्मणास्तथैव संख्यया
ग्रामशान्तिहोमार्थं कल्पयित्वाऽथ ग्रामशान्तिहोमे ग्रामस्योत्तरपूर्वदेशे देवागारे
चतुष्पथे वा शुचौ समे देशे गोमयेन गोचर्ममात्रं चतुरश्रं स्थण्डिलमुपालिप्य
तिलसर्षपलाजैर्गन्धपुष्पाक्षतैरवकीर्य स्थण्डिलं कल्पयित्वा विधिना कुम्भस्थापनं
कृत्वाऽग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्याऽऽमणीताभ्यः कृत्वोपोत्थायाग्नेणार्घिं देवता-
श्चाऽऽवाहयति व्याहृतिभिः—यज्ञपुरुषमावाहयामि । देवस्य दक्षिणतो ब्रह्मा-
णमावाहयामि । उत्तरतस्त्र्यम्बकमावाहयामि । देवस्याग्ने—वास्तुपुरुषमावा-
हयामि । इन्द्रादिदेवताश्चाऽऽवाहयामि । इत्यावाह्यं पुरुषसूक्तेन विष्णुमभ्यर्च्य
ब्रह्मसूक्तेन चतुर्ध्रुवं रुद्रसूक्तेन त्र्यम्बकं चाभ्यर्च्यान्येषां देवानामावाहनक्रमेण
स्वैः स्वैर्धन्वैरभ्यर्च्यपरेणार्घिं प्रादुमुस उपविश्याग्निमुखात्कृत्वा पञ्चाज्जुहोति-
वास्तोष्पते प्रतिजानीष्यमान्० इति पुरोनुवाक्यामनूच्य वास्तोष्पते श्रम्यंयां
संस्तदाते इति याज्यया जुहोति । तेनैव मन्त्रेण शमीमयीं समिधमष्टोत्तरसहस्रं
जुहुयात् । वास्तोष्पते प्रतरणो न एधि० इत्यष्टोत्तरसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् ।
अमीषहा वास्तोष्पते इत्यष्टोत्तरसहस्रमाज्याहुतीर्जुहुयात् । शृगारेष्टिवत्—
अश्वोमुच इत्यभिज्ञैः प्रत्यृचमाज्याहुतीर्हुत्वा या वामिन्द्रा वरुणा इति द्वाद-
शाऽऽहुतीर्हुत्वा पशमानः सुवर्जन इत्यनुवाकेन प्रत्यृचमाज्याहुतीर्हुत्वा पुरुष-
सूक्तेन ब्रह्मसूक्तेन रुद्रसूक्तेन च प्रत्यृचं हुत्वा यत इन्द्र मयामहे० स्वस्तिदा
विश्वस्पातिरिति द्वाभ्याम् । अग्निरायुष्मान्० इति पञ्चभिः । अग्ने नय सुपया०
इति षडभिः । योऽस्य कौष्ठ्य० इति । एष ते निर्ऋते भाग इति । इमं मे
वरुण० तत्त्वां यामि० इति द्वाभ्याम् । समुद्राय त्वा वाताय स्वाहेति त्रयो-
दशाऽऽहुतीः । आप्यायस्व० सं ते पयायसि० इति द्वाभ्याम् । ईशानः सर्व-
विद्यानाम्० त्र्यम्बकं यजामह इति प्रत्येकमाज्याहुतीर्हुत्वा, आ सत्येन०

इत्यादि केतुं कृष्वन्० इत्यन्तं नवग्रहमन्त्रेणाऽऽज्याहुतीर्हुत्वा स्विष्टकृतमभृति
सिद्धम् वेनुवरमदानात् । अयाग्रेणाग्निं शमीपत्रेषु हुतशेषं निदधाति—यो रुद्रो
अग्नौ० इति । अथ देवताभ्यो हविर्निवेदयेत् । अथोपसिष्टते—हेतयो नाम स्य०
इति यथाक्रमं दिश उपस्थाय पुण्याहं वाचयित्वादकुम्भमन्वारभ्य यज्ञशान्तिं
च जपित्वा हुतशेषमाज्यशेषं च पूर्णकुम्भे निक्षिप्योदुम्बरञ्चास्त्रया शमीशस्त्रया
दर्भमुष्टिना वा शिष्यं शिवं शं नो देवीरभिष्टय इति च शाकुनेन सूक्तेन ग्रामं
त्रिः प्रदक्षिणं परिचिच्य ब्राह्मणेभ्यो भूरिदक्षिणां दत्त्वैवं सप्ताहं द्वादशाहं वा
कुर्यात्समस्तोत्पातशान्तिरिति विज्ञायते ॥ २२ ॥

अथाशान्तिपाते भूमिं मानुदध्नीमृदृत्पात्रिः मोक्ष्य पुत्रावकां च सःश्रयाप्य
ब्राह्मणमन्त्रेण परिचिच्य पुण्याहं वाचयित्वा खननात्पश्चात्स्पर्शिलं कृत्वा
परिभ्राज्यमभृत्याग्निमुखपर्यन्तं कृत्वा शं न इन्द्राग्नी इति त्रिभिर्मन्त्रैराज्यमहुती-
र्हुत्वा समस्तया सहसा जायमान इति सूक्तेन चरुणा जुहोति । स्वस्ति नो
विभीताय, इति प्रतिपद्य—स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु इति स्वस्त्याग्रेण जपित्वा
ब्राह्मणान्संपूज्याऽऽशिषो वाचयित्वाऽऽचार्याय दक्षिणां ददाति । चरुं विधा-
यन्तं ब्राह्मणं भोजयेत् । दग्धभूमिसमं ब्राह्मणाय दद्यात् । जीवन्नागन्धमिया-
दिति स्वर्णं ददातीति विज्ञायते ॥ २३ ॥

अथातो वनस्पतिशान्तिं व्याख्यास्यामः । क्रमुकपनसन्मार्किल्लक्रद्वली-
ष्वन्यस्मिन्पक्षे ब्राह्मणैर्वेन्धुभिः सहाऽऽगत्य यजमानः क्रमुकादिबृहन्नभ्ये देवयज्ञ-
नोष्ट्रेखनमभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वाऽग्नेर्दक्षिणतो ग्रीहीनवकीर्य—मेघां म इन्द्र इति
ग्रीदेवीं सरस्वतीमावाह्य प्रागाद्यष्टदिवपालानावाह्य चतुरः प्रतिदिशं क्रमुकादि-
बृहन्नानर्चयित्वा चतस्र ओषधीस्तेषां पार्श्वे निधाय—उच्छ्रयस्व धनस्पत इति मो-
मर्थं क्रमुकमूले निधाय लाजैः पुष्पैरक्षतैः संपकीर्य पूर्णपात्रं निधाय—क्षेत्रस्त्रयते
इति क्षेत्रमभ्यर्च्य—या जाता ओषधयः० या ते धामानि० या ओषधयः
स्योमराग्नीः शतं वो अम्ब० अश्रवः हि भूरिदावत्तरा वामिति । वनस्पतिभ्यः
स्त्राहेत्येतेनानुवाकेन हविराज्यचरून्हुत्वा जयादि प्रतिपद्यते । परिषेचनान्तं
कृत्वा ब्राह्मणान्भोजयित्वा दक्षिणां दत्त्वा स्वस्तिसूक्तेनाध्वर्युराशिषो वाचयि-
त्वाऽऽचार्याय दक्षिणां ददाति ॥ २४ ॥

अथात उग्ररथशान्तिविधिं व्याख्यास्यामः । ब्राह्मणराजन्यवैश्यानां जन्म-
दिज्ञादारभ्य षष्ठिमसंवत्सरे जन्ममासे जन्मनक्षत्रे गोमयेन गोचर्मपात्रं चतुरश्रं
स्थण्डिलं कृत्वा तस्याऽऽग्नेयदिग्भागे निष्कद्वयेन मृत्युप्रातिमां धान्यानामुपरि

यथाविधि कलशस्थापनं कृत्वा कलशस्योपरि प्रतिमां पूजयेत् । अपैतु
मृत्युः० परं मृत्योः० मा नो महान्तं० मा नस्तोके० ज्यम्बकं० इत्याद्यष्टोत्तरशत-
वारं जपित्वाऽथ देवयजनोद्धेखनप्रभृत्यग्निमुखान्तं कृत्वा पकाञ्जुहोति । द्विर-
वदाय (नम) मा नो महान्तं, इति पुरोनुवाक्यामनूच्य मा नस्तोक इति या-
ज्यया जुहोति । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—घृतसूक्तेन प्रत्यृचम् । स्विष्टकृत्प्र-
भृति सिद्धमा घेनुवरप्रदानात् । अथाग्नेणामिं दूर्वास्तम्बेषु हुतशेषं निदधाति ।
अपरेणामिं शङ्खमुख उपविश्य मृत्युसूक्तायुष्यसूक्तपुराणमन्त्रैः कलशोदके-
नाऽऽत्मानमभिविच्ययाऽऽचार्यं संपूज्य ऋत्विग्भ्यो यथाशक्ति दक्षिणां दत्त्वा
ब्राह्मणान्भोजयेदिति विज्ञायते ॥ २५ ॥

अथ (अ)विषाक्षकन्यारजस्वलाप्रायश्चित्त(शान्ति)विधिं व्याख्यास्यामः—

विषाहं वितते यज्ञे होमकाल उपास्थिते ।
कन्यामृतमतीं दृष्ट्वा कथं कुर्वन्ति याज्ञिकाः ॥
यजुःपवित्रैः सावित्र्या मोक्षयेत्पूतवारिभिः ।
हिरण्यं चा(प्येत्य)नुवाकेन पषमानः सुवादिना ॥
स्नापयित्वाऽथ विद्वद्भिरन्यवस्त्राद्यलंकृताम् ।
पूर्णाहुत्यथ मिन्दाभ्यां महाव्याहुतिभिः सह ॥
हुत्वा तन्तुमतीं चैव व्याहुतिभिस्तथैव च ।
अनाज्ञातं च विद्वद्भिः शेषं कार्यं समाचरेत् ॥
प्रधानहोमे त्रिर्होते मलवद्वाससी भवेत् ।
ज्यहे च पर्यवेतेऽथ शेषं कार्यं समारभेत् ॥
छाजमाल्यं सुवं चैव प्रणीताऽश्मानमेव च ।
सर्वमभ्यन्तरं कृत्वा ब्रह्मैवैको बहिर्भवेत् ॥
दक्षिणां दिशमाश्रित्य यमो मृत्युश्च तिष्ठति ।
दंपत्यो रक्षणार्थाय ब्रह्मैवैको बहिर्भवेत् ॥
अङ्गुल्यग्रेन होतव्यं न कृत्वाऽञ्जलिभेदनम् ।
अञ्जलेर्बामभागेन लज्जहोम इति स्मृतः ॥
आद्यं प्रदक्षिणं कुर्याद्ब्रह्मणा सह मानवः ।
प्रदक्षिणत्रयं पश्चाद्विना तमिति केचन ।
नामादिनान्दीकरणमाशिषं द्विजभोजनम् ॥
रक्षावन्धनमन्त्रादि चौलाद्यङ्कुरमेव च ।
गर्भेषजोत्सवात्पूर्वमयुगे शङ्कुरार्पणम् ॥

प्रदोषे वाऽथ सायाह्ने गुणाधिक्येऽह्नि वेप्यते ।
 आधानगर्भसंस्कारजातकर्माणि नाम च ॥
 हित्वाऽन्यत्र विधातव्यं मङ्गुलाङ्कुरवापनम् ।
 पुंसि नामाश्रयौलोपस्नानपाणिश्रेष्ठेषु च ॥
 अग्न्याधाने च सोमे च दशस्वभ्युदयं स्मृतम् ।
 आधाने सोमयागे च दंपत्योरुभयोरपि ॥
 सीमन्ते पुंसवे गर्भे स्त्रिया एव तु कौतुकम् ॥ इति ॥ २६ ॥

अथातोऽनादृष्टिर्नास्ति व्याख्यास्यामः । चतुरो ब्राह्मणान्वेदपारगान् भोज-
 यित्वाऽऽशिषो वाचयित्वा विधिना कुम्भं संस्थाप्य सुवर्णकृतौ वरुणमतिर्भौ
 पूजयित्वादोदके स्थित्वा वरुणं ध्यात्वा तत्सवितुरिति पच्छेऽर्धर्चशोऽनवानं
 वेदादीञ्जपति । इमं मे वरुणोति पञ्चर्चमुदुत्तममिति षडर्चमाप उन्दन्तु इत्यनुवाक-
 मुदायुधेत्युचं महा० इन्द्र० इत्युचं वाचा मेन्द्रियेणाऽऽविशेति पञ्च यो वै सप्त-
 दशमित्यनुवाकमिन्द्रं च इत्यनुवाकं कारीरी चाऽऽपो हि ह्या इति तिसृभिर्हि-
 रण्यवर्णा इति चतसृभिः पञ्चमानः सुवर्जनास्त्रिणाषिकेतं भर्द्रं कर्णेभिरित्यार-
 ण्यकं प्रश्नं कृष्माण्डाननुवाकान् सुवर्णवर्धमित्यनुवाकं सहस्रशीर्षा अद्भ्यः
 संभूत इत्यनुवाकौ । आदित्यो वै पृथिवी समित्, इत्यनुवाकान् जपित्वा
 जलाद्गर्हित्वा प्रत्यङ्मुखो भूत्वा पीवोष्मामित्यनुवाकमेकादशवारं जपित्वा
 च शुक्रवस्त्राणि धारयेत्ततो देवयजनोल्लेखनप्रभृत्याग्निमुखात्कृत्वा क्षीराज्य-
 वैतससमिधरुभिः कारीरीदेवताश्च हुत्वाऽथोपहोमं जुहुयात्—पुरोधातो वर्ष-
 भिति । अथ रिवहृकृत्प्रभृति सिद्धमा धेनुवरप्रदानात् । ततः सद्यो दृष्टिर्भ-
 वतीति विज्ञायते ॥ २७ ॥

अथातोऽनश्रत्पारायणविधिं व्याख्यास्यामः । शुचिवासाः स्यान्नीरवासा
 वा हविष्यमशमिच्छेदपः फलानि वा । ग्रामात्पार्श्वी बोदीर्षी वा दिशमुप-
 निष्कम्य गोमयेन गोचर्ममाश्रं चतुरश्रं स्थण्डिलमुपलिप्य मोक्ष्य लक्षणमुल्लि-
 ख्याद्भिरभ्युक्ष्याग्निमुपसमाधाय संपरिस्तीर्यैताभ्यो देवताभ्यो जुहोति—अग्नये
 स्वाहा प्रजापतये स्वाहा सोमाय स्वाहा विश्वेभ्यो देवेभ्यः (स्वाहा) स्वयं-
 भुवर्भ्यो यजुर्भ्यः सामभ्योऽथर्वभ्यः श्रद्धायै प्रज्ञायै मेधायै श्रियै हियै सवि-
 त्रे सावित्र्यै सदसस्पतयेऽनुमतये च हुत्वा वेदादिमारभेत संततमधीयीत
 नान्तरा व्याहरेन्न चान्तरा विरमेत् । अथान्तरा व्याहरेदथान्तरा विरमेच्छीन्प्रा-
 णानायम्य वृत्तान्तादेवाऽऽरभेत । अप्रतिभायां यावता कालेन न वेद तावन्तं

कालं तदधीयीत स यज्जानीयात् । ऋक्तो यजुष्टः सप्तमः इति । यद्वाह्यं तच्छान्दसं तद्वैवतमधीयीत । द्वादश वेदसंहिता अधीयीत यदनेनानध्यायेऽधीयीत यद्गुरुषः कोपिता यान्यकार्याणि कृतानि भवन्ति ताभिः पुनीते शुद्धमस्य पूतं ब्रह्म भवति । अत ऊर्ध्वं संचयः । अपरा द्वादश वेदसंहिता अधीत्य ताभिरुशनसो लोकमवामोति । अपरा द्वादश वेदसंहिता अधीत्य ताभिर्बृहस्पतेर्लोकमवामोति । अपरा द्वादश वेदसंहिता अधीत्य ताभिः प्रजापतेर्लोकमवामोति । अनशंस्तत्संहिता सहस्रमधीयीत ब्रह्मभूतो विरजो ब्रह्म भवति । संवत्सरं भैक्षं प्रयुज्जानो दिव्यं चक्षुर्लभते । षण्मासान्यावकभक्षश्चतुरो मासानुदकसक्तुभक्षो द्वौ मासौ फलभक्षो द्वादशरात्रं वाऽमाश्रान् क्षिप्रमन्तर्धीयते ज्ञातीन्पुनाति सप्तावरान्सप्तपूर्वनात्मानं पञ्चदशं पशुं च पुनाति । तामेतां देवनिःश्रयणीत्याचक्षते । एतया वै देवा देवत्वमगच्छन् ऋषय ऋषित्वम् । तस्य ह वा एतस्य यज्ञस्य त्रिविध एवाहः मातःसवने माध्यंदिने सवने ब्राह्मे वाऽपररात्रे । तं वा एतं प्रजापतिः सप्तर्षिभ्यः शोषाच सप्तर्षयो महाजज्ञवे महाजहुर्ब्राह्मणेभ्यो ब्राह्मणेभ्यः ॥ २८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यशेषसूत्रे प्रथमप्रश्ने षष्ठः पटलः ।

अथ सप्तमः पटलः

अथातो तदामादिजलाशयोत्सर्गविधानं व्याख्यास्यामः—

देवखाते तदामे च पुष्करिण्यां सरोवरे ।

वाप्यां कूपे विशेषेण कुर्यादौघापनं विधिम् ॥

तरन्ति मनुजाः सम्यक्पतिता भवसागरे ।

प्रयान्ति तव सायुज्यं तन्ममाऽऽचक्ष्व गतेम ॥

संसारगह्वरे घोरे पतिता ये शरीरिणः ।

तेषामुद्धरणार्थाय विधानं चिन्तितं मया ॥

तदामो वा सरो वाऽपि देवखार्तं तथाऽपि वा ।

दीर्घिका वापिका कूपस्तथा पुष्करिणी शुभा ॥

कृत्वा तु कृत्रिमा कार्या सर्वपापापनुत्तये ।

अथ जलाशयानां लक्षणानि—

कुल्यामाबद्ध्य पाषाणैर्निम्नां तु निखनेन्महीम् ।

तत्र यज्जलमातिष्ठेत्स तडागः प्रकीर्तितः ॥
 जलान्तः शोधयेद्भूमिं तत्र कुर्यात्प्रणालिकाम् ।
 आरोपयेच्च नलिनीः सर्वजात्याः प्रयत्नतः ॥
 तन्मध्ये रोपयेत्स्तम्भं काष्ठजं वा शिलामयम् ।
 सरस्यारोपयेद्दृक्षान्वाटिकास्तत्र कारयेत् ॥
 मूर्तिष्ठां देवतानां तु सरस्यन्ते नियोजयेत् ।
 सरस्तत्कृत्रिमं विद्याल्लोकानन्त्याय कल्पते ॥
 लक्षणं देवखातस्य गिरौ यत्परिवर्तते ।
 सहजं कृत्रिमं वाऽपि स्तम्भैस्तु बहुभिर्द्वैतम् ॥
 गिरौ वा पथि वा कार्यं शीतलैर्निर्झरैर्युतम् ।
 गम्भीरान्तं सूक्ष्ममुखं सोपानपङ्क्तिशोभितम् ॥
 तद्देवखातमुद्दिष्टं मुनिभिस्तत्स्वदर्शिभिः ।
 दीर्घाभिर्दीर्घिका ज्ञेया दिग्बक्त्रा निम्नभूतला ॥
 शोभिता जलपर्यन्तं दृढपाषाणशोभिता ।
 सा दीर्घिका विजानीयाल्लोकानन्त्यमदा नृणाम् ॥
 वापिका चतुरास्या स्यादघटिताश्मसमावृता ।
 मधुहन्तुः समायुक्ता चतुर्भिः शक्तिमूर्तिभिः ॥
 वराहं कारयेत्तत्र शेषं कूर्मसमाश्रयम् ।
 भृगोर्लं कोलदेहस्थं समग्रं कारयेत्सुधीः ॥
 अन्यैस्तु देवलिङ्गैश्च बहुभिः परिशोभिता ।
 पुरे वा पथि वा कार्या तथा देवस्य संनिधौ ॥
 वाटिकायां नृपोद्याने सा कार्या मुक्तिमीप्सुभिः ।
 चतुरास्या द्विवक्त्रा वा त्रिवक्त्रा वा प्रकल्पिता ॥
 सा वापिका समुद्दिष्टा लोकानन्त्यमदा नृणाम् ।
 कूपस्तु मन्दिरे प्रोक्तो वृद्धः सोपानपङ्क्तिभिः ॥
 कपाटेन युतो वक्त्रे कूपः स परिकीर्तितः ।
 एकवक्त्रा पुष्करिणी सुलभा सर्वदेहिनाम् ॥
 जलार्थिनां पशूनां च सुगमा या पदक्रमे ।
 शिल्पविद्भिः समुद्दिष्टा श्रेष्ठा पुष्करिणी फले ॥
 पिबेत्पानीयमेका गौस्तृषार्तोऽन्योऽपि कश्चन ।
 कर्तुः स्वर्गफलायाऽऽशु कल्पते किं ततोऽधिकः ॥

कुल्यामानीय निम्ने तु तत्रोद्यानं प्रकल्पयेत् ।
 सालतालतमालादिपादपैरुपशोभितम् ॥
 इक्षुन्संत्रापयेत्तत्र कन्दलीकन्दसंचयम् ।
 आर्द्रकं च हरिद्रां वा शालीन्सर्वतुसंभवान् ॥
 एतद्विधानं कुल्यायाः कर्तुः कामविवर्धनम् ।
 सहस्रं मानसादिनां सरसां तु षतुष्टयम् ॥
 कर्ता तेषां भृङ्गानीशो न तत्रोद्यापनाविधिः ।
 विरजाख्यं सरस्तद्वह्निधारं सर उत्तमम् ॥
 कूपेषु वृषभः श्रेष्ठो न तत्रोद्यापनाविधिः ।
 घापीकूपतडागानां कुर्यादुद्यापनं शुभः ॥
 आदौ निरीक्ष्य तत्कालं ज्योतिःशास्त्रोदितं शुभम् ॥
 जलाश्रयात्प्रथमतो मण्डपं कारयेद्बुधः ।
 संशोध्य भूतलं रम्यं स्थण्डिलं तत्र कारयेत् ॥
 वानीरसमिधश्चात्र सहस्रं जुहुयाद्बुधः ।
 वरुणो देवता चात्र विदध्यात्कनकस्य तम् ॥
 स्थण्डिलात्पूर्वतः पूज्यः पीठे वानीरसंभवे ।
 वस्त्रयुग्मे समासीनो मकरोपरि संस्थितः ॥
 पाशं खड्गं धरन्नेष्टं तोमरं चोर्ध्वदक्षिणात् ।
 हस्तकर्म विजानीयात्पाशादीनां चतुष्टये ॥
 यच्चिद्धि ते तु मन्त्रेण वारुणं हवनं मतम् ।
 प्रधानं पायसं प्रोक्तं प्रायश्चित्तं तु सर्पिषा ॥
 होमान्ते विधिवत्कुर्यात्प्रतिपूजां च पाशिनः ।
 आचार्याय ततो दद्यान्महिषीं च पयस्विनीम् ॥
 ब्रह्मणे वस्त्रयुग्मं च ऋत्विग्भ्यो भूरिदक्षिणाः ।
 मूर्तिमाचार्यवर्याय दद्याद्वस्त्रसमावृताम् ॥
 अभिषेकं ततः कुर्याद्वाप्याः कर्तुः समाहितः ।
 मूर्तीनां च कलान्यासं कुर्यादेवस्य वज्रिणः ॥
 वराहस्य सन्नेषस्य सकूर्मस्यापि तत्त्ववित् ।
 तथैव देवस्वातादिजलाशयविधानकम् ॥
 कुर्यात्फलस्य संप्राप्त्यै स्वर्गस्य तु न संशयः ।
 ब्राह्मणान्भोजयेद्दूषश्चात्समानैः परितोषयेत् ॥

एवं कृत्वा तु वाप्यादिजलस्योद्यापनं सुधीः ।
 माम्बुयादिन्द्रलोकस्य शाश्वतीं च समीपताम् ॥
 यज्ञैः किं बहुभिर्ब्रह्मंस्तपोभिर्वा व्रतैस्तथा ।
 एकगोतृसिकृत्तायं यदि भूमौ विधीयते ॥
 यथा गङ्गाजलं श्रेष्ठं तडागाम्बु तथाविधम् ।
 सुद्रतोयाश्रये राजन्विद्यते परतोयता ॥
 पश्चात् पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात्परवारिषु ॥ इति ॥ १ ॥

अथातोऽश्वत्थसंस्कारं व्याख्यास्यामः । ऋतुर्य (तौ या) थाकामी
 स्यात् । पुण्ये नक्षत्रे ब्राह्मणान्भोजयित्वाऽऽशिषो वाचयित्वा प्रदक्षिणमश्वत्थं
 परिसमूहति—अश्वत्थे वो निषदनमिति । तमभ्यर्च्य यज्ञोपवीतं प्रतिमुञ्चति ।
 अथ देवयजनोष्ठेखनप्रभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा याज्ञिकी समिधमाज्येनाकृत्वा तूष्णी-
 मभ्याधापयति । यथालाभं तूष्णीं वासः परिधापयति । तूष्णीं मेखलां परि-
 न्ययति । मन्त्रवद्ग्रन्थिं करोति । तूष्णीमजिनं प्रतिमुञ्चति । तूष्णीं दण्डं
 प्रयच्छति । याज्ञिकस्य वृक्षस्य नाम प्रयच्छति । अथाश्वत्थमुपनयेत्—देवस्य
 त्वेति नामग्रहणवर्जम् । आचार्य एव पकाज्जुहोति—तत्सवितुर्वरेण्यामिति ।
 अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—क्षेत्रियै त्वा० इति । इदंभिर्याहुतिभिश्च । सिवष्ट-
 कृत्तमिति सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् ।

अथाग्नेणार्घिं पलाशपर्णेषु हुतशेषं निदधाति । तत्पुरस्ताद्व्याख्यातम् । अथ
 पकादुपादायाथैनं निवेदयति । तूष्णीं सर्वान्मन्त्रानाचार्य एव जपेदिति विज्ञा-
 यते । निम्बेन सह सद्यो विवाहवर्दकविवाहवद्वा सर्वं समन्त्रकमिति
 विज्ञायते ॥ २ ॥

अथातो वृक्षारोपणविधिं व्याख्यास्यामः—

अश्वत्थमेकं पित्रुमन्दमेकं न्यग्रोधमेकं दश तिन्तिडीश्च ।
 कपित्थविल्वामलकीत्रयं च पञ्चाम्रवापी नरकं न पश्येत् ।
 वृक्षशुल्मलतानां च बद्धिधोत्पत्तिरिष्यते ।
 अग्रैर्मूलैश्च शाखाभिः फलैर्वीजैश्च कन्दकैः ॥
 अष्टादशप्रकारैश्च भारसंख्या निगद्यते ।
 तेष्वष्टादशभारेषु कुञ्जराशन उत्तमः ॥
 तथैव वटवृक्षः स्यात्पित्रुमन्दोऽपि तादृशः ।
 शुक्रपक्षे मधी मासे यस्य शुक्रदलोद्भवः ॥

दृश्यते स द्विजातिः स्याद्वपुर्वै मुक्तिकारकः ।
 मधावेवासिते पक्षे दृश्यन्ते रक्तपल्लवाः ॥
 नवीना बोधिवृक्षस्य वपुः स्याद्विष्णुलोकदः ।
 माधवे मासि पीतश्च पल्लवो यस्य दृश्यते ॥
 सारूप्यं च सिते पक्षे स ददाति च वज्रे च ।
 वैशाखे कृष्णपक्षे च हरिपल्लवसंभवः ।
 नूतनो दृश्यते यस्य स शुद्रगुण उच्यते ॥
 ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रश्चत्वार एव च ।
 शुक्रो रक्तस्तथा पीतो हरितो जायते क्रमात् ॥
 उग्रो येन वटो भूमौ पुत्रपौत्रप्रपौत्रकैः ।
 संतानैर्नन्दयत्येनं वपुतारं च न संशयः ॥
 सर्वाङ्गेषु जटा यस्य प्ररोहन्ति च मूलवत् ।
 स वटः शंकरः साक्षाद्भक्तिमुक्तिप्रदो भवेत् ॥
 निम्बावरोपणे कर्तुर्गदमुक्तिस्तु जायते ।
 पञ्चाङ्गे सेविते निम्बे महाकुष्ठं विलीयते ॥
 धात्रीकपित्थविल्वानां रोपणं कीर्तिवर्धनम् ।
 ग्रीयते शंकरस्तैस्तु वपुर्नास्त्यत्र संशयः ॥
 प्रायेण शैशिरे काले वापिते चूतपञ्चके ।
 मङ्गलानि लभेत्कर्ता महापशुक्तो महाफलम् ॥
 राज्यं माम्रोत्यविरतं कृतासु बहुपशुक्तिषु ।
 शिल्पोक्तेन विधानेन नात्र कार्या विचारणा ॥
 चम्पकाशोकपुनामजम्बूपाटलिकादिकान् ।
 तरुन्वापयिता श्रीमाञ्जायते पृथिवीपतिः ॥
 पिप्पलः शंकरद्वारि वटो मार्गे चतुष्पथे ।
 जलाशये तवां गोष्ठे रोपितः सर्वकामदः ॥
 निम्बश्चतुष्पथे रोप्यः सह बोधिद्रुमेण च ।
 यदा फलति साक्षात्त रुद्ररूपी न संशयः ॥
 पिप्पलस्य दले तस्य निम्बस्य गलितं फलम् ।
 विदधाति शिवे स्वर्णमर्पितं स्वतुलासमम् ॥
 मद्रक्षिणप्रक्रमणैः सप्तभिः पिप्पलद्रुमः ।
 अभिवन्ध्यः शनेः भीतैः नरैः स्वहितमीप्सुभिः ॥

सैस्पृश्य शनिवारेऽसौ समालिङ्ग्यः पुनः पुनः ।
 अन्यदा मणमेनैव सैस्पृशेत् कदाचन ॥
 अश्वत्थसेवया धेनुस्पर्शनेन समालभेत् ।
 गङ्गास्नानफलं सम्यक्स्नानात् कार्या विचारणा ॥
 आम्नाणां वापने यत्तु विधानं क्रियते नरैः ।
 वक्ष्यामि तत्समासेन हिताय प्राणिनामिह ॥
 कृष्णायां भुवि संरोप्यश्रुतः पल्वलसंनिधौ ।
 उद्याने वाटिकायां च सैशोध्य पृथिवीतलम् ॥
 मानं धृत्वा भुवः सम्यगष्टादशकरान्तरम् ।
 तत्र तं वापयेद्धीमान्फलबाहुल्यलब्धये ॥
 धात्री स्वद्वारि संयोज्या कपित्थं तु चतुर्ण्यथ ।
 शिवप्राकारमध्ये तु वापयेच्छीतकं पुमान् ॥
 निम्बे देवे तित्तिर्दी तु चम्पकं वाटिकान्तरे ।
 उदुम्बरः समारोप्य उद्याने वाऽथ वा वने ॥
 अन्ये जम्बवादयो वृक्षा नृपोद्याने जलाशये ।
 आरोप्य विधिवद्धीमाननन्तफलमश्नुते ॥
 वाटिकायां समारोप्या मृद्वीके शिशिरे सभा ।
 अशोकलतिका निम्बे कुल्यारोधसि माधवे ॥
 केषां मतेन साऽऽरोप्या माधवी मण्डपान्तरे ।
 पिप्पली नागवल्ली च मृदुवृक्षतले तथा ॥
 वाटिकाभ्यन्तरे रोप्या खर्जुरी नालिकेरिका ।
 हुन्दावने तु तुलसीं ग्रीष्मान्ते परिवापयेत् ॥
 अन्याश्च पुष्पजातीश्च यथाकालं यथासिति ।
 एतत्फलं समालोक्य वापयन्ति तरुक्षराः ॥
 ते यान्ति ब्रह्मसायुज्यं विधूतीकृतकल्मषाः ॥ इति ॥ ३ ॥

अथातो वृक्षोद्यापनविधानं (विधिं) व्याख्यास्यामः—

आरोपितस्य वृक्षस्य कुर्वन्नुद्यापनविधिम् ।
 फलं तु लभते सम्यगन्यथाऽर्धफलं लभेत् ॥
 यः काल उदितः सम्यग्विवाहे मुनिपुंगवैः ।
 तस्मिन्नेव प्रकृत्य उद्यापनविधिस्तरोः ॥

नान्दीश्राद्धं प्रकर्तव्यं पिप्पलोद्यापनाविधौ ।
 नवग्रहमखं चाऽऽदौ विदधीत यथावसु ॥
 सहस्रपर्णसंपत्तौ सत्या बोधितरोर्ध्वम् ।
 जातकर्मादिकं कुर्याद्भोदानावधिकं ततः ॥
 कार्यमुद्यापनं नूनं विवाहविधिष्वग्रेः ।
 पुनश्चात्मा समारोप्य समीपे पिप्पलस्य तु ॥
 आलवाले जलं क्षिप्त्वा शतकुम्भमितं शुभम् ।
 सा आत्मा स च वृक्षश्च वस्त्रयुग्मेण वेष्टितः ॥
 सेचनीयोऽथ दुग्धेन मधुना सघृतेन च ।
 तयोः आत्मा मयानहस्ताश्चतुरः परियोजयेत् ॥
 त्रिसूत्रेण त्रिवृत्तेन सध्यतस्तौ प्रवेष्टयेत् ।
 ब्रह्मवर्णस्य वृक्षस्य विधिरेव सनातनः ॥
 सधियस्य तु वृक्षस्य शरो ब्राह्मः परस्परम् ।
 वैश्यः प्रतोदमादद्यात्सुरीये पल्लवग्रहः ॥
 पाणिग्रहः सवर्णासु गृहीयात्सधियः शरम् ।
 वैश्यः प्रतोदमादद्याद्देदने ऋगजन्मनः ॥
 संयोज्य विधिवत्तौ तु पुनश्चात्थौ सुवेष्टितौ ।
 कृत्वाऽभिवदनं सम्पुज्य जुहुयात्तिलसर्पिणी ॥
 प्रधानदेवता ब्रह्मा वृक्षस्यास्य न सः शयः ।
 हा सुपर्णेति मन्त्रेण स्थाप्य होमं च विद्यते ॥
 अष्टोत्तरसहस्रं च जुहुयात्तिलसर्पिणी ।
 ततो व्याहृतिभिर्होमं विदध्याच्च यथारुचि ॥
 चरुं साज्यं तु जुहुयाद्दिद्वान्निस्वष्टकृते समम् ।
 शान्तिपाठं ततो विद्वान्विमैश्च सहितः पठेत् ॥
 अग्निपूर्वविभागस्थं ब्रह्माणं पूजितं पुरा ।
 स्वर्णमूर्तिफलैः साकं स्वर्णभूषीठसंस्थितम् ॥
 सवस्त्रं च ततो दद्यादाचार्याय महीयसे ।
 धेनुं पयस्विनीं दद्यात्सुशीलां वत्ससंयुताम् ॥
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चाच्चान्तेभ्यश्च दक्षिणाम् ।
 वृक्षवेष्टनवस्त्रे च ब्राह्मणाय समर्पयेत् ॥

नीराजयेत्ततो वृक्षं दृढमूलं समाहितम् ।
 एवं कृते विधाने च पिप्पलोद्यापनाभिधे ॥
 समग्रं लभते कर्ता फलमारोपणोद्भवम् ॥ इति ॥ ४ ॥

अथातो वटोद्यापनाविधिं व्याख्यास्यामः—

न बध्नाति फलं यावद्वापितो वटपादपः ।
 तावदुद्यपानं नैव कर्तव्यं हितमिच्छता ॥
 जाते फले तदा कार्यो वटस्योद्यापनाविधिः ।
 आदौ संवरणं कृत्वा परिसंशोध्य भूतलम् ॥
 वृक्षं वा चतुरस्रं वा दृढमाकारसंवृतम् ।
 प्राकारान्तस्ततः कुर्यान्मण्डपं तोरणान्वितम् ॥
 मण्डपाभ्यन्तरे कुर्याद्धोमकुण्डं विचक्षणः ।
 प्रयुतस्योषितं सम्यक्सर्वलक्षणसंयुतम् ॥
 ऋत्विजस्तत्र कर्तव्याश्चत्वारः कर्मकोविदाः ।
 आचारलक्षणोपेतमाचार्यं परिकल्पयेत् ॥
 लब्धवर्णं च कुर्वीत ब्रह्माणं यज्ञकर्मणि ।
 स्वस्ति वाच्यं द्विजाः सर्वे चतुर्वेदपरायणाः ॥
 आदौ वृता ऋत्विजस्तु कृत्वा वह्निमुखं ततः ।
 जुहुयुः पायसं साज्यं गायत्र्या प्रयुतं ततः ।
 सावित्रीप्रीतये सर्वे ततो व्याहृतिभिर्यजिः ।
 प्रधानं पायसं चैव सावित्रीदैवतं परम् ॥
 कृत्वा स्विष्टकृतं सम्यग्विस्तृत्य हव्यवाहनम् ।
 पूजितां पूर्वतः पीठे सावित्रीं प्रतिपूजयेत् ॥
 उपचारैः षोडशभिस्ततः संवरणं तरोः ।
 आरुणं वेदिकां सम्यक्कुर्यात्स्थण्डिलमुत्तमम् ॥
 अभिषेकं ततः कृत्वा हवनं तत्र कारयेत् ॥
 विवाहविधिवद्धीमाँस्ततः संवेष्टयेत्तत्तम् ।
 त्रिसूत्र्या मन्त्रतः सम्यक्परि त्वा गिर्वेणास्त्विति ॥
 सुवर्णं दक्षिणां दद्याद्धेतुं दद्यात्पयस्विनीम् ।
 नैयग्रोधं फलं दद्यात्सौवर्णं श्रोत्रियाय च ॥
 सवत्सां महिषीं दद्यादाचार्याय महीयसे ।

वस्त्रयुग्मं ततो दद्यात्तत्पत्न्यै कञ्चुकादिकम् ॥
 कुण्डले हस्तमात्राश्च तत्पत्न्यै कर्णभूषणे ।
 ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चान्मिथुनानि च षोडश ॥
 वैशपात्राणि तल्लिङ्गैर्मन्त्रस्तोत्रैर्यथाविधि ।
 आचार्यं प्रार्थयेत्पश्चात्सम्यक्संस्कृष्टाग्न्या गिरा ॥
 ततः प्रदक्षिणीकृत्य न्यग्रोधस्य समाहितः ।
 सम्यक्फलमवाप्नोति वटस्योद्यापने कृते ॥
 यज्ञैः किं बहुभिर्दानैस्तपोभिस्तीर्थसाधनैः ।
 आरोपिते वटे नृणां साक्षाच्छंकरविग्रहे ॥ इति ॥ ५ ॥

अथातः प्रासादोद्यापनविधिं व्याख्यास्यामः—

देवालयं तु यः कुर्यात्प्रासादौर्ध्वरुभिस्तथा ।
 शंकरस्य हरेर्वाऽपि देव्या वाऽन्यस्य कस्यचित् ॥
 शिल्पशास्त्रोक्तविधिना शुद्धार्थं शुद्धदिग्मुखम् ।
 उद्यापनं प्रकुर्वीत काले सौम्यायने सुधीः ॥
 संभारं सर्वमादाय संस्कृते सुरमन्दिरे ।
 विहिते मण्डपे सम्यक्कुर्यादुद्यापनाविधिम् ॥
 यजमानः शुचिर्भूत्वा स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ।
 प्रारभेद्भवनं देवसम्यदक्षिणतो युधः ॥
 उद्यापनं तु देवस्य क्रियते यस्य कस्यचित् ।
 कृत्वा तस्य तनुं हैमीं पलेन ध्यानसंयुताम् ॥
 पलार्धेन तदर्धेन यदि वित्तं न विद्यते ।
 वित्ते सति पलेनैव नात्र कार्या विचारणा ॥
 सा मूर्तिः पूर्वतः पूज्या स्थण्डिलात्कलशोपरि ।
 पथे चाष्टदले श्रेष्ठे तण्डुलानां बुधेन वै ॥
 परिमार्णं तण्डुलानां खारी वा द्रोणपञ्चकम् ।
 सुवृत्ते वस्त्रपात्रे च प्रतिष्ठापनमन्त्रतः ॥
 विन्यस्य मतिमान्वस्त्रे वस्त्रेणान्येन वेष्टयेत् ।
 प्रस्थाप्य पयसा दध्ना सर्पिषः मधुना तथा ॥
 सितया श्रद्धया धीमान्मन्त्रैस्तल्लिङ्गसंज्ञकैः ।
 ततस्तोयेन मूर्तिं तां क्षालयेन्नाममन्त्रतः ॥

ततस्तु पूजयेत्पुष्पैर्लिप्त्वा वै चन्दनेन च ।
 दशाङ्गैर्नैव धूपेन धूपयेत्प्रयतः पुमान् ॥
 दीपैर्नीराजयेत्पश्चात्तैवेद्यैः परितोषयेत् ।
 अर्चयेन्मूलमन्त्रेण प्रार्थयेत्कार्यसिद्धये ॥
 ततस्तु इवनं कुर्याद्यथाविधि विधानवत् ।
 पापसेन तु साज्येन लक्षं वाऽप्ययुतं तथा ॥
 तिलैर्ग्राह्यतयः प्रोक्ता लक्षसंख्या मनीषिभिः ।
 कृत्वा स्विष्टकृतं सम्पक्पूर्णाहुतिमुपाहरेत् ॥
 १. श्रान्तिपाठं ततो विद्वान्पठेत्सार्धं द्विजातिभिः ।
 मतिपूर्णां ततः कुर्यान्मूर्तेस्तस्या विचक्षणः ॥
 आचार्यं पूजयेद्भक्त्या ब्राह्मणानपि पूजयेत् ।
 ऋत्विजश्च ततः पूज्या वस्त्रालंकारभूषणैः ॥
 धेनुं प्रयस्विनीं दद्यादाचार्याय मनीषिणे ।
 ब्रह्मणे महिषीं दद्यात्कस्मैचिन्मश्वकोत्तमम् ॥
 सत्तुलिकं सोपधानं सोत्तरच्छदमुत्तमम् ।
 ताम्बूलपेटिकां दद्यादुपस्करसमन्विताम् ॥
 स्थालीं दीपं सकलशं मुसलोलूखलं तथा ।
 घरदृपेवणीमादद्याद्दवीं शूर्पं च शोभनम् ॥
 एतावदेव चैतच्छ्रुत्वा प्रासादे विन्यसेत्सुधीः ।
 देवस्य त्वेति मन्त्रेण गायत्र्या च समाहितः ॥
 विदध्याद्भवनं धीमोस्ततस्तु प्रणमेत्सुरम् ।
 ध्वजमावध्य तद्द्वारे चित्राम्बरमयं शुभम् ॥
 कलशाद्दृष्टवर्षेयन्तं गरुडं पादुकावधि ।
 संपूज्य विधिवदेवं ततः कृत्वा मदक्षिणाम् ॥
 आगच्छेच्च पुनर्गेहं तत्र विधौश्च भोजयेत् ।
 संभोज्य मिथुनान्यन्यान्यक्षतैरर्चयेत्सुधीः ॥
 वस्त्रालंकारभूषाभिस्तोषयेच्छक्त्यपेक्षया ।
 एवं कृते विधाने तु सिद्धिर्भवति शोभना ॥
 प्रासादकरणे पुण्यं फलं प्राप्नोति शोभनम् ।
 नन्दन्ति पितरस्तस्य वल्गन्ति च पितामहाः ॥
 अस्मद्भ्येन देवस्य प्रासादः परिकल्पितः ।

सुवर्णकलशं धेनुं नासायां कीर्तिमच्छिरः ॥
मण्डपे कलशान्पञ्च केतुं प्रासादमध्यगम् ।
इत्थं यः कुरुते धीमान्स मुक्तिं लभते ध्रुवम् ॥
कुलं च नन्दते तस्य सर्वसंपत्समन्वितम् ॥ ६ ॥

अथातः प्रासादकलशन्यासविधिं व्याख्यास्यामः—

मेरुं वाऽप्यर्धमेरुं वा प्रासादं विदधाति यः ।
न तेन कलशन्यासः कर्तव्यः स्वहितेच्छया ॥
कुलवृद्धो यदा नास्ति कलशन्यासकारकः ।
तदा कृत्वा विधानं तु प्रासादे कलशं न्यसेत् ॥
दद्यात्स्वमूर्तिं स्वर्णस्य पलेन विहितां शुभाम् ।
धेनुं पयस्विनीं दद्यादाचार्याय कुटुम्बिने ॥
स्वामीमिसौस्तिलान्दद्याच्छय्यां दद्यात्सदक्षिणाम् ।
मृत्युञ्जयस्य मन्त्रेण हवनं कारयेत्सुधीः ॥
लक्षं वाऽप्ययुतं वाऽपि पायसेन ससर्पिषा ।
समाप्य विधिवद्भोमं ब्राह्मणान्भोजयेच्छतम् ॥
यथाशक्ति धनं दद्यादक्षिणार्थं पृथक्पृथक् ।
स्वस्तिवाचनपूर्वं तु कलशं स्थापयेत्सुधीः ॥
कलशात्केतुपर्यन्तं ध्वजां पटमयीं न्यसेत् ।
सूत्रेण वेष्टयेद्दीमान् प्रासादे विन्यसेच्छुभाम् ॥
धूपयेद्भूपनैः श्रेष्ठैर्दोषैर्भोजयेत्ततः ।
घण्टां नागमयीं श्रेष्ठां लम्बमानां च मण्डपे ॥
हठालाने पौरुषे तु माने चोर्ध्वा सुलक्षणाम् ।
ततस्तु प्राणिपत्येशमागच्छेन्नजमन्दिरम् ॥
नवग्रहमखं कुर्यात्सर्वविघ्नोपशान्तये ।
मखान्ते भोजयेद्दिमान् दद्यात्तेभ्यश्च दक्षिणाः ॥
सर्वान्कामानवाप्नोति विन्यस्तकलशो नरः ।
नारी वा लभते कीर्तिं समस्ते पृथिवीतले ॥
देहान्ते लभते स्थानमन्ययं नित्यमुत्तमम् ॥ ७ ॥

अथातो वास्तुपूजाविधिं व्याख्यास्यामः—

भूमिदुर्गे नर्वाने तु वास्तुपूजा विधीयते ।

देवालये तथा गेहे स्वगृहोक्तेन कर्मणा ॥
 वास्तुः स्वर्णमयः कार्यो गजोऽश्वो वृषभः क्रमात् ।
 दुर्गादीनां त्रयाणां च नूतनानां विधानतः ॥
 दुर्गे वास्तुद्वयं कार्यं गजातुभयतस्तथा ।
 मण्डपाभ्यन्तरे पूजां विदधीत यथाविधि ॥
 वास्तुस्तम्भद्वये पूज्यौ स्तम्भमूले घटान्न्यसेत् ।
 बंशपात्रे मुखे कृत्वा कुम्भयोर्वस्त्रसंयुते ॥
 तत्र तौ साक्षतौ वास्तु विन्यसेन्मूलमन्त्रतः ।
 प्रतिष्ठा मन्त्रतो वाऽपि शङ्खपुष्पैः समर्चयेत् ॥
 स्थण्डिले द्वे ततः कुर्याद्वास्तुपश्चिमतः सुधीः ।
 अग्निवक्त्रं ततः कुर्यात्स्वगृहोक्तेन कर्मणा ॥
 जुहुयात्सर्वमाचार्य ऋत्विग्भिर्ब्राह्मणैः सह ।
 पायसं मधुसर्पिभ्यामयुतं च पृथक्पृथक् ॥
 कुर्युश्च व्याहृतीः पश्चात्तिलव्रीहिघृतैस्तथा ।
 लक्षं वाऽप्ययुतं वाऽपि यथासंख्यं च वा पुनः ॥
 ततः स्विष्टकृते ताभ्यामाचार्याभ्यां हुते सति ।
 क्षान्तिपाठं पठेयुस्ते ब्राह्मणा ऋत्विजस्तथा ॥
 इन्द्रश्रेष्ठेति मन्त्रेण हवनं प्रोच्यतेऽन्न वै ।
 गायत्र्या वा यजेद्दीमान् द्वयोः स्थण्डिलयोरपि ॥
 होमान्ते विदधीताऽऽशु बलिपूजां विधानधित् ।
 इन्द्रो वै देवता त्वस्य वास्तोर्वै त्रिविधस्य च ॥
 इन्द्रादीनां दिगीशानां पूजाविधिरनुत्तमः ।
 वस्त्रं धान्यं हिरण्यं च दद्याद्विप्राय एव च ॥
 ततो भक्तं वराक्तं च तैलाभ्यक्तं तथैव च ।
 मकिरेत्सर्वतो दिक्षु भूतानां तुष्टिदं परम् ॥
 एवं कृते विधाने च दुर्गवास्तोश्च पूजने ।
 नश्यन्ति सर्वविघ्नाश्च नन्दते भूपतेः कुलम् ॥
 राष्ट्रं च वर्धते तस्य पुरवृद्धिस्तु जायते ॥ ८ ॥

अथातः प्रासादवास्तुपूजाविधिं व्याख्यास्यामः—

प्रासादे दाक्षिणे कार्या वास्तुपूजा विधानतः ।

अश्वरूपो विधातव्यो वास्तुः स्वर्णमयः शुभः ॥
 पलेन वा तदर्धेन सपल्याणः सचामरः ।
 तण्डुलानां चतुष्के तु बस्त्रस्योपरि स्थापयेत् ॥
 दधिक्रावण इत्यमुना कुर्याद्धोमादिपूजनम् ।
 सर्वमेवं हि भवति (कल्पोक्तेन विधानतः) ॥
 पूजिते तुरगे तस्मिन्वास्तुरूपे विधानतः ।
 गन्धपुष्पादिभिः सम्यग्घोमं कुर्यात्ततः परम् ॥
 पूर्वतः स्थण्डिलं कृत्वा कुर्यादग्निमुखं सुधीः ।
 अयुतं वा सहस्रं वा जुहुयात्तिलसर्पिषा ॥
 बिल्वपत्रैश्च कहलारैः शतपत्रैश्च चम्पकैः ।
 मालतीकुसुमेर्नन्यावर्तकैः पाटलैरपि ॥
 मरुचकैर्दमनकैर्होमं कुर्यादतन्द्रितः ।
 वास्तुमीत्यै सुरेन्द्रस्य फलैर्नानाविधैरपि ॥
 होमान्ते विधिवत्कुर्याद्भलिपूजां तु पूर्ववत् ।
 धान्यं बल्लं हिरण्यं च दद्यादक्षं यथाविधि ॥
 वास्तुं दद्यात्ततो धीमानाचार्याय सदक्षिणम् ।
 ततो मन्दिरमागत्य ब्राह्मणान्भोजयेत्सुधीः ॥
 एवं कृते विधाने च वास्तौ संपूजिते तथा ।
 तत्रैव तुष्टिमाप्नोति यत्र वास्तुः प्रपूजितः ॥ ९ ॥

अथातो गृहवास्तुपूजाविधानं व्याख्यास्यामः—

शुभे वारे तिथौ श्रेष्ठे शुभनक्षत्रसंयुते ।
 शुभे लग्ने शुभे चन्द्रे गृहवास्तुं प्रपूजयेत् ॥
 अभ्यज्य यातरेवं हि सपत्नीको गृहाधिपः ।
 आहूय सर्वशास्त्रज्ञमाचार्यं वेदपारगम् ॥
 तेनैव कारयेद्वास्तुपूजनं सर्वधर्मवित् ।

[अथ वास्तुमण्डलदेवताः—ब्रह्माणमर्यमणं सवितारं विवस्वन्तं विबु-
 आधिपं मित्रं राजयस्माणं पृथ्वीधरमापवत्सं शिखिनं पर्जन्यं जयन्तं कुलिशं
 सूर्यं सत्यं भृशमाकाशं वायुं पूषणं वितथं बृहच्छवं यमं गन्धर्वं भृङ्गराजं मृगं
 पितृगणं दौवारिकं सुग्रीवं दुष्पदन्तकं वरुणमासुरं शोकं पापं रोमं हयं मुख्यं
 भल्लाढं समारूयं सर्पमदितिं दितिमपः सावित्रं जयन्तं रुद्रं चरकीं बिडालीं

पूतना पापराक्षसीं स्कन्दं यमं जृम्भकं पिलिपित्सपिन्द्रमग्निं यमं निर्ऋतिं वरुणं
 वायुं सोममीशानमुग्रसमं दामरं महाकालं पिलियिकं वास्तोष्पतिं वास्तुपुरुषम् ।
 [भूतगणेभ्यो नमः । पितृगणेभ्यो नमः । राक्षसगणेभ्यो नमः । पिशाचग-
 णेभ्यो नमः । मातृगणेभ्यो नमः । दिव्यान्तरिक्षेभ्यो नमः ।]

वास्तुं वृषभरूपं च होमस्याऽऽदौ प्रतिष्ठितम् ।

अन्तर्गृहे सवस्त्रं च कलशोपरि संस्थितम् ॥

पूजयित्वाऽक्षतैः पुष्पैस्ततो होमं समारभेत् ।

पूर्वपक्षे गृहस्यान्ते स्थण्डिलं कारयेत्सुधीः ॥

कृत्वा बह्निमुखं सम्यग्जुहुयाच्चरुणा ततः ।

साध्येनैव सहस्रं तु पायसेनापि हावयेत् ॥

स्वर्जरीनारिकेलैश्च द्राक्षाकदलकैस्तथा ।

(अप्सु मे इति मन्त्रेण गायत्र्या हवनं सम्यम् ॥)

जपे होमे च दाने च संध्याया वन्दने तथा ।

कुषेरं सोमनामानं पुराणकवयो विदुः ॥

कृते होमे विधानेन हुते स्विष्टकृते तथा ।

पठेयुः शान्तिपाठाश्च ब्राह्मणा मन्त्रकोविदाः ॥

कृत्वा बलिविधानं च दिक्षु माचीक्रमेण तु ।

आसनावाहने कृत्वा निशाकल्केन नाकिनाम् ॥

दध्योदनं पिण्डमात्रं पोलिकाः पुष्टिकास्तथा ।

दीपाश्च सर्पिषा पूर्णान्साधुवर्तिसमन्वितान् ॥

नाममन्त्रैश्च धिन्यस्य चतुर्थ्यन्तैः पृथक्पृथक् ।

कुर्याच्च सेचनं सम्यङ्मन्त्रैराचार्यसत्तमः ॥

अभिषिक्तो वृषं दद्यादाचार्याय सदक्षिणम् ।

वस्त्रयुग्मेण सहित्वा ब्रह्मणे धेनुमुत्तमाम् ॥

ऋत्विग्भ्यः कनकं दद्याद्यथाविभवमात्मवित् ।

एवं कृत्वा विधिं सम्यङ्मनूतने सदनोत्तमे ॥

सूर्यं तु वामतः कृत्वा प्रविशेन्मन्दिरं सुधीः ।

पुरतः सजलान्कुम्भान्विधाय विधिविस्तमः ॥

तोरणाढम्बरं सच पताकाभिरलंकृतम् ।

आर्चितं चित्रितं सम्यक्संमार्जनविशोधितम् ॥

प्रविश्य विधिवत्स्वामी सभार्यात्मजभृत्यकः ।

स्पृष्टिवाचं ततः कुर्यात्परिबर्हसमावृतः ॥
 ब्राह्मणान्भोजयेत्तत्र शुभैः पाकैरनुत्तमैः ।
 एवं कृते विधाने च विधानज्ञो गृहाधिपः ॥
 नन्दते सुखसंतानैर्वर्धमानो दिने दिने ॥ १० ॥

अथातो विष्णुप्रतिष्ठाकल्पं व्याख्यास्यामः । द्वादश्यामेकादश्यां श्रोणायां
 वा यानि चान्यानि शुभनक्षत्राणि तेषु पूर्वैश्चुरेव शुमान्ब्राह्मणानग्नेन परि-
 विष्प्य पुण्याहं वाचयित्वा समागतायां निशायां कपिलापञ्चगव्येन सहिरण्य-
 यवदूर्वाङ्कुराभ्यर्च्यपलाशपत्रेण सुवर्णोपधानं प्रतिकृतिं कृत्वाऽभिषिञ्चति—
 आपो हि ह्य इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्ये-
 तेनानुवाकेन व्याहृतिभिश्च । पुष्पफलाक्षतमिश्रयदूर्वाङ्कुरान्पादपीठे निक्षि-
 पति—इदं विष्णुर्विचक्रम इति । प्रतिसस्मावध्नाति—रक्षोहणं वाजिनमाजि-
 घर्षि इति । अथैनं नदीतडागहृदनिर्झरसरस्तीर्थानामन्यतमेष्वाहतेन वाससा
 कुशवन्धमलयमालाद्याभिषयति—अथ ते हेड० उदुत्तमम्, इति । अथ
 श्वीभूते स्नात्वाऽहतवाससश्चत्वारो ब्राह्मणाः प्रतिमाद्युत्थापयेयुः—उत्तिष्ठ ब्रह्म-
 णस्पत इति । अथ शुचौ देशे समवस्थाप्य—

गायत्र्याऽऽगृह्य गोमूत्रं मन्धद्वारेति गोमयम् ।
 आप्यायस्वेति च क्षीरं दधिक्राव्येति वै दधि ॥
 शुक्रमसि ज्योतिरसीत्याज्यं देवस्य त्वा कुशोदकम् ।

इत्येतत्पञ्चगव्यं नाम । अत्राऽऽह—

कपिलाया वरं क्षीरं श्वेतायाश्च वरं दधि ।
 रक्तापास्तु घृतं श्रेष्ठं शेषौ शबलकुणयोः ॥ इति ।

एतेन—आ वो राजानमिति स्तापयति । शमीपलाशत्वादिरवित्वाभ्यर्च्यवि-
 कङ्कतन्यग्रोधपनसाम्रशिरीषोदुम्बराणां सर्वयाज्ञिकवृक्षाणां चर्मकषायकलशे-
 नाभिषिञ्चति—अभ्यर्च्ये वो निषदनम्, इत्येतेनानुवाकेन । मणिमुक्तामवाल-
 रजतताम्राणामप्यु निषदानां पूर्णकलशेनाभिषिञ्चति—हिरण्यवर्णा इत्यनुवा-
 केन । हिरण्येन तेजसा चक्षुर्विमोचयेत्—तेजोऽसीति । अथ देवयजनोल्लेख-
 नप्रभृत्याऽभिमुखान् कृत्वा पक्वाज्जुहोति—विष्णोर्भु कमिति पुरोनुवाक्या-
 मनूच्य परोमात्रया इति याज्यया जुहोति । अथ पुरुषसूक्तेनाऽऽज्याहुतीरुप-
 जुहोति—इदं विष्णुर्विचक्रम इति पादयोः स्पृशेत् । पुनस्तेनैवाऽऽज्याहुती-

र्जुहुयात्—विष्णोर्नुकमिति नाभिदेशे स्पृशेत् । पुनस्तेनैवाऽऽज्याहुतीर्जुहुयात् । अतो देवा अवन्तु न इति मूर्ध्नि स्पृशेत् । पुनस्तेनैवाऽऽज्याहुतीर्जुहोति । अथ सर्वाङ्गं स्पृशेत्पौरुषेण सूक्तेन । होमान्ते उदु त्वं जातवेदसम्, इत्थु-
स्थाप्य शाकुनेन सूक्तेन देवालयं प्रवेश्य मणिमुक्तामवालसुवर्णरजतानि
प्रादपीठे निधाय अतो देवा अवन्तु न इति विष्णुं स्थापयेत् । अथ गन्धपुष्पधूपदीपादीन्याकाशोन्मुखानि कुत्सोपोत्थाय आवाहनं करोति
मणवयुक्तव्याहृतिभिर्यस्तैः समस्तैश्च—ओं भूः पुरुषमावाहयामि । ॐ भुवः
पुरुषमावाहयामि । ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुषमावा-
हयामि । इत्यावाह्य रत्नाम्बुकलशेनाभिषिञ्चति । मणवेन धारयेद्भस्मोति विज्ञा-
यते । मणवेन कूर्चं ददाति । दूर्वाविष्णुकान्तश्यामाकपपद्मकलशेन पार्श्वं
ददाति । एलालवङ्गकङ्कनेलकर्पूरमिश्रकलशेनाऽऽचमनीयं ददाति । अपः क्षीर-
कुशाग्रेश्चाक्षतैर्गवतण्डुलैस्तिलैः सिद्धार्थकैश्चार्घ्यं ददाति । इमा आपः शान्ताः
शिवाः शिवतमाः पूताः पूततमा मेध्या मेध्यतमा अमृता अमृतरसाः पाया
आचमनीया अर्घ्यास्ता जुषन्तां प्रतिगृह्णन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति पाद्याचमनीयमर्घ्यं ददाति । इदं विष्णुर्विषक्रमे प्रतिसरं विस्म-
सयति । देवतां नमस्कृत्याथ गन्धं ददाति—

इमे गन्धाः शुभा दिव्याः सर्वगन्धैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्णन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति ।

माल्यं ददाति—

इमे माल्याः शुभा दिव्याः सर्वमाल्यैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्णन्तां परिगृह्णातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति ।

पूष्पं ददाति—

इमे पुष्पाः शुभा दिव्याः सर्वपुष्पैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्णन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति ।

धूपं ददाति—

वनस्पतिरसो धूपो धूपेभ्यो धूप उत्तमः ।

आग्नेयः सर्वदेवानां धूपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ॥

प्रतिगृह्यतां प्रतिगृह्यातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति ।

अथ दीपं ददाति—

ज्योतिः शुक्रश्च तेजश्च देवानां सततं प्रियः ।

भास्वरः सर्वभूतानां दीपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ॥

प्रतिगृह्यतां प्रतिगृह्यातु भगवान्महाविष्णुर्विष्णवे नम इति । अथ द्वादशना-
मभिः पुण्याणि दद्यात्तैरेव तर्पणानि कृत्वा कुसराभयायसगुहौदनं हरिद्रीदन-
मिति हवींश्च । पवित्रं ते विततमिति पायसं निवेदयेत् । घृताप्लुतं पूर्णश-
रावं गुहौदनं निवेदयेत् । कुसरं तिलमिश्रमाज्यं जुहुयात्—वासुदेवाय स्वाहा ।
संकर्षणाय स्वाहा । प्रशुभ्राय स्वाहा । अनिरुद्धाय स्वाहा । ईशान्यै स्वाहा ।
शिव्यै स्वाहा । सरस्वत्यै स्वाहा । पुष्ट्यै स्वाहा । विष्णवे स्वाहा । पुरुषसू-
क्तेन विष्णोर्तु कं० तदस्य प्रियं० म तद्विष्णुः० परो मात्रया० विश्वकमे०
त्रिदेवः० इति । द्वादशनामभिः—अमुष्मै स्वाहाऽमुष्मै स्वाहेति । स्विष्टकृत्-
मभूति सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । अथ सर्वहविषां बलिमुपहरति—

त्वामेकमाद्यं पुरुषं पुरातनं नारायणं विश्वसृजं यजामहे ।

त्वमेव यज्ञो विहितो विधेयस्त्वमात्मनाऽऽत्मनमितिगृहीष्व हव्यम् ॥ इति ।

अथाग्नेनाग्निमश्वत्थपर्णेषु हुतशेषं निदधति—ॐ भूर्भुवः सुवरोमिति ।
द्विधतुर्वा प्रदक्षिणं सार्धं परिक्रामति—विश्वभुजे नमः । सर्वभुजे नमः । आत्मने
नमः । परमात्मने नमः । सर्वात्मने नम इति । ब्रह्मचारी गृहस्थो वा द्वादश
ब्राह्मणान्संयतान् हरिद्रीदनं भोजयेत् । संतिष्ठते विष्णुप्रतिष्ठाविधिः ॥ ११ ॥

अथातो रुद्रप्रतिष्ठाकल्पं व्याख्यास्यामः । चतुर्थ्यामष्टम्यामाद्रीयामपभरण्यां
वा चतुर्दश्यां वा यानि चान्यानि शुभनक्षत्राणि तेषु पूर्वद्युरेव युग्मान्ब्राह्मणा-
नक्षत्रेन परिविष्य पुण्याहं वाचयित्वा समागतार्या निशार्या कपिलापञ्चगव्येन
सहिरण्ययवदुर्वाङ्कुराश्वत्थपलाशपर्णेन सुवर्णपधानं प्रतिकृतिं कृत्वाऽभिषि-
ञ्चति—आपो हि ष्ठा मयोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पव-
मानः सुवर्ज्जनेन इत्येतेनानुवाकेन व्याहृतिभिश्च । पुष्पफलाक्षतमिश्रयवदूर्वाङ्-
कुरं पादपीठे निक्षिपति—नमस्ते रुद्र मन्यव इति । प्रतिसरं बध्नाति—रक्षो-
हर्षं बाधिनमिति । अथ नदीतटामहदनिर्झरसरस्तीर्यानामन्यतमेष्वहतेन वा-
ससा कुशबन्धां मालामच्छामाच्छाद्याधिवासयति—अव ते हेड० उदुत्तम-
मिति । अथ शोभूते स्नात्वाऽहतवासमश्वत्वारो ब्राह्मणाः प्रतिमामुत्थापयेयुः—

वसिष्ठ ब्रह्मणस्पतु इति । अथ शुचौ देशे समवस्थाप्य—

गायत्र्याऽऽगृह्य गोमूत्रं गन्धहारेति गोमयम् ।

आप्यापस्वेति च क्षीरं दधिकाष्णेति वै दधि ॥

शुक्रमसि ज्योतिरसीत्याख्यं देवस्य त्वा ह्यशोदकम् । इति ।

पूतत्पञ्चगव्यं नाम् । अथाऽऽह—

कपिलाया वरं क्षीरं श्वेतायास्तु वरं दधि ।

रक्षाया वरमायमं च श्वेथौ शुबलकृष्णयोः ॥ इति ।

पूतेन—नमस्ते अस्तु धन्वन इत्यष्टाभिः ज्ञापयति । अथ शमीपलाशस्व-
दिहविष्णवाहृत्यविकङ्कतन्यग्रोभूप्रनसाम्निरीषोदुम्बरसर्वयाग्निकवृक्षाणां चर्म-
कृष्णयकलश्वेनाभिविञ्चति—अन्वत्येषो निषदनम्, इत्येतेन । मणिमुक्तामवाला
प्रायस्तु विषमन्ता पूर्णकलशेनाभिविञ्चति—हिरण्यवर्णा इत्यनुवाकेन । हिर-
ण्येन वेजसा चक्षुर्विमोचयेत्—तेजोऽसीति । लिङ्गे चोभिवर्तते । चक्षुषोरभावात् ।
अथ देवयजनोद्धेस्त्रममभ्रम्राऽग्निपुस्तात्कृत्वा पकाज्जुहोति—या त इषुः शिवतमा
इत्यन्तादनुवाकस्य । अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—द्रापे अन्धसस्पते ० सहस्राणि ०
इत्येताभ्यामनुवाकाभ्यां मध्यमम् । सर्वो वै रुद्र इति पादपीठे स्पृशेत् ।
पुमस्ताभिरिवाऽऽज्याहुतीर्जुहुयात् । नमो हिरण्यबाहव इति मूर्ध्नि स्पृशेत् ।
पुनस्त्याभिरिवाऽऽज्याहुतीर्जुहुयात् । सर्वाङ्गमपस्पृशेद्द्वेष्टेण समस्तेन । तत चक्षु-
त्सं ज्ञातवेदसमित्युत्प्राप्य पञ्चममसंज्ञकेन पञ्चानुवाकेन देवालये प्रवेश्य
समिमुक्तामवालसुमर्षरश्मतां पादपीठे निधाय—नमस्ते रुद्रमन्यव इति रुद्रं
ज्ञापयेत् । अथ गन्धपुष्पपुष्पदीपान्याकाशोन्मुत्त्वानि कृत्योपोत्थायाऽऽवाहनं करो-
ति मृगवयस्कृत्पादतिमिर्व्यस्ताभिः समस्ताभिश्च—ॐ भूः पुरुषमावाहयामि । ॐ
भुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ सुवः पुरुषमावाहयामि । ॐ भूर्भुवः सुवः पुरुष
मावाहयामि । आप्यातु भगवान्महादेव इत्यावाह्य रत्नाम्बुकलशेनाभिविञ्चति ।
मृगवेन चारयेद्भस्मेति विज्ञापयेत् । मृगवेन कूर्चं ददाति । विष्णुपदाश्यामा-
कृष्णपत्रकलशेन पायं ददाति । पलालवक्त्रकङ्कनेलकर्पूरमिश्रकलशेनाऽऽचम-
नीयं ददाति । आपः क्षीरकुशग्रैश्चासतेर्यवतण्डुलैः । यवैः सिद्धार्थकंश्चाध्वं
ददाति—इमा आपः शिवाः शिवतमाः पूताः पूततमा मेध्या मेध्यतमा अमृता
अमृतरसाः पाया आचमनीया अर्घ्यास्ता जुषन्तां मतिगृह्यन्तां मतिगृह्णातु
भगवान् महादेवो रुद्राय नम इति पाद्यमाचमनीयमध्वं ददाति । नमस्ते रुद्र
मन्यव इति मतिस्त्रं विसृज्यस्यति । देवतां नमस्कृत्याथ गन्धं ददाति—

इमे गन्धाः शुभा दिव्याः सर्वगन्धैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महादेवो रुद्राय नम इति ।

अथ माल्यं ददाति—

इमे माल्याः शुभा दिव्याः सर्वमाल्यैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान् महादेवो रुद्राय नम इति ।

अथ पुष्पं ददाति—

इमे पुष्पाः शुभा दिव्याः सर्वपुष्पैरलंकृताः ।

पूता ब्रह्मपवित्रेण पूताः सूर्यस्य रश्मिभिः ॥

प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महादेवो रुद्राय नम इति ।

अथ धूपं ददाति—

वनस्पतिरसो धूपो धूपादण्यो धूप उत्तमः ।

आग्नेयः सर्वदेवानां धूपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ॥

प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महादेवो रुद्राय नम इति ।

अथ दीपं ददाति—

ज्योतिः शुक्रश्च तेजश्च देवानां सततं मियः ।

भास्करः सर्वभूतानां दीपोऽयं प्रतिगृह्यताम् ॥

प्रतिगृह्यन्तां प्रतिगृह्णातु भगवान्महादेवो रुद्राय नम इति । अथ भव इत्यष्टाभिः पुष्पं ददाति । तैरेव तर्पणानि कृत्वा कृसरं पायसं गुहौदनं हरिद्रौदनमिति हवींश्चि—पवित्रं ते विततम्, इति पायसं निवेदयेत् । घृताप्लुतं पर्णसरावं गुहौदनं निवेदयेत् । कृसरमाज्यमिश्रं जुहुयात्—भवाय देवाय स्वाहेत्यष्टाभिः । भवस्य देवस्य पत्न्यै स्वाहेत्यादिभिः । अथ हरिद्रौदनं जुहुयात्—भवस्य देवस्य सुताय स्वाहेत्यष्टाभिः । अथ त्र्यम्बकं यजामहे । मा नो महान्तं । मा नस्तोके । आर्द्रया रुद्रः । हेती रुद्रस्य । आरांसे अभिः । विकिरिद विलोहितः । सहस्राणि सहस्रधा । सहस्राणि सहस्रशः । इति । द्वौदशेनाभिः शिखाय शंकराय सहमानाय शितिकण्ठाय कपर्दिने ताम्रायारुणायाम्बुश्या-

णाय हिरण्यवाहवे सस्तिष्ठराय वभ्लुशाय हिरण्याय स्वाहेति । स्विष्टकृत्—
मभूति सिद्धमाधेनुवरप्रदानात् । हविषां बलिमुपहरति—

त्वामेकमायं पुरुषं पुरातनं रुद्रं शिवं विश्वसृजं यजामहे ।

त्वमेव यज्ञो विहितो विधेयस्त्वमात्मनाऽऽत्मनप्रतिगृहीष्व हव्यम् ॥ इति ।

अथाग्नेणाग्निमश्वत्थपर्णेषु हुतशेषं निदधाति—भूर्भुवः सुवरोमिति । द्विष-
तुर्वा सहासिं प्रदक्षिणं परिक्रामति—विश्वभुजे नमः । सर्वभुजे नमः । आत्मने
नमः । परमात्मने नम इति । ब्रह्मचारी गृहस्थो वा द्वादश ब्राह्मणान् संयतान्
हरिद्रौदनेन भोजयेत् । संतिष्ठते रुद्रप्रतिष्ठाविधिः ॥ १२ ॥

अथातः पुनः प्रतिष्ठाकल्पं व्याख्यास्यामः । पूर्वोक्तेषु नक्षत्रेषु यानि
चान्यानि शुभनक्षत्राणि शुक्लपक्ष उदगयने वसन्तादिकाले पूर्वं प्रतिष्ठितस्यापि
शुद्धिपूर्वकमेकरात्रं द्विरात्रमेकमासं द्विमासं वाऽर्चनाविच्छेदे शूद्ररजस्वलापति-
ताशुपश्रुते वा पूर्वधुरेव युग्मान्ब्राह्मणानग्नेन परिविष्य पुण्याहं वाचयित्वा
समागतायां निशायां जलाधिवासं कृत्वा शोभूत उत्थाय द्वौ कलशौ स्थाप-
येदेकं पञ्चगव्येन पूयित्वाऽपरं शुद्धोदकेन सहरत्नेन स्थापयेत् । अष्टसहस्र-
मष्टशतमष्टाविंशतिं वा मूलमन्त्रेण रुद्रगायत्र्या स्थापयित्वा पुष्पाणि दद्याद्य-
थालाभमर्चयित्वा शुद्धौदनं निवेदयेत् । एवं कृतेऽस्य शान्तिर्भवति । शुद्धिपूर्व-
पूजार्चनाविच्छेदे स्नपनं कर्तव्यम् । एवं कुर्वाणः स्वस्ति ऋद्धिमाप्नोतीत्याच-
क्षते । एवं पुनः प्रतिष्ठामन्त्रेण प्रतिष्ठापयेदिति विज्ञायते ॥ १३ ॥

अतः परं प्रवक्ष्यामि पञ्चगव्यविधिं क्रमात् ।

उत्तमं द्रोणमेकं तु मध्यमं तु तदर्धकम् ॥

तदर्धमधमं ज्ञेयं त्रिविधं परिकीर्तितम् ।

प्रस्थपादं घृतं प्रोक्तं गोमूत्रं द्विगुणं भवेत् ॥

गोमयं गुदपं प्रोक्तं दधि प्रस्थसमन्वितम् ।

क्षीरं प्रस्थद्वयं प्रोक्तं तदर्धमुदकं भवेत् ॥

स्नापनं पञ्चगव्येन भुक्तिमुक्तिप्रदं नृणाम् ।

कपिलाया वरं क्षीरं श्वतायास्तु वरं दधि ॥

रक्ताया वरमाज्यं वै शेषौ शबलकृष्णयोः ।

कर्ता पुण्यमग्रादौ स्नात्वा प्रयतो देवस्य गृहं गत्वा पुरतो मण्डपे समे देवे
गोमयेनोपलिप्य व्रीहिभिर्वैवा स्वारीमात्रं तदर्धं वा संगृह्य सौवर्णं रजतं
क्रावस्थं मृन्मयं वा नवकलशान् (स्थापयति) थाचति । तन्तुना परिवेष्टय

सुर्वो देशे निधाय स्थण्डिलस्य दक्षिणत उदङ्कासीनः प्राङ्मुखान्द्रादक्षनाम-
भिर्ग्राहणीनामन्त्र्य पुण्याहं वाचयित्वा मोक्ष्य व्रीहिभिः स्थण्डिलं कृत्वा
तस्य मध्यतः प्रादेशादक्षिणवामपार्श्वे सुवर्णशकलेन ऋजुमुल्लिखेत्—ब्रह्म
जज्ञानमिति दक्षिणतः पिता विराजामित्युत्तरतस्तयोर्दक्षिणतो नाके सुपर्ण-
मिति । संयोरुत्तरतः—आप्यायस्व इति । संततमृजुमुल्लिखेत्—यो रुद्रो अग्नौ
इति वंश्वात् । सर्वो वै रुद्र इति पुरस्तात् । तयोः पश्चादिदं विष्णुर्विचक्रम
इति । तयोः पुरस्तात्—इन्द्रं विश्वा अर्धावृधमिति । अथाभ्युक्ष्य शकिल
निरस्याप उपस्पृश्य ॐ भूर्भुवः सुवरो ब्रह्मणे नम इति मध्यमपदेऽभ्यर्च्य
ईशानाय नम इतीशानपदे तत्पुरुषाय नम इति पूर्वे अघोराय नम
इति दक्षिणे वामदेवाय नम इत्युत्तरे सद्योजाताय नम इति पश्चिमे
हृदयाय नम इति दक्षिणपार्श्वे (दक्षिणपूर्वे) शिरसे नम इत्युत्तरपूर्वे शिखायै
नम इति दक्षिणपश्चिमे कवचाय नम इति पश्चिमोत्तरे अस्त्राय नम इति दिग्विदि-
ह्यभ्यर्च्य ब्रह्मणे नम इति मध्ये प्रधानकलशं (सं)स्याप्य ईशानादिपदेषु
तत्तन्मन्त्रेण कलशान्संस्थाप्य मोक्षणीं सस्कृत्य पात्राणि मोक्ष्य गव्यानि
च मोक्षणीपात्रपरिमाणं कुशोदकं देवस्य त्वेति ब्रह्मकुम्भे आनयति । आपो
वा इदं सर्वमित्यभिमन्त्र्य कूर्चं निधायेशानपात्रे सपवित्रेण क्षीरम् । पुरुषे
दधि । अघोरे घृतम् । सौम्ये गोमयम् । वारुणे गोमूत्रम् । हृदये पिष्टं कद-
म्पादीनि च । नारिकेलं शिरसि । आमलकं शिखायाम् । कवचे हारिद्रम् ।
तत्तन्मन्त्रेणाऽऽवाहनाद्याधमनान्तं कृत्वा संपरिस्तीर्णयित्वा स्नापयति—आपो
हि ह्य मपोभुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका इति चतसृभिः पव-
मानः सुवर्जन इति चैतेनानुवाकेन ब्रह्म जज्ञानं कद्रुद्राय सर्वो वै कया नक्षिप्र
आपो वा इदमिति प्रदक्षिणमुदकं व्याहृतिभिः परिषिञ्चयाथाज्जिस्तर्पयति स्वेन
मन्त्रेण गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्य बलिमुपहृत्य तत्सवितुर्बरेण्यमिति सद्यःपात्रमा-
दाय ब्रह्मपात्रेण योजयेत् । सद्योजातमित्यनुवाकेन । गन्धद्वाराभिति वामदेवमा-
दाय वामदेवानुवाकेन ब्रह्मपात्रेण योजयेत् । आप्यायस्वेति क्षीरकुम्भमादाये-
शानानुवाकेन योजयेत् । दधिक्राव्ण इति दध्यानीय पुरुषानुवाकेन योजयेत् ।
शुक्रमसीत्यनुदृत्य घृतमादायाघोरानुवाकेन योजयेत् । सोऽहमिति मन्त्रेण
फलैरवकीर्य गन्धादिभिरभ्यर्च्य ग्योमग्न्यापिना संपूज्य पञ्चगव्यं भवतीति ।
अथ देवस्य समीपं गत्वा निर्गौर्यं व्यपोह्य प्रणवेन व्याहृतिभिः—देवस्य त्वा
सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामश्विनोर्भैषज्येन तेजसे ब्रह्मव-
र्चसायाभिषिञ्चामि देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ता-

भ्यां सरस्वत्यै भैषज्येन वीर्यायाद्यायाभिषिञ्चामि । देवस्य त्वा सवितुः
प्रसवेऽभिनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामिन्द्रस्येन्द्रियेण श्रियै यशसे बलायाभि-
षिञ्चामीति त्रिभिः । अथ पिष्टामलकहरिद्रादिभिः स्नापयति । सुरभिस्त्याऽ-
बिलङ्गभिर्वीरुणीभिर्हिरण्यवर्णाभिः पावमानीभिर्व्याहृतिभिरन्यैश्च पवित्रसम्-
हैश्च नमकचमकादिभिरभिषेकं कुर्यात् । पुनरेव यथाशक्ति दक्षिणां दद्यादाचा-
र्याय वस्त्रकुण्डलाभरणाङ्गुलीय[क]धेनुभूम्यादीनि दद्यात् । सर्वं धाम्नां तरति
तरति ब्रह्महत्यां ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतामामोति ।

नारिकेलाम्रपनसकदलीनां कलत्रयम् ।

शर्करामधुसंपुक्तं पञ्चामृतमिति स्मृतम् ॥

ब्रह्मपात्रस्थितं तोऽयं चतुःप्रस्थं पञ्चक्षते ।

गोमयं दधि सैर्पीषि कपित्थफलमात्रकम् ॥

यावत्संपादितं भक्त्या तावत्संपादयेद्बुधः ॥ १४ ॥

अथातः संभवद्यामि देवस्य स्तूपने विधिम् ।

महतो लिङ्गदेशे वा कारयेद्देविकां बुधः ॥

मण्डपं च पुराणोक्तं कृत्वा स्तूपनमारभेत् ।

अचलप्रतिष्ठितो यत्र देवस्तत्र न वेदिका ।

तस्याः समीपे तत्स्थाने कलशस्थानमुत्तमम् ।

संख्या च नव तेषां तु स्थापनं मणवेन तु ॥

यत्किञ्चित्क्रियते तत्र मणवेनैव कथ्यते ।

स्थापनं कलशानां तु प्रागादीशानमन्ततः ॥

एतैरेव क्रमैरेव सर्वं कर्म विधीयते ।

नवमं कलशं मध्ये स्थापयेदन्ततो बुधः ॥

कूर्चेषु स्थापयेत्सर्वं ग्रीहिभिस्तण्डुलेषु च ।

ग्रीहयः शालयः मोक्ताः कलशान्स्थापयेद्बुधः ॥

तेषामभावे यत्किञ्चिद्ग्राभ्यं धान्यमिहेष्यते ।

पूरयेत्कलशान्सर्वान्शुद्धस्फटिकसंनिभैः ॥

जलैस्तु मध्यमं तत्र पञ्चगव्येन पूरयेत् ।

कूर्वाभिधाय सर्वेषु शरावैरपिधाय च ॥

आरिक्तैरेव कर्तव्यः शरावैर्नवभिः सदा ।

अपिधानक्रिया तेषां शालिजैरेव तण्डुलैः ॥
 अर्चयेत्कलशान्सर्वान्गन्धपुष्पादिभिः क्रमात् ।
 प्राप्ते मूर्हते आवाहं परमात्मानमात्मवान् ॥
 रुद्रदेवं शिवं साक्षाद्यच्च सर्वस्य दैवतम् ।
 तस्मादावाहयेत् प्राङ्गः सर्वत्राऽऽवाहने विधिः ॥
 एष औत्सर्गिकः प्रोक्तो देवतानां च तर्पणे ।
 नारायणादिविष्णोः स्याद्भुद्रस्य तु शिखादिकम् ॥
 जपध्यानादिसर्वं स्याद्विकल्पं मनसि श्रयेत् ।
 रौद्रं च सूक्तमापो हि हिरण्येति च सप्तकम् ॥
 वैकल्पिकैरेव कुर्यान्मध्येति तु न विद्यते ।
 अथ हैके वदन्त्येवं स्नापने तु महामयोः ॥
 सद्योजातादिपञ्चैव सर्वो वै रुद्र इत्यपि ।
 एतैरन्यैश्च कुर्याद्वै स्नापनं सार्वकालिकम् ॥
 एवं च कुर्यात्स्नाने तु स्नापनेऽर्चा तथा भवेत् ॥ १५ ॥

अथ देवयोः पूजाकरणे सर्वत्र श्रीणि पदा विषक्रमे० इयम्बकं यजामहे०
 इत्येताभ्यां यथालिङ्गमासनं पाद्यमाचमनीयं च । एतयोस्त्रैवर्णिकधर्मत्वात् ।
 सर्वत्र वचनाल्लोकप्रसिद्धमाप्तमतिषेधाभावात् क्रियते । एवं प्रतिष्ठाप्य वा
 कुर्यात्तयोरेव सायुज्यं सलोकतामाप्नोति । यदि त्रिःशतसंवत्सरादूर्ध्वं क्रियेत
 ततो देवयोः परमं पदं ब्रह्म संज्ञितं तदेव सगण आप्नोति । यदि तत्प्रणवः
 स्याद्य उ चैनदेवं विदुर्यस्मै प्रब्रूते यस्मै वा करोति शतं दद्यान्माषाणां ब्राह्मणो
 राजन्यः सहस्रं दद्याद्दैत्यो यथाश्रद्धं दद्यात् । न स्त्रीशूद्रौ कुर्यातां
 यदि कुर्यातां स्वतन्त्रोपदेशे आचार्य आश्रय इति । स्वतन्त्रयो-
 स्तयोश्चेद्वृत्तिशीणोऽपि ब्राह्मणः पतत्येवेति शालीकिः । अथ देवयोर्यायाकामी
 स्याद्यस्या कस्यां चिदवस्थायाम् जले वा स्यन्दिले वा प्रतिमासु वा सर्वं
 कृत्वाऽभ्यर्चयेच्च तु प्रमाद्येत । देशाभावे द्रव्याभावे साधारणे कुर्यान्मनसा
 वाऽर्चयेदिति । तदाह भगवान्—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।

तदहं भक्त्युपहृतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ इति ।

भक्तिनञ्च एतान्मन्त्रानधीयीत न त्वेवानर्चकः स्यादन्यतरस्योभयोर्वा ।
 ततस्तयोरेव सायुज्यं सलोकतामाप्नोति । य एतयोर्बर्चनां कुरुतेऽन्यत्र पुन,

शिष्येभ्यः स्त्रियाश्च तस्मै सौवर्णं शुक्लं सुवर्णोपधानं वा दद्याद्वर्णं रुद्रस्य
दक्षिणोति विज्ञायते । प्रतिष्ठाकरणे स्नापनकरणे वाऽऽचार्याय तदुपकरणं सर्वं
दत्त्वा ऋषभैकादश गा दद्यादिति विज्ञायते ॥ १६ ॥

[अथातः संप्रवक्ष्यामि विष्णोः स्नापनमुत्तमम् ।
प्रासादस्याग्रतो विद्वान्कुर्यात्स्नापनमण्डपम् ॥
मण्डपस्य च मध्ये तु वेदिकां संप्रकल्पयेत् । -
अचलप्रतिष्ठितो यत्र देवस्तत्र न वेदिका ॥
तस्याः समीपे तत्स्थाने कलशस्थानमुत्तमम् ।
संख्या च नव तेषां तु स्थापनं प्रणवेन तु ॥
यत्किञ्चित्क्रियते चात्र प्रणवेनैव कथ्यते ।
स्थापनं कलशानां तु प्रागादीशानमन्ततः ॥
एतेनैव क्रमेणात्र सर्वं कर्म विधीयते ।
नवमं कलशं मध्ये स्थापयेदन्ततो बुधः ॥
कूर्चेषु स्थापयेत्सर्वान्ग्रीहिमस्थित्येषु च ।
ग्रीहयः शालयः प्रोक्ताः कलशस्थापने बुधैः ॥
तेषामभावे यत्किञ्चिद्ग्राह्यं धान्यं विधीयते ।
पूरयेत्कलशान्सर्वांश्छुद्रस्फटिकसंनिधैः ॥
जलैस्तु मध्यमं तत्र पञ्चमण्डपेन पूरयेत् ।
कूर्वाग्निधाय सर्वेषु शरावैरपिधाय च ॥
अरिक्तैरेव कर्तव्यः शरावैर्नवभिः सदा ।
अपिधानक्रिया तेषां शालिजैरेव तण्डुलैः ॥
अर्चयेत्कलशान्सर्वान्गन्धपुष्पादिभिः क्रमात् ।
प्राप्ते मुहूर्ते आवाह्य परमात्मानमात्मवान् ॥]
पूर्वोक्तविधिनाऽऽवाह्य देवमानीय वेदिकां ।
अर्चयित्वा ततो विष्णुमर्चितैरेव सर्वैः ॥
आनीतं वेदिकायां तु गोमयेनापरेण तु ।
उपस्थितेऽसतैः कीर्णे शालिभिर्ग्रीहिभिश्च तत् ॥
प्रादुर्मुखं देवमासीनं संनिदध्यासतः क्षणात् ।
तत्रैव त्वचलस्थाने न चाऽऽवाहनमिष्यते ॥
तत्रैव नित्यसांनिध्यादेवस्य परमात्मनः ।
आसनादि क्रमादद्यात्सूक्तं पौरुषमाश्रितः ॥

ततः कलत्रमादाय कुर्यात्स्नपनमादितः ।
 मन्त्रा एते तु मन्तव्याः स्नपने परमात्मनः ॥
 वैष्णवं सूक्तमापो हि हिरण्येति च सप्तकम् ।
 पवमानानुवाकं च सर्वे साधारणाः स्मृताः ॥
 अनुक्तमन्त्रं यत्किञ्चिन्न शृङ्गीयात्ततो बुधः ।
 अनेन विधिवत्कृत्वा स्नपनं पुरुषस्य तु ॥
 दत्त्वा पायसमक्षं तु शेषं परिसमापयेत् ।
 नित्यदेवार्चने यत्स्थानात्कलत्रस्नापनं तु वै ॥
 स्नापनस्य त्रयश्रोक्ता ब्रह्म ज्ञानमन्वतः ।
 चामदेभ्यं ततः कुर्यात्पवित्रं यजुषश्च यत् ॥
 पवमानानुवाकं च सर्वे साधारणाः स्मृताः ।
 विष्टुवायनसंक्रान्तौ चन्द्रसूर्यग्रहे तथा ॥
 अर्चनायाश्च विच्छेदे कदाचित्कालभेदतः ।
 उपघातेऽपि वाऽन्यस्मिन्दुःस्वप्ने तु भयंकरे ।
 आर्यं तु स्नपनं कुर्यात्सर्वज्ञानिर्भविष्यति ॥
 अथ देवोत्सवं कुर्यान्मुच्यते सर्वपातकैः ।
 इह लोके परत्रापि सुखमेवास्य वर्धते ॥
 पश्चाद्विष्णोश्च सायुज्यमेतीत्यत्र न सञ्जयः ।
 जगदिताय कृष्णाय स्नपनं कृतवान् हि यः ॥ १७ ॥

इति सत्याषाढविरचितशृङ्गशेषसूत्रे प्रथमप्रश्ने सप्तमः पटलः ।

अथाष्टमः पटलः ।

अथातः कान्यदृषोत्सर्गं व्याख्यास्यामः—कार्तिक्यां पौर्णमास्यां क्रियते
 अग्निं वाऽऽभयुज्यां वैशाख्यां वा गोष्ठे गवां मध्ये । अथ देवयजनोष्ठे सनमभृ-
 त्स्याऽग्निमुखात्कृत्वा पक्वाज्जुहोति—पूषा गा अन्वेतु न इति पुरोनुवाक्यामनूच्य
 शृङ्गं ते अन्यत् इति याज्यया जुहोति । अग्राऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—इह धृतिः
 स्वाहा । इह विधृतिः स्वाहा । इह रन्तिः स्वाहा । इह रमतिः स्वाहा इति ।
 उपसृजन्मात्रे वत्सं धारयन्धरणो घयत्रायस्पोषमिषमूर्जमस्मासु दीधरत्स्वाहेति ।
 आ गावो अगमन्नुत भद्रमक्रचित्पेतेन सूक्तेन । नमस्ते रुद्र मन्यव इत्यन्तादनु-
 वाकस्य स्विष्टकृत्प्रभाति सिद्धमा घेनुवरमदानात् । अथ रुद्रं जपित्वा गोमिश्र-

नमध्वर्यवे ददाति । लाजमन्त्रेण त्रिः प्रदासिणं परिक्रमयेदेकैवर्णो द्विवर्णो वा
यूधं (ध्वं) छादयाति । यूध(ध्व)स्य मुखयाश्वतसो वत्सतर्प्यः स्नाप्याऽऽच्छद्य
तिलोदकं गृह्णाति—ऋचां प्राची इति । अवधूनुयुर्जलबिन्दूनीत्वा—तृप्ता यान्तु
पितर इति । अथैनं मध्ये गोध्वपिसृजति—एतं युवानं परि वो ददामीति ।
अपियन्तमनुमन्त्रयते—त्वां गाव इति । मध्यस्थमनुमन्त्रयते—मयो भूर्वातो
अभिवातूस्वा इति । सर्वासां पयसि पायसं अपयित्वा ब्राह्मणान्संपूज्याऽऽशिषो
वाचयित्वा यथाशक्ति दक्षिणां ददाति । तिर्यग्योनिगताञ्ज्वातीञ्जात्यन्तरे
वर्तमानान् दुष्कुलैरुपकृद्धान् दशपूर्वान् दशपरानात्मानं चैकविंशतिं पक्वर्क्ति
च पुनाति न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तत इति । अथाप्युदाहरन्ति—

एष्टव्या बह्वः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां प्रजेत् ।

गौरीं वा वरयेत्कन्यां नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥

लोहितो यस्तु वर्णेन श्वेतलाङ्गूललक्षणः ।

सुरे ककुदि च श्वेतः स वै नीलवृषः स्मृतः ॥ इति ॥ १ ॥

अथातः सहस्रभोजनविधिं व्याख्यास्यामः । उदगयने पूर्वपक्षे पुण्ये नक्षत्रे
त्रिजन्मानि दक्षिणायने वा क्रियेत । स्वगृहे देवगृहे वा यत्र शुचिर्देशः स्यात्तत्र
शुचिर्भूत्वा युग्मान्ब्राह्मणान्सुप्रक्षालितपाणिपादानप आचाम्य आसनं कल्पयित्वा
गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्य संकल्पासिद्धिरस्तिवाति वाचयित्वा त्रिवृताऽग्नेन ब्राह्म-
णान्संपूज्याऽऽशिषो वाचयित्वा प्रदक्षिणनमस्कारं विदधीत । सहस्रात्मानमी-
श्वरं सहस्रभोजनेन संपूज्य एकस्मै स्वाहा द्वाभ्यां स्वाहेति दशानुवाकान्
भोजनान्ते द्वादश ब्राह्मणाः आधिता भवन्ति बह्व वा । ब्राह्मणानग्नेन परिविष्य
पुण्याहं वाचयित्वाऽथ देवयजनोल्लेखनमभूत्याऽग्निमुत्पात्कृत्वा पकाञ्जुहोति—
विष्णोर्नुकमिति पुरोनुवाक्यामनूच्य विष्णो रराट्मसि इति याज्यया जुहोति ।
अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—केशवाय स्वाहा । इत्यादि द्वादशनामधेयः स्विष्ट-
कृत्प्रभृतिसिद्धिमा धेनुवरप्रदानात् । अथ विमानभोजयित्वा गुहपायसं वृतमि-
श्रमित्यग्नस्य बलिमुपहरति—अमुष्मै स्वाहाऽमुष्मै स्वाहेति द्वादशनामधेयैः ।
अथ ब्राह्मणेभ्यो निवेदयित्वा वस्त्रपुगानि कुण्डलयुगान्यङ्गुलीयकमुपानहौ
छत्रं कमण्डलुमिति च दद्यात् । अन्नशेषमाज्यशेषं पक्वशेषं चोभौ जायापती
मांश्रीयातां सर्वान्कामानवाप्नोति सर्वकल्मषैर्महापातकैः प्रमुच्यते षष्टिवर्षस-
हस्राणि ब्रह्मलोकमतीत्य विष्णुलोके महीयत इति विज्ञायते ॥ २ ॥

अथातः सहस्रभोजनसुत्यां व्याख्यास्यामः । विषुवेऽधने जन्मनक्षत्रे चन्द्र-
सूर्यग्रहणे ग्रहगृहीते व्याधिग्रस्ते मजाकामोऽन्यकामो वा ब्राह्मणाननुज्ञाप्य अभी-
ष्टमाहुर्वर्णं कृत्वा सहस्रब्राह्मणान्वेदपारगान्भोजयित्वा सहस्रसंख्यापरिपूर्णे पुण्ये
नक्षत्रे ब्राह्मणान्द्वादश षड्वा निमन्त्रयित्वा स्नानवस्त्रगन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्यार्थ
देवयजनोल्लेखनमभृत्या प्रणीताभ्यः कृत्वोपोत्थायाग्नेर्गार्शि व्याहृतिभिर्वि-
ष्णुमावाह्य परिधानमभृत्याऽग्निमुखात्कृत्वा दैवतमर्चयति—आपो हि ह्य मयो-
भुव इति तिसृभिर्हिरण्यवर्णा इति चतसृभिः पवमानः सुवर्जन इत्येतेनानुवा-
केन मार्जयित्वा गन्धपुष्पधूपदीपैरभ्यर्च्यार्थ पक्वाञ्जुहोति—विष्णोर्नुकम्, इति
पुरोनुवाक्यामनूच्य विष्णोरराट्मासे० इति याज्यया जुहोति । अथाऽऽज्याहुतीरुप-
जुहोति केशवाय स्वाहेति द्वादशनामधेयैः । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमाधेनुवरमदानात् ।
अथ विमान् भोजयित्वा गुरुपायसं घृतमिश्रमित्यन्नस्य बलिमुपहरति—अमुष्मै
स्वाहेति द्वादशनामधेयैः । अथ ब्राह्मणेभ्यो वस्त्रधुगानि कुण्डलयुगान्यङ्गुली-
यकमुपानहौ छत्रकमण्डलुमिति च दद्यात् । अन्नशेषमाज्यशेषं पक्वशेषं
चोभौ जायापती माश्रीयातां सर्वान्कामानवाप्नोति महापातकैः प्रमुच्यते षष्टि-
वर्षसहस्राणि ब्रह्मलोकमतीत्य विष्णुलोके महीयत इति विज्ञायते ॥ ३ ॥

अथातो जीवभाद्रं व्याख्यास्यामः । यस्त्वात्मनः श्रेय इच्छत्यपरंपक्षे
प्रयोदशीमुपोष्य तस्मिन्नेवाहनि संभारानुपकल्पयते—यान्यौर्ध्वदेहिकानि
मृतानां वस्त्रपदकं सौवर्णा सूचीमङ्कुशं तान्तवं पाशं कन्यां पलाशवृ-
न्तमौदुम्बरीमासन्दीं कलशानीत्यन्यान्यपि च । शोभते स्नात्वा
मध्याह्ने जले स्थित्वोपोत्थाय पुण्याहं वाचयित्वा वस्त्राङ्गुलीयकं दक्षिणां
दद्यात्सघृतपायसं दक्षिणामुखोऽश्रीयात् । अथ आद्रविधिनाऽग्निमुपसमाधाप्य
संपरिस्तीर्याग्निमुखात्कृत्वा पक्वाञ्जुहोति—चत्वारि नृङ्गा इति पुरोनुवाक्या-
मनूच्य त्रिधा हितम्, इति याज्यया जुहोति । तत्सवितुर्वरेण्यमिति पुरोनु-
वाक्यामनूच्य योजयित्रीं सूनृतानाम्, इति याज्यया जुहोति । ये
चत्वार इति पुरोनुवाक्यामनूच्य द्वे सुती इति याज्यया जुहोति ।
अग्ने नय इति पुरोनुवाक्यामनूच्य या तिरश्ची इति याज्यया जुहोति ।
अथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—शुरुषसूक्तेनाष्टादशर्चेन हुत्वा गायत्र्याऽष्टसहस्र-
मष्टशतमष्टाविंशतिं वा जुहुयात् । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमाधेनुवरमदानात् । धार्य
एवाग्निरा समाप्तेः । चतुष्पथं गत्वा सूचीमङ्कुशं कन्यां रज्जुमिति कृष्णतनवे
ह्रस्वाय ब्राह्मणाय दत्त्वा—ग्रीयन्तां यमर्किकरा इति वाचयित्वा ग्रीहिषु

कलशान्साधयेत् । तन्तुना परिवेष्ट्य जलपूर्णान्पुरुषाकृतिं कृत्वा त्रीणि शीर्ष्णि
मुखे त्रीणि ग्रीवायामेकविंशतिं शरीरे चतुष्टयं बाह्वौ द्वे लिङ्गस्यैकं पादयोः
पञ्च पञ्चोति—भीतोऽस्तु भगवान्यम इति । तत आसन्दीं कृत्वा पञ्चगव्येन
भस्मालय पलाशवृन्तैः कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं कृत्वा कलश(काल)पुरुषे प्राणा-
नाभिनिवेश्य वृन्तशरीरे देहमाभिनिवेश्य स्वपेत् । उदिते सूर्ये कलशैर्देहं स्वय-
मेधाभिषेचयेत् पौरुषेण सूक्तेन पञ्चगव्येन शुद्धोदकेन । सायाह्ने शीतलमक्षं
सर्पिषाऽश्रीयात् । ब्राह्मणानपि यमर्किकरतृप्तये भोजयेत् । चतुर्थ्या वज्र-
दाहः । उदकं पिण्डं च—अमुकगोत्राय मह्यं पिण्डमामुजिकं स्वधेति नमस्का-
रान्तं कृत्वा समापयेत् । तत्राऽऽशौचं दशाहं स्यात्स्वस्य । ज्ञातेर्न विद्यते ।
एकादश्यामेकोद्दिष्टामीति प्रतिपद्यते । अथाप्युदाहरन्ति—

आपन्नः स्त्री च शूद्रश्च यन्त्रैर्दग्ध्वा स्वकां तनूम् ।

तदह्नैव क्रियाः सर्वाः कुर्यादिति हि वै श्रुतिः ॥

स्त्रीणां तूष्णीं समन्त्रकं वा । मासि मास्येवं संवत्सरात्संवत्सरादूर्ध्वमा द्वा-
दशान्दात्ततो निवृत्तिः । यदा स्वयं न शक्नुयात्तदा पुत्रादयः कुर्युः । अथा-
प्युदाहरन्ति—

जीवन्नेवाऽऽत्मनः श्राद्धं कुर्यादन्येषु सत्स्वपि ।

यथाविधि प्रवर्त्याऽऽशु सपिण्डीकरणादृते ॥ इति ।

तस्योक्तं कालं न विलम्बयेद्यतोऽनित्यं जीवितमिति विज्ञायते ॥ ४ ॥

यस्त्वाऽऽत्मनः श्रेयाःसीच्छत्यौर्ध्वदेहिकं स्वस्य यदि भवति तदा दहन-
प्रभृति सपिण्डीकरणान्तं जीवन्नेवाधस्तथोक्तं सकलं कुर्यात् । तथाऽऽह कण्वः—

जीवन्नेव च यः कुर्वन्नात्मनः श्राद्धमिच्छति ।

यन्त्रेण कृत्वा सःस्कारमुदकं बलिमेव च ॥

कृत्वाऽथ षोडशश्राद्धं दद्याद्यद्यतिप्रथं भवेत् ।

आत्मनस्तत्स्वयं दत्त्वा ततः श्राद्धं समापयेत् ॥

तत्राऽऽशौचं दशाहं स्यात्स्वस्य ज्ञातेर्न विद्यते ॥ इति ।

आत्मार्यं पारलौक्यं यत्तत्सर्वं समवाप्नुयात् ।

न हि कर्म कदाचित्तु क्षयमेति कृतं नरैः ॥ इति ।

तस्माद्यस्य न सन्ति कर्तारो ज्ञातव्यः पुत्रोऽन्तेवासिनो वा स जीवन्नेवाऽऽ-
मुष्मिकं सर्वमधिकृतं कुर्वन्नामोच्चारणे तद्गोत्राय तच्छर्मणे करिष्यते । अथवा
मविदानकल्पेन वा दद्यादितिदमप्येकम् ॥ ५ ॥

कृष्माण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत यथा स्तेनो यथा भ्रूणहैवमेव भवति
योऽथोनौ रेतः सिञ्चति । यदर्वाचीनमेनो भ्रूणहत्यायास्तस्मान्मुच्यते इति ।
अथोनौ रेतः सिक्त्वाऽन्यत्र स्वमात् । अरेपा(ता) वा पवित्रकामो वा अमात्रा-
स्यायां पौर्णमास्यां वा केशश्मश्रुलोमनखानि वापयित्वा ब्रह्मचारि-
कल्पेन व्रतमुपैति । संवत्सरं मासं चतुर्विंशत्यहो द्वादश रात्रीः षट्तिहो वा ।
न माससमश्रीयाच्च स्त्रियमुपेयान्नोपर्यासीत् जुगुप्सेतानूनात् । पयोभक्ष इति
प्रथमः कल्पः । यावकं वोपयुज्जानः कृच्छ्रद्वादशरात्रं धरेद्विसेद्वा तद्विधेषु
यवागूं राजन्यो वैश्य आमिसाम् । पूर्वाह्णे पाकयज्ञिकधर्मेणाग्निमुपसमाधाय
संपरिस्तीर्याग्निमुखात्कृत्वाऽथाऽऽज्याहुतीरुपजुहोति—यद्देवा देव देहनम्, यद-
दीव्यं नृ(व्यन्न)णमहं बभूव, आयुष्टे विश्वतो दधदित्येतैस्त्रिभिरनुवाकैः प्रत्युच-
माज्य हुत्वा सिंहे व्याघ्र उतया पृदाकानिति चतस्रः सुवाहुतीः । अग्रेऽभ्याव-
र्तिन्, अग्रे अङ्गिरः पुनरूर्जा सह रय्येति चतस्रोऽभ्यावर्तिनीहुत्वा समित्पाणिर्ध-
जमानलोकेऽवस्थाप्य वैश्वानराय प्रतिवेदयाम इति द्वादशर्चेन सूक्तनोपस्थाप्य
यन्मया मनसा वाचा कृतमेनः कदाचन । सर्वस्मात्सस्मान्मेळितो मोक्षि त्वं हि
वेत्थ यथातथ स्वाहेति समिधमाधाय वरं ददाति । स्विष्टकृत्प्रभृति सिद्धमा-
धेनुवरप्रदानात् । एक एवाग्नौ परिचर्यायाम् । अग्न्याधेये यद्देवा देव देहनम्,
यददीव्यं नृ(व्यन्न)णमहं बभूव, आयुष्टे विश्वतो दधदिति पूर्णाहुतिं हुत्वाऽभिहो-
त्रमारप्स्यमानो दशहोत्रा हुत्वा दर्शपूर्णमासावारप्स्यमानश्चतुर्होत्रा हुत्वा चातु-
र्मास्यान्यारप्स्यमानः पञ्चहोत्रा हुत्वा पशुबन्धे षडहोत्रा सोमे सप्तहोत्रा । विज्ञा-
यते कर्मादिष्वेतैर्जुहुयात्पूतो देवलोकान्समश्नुत इति ॥ ६ ॥

अथातः संन्यासविधिं व्याख्यास्यामः । सोऽत एव ब्रह्मचर्यवान् प्रव्रजतीत्ये-
केषाम् । अथ शालीनवाथावरानामनपत्यानाम् । दिधुरो वा । प्रजाः स्वधर्मे
प्रतिष्ठाप्य वा । समस्त्या ऊर्ध्वं संन्यासमुपदिशन्ति । वानप्रस्थस्य सत्सारकर्म-
विरामे । एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य न कर्माणा वर्धते नो कनीयान् ।
तस्यैवाऽऽत्मा पदविच्छं विदित्वा न कर्मणा लिप्यते पापकेनेति । अशुनर्भवं नय-
सीति नित्यः । महर्चं गमयतीति महिषा । केशश्मश्रुलोमनखानि वापयित्वो-
पकल्पयते । यष्टयः (यष्टिः) शिष्यं जलपावित्रं क्षमण्डलं पात्रमिति । एतत्स-

मादाय ग्रामान्ते ग्रामसीमान्तेऽन्यागारे वाऽऽज्यं पयो दधि त्रिवृत्पाश्व उपव-
सेदपो वा । ॐ भूः सावित्रीं प्रविशामि तत्सवितुर्वरेण्यम् । ॐ भुवः सावित्रीं
प्रविशामि भर्गो देवस्य धीमहि । ॐ सुवः सावित्रीं प्रविशामि धियो यो नः
प्रचोदयात् । पच्छोऽर्धर्चशः । ततः समस्तया च न्यस्तया च आत्मानमात्मन
आश्रमादाश्रममुपनीय ब्रह्मभूतो भवतीति विज्ञायते । अथाप्युदाहरन्ति—

आश्रमादाश्रमं गत्वा हुतहोमो जितेन्द्रियः ॥

भिक्षाबलिपरिश्रान्तः पश्चाद्भवति भिक्षुकः ॥ इति ।

स एष भिक्षुरानन्त्याय । पुराऽऽदित्यस्यास्तमयाहार्हपत्यमुपसमाधायान्वा-
हार्यपचनमुपसमाहृत्य ज्वलन्तमाहवनीयमुद्धृत्याऽऽज्यं गार्हपत्ये विलाप्योत्पूय
सुवि चतुर्गृहीतं गृहीत्वा समिद्धृत्याऽऽहवनीये पूर्णाहुतिं जुहोति । ॐ स्वाहेति ।
एतद्ब्रह्मान्वाधानमिति विज्ञायते । अथ सायं हुतेऽग्निहोत्र उत्तरेण गार्हपत्यं
तृणानि सस्तीर्य तेषु द्रव्यं न्याञ्चि पात्राणि सादयित्वा दक्षिणेनाऽऽहवनीयं
ब्रह्मायतने दर्भान्सस्तीर्य तेषु कृष्णाजिनं चान्तर्धयेत् २ रात्रिं जगति । य
एवं विद्वान्ब्रह्मरात्रिमुपोष्य ब्राह्मणोऽग्नीन्समारोप्य प्रधीयते सर्वं पाप्मानं तरति
तरति ब्रह्महत्याम् । अथ ब्राह्मे मुहूर्त उत्थाय काल एव मातरग्निहोत्रं जुहु-
यात् । अथ पृष्ठयास्तीर्त्वाऽपः प्रणीय वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्घपति सा
मसिद्धोष्टिः संतिष्ठते । आहवनीयेऽग्निहोत्रद्रव्याणि मक्षिपेदभून्मयान्यनायसानि ।
गार्हपत्ये अरणी—भवतं नः समनसाविति । अथाऽऽत्मन्यग्नीन्समारोपयते—
या ते अग्ने यज्ञिया तनूरिति त्रिस्तरेकैकं समाभिघ्नति । अन्तर्वेदि
तिष्ठन्—ॐ भूर्भुवः सुवः संन्यस्तं मया संन्यस्तं मया संन्यस्तं मयेति त्रिरु-
पाश्शूकराश्चिरुचैः । त्रिषत्या हि देवा इति विज्ञायते । अभयं सर्वभूतेभ्यो मत्तः
इति चापो पूर्णमञ्जलिं निनयति । अथाप्युदाहरन्ति—

अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा यश्चरते मुनिः ।

न तस्य सर्वभूतेभ्यो भयं चापि हि जायते ॥ इति ।

स वाच्यमो भवति । यष्टयः शिक्यं जलपवित्रं कमण्डलुं पात्रमुद्धृत्यैत-
त्समादाय यत्राऽऽपस्तद्वतः स्नात्वाऽप आचम्य सुरभिमत्याऽन्विज्ज्ञाभिः
वारुणीभिर्द्विरण्यवर्णाभिः पावमानीभिरिति मार्जयित्वाऽन्तर्जलगतोऽधमर्षेण
षोडश प्राणायामान्धारयित्वोत्तीर्थं वासः पीडयित्वाऽन्यत्प्रयतं वासः परिधा-
याप आचम्यो भूर्भुवः सुवरिति जलपवित्रमादाय तर्पयति—ॐ भूस्तर्प-

यामि । ॐ भुवस्तर्पयामि । ॐ सुवस्तर्पयामि । ॐ महस्तर्पयामि । ॐ जन-
स्तर्पयामि । ॐ तपस्तर्पयामि । ॐ सत्यं तर्पयामि । देववत्पितृभ्योऽञ्जलिमु-
पादाय । ॐ भूः स्वर्धो भुवः स्वर्धो सुवः स्वर्धो भूर्धुवः सुवर्महर्नम इति ।
अथोदु त्वं० चित्रं० इति द्वाभ्यामादित्यमुपतिष्ठते । ओमिति ब्रह्मा ब्रह्म वा
एष ज्योतिर्य एष ज्योतिर्य एष तपत्येष वेदो य एष तपति वेद्यमेवैतद्य एष
तपति एवमेवैष आत्मानं तर्पयत्यात्मने नमस्करोति आत्मा ब्रह्माऽऽत्मा ज्योतिः ।
सावित्रीं सहस्रकृत्व आवर्तयेच्छतकृत्वोऽपरिमितकृत्वो वा । ॐ भूर्धुवः सुव-
रिति पवित्रमादायापो गृह्णाति । नात ऊर्ध्वमनुद्धृताभिरद्भिरपरिस्तुताभिरपरि-
पूताभिर्वाऽऽचामेत् । न चात ऊर्ध्वं शुक्लं वासो धारयेत् । एकदण्डी त्रिदण्डी
वा । अथेमानि व्रतानि भवन्ति—अहिंसा सत्यमस्तेन्यं मैथुनस्य च वर्जनं
त्यागे इति । अथ भैक्षचर्या ब्राह्मणानां शालीनयायावराणामपहृषे वैश्व-
देवे भिक्षां लिप्सेत् (स) । भवत्पूर्वा प्रचोदयेत् । गोदोहनमात्रमाकाङ्-
क्षेत् । अथ भैक्षचर्यामुपाहृत्य शुचौ देशे न्यस्य हस्तपादान्प्रक्षाल्याऽऽदित्य-
स्याग्रे निवेद्य उदु त्वं चित्रमिति प्रक्षाल्याऽऽचम्य ब्रह्मणे निवेदयते—ब्रह्म
ज्ज्ञानमिति । विज्ञायते—आधानप्रभृत्ययमे(तीम ए)वाग्नयो भवन्ति, तस्य
माणो गार्हपत्योऽपानोऽन्वाहार्यपचनो ज्ञान आहवनीय उदानसमानौ सभ्या-
वसथ्यौ । पञ्च वा एतेऽग्नय आत्मस्थाः । आत्मन्येष जुहोति ।
स एष आत्मपञ्च आत्मनिष्ठ आत्ममतिष्ठ आत्मानं क्षेमं नयतीति विज्ञायते ।
भूतेभ्यो दद्या पूर्व संविभज्य शेषमग्निः सःस्पृश्यौषधवत्माश्रीयात् । प्राश्याप
आचम्य ज्योतिष्मत्याऽऽदित्यमुपतिष्ठते—उद्वयं तमसस्परीति ।

अथाचितमसंवल्लसमुपपन्नं यदृच्छया ।

आहारमात्रं भुञ्जीत केवलं प्राणयान्निकम् ॥ इति ।

अथाप्युदाहरन्ति—

अष्टौ ग्रासा मुनेर्भक्ष्याः षोडशारण्यवासिनः ।

द्वात्रिंशत् गृहस्थस्यापिरिमितं ब्रह्मचारिणः ॥ इति ।

भैक्षं वा सर्ववर्णेभ्य एकाग्रं वा द्विजातिषु ।

आपि वा सर्ववर्णेभ्यो न चैकाग्रं द्विजातिषु ॥ इति ।

अथ यत्रोपनिषदमाचार्या जुवते तत्रोदाहरन्ति— स्थानमौनवीरासनसव-
नोपस्पर्शनचतुर्थषष्ठाष्टमकालव्रतयुक्तस्य कणपिण्याक्यावकदधिपयोव्रतत्वं
चेति । तत्र मौने युक्तस्त्रयीवृद्धद्वैराचार्यैर्मुनिभिरारण्यैराश्रमिभिर्बहुभुतैर्दन्तै-

देन्तान्संघायान्तर्मुख एव शौनयुक्तेन प्राप्यते संभाष्यानुच्यते । स्थानशौनवीरा-
सनानामन्यतमेन संप्रयोगो यत्रायं संनिपतेत् । यत्र गतश्च यावन्मात्रमनुव्रत-
येत् । आरत्सु न यत्र लोपो भवतीति विज्ञायते ।

अष्टौ तान्यव्रतज्ञानि आपो मूलं घृतं पयः ।

हविर्ब्राह्मणकाम्या च गुरोर्वचनमौषधम् ॥ इति ॥

सायं प्रातरग्निहोत्रमन्त्रञ्जपेत् । वारुणीभिः सायं संध्यामुपतिष्ठेत मैत्रीभिः
प्रातः ।

अनग्निरनिकेतः स्यादक्षर्माक्षरणो मुनिः ।

भिक्षार्थं ग्राममन्विच्छेत् स्वाध्याये वाचमुत्सृजेत् ॥ इति ।

विज्ञायते च—परिमिता वा ऋचः परिमितानि सामानि परिमितानि यजू-
ष्यथैतस्यैवान्तो नास्ति यद्वह्न तत्प्रतिगृणत आचक्षीत स प्रतिगर इति ।
एवमेवैष आक्षरीरविमोक्षणाद्वृक्षमूलिको वेदसंन्यासिकः । वेदो वृक्षस्तस्य मूलं,
प्रणवः । प्रणवात्मको वेदः । प्रणवो ब्रह्म । एवंव्रतो ब्रह्मभूयाय कल्पत
इति होवाच प्रजापतिः । सप्तव्याहृतिभिर्ब्रह्मभाजनं प्रक्षालयेदिति ॥ ७ ॥

अथातः कपिलसंन्यासविधिं व्याख्यास्यामः । अनग्निकस्तु मुण्डी शिखी
वाऽहोरात्रोपोषितः स्नात्वाऽप्य अचम्याप एव पाणिनाऽप्स्वाहुतीर्जुहोति—आपो
वै सर्वा देवताः स्वाहेति । पुत्रेपणायाश्च विच्छेषणायाश्च लोकेषणायाश्च सर्व-
भूतेभ्यश्च व्युत्थितोऽह स्वाहेति । संन्यस्तं मया संन्यस्तं मया संन्यस्तं मयेति
त्रिरुपांशुक्त्वा त्रिरुचैस्त्रिषत्या हि देवा इति विज्ञायते । अभयं सर्वभूतेभ्यो
मत्तः स्वाहेति दण्डान्गृहीत्वा जलपवित्रम्—पवित्रामिति समादाय पुत्रभिन्नसु-
हृद्वन्धुजातिसंनिधौ त्यक्त्वाऽथ ग्रामादाहन्यैकपात्रमुदकेनाऽऽप्लाव्य सकृद-
ल्पेन भुञ्जीत । न केनचित्सह संभाषेत । न किञ्चिद्याचेत । पर्वतगुहानदी-
पुलिनशून्यागारे देवतायतने विलदयोर्निवसेत् । स्वयं पतितं प्रक्षाल्य जीवि-
तमुक्तम् । जीर्णमान्नीयाहतानि दृढान्यजिनानि यदर्थं विभृयात् । सूर्योदयही-
नयाचितेन कार्यं कुर्वीत । व्रतं स्नानासमर्थो न लभेत् । अथ प्रक्षाल्य जला-
द्रेण कर्पटेन सशिरस्कजलापकर्षणं कृत्वाऽन्तर्वासाः परितः संध्यामुपासीत ।
नित्यं मध्याह्ने प्रातः स्नायात् ॥ ८ ॥

अथातः संन्यासिमरणविधिं व्याख्यास्यामः—

अथातः संप्रवक्ष्यामि सस्कारविधिमुत्तमम् ।

समाहितानां युक्तानां यतीनां च महात्मनाम् ॥

शुचौ देशे तु सावित्र्या देहं मलालय यत्नतः ।
 अलंकृत्य च गायत्र्या गन्धैर्माल्यैः पृथक्पृथक् ॥
 वहन्ति ब्राह्मणा ये वै शुचयः सर्व एव ते ।
 तेषां तु वहतां सम्यक्सद्यः शौचं विधीयते ॥
 मलालनादि तत्कर्म ये कुर्वन्ति महीयसाम् ।
 तेषामपि तथा सद्यःशौचमेव विधीयते ॥
 पुत्रो वा संनिकृष्टो वा शुचौ देशे निधाय तम् ।
 उपावरोहमन्त्रेण तस्याग्नीनवरोष्य तु ॥
 तूष्णीं संमार्जनं कृत्वा व्याहृतीभिश्च सप्तभिः ।
 प्रोक्ष्य काष्ठं च यदेवं निधाय तु समन्त्रकम् ॥
 विष्णो हव्यं रक्षस्वेति मुखे जलपवित्रकम् ।
 पवित्रं तेति मन्त्रेण निदधाति तथा पुनः ॥
 दण्डं च दक्षिणे हस्ते वैष्णव्यर्चा निधाय च ।
 उदरे च तथा पात्रं सावित्र्या निदधाति वै ॥
 यदस्थ पारे रजसः सव्ये शिष्यं निधाय च ।
 गुह्ये कमण्डलुं चैव भूमिर्भूमिमगादिति ॥
 पितृमेघप्रयोगेण दहेदग्निभिरेव हि ।
 सत्सर्कृतुश्च तथा तस्य नाऽऽशौचं नोदकक्रिया ॥
 एकोद्दिष्टं न कुर्वीत संन्यस्तानां कदाचन ।
 अह्नयेकादशे मासे पार्वणं तु विधीयते ॥
 द्वादश्यामह्नि वा पुण्ये नारायणबलिर्भवेत् ।
 सर्वं नारायणोद्देशमेकोद्दिष्टवदाचरेत् ॥
 अनाहिताग्निनां चैव संन्यस्तानां महात्मनाम् ।
 अपि (श्वि) होतृविधानेन गायत्र्या प्रणवेन वा ॥
 अप्राकृतानां महतां ब्रह्मनिष्ठमनस्विनाम् ।
 तेषां तु खननं कार्यमिति प्राहुर्मनीषिणः ॥
 तिसृभिर्व्याहृतीभिस्तु खात्वा दण्डप्रमाणतः ।
 दण्डादीर्धं यथास्थानममन्त्रैः स्थापयेद्बुधः ॥
 प्रच्छादयेदसंपृष्टं सृगालश्वापदादिभिः ।
 श्वादयो यदि खादन्ति महान्दोषो भविष्यति ॥
 तस्मान्द्रुमिं भृशं खात्वा सम्यक्प्रच्छादयेद्यतीन् ।

सर्वसङ्गनिवृत्तस्य ध्यानयोगरतस्य च ॥

न तस्य दहनं कुर्यान्नाऽऽशौचं नोदकक्रिया ।

निषेकाद्याः श्मशानान्ताः सत्क्रिया ब्राह्मणाश्रिताः ॥

तस्माद्यत्नेन संस्कारः कर्तव्यो गृहमेधिभिः ।

ये वहन्ति महात्मानं स्पृष्ट्वा दृष्ट्वा द्विजातयः ॥

हयमेधफलं तेषामस्तीत्येवं विदुर्बुधाः ॥ इति ॥ ९ ॥

अथोक्तो वर्णधर्मश्चाऽऽश्रमधर्मश्च । अथ स्वस्वयं पुरुषो याप्येन कर्मणा
मिध्या वाऽऽचरत्ययाज्यं वा याजयत्यमतिग्राह्यस्य वा मतिगृह्यात्यनाशय-
श्मस्य वाऽऽश्रमभ्रात्यचरणीयेन वा चरति । तत्र मायधितं कुर्यान्न कुर्यादिति ।
नहि कर्म क्षीयत इति । कुर्यात्त्वेव । [पुनः सोमेनेष्ट्वा पुनः सवनमायान्तीति
ब्राह्मीकः । सर्वं पाप्मानं तरति तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजत इति
विज्ञायते । अमिष्टुता वाऽभिषेकस्यमानो यजेतेति च ।] तस्य निष्क्रमणानि
उपस्तपो होम उपवासो दानम् । उपनिषदो वेदादयो वेदान्ताः सर्वच्छन्दःसु
संस्थिता मधून्यघमर्षणमथर्वशिरो रुद्राः पुरुषसूक्तं राजनरौहिणे बृहद्रथंतरे
पुरुषगतिर्महानान्यो महावैराजं महादिषाकीर्त्यं ज्येष्ठसाम्नामन्यतममहिष्य-
मानः कृष्माण्डयः सावित्री चेति पावनानि । उपसन्न्यासेन पयोव्रतता शाक-
भक्षता फलभक्षता मूलभक्षता असृतपावको हिरण्यप्राशनं घृतप्राशनं सोम-
पानामिति मेध्यानि । सर्वे शिलोषयाः सर्वाः स्वनृत्यः सरितः पुण्या हृदा-
स्तथिर्न्युषिर्निकेतनानि गोष्ठेक्षेत्रपरिष्कन्दा इति देशाः । अहिस्ता सत्यम-
स्तैन्यं सवनेषूदकोपस्पर्शनं गुरुशुश्रूषा ब्रह्मचर्यमधःशयनमेकवस्त्रताऽनाशक्त
इति तपाश्च । हिरण्यं गौर्वासोऽश्वो भूमिस्तिलं घृतमक्षमिति देयानि । संव-
त्सरः षण्मासाश्चत्वारस्त्रयो द्वावेकश्चतुर्विंशत्यहो द्वादशाहः षडहश्चतस्रोऽहोरात्र
एकाह इति कालाः । एतान्यनादेशे क्रियेरन्नेनःसु गुरुषु गुरुणि लघुषु
लघूनि । कृच्छ्रातिकृच्छ्रौ चान्द्रायणमिति सर्वप्रायश्चित्तिः सर्वप्रायश्चित्तिः॥१०॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यशेषसूत्रे मथममश्रेऽष्टमः पटलः ।

समाप्तमिदं सत्याषाढहिरण्यकेशिगृह्यशेषसूत्रम् ।

=====

गृहकारिकाः ।

कनकाञ्जलिभिर्युक्तेः कल्पसूत्रविधायिभिः ।
 समलंकृतमूर्धानं सत्याषाढमुपास्महे ॥ १ ॥
 आचार्यान्मातृदत्तादीनभिवन्द्य तदीरितान् ।
 अर्थान्संगृह्य गृहस्य क्रियन्ते कारिका मया ॥ २ ॥
 कुर्यादुपनयादीनि विवाहान्तानि लौकिके ।
 अन्यद्गृह्येति कर्म सर्वमौपासनेऽनले ॥ ३ ॥
 नामादिषु भवेन्तादि(दक्ष)माशनादिषु कौतुकम् ।
 गर्भोपाकर्मवर्जेषु दौलादिष्वङ्कुरं भवेत् ॥ ४ ॥
 यत्राणपरिवेषः स्यात्तत्राक्षौहोम इष्यते ।
 न स्यादुपनयस्याऽऽदौ तद्विधिः प्रागसंभवात् ॥ ५ ॥
 अत्रावदानधर्मोऽयमापूर्वत्वाच्च विद्यते ।
 आधारसहिते पक्षे स्थालीपाके स उच्यते ॥ ६ ॥
 उपनेयं समुत्थाप्य संस्पृश्य मनसा क्रियाम् ।
 संकल्पमन्त्रवचनं परिदानमिति स्मृतम् ॥ ७ ॥
 अस्मानमभिर्न दण्डमुपवीतं च मेखलाम् ।
 उपदेशासनं कूर्चमुपवेशं घृतं चरुम् ॥ ८ ॥
 इध्मावर्हिश्च दर्वी च समिधः सप्त वाससी ।
 मोक्षणीमाज्यधानी च मणीतावाग्नयेव च ॥ ९ ॥
 मृन्मयान्यत्र पात्राणि संभरेद्वा च दक्षिणाम् ।
 विधाय नान्दीं पूर्वेषुः सद्यो वा षड्कौतुकम् ॥ १० ॥
 संकल्प्य यज्ञशर्माणं मुपवेश्य यमं त्विति ।
 चतुःप्रभृतिकान्युगमान्वाचयित्वाऽऽशिषो द्विजान् ॥ ११ ॥
 कुमारं भुक्तिवपनस्नानालंकरणान्वितम् ।
 परिधाप्याहृतं वासी देशे प्राक्प्रवणादिके ॥ १२ ॥
 उद्धृत्यावोक्ष्य कुर्वीत स्थण्डिलं तत्र सैकतम् ।
 हस्तमात्रं चतुष्कोणं बाहुमात्रं तथाऽपरे ॥ १३ ॥
 चतुरङ्गुलमुच्छ्रायसिकतामस्थपञ्चकम् ।
 मस्मन्ना तुषकेशैश्च शर्करास्थितृणेन च ॥ १४ ॥

पिपीलिकाकपालैश्च सिकताद्वांश्च वर्जयेत् ।
 स्थण्डिलात्तण्डुलारेखा द्व्यङ्गुला त्र्यङ्गुलाधिका ॥ १५ ॥
 एकरेखं द्विरेखं वा अग्निभद्राणि कारयेत् ।
 त्यजेदुल्लेखनक्षेत्रे पश्चिमे चतुरङ्गुलम् ॥ १६ ॥
 याम्यामष्टाङ्गुलं चैव सौम्यां चैवाङ्गुलद्वयम् ।
 तिस्रः पाचीरुदकसंस्था उदीचीः प्रागवस्थिताः ॥ १७ ॥
 तिस्रश्च रेखाः प्रादेशाः विलिख्यावोक्ष्य चानलम् ।
 निधायेध्मं परिस्तीर्य प्रागारभ्य प्रदक्षिणम् ॥ १८ ॥
 दक्षिणानुत्तरान्कुर्यादुत्तरानधरानपि ।
 संस्तीर्य दक्षिणे दर्भान्मयीत्यग्निं हृदि स्थितम् ॥ १९ ॥
 द्वाभ्यां संस्थाप्य दर्भाभ्यां दर्भान्संस्तीर्य चोत्तरे ।
 मधुज्याश्मादिकं कूर्चं ब्रह्मालाभे निबध्य च ॥ २० ॥
 तमुत्तरेण पात्राणि नीत्वाऽऽत्मानं परेण तु ।
 त्यक्त्वा तृणमयः स्पृष्ट्वा न्यस्थो (स्यो)पस्थाय भूरिति ॥ २१ ॥
 कृत्वा पवित्रे पात्रं च त्रिः प्रक्षाल्य तदन्तरम् ।
 न्यस्योदकं द्विरासिच्य पूरयित्वात्पुनरिति च ॥ २२ ॥
 तदुदधृत्य समं प्राणैरविषिञ्चन्हरेदुदकं ।
 न्यस्य दर्भेष्विदं दर्भैः प्रच्छाद्यैस्तत्पवित्रतः ॥ २३ ॥
 प्रक्षालनमकृत्वैव संस्कृत्य प्रोक्षणीं ततः ।
 उत्तानीकृतपात्राणि विमुच्येध्मानिबन्धनम् ॥ २४ ॥
 त्रिः प्रोक्ष्य सलिलैः सर्वैरिध्मादीन्यसिलान्यपि ।
 दर्वां निष्ठप्य संमृज्य पुनर्निष्ठप्य वै पुनः ॥ २५ ॥
 दर्भैश्चाधाय संमार्गानभ्युक्ष्याद्यौ परिक्षिपेत् ।
 पवित्रान्तर्हिते पात्रे निरूप्याऽऽज्यमभिद्वनम् ॥ २६ ॥
 शङ्करानुपवेशेण निरुह्य समिधोत्तरान् ।
 अधिश्रित्याऽऽज्यमादीप्य दर्भाचिर्भिरवाङ्मुखैः ॥ २७ ॥
 तस्मिन्प्रत्यस्य दर्भाग्रे दर्भाभ्यां तूरुमुकेन च ।
 पर्याग्निं कृत्वा त्रिः पात्रमुदगुद्वास्य पूर्वया ॥ २८ ॥
 समिधाऽङ्गारकाभूयः प्रतियोज्य दहेच्च ताम् ।
 उदगग्रे कराङ्गुष्ठोपकनिष्ठाभिरुद्धृते ॥ २९ ॥

पश्चिमे पुनराहृत्य विरुत्पूय विसृज्य वा ।
 स्पृष्ट्वाऽङ्गिरसावाधाय परिधाय परिस्तृतेः ॥ ३० ॥
 षड्भिः शदङ्गुलो मध्यो द्व्यङ्गुलाधिक उत्तमः ।
 परिधीनां प्रमाणं स्याद्वस्तुस्त्रिंशत्ततोऽधमः ॥ ३१ ॥
 उपरिष्ठाद्यथापूर्वमधरोत्तरतां नयेत् ।
 विसृज्य बर्हिःसंनाहं पश्चादग्रेस्तृणाति च ॥ ३२ ॥
 उदगग्रं च तस्मिन्वै बर्हिःरास्तीर्य तत्र च ।
 आङ्ग्यं संस्थाप्य तस्मात्तु दर्वीमासाद्य दक्षिणे ॥ ३३ ॥
 यज्ञोपवीतं यज्ञस्येत्येनं व्याहार्य धारयेत् ।
 आचम्योत्तरतः पात्रादाचार्याग्न्योश्च मध्यतः ॥ ३४ ॥
 आगत्य दक्षिणेनैनं मासत्वभिमुखोद्गुरुम् ।
 यज्ञस्य ब्रह्म षं नोभावप्रये समिधव्रतम् ॥ ३५ ॥
 वरेणोदायुस्तच्चक्षुर्भैक्ष्यं माणवघाचकम् ।
 अदितेऽङ्घ्रिर्दक्षिणतः प्राचीनं परिषेचयेत् ॥ ३६ ॥
 अनुमतेऽपुदीचीनं ततः पश्चात्प्रसेचयेत् ।
 सरस्वतेति प्राचीनमुत्तरतोऽथ सर्वतः ॥ ३७ ॥
 देव सवितः प्रसुवेति परिषेकं प्रदक्षिणम् ।
 अभ्यक्तमिध्ममादध्यादयं त इति मन्त्रतः ॥ ३८ ॥
 दर्वीमन्ववहत्याथ परिधेः संधिमुत्तरम् ।
 जुहुयान्मनसा ध्यायन्प्रजापतये संततम् ॥ ३९ ॥
 दीर्घं च दक्षिणामाश्रमृजुमाधारयत्यथ ।
 दक्षिणं परिधिमारभ्येन्द्राय प्रागुदक्कृतः ॥ ४० ॥
 उत्तरार्धस्य पूर्वार्धे जुहुयादप्रयेति च ।
 दक्षिणार्धस्य पूर्वार्धे सोमायेति जुहोत्यथ ॥ ४१ ॥
 तावन्तरेण जुहुयादितरा आहुतीः क्रमात् ।
 युक्तो ब्रह्म या तिरश्ची सप्राधन्ये प्रसाधन्यै ॥ ४२ ॥
 एकैकशः समस्ताश्च व्याहृतीर्भूर्भुवः सुवः ।
 सर्वेषां दर्विहोमानामेष कल्पः प्रकीर्तितः ॥ ४३ ॥
 आधारवानथाऽऽपूर्वं अग्निहोत्र इति त्रिधा ।
 यत्र व्याहृतिपर्यन्तं तत्रैव विधिरुच्यते ॥ ४४ ॥

- अथ प्रधानमायुर्दा आयुर्दा देव इत्यापि ।
 इमं तत्त्वा त्वं न स त्वं तस्त्वमग्ने प्रजापते ॥ ४५ ॥
 अथोदश जयानष्टादशाभ्यातामसंज्ञितान् ।
 रौद्रं च राक्षसं चैव नैर्ऋते प्रैतृके तथा ॥ ४६ ॥
 छित्त्वा भित्त्वा निरस्याऽऽत्माभिमर्शेऽप उपस्पृशेत् ।
 माचीनावीति पित्र्याणि कृत्वा त्राऽप उपस्पृशेत् ॥ ४७ ॥
 तदोपवीत्युपस्पृश्य राष्ट्रभुक्तु दशस्त्रपि ।
 कृत्स्नं पूर्वमनुदृत्य तस्मै ह्वादेति वै पुनः ॥ ४८ ॥
 तथा कृत्स्नमनुदृत्य तारुण्यं स्वादेति पश्चिमम् ।
 द्वाविंशतिर्भवेत्यज्ञाविक्रवे सप्तमोज्ञये ॥ ४९ ॥
 स्विष्टकृच्च सदस्येति ततोऽन्त्याभिरसंयुगाम् ।
 उत्तरार्धस्थ पूर्वार्धे हुत्वा व्याहृतिभिस्ततः ॥ ५० ॥
 अश्माथोत्तरपरिधेः संधिं नीत्वा कृत्स्नम् ।
 दक्षिणेन पदा तस्मिन्वास्थाप्यातिष्ठमन्त्रतः ॥ ५१ ॥
 सकृद्धीतं नवं श्वेवं सदृशं यज्ञं धारितम् ।
 अहर्षं तद्विजानीयात्सर्वकर्मसु पावनम् ॥ ५२ ॥
 परिधाप्याहतं वासो या सकृन्वाप्नोति त्रिभिः ।
 त्यजेत्पूर्वमथाऽऽचान्तः प्रीदमिति च स्पृशेत् ॥ ५३ ॥
 बद्ध्वा या दुरितेत्थेन मौक्त्या त्रिगुणया ततः ।
 नाभिरुत्तरतो ग्रन्थिं कृत्वाऽऽकुण्ठ्य च दक्षिणे ॥ ५४ ॥
 मित्रस्येत्यजिनं कृत्वा परीयमि(दमि)ति मन्त्रतः ।
 परिदत्त्वोपवेश्याग्नेः पश्चादेनमुदरं स्पृशेत् ॥ ५५ ॥
 माशयेद्धृतशेषं च त्वयि मेषाप्नोति त्रिभिः ।
 माश्रुवन्तं समीक्षेत योगे भोगे तत्रस्तरम् ॥ ५६ ॥
 अग्निं प्रदक्षिणं यातमागन्तेत्यभिमन्त्रयेत् ।
 अस्माऽऽचार्यो बहिः कृत्वा पात्राणां च प्रजेदुदक् ॥ ५७ ॥
 व्याहारयेदयानेन अस्त्रचार्ममिमं वया ।
 को नामासीति तं पृच्छेन्नामची श्वे वदेद्भुजः ॥ ५८ ॥
 स्वस्ति देवेति मन्त्रेण पृच्छीवात्तस्य नामनी ।
 व्यावहारिकवामान्यज्ञास्रं च तृतीयया ॥ ५९ ॥

शं नो देवीरिति श्रोत्र्य मार्जयेत्तावुभावय ।
 दक्षिणेन स्वहस्तेन तूष्णीमस्य च दक्षिणम् ॥ ६० ॥
 अंसं सव्येन सव्यं च समन्वारय वै ततः ।
 ह्याहुतीभिश्च सावित्र्या देवस्य त्वेत्यनेन वै ॥ ६१ ॥
 नीत्वाऽस्य दक्षिणं बाहुमाभिमुख्येन वाऽऽत्मानि ।
 संघुह्म्या नाम गृहीयाद्यत्रासौ शब्द उच्यते ॥ ६२ ॥
 अथास्य दक्षिणं हस्तं गृहीत्वा दक्षिणेन तु ।
 साङ्गुष्ठमग्निष्ठेत्येनं संशस्ति सविता त्विति ॥ ६३ ॥
 दक्षिणेन स्वहस्तेन त्वं समस्य च दक्षिणम् ।
 उपर्युपरि संस्पृश्य ममेति हृदयं स्पृशेत् ॥ ६४ ॥
 प्राणानामिति नाभिं च अभिमृश्याय भूर्भुवः ।
 भूर्भुवस्तु त्वादिभिर्मन्त्रैः कुमारमभिमन्त्र्य च ॥ ६५ ॥
 अथास्य दक्षिणं हस्तं साङ्गुष्ठं दक्षिणेन तु ।
 गृहीयादग्निरायुष्मान्पर्यायैः पञ्चभिस्ततः ॥ ६६ ॥
 आयुष्टेऽग्नौ पृथिव्यां च जपेत्कर्णेऽस्य दक्षिणे ।
 आयुर्दा अग्नौ पृथिव्यामिति सव्ये जपेत्पञ्चा ॥ ६७ ॥
 मेधां च इति मन्त्रेण संनिधाय मूले जपेत् ।
 उत्थाप्येनं परीदद्यात्कषकायेति मन्त्रतः ॥ ६८ ॥
 अग्नये समिधमित्येकामग्नये समिधौ द्वयम् ।
 जतस्तः समिध इत्येव मन्त्रं तं वाचसेद्वय ॥ ६९ ॥
 अनक्ति परिधिं दर्व्या मध्यमं दक्षिणोत्तरी ।
 किञ्चित्किञ्चित्समादाय प्रागारभ्य परितुवे ॥ ७० ॥
 दर्व्यामनक्त्यग्रमथाऽऽज्यधान्या
 मध्यं च मूलं च तथा द्वितीये ।
 मूलं च मध्यं पुनराज्यधान्या-
 मग्रं च दर्व्या च ततस्तृतीये ॥ ७१ ॥
 तृणमेकं निधायाथ परिधेः संधिमुत्तरम् ।
 आहुत्य महत्याग्नौ अञ्जलीनूर्ध्वमुत्तिष्ठेत् ॥ ७२ ॥
 तृणं चानुग्रहत्याथ त्रिस्तुलयाऽवदिश्य च ।
 घ्राणं चक्षुश्च पृथिवीं संस्पृश्याप उपस्पृशेत् ॥ ७३ ॥

मध्यमं परिधिं पूर्वं प्रहृत्याथ सहेतुरौ ।

अनाज्ञातत्रयं त्वं नो द्वयमैन्द्रीद्वयं तथा ॥ ७४ ॥

उपम्बकमिदं विष्णुर्व्याहृतीनां च सप्तकम् ।

अग्निर्वायुश्च सूर्यश्च वाक्पतिर्वरुणो वृषा ॥ ७५ ॥

विश्वे देवा इति प्रोक्ताः सप्त व्याहृतिदेवताः ।

संस्त्रावेण तप्तो हुत्वा परिषेकविसर्जनम् ॥ ७६ ॥

अग्नेणामिं प्रणीतां च पर्याहृत्याथ पश्चिमे ।

निधायोदकमन्यत्र निनीयाऽऽसिच्य दिक्षु च ॥ ७७ ॥

शेषं निनीय तेनैव मुखं संमार्जयेत्ततः ।

ब्रह्मा यथेति प्रत्येति दद्यात्तस्मै च दक्षिणाम् ॥ ७८ ॥

आधारवत्सु होमेषु सर्वेष्वेवं विधिः स्मृतः ।

पुद्गुषा संकल्पकालं च यावद्ग्रहणकादिषु ॥ ७९ ॥

उक्त्वा व्रतं चरिष्यामीत्यग्न्यादीनुपतिष्ठते ।

आचार्याय वरं दद्यात्तत उत्थापयेदग्नम् ॥ ८० ॥

उदायुषेति मन्त्रेण कुमारमथ वाचयेत् ।

सूर्येति परिदद्यात्तेष्वग्नुरित्युपतिष्ठते ॥ ८१ ॥

अग्निष्ट आयुरित्यस्मै दण्डं दत्त्वाऽथ मृन्मयम् ।

भिक्षापात्रं मदायाऽऽह भिक्षाचर्यं चरेत्यग्नम् ॥ ८२ ॥

भिक्षेत भातरं पूर्वमसौ ज्ञातिकुलेषु च ।

भिक्षित्वाऽऽहुत्य तज्ज्ञेयमिति माह गुरुं ततः ॥ ८३ ॥

यस्य ते प्रथमेत्युक्त्वा तमादत्ते गुरुः स्वयम् ।

त्रिवृताऽग्नेन होमः स्यादयमापूर्विको विधिः ॥ ८४ ॥

अपूपसक्तुसंमिश्रमर्कं त्रिवृदिति स्मृतम् ।

परिस्तीर्योत्तरेणामिं पात्राणि प्रयुनक्ति च ॥ ८५ ॥

अरत्निमात्री दर्शयति बाहुमात्रीत्यथापरम् ।

इतीदं ब्राह्मणा दर्शयामि बौधायनेरितम् ॥ ८६ ॥

सर्वं दारुमयं पात्रं स्फाटितार्धेन कारयेत् ।

त्वक्सारस्तावरवः सर्वे तस्मात्त्वक्तो बिलं स्मृतम् ॥ ८७ ॥

अरत्नी पञ्चधा कृत्वा त्रिभागं दण्डमेव च ।

दिभागं पुष्करं प्रोक्तं दर्व्यामुत्तमलक्षणम् ॥ ८८ ॥

प्रोक्षणीमाज्ययानीं च दर्वीं समिधमेव च ।
 संस्कृत्य प्रोक्षणीं प्रोक्ष्य दर्वीमाज्यं च पूर्ववत् ॥ ८९ ॥
 अक्षं चाम्नावधिश्रित्य ततः प्रोक्ष्याभिघार्थं च ।
 उदगुद्वास्य होमार्थमवस्त्रण्डद्य हविस्ततः ॥ ९० ॥
 निधाय पात्रे चान्यस्मिन्मिश्रीकृत्य च सर्पिषा ।
 परिषिच्यऽऽदधात्यष्टौ समिधस्तदनन्तरम् ॥ ९१ ॥
 दर्व्योपहत्य जुहुयादग्नेयेत्यादिभिः क्रमात् ।
 उत्तरार्धस्य पूर्वार्धे स्विष्टकृत्परिषेचनम् ॥ ९२ ॥
 अक्षं समवदायाथ प्रागुदक्परिमृज्य च ।
 दर्भाभिधाय तेष्वेव वास्तुहोमं करोत्यथ ॥ ९३ ॥
 परिषिच्य[च]संतर्प्य पुण्याहं वाचयेदद्विजात् ।
 ततः कुमारकृद्यहं वै सावित्रीव्रतमाचरेत् ॥ ९४ ॥
 सावित्रीं वाचयेदत्र पौष्करसादिपक्षतः ।
 पश्चादग्नेस्तथा कूर्चमुदगग्रं निधाय च ॥ ९५ ॥
 प्राक्मुखस्तदधिष्ठाय राष्ट्रभृन्मन्त्रमुच्चरन् ।
 आदित्यायाञ्जलिं कृत्वा कुमारः प्राञ्जलिस्ततः ॥ ९६ ॥
 आचार्यमुपसंगृह्य दक्षिणेनोपविश्य च ।
 अधीहि भो इत्युक्त्वाऽहं सावित्रीं भो अनुत्विति ॥ ९७ ॥
 गणानां त्वेत्यभिमन्त्र्य सावित्रीमनुवाचयेत् ।
 यथापाठं पुरस्कृत्य पृच्छोर्ध्वर्चनवानतः ॥ ९८ ॥
 अथास्य समिदाधानमौपनायनिकेऽनले ।
 परिमृज्य यथाऽऽहेति परिषिच्य प्रदक्षिणम् ॥ ९९ ॥
 अष्टौ समिध आदव्याद्व्याहृतीभिश्चतुष्टयम् ।
 एषा तेत्यादिभिर्मन्त्रैश्चतस्रः समिधस्ततः ॥ १०० ॥
 पूर्ववत्परिमृज्याथ परिषिच्योपतिष्ठते ।
 यत्ते अग्न इत्येतैश्च मायि मेधाभिति त्रिभिः ॥ १०१ ॥
 अहं तु धारयन्नाग्निमस्मिन्नेवाऽऽदधाति च ।
 सार्धं प्रातश्च समिधस्ततः पश्चात्तु लौकिके ॥ १०२ ॥
 उदीतेति ज्यहे तस्मिन्प्रावन्नैर्जुहोति च ।
 ततो वान्तुवलिं कृत्वा पुण्याहादीनि वाचयेत् ॥ १०३ ॥

व्रतं विसृज्य सावित्रमुपतिष्ठत देवताः ।

उक्तानि यानि सावित्रीव्रतान्यन्यानि वाऽऽचरेत् ॥ १०४ ॥

असीं व्रतं चरिष्यामीत्यज्यादीनुपतिष्ठते ।

यावत्सकल्पितकालमाचार्यस्य कुले वसन् ॥ १०५ ॥

वयींस(तावत्स)मुपयुञ्जीत गुरुशुश्रूषणव्रतम् ।

११ ययीकाण्डमुपाकुर्यात्समाप्तौ तु विसर्जयेत् ॥ १०६ ॥

माजापत्यं च सौम्यं च आग्नेयं वैश्वदेविकम् ।

चत्वार्यैतानि काण्डानि तदारम्भविसर्गयोः ॥ १०७ ॥

कृत्वा व्याहृतिपर्यन्तं पूर्ववत्सदस्स्पतिम् ।

१२ पश्चात्काण्डक्रुषीन्हुत्वा बारुण्यादि जयादि च ॥ १०८ ॥

स्विष्टकृच्छेषकार्याणि व्रतोपस्थानमेव च ।

सौम्यव्रतमुपक्रम्य शुक्रियान्ते विसर्जयेत् ॥ १०९ ॥

शुक्रव्रतं प्रवक्ष्यामि एषोऽप्यपूर्विकः स्मृतः ।

१३ चापत्येत्वाऽथ केशाश्च स्नात्वा सायमुपक्रमः ॥ ११० ॥

समिधयामि परिस्तीर्य पात्राणि प्रयुनक्ति च ।

१४ १११ मौक्षणीमाज्यधानीं च चतस्रः समिधस्ततः ॥ १११ ॥

वासश्च मोक्षणीं दधीमाज्यं संस्कृत्य सेषयेत् ।

१५ ११२ जीदुम्बरीधृताभ्यक्ताश्चतस्रः समिधस्ततः ॥ ११२ ॥

पृथिवीं समिदित्येतेर्धन्वैरभ्यादधाति च ।

१६ व्याहृतीभिस्ततो हुत्वा परिषिच्य ततस्ततः ॥ ११३ ॥

सर्वेषामेनुवाकानां प्रथमोत्तमयोस्तु च ।

१७ प्रभृतीरभिध्याहृत्वा वाचं यच्छेभिमीलय च ॥ ११४ ॥

वाससां चाहतेनास्य समुत्सं वेष्टयेच्छिरः ।

१८ ग्रामं मधिष्यास्तामि ते रात्रिं तिष्ठत वाग्यतः ॥ ११५ ॥

अथः मातरुपनिष्क्रम्य प्रागुदक्त्वात्त(क्तस्य)चालनम् ।

१९ सेमाधाय परिस्तीर्य विमुच्य मुखं वेष्टनम् ॥ ११६ ॥

वयः सुपर्णा इति तच्चक्षुस्तिष्ठुपतिष्ठते ।

२० आदित्यमेतन्मन्यादिषद्वयचाभिदर्शयेत्(१) ॥ ११७ ॥

आदित्यमग्निमश्मानं कुम्भं वत्सं हिरण्यकम् ।

२१ यैः समिदित्यावृत्तैः समिधोऽभ्यादधात्यथ ॥ ११८ ॥

आदित्यव्रतपते च देवताश्रोपतिष्ठते ।

आचार्याय वरं दद्यात्माजापत्यवदुत्तरौ ॥ ११९ ॥

इत्युपनयनकारिकाः ।

अधीतविद्यस्य गुरोस्तत्सकाशाभिर्वर्तनम् ।

विद्यापरिसमाप्तौ यत्तत्समावर्तनं स्मृतम् ॥ १२० ॥

तस्य प्रयोगं वक्ष्यामि सितपक्षे शुभेऽहनि ।

अनुग्राह्यं गुरुं सर्वं कुरुते स्वयमग्नौ वै ॥ १२१ ॥

काष्ठमोदुम्बरं चोष्मशीता आपः क्षुरं शकृत् ।

सर्वं सौरभसंयुक्तं चन्दनं तत्र वाससी ॥ १२२ ॥

कुण्डले मणिमादर्शं छत्रं दण्डमुपानहौ ।

स्रजमङ्गलिभिध्मादि बाहनं चापि संभरेत् ॥ १२३ ॥

कुर्यादुद्धननादीनि व्याहृत्यन्तमनुस्मरेत् ।

अग्निमुपसमाधायेत्युच्यते यत्र यत्र वै ॥ १२४ ॥

वद्धननादिकार्यं स्यात्परिस्तरणकादिकम् ।

पालार्थं समिधं दध्यादिभं स्तोमेति मन्त्रतः ॥ १२५ ॥

ततो व्याहृतिभिः कृत्वा त्रयायुषमित्यनेन च ।

वारुण्याद्यश्मोमान्तं कृत्वा पुण्याहवाचनम् ॥ १२६ ॥

अतं विसृजते तत्र यावद्गृहणमित्ययम् ।

उदु तयं विप्रमित्याभ्यामादित्यमुपतिष्ठते ॥ १२७ ॥

चतुत्तममवाधमं विमध्यममिति त्रिभिः ।

वरुणपाशमस्मच्छ्रुथायेति चानुषज्जते ॥ १२८ ॥

उदुत्तममित्यजिनं वासश्चाथ परित्यजेत् ।

अवाधमधोवासो विमध्यमं च मेखलाम् ॥ १२९ ॥

अथावयमिति दण्डमन्यान्यप्सु प्रवेशयेत् ।

उपविश्यापरेणार्घिं प्राङ्मुखः संपृशेत्क्षुरम् ॥ १३० ॥

क्षुरो नामेत्यनेनाथ दत्त्वा वस्त्रे त्वपः स्पृशेत् ।

शीतास्वप्सूष्मा आनीय त्रिषा नो भवयेत्पथ ॥ १३१ ॥

दक्षिणशिरसो देशं ताभिरङ्गिरनाक्ति च ।

आप उन्दन्तिवति तथा दर्भान्केशैस्तु योजयेत् ॥ १३२ ॥

ओषधे प्रायस्वेति च यजुषोर्ध्वाग्रकांस्ततः ।

स्वधिते च क्षुरं तेषामुपरिष्ठान्निधाय च ॥ १३३ ॥

केशान्सह तृणैश्छिन्द्यादेवश्रूयति मन्त्रतः ।
 उन्दनात्मभृति यत्तन्मन्त्रान्तेनैव कारयेत् ॥ १३४ ॥
 यत्क्षुरेण मर्चयता स्वयं वस्त्रारमीक्षते ।
 ततः श्वभ्रूणि पक्षी च केशलोमनखानि च ॥ १३५ ॥
 क्रमेण बापयेत्सर्वं शकृत्पिण्डेऽस्य बान्धवः ।
 संयम्यैतत्समादाय निखनेद्गोष्ठकादिषु ॥ १३६ ॥
 इदमहं देवदत्त कौण्डिन्यस्योति मन्त्रतः ।
 तूर्णीं स्वात्वाऽथ मन्त्रेण निधायाऽऽच्छाद्य पांसुभिः ॥ १३७ ॥
 क्वात्त्वोदुम्बरकाष्ठेन दन्तान्संशोधयेदथ ।
 पुनस्तालुष्णशीताभिरग्निरक्षाद्यमन्त्रतः ॥ १३८ ॥
 आपो हिरण्यपवमानैरेतैः क्लानं क्रमेण च ।
 ततश्चन्दनमभ्युक्ष्य हस्तौ पूर्वं प्रलोपयेत् ॥ १३९ ॥
 नमो ब्रह्मायेत्यनेन कृत्वा प्राचीनमञ्जलिम् ।
 तेनालुलिम्पेदात्मानमप्सराम्बित्यनेन तु ॥ १४० ॥
 अभ्युक्ष्य वस्त्रे सोमस्येत्यन्तर्यं परिधाय च ।
 उपस्पृश्य तथोत्तर्यमग्नेः पश्चात्पुरोमुखः ॥ १४१ ॥
 उपविश्य मणिं द्वे च कुण्डले च मन्त्रय च ।
 दर्भेण धारयन्नमेकपुर्णपरि चारय तु ॥ १४२ ॥
 तत आयुष्यमित्येतैः पञ्चभिर्जुहुपादथ ।
 अस्वाहाकारकैरेतैर्मन्त्रान्ते त्रिः प्रदक्षिणम् ॥ १४३ ॥
 परिष्ठाभ्योदवाग्रेऽथ विराजं वेति कुण्डले ।
 आबध्यावाक्षिणे कर्णे क्रतुभिरभिमन्त्रयेत् ॥ १४४ ॥
 सव्ये कर्णे तथा बद्ध्वा तथा वैवाभिमन्त्रयेत् ।
 इयमोषधे च मन्त्रेण ग्रीवायां प्रतिमोचयेत् ।
 शुभिके च ततो द्वाभ्यां स्रजमागुक्ष्य चाजिनम् ॥ १४५ ॥
 यदाञ्जनेति तेनाकृत्ते सव्यं चक्षुस्तथेतरत् ।
 यन्मे मन इत्यात्मानमादर्शेऽवेक्षते ततः ॥ १४६ ॥
 परिशृणु ततो दण्डं देवस्य त्वेति वैणवम् ।
 इन्द्रस्य चञ्ज इत्येनं तत ऊर्ध्वं त्रिरुन्मृजेत् ॥ १४७ ॥
 वेगचेति मूर्धोपरि वेवयेधिः प्रदक्षिणम् ।
 यो मे दण्ड इति पतेदादत्ते च पुनश्च तम् ॥ १४८ ॥

प्रतिष्ठे स्थो हि युगपदध्वारोहेदुषानहौ ।
 मजापतेः शरणमिति गृहीयाच्छत्रमेव च ॥ १४९ ॥
 शयमारुह्य वा गच्छेदश्वं हस्तिनमेव च ।
 रथेन प्रविशेद्दामं रथंतरेति मन्त्रतः ॥ १५० ॥
 अश्वेन चेदयाश्वोऽसि हयोऽसीति गजेन चेत् ॥ १५१ ॥
 इन्द्रस्य त्वेति मन्त्रेण चाऽऽरुह्य प्रविशेद्गृहम् ।
 यज्ञास्य पूजकस्तिष्ठेस्तद्गच्छन्नुपतिष्ठते ॥ १५२ ॥
 सस्त्रघन्तिषति मन्त्रेण सकृदुक्त्वा दिशस्ततः ।
 आभिमुख्येन तं गच्छेद्यशोऽसीत्यवलोकयेत् ॥ १५३ ॥
 अथास्याऽऽवसथं कृत्वा पूजकोऽर्घ्यं इतीरयेत् ।
 कुरुतेति प्रतिघ्न्यात्स्नातकस्तदनन्तरम् ॥ १५४ ॥
 पूजकश्च शुचौ देशे कूर्चं पाद्यमथार्घ्यकम् ।
 मधुपर्काशमनीयौ सादयित्वा क्रमेण तु ॥ १५५ ॥
 पात्रे हसीयस्यानीय दधि मधु घृतं मित्रम् ।
 वर्षीयसाऽपिधायात्र कूर्चं नीत्वाऽथ पूजकः ॥ १५६ ॥
 कूर्चं इत्याह सोऽप्यस्मिन्प्राक्मुखश्चोपविश्य च ।
 राष्ट्रभुदिति मन्त्रेण पाद्यमित्याह पूजकः ॥ १५७ ॥
 पादौ प्रक्षालयेत्तस्य तत्करौ सोऽपि संस्पृशेत् ।
 विराज इत्यथाऽऽत्मानं प्रत्यामृश्य मयीति च ॥ १५८ ॥
 अर्घ्यमित्युक्त्वा गृहीयादामागन्धिति मन्त्रतः ।
 शेषमानीयमानं तं समुद्रं चेति मन्त्रयेत् ॥ १५९ ॥
 आश्वमनीयमित्याह किञ्चिदादाय तत्पिबेत् ।
 अमृतोपस्तरणमसि मधुपर्क इतीरिते ॥ १६० ॥
 देवस्य त्वेति मन्त्रेण हस्ताभ्यां परिगृह्य च ।
 पृथिव्यास्त्वेति मन्त्रेण पृथिव्यां स्थापयेच्च तम् ॥ १६१ ॥
 अङ्गुष्ठोपकनिष्ठाभ्यामालोक्य त्रिः प्रदक्षिणम् ।
 तेजसे त्वेत्यथाऽऽहृत्या ताभ्यां त्रिः प्राशयेदथ ॥ १६२ ॥
 अमृतापिधानमसि ततः शेषं पिबेज्जलम् ।
 आश्वम्य गौरिस्त्युक्ते तां गौर्धेनुश्च विसर्जयेत् ॥ १६३ ॥
 ततो भूतमिति ग्राह तत्सुभूतं विरादिति ।
 ब्राह्मणस्त्रभोजयेतेति संशास्त्यन्यमथाऽऽगते ॥ १६४ ॥

शौस्ते ददात्विस्थादाय माश्येन्द्राग्नीति मन्त्रतः ।
 गुरोः सकाशादागत्य मातापित्रोरनुज्ञया ॥ १६५ ॥
 भार्यामथोपयच्छेत्तु असगोत्रादिलक्षणात् ।
 ब्राह्मो देवोऽथ आर्षश्च गन्धर्वाप्सरराक्षसाः ॥ १६६ ॥
 षड्विवाहाश्च धर्म्याः स्युरष्ट वाऽऽहुरथापरे ।
 स्वामी कन्यामलंकृत्य वरायोदकपूर्वकम् ॥ १६७ ॥
 प्रक्षाल्य पादौ तां दद्याद्भस्म माङ्गुस्तो भवेत् ।
 तत उद्वाहकर्म श्वः करिष्य इति कल्पनाम् ॥ १६८ ॥
 इध्मं वह्निंश्च दर्वीं च लाजानध्मानमेव च ।
 मोक्षणीमाज्यधानीं च प्रणीतापात्रमौषधीः ॥ १६९ ॥
 अग्निमुपसमाधाय परिधानान्तमेव च ।
 धधूमानीयमानां तां समीक्षेत सुमङ्गलीः ॥ १७० ॥
 गतधोत्तरेण पात्राणि चार्चिं स्वामिनमन्तरा ।
 दक्षिणेनोपवेश्येयमाचम्याऽऽरभते पतिः ॥ १७१ ॥
 परिवेकादिकं कृत्वा व्याहृत्यन्तमनुक्रमान् ।
 अग्निरैस्त्वादितिः षडभिर्वाक्य्याविभिरेव च ॥ १७२ ॥
 कृत्वा प्रजापतेत्यन्तमश्मानं पूर्ववद्बुधः ।
 आस्थाप्य चापरेणार्चिं दर्भान्पूर्वापरान्दधान् ॥ १७३ ॥
 उदगग्रांश्च संस्तीर्य तेषु पूर्वापरौ च तौ ।
 तिष्ठतः पूर्वदक्षेण मत्स्यङ्मुखोऽपरेण सा ॥ १७४ ॥
 माङ्गुल्यः सकरं तस्या लोमाङ्गुष्ठं प्रयुज्य च ।
 सरस्वतीत्यथाऽऽत्मानमग्नेणैनां प्रसज्यतः ॥ १७५ ॥
 नीत्वा मत्स्यङ्मुखीं कृत्वा स्वयं वाऽऽहृत्य सज्यतः ।
 दक्षिणं दोः समीकृत्वा माङ्गुस्तश्च भवेदय ॥ १७६ ॥
 अवस्थाप्य ततोऽधोरेत्याभिः षडभिरथाऽऽहृजेत् ।
 उपवेश्य यथास्थानमुपस्तीर्य तदञ्जली ॥ १७७ ॥
 इमांल्लौजान्द्विरावृत्त्य लाजांस्तथाऽऽववेश्य ।
 इयं नारीत्यभिष्यर्यं त्वञ्जलिना जुहोति च ॥ १७८ ॥
 उत्थाप्योदायुषेत्येनां विश्वा उत सप्तनया ।
 अग्निं प्रदाक्षिणं कृत्वाऽथोपवेश्याभिचार्य च ॥ १७९ ॥

लाजान्हुत्वा तथोत्थाय परिक्रम्योपवेदय च ।
 तथा तृतीयं कृत्वाऽथ जयादिस्विष्टकृततः ॥ १८० ॥
 ब्रह्मोद्गासनपर्यन्तं शेषकार्यं समाप्य च ।
 भार्या प्राचीमुदीचीं वा कामयेत्पुनरास्ति सः ॥ १८१ ॥
 दक्षिणेन प्रक्रमयेत्यथैकमिवेति सप्तमी ।
 परिशुभं च तत्पादं सखायाविति मन्त्रतः ॥ १८२ ॥
 दक्षिणेन पदाऽऽक्रम्य पादं तस्याथ दक्षिणम् ।
 इस्तेन दक्षिणं चांसमुपर्यन्ववमृश्य च ॥ १८३ ॥
 ममेति हृदयं स्पृष्ट्वा प्राणानामिति मन्त्रतः ।
 नाभिदेशं ततः प्राचीं पश्चादग्नेर्निवेदय च ॥ १८४ ॥
 पुरः प्रत्यङ्मुखस्तिष्ठेदग्निः प्रोसेदिव (हृष्टं) ततः ।
 आपो हिरण्यपवमानैः प्रतिमन्त्रं च बान्धवाः ॥ १८५ ॥
 बीजान्यधिश्रयन्त्यत्र जायापत्योश्च मूर्धनि ।
 ततो भार्या पितृगृहाच्छकटेन रथेन वा ॥ १८६ ॥
 पुरुषाश्च बधूपत्योः पृष्ठतोऽग्निं हरन्त्यथ ।
 उत्तरं कर्म कर्तव्यं स्वस्मिन्नेव शुभे ततः ॥ १८७ ॥
 नीत्वेनां स्वगृहं ग्राह दक्षिणं पादमित्यथ ।
 यथा संवेचिता पत्युर्गृहं सा प्रविशेत्पदा ॥ १८८ ॥
 तत्र वार्धिं समाधाय यदग्नेः संस्तुणाति च ।
 लोहितं चर्माऽऽनहुहं प्राचीनग्रीवमेव च ॥ १८९ ॥
 गार्हपत्येषु पविश्यास्मिन्निह गावोऽथ दम्पती ।
 आनक्षत्राणामुदयादासाते वाग्यती ततः ॥ १९० ॥
 उदिते त्वथ निष्क्रम्याथोपतिष्ठेत् वै दिशः ।
 देवीः षडुर्वारित्युक्त्वा ततो मा हास्म हीत्यथ ॥ १९१ ॥
 नक्षत्राणि ततश्चन्द्रं मारधाभेत्युषीनथ ।
 सप्तर्षय इति ततो ध्रुवक्षीत्यादिभिर्ध्रुवम् ॥ १९२ ॥
 ततः म्रियेण संभ्राज्य प्रविशेद्भार्याया सह ।
 स्थालीपाकप्रयोगोऽत्र त्वाघारापूर्विकावुषी ॥ १९३ ॥
 समिध्याग्निं परिस्तीर्येध्मादीनि प्रयुनक्ति च ।
 वपस्तराभिघारार्थं मेक्षणं च समिद्धयम् ॥ १९४ ॥

वृषभं दक्षिणां ग्रीहीन् मुसलोलूखले अपि ।
 संस्कृत्य मोक्षणीं ग्रीहीनिदमग्रे वपन्त्यथ ॥ १९५ ॥
 निधाय मोक्षणं कृत्वा ग्रीहीन्पात्राण्यनन्तरम् ।
 मोक्ष्यावहन्ति तान्वत्नी तत्रामौ अपयेदथ ॥ १९६ ॥
 दर्वीं संस्कृत्य चाऽऽज्यं चाभिघार्योद्वासयेदुदक् ।
 कृत्वा व्याहृतिपर्यन्तमादध्यात्समिधं ततः ॥ १९७ ॥
 मेक्षणेन ततो दर्व्यामुपस्तीर्य ततश्चरोः ।
 मध्यात्पूर्वाच्च तेनैव अवदायाभिधारयेत् ॥ १९८ ॥
 हविः प्रत्यभिघार्याथ अग्नयेति जुहोति च ।
 वारुण्यादिजयार्दींश्च ततो राष्ट्रभृतः क्रमात् ॥ १९९ ॥
 उपस्तीर्योत्तरार्धाच्च सकृदादाय वै चरोः ।
 अभिघार्य द्विरादध्यात्समिधं चोत्तरां ततः ॥ २०० ॥
 अग्नये स्विष्टकृतेऽथ प्रागुदग्जुहुयादथ ।
 मेक्षणं च महत्यामौ संस्त्रावेण जुहोत्यथ ॥ २०१ ॥
 वसुध्व इति मन्त्रेण शेषं कार्यं यथोक्तवत् ।
 स्थालीपाकस्य शेषेण ब्राह्मणं परिवेषयेत् ॥ २०२ ॥
 अथासौ वृषभं दद्यादाचार्याय च दक्षिणाम् ।
 एष आधारवान्यस्ततः आपूर्विकः क्रमात् ॥ २०३ ॥
 समिध्याग्निं परिस्तीर्य यावद्द्रव्यं प्रयुज्य च ।
 मोक्षणीः पूर्ववत्कृत्वा हविरश्नावधिभ्रयेत् ॥ २०४ ॥
 हविः पात्राणि च मोक्ष्य दर्व्याज्यकरणं ततः ।
 अभिघार्योदगुद्रास्य चावखण्ड्यादि पूर्ववत् ॥ २०५ ॥
 परिषिक्त्याग्नये हुत्वा तथा स्विष्टकृतेति च ।
 व्याहृतीभिस्ततो हुत्वा परिवेकविसर्जनम् ॥ २०६ ॥
 अयमौपासने नित्यः क्रमस्तस्य विधीयते ।
 सायं प्रातरुभौ कालौ होमः सायमुपक्रमः ॥ २०७ ॥
 यथाकालं विहृत्याग्निं संस्तीर्य परिषिच्य च ।
 एकां समिधमाधाय तस्यामेव जुहोत्यथ ॥ २०८ ॥
 ग्रीहीन्संमोक्ष्य हस्तेन जुहुयादग्नये पुरा ।
 ग्राज्जापत्यं द्वितीयं स्यात्सौर्यं प्रातर्विशेषणम् ॥ २०९ ॥

परिषेकं विसृज्यैवं यावज्जीवं समाचरेत् ।
 पाणिग्रहात्मभृत्यैवं होमस्तु परिकल्पते ॥ २१० ॥
 समिध्यात्मभ्यरण्योर्वा समारोपणमेव च ।
 अभिमारोपयेत्तस्मिन्नयं ते योनिरित्युच्चा ॥ २११ ॥
 आजुह्वान उद्धृत्यस्वेति द्वाभ्यां तमवरोहयत् ।
 पौर्णमास्यामुपक्रम्य नित्यं पर्वणि पर्वणि ॥ २१२ ॥
 स्थालीपाकेन विधिना यजतेऽत्र न दक्षिणा ।
 गृहप्रवेशनीयस्याप्यर्वाक्पर्वणि चाऽऽगते ॥ २१३ ॥
 तत्र मा भूदतः पश्चाच्चतुर्थीर्होमतः पुरा ।
 आगते चेज्जवेदप्राप्यत ऊर्ध्वं विधेर्बलात् ॥ २१४ ॥
 अथ पाणिग्रहादूर्ध्वं दम्पती व्रतचारिणौ ।
 स्थालीपाकमभृत्यूर्ध्वं त्रिरात्रं च तथैव तु ॥ २१५ ॥
 चतुर्ध्यामपररात्रे त्वग्न्याधानादि पूर्ववत् ।
 संपातपात्रसहितमिध्मादीनि प्रयुज्य च ॥ २१६ ॥
 कृत्वा स त्वं न इत्यन्तं प्रधानाश्च नवाऽऽहुतीः ।
 अग्ने वायोस्तथाऽऽदित्य मायश्चित इति त्रयम् ॥ २१७ ॥
 नच संपद्यते तत्रोक्तानुक्तव्युत्क्रमोत्क्रमैः ।
 तासां संपातमानीय पात्रे तेन जुहोत्यथ ॥ २१८ ॥
 तस्या मूर्ध्नि चतसृभिर्भूर्भङ्गमिति च क्रमात् ।
 त्वमग्ने अयासीत्यादि शेषं परिसमापयेत् ॥ २१९ ॥
 तृतीये गर्भमासे स्यात्कर्म पुंसवनं च तत् ।
 क्रियते प्रतिगर्भं च क्रमस्तस्य विधीयते ॥ २२० ॥
 अग्न्याधानादि तुल्यं स्यात्सीमन्तोन्नयनेऽपि च ।
 पुण्याहवाचनान्तं च प्राक्पुण्यमुपवेश्य ताम् ॥ २२१ ॥
 वृषाऽसीति करे तस्या यवमाधाय दक्षिणे ।
 आण्डौ स्थ इति सर्षपौ निधायामाभितो यवम् ॥ २२२ ॥
 तस्योपरि दधिद्रव्यं च्चावृत्तदिति चाऽऽजयेत् ।
 तदेनां माशयित्वा च आचान्ताया अथोदरम् ॥ २२३ ॥
 अभिघ्नाऽहमिति द्वाभ्यां हस्ताभ्यां परिमृश्य च ।
 न्यग्रोधशृङ्गं पिष्ट्वाऽस्य रक्षं संयोज्य सर्पिषा ॥ २२४ ॥
 नासाया दक्षिणे तस्यास्तूर्णीं छिद्रे प्रवेशयेत् ।

स्त्रियाः प्रथममर्भ्याश्चतुर्थे मासि कर्म यत् ॥ २२५ ॥
 सीमन्तोन्नयनं नाम प्रयोगस्तस्य चोच्यते ।
 अग्निमुपसमाधाय ज्याहुत्यन्तमनुक्रमात् ॥ २२६ ॥
 धाता ददातु इत्यादिधात्रीभिश्च चतसृभिः ।
 चारुण्याद्यजहोमान्तं कृत्वा पुण्याहवाचनम् २२७ ॥
 भार्यामथापरेणामि श्राद्धमुखीमुपवेदय च ।
 ज्ञेया जलस्या संगृहा जलालुग्रप्तकं सह ॥ २२८ ॥
 प्रत्यकृतिमुपुरोऽस्यास्तु भूर्भुवः सुवरित्यथ ।
 राकां यास्त इति द्वाभ्यां मूर्ध्नि सीमन्तमुन्नयेत् ॥ २२९ ॥
 कलाटदेशमारभ्य केशानूर्ध्वं विभज्य च ।
 सोमो विश्वा इति द्वाभ्यामभिमन्त्रयत्वे च ताम् ॥ २३० ॥
 यस्यास्तीरे निवासः स्यान्नयास्तन्नाम गुह्यते ।
 जाते कुमारे यत्कर्म प्रयोगस्तस्य चोच्यते ॥ २३१ ॥
 पुंस एव न च स्त्रीणां जातकर्मविधिर्भवेत् ।
 अश्मानं परशुं स्वर्णं सर्वपांश्च तुषानपि ॥ २३२ ॥
 कृष्णशीता अपश्माऽऽयमुदकुम्भं च संभरेत् ।
 अश्मन्याभाय परशुं हिरण्यं तस्य चोपरि ॥ २३३ ॥
 विष्वक्स्थं तथोपर्येषमाधस्तात्कनकं भवेत् ।
 तेषामुपरि हस्ताभ्यां कुमारं धारयत्यथ ॥ २३४ ॥
 अश्मा भवाङ्गादङ्गनादित्येतन्मन्त्रद्वयेन तु ।
 निहृत्यौपासनं वक्षिभगारात्सूतकाद्दहिः ॥ २३५ ॥
 अग्न्यञ्च श्रुतदेवे तु संस्थाप्य च सुरक्षितम् ।
 कषाक्षाभिः समुज्जाप्यान्यामौ तत्रैव पावके ॥ २३६ ॥
 न परित्तरणं तूष्णीं समन्तात्परिविच्य च ।
 अङ्गनारकेषु हस्तेन तुषान्सर्वपाभिश्चितान् ॥ २३७ ॥
 शब्दो मर्कादिभिर्मन्त्रैरेकादशभिरावपेत् ।
 उद्धूयतेकुमारं तं पाणी प्रक्षालयेत्ततः ॥ २३८ ॥
 यत्ने सुक्तीमे वेदेति द्वाभ्यामालभते धराम् ।
 रक्षन्मार्गं कुमारस्य तस्मिन्मौ करोति च ॥ २३९ ॥
 भूम्याच्छम्भनपर्यन्तं सार्यं प्रातस्तथाऽन्वहम् ।
 वेधाजम्भकर्मार्थं करिष्य इति कल्पनम् ॥ २४० ॥

षडध्वा हिरण्यं दर्भेषु तदन्तर्धाय वै घृतम् ।
 प्राक्क्षिरस्कं कुमारं तं धारयन्प्राशयेत्ततः ॥ २४१ ॥
 मन्त्रैर्भूर्भुव इत्यादिचतुर्भिः स्नापयेत्तथा ।
 उष्णशीताभिराग्निश्च क्षेत्रियै त्वादिभिस्त्रिभिः ॥ २४२ ॥
 या देवीरित्यनेनाऽऽशु मातुरङ्के निधाय च ।
 मातरं च सुतं मा ते पुत्रमित्यभिमन्त्रयेत् ॥ २४३ ॥
 मक्षाल्य दक्षिणं तस्याः स्तनमापापयेदमुम् ।
 अयं कुमार इत्येषं स्तनं सव्यं च पाययेत् ॥ २४४ ॥
 नामयतीति मन्त्रेण उभावपि मृशेत्स्तनौ ।
 तच्छिरस्त उदकुम्भं निघायापो मृहेष्विति ॥ २४५ ॥
 नामाधानविधानस्य मयोगस्त्वभिधीयते ।
 मातापुत्रौ ततः स्नात्वा पिता च द्वादशेऽहनि ॥ २४६ ॥
 खननासेकगोशकुलेपनैः सूतिकागृहम् ।
 शुद्धिं कृत्वाऽवशिष्टं च गोमयेनोपलिप्यते ॥ २४७ ॥
 संकल्प्यास्य कुमारस्य नामाऽऽधास्यावहे इति ।
 निहित्य सूतिकावह्निमाहृत्यौपासनं ततः ॥ २४८ ॥
 अग्निमुपसमाधाय व्याहृत्यन्तं करोत्पथ ।
 धाता ददात्विति तत आहुतीश्च त्रयोदश ॥ २४९ ॥
 वारुण्याद्यक्षहोमान्तं कृत्वा पुण्याहवाचनम् ।
 पुत्रस्य नाम दद्याच्च तन्मध्ये स्वस्तिवाचनम् ॥ २५० ॥
 सूपसर्गपुतमपि घोषवदादिलक्षणम् ।
 अभिष्याहृत्य पितरौ पूर्वं नक्षत्रसंयुतम् ॥ २५१ ॥
 देवदत्तोऽयं कार्तिक इति स्वस्तिसृष्टिमेष च ।
 षष्ठे मासिकमारभ्य कर्माशमाशनं भवेत् ॥ २५२ ॥
 अग्नेरुपसमाधानाद्यत्पुण्याहान्तमेव च ।
 दधिमधुघृतान्यत्र मिश्रीकृत्य त्रयं ततः ॥ २५३ ॥
 भूर्स्त्वयीत्यादिभिर्भन्त्रैस्त्रिस्तं तु प्राशयेदमुम् ।
 सव्यञ्जनमथाक्षं धापां त्वेति प्राशयेत्ततः ॥ २५४ ॥
 तृतीयेऽब्दे कुमारस्य बौलकर्म विधीयते ।
 अग्नेरुपसमाधानाद्यत्पुण्याहान्तमेव च ॥ २५५ ॥

अन्वारभ्य कुमारोऽपि आसीनः प्रहृष्टो भवेत् ।
 माता वा ब्रह्मचारी वा उदकसमुपविश्य च ॥ २५६ ॥
 बद्ध्वा केशान्कुमारस्य गृहीयाद्गोमये तवः ।
 अप आनीय स्नीतोष्णास्ताभिराग्निः प्रदक्षिणम् ॥ २५७ ॥
 उन्दनादिवपनान्तं सर्वं सर्वत्र पूर्ववत् ।
 देवश्रारिति मन्त्रेण प्रवपेक्षिणे ततः ॥ २५८ ॥
 येनावपदिति पश्चाद्यत्र पूषेत्युदक्ततः ।
 यथा ज्योमिति पुरतः शिखां कुर्याद्यथाविधि ॥ २५९ ॥
 निधाय गोमये सर्वोऽन्यत्र पूषेति मन्त्रतः ।
 निखनेदथ गोष्ठे वा दर्भस्तम्भ उदुम्बरे ॥ २६० ॥
 इत्युपनयनादिचौलान्ता गृहकारिकाः ।

अथ सत्याषाढविरचितयाजुषहोत्रसूत्रमाज्यभागान्तम् ।
 (महादेवकृतवैजयन्तीव्याख्यासमेतम् ।)

अत्रोक्तानां दर्शपूर्णमासादीनां साकस्यसिद्धये याजुषं होत्रमेकविंशे व्याख्यास्यमानमत्र प्रदर्श्यते । तत्र सूत्रकृता केचिन्मन्त्रा आदिप्रतीकृतः । विनियुक्ता अन्यशास्त्रा-
 मतास्तान्पाठतो ज्ञेये । बौधायनोक्तपाठेन विनियोगक्रमेण च । दर्शपूर्णमासयोर्होत्रं व्या-
 ख्यारूपाः ॥ १ ॥ शाखान्तरोपसंहारेण व्याख्यायत इत्यर्थः । कल्लते होतृषदने ॥ २ ॥
 अध्वर्युणेत्यर्थः । देवा यो अप्सु माहिम इव इत्यप आधामति ॥ १ ॥ इवः स
 इदमापः प्रवहत यस्मिन् दुरितं मयि । यच्चहमभि दुद्रोह यच्च शेष उदाहृतमिति
 मन्त्रेणाप आधामति प्राश्नाति । ततः शुद्धार्थमाचम्य । यज्ञोपवीत्याधानतो विहा-
 रमभ्यावृत्यान्तरेण वेद्युत्तरौ भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्य इति प्रपद्य ॥ ४ ॥ कर्माङ्गवत्स-
 सूत्रादिना यज्ञोपवीती भूत्वा पुनराचम्येति श्रौतमाश्रयणम् । वस्त्रपरिधानानन्तरं
 स्मार्तं तु प्राप्तमेव । विहारमभिप्रदक्षिणमावृत्य वेद्युत्तरमध्येन—भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्ये
 भुवः प्रपद्ये पङ्क्तिं प्रपद्य इति मन्त्रेण प्रविश्य उत्तरेण वेदिप्रवस्थाय ॥ ९ ॥
 स्पष्टम् । छन्दोभिश्छादये छन्दोभिश्छन्नोऽस्मीति जपति ॥ ९ ॥ एतावानेव मन्त्रः । दक्षि-
 णेन पादेनोत्तरां वेदिश्रोणिमवक्रामति ॥ ७ ॥ सर्वेण पादेन न तु प्रपदेन । अन्तर्वेद्यन्यः
 पादो भवति इति श्रुतेः । अतः क्रमेण मन्त्रमाह—इदमहं पञ्चदशेन वज्रेणेति ॥ ८ ॥
 वज्रेण आतृण्यमवक्रामामि योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इत्यन्तेन श्रोणिमवक्रामति ।

अथ तिस्रस्तमिधेनीरन्वाह ॥ ९ ॥ ओणिमवक्रम्य तिष्ठत्येव सामिधेनीरन्वाहेति वक्ष्य-
 भावं सामिधेन्यनुवचनमाहमिति प्रतिज्ञाकरणम् । तस्यैतानि वाचो नियम्यानि भव-
 ण्ति ॥ १० ॥ तस्येति वचनं सामिधेन्यनुवचनमात्रे मा भूदिति यजतो होतुरिस्थर्थः ।
 वाचो नियमाः—सामिधेनीसंप्रैवादध्या परिधानीयायाः पुरोनुवाक्यासंप्रैवादध्या प्रण-
 वाज्याज्यासंप्रैवादध्या षडङ्कारास्त्रिगदमारभ्याऽऽसमाप्तेर्हृदयदेशेऽङ्गलिं कृत्वाऽनुमूपाथ-
 नेष ॥ ११ ॥ प्रैवादाधि प्रैवादनन्तरम्, आ परिधानीयायाः परिधानीयामनुवचनपर्यन्तं
 निगदमारभ्याऽऽसमाप्तेर्हृदयदेशेऽङ्गलिं कृत्वाऽनुमूपादित्यन्वयः । एवं प्रत्येकमा प्रणवा-
 दिति संबन्धो ज्ञेयः । याज्यासंप्रैवादध्या षडङ्काराद्येदिति संबन्धः पूर्वेण सह ।
 अन्वयः संप्रेष्यत्यग्रे समिध्यमानायानुमूहीति ॥ १२ ॥ अनुवादः क्रमार्थः । तदनन्त-
 रम्—अहस्तामिधेनीरनुवक्ष्यामीति अह्नाणमामन्त्रयते अह्नानुवक्ष्यामीति वा ॥ १३ ॥
 स्पष्टम् । प्रसव उक्ते दशहोतारं व्याख्याय व्याहृतीर्मापित्वा ॥ १४ ॥ ओ३मनु-
 मूहीति अह्नाणां प्रसव उक्ते सति व्याख्याय, वाक्यशब्धिः स्तुक्० इति पठेत् ।
 व्याहृतिजनं जपेत् । हिमिति त्रिहिकरोति ॥ १५ ॥ स्पष्टम् । प्रवो वाजा अभि-
 ष्व ॥ इति पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह ॥ १६ ॥ पाठक्रमेणेत्यर्थः । मध्यमस्यानेन
 ॥ १७ ॥ मध्यमेन स्वरेण । तस्यार्थवादस्वरूपमाह—विज्ञायते यत्क्रौञ्चमन्वाहसुरं
 तद्यन्महं भानुं तद्यन्तरा तत्सदेवमन्तरानूच्य सदेवत्वायेति ॥ १८ ॥ मन्त्रक्रौञ्च-
 स्वर्गयोर्मध्यमेन स्वरेण पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह । मन्त्रक्रौञ्चो प्रातिशारुयाज्येयो ।
 त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुतमाम् ॥ १९ ॥ प्र वो वाजा इत्येतां त्रिवारमन्वाहैवमाजुहोतेति ।
 अथवोत्तममन्त्रेण वा यजं वाक्यस्य पठितास्तासां सर्वासां ग्रहणम् । अनवानम् ॥ २० ॥
 मध्यमं सन्ध्यासमस्त्यममर्धर्धे विराममकुर्वन् । विरामः कालकृतं व्यवधानमनुवक्ष्यसप्तपि
 न कुर्यादित्यर्थः । 'संततमन्वाह' इति श्रुतेः । ता एवं पञ्चदश संपद्यते ॥ २१ ॥
 सामिधेन्य इति शेषः । एकादशार्धः पठ्यन्ते पञ्चदश सामिधेन्य इति कथमत उक्तमेव-
 मिति । प्रथमोत्तमचोत्तिरिजिरम्यासेन पञ्चदशेत्यर्थः । त्रिःप्रथमामिति त्रिःसंख्या प्रथमया
 संबध्यते । द्वयमपानमित्यपि । तेन त्रिरन्वाहानवानं चेति साम्यासानवानमित्यर्थः ।
 द्विमुत्तममपि । अपि वाऽनुवचनेऽनुवचनेऽपानिति ॥ २२ ॥ प्रणवे प्रणवेऽपानिति
 आसं स्थजतीत्यर्थः । अत्र आयाहि वीतय इत्यस्या अर्धर्धेऽपानिति ॥ २३ ॥ हव्यदातय
 इत्येव । हवमितरासु ॥ २४ ॥ तं स्वेत्यादित्वस्तु प्रथमे प्रथमे स्वर्धर्धेऽपानिति ।
 पूर्वस्याश्चेत्तरमुत्तरस्याश्च पूर्वमर्धर्धे संदधाति ॥ २५ ॥ पूर्वा पूर्वा या या भवस्यक् ।
 तत्स्थान्तस्या छत्तरमुत्तरमर्धर्धमुत्तरस्या उत्तरस्याः पूर्वणार्धर्धेन संदधाति । संधिना धोज-
 यति । अ औ वाजा० इत्यस्यास्मृत्येऽभ्यासे देवाजिग्याति मुञ्जयोर्मग्न आयाहीत्यर्थः
 संधिना धोयति । अ औ वाजा० इत्यस्यास्मृत्येऽभ्यासे देवाजिग्याति मुञ्जयोर्मग्न आयाहीत्यर्थः
 संधिना धोयति । अ औ वाजा० इत्यस्यास्मृत्येऽभ्यासे देवाजिग्याति मुञ्जयोर्मग्न आयाहीत्यर्थः

पूर्वस्या उत्तरार्धेन संदधाति । ततस्तु प्रथमादि यां प्रणवान्ते प्रणवान्तेऽन्यासेऽपान्य
नया ततः पूर्वार्धेनापान्योत्तरार्धे तमुत्तरस्याः पूर्वार्धेन संदधाति । सर्वेष्वुगन्तेषु प्रणवं
दधाति ॥ २१ ॥ सर्वेषु सामिधेनीन्यतिरिक्तेष्वपि । प्रसिद्धं प्रणवमोमिति तमृचामन्ते
दधाति । संघायेत्यर्थः । ओकारमुकारमुदात्तम् ॥ २७ ॥ नानास्वरभेदेन दृश्यते । अन्य-
शास्त्रे त्वैकश्रुत्यं च विहितं व्याकरणेनात आहोकारं प्रणवावयवमुदात्तं दधाति । ऋचा
संहितम् ॥ २८ ॥ प्रणवस्यौकारमृचा संहितम् । स ऋगन्तादनन्तरो भवति । संहि-
तश्च संधिगतः । ऊनमथ वा पूर्णम् ॥ २९ ॥ सार्धद्विमात्रप्रतिषेधार्थं प्रणवः प्लुतो
दर्शितः स ओकारस्त्रिमात्रो भवति प्लुत इति यावत् । स ऊन इत्युच्यते । केचि-
त्सार्धद्विमात्रमूनमाहुः । अत्राऽऽश्वलायनेनोक्तम्—ओकारं त्रिमात्रं मकारान्तं कृत्वेति
तथा चतुर्मात्रोऽवसान इति त्रिमात्रादुदात्तपूर्णः । ओमित्यूनमो ३ मिति पूर्णं च । पूर्णमे-
वावसानीयम् ॥ ३० ॥ ऋचामवसानीयमवसान एवमेवं दधाति । अर्थादनवसानीये
न्यूनं दधातीत्युक्तम् । एवकारेणावसानीये नियमोऽनवसानीये विकल्पः । यद्व्युत्तमं
छन्दोमानं तदपोह्य तस्य स्थाने तत्पूर्णम् ॥ ३१ ॥ पक्षेऽकारं यत्र प्राप्तं तत्र तस्या
ऋचो यदुत्तममन्तिमं छन्दोमानं छन्दो गायत्र्यादि तद्येन यादृशेन मीयते चतुर्विंशत्या-
दिना, चतुर्विंशत्यादिसंख्या पूर्यते तदपोह्य त्यक्त्वा तस्य स्थाने पूर्णं दधाति । ‘सुन्नयुः’
इत्यत्र यकार उकारो विसर्जनीयश्चोत्तमं छन्दोमानं विसर्जनीयस्यापि पूर्वावयवत्वात् ।
ततस्तु तदुत्कृष्य तस्य स्थाने प्रणवं दधाति । एवं सर्वत्रापि हेत्वम् । यत्पूर्वं छन्दोमा-
नस्य व्यञ्जनं न तरुलुप्यते ॥ ३२ ॥ युरित्यत्र छन्दोमानं यकारोऽपि भवति स विस-
र्जनीयवन्न लुप्यते । द्विमात्रमुकारविसर्जनीयावेव लुप्येते इत्यर्थः । तदुक्तमाश्वलायनेन—
स्वरादिर्ध्वद इति मात्रेण । तं त्वा समिद्धिरङ्गिर इत्येतां सामिधेनीं त्रिविङ्गुह्यति ॥ ३३ ॥
विग्रहो नावज्ञानमपि तु पदविच्छेदेन विभागमात्रं तथाऽर्धेन विरामेण विग्रहोऽन्यत्रा-
पच्छेदः । तथा च समिद्धिरङ्गिरो घृतेन वर्धयामसीत्यत्रावस्यति । पूर्वं तु सविसर्जनीयं
पदमुच्चारयति । तथा च श्रेधा विभक्तो मन्त्रो भवति । समिद्धो अन्न आहुत देवान्यस्ति
स्वध्वरेति सोऽवध्याधिकं पदं प्रतिविध्य दधाति ॥ ३४ ॥ एतत्सर्वमपि उत्तम-
स्याक्षरस्य विकारमेक आहुरविकारः स्यादपरमिति यदापस्तम्बेनोक्तं तदनेनाऽऽचार्येण
व्यवस्थापितम् । अवसानप्रणवे विकार एवमनवसानन्यूनं स्वाविकार एवेति । तथा
सुगादापन उत्तमां नमस्यामाह ॥ ३५ ॥ शास्त्रान्तर ऋगन्तस्य दर्शनात्तन्वा मूदिति ।
घृतवतीमध्वर्योः स्तुचमास्यस्वेत्याहेति ब्राह्मणव्याख्यातपाठक्रमेणैव ब्राह्मोसमा नमस्या
सैव वक्तव्येत्यर्थः । उपहूतेडोपहूतेडेतीडायां ॥ ३६ ॥ आहेति पूर्वमत्र ब्राह्मणे पाठ
इडोपहूतेडोपहूतेति सोऽत्र मा मूदपि तु प्रथमं पदद्वयमप्युत्तरपदद्वयक्रमपाठेनैव वक्तव्यम् ।
कुतः—ब्राह्मणपाठस्य यं कामयेतापशुः स्यादिति पराचीं तस्येवामुपहृयेत, इति निन्दया

प्रतिषेधात् । कथम् । उपहृतेति पदं यस्मिन्मन्त्रे परं तेन मन्त्रेणोपहृतेना पराची पराह-
 मुखा । यत्रोपहृतेति पदं मुखतस्तेनोपहृता प्रतीची प्रत्यङ्मुखी । होतुः प्राङ्मुखस्य सा
 प्रत्यङ्मुखी । होतुरभिमुखी होतारं प्रति अभिमुखी अञ्चतीति प्रतीची भवति । तस्मा-
 द्वायाऽभिमुखी भवति तथैवाऽऽह्वयेतेत्यर्थः । तथा शाखान्तरीयोऽस्मत्संहितायां पादो
 व्याख्यात इत्यभिप्रायः । स्पष्टमेतदापस्तम्ब आह—प्रतिषेधस्तु विज्ञायते चेदोपहृतेति
 तत्पराच्युपहृतेनेति तत्प्रतीचीति । शं नो अस्तु द्विपदे शं चतुष्पद इति शंयुवाके ॥ ३७ ॥
 आह । अत्रापि पाठान्तरस्य व्यावृत्तिः—शं नो भव द्विपदे शं चतुष्पद इत्यस्व ।
 यच्चान्यत्रकृतयेवंजातीयं स्यात्तदेव तत्र नियम्येत । श्रीऋतृचानिति वदिष्यति । तत्रे-
 षेऽन्यो नमस्य इत्यादि वदल्लुप्यन्ते । तथा च समिद्धो अग्न आहुत इत्यश्रोक्तं तस्या
 ऋचो भावे न स्यादित्याशङ्क्योक्तं यच्चान्यदित्यादि । यदि स्यात्तदेव तत्र प्रकृतौ नियम्येत
 न तु तत्रापि पश्चादावागमयितव्य इत्यर्थः । इतरद्विकृत्यर्थम् ॥ ३८ ॥ यच्चान्यदेवं-
 जातीयं स्यात्तद्विकृत्यर्थम् । अथमभिप्रायः—धर्माणां यत्र ग्रन्थपतित(ठनं) तद्वस्तुनेन
 कथनं किमर्थ—अग्न आयाहीत्यस्यां—समिद्धो अग्नः इत्यस्यां चोपदेशेन वक्तव्यम् ।
 किमर्थ—पुनः सोऽवध्यायकमित्यादि छक्षणं कृतमिति न वाच्यम् । विकृतिष्वेवंजातीयं
 कार्यं स्यात्तदुपदेशेनोक्ते न स्याच्छक्षणेन पुनस्तदपि व्याप्नुयादिति विकृतासु सामिधेनीषु
 काव्यासु बहुयाजिनो वाऽपरिमितासु विकृताविष्टयन्तरे वा । आजुहोत दुवस्यतेत्युत्तरवा
 परिदधाति ॥ ३९ ॥ समिद्ध इत्यस्या उत्तरया यदुक्तं त्रिः प्रथममन्वाह त्रिरुक्तमात्म-
 नवानामिति तदेतस्यामुत्तमायां भवतीत्यर्थः । त्वं वरुण इति वसिष्ठराजन्व्यानाम् ॥ ४० ॥
 वसिष्ठानां बर्धाभिषिक्तानां चैतयोत्तमया परिदध्यात् । जगत्स्या वैश्यस्य ॥ ४१ ॥
 परिदध्यात् । सप्तदशानुब्रूयाद्वैश्यस्य तदा धार्ये द्वे वक्ष्यति तदा प्रबो वाजाः इत्युदृत्य
 तस्याः स्थाने समिध्यमानो अमृतस्य राजन्निति परिधानीया जागती । यदि कामयेत
 ब्रह्मवर्चसमस्तिवति गायत्रिया परिदध्यात् ॥ ४२ ॥ आजुहोतेत्यनेनैव वैश्यः परिदध्यात् ।
 इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्रव्याख्यायां महादेवकृतायां प्रयोगवैजयन्त्यामेकविंशतिप्रबो
 प्रथमः पटलः । श्रीऋतृचाननुब्रूयाद्वाङ्मणस्य श्रीऋतृचाननुब्रूयाद्वाङ्मणस्य श्रीऋतृचाननु-
 ब्रूयाद्वैश्यस्येति पाञ्चदश्येन विकल्पेन ॥ ४३ ॥ वाङ्मणराजन्वयोः प्राकृतेन पाञ्चदश्येन
 वैश्यस्य साप्तदश्येन ॥ ४४ ॥ तस्य साप्तदश्यं नित्यम् । तत्र प्रबो वाजाः इत्यभ्यस्त एकस्तुषः
 अग्न आयाहीत्याद्यास्तिस्रो द्वितीयः, आजुहोतेति त्रिरभ्यस्ततृतीयः । वैश्यस्य तु समि-
 ध्यमानो अमृतस्य राजन् ॥ इति वा त्रिरभ्यस्तः । तस्य पृथुपाजवत्यौ धार्ये ॥ ४५ ॥
 तस्य वैश्यस्य सप्तदशत्वाय पृथुपाजास्त स बाधः इति धार्ये अधिके आगमयितव्ये ।
 पुरस्तात्समिद्धवत्याः ॥ ४६ ॥ समिद्धो अग्नः इत्यस्याः समिद्धवत्याः पुरस्तात्ते धार्ये
 अनुब्रूयात् । समिध्यमानवतीसमिद्धवत्योर्मध्ये ब्रूयादिति श्रुतेः । एकविंशतिमनुब्रूया-

स्तिता । अमुतोऽमुष्मादर्वाचः । कनिष्ठक्रमेणाऽऽर्ध्वयव ऊर्ध्वानित्युक्तम् । येन कनेणो-
 त्पञ्चास्तेनात्र तु विपरीतामित्यर्थः । आमन्त्रणेन (आर्षयेण) भार्गवसिष्ठेति ॥ ६३ ॥
 आर्षयेण संनुद्धिविमक्त्यन्तेन तद्धितान्तर्षिनाम्ना यजमानस्य त्रीन् स्युस्तन्त्रेणाऽऽवेदयत्ते ।
 विज्ञायते चैकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन् वृणीते न चतुरो वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीत इति ॥ ६४ ॥
 श्रुतमवरणा इत्यर्थः । कृत्स्नस्य प्रवरस्य स्थाने मानवेत्येव व्यादित्येकेषाम् ॥ ६५ ॥
 होत्रा मानवेति वक्तव्यम् । अध्वर्युणा मनुवदित्येकेषां शास्त्रिणाम् । अथ निविदो
 वधाति ॥ ६६ ॥ आहृत्यर्थो धातूनामनेकार्थत्वात् । देवेदो मन्विद इति
 प्रातिपद्यते ॥ ६७ ॥ पञ्चदश निविदो मन्त्रानाहेत्यर्थः । सप्त पदान्युक्त्वाऽप्यभिहितं
 ॥ ६८ ॥ घृताहवन इत्यन्तानि सप्त पदानि वाक्यानि । पदानींश्चि औक्त्या संक्षेपा-
 न्यबह्वारः । अथ चत्वार्यथ चत्वारि ॥ ६९ ॥ प्रणीर्यज्ञानां रपरिस्वरणास्तुतो
 होताः तूर्णिर्हव्यवाद् इति चत्वार्युक्त्वाऽपानिति । तत आस्पात्रमित्यादिकं च
 शिष्टानि यजमानाय, इत्यन्तान्युक्त्वाऽपानिति । देवता आवाहयति ॥ ७० ॥
 ऋक्षमाणप्रकारेण । अग्निमग्न आवह सोममावहाग्निमावह प्रजापतिमावहाग्नीषो-
 मावावहेत्यग्नीषोमीये पुरोडाश इति पौर्णमास्याम् ॥ ७१ ॥ अग्नीषोमीयस्योपांशुवाचस्य
 विप्रमानवत्वात् तच्छास्त्रीयं नेष्टमिति दर्शयितुं पुरोडाश इत्युक्तम् । स्पष्टमन्यत् । नासन्वा-
 स्यायामुपांशुयाजो विद्यते । ७२ ॥ बौधायनस्येष्ट उपांशुयाजोऽग्न्यायां तन्माभूदिति
 नेत्युक्तम् । ऊर्ध्वमाग्नेयस्याऽऽवाहनादिन्द्राग्नी आवहेत्यसंनयत इन्द्रमावहेति संनयत
 इन्द्रयागिनो महेन्द्रमावहेति महेन्द्रयागिनः ॥ ७३ ॥ अग्नीषोमीयस्येष्टमिति पूर्वस्यादभ्यु-
 तते । स्पष्टमन्यत् ॥ देवाऽऽप्यपांशुमावहेति समानमुभयत्र ॥ ७४ ॥ पौर्णमास्यामग्नी-
 वास्यायां चेत्यर्थः । ब्राह्मणपाठप्रतीकम्—आचाग्ने देवान्बह सुयजा च यज जातवेद
 इत्यन्तस्य । वरणं प्रत्यूर्ध्वजुस्त्वविशति ॥ ७५ ॥ ऊर्ध्वे आनुनी यस्य स ऊर्ध्वजुः । अध्व-
 र्युवरणं प्रति तावत्तिष्ठन्तत्रैवोपविशति । यत्राभिजानात्वसौ मानुष इति तदुपोत्पाय
 नमो मात्रे पृथिव्या इति पृथिवीमभिमृशति ॥ ७६ ॥ अध्वर्युणाऽसौ मानुष इति
 होतुर्नमिनि गृहीते तच्छ्रुत्वा तत्रैवोत्पाय पृथिवीमभिमृशति । चतुर्होतारं पञ्चहोतारं
 षड्दोतारं सप्तहोतारमिति जपित्वा ॥ ७७ ॥ स्पष्टम् । इन्द्रमन्वारभामह इति दक्षिणेन
 हस्तेनाध्वर्युमन्वरभते सव्येन तूष्णीमाग्नीध्रम् ॥ ७८ ॥ इन्द्रमन्वारभामहे होतुर्व्ये
 पुरोहितं येनाऽऽव्यजुत्तमस्सुवर्देवा अक्लिरसो दिवमिति मन्त्रान्तः । षष्ठिश्चाध्वर्यो नमतिश्च
 पाशा इत्यन्तरेणाऽऽहवनीयमध्वर्युं च प्रत्यकुङ्केत्य ॥ ७९ ॥ अध्वर्युमग्निमन्तरा विपुत्वाः
 सिनन्ति पाकमतिधीर एत्युतस्य पन्थामन्वेमि होता चतुर्होता पञ्चहोता षड्दोता
 सप्तहोता च समुद्रं मावपदमित्यन्तैर्मन्त्रैरन्वारम्भानन्तरमुत्तरेणाध्वर्युं गत्वाऽध्वर्यु-
 हवनीययोर्मध्येन प्रत्यकुङ्केति होतृषदनं प्रति । आदित्यस्याऽऽवृतमन्वावर्तत इति

प्रदक्षिणमावर्तते ॥ ७९ ॥ दक्षिणांसेन प्राङ्मुखो भवति । षष्मोर्ध्वरूहसप्तान्विति
 जपित्वा ॥ ८० ॥ शौक्ष्यं पृथिवीं चाहश्च रात्रिश्च कृषिश्च वृषिश्च त्विषिश्चापचितिश्चौ
 षडयश्चेति जपमन्त्रान्तः । होतृषदनं प्राप्य ॥ ८१ ॥ प्रदक्षिणमावृत्य प्रत्यङ्मुखो होतृ-
 षदनसमीपे स्थित्वा । निरस्तः परावसुरिति होतृषदनात्तृणं निरस्याप उपस्पृश्य ॥ ८२ ॥
 स्पष्टम् । येनः सप्तना अप ते भवन्विन्द्राग्निभ्यामिति होतृषदनमवनाधते ॥ ८३ ॥
 भवन्विन्द्राग्निभ्यां राजमक्रमिति मन्त्रान्तः । तेन होतृषदनं हस्तेन गाढस्पर्शेन नाशो
 मावयेत् । अम्युक्ष्य होतृषदनम् ॥ ८४ ॥ उदकेन । उन्निषत् उदुद्धतश्च गेषमित्यु-
 पविशति ॥ ८५ ॥ होतृषदने ' गेषं पातं मा० अथाहः ' इत्यर्धं मन्त्रः । सीद-
 होतरिति च ॥ ८६ ॥ होतः स्व उ लोके० च योधा इत्यन्तं ये नः सप्तना इति
 पूर्वोक्तं जपं नमुञ्चजपमुपविशति । निहोता होतृषदने विद्वान् इत्यासीनो जपति ॥ ८७ ॥
 विद्वानस्त्वेषां० अग्निरिति मन्त्रं जपति । लोककृतौ लोकं मे कृणुतमिति गार्हपत्याहवर्गयो
 समीसते ॥ ८८ ॥ मा मा संताप्तमेष वां लोक इत्यन्तेन । प्र मे ब्रूत भागधेयमिति
 देवता उपतिष्ठते ॥ ८९ ॥ धेयं यथा वो येन पथा हव्यमावो महामि, मुष्टामद्य
 देवेभ्यो वाक्मुद्यासं जुष्टां ब्रह्मभ्यो जुष्टां नाराशंस्येत्युपस्थानमन्त्रः । ततः लुचावादाप-
 यति । अग्निर्होता वेत्वाग्निर्होत्रं वेत्त्विति ॥ ९० ॥ यक्षिणानित्यन्तेन ब्राह्मणपाठिनेनाध्व-
 र्युणा लुचावादापयति । मन्त्रेण स्थानेन प्रागाज्यभागाम्भ्याम् ॥ ९१ ॥ उपाशोः
 किञ्चिदधिकस्तेन स्वरेण यजति । मध्यमेन प्रधानानि ॥ ९२ ॥ मन्त्रादधिकेन ।
 उत्तमेन स्विष्टकृत्प्रभृति ॥ ९३ ॥ आपत्नी संयजान्तम् । समिधो यजेति संपेषिते
 समिधो अग्न आज्यस्य विपन्त्विति यजति ॥ ९४ ॥ षड्कारान्तया या-
 ज्यया । एवमुत्तरत्राऽपि । तनूनपादग्न आज्यस्य वेत्त्विति द्वितीयम् ॥ ९५ ॥ पूर्व-
 यजतीति सर्वज्ञ । नाराशंसो द्वितीयः प्रयाजो वसिष्ठशुनकानाम् ॥ ९६ ॥ स्पष्टम् ।
 नाराशंसो अग्न आज्यस्य वेत्त्विति इदो अग्न आज्यस्य विपन्त्विति तृतीयम् ॥ ९७ ॥
 बार्हिरग्न आज्यस्य वेत्त्विति चतुर्थम् ॥ ९८ ॥ स्वाहाऽग्निं स्वाहा सोमं स्वाहाऽग्निं
 स्वाहाऽमुं स्वाहाऽमुमित्युत्तमे प्रयाजे यथोदं देवता उपलक्षयति ॥ ९९ ॥ यथा यत्राऽऽ-
 वाहिता विशेषेण सामान्येन च ता उपलक्षयति, उच्चारयति । ततोऽग्न आज्यस्य विपन्तु
 इदो ३ षडिति पञ्चमे प्रयाजे यजति । अथाऽऽज्यभागाम्भ्यां प्रचरति तस्योर्याज्यापुरोनु-
 वाक्ये । याज्यैव प्रयाजानूवाक्ये ॥ १०० ॥ स्पष्टम् । तेषां प्रचर्य ॥ १०१ ॥ तेषां
 प्रयाजाद्यनूयान्तानाम् ।

इति वैजयन्तीव्याख्यासमेतं सत्याषाढयाजुषहोत्रसूत्रमाज्यभागान्तम् ।

अथ भट्टगोपीनाथदीक्षितोक्तो याजुषहो- त्रोपोद्घातः ।

अथ हिरण्यकेशीयाग्निष्टोमयाजुषहौत्रप्रयोगः । तत्र यद्यत्कर्म दर्शपूर्णमाससापेक्षं दीक्षणीयेष्ट्यादिकं सोमतन्त्रसंबन्धि तत्र प्राकृतं हौत्रं स्वीयमेव । सोमतन्त्रसंबन्धिप्रव-
र्त्यग्रहचमसपागशस्त्रादिषु तु आश्वलायनीयमेव । निरसनोपवेशनहिकारवषट्कारानुमन्त्र-
णादिकं केवलसोमसंबन्धित्वात् । अत एव नैतत्संबन्धियाज्यासु ध्याहृतयः । न चैवं दीक्षणीयेष्ट्यादीनामपि केवलसोमसंबन्धित्वादेतेष्वपि आश्वलायनीयमेव हौत्रमस्त्विति वाच्यम् । दीक्षणीयेष्ट्यादीनां केवलसोमसंबन्धित्वेऽपि विकृतित्वेनैतेषां प्राकृताङ्गापे-
क्षायाः सत्त्वेन प्राकृताङ्गसमर्पणार्थमतिदेशावश्यकत्वे क्लृप्तैरुपयुक्तैर्धयाऽतिदिष्टैराध्वर्य-
वैरङ्गैरङ्गपूर्णं तद्वदेव हौत्राङ्गैरपि पूर्णस्य प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येत्येतादृशान्यायसि-
द्धत्वात् । यदीदं नाङ्गीक्रियेत तदा कस्मिंश्चिदग्निष्टोमप्रयोग आश्वलायनीयं हौत्रं कस्मि-
ंश्चित्प्रयोगे शास्त्रायांनीयं हौत्रमित्यनवस्थाऽऽपद्येत । किञ्च सोमतन्त्रासंबन्धेष्विष्टिपशुब-
न्धेषु केषुचिदाश्वलायनीयं हौत्रं केषुचिद्याजुषमित्येवमनवस्थाऽऽपद्येत । अतो दर्शपूर्णमा-
सयोर्यद्वौत्रं तदेव स्वतन्त्रेष्वस्वतन्त्रेषु चेष्टिपशुबन्धेष्वङ्गपूर्णकं नान्यादित्यवश्यं वक्तव्यमेव ।
किञ्च यान्यङ्गानि प्रकृतौ नास्त्वितानि तान्यङ्गानि विकृत्यङ्गपूर्णकाणि कथं भवन्ति ।
नचैवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां व्रतत्वमितिवद्वौत्रविषये स्वतन्त्रेष्वधीष्टिपशुबन्धेष्वतिदे-
शिकवचनाभावात्कथं विकृत्यङ्गपूर्णकत्वमिति वाच्यम् । यच्चान्यत्प्रकृतावेवंजातीयं स्यात्त-
देव तत्र नियम्येतेतरद्विकृत्यर्थमिति लेक्किकतिदेशासत्त्वेनाङ्गपूर्णकत्वसिद्धौ कैमुतिकन्या-
येनास्वतन्त्रेष्वधीष्टिपशुबन्धेषु तत्सिद्धेः । एवं च स्वीयहौत्रस्य विकृत्यङ्गपूर्णकत्वम-
स्त्येव । यत्राऽऽम्नातं स्वशाखायां पारक्यमविरोधि यत् । विद्वद्भिस्तदनुष्ठेयमग्निहो-
त्रादिकर्मवत् । इति वाक्याद्यत्स्वशाखायां नाऽऽम्नातं पारक्यमविरोधि च तदपि कर्तव्यं
किमु वक्तव्यं स्वशाखान्नातं कर्तव्यमित्यस्यार्थस्यावगमात् । यः स्वशाखां परित्यज्य
परशाखां समाश्रयेत् । अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽन्धे तमसि मज्जति ॥ इति दोषश्रवणा-
न्नापि स्वीयहौत्रस्यैव विकृत्यङ्गपूर्णकत्वम् । न च सूत्रस्य शाखात्वाभावात्कथं सूत्र-
परित्यागे दोष इति वाच्यम् । सूत्रस्यापि शाखात्वस्य चरणव्यूहशास्त्रे प्रदर्शनात् ।
एवं च वेदवत्सूत्रपरित्यागे दोषोऽस्त्येव । ननु याजुषहौत्रस्य प्रकृतित्वमेव बाधितम् ।
अग्नेदेन होत्रा करोतीति समारूपाविरोधात् । एतस्यैवद्विहितत्वाभावादिति चेत्सत्यम् ।
सूत्रकृतयाजुषहौत्रविधिबलेन याजुषहौत्रमप्यग्नेदशेषत्वाद्भवेद्विहितमेव भवतीत्येता-
दृशार्थस्य कल्पनात् । अन्यथा याजुषहौत्रविधानवैयर्थ्यं दुष्परिहरं स्यात् । अतोऽव-

इयमेवं कल्पनीयमेव । समारूपाविरोधोऽप्येवं वारितो भवति । नहि व्यर्थं विरुद्धं च सूत्रकृद्भगवानाचार्योऽब्रवीदिति । यजुर्वेदस्वधर्माभिभूतत्वाद्भगवेदव्यवहारः परं नास्तीदानीमिति । सौमिकेष्टिपशुबन्धप्रधानसंबन्धियाज्यानुवाक्यानां स्वशाखायां स्वसूत्रे च विध्यभावेनैतरेयब्राह्मण आश्वलायनसूत्रे च विधिसत्त्वेन तद्विहितस्य च ग्रहणात् । नहि अत्रैवाङ्गानां तदीयानामग्रहणं दीक्षणीयेष्ट्यादिषु यदीयाः प्रधानयाज्यानुवाक्यास्तदीयाङ्गानामेव तत्र ग्रहणमित्यत्र न किंचिद्विनिगमकं पश्यामः । अतोऽत्र मृगारेष्ट्यादिन्धायेन याजुषहौत्रानुष्ठानमेव निर्विवादम् । नचैवं प्रधानयाज्यानुवाक्यानां तदीयानां ग्रहणे तदीयानामेवाङ्गानामपि ग्रहणमस्त्विति वाच्यम् । तथा सति मृगारेष्टिप्रधातवीयादीष्टिप्रधानयाज्यानुवाक्यानां महवृचशाखानुक्तत्वेन याजुषाणां ग्रहणे तदीयानामङ्गानामपि ग्रहणापत्तेः । नापि शिष्टा अनुतिष्ठन्ति तदीयाङ्गानि । अतो यच्छाखीयप्रधानयाज्यानुवाक्याग्रहणं तच्छाखीयान्येषाङ्गानीति न भवति । यदंशे स्वशाखायां विधिरस्ति तदंशे स्वशाखीयस्यैव ग्रहणं महवृचस्योक्तस्य बाधः । तत्र दीक्षणीयेष्टौ याज्यानुवाक्ये याजुष्यावेव । यद्यपि सूत्रे तद्याज्यानुवाक्याविधायकं विशेषवचनं नास्ति तथाऽपि यथारूपमितर इति परिभाषासूत्रेणाधिनियुक्तमन्त्राणां लिङ्गाद्विनियोगः कर्तव्य इति सामान्यतः प्रतिपादनादेतयोर्विनियोगोऽवश्यं कर्तव्यः । दीक्षाशब्दवदितत्वादेतयोर्दीक्षणीयेष्टौ विनियोगः । जुष्टप्रपाठकभाष्य एतन्मन्त्रद्वयव्याख्यानवसर एतन्मन्त्रद्वयविनियोगार्थकावतरणिकाविद्यारण्येरेवोक्ता । अच्छिद्वा उपहोमाश्च लिङ्गाभियम्यन्त इति भरद्वाजोऽप्यनेनैतन्मन्त्रयोर्लिङ्गाद्विनियोगमाह । अथो याजुष्यावेव । दीक्षणीयेष्टिप्रभृतिषु सोमाङ्गेषु यावन्त ऐतरेयब्राह्मणोक्ता आश्वलायनसूत्रोक्ताश्च विशेषधर्मास्ते केवलसोमप्रयुक्तत्वास्वीकार्याः । केषुचिदाश्वलायनीयधर्मा हौत्रधर्माः केषुचिद्याजुषहौत्रधर्मा इत्येतत्सर्वं हौत्रप्रयोगे स्पष्टी भविष्यति । सोमाङ्गेषु दीक्षणीयेष्ट्यादिषु याजुषहौत्रकर्तव्यतायां साधनानि । तत्र पुनराधेयप्रकरणे वैजयन्तीकृद्भ्यः । ननु दर्शपूर्णमासयोर्होत्रं व्याख्यास्याम इत्येव वक्ष्यति कः प्रसङ्गो हौत्रस्येति चेत्तस्यम् । तथाऽपि तेनैव हौत्रेण विकृतिष्विष्टिपशुचातुर्मास्येषु सौत्रामण्यां नक्षत्रेष्टिष्वेवंरूपेणैवैष्वहौत्रातिदेशोऽस्त्येव याजुष इति । एतावान् वै वैजयन्तीकृद्भ्योऽत्र साधनम् । इष्टिपशुग्रहणेनैव चातुर्मास्यसौत्रामणीनक्षत्रेष्टीनां ग्रहणे पुनर्ग्रहणं चातुर्मास्यानि प्रकृतिरूपाणि विकृतिरूपाणि च सन्ति एवं सौत्रामण्यापि तत्र प्रकृतिरूपाण्यैष्टिकचातुर्मास्यानि तेषां विकृतीष्टिग्रहणेनैव सिद्धेर्विकृतिभूतसौमिकचातुर्मास्यानां ग्रहणार्थं चातुर्मास्यग्रहणम् । प्रकृतिभूता चरकसौत्रामणी तस्या विकृतिपशुग्रहणेनैव सिद्धेर्विकृतिभूतकौकिलीग्रहणार्थं सौत्रामणीग्रहणम् । नक्षत्रेष्टीनां ग्रहणं गोबलीवर्दन्यायेन । एवंपेषु विकृतिरूपेषु अन्येषु सोमाङ्गभूतेषु दीक्षणीयेष्ट्यादिविषयीत्यर्थः । वैचिन्त्यार्थं वा । आध्वर्यव एवातोऽ-

न्यानि कर्माणि होतुरान्नातानि भवत्युपदेशादितराणीत्येतद्याजुषहौत्रविध्यन्तर्गतापस्त-
म्बसूत्रगत आध्वर्यव उक्तं हौत्रं कास्त्वेन दर्शपूर्णमासयोरुपदेशो बहुवृचान्नायस्तस्मा-
दागमयितव्यानीतराणि कर्माणि बहुवृषशेषत्वादस्मदीयहौत्रस्य यत्र किंचिदान्नायते
विकृतौ तत्र स्वकीयं वा बहुवृचान्नायो वा विकल्प इत्येतस्मिन्धूर्तभाष्ये रामाण्डारः ।
अस्मिन्प्रकरणेऽनूक्तानामित्येवमर्थः प्रतीयते । अथर्वो वेरपा ३ इत्येवमाद्युदाहरणानि ।
अयं च रामाण्डारोक्तो वि० प्रबलत्वात् । त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोतेति सूक्तमन्वाहेत्येत-
स्मिन्नैतरेयब्राह्मणे विद्यारण्याः । त्वं ह्यग्ने इत्यादिकं त्रयोदशार्थं सूक्तं तन्मैत्रावरुणो
ब्रूयात् । तदाह बोधायनः । यदा जानाति मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति
तदा मैत्रावरुणोऽन्वाह त्वं ह्यग्ने प्रथम इतीति । अत्र विद्यारण्यैर्मनोतायै संप्रेषितस्त्वं
ह्यग्ने प्रथम इत्यन्वाहेत्यादिवलायनसूत्रं परित्यज्य बोधायनसूत्रप्रदर्शनं यजुःशाखिनि
यजमाने सोमाङ्गेष्वपि पशुबन्धेषु याजुषहौत्रमेवेति प्रदर्शनार्थम् । सोमाङ्गभूताग्नीधोमीये
पशुपुरोडाशस्विष्टकृद्यागोत्तरपुरोडाशसंबन्धीकोपह्वानविधायक इळामुपह्वयते पशवो वा
इळा पशूनेष तदुपह्वयते पशून् यजमाने दधातीत्येतस्मिन्नैतरेयब्राह्मण इळोपहृता०
ळाख्यां देवतामुपह्वयत इत्येवमपि स्पष्टो विद्यारण्यग्रन्थोऽत्र साधनम् । आश्वलायनो-
पयोगीबोधायनीयामिष्टोमप्रयोगेऽवभृथप्रकरणे क्वात्वा यजमानो मेखळां विलस्याप्सु
निसिपति आध्वर्युः क्वातायाः पश्या योक्तं विमुञ्चतीति केशवादयः । इमं विष्णामीति ।
इदं बोधायने यजमाने सोमाङ्गेषु स्वीयहौत्रकरणपक्ष इत्युक्तिः । तत्रैव याजुषहौत्रपक्षेऽ-
ध्वर्योः सावकाशत्वादित्युक्तिश्चाप्यत्र साधनम् । तथे केचन च्छान्दोग्ये वाऽऽध्वर्यवे वा
हौत्राभर्षाः समाकृता न तान्कुर्यादकृत्स्नत्वाद्दौत्रस्येत्येतदाश्वलायनसूत्रस्यः सर्वथा
तावदाश्वलायनसूत्रप्रयोगे ते न कर्तव्या इति निश्चिनुम इति वृत्तिग्रन्थोऽप्यत्रानुकूलः ।
कथमित्याकाङ्क्षायां तस्यार्थः स्वारसिको वर्ण्यते । सर्वथा सर्वप्रकारेणाऽऽश्वलायनसूत्रप्रयोगे
ते हौत्राभासा न कर्तव्या इति । अत्र सर्वथाऽऽश्वलायनसूत्रप्रयोग इत्युक्तिः सत्याषाढा-
दिमहर्षिप्रणीतानां वैयर्थ्यपरिहाराय । इदमपि कथमित्याकाङ्क्षायां सर्वथेत्यस्य प्रकृति-
भूतदर्शपूर्णमासप्रभृतिके कृत्स्न आश्वलायनसूत्रप्रयोगे ते न कर्तव्या इत्येवमर्थे सति
आश्वलायने यजमाने ते नैव कर्तव्या इति फलितार्थः सिद्धो भवति । तेन यजुःशाखिनि
यजमाने तु प्रकृतिभूतदर्शपूर्णमासप्रकृतिकत्वाभावेनाऽऽश्वलायनसूत्रप्रयोगस्याकृत्स्नत्वासे
कर्तव्या इत्यर्थोऽस्तिष्यति । एवंरीत्यैव याजुषहौत्रविधानस्य वैयर्थ्यं परिहृतं भवति ।
यथेवमाशयो न वर्ण्येत तदा सत्याषाढापस्तम्बबोधायनभरद्वाजकात्यायनादिमहर्षिप्रणी-
तानां हौत्रविषयकाणां केषांचिद्विधानां वैयर्थ्यं वृत्तिकारेणःपरिहृतं स्यात् । इदं च परि-
हृत्य तेनाप्यवश्यम् । परिहृतं च सिद्धान्तभाष्यकृताऽपि । तथे केचिच्छान्दोग्ये०

न तां कुर्यादित्येतत्सूत्रव्याख्याने छान्दोग्ये वाऽऽध्वर्यवे वेत्यत्रैकेनैव वाशब्देनैव सिद्धे
 द्विर्वाशब्दग्रहणं तानपि कुर्यादिति विकल्पार्थं आख्यायान्छंसिनेऽभीवर्तस्य योनिशंसनं
 भाण्डके विहितम् । आध्वर्यवे समिद्धोऽजन् कृदरं मतीनामित्यश्वस्याऽऽप्रिय इत्येवमादि
 कुर्यात् । कुतः । तेषां वचनानां सार्थकत्वाय । इतरथा तेषां वचनानामस्माभिस्यक्तानां
 नैरर्थक्यं स्यात्, इत्यन्तेन ग्रन्थेन । सोमतन्त्रसंबन्धिहोत्रस्याकृत्स्नात्कृत्स्नप्रयोगा-
 धिकृते यजमाने ते न कर्तव्या इति वैयर्थ्यपरिहारायावश्यमेव वक्तव्येऽर्थाद्यनुःशाखिनि
 यजमाने याजुषहोत्रविधानस्य वैयर्थ्यापत्तेः स्वशास्त्रीयहोत्रपारित्यागे दोषश्रवणात्
 दर्शपूर्णमासयाजुषहोत्रानुष्ठानस्याऽऽवश्यकत्वे यनुःशाखिनि यजमाने सोमतन्त्रसंबन्धि-
 होत्रस्याकृत्स्नात्वादकृत्स्नो यजुषहोत्रप्रयोगस्तत्र ते कर्तव्या इत्यर्थासिद्धं भवति । इष्टि-
 पशुभधानयाज्यानुवाक्यादिकं स्वशास्त्रायां सूत्रे चानुक्तत्वादनुक्तमन्यतो ग्राह्यमिति
 न्यायेन । यज्ञाऽऽम्नातं स्वशास्त्रायामिति वाक्ये तत्र त्वदीयमेव ग्राह्यम् । उपसंहारपक्षे
 तदीयानेदमादिषु मार्जनामित्याद्यो वैशेषिकधर्माभ्येति द्रष्टव्यम् । अप होत्रप्रयोग
 आश्रयायनोक्तं होत्रं कुत्र याजुषहोत्रं कुत्रेत्याकाङ्क्षायां विविच्य प्रदर्शयते । अस्मिन्
 रणं स्वसूत्रविहितत्वाद्याजुषमेव । एवं वृत्तानां मन्त्रमपाठ्य । देवो देवमेत्वित्याद्यपि स्वसू-
 त्रविहितत्वात् । एवं च वृत्तो वृत्त इति सूत्रस्याप्राप्तवृत्तिरित्येतस्मिन्पक्षे एकवचनादध्व-
 योरेवेत्यस्मिन्पक्षे न । देवयजनं मे देहीति स्वनामपूर्वकृत्वाक्यश्रवणानन्तरं दत्तमिति प्रति-
 श्वननं सर्वेषाम् । दीक्षणीयेष्ट्यादिषु इष्टिपशुबन्धरूपेषु सोमाङ्गेषु अङ्गकलापः स्वीय
 एव । तत्र दीक्षणीयायां धाट्ये विराजावित्याश्रयायनेनोक्तत्वात् । सूत्रकृता सप्तदश
 सामिधेनीविहितत्वेन तत्र पृथुपाजवत्योर्धाट्ययोश्च विहितत्वेन चोभयमतेऽपि पृथुपाजा
 इति द्वे ऋचौ धाट्ये । अत्र सूत्रकृद्विधिसत्त्वेन धाट्ययोर्विहितपाठो याजुष एवाऽन-
 योरत्र । विकल्पो वा । दीक्षणीयेष्टेः पूर्णमासतन्त्रत्वात्सूत्रकारमते पूर्णमासेष्टिपशुसोमा
 उपदिष्टा इत्याश्रयायनमते च वार्त्तग्रावेवाऽऽज्यभागी । स्वसूत्रविहितत्वात्प्राकृतत्वाच्च
 पाठो याजुष एव । प्रधानयाज्यानुवाक्ययोरत्राऽऽर्घ्वेदिकपाठो न भवति । किंतु याजुष
 एव । अन्यपैतन्मन्त्रद्वयपाठवैयर्थ्यापत्तेः । एतयोर्मन्त्रयोरत्रैव विति (नि) योग
 इत्यत्र प्रमाणं तु प्रागेवोक्तम् । अत्रत्यसंयाज्याविषये दीक्षणीयायां धाट्ये विराजावि-
 त्याश्रयायनसूत्रे विशेषवचनस्य सत्त्वात् । तस्माद्विराजावेव कर्तव्ये । प्रेद्धो अग्न इमो
 अग्न इत्येते इत्येतेरेयमाहाणे च विराजोर्नियमेन विहितत्वाच्चात्र संयाज्ये विराजावेव
 कर्तव्ये । ननु प्राकृत्यौ याजुष्यौ । सामान्यस्वशास्त्रापेक्षया होत्रविशेषशास्त्रस्यैव प्रब-
 लत्वात् । विराजाविति यत्रोक्तिस्तत्रैते एव प्रत्येतव्ये । अत्राऽऽश्रयायनः । प्रेद्धो अग्न
 इमो अग्न इति संयाज्ये विराजावित्युक्त एते प्रतीयादिति । संयाज्ययोः पाठ आर्घ्वे-
 दिक एव । स्वसूत्रीयविध्यभावात् । अत्र यद्यपि प्रधानस्वरविषये यत्प्रागग्नीषो० मुपा५

शुद्धरमातिध्यायामुपाश्रुपतःसूत्रैरग्रीवोमीय इत्यापस्तम्बसूत्रे पक्षत्रयमुक्तम् । तथाऽपि
 होत्रशास्त्रानुगुणो यः पक्षः स एवाविरोधायाङ्गीकर्तव्यः सर्वथेति युक्तम् । एवं चात्रो-
 पाश्रुस्वर एव । सीमाङ्केषु दीक्षणीयेष्ट्यादिषु पशुबन्धेषु नेदमादिषु मार्जनमर्वागुदयनी-
 धाया इदमादीक्षायां सूक्तवाक्ये वाऽऽगूराशीःस्वान उपहृतोऽयं यजमानोऽस्य यज्ञ-
 स्याऽऽगूर उद्वचमशीयेति तस्मिन्नुपहृत आशास्तेऽयं यजमानोऽस्य यज्ञस्यानुगूर उद्व-
 चमशीयेत्याशास्ते । न चात्र नामादेशः प्रकृत्या तत ऊर्ध्वं पश्चिन्नाया इत्येतावन्तो
 विशेषा भवन्त्येव होत्रशास्त्रस्यास्मिन्विषये प्रचलत्वात् । प्रायणीयेष्टौ तु स्वसूत्र आज्य-
 भागविषये सत्त्वपक्षोऽसत्त्वपक्ष इत्येवं पक्षद्वयं व्याख्याभेदकृतं यद्यप्यस्ति तथाऽपि
 शक्यन्तेयमनाज्यभागेत्याश्रयायनहोत्रानुगुणपक्षस्वीकार एव युक्तः । पक्षान्तरस्य तु
 होत्रान्तर उपयोगो हेयः । प्रायणीयेष्टियाज्यानुवाक्यापाठस्वार्थेदिक एव । न
 चाग्निमीमसविप्रदितिदेवताल्लिङ्गकानां बह्वीनामृचा स्वशाखायां सत्त्वात्तन्मध्यस्या-
 नामेव यासां कासांविद्वहणं पथ्यास्वस्तिदेवताल्लिङ्गकयाज्यानुवाक्ययोः स्वशाखाया-
 मभावादनुक्तमन्यतो ग्राह्यमिति न्यायेनाऽऽश्रयायनोक्तयोर्ग्रहणमिति वाच्यम् ।
 स्वसूत्रे प्रायणीयायाज्यानामविहितत्वेनाऽऽश्रयायनेन विहिताविहितयोर्मध्ये विहितग्र-
 हणस्यैव युक्तत्वात् । स्वसूत्रे वचनाभावे होत्रशास्त्रस्यैवासति बाधके प्रचलत्वाच्च । न
 चैवमाश्रयायनानामेव ग्रहणमस्तु 'आसुं' यासां कासांविस्तयाऽपि पाठस्तु स्वशाखाया-
 स्यैव भवत्विति वाच्यम् । एतन्मात्रपाठस्यान्यत्र चरितार्थत्वेन सवितृदेवताविषयकया-
 ज्यायाः स्वशाखायामभावेन तदुक्तयाज्याग्रहणं विनाप्रकरणपठितत्वेन चैतद्ग्रहणवदि-
 तरासामपि तच्छाखागतानामेव ग्रहणस्य युक्तत्वात् । दीक्षणीयेष्टौ तु दीक्षणी-
 येष्टियाज्यानुवाक्यामन्त्रयोरन्यत्र विनियोगाभावाल्लिङ्गादत्रैव विनियोगः स्वीक्रियते । यजुः-
 शाखियाज्यमानकर्तृकाग्निष्टोमादिकतुषु आश्रयायनहोत्रस्य प्राकृतस्य प्राकृताव्ययाभावेना-
 न्वित्तत्वाङ्गैर्विकृत्यङ्गपूरकत्वं यथा न भवति तथा तुल्ययुक्त्या एतेन शस्त्रयाज्यानिगदा-
 नुवचनाभिष्टवनसंस्तवनानीत्याश्रयायनसूत्रेऽभिहितारादीनामपि प्रकृताव्ययाभावेनान-
 न्वितैरैतैः सोमाङ्गसोमप्रवाहणाङ्गे तु वचनान्वयः कथं भवितुमर्हति । तथा चैतत्सूत्राद-
 भिहितारादीनामप्राप्तिरेव । इष्टापत्तौ छोप एवाऽऽप्येत । अतो यजुःशाखियजमान-
 कर्तृकाग्निष्टोमादिकतुषु अभिहितारादीनां लोपो यथा न भवति तथाऽत्र कल्पनीयम् ।
 तथाहि । एतेन शस्त्रयाज्यानिगदानुवचनाभिष्टवनसंस्तवनानीति सूत्रस्य
 वास्तविक्यतिदेशपरतायां प्राकृतेऽभिहितारादीनां लोपापत्त्याऽर्थान्तरे यजुः-
 शाखियजमानकर्तृकाग्निष्टोमहोत्रनिर्वाहकमलोपानुगुणमवश्यं कल्पनीयम् । न चात्र
 छोप एवास्त्विति वाच्यम् । अलोपानुगुण्येनार्थान्तरसंभवे नहूनामङ्गानां लोपस्यानुचि-
 तत्वात् । अस्मिन्नेति निदानकारवचनमध्यस्ति । अलोपो लोपान्याय्यतर इति । तथा-

परान्तरं कथमित्याकाङ्क्षायां प्रदर्श्यते । संस्तवमानीतीत्येतदनन्तरं तुल्यानीति शेषः ।
 तथा चैवमन्वयो भवति । एतेन सामिधेन्यनुवचनेन तुल्यानीति । तुल्यत्वं चोपदिष्ट-
 धर्मकत्वमभ्युपेत्यैव । तथा चैवमर्थो भवति । यथा सामिधेन्यनुवचनमुपदिष्टधर्मकं
 नातिदिष्टधर्मकं तद्वदेव शस्त्रादिकमप्युपदिष्टधर्मकत्वेनैतेषां ग्रहणं नातिदिष्टधर्मकत्वेन
 ग्रहणं भवतीति । तथा सामिधेन्यनुवचनातिदेशस्यैतेष्वभावात्प्रकृतेऽनन्वितत्वेऽपि
 शस्त्रादीनां सामिधेन्यनुवचनापेक्षाया अभावेन प्रकृतान्वितत्वाभावेऽपि नैतेषामेतत्कृतोऽ-
 नुष्ठानलोपः । एवं च केवलसोमसंनन्धित्वाद्धिकाराया धर्मा अपि तदुक्ता एवेति यदुक्तं
 तद्युक्तमेव । प्राथम्येष्टिसंबन्धी यावान्विशेषस्तावानाश्रलायनीय एव । सोमप्रवहणानु-
 वचनमाश्रलायनीयमेव । स्वसूत्रेऽनुक्तत्वात्केवलसोमसंनन्धित्वाद्धिकारादयस्तदुक्ता एव ।
 आतिथ्येष्ट्यावाश्रलायनीया एवाऽऽज्यभागप्रधानयाज्यानुवाक्यासंयाज्याः । पाठोऽप्याभ्येदिक
 एव । आज्यभागयाज्यानुवाक्यादिषु तु स्वीयान्येव प्राकृतज्ञानि । तानूनप्राग्भिर्भर्श-
 नाप्यायननिष्कवनानि याजुषाभ्येव । स्वसूत्रे सर्वग्रहणात् । प्रवर्ग्यं तु केवलसोमसं-
 न्धित्वात्स्वसूत्रेऽनुक्तत्वात्पाऽऽश्रलायनीयमेव हौत्रमभिर्हिकारादयश्च । अनवानं प्राणा-
 नां संतत्यै । त्रिष्टुभः सतीर्गायत्रीरिवान्वाह । गायत्रो हि प्राणः । प्राणमेव यजमाने
 दधाति । संततमन्वाह । प्राणानामज्ञाद्यस्य संतत्यै । अथो रस्तसामपहत्यै, इति प्रवर्ग्यं
 याजुषहौत्रविषये विशेषः श्रुतायुक्तः । अस्वार्थो विचारण्यस्त्रीपदैरेव वार्जितः । अन-
 वानमवानः श्वासस्तद्वाहितं यथा भवति तथा पठेत् । तच्च यजमानप्राणानामविच्छेदाय
 भवति । तामु गायत्रीधर्ममतिदिशति । त्रिष्टुभः सतीरित्यादि । यद्यपि मन्त्रज्ञानमि-
 त्याद्यास्त्रिष्टुभस्तथाऽपि गायत्रीवदनुवचनं कुर्यात् । गायत्रीरूपं ध्यात्वा पठेदित्यर्थ इति ।
 आदौ सर्वो एता ऋचो गायत्र्य एवेति ध्यानं कृत्वा क्रमेणामिष्टवनं कुर्यादित्ये-
 तावान्विशेषो याजुषहौत्रे । अनुष्ठाने तु न कोऽपि विरोधः । शान्तिपठस्तु अविरो-
 धाद्धेतुरपि । उपसदिष्टा आश्रलायनोक्तमेव वैशेषिकहौत्रं प्राकृतज्ञानि तु स्वीयान्येव ।
 अग्निप्रणयनानुवचनं तु स्वप्रत्यासन्नापस्तम्बसूत्ररित्यैव । यथा चातुर्मास्येष्वनुष्ठीयते
 तद्वीत्यैवानुष्ठेयम् । आश्रलायनेनाप्ययमर्थ उक्तः । एतस्मिन्ननुवचने हिंकाराभावः ।
 प्रथमोक्तमानुवचनमापस्तम्बोक्तमेव । हविर्धानमुक्तमग्निप्रणयनमिति सूत्रेण । स्वसूत्रेऽ-
 नुक्तत्वाद्धविर्धानप्रणयनानुवचनमाश्रलायनीयमेव । सर्वमभिर्हिकारादयो धर्माश्च । अग्नी-
 षोमप्रणयनानुवचनं स्वसूत्रेऽनुक्तत्वात्सर्वमाश्रलायनीयमेव तद्वर्माश्च । यूपजनानुवचनं
 सर्वं स्वप्रत्यासन्नापस्तम्बसूत्रोक्तरीत्यैव । अत्र हिंकाराभावः । प्रथमोक्तमानुवचनं याजु-
 षहौत्रवदेव । अग्नीषोमीयपशुसंबन्धि सर्वं हौत्रं याजुषमेव । अग्नीषोमा यो अष्ट वां० । १ ।
 यो अग्नीषोमा हविषा सधर्मात्० । २ । अग्नीषोमा य आहुतिं० । ३ । अग्नीषोमा चेति
 तद्वीर्यं वां० । ४ । अग्नीषोमाविमं सुमे० । ५ । अग्नीषोमा हविषः प्रस्थितस्य० । ६ ।

एतासां षण्णासृषां विधारण्यैरग्नीषोमीयपशौ विनियोगस्योक्तत्वादग्नीषोमीयपशोरेता
 याज्यानुवाक्याः । यथारूपमितरे इतिपरिभाषासूत्रेण सूत्रकृताऽपि अयं विनियोगः
 प्रदर्शितोऽस्ति । पाठोऽपि याजुष एव । अन्यथा एतेषां मन्त्राणां विनियोगाभावे वैय-
 र्थ्यमेव स्यात् । ऐन्द्राग्नाश्विनपशुयाज्यानुवाक्यानामदः प्रकरणमुद्दिश्यैव पाठात्ता एव
 याज्यानुवाक्याः । पाठोऽपि याजुष एव । अन्यत्सर्वमङ्गजातमपि याजुषमेव । प्रवृत्ता-
 हुती तु याजुष्यावेव । सर्वेषां प्रवृत्तः प्रवृत्त इति सूत्रे वीप्साश्रवणात् । प्रयाजयाज्या
 आप्रियो होतुः समिद्धो अघेस्येव सर्वत्र । अस्माकमैन्द्राग्न आम्नानात् । आश्वलायन-
 सूत्रे यथर्विपक्षस्य वैकाक्षिपकत्वेन तन्मतेऽप्येतासामेवाऽऽग्नीषां सर्वविषयकत्वस्य पक्षे
 सिद्धत्वाच्च । यः पक्षो यजुःशास्त्रीययजमानायाविरुद्धः स एवाङ्गीकर्तव्य इति युक्तः पन्थाः ।
 सुत्यादिवसगतमैष्टिकपाशुकतन्त्रसंबन्धि होत्रं प्राकृताङ्केषु याजुषमेव तज्जर्माश्च । सव-
 नीय २ पशुसंबन्धियाज्यानुवाक्यास्तु आश्वलायनीया एव । अस्मच्छाखायामिमं पशुं
 प्रकृत्य पाठामावात् । यास्तु अस्मच्छाखायां पठितास्ताः काम्यपशुं प्रकृत्य पठिताः
 सन्ति नेमं पशुर्म् । अस्वतन्त्रे पशावेतन्न स्वतन्त्रे । रामाण्डारेणान्याधानप्रकरणेऽन्या-
 दिदेवतायाज्यानुवाक्यापाठाभावेऽपि स्वशास्त्रागतानां तद्विद्वत्कानामेव ग्रहणेन सुस्य-
 न्यायेनापि तादृशानामेव ग्रहणात् । परिज्ययनः (णा) नुवचनमपि याजुषमेव ।
 निरुदपशौ प्रवृत्तत्वात् । उपस्थानं सदःप्रवेशनं चाऽऽश्वलायनीयमेव । अर्ध्वर्युप्रतिप्रस्था-
 तृयजमानोवेतुमिः सूत्रगतबहुवचनसार्थक्यात् । सर्वग्रहणाभावाच्च । स्वसूत्रेऽनुक्तत्वात्सव-
 नीयपुरोडाशहोत्रमाश्वलायनीयमेव । अङ्गानि याजुषाण्येव । अर्ध्वर्यो वेरपा १ इत्येवं-
 रीत्येव होतुर्ध्वर्युं प्रति प्रश्नः । उत्तेमननं मरुतेषाः पश्येत्तद्यर्ध्वर्युप्रतिषचनम् । अर्ध्वर्यो
 वेरपा २ इति होत्रार्ध्वर्युं (ताऽर्ध्वर्युं) त्रिः पृच्छत्युत्तेमननं मरुरिति त्रिः प्रत्याहोति
 सूत्रात् । आगतमर्ध्वर्युमवेरपोऽर्ध्वर्यो ३ उ इति पृच्छत्युत्तेमननं मरुरिति प्रत्युक्ते निगदं
 ब्रुवन्प्रतिनिष्क्रामेदित्येतस्याऽऽश्वलायनोक्तस्थानेन बाधः । यदाऽर्ध्वर्युर्मयि वसुः पुरोवसु-
 र्वाक्यावाचं मे पाहीति भक्षं प्रयच्छति तदा होता मयि वसुः पुरोव० पाहीत्येतेनैव
 मन्त्रेण प्रतिगृह्णाति । मयि वसुः पुरोवसुरित्यर्ध्वर्युर्होत्रे भक्षं प्रयच्छति तेनैव होता
 प्रतिगृह्णातीति सूत्रात् । ऐतरेयब्राह्मणमप्यस्मिन्नर्थेऽस्ति । येनैवाध्वर्युर्यजुषा प्रयच्छति
 तेन होता प्रतिगृह्णातीति । आश्वलायनसूत्रानुसारिणि यजमाने । ऐतु वसुः पुरुवसु-
 रित्येन्द्रवायवप्रतिग्रहमन्त्रः । ब्राह्मणरीत्या तु येनाध्वर्युर्भक्षं प्रयच्छति स एव मन्त्रः
 प्रतिग्रहणे । यजुःशास्त्रिणि यजमाने तु नियत एवायम् । मैत्रावरुणादिवनप्रतिग्रहणयोस्तु
 ऐतु वसुर्विदवसुः । ऐतु वसुः संयद्वसुरितिप्रतिग्रहमन्त्रौ । मयि वसुर्विदवसुस्वसुष्पाश्व-
 सुमे पाहीति मैत्रावरुणग्रहप्रदानमन्त्रः । अयमेव होतुः प्रतिग्रहणमन्त्रः । मयि वसुः
 संयद्वसुः श्रोत्रपाः श्रोत्रं मे पाहीत्याश्विनग्रहप्रदानमन्त्रः । अयमेव होतुः प्रतिग्रहमन्त्रः ।

उचरेणोत्तरेणाध्वर्युर्हेत्रे भक्षं प्रयच्छस्येतेनैव होता प्रतिगृह्णातीति सूत्रात् । आग्नीध्रच-
 क्षसमादाय सदो गच्छत्यध्वर्युः स एव होतुः समीप आचष्टे अयादग्नीदिति । एतदन-
 न्तरं स भद्रमकर्षो नः सोमस्य पाययिष्यतीति होता प्रत्याह । तस्य चमसमादाय
 सदो गच्छति स होतुराचष्टेऽयादग्नीदिति स भद्रमकर्षो नः सोमं पाययिष्यतीति होता
 प्रत्याहेति सूत्रात् । एत्यध्वर्युरयादग्नीदिति पृच्छत्ययाळिति प्रत्याह । स भद्रमकर्षो
 नः सोमस्य पाययिष्यतीति होता अपतीत्येतस्याऽऽश्वलायनसूत्रोक्तस्यानेन नाधः । अथ
 द्विदेवत्यमक्षणं प्रकृत्य मक्षणपारिभाषा द्विदेवत्यान्मक्षयन्ति होताऽध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता
 चैवमनुपूर्वा अन्योन्यस्मिन्नुपहवमिच्छन्त उपह्वयस्वेत्यामन्त्रण उपहृत इति प्रतिवचनो
 यत्र कचैककाले भक्षयेयुरन्योन्यस्मिन्नुपहवमिच्छेरन्द्विरैन्द्रवायवं भक्षयति सकृत्सकृदि-
 त्तरी पुरस्तादैन्द्रवायवं प्राणेषूपनिग्राहं पुरस्तान्मैत्रावरुणं वसुषोरुपनिग्राहकः सर्वतः
 हरिहारमाश्विनः श्रोत्रयोरुपनिग्राहः सर्वान्मक्षयित्वा नानुत्सृजन्त्याऽवनयनात्सर्वेषां
 संघातान्होतृचमसेऽवनीयेति सूत्रात् । यो यत्र मक्षिता स म इत्यर्थः ।
 अत्राऽऽपस्तम्बेन अनुसृजन्तौ पात्रं द्विरैन्द्रवायवं भक्षयतो भक्षयन्ति भक्षयतीति
 यः सकृत्सकृदितराविति । ऐन्द्रवायवमुत्तरेऽर्धे गृहीत्वाऽध्वर्यवे प्रणामयेदेष वसुः
 पुरुवसुरिह वसुः पुरुवसुर्मयि वसुः स्तन्वस्तपोना इत्यध्वर्य उपह्वयस्वे-
 त्युक्त्वाऽऽध्याय नासिकाम्यां वाग्देवीं सोमस्य तृप्यत्विति भक्षयेत्सर्वत्र प्रतिम-
 क्षितहोतृचमसेषु किञ्चिदवनीयानाचम्योपह्वानादि पुनः संभक्षयित्वा न सोमेनोच्छिष्टा
 भवन्तीत्युदाहरन्ति शेषहोतृचमस आनीयोत्सृजेदेवमुत्तरे न त्वेनयोः पुनर्मक्षो न कंचन
 द्विदेवत्यानामनवनीतमनुसृजेन्मैत्रावरुणमेव वसुर्विदद्वसुर्मुखं वसुर्विदद्वसुर्मयि० तपोना
 इत्यर्श्यां त्विहोपनिग्राहं दक्षिणेनाग्नेः सव्येन पाणिना होतृचमसमाददीतैतु वसूनां पति-
 र्विधेयां देवानां समिदिति तस्यारत्निना तस्योर्सेवसनमपोच्छिद्य तस्मिन्सादयित्वाऽऽ-
 काशवतीमिरङ्गुलीमिरपिदध्यादाश्विनं यथाहृतं पारिहृत्य पुनः सादयित्वाऽध्वर्यवे अणा-
 मयेदेष वसुः संयद्वसुरिह वसुः संयद्वसुर्मयि० तपोना इति कर्णाभ्यां त्विहोपोच्छेद-
 क्षिणाग्नेने(णेनाग्नेर्नि)ध्याय होतृचमसं स्पृष्टोदकमिळामुपह्वयते उपोथच्छन्ति चम-
 सानवान्तरेकां प्राश्याऽऽचम्य होतृचमसं भक्षयेदध्वर्य उपह्वयस्वेत्युक्त्वा दीक्षितो
 दीक्षिता उपह्वयध्वं यजमाना इति वा मुख्यान्वा पृथग्वोन्नका उपह्वयध्वमितीतरानेवमि-
 तरे यथाचमसं भक्षयन्त्वदीक्षिता मुख्यचमसादचमसाद्द्वोणकलशाद्बोहः सोमभक्षणपः
 सर्वत्र । होतृवषट्कारे चमसा ह्यन्त उद्गातुर्ब्रह्मणो यजमानस्य तेषां होताऽग्रे भक्षये-
 दिति गौतमो भक्षस्य वषट्कारान्वयत्वादभक्षणमितरेषामिति तौल्यलिः कृतार्थत्वादभक्षये-
 युरिति गाणगारिरतः संस्कारकत्वाच्च तच्चमसतः स्य न चान्यः संबन्धो भक्षयित्वाऽपाम
 सोमममृता अभूम शं नो भव हृद आपीत इन्दविति मुखहृदये अभिमृशोरन्नाप्यायस्व

समेतु ते सं ते यथाशसि समुयन्तु वाजा इति चमसानाप्याह्योपाऽऽद्यान्पूर्वयोः सवनयोरा-
द्यास्तृतीयसवने सर्वत्राऽऽस्थानमन्यत्रैकपात्रेभ्य आप्यायितांश्चमसानादयन्ति ते नारा-
क्षासा भवन्तीति । अत्रैतरेयिब्राह्मणम् । तदाहुरेशान्तरेळा पूर्वा प्राश्यायाश्च । होतृचम-
सं भक्षयेत् । इति । अत्रान्तरेळामेव पूर्वा प्राश्यायाश्च होतृचमसं भक्षयेद्यद्वा द्विदेवत्वा-
न्पूर्वान्भक्षयति तेनास्य सोमपीथः पूर्वो भक्षितो भवति तस्माद्वान्तरेळामेव पूर्वा प्राश्या-
याश्च होतृचमसं भक्षयेत्तदुभयतोऽज्ञाद्यं पारिगृह्णाति सोमपीथाम्यामजायस्य पारिगृहीत्या
इत्यादि । अथ स्वीयहौत्रम् । सर्वेषां संपातान्होतृचमसेऽवनीय पुरोडाशशकलभेन्द्रवायव-
पात्रे निदधाति पयस्यां मैत्रावरुणस्य धाना आश्विनस्य ० प्राणेषूपनिग्राहमिति बहुक्चना-
न्मुखमत्र गृह्यते । यथा नासिकाभ्यां प्राणनिर्गमप्रत्यागमौ तद्वन्मुखादपि । अतो नासि-
काद्वयं मुखं च प्राणशब्देन गृह्यते । णमुल्निदेशाच्चैकैकस्य ग्रहणम् । कमस्तु प्रथमं
दक्षिणनासिकायां तत उत्तरनासिकायां ततो मुखे । एतच्चोर्ध्वमुपहृत्वादित्युक्तमाश्वत्थ-
नेन । यथाऽध्वर्यु उपहृत्यस्वेत्युक्त्वाऽवधाय नासिकाभ्यामिति । उपनिग्रहणं नाम एतेषु
तत्स्पर्शः । नासिकयोः स्पर्शवेलायामवधानमप्यर्थात्सिद्धं भवति । अतो नैतयोः सूत्र-
योर्निरोधः । उपहृतां प्राश्रन्ति ये प्रकृताविति वचनात्प्रशास्तृप्रतिप्रस्थात्रोः स्वप्रकृतक-
र्माचितयोरपि भक्षणनिवृत्तिः । यथाचमसं चमसिनो भक्षयन्ति तेषां व्याख्यातो भक्ष-
मन्त्रः । स्वं स्वं चमसमनतिक्रम्येति यथाचमसम् । अव्यथीमावः समासः । निमित्तान्
सारेण स्वं स्वं चमसमनतिक्रम्य चमसिनो भक्षयन्तीत्यर्थः संभवति । स्वं स्वं चमसमन-
तिक्रम्य भक्षयन्तीत्यर्थः । इयं सामान्यप्रतिज्ञा । तेषां व्याख्यातो भक्षमन्त्रः तेषां भक्ष-
णीयानां चमसानां भक्षणे मन्त्रः । नराश्वसपीतस्य सोमदेवते । शतिविदः प्रातःसवनस्य
गायत्रच्छन्दसः पितृपीतस्य भधुमत उपहृतस्योपहृतो भक्षयामीति व्याख्यातः । उक्तोऽयं
मन्त्रो यथाऽध्वर्योः स एव होत्रादीनामपीत्यर्थः । व्याख्यातो भक्ष इति वक्तव्ये मन्त्र-
ग्रहणं भक्षेहीत्यन्येनाऽऽहियमाणं प्रतीक्षत इत्यारभ्यानुदृत्येत्यन्तं निवर्तयितुम् ।

इति भट्टगोपीनाथदीक्षितोक्तीनां याजुषहोत्रोपोद्धातः ।

अथ गद्रोपाह्नमहमहादेवकृती याजुषहोत्रविचारः ।

हेरम्बमन्त्रिकां शंभुं यजुर्वेदस्वरूपिणम् । प्रणम्य तत्प्रेरणया हौत्रज्जोत्स्ना धिरच्यते ।
तत्र सप्तम्—यज्ञं व्याख्यास्यामः स त्रिभिर्वेदैर्विधीयते । ऋग्वेदेन यजुर्वेदेन सामवे-
देन सर्वैर्ज्योतिष्टोम ऋग्वेदयजुर्वेदाभ्यां दर्शपूर्णमासौ यजुर्वेदानाशिहोत्रं यजुर्वेदनाध्वर्युः
किरोत्युग्वेदेन होता सामवेदेनोद्गाता सर्वैरेखा इत्याचार्येण विधाने कृते सति पुनर्दर्शपूर्ण-

मासयोर्होत्रं व्याख्यास्याम इति तेनैवोक्तं तत्तु फलविकार्यं न्यूनफलाभावार्यं च वेदि-
तन्वम् । अन्यथा तस्य वैयर्थ्यापत्तिः स्यात् । तत्र किमधिकं किं न्यूनत्वामावत्वमि-
त्याशङ्क्याऽऽह । पत्नीडोषाह्वाने इन्द्राणीवाविधवा । अदितिरेव सुपुत्रा । इत्यधिकम् ।
यजमानेडोषाह्वाने विश्वमस्य प्रियमुपहृतमित्याहाह्वंनट्कारमेवोपहृत्यत इत्यनेनाह्वंनट्कार-
मन्वर्थमुपाह्वानं भवति । तथा स्मो वयमित्याहाऽऽत्मानमेव सत्त्वं गमयतीत्यादिन्यून-
फलमावर्त्य च । आश्वलायनसूत्र एतयोरभावात् । तदुक्तं होत्रस्य नाङ्गीकारः । श्रुतौ
निषेधोऽपि दृश्यते । तद्ब्रूयाद्योऽग्निः होतारमवृथा इत्यग्निनोभयतो यजमानं परिगृही-
यात्प्रमायुक्तः स्यादिति । अनेन यजमानस्य प्रमायुक्तत्वं स्यात् । घृतवतीमध्वर्यो स्तुच-
मास्यस्वेत्याह यजमानमेवैतेन वर्धयतीत्यनेन तन्निवारणं भवतीति केनचिद्द्वौत्रचन्द्रि-
काकारेणोक्तं तत्त्ववृत्तिरम् । तस्य भिन्नसम्बन्धभावात् । तथाहि यजमानदेवेत्या वै
जुहूर्भ्रातृव्यदेवत्योपभृद्यद्वे इव ब्रूयत्तद्भ्रातृव्यमस्मै जनयेद्घृतवतीमध्वर्यो स्तुचमास्यस्वेत्याह
यजमानमेवैतेन वर्धयतीति ब्राह्मणम् । स्तुचावित्वेवं द्विवचनान्तं यदि ब्रूयात्तर्हि भ्रातृव्य-
मुत्पादयेत् । अतः स्तुचमित्येकवचनेन यजमानं वर्धितवान्भवतीति विद्यारण्यभाष्ये
प्रपञ्चितम् । किंच यावद्वद्दर्शनं तावद्वद्देव इति विग्रहेण यजुर्वेद ऋक्छेषत्वमस्तीति
केचिद्वदन्ति । तदप्ययुक्तम् । कुतः । सामवेदादिषु याज्ञसेनोपधाने च ऋग्दर्शनात् । ननु
तथे केचन च्छान्दोग्ये वाऽऽध्वर्यवे वा होत्रामर्शाः समास्नाता न तान्कुर्यादकृत्स्नत्वाद्द्वौ-
त्रस्येत्याश्वलायनवचनात्सत्याषाढीहोत्रस्य न होत्रत्वं किंतु होत्राभास इति चन्द्रिकाक-
रेणोक्तम् । तदसंगतम् । यस्मिन्सूत्रे ये विभिन्निषेधास्ते तच्छास्त्रीयपराः । अन्येषां न
विधावका भवन्ति । अन्यथाऽऽनर्थक्यापत्तिः स्यात् । अतोऽयं निषेध आश्वलायनाभावे
न स्वन्वेषाम् । अथवाऽस्य सत्रस्यत्वात्सत्रेभ्योऽन्यत्र प्रवृत्तिरेव नास्ति । अस्मच्छाखायां
होत्राभासोऽस्तिचेत् तर्हि आश्वलायसूत्रे किमु कर्णपदभेदेन होत्रमन्त्रपाठः कृतः ।
तस्मात्तैत्तिरीयकं स्वतन्त्रं होत्रमिति सिद्धम् । अतो यस्यां शाखायां भिन्नपाठाभावस्तथा
होत्रामर्शास्तस्यामेव निषेधप्रसक्तिः । किंचास्मत्सूत्र उपहृताऽहो इत्याहाऽऽत्मानमेवो-
पहृत्यत आत्मा षपहृतानां वसिष्ठ इडामुपहृत्यत इति ब्राह्मणं व्याख्यातं प्रधानमात्मो-
पाह्वानं पृथक्पत्त्यर्थमिडोपाह्वानं च पाठितं तयोरप्याश्वलायनीयेऽदर्शनात् । तैत्तिरीये
निषिद्धप्रवृत्तिर्नास्तीति भावः । न च सारस्वतेन वेदेषु परस्परं मिश्रीभावः कृत इति
वाच्यम् । कुतः । सूर्यात्प्राज्ञायां माध्यंदिनीयशाखायां होत्रदर्शनात् । तैत्तिरीयशा-
खायां सत्यप्रपाठकमन्त्रपाठानुसारेण देवा वै नर्चनेत्यारम्य युक्षेत्यन्तेष्वनुवाकेषु विनि-
योगदर्शनाच्च । किंच वेदविभागः कृष्णद्वैपायनेन कृत इति पुराणे प्रसिद्धम् । तदा
मिश्रीभावसहितं विभागं कर्तुं समर्थोऽपि नाकरोत् । अतस्तेन सिद्धानुवादः कृत इति

बोध्यम् । तस्माच्चतुर्थपि वेदेषु परस्परशेषो नास्तीति सिद्धम् । ननु स्वहौत्रस्वीकारेण
 ऋग्वेदयजुर्वेदाभ्यां दर्शपूर्णमासौ । ऋग्वेदेन होतेत्यादिसूत्राणां व्यर्थता स्यात् । अतः
 स्वहौत्रं न स्वीकर्तव्यमिति प्राप्तेऽत्रोच्यते । भगवानाचार्यः—आध्वर्यवं व्याख्यास्याम इत्या-
 रम्भेण निर्वाहो यदि स्यात्तर्हि कथं यज्ञं व्याख्यास्याम इत्यारभते । आश्वलायनादिसूत्रेषु
 यज्ञस्य दर्शपूर्णमासदीनां च विधानाभावात्तेषां यज्ञानधिकारस्तदीयसूत्राणां व्यर्थता च
 प्राप्ता तत्परिहाराय यज्ञं व्याख्यास्याम इति उक्तं दर्शपूर्णमासयोर्यज्ञत्वभावात्स त्रिभि-
 र्वेदैर्विधीयत इति पारिभाषया श्रयाणां प्रसक्तिस्तेष्वत्रोद्गातृनिषेधार्थं पुनर्ऋग्वेदयजुर्वेदाभ्यां
 दर्शपूर्णमासावित्युक्तम् । यजुर्वेदेनाग्निहोत्रमित्यपि सार्वर्षिकं (त्रि)कम् । कुतः । यजुर्वेदे
 ब्राह्मणद्वितीयकाण्डप्रथमाध्याये समग्राग्निहोत्रविधानात्संहिताप्रथमकाण्डस्थपञ्चमाध्याये
 फलसहितोपस्थानविधानाच्च । यज्ञस्य वेदत्रयाधीनत्वं प्राप्तमपि केन किं कार्यमित्या-
 शङ्क्य यजुर्वेदेनाध्वर्युः करोत्यृग्वेदेन होतेत्यादिसूत्रं पुनरारभते । यज्ञस्य सर्वेऽधिका-
 रिणः सन्ति न केवलं यजुर्वेदाध्यायिनः । अत इमे नियमाः सार्वर्षिकं (त्रि)कम् एव ।
 अस्मच्छाखायां पृथग्वैत्रोपदेशादन्यशाखासु तस्य चारितार्थं स्यात् । तस्मादिमाः
 सामान्यपरिभाषा इति सिद्धम् । सामान्याद्विशेषो बलीयानिति न्यायादस्मच्छाखीयैः
 सत्याषाढोक्तं विशेषं हौत्रमेव कर्तव्यम् । ननु स्वसूत्रप्रतिपादितत्वाद्दर्शपूर्णमासयोः स्वकीयं
 हौत्रमस्तु तदूर्ध्वं सूत्रोपदेशाभावात्किं कर्तव्यमित्याशङ्क्याऽऽह—चातुर्मास्यदिषु स्वहौत्रं
 नास्तीति न वक्तव्यम् । पारिधीश्वरपोष्वित्युच्यमाने दक्षिणमुत्तरं परिधिं मध्यम उपस-
 मस्यतीति ज्ञापनादस्तीति गम्यते । अन्यथैतस्य वैयर्थ्यापत्तिः स्यात् । पशुबन्धेऽपि
 अविधुरो विधुरो भूयासमिति प्रतिगृह्णातीति ज्ञापनादेवमेव व्यवस्था ज्ञेया । स्वसूत्रा-
 नुपलब्धेऽपि श्रुतौ मन्त्रपाठाद्बौधायनापस्तम्बाभ्यां कृत्स्नोपदेशात्तदेव कर्तव्यम् ।
 सोमे तु अध्वर्यो वेरपा इत्यनेन स्वकीयमस्तीति गम्यते । परंतु सूत्रानुपलब्धत्वादाश्वला-
 यनीयं प्रागुक्तपारिभाषया कर्तव्यमेव । पूरणार्थमाश्वलायनीयमहणापेक्षया कृत्स्नत्वात्तदेव
 ग्रहीतव्यं न याजुषमिति केचिद्वदन्ति । तन्न । तस्यापि कृत्स्नत्वाभावात् । कुतो मृगारे-
 षिनक्षत्रसत्रादिषु तत्सूत्रानुक्तत्वात्तेऽपि तैत्तिरीयोक्तं गृह्णन्ति । तस्मादुभयोरपि न
 कृत्स्नत्वं पूरणार्थमन्योक्तग्रहणे न दोषः । किंचाग्राऽग्नेऽग्रावग्नेऽग्निनाऽग्नेऽग्निमन्न इति
 चतुर्षु प्रयाजेषु चतस्रो विभक्तीर्दधाति पुस्तान्द्वषट्कारादेतत्पुनराधानस्य सूत्रस्यापि तैत्ति-
 रीये विनियोगो नान्यस्मिन् । कास्येष्टिपश्चादिषु भगवता सत्याषाढेन तत्तत्प्रकरणे
 हौत्रस्य विनियोगः प्रदर्शितः । सामिचित्ये कृतावपि वायव्यपशौ स्वशास्त्रोक्तमन्त्राणां

हौत्रे विनियोगः कृतः । अनेन सोमेऽपि स्वकीयं हौत्रमस्तीति गम्यते । तथाऽपि "लुप्त-
प्रायमिदं सूत्रं देवादासीत्कचित्कचित् । दक्षिणभ्यां ताम्रपर्ण्यास्तीरेष्वेवेदमाहृतम्" । इति
वैजयन्तीकारोक्त्या कृत्स्नस्यास्मत्सूत्रस्य नोपलब्धिरिति स्पष्टं भवति । अनुपलब्धायन्य-
ग्रहणं प्राप्तमेव ।

इति गद्रोपाह्वमद्रमहादेवकृतो याजुषहौत्रविचारः ।

अथ गुरु० अभ्यंकरोपाह्वभास्करशास्त्रिप्रणीतो याजुषहौत्रविचारः ।

अथ याजुषहौत्रप्रयोगविषये किञ्चिद्विचार्यते । हौत्रप्रयोगाश्च ऋग्वेद आध्वर्यवे
छान्दोग्ये चाऽऽस्माताः । ते च स्वस्वशास्त्रानुरोधेनानुसर्तव्याः । न शास्त्रान्तरानुसरणेन ।
ननु आध्वर्यवे प्राकृतहौत्रमारभ्य निरुद्धपशुसौत्रामणिचातुर्मास्यकाम्येष्टिकाम्यपशूनामाग्नि-
कानां च यावदिष्टिपशूनां हौत्रस्य कृत्स्नाम्नानात् तेषु हौत्रं सिद्धम् । एवं छान्दोग्येऽपि
क्वचिदाम्नानात्तत्र सिद्धम् । अन्येषु सोमादियागेषु कात्स्न्येनानभिधानात्तत्र क्व गति-
रिति चेत् । अत्र नमः । तत्र तत्तच्छास्त्रासूत्राभिहितकतिषयधर्मापरित्यागेन शास्त्रान्तरा-
भिहिताकाङ्क्षितहेतुधर्मपरिग्रहस्य सूत्रकारैरेव व्यवस्थापितस्वाज्ञानुपपत्तिः । नच प्रयो-
गवैलक्षण्यम् । प्रमाणसिद्धप्रयोगवैलक्षण्यस्यादुष्टत्वात् । किंचेदं दूषणं बहुवृत्तानामप्य-
विशिष्टम् । तेषामपि कौकिलीनक्षत्रेष्टिर्गोसत्रमृगाश्रमेधारीसूक्तादिषु शास्त्रासूत्रान्तराव-
लम्बनस्याऽऽवश्यकत्वात् । नेदं चोदनाहम् । किंच याज्ञे कर्माणि वेदप्रत्यक्ष विनियो-
गात् सूत्राणां परस्परापेक्षणात् तत्तत्साकाङ्क्षितहेतुधर्मोक्तस्य समुच्चयबोधनाच्च । अतः
एव चानुवचनाभिष्टयशास्त्रानिविदसौमिकयाज्या वैशेषिकतन्त्रं भवति । तच्छास्त्रासूत्राभिहित-
धर्मश्च । दक्षिणीयेष्टौ अग्निरेष्टे प्रथमो देवतामिति याज्यानुवाक्याम्नानम् । या प्रायणी-
यस्य पुरोनुवाक्यास्ता उदयनीयस्य याज्याः करोतीति ब्राह्मणम् । त्रिष्टुभः सतीरिषान्वाहेति
धर्माभिष्टये । तिस्र एव सामिधेनीरनूच्येत्युपसृत्यु थाः प्रातर्याज्याः स्युस्ताः सायं पुरो-
नुवाक्याः कुर्यादिति ब्राह्मणम् । तथाच सूत्रम्--नव सामिधेनीरन्वाह तिस्र ऋचस्त्रि-
रनूक्ता भवन्ति नव वा परार्च्यारिति विधानान्तरम् । प्रातरनुवाके सर्वाणि
च्छन्दाश्च्यन्वाह गायत्रिया तेजस्कामस्य परिदद्यात्त्रिष्टुभेन्द्रियकामस्य जगत्या
पशुकामस्यानुष्टुमा प्रतिष्ठाकामस्य षड्कत्या यज्ञकामस्य विराजाऽजकामस्येति
कामनाविधानम् । अध्वर्यो वेरपा ३ इति होताऽध्वर्यु त्रिः पृच्छति

द्विदेवत्यग्रहणे मयि वसुरिति ग्रहः होत्रे प्रचच्छति तेनैव होता प्रतिगृह्य दक्षिण ऊरा-
 वासाथ हस्ताभ्यां निगृह्याऽऽस्त इति सूत्रम् । ऐतरेयब्राह्मणेऽपि येनैव यजुषाऽध्वर्युः
 पृच्छति तेन होता प्राथिगृह्णाति । प्रस्थितयागान्ते अयादग्नीदित्युक्ते स भद्रमकर्थो नः
 सोमं पाथयिष्यतीति होता प्रत्याहेत्यादय एवमध्वर्युः समानजातीया इहाभक्षणमार्जन-
 दक्षिणाप्रतिग्रहादय इष्टिषु । वषायागान्तमार्जनादयः पाशुके । वरणजपतानूनपञ्चावमर्श-
 नसोमाप्यायननिहवप्रवृत्तहोमसोमभक्षणादयः सौमिके । एवमादयो होतृधर्माश्चावगन्तव्याः ।
 इत्थमेवाऽऽपस्तम्बाश्रलायनौ व्यवस्थां चक्रतुः । तथाहि आपस्तम्बाचार्यैः स्वशाखोपलब्धं
 धात्रुषहौत्रं स्वकल्पसूत्रे सम्प्रगमिष्याम्य पुनर्कस्येदेन होता करोतीत्यप्युक्तम् । तच्च न
 विकल्पतात्पर्यकम् । वाशब्दानुक्तेः । तस्याष्टदोषग्रस्तत्वाच्च । किंतु स्वशाखानुक्ताकाङ्क्षि-
 तशंसनाहिहोतृधर्मसमुच्चारकम् । आकाङ्क्षितविधानं ज्याय इति न्यायात् । अत एव तैरेव
 प्राकृतहौत्रसूत्रान्त आध्वर एवातोऽन्यानि कर्माणि होतुरान्नातानि भवन्ति उपदेशादित-
 राणीति सूत्रितम् । तस्यायमर्थः । आध्वर एव । आध्वर सूत्र एव । अतः खण्डचतुष्टया-
 त्मकप्राकृतहौत्रसूत्रात् । अन्यानि कर्माणि होतुः प्रकृतहौत्रोपयुक्तानि होतुः कर्माणि ।
 तथा पाशुकचातुर्मास्याग्रयणप्रायश्चित्तसौमिकाग्निकपशुसौत्राग्निगाम्येष्टिकाम्यपशुकाठका-
 श्वमेधादिषूपयुक्तहोतृकर्माणि चाऽऽम्नातानि भवन्ति । कानि च श्रुत्याम्नातानि कानि च
 सूत्राम्नातानीत्यर्थः । उपदेशादितराणि । उपदेशात्—ऋग्वेदेन होता करोतीत्युपदेशात् ।
 इतराणि बह्वृचोक्तानि कुर्यादित्यर्थः । अनेन च स्वस्वशाखोक्तधर्मपरित्यागाभावः स्पष्ट
 एवोक्तः । आनर्थक्यप्रसङ्गाद्दोषश्रवणाच्चेति । एवमाश्रलायनेनाप्युक्तम् । तथाहि—तथे
 केचन छान्दोग्ये वाऽऽध्वर्यवे वा हौत्रमर्शाः समाम्नातास्तात्र कुर्यात् । अकृत्स्नत्वा-
 द्दौत्रस्येति । अत्र वृत्तिकारः—छन्दोगानां शास्त्रं छान्दोग्यं तथाऽऽध्वर्यव-
 मेवेत्युक्तम् । एतावत्साधं होतृकमेति । तत्राऽऽध्वर्यवे छान्दोग्ये वा वेदे ये
 केचन हौत्रमर्शाः पदार्था दृष्टाः कर्तव्यतया ते न कर्तव्याः । हौत्रमर्शा हौत्रमासा
 इत्यर्थः । कुतः । अकृत्स्नत्वादौत्रस्य । तौ हि वेदौ हौत्रस्य न विषयकौ । अन्यपरत्वा-
 त्तयोः । अतस्तत्र ये समाम्नाताः पदार्थास्तेऽनर्थका वा भवन्तु तत्सापेक्षेणापि वा
 प्रयोगशास्त्रान्तरेण सार्थका वा भवन्तु । सर्वथा तावदाश्रलायनसूत्रप्रयोगे ते न कर्तव्या
 एवेति निश्चिनुमः । अकृत्स्नत्वादिति हेतुवचनाद्यत्र कृत्स्नं हौत्रमाध्वर्यवेषु
 विहितं दर्शपूर्णमासिनिरूढकौकिल्यादिषु तत्र तत्कर्तव्यमेवेति सिद्धम् । अत्राऽऽश्रलायन-
 सूत्रप्रयोगे न कर्तव्या इत्युक्त्या सूत्रान्तरप्रयोगे तु कर्तव्या एवेति सूचितम् । किंचा-

कृत्स्नत्वादिति हेतुः यत्र कास्त्वेत्यस्ति दर्शपूर्णमासादिषु तेषामपि कदाचित्परिग्रहो
 बहुवृत्तैः कर्तव्य इत्यपि सूचितम् । अत्र वृत्तिकृता हौत्राभ्यासा इत्यस्य हौत्राभासा दुष्टा
 इति यावत् । इति व्याख्यातम् । तदसंगतम् । तथे केचनेत्यस्यापवादार्थं छन्दोगप्रत्ययं
 स्तोमः स्तोत्रियः पृष्ठं सेध्येति । स्तोमादयः छन्दोगप्रमाणा इत्यर्थः । तथाऽध्वर्युप्रत्ययं
 तु व्याख्यानं कामकालदेशदक्षिणानां दीक्षोपसत्प्रसवसंस्थोत्थानानामेतावत्त्वं हविषामुच्चै-
 रूपांशुतायां हविषां वाऽऽनुपूर्व्यम् । एतत्सर्वमध्वर्युप्रत्ययम् । अध्वर्यवधीनमित्यर्थः ।
 एतत्सूत्रद्वयं केषांचिदाध्वर्यवच्छान्दोग्यधर्माणां परिग्रहार्थं प्रणीतम् । सर्वथा दुष्टत्वे
 प्रतिपादिते तत्परिग्रहोऽप्यसंगतः स्यादिति । एवं तेषामानर्थक्यप्रतिपादनमप्यसंगतम् ।
 उत्तरसूत्रद्वयेऽनर्थकानां संग्रहानापत्तेरिति ध्येयम् । एवं बौधायनभरद्वाजसत्याषाढप्र-
 भृतिभिराचार्यैः स्वस्वकल्पसूत्रे हौत्रमुक्तम् । सर्वथा स्वस्वशाखासूत्रपरित्यागस्त्वन्यथ
 एवेति सिद्धम् । तथा वाऽऽह शौनकः । ऊनो वाऽप्यधिको वाऽपि यः स्वशाखोदितो
 विधिः । तेन संतनुयाद्यज्ञं न कुर्यात्पारशा खिक्म् । स्वशाखाकरूपसूत्राणां बलीयस्त्वं
 सदा भवेत् । स्वशाखाश्रयमुत्सृज्य परशाखाश्रयं च यः । कर्तुमिच्छति दुर्मेधा मोहं
 तस्य विचेष्टितम् । बह्वर्पं वा स्वगृहोक्तं यस्य यावत्प्रचोदितम् । तस्य तावति शास्त्रार्थे
 कृते तावत्कृतं भवेत् । स्मृत्यन्तरेऽपि । यः स्वशाखां परित्यज्य परशाखां समाश्रयेत् ।
 अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽग्ने तमसि मज्जाति । इत्यादि । इत्थं च याजुषाणां निर्विधि-
 किंत्सं याजुषहौत्रप्रकृतिविकृतिस्साधारण्येन यागमात्रे सिद्धमिति निष्कर्षः । एवं सति
 केषांचिद्याजुषाणामृक्शाखानुरोधेन दर्शपूर्णमासमारभ्य हौत्रप्रयोगं कुर्वतां महान्प्रमाद
 एवेति सुषीर्भिविमादनीयमित्यलं विस्तरेण ।

इत्यभ्यंकरोपाह्वभास्करशास्त्रिमणीतो याजुषहौत्रविचारः ।

=====

अथाभ्यंकरोपाह्वभासुदेवशास्त्रिविरचितो याजुषहौत्रविचारः ।

अप याजुषहौत्रविचारः प्रारभ्यते—

अभिनिवेशवशीकृतचेतसां बहुविदामपि संभवति भ्रमः ।

तदिह याजुषहौत्रमत्सरः सङ्गदया विमृशन्तु विपश्चितः ॥ १ ॥

यद्यपि याजुषहौत्रविचारो दीक्षितगोपीनायपट्टैः साकल्येन प्रदर्शित एव । तथाऽपि
 नवीकृतयाजुषहौत्रमीमांसानुसारेण लोकानां भ्रमो बोधयते । तदपनोदार्थमयमारम्भः ।

यजुर्वेदस्थमन्त्रैः क्रियमाणं होतुः कर्म याजुषहौत्रशब्देनोच्यते । तच्च सत्यावादासूत्रेषु विधीयते । ननु ऋग्वेदेन होता करोतीत्युक्तैर्यजुर्वेदविहिते कर्मणि होतुरनधिकारः । यद्वोक्तुः कर्म तद्वद्वेदविहितमेवेति कर्मनियमसत्त्वादितिषेण । यद्वेदविहितं कर्म तद्वोक्तैष करोतीति तदर्थत् । तथा च ऋग्वेदविहितकर्मणो होतृव्यतिरिक्तकर्तृत्वे निषिद्धेऽप्यन्य-
वेदविहिते कर्मणि होतृकर्तृकत्वस्यानिषिद्धत्वात् । हरदत्ताचार्यैरपि कर्तृनियम एवोक्तः ।
युक्तं चैतत् । अत एवैतन्नियमापवादभूते वचनाद्विप्रतिषेधाद्वाऽन्यः कुर्यादिति सूत्रेऽन्य
इति कर्तृप्रतिनिर्देशः कृतः । अन्यथाऽन्यदिति कर्मप्रतिनिर्देशः कृतः स्यात् । अथैव
हौत्रमिति श्रुतेस्त्वनुवादकत्वेनाविधायकत्वात्तार्थसाधकत्वम् । तदुक्तमाचार्यैः । अन्या-
र्थदर्शनस्य च प्राप्तिरहितस्यासाधकत्वादिति । तथाहि । अथैव हौत्रमिति श्रुतौ कुर्या-
दित्येवंविधिप्रत्ययो लिङादिर्न श्रूयते । सा च श्रुतिरर्थवादगता । तद्यथा पूर्वं प्रजा-
पतिर्बहुविधः स्यामिति कामयित्वा तस्मिन्नुच्यते तपः पर्यालोच्य 'लोकत्रयमसृजत ।
पर्यालोचितेऽभ्यस्तेभ्यो लोकेभ्योऽग्निवाय्वादित्यरूपाणि ज्योतींष्यजायन्त । तेभ्यश्च प्रजा-
पतिर्वेदत्रयमुत्पादितवान् । तेभ्यो वेदेभ्यो व्याहृतिप्रयमजायतेत्यादि प्रक्रम्य वेदत्रये
व्याहृतिहोमरूपं प्रायश्चित्तं विधातुमुपयुक्तमर्थवादभूतमुपाख्यानमाह । स प्रजापतिर्यज्ञ-
मतनुत तमाहरत्तेनायजत स अथैव हौत्रमकरोद्यजुषाऽऽध्वर्यवं साम्नोद्गीषमिष्यादि ।
अनेन ब्रह्मयज्ञ उक्तः । ततो देवतायज्ञमुक्त्वा ऋगादित्रये का प्रायश्चित्तिरिति
देवताप्रभे व्याहृतिहोमरूपं प्रायश्चित्तं प्रजापतिरुक्तवान् । अस्याः श्रुतेरर्थवादत्वम् ।
अनेनार्थवादेन प्रायश्चित्तविधिमुक्तीयेत्यादि भाष्ये स्पष्टं प्रतिपादितं च । किंच यजुर्वेदे
विहितो यो हौत्रज्ञायः स ऋग्वेदशेष एवेति हरदत्ताचार्यैः स्पष्टमेवोक्तमिति कर्म-
नियमेऽपि बाधकाभावः । एतेन यजुर्वेदेनाध्वर्युरिति नियमेन यजुर्वेदविहितहौत्रकर्मणो
होतृकर्तृकत्वाभाव इति परास्तम् । ननु याजुषहौत्रपरिग्रहे ऋग्वेदयजुर्वेदाभ्यां दर्शपूर्ण-
मासाविति सूत्रं विरुध्यत इति चेत् । आन्तोऽसि । यथा ऋग्वेदे यथाग्निहोत्रविचिराज्ञातः
स यजुर्वेदशेष एवेति स्वीकृत्य यजुर्वेदाग्निहोत्रमिति सूत्रविरोधः परिह्रियते । तथा यजु-
र्वेदस्थहौत्राज्ञायस्य ऋग्वेदशेषत्वेन ऋग्वेदयजुर्वेदाभ्यामिति सूत्रविरोधस्यापि परिहृत-
त्वात् । एतच्च तत्रैव वृत्तौ स्पष्टम् । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । इतरथा निरुद्धकोकि-
र्यादिषु आश्रयायनानामपि याजुषहौत्रपरिग्रहावश्यभावेन तत्र अथैव हौत्रमिति श्रुति-
र्ऋग्वेदेन होता करोतीति सूत्रं च विरुद्धं स्यात् । यजुःसंहिताभाष्येऽपि याजुषहौत्रमन्त्राणां
हौत्रकर्मणि विनियोगः प्रदर्शितः । यत्तु यद्वैव हौत्रं क्रियत इति श्रुत्याऽयोगव्यवच्छेदा-

येकेनात्र होवाऽऽवृत्तीत्यादिवदन्ययोगव्यवच्छेदार्थकेन वा एवकारेणोपबद्धया ऋग्मेद-
विहितमेव सर्वं होत्रं प्राप्नोतीति उक्तम् । तच्चिन्त्यम् । उक्तश्रुतेर्यथादत्वात् । यजुर्वे-
दस्यहोत्रास्त्रायस्य ऋग्मेदशेषत्वेन तद्विरोधाभावस्य प्रागुपपादितत्वाच्च । कृत्वाचिन्ता-
भवायेमापि ब्रूमः । एवकारस्यायोगव्यवच्छेदार्थकत्वे होत्रस्य ऋक्संभवाभावव्यवच्छे-
देऽपि यजुःसंभवंस्य व्यवच्छेदाभावेन ऋग्मेदविहितमेव सर्वं होत्रं प्राप्नोतीत्यस्यासंग-
तत्त्वम् । अन्ययोगव्यवच्छेदार्थकेन वेत्यस्यसंगतम् । तन्मूलभूतस्य विशेष्यसंगतैवकार-
स्याभावात् । ऋग्मेदस्य किंचिदर्थनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेषतापन्नार्थप्रातिपादकत्वस्य
कथमपि वक्तुमशक्यत्वात् । यच्च विहितप्रतिषिद्धत्वाद्याजुषमपि होत्रं दशादिषु विक-
ल्पते । विकल्पोऽप्ययमवस्थविधित एवेत्युक्तं तदसत् । अव्यवस्थितविकल्पाङ्गीकारे ।
वाः स्वशाखां परित्यज्य परशाखां समाश्रयेत् । अप्रमाणमृषिं कृत्वा सोऽन्वे तमसि
'मज्जतीत्यादिवचनविरोधप्रसङ्गात् । अव्यवस्थितविकल्पस्य पूर्वमीमांसोक्तप्रमाणत्वपरि-
त्यागाच्चक्षदोषप्रस्तत्वाच्च । विहितप्रतिषिद्धत्वाद्याजुषमपि होत्रं दशादिषु विकल्पते ।
इत्यपि न युक्तम् । यजुःश्रुतिसूत्रादौ विहितस्य याजुषहोत्रस्य ऋचैव होत्रमिति निषेध
इति वक्तुमशक्यत्वात् । ऋचैवेत्यस्यार्थवादत्वात् । होत्रमन्त्राणां ऋग्मेदशेषत्वाच्च ।
विकल्पाङ्गीकारेऽकृत्स्नहोत्रस्थले न तान्कुर्यादित्याश्रयादनसूत्रोक्तनिषेधाङ्गीकारेऽपि पाशि-
क्याजुषहोत्रप्रसक्तैर्दुर्गारत्वाच्च । सा च तथानिष्टा । न च यजुर्वेदस्य होत्रभागस्याऽऽश्व-
लावनेन होत्राभासत्वकथनात्तस्य तन्मूलकसूत्राणां च प्रत्यक्षपठितानामपि होत्रपदार्थ-
विधानपरत्वाभाव इति विहितप्रतिषिद्धत्वाभाव इति वाच्यम् । त्वनुत्तरीत्या यजुःश्रुति-
सूत्राणां होत्रपदार्थविधायकत्वाभावे न तान्कुर्यादिति निषेधस्य सुतरां वैयर्थ्यं स्यात् ।
अथ यजुःश्रुतिसूत्राणां याजुषहोत्रपदार्थविधायकत्वाभावसूचनार्थमेव निषेधस्याऽऽवश्य-
कत्वं ब्रूये । तर्हि षोडशिनं गृह्णाति षोडशिनं न गृह्णातीत्यत्र मीमांसकोक्तो विकल्पस्त्व-
म्यत्रैव विरुद्धः स्यात् । निषेधानुसारेण विधेर्विधायकत्वाभावस्य तत्रापि दुर्गारत्वात् ।
विधिसार्थक्याय विकल्पाङ्गीकार इति चेदत्रापि तथा किं न पर्थोलोचयेः । किंच सूत्रा-
नुरोधेन श्रुत्युक्तहोत्रमात्रस्य विधायकत्वाभाव इति वदतो भवतः कथमुपादेयवचनता
स्यात् । सूत्राणां हि श्रुत्यनुसारिणामेव प्रामाण्यम् । ननु तद्विरोधिनाम् । अत एव
तत्र वृत्तिकारेण अमर्षका वा भवन्तु इति पूर्वमुक्त्वा तत्रापरितोषेण तत्सापेक्षेणापि वा
प्रयोगशालान्तरेण सार्थका वा भवन्तु इत्यकृत्स्नस्थलेऽपि सार्थकत्वमुक्तम् । एतेनात्रा-
न्युक्तानुसाराण्यस्याऽऽश्वलावनानुमतत्वेनेष्टापात्तिरिति परास्तम् । सूत्रानुरोधेन

श्रुतेरप्रामाण्यस्य बालैरपि तिरस्कारात् । किञ्च प्रकृतिषूपदेशाद्विकृतिषु प्रकृतिवद्विकृतिः
कर्तव्येत्यतिदेशाद्याज्यापुरोनुवाक्यानामपि मन्त्रलिङ्गात्फलविशेषश्रवणेन चोक्तप्रायत्वा-
त्कात्स्न्यमस्त्येष । नचौपदेशिकमेव कात्स्न्यं विवक्ष्यते नातिदेशिकमिति वाच्यम् ।
प्रमाणामावात्फलाभावात्सूत्रान्तरविरोधाच्च । ऋग्वेदेन होता करोतीति भूर्गं तु स्वशाखा-
नुक्ताकाङ्क्षितहोतृधर्मसमुच्चायकम् । आकाङ्क्षितविधानं ज्याय इति न्यायात् । छन्दोगानां
शाखान्तरपरिग्रहे विनिगमकाभावात्तच्छाखानुग्राहकं च न स्वशाखोक्तधर्मपरित्यागसू-
चकम् । आनर्थक्यप्रसङ्गादित्याहुः । यच्चात्रऽऽधुनिकाः किञ्चित्प्रलपन्ति तदाशयं त एव
प्रष्टव्याः । विस्तरस्तूचितं प्रसङ्गमनुसृत्य भविष्यतीति दिक् ।

इत्थभ्यंकरोपाह्वानुदेशशालिविरचितो याजुषहोत्रविचारः समाप्तः ।

शके १८२७ माघशुक्लनवम्या मन्दवासरे ।

सत्यापाढविरचितं श्रौतसूत्रम् ।

महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् ।

अथैकविंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

यदपितं कर्म कलाय कल्पते यदपितं बन्धविमुक्तयेऽपि च ।
सच्चित्सुखानन्तमनन्तस्वमीश्वरं बन्धे नृसिंहं दुरितेभदारणम् ॥
विनेयसुखासिलसिद्धवर्केलसच्चिदानन्दसुखं मुनीन्द्रम् ।
ममामि सूत्रार्थविदे सुदाऽहं शिरस्यकेशाख्यगुरुं कृपाश्रियम् ॥
इकीनविंशे विंशे च स्वार्तकर्म निरूपितम् ।
अथैकविंशे बक्ष्येते श्रौतप्रवरानिर्णयौ ॥

अथ प्रणेष्यमाणस्य दर्शपूर्णमासश्रौतसूत्रस्यार्थं पिण्डीकृत्य शिष्यबुद्धिसमाधानाय
प्रतिजानीते—

देवा यो अप्सु महिमा इषवः स इदमापः प्रवहत
पत्किञ्च दुरितं मयि । यथाहपमिदुद्रोह यथा
शेष उदाकृतम् ॥ भूः प्रपद्ये सुवः प्रपद्ये सुवः
प्रपद्ये भूर्भुवः सुवः प्रपद्ये (इति वा) सत्यं
प्रपद्य ऋतं प्रपद्येऽमृतं प्रपद्ये ब्रजापतेः प्रिया
तनुवमनार्ता प्रपद्ये गायत्रीं प्रपद्ये त्रिष्टुभं प्रपद्ये
जगतीं प्रपद्येऽनुष्टुभं प्रपद्ये पङ्क्तिं प्रपद्ये छन्दो
भिच्छादये छन्दोभिच्छासोऽस्मीदमहं पञ्चदशेन
वज्रेण द्विषन्तं भ्रातृव्यमवकामामि योऽस्मान्दोष्टि
यं च वयं द्विष्यः । दशहोता भूर्भुवः सुवः । हिं
जमो माभे पृथिव्यै ॥ इन्द्रमन्वारमामहे होतृकर्म
पुरोहितम् । येनाऽऽयसुत्तमं सुवर्देवा अङ्गिरसो
दिवम् ॥ धहित्राध्वर्यो नवतिश्च पाश्चा अध्वर्युम-
धिमन्तरा विद्यताः । सिनन्ति पाकमति धीर एत्यू-
तस्य पन्थामन्वोमि होता ॥ १ ॥ चतुर्होता पञ्चहोता

षड्दोता सप्तदोता ॥ समुद्रं मावपदमादित्यस्यऽऽ-
वृतमन्वावर्तेत । षण्मोर्वीरुदसस्पान्तु द्यौश्चपृथिवी
चाहश्च राजिश्च कृषिश्च वृष्टिश्च त्विषिश्चापचि-
तिश्चाऽऽपश्चौषधश्च । निरस्तः परावसुः । ये नः
सपत्ना अप ते भवन्तिवन्द्राग्निभ्यामववाधामहे
तान् । वसवो रुद्रा आदित्या उपरिस्पृशं मोघं
चेत्सारमधिराजमक्रन् । उभिवत् उदुहृतश्च केचं
पातं मा द्यावापृथिवी अद्याहुः । सीद होतः स्व
उ लोके चिकित्थान्सादयो यज्ञं सुकृतस्य
योनौ । देवावीर्देवान्हविषा यजास्यमे पृथ्यज-
माने वयोधाः । नि होता होतृषदने विदानस्त्वेषो
दीदिवा असदत्सुदक्षः । अदम्भव्रतपतिर्वसिष्ठः
सहस्रंमरः शुचिजिह्वो अग्निः ॥ लोककृता लोकं
ये कृणुत मा मा संताप्तमेष वां लोकः । म मे
भूत भगधेयं यथा वो येन पथा हव्यमा वो
यहामि जुष्टामद्य देवेभ्यो वाचमुद्यासं जुष्टां
ब्रह्मभ्यो जुष्टां नाराक्षसाय ॥ वागोजः सह
ओजो मयि प्राणापानौ । वाग्वषट्कार नमस्ते
अस्तु मा मा हिंसीः ॥ २ ॥

देवा यो अप्सु महिम इत्यादयो मन्त्रा इह प्रश्ने विनियुक्त्वात्सौकर्यार्थमत्र पाठाः
सम्यगाज्ञाताः ॥

दर्शपूर्णमासयोर्हौत्रं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

दर्शपूर्णमासयोस्तु निगदा याजुर्वेदिका एव तयोर्विकृतिष्वपीति यजुर्वेदस्य भूयस्त्वे-
नाभिधानात्स्वतन्त्रहौत्रविधानसापेक्षयोः समाप्तेन ग्रहणं हौत्रं यजुर्वेदेन विधीयते ।
ऋग्वेदविहितस्य कर्मण उत्सर्गेण हौत्रमिति । व्याख्यानं नाम शब्दप्रतिपादितस्यार्थस्य
न्यायलक्ष्यार्थस्वरूपकथनमस्माद्यमर्थो लभ्यत इति ॥ १ ॥

वल्गुते होतृषदने देवा यो अप्सु महिम इत्यप आचामति ॥ २ ॥

होता निषीदत्यग्निमन्त्रद्वोतृषदनं दर्भमयमासनं तस्मिन्वल्गुतेऽव्युणा । होतृषदनं कल्प-

यति (स० सू० १-८-२७) इति वचनात् । आचामति प्राश्नाति । उदाकृत-
मित्यन्तः ॥ २ ॥

यज्ञोपवीत्याचान्तो विहारमभ्येत्यान्तरेण वेद्यु-
त्करौ भूः प्रपद्ये भुवः प्रपद्य इति प्रतिपद्यते ।
उत्तरेण वेदिमनस्थाय छन्दोभिश्छादये छन्दो-
भिश्छन्नोऽस्मीति जपति ॥ ३ ॥

‘सव्यमिति यज्ञोपवीतम्’ (तै० आ० २-१) इति श्रुतेः । शुद्धार्घ्यभाषमन-
मिति वचनात् । विहारमभ्येत्य प्राप्य वेद्युत्करयोर्मध्ये मच्छन्नपतीत्यर्थः । होतृस्थानं
वेद्या उत्तरश्रोणेरुत्तरतो होतृप्रस्थयं यत्र प्रागग्रमुदगग्रं वा कल्पयस्यासनं तत्र जपति ।
वर्कृतिं प्रपद्य इति प्रथममन्त्रान्तः ॥ २ ॥

दक्षिणेन पादेनोत्तरां वेदिश्रोणीमवक्रामतीदमहं
पञ्चदशेन वज्रेणेति ॥ ४ ॥

वयं द्विष्म इति मन्त्रान्तः । ननु ‘सामिधेनीरेव प्रकृत्यान्तर्वेद्यन्यः पादो मवति वहि-
र्वेद्यन्यः’ इति श्रुतम् । ‘अर्धमन्तर्वेदि’ इत्यादाविष्य न स्थानविशेषरक्षणया वाक्यद्वयेन
संभवति । तादृशस्थानस्यैकत्वेन तत्रैकः पादोऽन्यश्चान्यः पाद इति कथनस्वारस्यविरो-
धापत्तेः । तस्माद्वेदेरन्तरुपाविश्य—प्र वो वाजा अभिघ्राव इति पादो वक्तव्यः, तद्वहि-
रुपाविश्य ‘हविष्मन्तो घृताक्ष्या’ इति । पुनस्तदन्तरुपाविश्य देवाभ्यु जिगाति
सुमन्मयोमिस्थादिरीत्या ‘सामिधेनीरनुमूयात्’ इत्यनेनैकवाक्यतया सिध्यतीति प्राप्ते—

‘तिष्ठन्नन्वाह’ इति विधेः स्थानविशेषसाकारूपत्वेन तत्समर्पकतयैकवाक्यत्वे
संभवति वाक्यमेवायोगात्तादृशस्थाने स्थितवतोऽर्घ्यास्तदवयवभेदेन होतुः पादद्वयस्याव-
स्थानेनान्यः पाद इत्यस्यानुवादस्वसंभवादप्यनुवादमाहेत्युच्चारणकर्मत्वेनानिर्देशात्पादश-
ब्दस्य प्रत्ययवपरत्वायोगाच्च स्थानविशेषरक्षणया तत्र होता स्थित्वाऽनुमूयादित्यर्थः ।
(१९-१-१९) ॥ ४ ॥

अथ परिभाषामाह—

अत्र तिष्ठन्सामिधेनीरन्वाह ॥ ५ ॥

अत्र होतृकर्मणीत्यर्थः । यथा तिष्ठन्वाज्यामन्त्राह (जै० सू० १०-४-२९)
इति न्यायवत् । अन्वाहेति विधीयमानमनुवचनमदृष्टार्थं कर्म स्याच्चोदनान्तराददृष्टार्थ-
तया विधानबलाच्छ्रवदिति ॥ ५ ॥

शब्दः स्वरान्वक्तृत्वेन कोशादिषु प्रासिद्धः । 'उच्चैर्नृचा क्रियते' इत्यादिना स्वरस्य प्राप्तत्वेन तदनपेक्षणाच्चेति प्राप्ते—'यत्क्रौञ्चमन्वाहासुरं तथान्मन्दं मानुषं तद्यदन्तरा तस्य देवम्' (स० श्रौ० २१-१-१०) इति श्रुत्याऽन्तरापदस्य तारमन्द्रोभयमध्यमयु-
मिकात्वेन स्वराविशेषं निर्दिश्यान्तराऽनूच्यमिति विधाने तस्यैवोपस्थितिश्रुतेर्न तस्य कम-
विधायकत्वम् ॥ ८ ॥

अथ सामिधेनीसंख्यां विधत्ते—

प्र वो वाजा अभिघव इति पञ्चदश सामि-
धेनीरन्वाह मध्यमस्वरेणेति विज्ञायते ॥ ९ ॥

'प्र वो वाजा अभिघव' इत्यनुवाके (तै० ब्रा० १-९-१) यद्यपि द्वायत्र पठिता-
स्तथाऽध्यैकादशैव । एकस्याः पुरुषभेदेन विकल्पितत्वात् । तासु च प्रथमोत्तमयोश्चिरा-
वृत्त्या पञ्चदशसंख्या पूर्णा भवतीत्यर्थः । अग्नेः सामिधेन्यार्था ऋचः सामिधेन्यः । कूर-
स्यस्य श्रवणप्राप्तः स्वरः क्रुष्टस्वरः । संनिकृष्टस्य श्रवणप्राप्तः स मन्द्रः । तयोरेन्तरा
मध्यमेन स्वरेण सामिधेन्योऽध्वर्युदैवमनु—अध्वर्युदैवान्ते वक्तव्याः । सामिधेन्यङ्गत्वाद्-
ध्वर्युदैवोऽपि ब्रह्मामन्त्रणं प्रसवत्य मध्यमेन स्वरेणैव वक्तव्या इति विज्ञायते श्रुतिरेति
शेषः ।

मनु—पञ्चदश (१९-१-४) सामिधेन्य ऋच एकादश पठिता विहितास्तु पञ्चदश ।
तत्र चतसृणामग्निमिधेन्यनलिकानामागमेन संख्या पूर्णीका । तस्याः कृष्यस्याग्निमिधेन्यवस्था-
पान्यात् । न च प्रथमोत्तमयोश्चिरावृत्त्यासन्निधानेन तदभिप्रायेण पञ्चदशानुवाकौ सुप्रस-
ङ्गा इति वाच्यम् । तथाऽध्यैकादशत्वानुपायेन तासां चतुःषष्ट्युत्तराद्विंशतास्त्वैव तासां
त्रीणि च शतानि षष्टिश्चाक्षराणि भवन्ति । 'तावतीः संवत्सरस्य राजयः' इति श्रुत्युत्तर-
शेषोपापत्तेः । रात्रिषष्ट्यान्तेनानम्यस्ताक्षरनिष्ठत्वेन संख्याप्रतीतिः । तस्याः स्वस्वमन्त्रस्वरपूर्व-
र्यमनुष्टुप्त्रयं जगतीद्वयं गायत्रीचतुष्टयं वाऽऽमेयम् । पञ्चदशेति त्वेकादशानाममन्त्रसंविधिज्ञा-
नामनुवादकमित्युक्तमिति प्राप्ते—'अक्षरशब्दस्य व्यक्तनोपसर्जनकस्वरपरत्वेन तेषां च
स्वरा' विंशतिरेकश्चेति शिष्टापरिगणितानामस्त्वत्वेन तदधिकसंख्यायाः सर्वत्राम्बजा-
विधायिणैव कथनादर्थभावात्सप्तदश पृष्ठानि' इत्यादी 'तृचस्याप्यसमेन सप्तवक्त्रस्य
षष्टिषष्टिभू माध्यंदिनं सवनम्' इत्यक्षरसप्तत्येव निर्वोदन्वत्तया ब्रह्मतेऽपि ब्रह्मोक्त-
योरभ्यस्तयोर्मिलनेन पञ्चदशार्थत्वस्य षष्ट्यधिकत्रिंशताक्षरकत्वस्य ओमपतेर्नान्याप्रसङ्गः ।
स्पष्टं च कौपीतकिवचनम्—'एकादश सामिधेनीरन्वाह' इति प्रकृत्य 'त्रिः क्षत्रमया
त्रिंशतमया पञ्चदश संपद्यन्ते पञ्चदश पूर्वपक्षापरपक्षोरङ्गानि' इत्यादि ॥ ९ ॥

आश्रुतादीनामुच्चैस्त्वं त्रिविधं मन्द्रो मध्यमः क्रुष्ट इति । तत्र सामिधेनीषूचैः स्वरवि-
शेषविधानायाऽऽरभ्यते—

यत्क्रौञ्चमन्वाहाऽऽसुरं तद्यन्मन्द्रं मानुषं

तद्यदन्तरा तत्सदेवमन्तराऽनूच्यै सदेवत्वाय ॥ १० ॥

क्रौञ्चमन्वाहूचैः स्वरस्याऽऽद्यन्तौ प्रतिविधान्तरेति स्वरविशेषविधानादन्तराशब्देन
मध्यमस्वरोऽभिधीयते ॥ १० ॥

एकादशानां सामिधेनीनामृचामाद्यन्तयोरावृत्तिं विधत्ते—

त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमामनवानं

ता एवं पञ्चदश संपद्यन्ते ॥ ११ ॥

प्र वो वाजा अभिष्यव इत्येषा प्रथमा, आशुहोत दुवस्थत' इति वा 'स्वं वरण उत
मित्र' इति वा द्वयोरन्यतरोत्तमा । तत्तेन प्रथमोत्तमयोश्चिरम्यासेन ताश्च पञ्चदश संपद्यन्ते
इत्यर्थः । अनवानमनुच्छसन् ।

ननु—संततमन्वाह(११-१-१)'ता एकश्रुतिसंततमनुब्रूयात्' इति वचनान्तरेणापि
सांतस्थं प्रथमोत्तमास्वेव विधीयते । 'त्रिः प्रथमाम्' इति वाक्योत्तरमेवास्य पाठेन
तच्छब्देन संनिहितपरामर्शात् ।

नन्वनवानविधिनैव तासु सांतत्यलाभास्पुनर्विधिर्न वाच्य इति चेत् । अनवानसांत-
त्ययोर्भेदात् । पूर्वोत्तरोच्चारणयोर्मध्ये मौनकृतकालव्यवधानाभावः संतानः । निःश्वासा-
भावोऽनवानमिति । ननु—संततमुत्तरमर्ध्वमारभेतेति विधिनैव सांतत्यलाभादवाच्य
इति चेत् । तेन पूर्वोत्तरार्धद्वयसंघौ संतानप्रापणेऽपि प्रत्युच पूर्वोत्तरार्धयोः संतान-
प्रापणस्यैतत्फलत्वेन फलभेदात् । ननु संततभुत्तरमर्ध्वमारभत इति विधावुत्तरपदेन
तत्तद्व्युत्तरार्धस्यापि प्रतीतेरविशेषात्तेनैव सांतत्यप्राप्तेरयं विधिर्न वाच्य इति चेत् ।
तेनाऽऽद्युक्तामप्रयोगे प्राप्तापि नित्यप्रयोगे लाभाय विध्यन्तरस्याऽऽवश्यकत्वात् । तथा च
सूत्रम् । 'अवाच्यत्वात्तेति चेत्स्यात्संयोगपृथक्त्वात्' इति । एवं प्रेक्षासंयोगे पृथक्त्व-
व्याख्यानसंभवेऽपि 'यदैकैकामेव संतनुयात्' इति विध्यन्तरसत्त्वादिति आप्यकृतो
व्याख्यानं तदवाच्यत्वात्तेत्यास्येनिरसनासमर्थत्वादुपेक्ष्यम् । तस्मात्प्रथमोत्तमयोरेव सांत-
त्यम् । एकैकामेव इति वचनान्तरमध्यस्थैवानुवाद इति प्राप्ते—तादृशवचनैवैवर्थापत्तेः
(पत्त्यैव) सामिधेनीमात्रोद्देशेनर्था संधिषु सांतत्यविधिः प्रथमोत्तमपादेन तासां
विशेषमशक्यत्वात् । 'ता एकश्रुतीत्यत्र तु संततम् । इत्यनूचैकश्रुतिमात्रविधिः ।

अन्यथा वाक्यभेदात् । ' उत्तरमर्धर्चमारभेत ' इत्यत्राऽऽरम्भपदसमवधानेनोत्तरपदमृग-
न्तरप्रथमार्धर्चमाश्रयणम् ।

ननु—दर्शपूर्णमासयोः सामिधेनीः पञ्चदश विधाय एकादशर्चः पठित्वा—त्रिः
प्रथमामन्वञ्च त्रिरुक्तमां ततः पञ्चदश संपद्यन्त इति श्रुतम् , तत्र संशयः—किमयं
त्रिरभ्यासः प्राथम्यलक्षिताया ऋचः प्र वो वाजीयाया धर्मस्तत्कार्यार्थस्ततश्च यज्ञतत्रस्था
प्र वो वाजीया त्रिरभ्यसितव्या उत प्रथमस्थानधर्मस्तत्स्थानगतकार्यप्रयुक्तः । ततश्च प्र
वो वाजीयाया अन्याऽपि या विकृतिषु प्रथममुच्यते साऽप्युद्देशेन त्रिरभ्यसितव्येति ।

तत्र खीलिकनिर्देशाद्वगनेनाभिधीयते ।

तस्या एव त्रिरभ्याससंबन्धोऽत्र विधीयते ॥ इति ।

उच्यते—

श्रुत्या प्रथमशब्देन प्राथम्यमभिधीयते ।

अस्तु लक्षणयोच्येत तस्मात्प्राथम्यधर्मता ॥

प्राथम्यैकार्थसमवेतत्रिरभ्यासो विधीयते यत्प्रथममुच्यते तन्निरिति । तच्च प्राथम्य-
मृगाश्ववस्वेनैव प्राप्तम्—' गुणवचनानां च शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्तीति
नित्यानुवादः खीलिकनिर्देशः । न च प्राथम्यसंज्ञस्य पदमात्रस्य पादमात्रस्य वा
त्रिरभ्याससंबन्धसंभवात् नित्यानुवादत्वं खीलिकम्येति सन्तव्यम् । अत्र एव कार्य-
समर्थाया वचनस्य प्राप्तत्वात्ताः पञ्चदश संपद्यन्त इति च वादात्तस्मान्नधर्मः ॥ ११॥

अपि वाऽनुवचनेऽनुवचनेऽपानित्युत्तमेऽनुवचनेऽ-

प्रआयाहि वीतय इत्येतस्या अर्धर्चेऽपानित्ये-

वमितरासु पूर्वस्याश्चोत्तरमुत्तरस्याश्च पूर्वमर्धर्चौ

संदधाति ॥ १२ ॥

अपि वेति पक्षान्तरप्रदर्शनार्थम् । पूर्वस्याः सामिधेन्या उत्तरार्धमुत्तरस्याः
सामिधेन्याः पूर्वार्धं च सदध्यात् । तथा च ब्राह्मणम्—' अर्धर्चौ संदधाति ' (तै०
सं० २-९-७) इति ।

ननु सामिधेनीसंतानः (मी० सू० १६-१-७) इति । ' एकैकानृचं संतन्वन्ति '
इति विधायकं संतन्वन्ति इत्यनुक्तवैकैकामित्युक्तेरैकैकस्या ऋचो याववयवावर्धर्चौ
तयोरभ्यासपठेन प्राप्तम्य मध्येऽवसानम्य निषेधः प्रतीयते । अस्माच्चोद्देशेन विधाने-

सूत्र एकस्या ऋगन्तरेण संतानः प्राप्नुयात् । संततमेकं श्लोकं वक्तीत्यादावर्धयोः संतानप्रतीतिः । तस्मात्प्रवर्धर्चामिव न मध्येऽवसानम् । ऋगन्ते तु भवत्येव (भवे-
देव ।) आयुष्कामस्य—‘ अन्न आयाहि ’ इत्यस्या ऋचः पूर्वेण संतानविधिरुप-
पद्यत इति प्राप्ते—‘ एकैकामृचम् ’ इत्यनेन संतानप्रतियोगिनः कीर्तनात्तदनुयोगिनीऽपे-
क्षायामुपस्थितत्वात्तदुत्तरासामृचामेकैकस्या उपस्थितेरेकैका स्वस्वप्रवरयोः संयोजयेत्, इत्य-
र्थप्रतीतिर्नार्धर्चयोः परस्परं संतानावीधः । अत एव चरमाया ऋचस्तृतीयावृत्तावनुयो-
गिन्या ऋचोऽभावादिगदेनैव संतानो वचनान्तरेण विहितो युज्यते । उक्तमाद्यै तृतीये
वचने प्रणविनं निगदमुपसंदधाति—‘ अग्ने मह्यं असि ’ इत्यादिना । ऋगुद्देशेन संतान-
विधाने स्ववसानसामान्याभाव एव प्राप्येत । ‘ न चार्धर्चो संदधाति ’ इति वचनादनुयो-
गिप्राप्तिः । तस्यर्गुत्तरार्धमन्तरपूर्वार्धसंधानपरत्वात् । ‘ यदसंयुक्ताः स्युः ’ इत्यादि-
नर्चामसंयोगं विनिन्या (विचिन्त्या) र्वर्चयोः संधानं विधाय ‘ संयुनक्त्येवैनाः ’ इत्युपसं-
हारात् । एतेनान्तरर्चोरव्यन्य पुनरर्धर्चं व्यन्यात्, इति यथासामान्यायं विरामानुवादः
संगच्छते ॥ १९ ॥

सर्वेष्वृगन्तेषु प्रणवं दधाति ॥ १३ ॥

प्रणव ओंकारः । ननु—‘ ऋचि प्रणवम् ’ (जै० सू० १६-१-११) इति ।
समैव—‘ ऋचि प्रणवं दधाति ’ इति श्रुतम् । विधानात्प्रत्युच्यमाने प्रणवः प्रयोज्यः स च
यद्यपि कुण्डलवदरन्यायेन ऋगक्षरासंमिश्रो वा दधनि सितान्यायेन तत्संमिश्रो वेति
द्वेधाऽपि संभाव्यते तथाऽपि प्रकृतेरुपांशुयाज (उवा) पुरोनुवाक्योत्तरमिव कुण्डल-
वरन्याय एव युक्तः । आम्नातः ऋगक्षराणां मध्य एकस्यापि विकारायोगात् । ‘ यो
वे सामिधेय्याः प्रणवः स गायत्र्या नवममक्षरम् ’ इति श्रुत्यन्तरेणाष्टमाक्षरोत्तरत्वप्रती-
तेरिति प्राप्ते—क्रमेणोच्चारणीययोर्द्वयोः शब्दयोः संबन्धस्याङ्गुलिद्वयसंबन्धस्येव वृत्ति-
नियामकत्वाभावात्तर्हीति सप्तमीषोडशधाधाराधेयभावभावापत्तेर्वाचनिकत्वेनाक्षरविकारस्या-
दोषत्वात्प्रणवद्वेः ’ इति विधिसिद्धत्वाच्चाक्षरं विकुर्वन्नेव निविशते । उपांशुत्वोच्चेस्त्व-
वर्मभेदात्तु उपांशुवाजायाक्षरविकारः । क्रतुमध्येऽष्टमाक्षरस्यापि (सा) र्ध्वयेऽपि
अक्षराद्वा तस्याविकृतस्य पाठात्तदभिप्रायेण नवमाक्षरत्वोक्तिः कालभेदेन प्रियमाणयो-
रपि ‘ द्वे वस्त्रयुगे धारयति ’ इति मिलित्वोक्तिदर्शनात् ।

ननु—अन्वे च (जै० सू० १६-१-१२) इति । निवेद्यमानः प्रणवः प्रथमो-
पस्थितस्तदाप्राक्षर एव निवेद्यः—‘ अन्न आयाहि ’ इत्यादिरित्येति प्राप्ते—ऋग-
क्षराणां ऋचविपक्षे मानाभावेनाऽऽमनुकत्वादस्याक्षरस्यैव विकारः । ‘ अग्ने दीधत्

बृहत् ' इत्यादौ तु षरमन्यञ्जनसहितः स्वर एकाक्षरम् । अत एव षषट्कारकत्वेन प्रणवस्तुतिरुपपद्यते । ' ऋचमुक्त्वा प्रणौति ' इत्यादौ त्वाधाराधेयभावाभावाभ्याम्भ्या सरषिकारः ॥ १६ ॥

ओंकारमुदात्तमृचा संहितमूनमथवा पूर्णमो-
मित्यूनमो ३ मिति पूर्णं पूर्णमेवावसानीयं यदृच्यु-
त्तमं छन्दोमानं तदपोह्य तस्य स्थाने यत्पूर्णं
छन्दोमानं तस्य व्यञ्जनं न तल्लुप्यते ॥ १४ ॥

व्यञ्जनमवयवेऽङ्गादाविति हैमः । ननु—ओंकारः (१६-१-१३) इति । ऋषि प्रणवं दधाति, इति विधानात्प्रणव इत्यक्षरत्रयात्मक एव शब्दो निक्षेप्यः । विधौ श्रूयमाणशब्दानियमनस्य न्याय्यत्वात् । ' ऐरं कृत्वोद्देशम् ' इत्यादौ तथा दर्शनादिति प्राप्ते—ओंकारस्यैवान्ते निक्षेपः । इरापदार्थस्य भूय्यादेः शब्दानुपूर्वीषट्कत्वबाधेनेवेति शब्दस्वरूपलक्षणाचामपि प्रणवपदस्य शब्दविशेष एव शाकत्वेन वाचकशब्दे लक्षणायां मानाभावात् । अन्यादिदेवतावाचकपर्यायाणामनियमप्रसक्तौ वैधशब्दानियमनस्य न्याय्य-
त्वेऽपि नियतलब्धशब्दवाधनस्यान्याय्यत्वात् । न हि वेदशास्त्रपुराणानि पठेदित्युक्ते वेदादिशब्दान्पठेदित्यर्थः प्रतीयते । अत एव—' ओमिति प्रणौति ' इति महवृथाः प्रणवपदस्यार्थप्रदर्शनीं श्रुतिमामनन्ति । तस्मादोङ्कार एव निषेध इति ॥ १४ ॥

तं त्वा समिद्धिरङ्गिर इत्येतां सामिधेनीं त्रिभि-
गृह्णाति । समिद्धो अग्न इति ॥ १५ ॥

उभयत्र सामिधेनीं त्रिभिर्गृह्णातीति संभन्धः ॥ ननु—प्रकरणात् (१६-१-८) इति । ' रथं तरीं प्रथमामन्वाह । बार्हेतीमुत्तमम् ' इति सामिधेनीष्वेव प्रकृतौ श्रुतम् । तद्वशादनु-
ह्रथंतरयोर्बोनीं ऋचावागमाधितव्ये ' त्रिः प्रथमाम् ' इति विधिभिः स्तुतयोरप्यभ्यासादि भवेत् । तेन प्र वो वाजीयाद्योर्विकल्प इति प्राप्ते—' प्रतिरथंतरस्य रूपं करोति ' इति वचनेन प्र वो वाजीयाया एव रथंतररूपत्वेन संस्तवाज्जान्या ऋक् प्रथमा कार्या । उत्त-
मायास्तुत्तमत्वादेव बृहद्रूपत्वम् । परमत्वमेव निमित्तीकृत्य बृहत्सामत्वेन वेदे बहुशः स्तुतिदर्शनात् । यथेन्द्रवायवोऽग्रे गृह्यते रथंतरस्यैव वर्णो ध्रुव उर्समौ गृह्यते बृहत् एव वर्ण इति । ' अयहो वा एक योऽसाम् ' इत्यारभ्य ' अग्न आयाहि ' इति तृचं, रथंतरवाम-
देव्यबृहद्वर्णत्वे संस्तुत्य ' यमेवैतस्सामम्वन्तं करोति ' इत्युपसंहाराच्च । अस्मिन्नेव तृचे प्रथमोत्तमयोः सा स्तुतिरित्यपि सुवचम् । अतो नोत्तमाऽप्यन्या ऋक् ।

ननु—‘त्रिविगृह्णाति’ (१६-१-९) इति । राधंतेरीं प्रथमामित्यादिना ऋक्-
त्रयं स्तुत्येदमाज्ञायते—‘त्रिविगृह्णाति अन्तरिक्षेण वा इमे लोकः संतता अन्तरिक्षं
वा अक्षिर’ इति । एकस्या अत्रात्रिविभागं कुर्यादित्यर्थः । सामिधेनीप्रकरणे चास्य
विधेः पाठासामेयोद्देश्यत्वात् प्रत्युषं त्रिविभजेत् । न च तं त्वा सामिधिरित्ये-
तत्संनिधौ पाठात्तस्या एव त्रिविग्रह इति वाच्यम् । संनिधानात्सामिधेनीप्रकरणस्य बल-
त्वादिति प्राप्ते—‘तं त्वा’ इत्युच एव त्रिविभागः, तस्याः पाठे विधाय मध्ये विग्रहं
विधायान्तरिक्षं वा अक्षिर इति पुनस्तस्या ऋक्ः परामर्शेनावन्तरप्रकरणप्रतीतेस्तस्याश्च
सामिधेन्यवान्तरप्रकरणाद्वलवत्त्वात् । यत्तु—शाखान्तरीयं वचनं तं त्वा सामिधिरक्षिर
इत्येतां त्रिविगृह्णाति । इति तन्मयायसिद्धानुवादकम् ।

ननु पदवादे वा (१६-१-१०) इति । ‘समिद्धती घृतवती आनूच्येते’ इति श्रुतौ
समिद्धतीति श्रीछिन्नवशाद्धो विशेष्यत्वावगमात्समिध्यमानवती समिद्धवती चेत्यादा-
विव समित्पदप्रतीका अकृतादृश्येव घृतवती चाऽऽनेया । ‘समिधाऽग्निं दुवस्यत’
घृतं मिमिसिर इत्यादिका । अनूच्येते इत्युक्त्याभिप्रायं द्विवचनमिति प्राप्ते—
‘तं त्वा सामिधिरक्षिरो घृतेन वर्षयामसि’ इत्यस्या एवायं वादः समिद्धतयोरग्नि-
समिन्वनानुगुण्यद्योतनार्थः । ‘अनूच्येते’ इति द्विवचनं तु च्छान्दसम् । तत्पदवैशिष्ट्य-
भेदेनैकस्या एव द्वित्वोपचार इति तु पदवाद इत्यस्यार्थः । भाष्यकारस्तु—समिद्धती
इति नपुंसकद्विवचनं पदविशेष्यत्वाभिप्रायं समित्पदघृतपदयोः ‘सुष्ठिन्यायेनैकैकपदाभ्यां
व्यपदेशः’ इत्याह । समिद्धती घृतवती च पदे अनूच्येते इति शाखान्तरवाक्यं तु यतः
पदे अत्यूच्येते ततः कारणादियमेव ऋक्समिद्धती घृतवती चेति सुयोगम् । १९ ॥

अथ सुगादापनादिनिगदेवृक्तशाखान्तरपाठमपि दूषयति—

सोऽव(स ष)ध्यायिकं(दिक्) पदं मतिविध्य
दधाति । त(य)था सुगादापन वत्तमां नमस्या-
माहोपहृतेषोपहृतेवेतीहायाम् । शं नो अस्तु द्विपदे
शं चतुष्पद इति शंयुवाके । यथान्यत्रकृतावेवं-
जातीयस्य स्यात्तदेव तत्र नियम्येत ॥ १६ ॥

वध्यादिकं पदं—‘यद्भूयाद्योऽग्निं होतारमवृथा इत्यग्निनोभयतो यजमानं पारि-
गृह्णीयात्प्रमायुकः स्यात्’ (तै० सं० २-५-९) इति । अग्निर्होता वेत्वाग्निरित्यु-
पक्रमे पठितं साधु ते यजमान देवता, इति अस्मादप्युद्धे ‘यद्यग्निं होतारम्’ इति

१ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाख्याख्यासमेतम् । ६८३

ब्रूयात्तदोभयोः पार्श्वयोर्ध्वजमानोऽग्निना परिगृहीतो भवेत् । ततो दाहाधिक्येन त्रियेत ।
तस्माच्छास्त्रान्तरपाठो भाऽऽदर्शयः । एवमुपहृतेस्यादिषु तत्र तत्र नियम्येतेत्यर्थः ।

ननु—‘ यद्ब्रूयात् ’ (१६-३-२०) इति । सूक्तवाकानिगदे— ‘ यद्ब्रूयात्सुपा-
वसाना च स्वध्वजमाना चेति प्रमायुको यजमानः स्यात् ’ इति विनिन्द्य ‘ सुपचरणा च
स्वध्विचरणा चेत्येव ब्रूयात् ’ इत्येवमादयो विधयः श्रूयन्ते । तेषु श्रुतस्यापि गिरापदस्य
निषेधेनेरापदविधिना गिरापदवटितमन्त्रस्यान्यत्र विनियोगकल्पनवदश्रुतस्य पदस्य निषे-
धेन श्रुतदृढीकरणेऽपि निषेधानुमितस्याश्रुतपदप्रयोगस्य विकृतौ निवेश इति प्राप्ते—
‘ शास्त्रान्तरे सुपचरणा च ’ इति पाठं विनिन्द्य ‘ सुपावसाना च ’ इत्यस्यैव निषेधश्च,
आहुभयोरपि प्रकृतौ विकल्पेन निवेशः ॥ १६ ॥

आशुहोतृद्वयस्य तस्युत्तरया परिदधाति ॥ १७ ॥

अनया सामिधेनीनां परिसमाप्यमानत्वादियं परिधानीया ॥ १७ ॥

तत्र पुरुषभेदेनान्या परिधानीया विकल्पत इत्याह—

स्वं वरुण इति वसिष्ठराजन्यान्नाम् ॥ १८ ॥

उत्तरया परिदधातीत्यनुवर्तते । ‘ त्रिष्टुभा परिदध्यात् ’ (तै० सं० १-१-१०)
इति ब्राह्मणम् ॥ १८ ॥

अथ वैश्यस्य च ‘ समिध्वमानो अमृतस्य राजान् ’ इत्येतां परिधानी-
यामाह—

जगत्या वैश्यस्य ॥ १९ ॥

परिदधातीत्यनुवर्तते । ‘ जगत्या परिदध्यात् ’ (तै० सं० १-१-१०) इति
श्रुतेऽपि ॥ १९ ॥

राजन्यस्य मित्यां परिधानीयां विधाय काम्यां विधत्ते—

यदि कामयेत ब्रह्मवर्चसमस्तिवाति गायत्रिया परिदध्यात् ॥ २० ॥

इति सत्यावाहिरण्यकेशिभ्रौतसूत्र एकविंशत्यध्याये

प्रथमः पटलः ।

‘आहुतोऽहुतः दुवस्यत’ इत्येषा गायत्री । ‘अहवर्षसं वै गायत्री अहवर्षसमेव भवति’
(तै० सं० २-१-१०) इति ब्राह्मणशेषात् ।

ननु—संततमुत्तरम् (मी० सू० १६-१-१) इति । ‘यं कामयेत सर्वमायुरि-
यात्’ इति प्र वो वाजा इति तस्य त्रिरनवानमनूच्य—अग्न आयाहि वीतय इति
संततमुत्तरमर्धर्चमाहभेत । ‘यं कामयेत सर्वमायुरियादित्याहुतः दुवस्यत’ इति तस्य
त्रिरनवानमनूच्य सहोपक्रमेदिति च श्रुतम् । अत्र—प्र वो वाजियाया अग्न आयाहि
इत्यनेन सातित्यविधानात्सार्धाया ऋचास्त्रिरम्यासः । न चोक्ताक्षरसंख्याविरोधः । काम्येन
नित्यबोधसंभवात् । न च तृतीयानुवचन एवोत्तरार्धर्चसातित्यविधिरस्तु संख्याया अवि-
रोधमेति वाच्यम् । ‘प्र वो वाजियामुद्दिश्य संतानविधेः प्रतिप्रवोवाजीयं प्रवृ-
त्तेरावश्यकत्वात् । न च त्रिरनवानमनूच्येति ‘त्रिः पाठोत्तरकालमेव संतानविधानेन
चरमानुवचन एव तद्धातु इति वाच्यम् । ‘त्रिः प्रथमा त्रिरुत्तमा’ इति विधिभ्यामेव
त्रिरम्यासलाभेन प्रकृतविध्योरनुवचनमात्रोत्तरत्वाविधानादिति प्राप्ते—

अन्यतः प्राप्तत्रिरम्यासोद्देशेन त्रिरनवानमित्यंशेन निरुच्छ्वासस्त्वविधिः । आवृत्तिप्र-
त्ययसमाप्तिपर्यन्तमेकेनैवोच्छ्वासेन ब्रूयात्त मध्ये निःश्वसेदित्यर्थः । अग्नमात्रोद्देशेमानवा-
नविधौ प्रत्यम्याससृष्टौ मध्ये निःश्वासाभावेऽप्युक्तसमाप्तौ निःश्वासाभावो न प्राप्नु-
यात् । तथा च त्रिरित्यस्य वैयर्थ्यापत्तिः । अभ्यासमात्रस्य विध्यन्तरेण लाभात् ।
एवम्—अग्न आयाहि इत्यर्धर्चस्य पाठत एवोत्तरत्वाभावेनान्यतरवैयर्थ्यापत्त्येन्द्रवाच-
नां प्रथममह इत्यत्र प्राथम्यस्येवोत्तरत्वमात्रं विवक्षितम् । अग्नग्रहणं त्वहः-
पदं बर्दनुवादः । तृतीयानुवचनोत्तरं तस्या एवोत्तरत्वात् । तथा च
प्रथमद्वितीयानुवचनयोर्द्वितीयतृतीयानुवचनसंबन्धिप्रवोवाजीयार्धर्चनैव सातित्यसिद्धिः ।
वस्तुतः प्रथमोपस्थितत्वाद्ग्न आयाहीत्येतदेव विवक्षितमिति तृतीयानुवचन एवोत्त-
रार्था सातित्यम् । तेन याजुषहौत्रविधायककल्पादिसामञ्जस्यम् । उत्तरमित्येव स्वमु-
वादः । नैमित्तिकं तूत्तरात्त्वमानन्तर्यामिप्रतीयेतेत्युक्तेः । रेवतीवाक्य एव च भावनाविशिष्ट-
भावनान्तरविधानात् वाक्यभेद इति भाष्यकारः । त्रिरम्यासोद्देशेनानवानमात्रविधिरिति
तु युक्तम् । इतरांशस्य विध्यन्तरेण लाभस्योत्तराधिकरण एव वक्तव्यत्वात् । तस्मान्न
सार्धर्चम्यास इति नाक्षरसंख्याविरोधः ॥ २० ॥

इति सत्यापादविरच्यकेशिश्रौतसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां

प्रयोगचन्द्रिकायामेकविंशप्रश्ने प्रथमः पटलः ।

अथ द्वितीयः पटलः ।

श्रीऋस्तृचाननुब्रूपाद्ब्राह्मणस्य । श्रीऋस्तृचाननुब्रू-
याद्वाजन्यस्य । श्रीऋस्तृचाननुब्रूयाद्वैश्यस्येति
विज्ञायते ॥ १ ॥

प्र वो वाजा इत्येका त्रिरावृत्ता । अग्न आयाहि इत्येकस्तृषः । त्वं वरुण इत्येक
परिधानीया त्रिरावृत्ता । एवं त्रयस्तृचाः । ननु सामिधेनीरेव प्रकृत्य श्रीऋस्तृचाननुब्रूया-
द्वाजन्यस्य त्रयो वा अन्ये राजन्यात्पुरुषा ब्राह्मणो वैश्यः शूद्रस्तानेवास्मा अनुकान्क-
रोति (तै० सं० २-१-१०) इति श्रुतम् । सन्ति हि गायत्रीत्रिष्टुप्जगस्यनुष्टुप्चेति
चत्वारि छन्दांसि ब्राह्मणादिवर्णचतुष्टयसंवाधित्वेन तत्र तत्र स्तुतानि । तदत्र राजन्या-
तिरिक्तवर्णत्रयस्य स्ववशंवदतापादकत्वेन तृषत्रयसंस्तवबलाभूता अपि गायत्रजगतानु-
ष्टुभा एव राजन्येनोपादेयाः । तुल्यन्यामेव वैश्यस्य गायत्रत्रैष्टुमानुष्टुभा भवन्ति । ' ता
वै गायत्र्यो भवन्ति ' इति प्राकृतविधेर्नैमित्तिकेन विकारेण बाध इत्याख्येनो मन्यते ।
आहमरथ्यस्तु—अष्टावेतानि हवींषि भवन्ति । अष्टाक्षरा गायत्री इत्यादिवत्तर्थाव-
भागेण च्छन्दोविशेषपरत्वेन नियमनस्य प्राकृतबाधस्य चायुक्तत्वात्पुनर्विधेः प्रकृतिप्राप्तं
तृचान्तरपरिसंस्कार्यत्वेन सार्धक्याद्वायज्या एव प्राकृतास्तृचा प्राप्ता इत्याह । ते च तृचाः
प्रथमोत्तमे त्रिरुक्ते इति द्वावग्न आयाहि वीतय इत्युक्तत्रयेण तृतीय इत्येवंप्रत्याः ।
प्रथमोत्तमे त्रिरुक्ते सह सामन्वता तृचेनेति वाक्यशेषात् । अग्न आयाहि इत्युक्तत्रयस्य
रयंतरवामदेव्यबृहत्सामत्वेन संस्तवात्सामन्वतृचपदेन परिग्रहः ॥ १ ॥

अथ राजन्यं निमित्तीकृत्य पक्षान्तरं विधत्ते—

पाश्वदश्येन विकल्पेरन् ॥ २ ॥

यद्यपि—'पश्वदश सामिधेनीरन्वाह' इति वर्णत्रयसाधारणवचनेनैवायं पक्षः प्राप्त-
स्तथाऽपि—'श्रीऋस्तृचान्' इत्यनेन विशेषवचनेन नित्यबाधप्राप्तौ विकल्पार्थं पश्वदशेति
प्रतिप्रसवो विधीयते ॥ २ ॥

वैश्यं निमित्तीकृत्य विधत्ते—

वैश्यस्य साप्तदश्येन । तस्य पृथुपाजवत्यौ भार्ये

पुरस्तात्समिद्धवत्याः ॥ ३ ॥

‘समिध्यमानो अध्वरे’ ‘समिद्धो अग्न आहुत’ इत्यनयोर्मध्ये—‘पृथुपाज-

अमर्त्यः । तत् सबाधो यतः ह्युच्यते इत्येतयोर्धाट्ययोः प्रक्षेपेण सप्तदशसंख्यानिष्पत्ति-
र्भवतीत्यर्थः ।

ननु सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयात्, इत्यारभ्य साप्तदश्यं किं प्रकृतावुत विकृताविति
संदेहः । तदर्थं च किं प्राकरणिकेन पाञ्चदश्येन तुल्यमलमुत ततो दुर्बलमिति । तत्र
द्वयोरपि वाक्यसंयोगविशेषात्तुल्यमलतां मन्यते । न च प्रकरणेन कश्चिद्विशेषः—

वाक्यात्तदुर्बलं यस्मात्तस्मात्प्रकृतिगामिता ।
पूर्ववत्साप्तदश्यस्य तथा प्राप्तेऽभिधीयते ॥
सामिधेनीस्वरूपेण संबन्धो वाक्यतो भवेत् ।
तन्मात्रसंगते त्रैते संख्ये स्यातामनर्थिके ॥
अपूर्वसाधनस्वांशे लक्षिते संगतिर्भवेत् ।
तल्लक्षणावबोधश्च शीघ्रं प्रकरणाद्भवेत् ॥

प्रकरणे हि विधीयमानस्य सर्वस्य प्रकृतापूर्वसाधनत्वं स्वरसत इति पाञ्चदश्यमपि
तत्रैव विधीयमानं तादृश्येन विधातव्यमिति गम्यते । तादर्थ्यं च तत्साधनरूपसंबन्धे
पठते न सामिधेनीस्वरूपसंबन्ध इति स्वरूपातिक्रमेण साधनरूपलक्षणा तत्र लभ्यते ।
साप्तदश्यस्य तु स्वरूपमात्रं गम्यते नापूर्वार्थत्वम् । स्वरूपस्य च सामिधेनीस्वरूपेणापि
संबन्धो पठते इति नान्वयोपपत्तये लक्षणा, किंतु विधीयमानस्य साप्तदश्यस्याऽऽनर्थक्य-
परिहाराय प्रतिपन्नक्रतुसंबन्धसामिधेनील्लिङ्गवशादविपरिवर्तमानमेव कत्वपूर्वं कथं चिद्वृ-
द्धमागतमपि तादर्थ्यसिद्धयर्थं तत्साधनलक्षणाऽऽश्रयणधेति क्रतुसंबन्धविप्रकर्षाद्दीर्घस्यम् ।
अतः पूर्वनिविष्टपाञ्चदश्यावहृत्त्वासेनैव च निराकाङ्क्षां प्रकृतिमलभमानं साप्तदश्यं विकृ-
तिषु निवेक्ष्यते । तत्रापि न सर्वासु किंतु श्रुतसाप्तदश्यासु मित्रविन्दादिष्वेवेति दशमे
वक्ष्यते (३-१-२) ।

ननु सप्तदश वैश्यस्येति यद्वैश्यनिमित्तेन नैमित्तिकं साप्तदश्यं विधीयते तत् प्रकृतौ
वा स्यादुत विकृताविति । प्रकृतेः पाञ्चदश्यावरोधात्पूर्ववद्विकृतिपूर्वकं द्वयोर्वा प्रकरणा-
धीतत्वात्कत्वर्थत्वाच्च विकल्पे प्राप्तेऽभिधीयते—नैमित्तिकं साप्तदश्यं प्रकृतावेव नित्यं
पाञ्चदश्यं विकृत्य निविशते ।

तुल्यप्रकरणत्वात्तत्रोत्कर्षं तावहच्छति ।
प्रकृतौ निविशेतातस्तत्रापि न विकल्प्यते ॥
पाञ्चदश्येन किंत्वस्य बाधकत्वेन वर्तते ।
नित्यं सामान्यतः पूर्वं साधकाच्च विधीयते ॥

नैमित्तिकं विशेषेण पश्चान्निरवकाशकम् ।

नैमित्तिकमतो हेतुत्रयानित्यस्य बाधकम् ॥

सामान्येन हि सर्वप्रयोगाणां पञ्चदश्यं तद्यावच्छक्षणया वैश्यकर्तृकं प्रयोगं नाऽऽस्क-
न्दति तावत्तत्रैव साक्षाद्विधीयमानं साप्तदश्यं बलवद्भवति । तथा पूर्वमेव क्रतोः स्वाभा-
विकं नित्यं विधीयते । तेन तदसंजातप्रतिपक्षत्वात् कस्यचिद्व्याधकतयाऽवगम्यते । नैमि-
त्तिकं तु निमित्तसंयोगेन विशेषतया विधीयमानं पश्चात्तमं भवति । ततश्च तदुत्पन्नप्र-
तिपक्षाभिहानावस्थोत्पत्तित्वात्तदबाधेनाऽऽत्मानं नाल लब्धुम् । लब्धव्यश्च तेनाऽऽत्मा
प्रत्यक्षवचनात् । अतः पूर्वगुणबाधकतयैवाऽऽत्मानं लभते । सावकाशं च नित्यं विप्र-
राजकर्तृके प्रयोगे । अतो न तेनावश्यं नैमित्तिकविषये निषेद्धव्यम् । नैमित्तिकमनवकाशं
नित्याबाधेन न शक्यते विधातुं, विधीयते च तदिति बाधकत्वम् । एतेन काम्यस्यापि
गोदोहनादेर्गुणस्य नित्यत्वंसादेर्बाधकत्वं व्याख्यातम् ।

पूर्वपक्षस्तु नैमित्तिकेऽतिमन्द इति कृत्वा भाष्यकारः सूत्रितमपि नैमित्तिकमतिक्रम्य
शुष्यन्यायं काम्यमुदाजहार । काम्यस्य हि क्रत्वर्थाभावात्क्रत्वर्थश्चमसम्मतो भिन्नविषय-
त्वात् तेन बाधितुं शक्यते । तद्बाधे च क्रतोर्वैगुण्यात्फलं न स्यात् । विगुणकत्वाश्रिता-
हुणादपि फलं न स्यात् । यो हि मधुन्येव दत्तदृष्टिर्दुर्बलां शाखामधिरोहति तस्य विनि-
पात एव भवति तद्वदिहापि—

मधुदृष्टिर्देवास्य गुणकामं प्रपश्यतः ।

क्रियाफलविनाशात्मा विनिपातः प्रसज्यते ॥

तस्मान्न प्रकृतौ निवेशः संभवतीति विकृतिरेव गतिः । अप वा क्रतवे चमसेन
प्रणीय पुनः कामाय गोदोहनेन प्रणेतव्यं, न तु बाधसंभवः क्रतुवैगुण्यादिति भवत्येवा-
धिका शङ्का तन्निराकरणाय काम्योदाहरणं निराकारहेतवश्च नैमित्तिकवन्नयोऽप्यत्रानु-
संधेयाः—

आसन्नपुरुषार्थत्वमपरं चापि कारणम् ।

येन काम्यं बलीयः स्यान्नित्यनैमित्तिकादपि ॥

पुरुषार्थप्रयुक्ता हि सर्वस्य प्रवृत्तिः । काम्यं च फलस्य प्रत्यासक्तं शीघ्रं प्रयुज्यते
गोदोहनम् । क्रत्वर्थस्तु चमसश्चिरेणेति दुर्बलः । अनेन च हेतुना नैमित्तिकादपि क्रत्व-
र्थात्साप्तदश्यात्पुरुषार्थस्यैकविंशत्याद्यनुवचनस्य बलीयस्त्वं भवति । तस्मात्तेन साप्तदश्यं
पञ्चदश्यं च द्वयमपि बाध्यते । सत्यपि भिन्नविषयत्वे प्रणयमादिद्वारशुष्यतवाऽस्ति

विरोधः । ततश्च क्रत्वर्थस्य तस्मिन्प्रयोगे बाधः । प्रयोगान्तरे त्वसाववस्थाप्यते सामा-
न्येन हि स श्रुतः, पशुकामप्रणयनप्रयोगे तु वाक्यान्तरगतश्चमसः संनिधिमात्रेण सं-
ध्यते । गोदोहनं तु तत्रैव श्रुतमिति बलीयः । तदुक्तम्—

पशुकामप्रयोगे च क्रमेण चमसःकृता ।

धौताद्गोदोहनात्तत्र चमसस्य निराकृतिः ॥ इति ।

बाधितत्वादेव न तदानीं चमसादेरङ्गत्वमवघातादेरिव कृष्णलादौ । अतस्तच्छोपेन
नास्ति वैगुण्यं येन क्रियाफलाविनाशस्तद्भयाच्च प्रणयनाभ्यासः स्यात् ।

गुणहानिर्हि वैगुण्यं न चास्य गुणतः तदा ।

गोदोहनं च न गुणः क्रतोः कामाच्च बोदनात् ॥

किं तु प्रणयनं द्रव्यं ह्यनिमज्जं क्रतोस्तदा ।

काम्यनैमित्तिके तस्मात्प्रकृतौ नित्यबाधके ॥ ३ ॥ इति ।

एवं नैमित्तिकी विधाय काम्यां विधत्ते—

एकविंशतिमनुब्रूयादिति आक्षेपव्याख्याताः

काम्याः सामिधेनीकल्पास्तेषां पाञ्चदशेन धर्मा

व्याख्याताः ॥ ४ ॥

अत्र संख्यापूरणं संप्रदायविद्भिरेवमुक्तम्—एकविंशत्यादिषु प्रथमाया उत्तरे द्वे
ह्रस्वे अग्निमित्थादिके । अपात्र आयाहीत्यादि । अथ त्वामग्ने पुष्करादधीति त्रयस्तृथाः ।
अग्निमग्निमित्येकादश । दूधुपाजा इत्यष्टौ । अष्टाचत्वारिंशस्यक्षरस्य दाशतम्यस्तिस्र
आगमयितव्याः । एकविंशत्यादिषु कार्येषु एतासां यथार्थमागम इति । अस्याचमर्पः—
यदा सामिधेनीवृद्धिरपेक्षिता तदाऽऽग्नातायाः प्र वो वाजा इत्यस्या उपरीढे अग्निमि-
त्यादिकं द्रव्यं प्रक्षेपणीयम् । तत ऊर्ध्वमग्न आयाहीत्यादिकं यथाग्नात् पठितम् । तत्र
समिध्यमानसमिद्धवस्योर्मध्ये त्वामग्ने इत्यादिका उदाहृताः प्रक्षेपणीयाः । यावतीनां
प्रक्षेपेण संख्या पूर्यते तत्प्रमाणवतीनां प्रक्षेप इति ।

मीमांसकस्तु धाव्यासंज्ञकानामेव समिध्यमानसमिद्धवस्योर्मध्ये प्रक्षेप इतरासां
स्वन्ते प्रक्षेपमाहुः । तत्रापि परिवर्तीयाया उत्तमायाः प्रागेवेत्यर्थं विशेषो
ब्रह्मणः ।

ननु तत्र सामिधेनीवृद्धिः 'एकविंशतिमनुब्रूयात्प्रतिष्ठाकामस्य' (तै० सं०
२-५-१०) इत्यादौ तत्र किं प्राकृतीम्य एकादशम्योऽधिकानामागम उत प्रथमो-

तमयोरैवाभ्यासेन संख्यापूरणमुत यावदुक्तं त्रिरभ्यासं प्रथमोत्तमयोः कृत्वाऽवशिष्टानामागम इति संशये संख्यासामञ्जस्यादेकादशम्यः प्राकृतीभ्योऽतिरिक्तानां सर्वासामागमः । नैवम् । प्रकृतौ हि पञ्चदशसु सामिधेनीषु विहितासु एकादशसु सामिधेनीषु पठितासु वचनम्—‘त्रिः प्रथमामन्वाह । त्रिरुत्तमाम्’ इति । [यावत्] संख्यापूरणं भवति तावत्प्रथमोत्तमयोरभ्यास इत्येवंपरम् । पूरणसंख्याभिप्रायश्च त्रिःशब्दो दृष्टार्थत्वात् । त्रित्वस्वरूपपरत्वे हि अदृष्टार्थता स्यात् । तस्मात्प्रथमोत्तमयोरभ्यासेन संख्यापूरणमिति प्राप्ते भ्रमः—

स्यादेवं यदि पूरणसंख्याभिप्रायश्चिदशब्दः स्यात् त्वेतदस्ति । नञ्वावश्यं प्रथमोत्तमयोरभ्यासेन संख्यायां पूर्यमाणायामेकैकस्य त्रिरभ्यासो भवति द्वित्रयोरभ्यासेनापि तत्पूरणसंभवात् । तस्मात्त्रिरभ्यास एव तत्र विवक्षितो न यावत्पूरणमभ्यासः । तेन त्रिरुत्तमयोरभ्यास एव प्राप्तो न यावत्पूरणमभ्यासः । तस्मात्प्रथमोत्तमे त्रिरभ्यस्यावशिष्टानामागमेयीनां दशतथीभ्य आगमः । किं पुनरागम्यमानानां कर्मसंबन्धे प्रमाणम् । न तावद्विज्ञम् । तस्याभ्यासिद्वित्वरूपमात्रविषयत्वेन कर्तव्ये प्रमाणाभावात् । सर्वत्र हि लिङ्गं यत्किञ्चित्प्रमाणकं क्रतुसंबन्धसामान्यमपेक्ष्य द्वारविशेषमात्रे प्रमाणमिति याज्यापुरोतुषाव्याकाण्डे व्याख्यातम् । न चान्यदपि प्रमाणं पश्यामः । उच्यते—संख्येयाश्च संख्येयानां कर्माकर्तृत्वे प्रमाणम् । तथा हि—सामिधेनीपरिच्छेदद्वारा क्रतोरुपकर्तव्यम् । अग्निमिन्धमप्रकाशिकाश्वर्षः सामिधेन्य उच्यन्ते । तेन तत्समर्था याः काश्चिद्वर्षोऽवश्यमुपादातव्याः । एवं सर्वत्राऽऽगमे द्रष्टव्यम् । (मी० सू० १०-१-८) ॥ ३ ॥

अत्र सोमयाजिनमधिकृत्य विधत्ते —

बहुयाजिन इति गायत्रीऽष्टुब्जगतीषु चर्वतु-
सोमयाजी बहुयाजी भवतीति विज्ञा-
यते ॥ ५ ॥

बहुमिर्दीक्षणीयादिभिरिष्टिभिरग्नीषोमीयादिपशुभिरैन्द्रवायवादिग्रहैश्च यजत इति बहुयाजी । एतस्य बहुयाजिनः सवनत्रये गायत्र्युष्णिगानुष्टुब्जगतीरूपाणि सर्वाणि च्छन्दांस्यवरुद्धानि भवन्ति । तस्मात्सोमयाजी यदा दर्शपूर्णमासावनुतिष्ठति तदा तस्य त्रीणि च्छन्दांस्यनुब्रूयात् । ‘समिध्यमानः प्रथमोऽनु धर्मः’ इत्येषा त्रिष्टुप् । ‘त्वामग्ने प्र दिव आहुतं धृतेन’ इत्येषा जगती । एतदुभयं समिद्धवत्याः पूर्वं पठनीयम् ।

ननु सामिधेनीष्वेव 'सर्वाणि' (जै० सू० १६-२-२) इति च्छन्दांस्यनुग्रहाद्बहुया-
जिनः (तै० सं० २-१-१०) इति श्रुतम् । तत्र सप्ताधिकशतसंख्यानि च्छन्दांसि सर्व-
पदेनोच्यन्ते । संकोचे मानाभावात् । यदि गायत्र्यादिसप्तकमेव निरुपपदच्छन्दःपदेनो-
च्यते । तदधिकोनाक्षराणां त्वतिच्छन्दःकृतिच्छन्दःपदादिनैव व्यवहारः । अत एवाऽऽ-
यर्वणसर्वानुक्रमण्याम्—'यत्र सर्वाणि च्छन्दासीत्युच्यते तत्र गायत्र्यादिभगत्यन्तानि
सप्त च्छन्दांसि जानीयात् ' इति सूत्रमित्यालोच्यते तदा तावन्त्येव प्रयोज्यानि ।
इति प्राप्ते—गायत्रीश्रिष्टुजगतीनामेव प्रकृतत्वात्सर्वस्वामिहाधिकारिकम् । अत एव वैधा-
तवीयायामप्येतन्नित्यमेव सर्वाणि च्छन्दांस्येतस्यामिष्ट्यामनूच्यानीत्युक्त्वा ' श्रिष्टुभो
वा एतद्वीर्यम् ' इत्यादिना त्रिष्वेतेतरचतुष्टयरूपतासंपादनार्था स्तुतिरुपपद्यते ।

गन्धभीक्षणम् (१६-२-३) इति । बहुयाजिपदेन यागबाहुल्यप्रतीतेर्बहुयज्ञैक
ग्राह्यः । सहस्रदाक्षिणायागकर्तार्येपि सहस्रद इति प्रयोगदर्शनाद्बहुदक्षिणपौष्करीकादि-
यानी वा ग्राह्य इति प्राप्ते—ऐष्टिकयाशुक्कर्मण्यपेक्ष्य सोमस्येतिकर्तव्यताबाहुल्याद्विश-
स्त्वामयनान्ताखिलविकृत्यनुगतत्वाच्च सोमयाज्येव बहुयानी ॥ १ ॥

तस्य सोमयानिनः—'त्रीःस्तृचान्' (तै० सं० २-१-१०) इत्यनुवाकेऽष्टाचत्वारि-
ंशतमनुग्राह्यात् (तै० सं० २-१-१०) इत्यन्ते यः संख्याविशेषस्तत्र स्वेच्छैव निया-
मिका न तु वाचनिको नियमोऽस्तीत्येतद्विधत्ते—

अपरिमितमनुग्र्यादिति । ऊर्ध्वमष्टाचत्वारिंशत्
परिमाणेषु याथाकाम्यन्तेऽधीयीरन् । यासां तु
विकृतौ धारयाशब्देन विधानं भवति । यथा
पृथुपाजवत्यौ धारये । अनुमत्यौ धारये । उष्णि-
क्ककुभौ धारये । मानवी ऋचौ धारये कुर्या-
दिति पुरस्तात्समिद्धवत्या आगमयेदग्यत्रीरात्रे-
यीरागमयेत्तयाऽऽगमयेद्यथा प्रथमोत्तमयोराहृत्या
संख्या पूर्वत ॥ ६ ॥

अपरिमितस्याधिकस्य फलस्येत्यर्थः । ननु एते वै (मौ० सू० १६-४-१) इति ।
पृथुपाजवत्यौ धारये भवतः । अनुपदावाज्यभागावित्वादयोऽनारभ्यवादाः प्रकृती निवि-
शेराश्रिति प्राप्ते—पञ्चदशसंख्याक्षरसंख्यादिविरोधाद्वाग्राहीवृधन्वत्यवरोधाच्च विकृतावुत्क-
प्येरन् ॥ ६ ॥

उत्तमेऽनुवचनेऽग्रे महा० असि ब्राह्मणभारते-
त्यत्रापानिति ॥ ७ ॥

अत्राग्ने महानेत्याख्यासावभाषित्यन्तः प्रवरमन्त्रः ॥ ७ ॥

अथ प्रवरं प्रवृणीते । यथा यजमानस्याऽऽर्षेयसह परेण त्रीनन्तरान्मुनोऽर्वाच इत्यामन्त्रणेन भार्गववासिष्ठेति विज्ञायते ॥ ८ ॥

अथैरपत्यमर्षेयमात्मीयगोवर्षीस्तद्धितप्रत्ययान्तानामन्त्रितविमकस्था यथाप्रवरं वृणीते ।
यथा—अग्ने महा५ असि ब्राह्मणभारत । भार्गवक्यावनाप्रवानौर्वभापदम्येति
भृगुगोत्राणां पञ्चार्षेयप्रवर इति । अनेन तत्तदपत्यतयाऽग्निरुपचर्यते । अस्मिन्प्रकरणे
प्रकाशविशेषं विधत्ते—परस्तादर्वाचो वृणीते (तै० सं २-१-८) इति । वर्तमानं यज-
मानमपेक्ष्य पूर्वभावी यो गोत्रप्रवर्तकस्तमारभ्य तदपत्यपरस्परयाऽर्वाचो नीचान् वृणीते
तथैव पूर्वमुदाहृतम्—भृगोरपत्यं क्यवनस्तस्यापत्यमप्रवानस्तस्यापत्यमौर्वस्तस्यापत्यं
अमदाग्नैस्तस्य संततिर्यजमान इति । तदेतद्वर्वाक्यम् ।

ननु आर्षेयम् (जै० सू० ११-४-१) इति । दर्शपूर्णमासयोः—आर्षेयं वृणीते,
इति श्रुतम् । तत्र ऋत्विजो वृणीत इति वरणसंस्कृतस्यर्त्विजो विशेषणमर्षेयपदमृषि-
पक्षस्य तदुक्तमृषिणा 'मन्थने चर्षी' इति ध्रुतिस्मृत्योर्वेदे प्रयोगदर्शनादविच्छिन्नवेदार्थ-
विज्ञानानुष्ठानशीलपूर्वपुरुषकत्वं बोधयति । अथ देवा योऽनुचानः श्रोत्रियस्तस्यापि वेद
एव वै ब्राह्मण ऋषीणामर्षेयो यच्छुश्रुवानेष वै पितृमान्पैतृमत्य आर्षेयो यच्छुश्रुवान्,
इति न्ययदेशात्तादृशत्वमृषिभिर्देशणं वासिष्ठो ब्रह्मेत्यादिवदिति प्राप्ते यजमानस्याऽऽग्नी-
गोच्छेदृषीणां हि देवाः पुरुषमनुबध्यन्ते इत्यादिना यजमानपूर्वपुरुषपरत्वेन वाक्यशेषे
स्तवनाथो वा अन्यस्यान्यस्य प्रकरेणेत्यादिना यजमानेतरप्रवरानुकीर्तने निन्दाश्रवणाच्च ।
कौषीतकिब्राह्मणे—अथ यद्यजमानस्याऽऽर्षेयमाह न ता अनार्षेयस्य देवा हविरभन्ति ।
इति विधावेव यजमानसंभन्धकर्तृनात्तद्विप्रवरार्षिणामकीर्तनपर एवायं विधिः ।

ननु भृगुवसिष्ठेति । (जै० सू० ११-४-२) प्रवरर्षीणां नाममात्रस्य भृगुव-
सिष्ठेत्यादिरूपस्य कथममात्रेण विधिचारितार्थ्ये प्राप्ते 'अग्ने महा५ असि ब्राह्मण भारत'
इत्यस्यान्ते, आर्षेययोजनेन यजमानाह्वनीययोः पितापुत्रमावसंभन्वेनाग्नेः स्तवनं कुर्यादि-
त्यर्थस्य शाखान्तरपर्यालोचनलब्धस्याऽऽनुगुण्यापत्यप्रत्ययान्तसंबुद्धचान्तपदानि भार्ग-
ववासिष्ठेत्यादीनि प्रयोज्यानि ॥ ८ ॥

एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते न चतुरो वृ-
णीते न पञ्चातिप्रवृणीत इति कृत्स्नस्य प्रवरस्य
स्थाने मानवेत्येव ब्रूयादित्येकेषाम् ॥ ९ ॥

व्याख्यास्यते । ननु श्रीन्वृणीते (१९-४-३) इति । मन्त्रकृतो वृणीत इत्येक एव विधिः । तत्र चानियमेन बहुत्वसंख्यानां व्यादीनां कपिल्लन्ध्यायेन त्रयाणामेव वा वरणप्रसक्तौ न चतुरो वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीत इत्याभ्यां चतुःपञ्चादिसंख्यानां निरा-
सत्पञ्चार्थेयप्रवरणमेव विधीयते । ‘ एकं द्वौ त्रीन् ’ इत्यवयुत्पत्तिर्वादस्तु स्तुतिमात्रम् । तेन सप्तार्थेयोऽपि पञ्चानामेव वरणं कुर्यात् । इतरेषां तु मनुवत्कल्प इति बाधस्य पुनराक्षेपे प्राप्ते—चतुर्वरणम्याप्यवयुत्पत्तिर्वादेनोपपत्तौ न चतुर इत्यत्र नवो वैयर्थ्यापत्तेः । ‘ न पञ्चातिप्रवृणीत ’ इतिवाक्येऽपि पञ्चार्थेयवरणविधेः स्पष्टस्याभावाच्च श्रीन्वृणीत इत्यस्यैव विधित्वावसायात्तेन मन्त्रकृत इत्यस्योपसंहारात् ‘ व्यार्थेयस्यैव वरणम् । आप्यकारस्तु अन्यार्थेयस्य इति सूत्रे प्रकृतसूत्रे च त्रिपदं पञ्चानामप्युपलक्षणम् । परि-
भाषाचिरुपासेति त्रिपदसंख्योपलिक्षयिवेत्यर्थकमिति व्याचक्ष्यौ ।

ननु मनुवत् (जै० सू० १९-४-९) इति । आवृत्त्यत एव ओषधिवनस्पतिभ्यो यः परान्वृणीत इति व्यार्थेयवरणं विनिन्द्य मनुवत्, इत्येव भूयात्, इति श्रुतम् । अयं च मनुवत्कल्पो राजन्यवैश्यपरः । तेषां ब्राह्मणर्विस्तानस्वाभावादिति प्राप्ते—‘ व्यार्थेय-
वरणप्रतिषेधपूर्वकं मनुवत्कल्पविधानात्तस्य च प्रसक्तिपूर्वकत्वेन तस्याश्च ब्राह्मणोऽपि पुरोहितस्याऽऽर्थेयेण वेद्येत् ’ इति वचनान्तरेण राजन्यवैश्ययोश्च सत्त्वाच्चैवार्णिकानामार्थे-
यमनुवत्कल्पयोस्तुल्यवद्विकल्पः ।

वस्तुतस्तु निन्दार्थवादस्य विधिवेधत्वेन प्रतिषेधकत्वात्तत्त्वमपि कल्पने च वाक्यभेदापत्तेर्मनुवत्कल्पस्य च व्यार्थेययोग्यातिरिक्तब्राह्मणेषु सावकाशत्वात्सौत्रो विकल्प-
शब्दो न्यवस्थिताविकल्पपरः । पुरोहितादिकं स्वस्यैव गुणसूत्रम् । पञ्चवत्तातिरिक्त-
परत्वेन चतुरवत्तस्यैव ब्राह्मणातिरिक्तपरत्वेन मनुवत्कल्पस्य न्यवस्थाया निरासार्थम् । राजन्यवैश्ययोः पार्थक्येन विधिदर्शनात् तेषु मनुवत्कल्पस्य नियता प्रवृत्तिरित्येव व्याख्येयम् ॥ ९ ॥

अथ निविदो दधाति ॥ ४ ॥ देवेद्धो मन्विद्ध

इति प्रतिपद्यते । सप्त पदान्युक्त्वाऽपानिति ॥ १० ॥

देवेद्धो मन्विद्धः, इत्यारम्भ ‘ तूर्णिर्हन्ववाद् ’ (३-९-३) इत्यन्ताः सप्त निवि-
न्मन्त्राः । नन्वनाम्नानात् (जै० सू० ११-२-४) सामिधेय्युत्तरं पठ्यमानानां निविदामप्यग्निसमिन्वनार्थत्वात्संतानविधिः । प्रवृत्त्या कार्यापत्त्या च तत्रापि प्रवर्तते । सामि-
धेयीनां स्वरूपे संतानस्याऽऽनर्थक्यादग्निसमिन्वनद्वारा दार्शिकापूर्वसाधनत्वस्योद्देश्यता-
वच्छेदकत्वाच्च । अत एव द्वयं वा इदं सर्वं छन्दस्कृतं वाच्छन्दस्कृतं च तेन सर्वेणाग्नि

स्तवानीति श्रुत्या ऋचामनृचां चैकधर्माच्छिन्नत्वं बोध्यते । तेन यवेषु श्रोक्षणाविव
निविस्त्वपि संतानः स्यादिति प्राप्ते—

क्रमैकनिधामिकायाः प्रवृत्तेरिहाप्रवृत्तेरेकप्रकरणे कार्योपस्यभावात्सामिधेनीभिरिष्टा
निविद्भिरुपस्तुत्य ' इति कार्यभेदश्रवणात्स्तुत्यर्थत्वे वा शूरत्वाचित्रत्वादिगुणभेदेन रथं-
न्तरबृहत्तोरिव स्तुतिवैलक्षण्येन द्वारभेदात्तासां सप्त पदानि 'समस्यावस्येदथ चत्वारि'
इत्येवं प्रतिनियतनिर्देशेन धर्मभेदविधानाच्च न निविदां संतानः ॥ १० ॥

एताम्यश्वात्सृग्यो निविदस्य ऊर्ध्वमुच्छ्वासं कृत्वा पश्चात्पठनीयानां चतसृणां निवि-
दामर्थं दर्शयति—

अथ चत्वार्यथ चत्वारि ॥ ११ ॥

आस्थाग्रं जुहूर्देवानाम्, इत्यारभ्य 'आवह देवान्यजमानाय' (तै० ब्रा० ३-१-३)
इति । चत्वार्यथशिष्टा निविन्मन्त्राः ॥ ११ ॥

देवता आवाहयत्याग्निमग्न आवह सोममावहाग्नि-
मावह प्रजापतिमावहाग्नीषोमावावहेत्यग्नीषोमीये
पुरोडाश इति पौर्णमास्याम् ॥ १२ ॥

अत्राऽऽवाहननिगदो मन्त्रकाण्डे समाज्ञातः सर्वोऽपि सूत्रकारेण पठितः । हे
आहुत्याधारभूताग्ने प्रथमाज्यभागदेवतामग्निमावह । द्वितीयाज्यभागदेवं सोममावह पौर्ण-
मास्याममावास्यायां च प्रथमपुरोडाशदेवमग्निमावह । पौर्णमास्यामुपांशुभागदेवं प्रजापति-
मावह । प्रजापतिपदं शनैरुच्चार्याऽऽवहेति पदमुच्चारयेत् । पौर्णमास्यां द्वितीयपुरोडाश-
देवमग्नीषोमावावहेति ।

अथवाऽऽवह देवानिति सामान्योक्तस्याऽऽवाहनस्य विवरणमग्निमग्न आवहेत्यादि
निगदसिद्धम् । 'अथ यथादेवतम्' (श० ब्रा० ३-४-१७) इति दर्शपूर्णमासयो-
रुभयत्र योऽग्निः पुरोडाशदेवता तदावाहनामनन्तरं निर्वापसमये यस्यै यस्यै देवतायै
येन क्रमेण निरुप्तं तेनैव क्रमेण तस्याः सर्वस्या देवतायाः—अग्नीषोमावावहेत्पादिवा-
क्यैरावाहनं कार्यमित्यर्थः ।

नन्वावह (जै० सू० १६-२-७) इति । अग्ने नेमिर्देवास्तत्वं परिभूरस्यावह-
देवान्यजमानायेति मन्त्रे श्रुतमावहनं समस्तदेवतानां स्यात् । त्वष्ट्रादीनामपि देवतास्था-
त्प्राकरणिकत्वाच्च संनिधानेन विशेषपरत्वे तु प्रयाजानामेव प्रथममिज्यमानत्वात्तद्देवतापर-
मिति प्रयाजलोपे मन्त्रलोप इति प्राप्ते—ब्राह्मणानावह चैत्रं मैत्रं यज्ञदत्तं चेति लौकि-

कथं कथं संमान्यवाचिनोऽपि ब्राह्मणपदस्य चैत्रादिमात्रपरत्वप्रतीतिराग्निमग्न आवहेत्याहु-
त्तरवाक्येषु कीर्त्यमानानामेवैतदावाहनं न सर्वेषाम् ॥ १२ ॥

नामावास्यायामुपाश्रुयाजो विद्यते ॥ १३ ॥

उपाश्रुयाजः प्रजापतिः, निषेधात् ॥ १३ ॥

ऊर्ध्वमाग्नेयस्याऽऽवाहनादिन्द्राग्नी आवहेत्यसंन-
यत इन्द्रमावहेति संनयत इन्द्रयाजिनो महेन्द्रमाव-
हेति महेन्द्रयाजिनो देवाः आज्यपाः आवहेति
समानमुभयत्र ॥ १४ ॥

अमावास्यायामसंनानाग्निनो द्वितीयपुरोडाशदेवत्वेनेन्द्राग्नी आवह । अगतश्रियः
संनानाग्नेयदेवमिन्द्रमावह । गतश्रियो महेन्द्रमावह । आज्यपान्प्रयाजान्यामदेवानावह ।
अग्निं होत्राय होमस्य स्विष्टकरणाय । आवाहनविषयाणामुक्तानां देवानां यो यस्य
देवस्य स्वकीयो महिमा सामर्थ्यातिशयस्तं महिमानमावह । अत्र हविर्भुज एव देवान-
मिष्टेयं स्वं महिमानमित्युच्यते । न स्वावाहनकर्तुरग्रेर्महिमानं तस्याऽऽवाहनविषयस्या-
भावात् । न केवलमावाहनं कर्तव्यं किं तु हविष्प्रापणलक्षणो यागोऽपि स्वयैव कर्तव्यः ।
अत्र सूत्रे प्रजापतिमिन्सुपाश्रवाहेत्युच्चैर्यदेवत्यो वा भवतीत्युक्तं तच्चोपाश्रुयाजे प्रजापति-
विष्ण्वग्नीषोमाणां विकल्पाभिप्रायेण द्रष्टव्यम् ।

नन्वाहवनीयः (जै० सू० ११-२-८) इति । अग्निमग्न आवहेत्यत्र वाह्यत्वं
वाहकत्वं चैकस्यैव प्रतीयते । उभयोरग्निपदेन व्यपदेशात् । युक्तं चैतत् । स्वं महिमा-
नमावहेति स्वभिन्नस्य स्वमहिम्नः स्वेनैवाऽऽवहनप्रतीतिः । स चोभयात्मकोऽग्निराग्नेया-
ज्यभागदेवतारूप एव । यदग्निमग्न आवहेत्याह तदाग्नेयाज्यभागस्याग्निमावाहयतीति
श्रुतेरिति प्राप्ते—वहनकर्तृकर्मत्वयोरेकस्मिन्विरोधात्स्वमहिमपदस्यापि कौषीतके वायुप-
रत्वेन व्याख्यानात्सामिधेनीभिरिष्ट्वाऽग्निमुपश्रुत्याग्निमग्न आवहेति श्रवणादाहवनीयरूपः
प्रत्यक्षोऽग्निरैवाऽऽवोढा । तेनाऽऽहवनीयभेदेऽप्याहितस्यैकत्वादौपाधिकद्वित्वस्याप्रयोजक-
तयाऽऽमन्त्रिते वचनोद्गमावेऽप्यवमृधेऽग्निमाप आवहेत्यादिरूढः ।

नन्वाग्निं होत्राय (जै० सू० ११-२-९) यदग्निं होत्रायाऽऽवाहयति स्विष्टकृतं
तदावाहयतीति श्रुत्या होत्रार्थमोह्यमानोऽग्निः स्विष्टकृद्यागदेवतारूपः स्विष्टकृदुणकोऽ-
ग्निरैवेत्यवगतं यदाहवनीये जुहोति तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीत इति श्रुत्यन्तरे वाऽऽह-
वनीय आहुतिसंयोगादिष्टः प्रीतश्च भवतीत्यवगमात् स्विष्टकृत्वमाहवनीयाग्नेरेव प्रतीयत
इत्येकस्यैवाऽऽवोढृत्वमोह्यत्वं चेति द्वयमपि संपन्नम् । तच्चोपाधिकमेदाङ्गीकारेणापि सू-
प-

वादमित्याहवनीय एव स्विष्टकृदग्निः, इत्यवमृथेऽग्निं होत्रायाऽऽवहेति निगदेऽपि इत्यूहः । यत्तु भाष्ये देवताबोद्धव्यबोद्धव्यकत्वेनाऽऽवहनहव्यवहनाभ्यां स्विष्टकृद्यागसंबन्धादसति स्विष्टकृति सर्वहुते देवतावाहनस्यैव लोप इति । तच्च । तत्तद्देवतावाहने तत्तद्वागानामेव प्रयोजकत्वात् । स्विष्टकृदेवतावाहने हव्यवहनस्यैव प्रयोजकत्वात् । स्विष्टकृद्यागलोपेऽपि तत्तत्प्रयोजकलोपाभावेन देवतावाहनलोपायोगादिति स्विष्टकृद्यागलोपेऽपि प्राप्ते—अभी-
त्युपसर्गयोगादिषिवातोर्लिख्यार्थासिष्पलेष्टशब्दार्थकर्तृत्वस्याऽऽहवनीय उपपादनेऽपि सूपसृष्टयजिघातुनिष्पन्नस्विष्टशब्दाभेदादेकस्यैवौपाधिकभेदाङ्गीकारेणोभयनिर्वाहकोषाधेरश्र-
वणादाहवनीयादन्य एवाग्निः स्विष्टकृत् ।

ननु 'स गार्हपत्यः' (जै० सू० १६-२-१०) स आहवनीयादन्यत्वेन निश्चितो देवतारूप एव कश्चिदग्निः स्यात् । स्विष्टकरणे देवताया एष सामर्थ्यादिति प्राप्ते—
गार्हपत्यः स्विष्टकृद्भवतीति वचनात्तस्यापि कतिपयाहुतिसंयोगेन स्विष्टकृत्त्वसंभवाद्गार्ह-
पत्यधिष्ठातृदेवताविशेष एव स्विष्टकृत् ।

ननु स होमाय (१६-२-११) स जोषमानो होमार्थमेव । होतृशब्दस्य होमपरत्वात् । कतिपयहोमाधिकरणत्वस्य तत्रापि सत्त्वात् । अस्मिन्नेवैतदग्रावाहुतयो हूयन्त इत्यादिना होमार्थत्वश्रवणाच्चेति प्राप्ते—होतुः कर्म होत्रं तच्च हव्यप्रापणम् । हव्यवह यविष्ठ या ते अग्र, यथा वो येन यथा हव्यमा वो वहानीत्यादिमन्त्रलिङ्गेन तथा निर्णयात् । होत्रायेति तादर्थ्यवस्तुर्था च हव्यवहनप्रयोजनकत्वप्रतीतिः । अतः शंयुवन्तासु पर्त्नीसंयामाभावेऽपि भवेदेवाग्निं होत्रायेति निगदः ।

ननु होत्रीयष्टु (१६-२-१२) भ्यं महिमानमावहेत्यत्र स्वशब्दस्याऽऽहवनीयपरत्वेन संबोधनीयाहवनीयपरत्वावश्यंभावात्तन्निष्ठस्य होतृत्वयष्टुत्वादिधर्मनिकरत्वेव महिप्ररूपतया तद्धर्मविशिष्टो भवत्येतदर्थकोऽयं निगद आहवनीयपर एवेति प्राप्ते—अथ यत्स्वं महि-
मानमावाहयति वायुं तदावाहयति वायुर्वा अग्नेः स्वो महिमेति कौषीतके अवप्यावायु-
पदस्य च 'वायोरग्निः' इत्यादिश्रुत्या जनकपरत्वेनाऽऽहवनीयजनकगार्हपत्यपर एवार्थं निगदः । होतृत्वादिधर्मश्च देवताबोद्धत्वेनाऽऽहवनीय इव हव्यबोद्धत्वेन गार्हपत्येऽग्निं संभवन्तीति न त आहवनीयासाधारणाः । अग्रे यदद्य विशो अध्वरस्य होतः पावक शोषेनेष्टं हि यज्वेति स्विष्टकृत्यपि प्रयोगात् । तस्मादेकस्यैव गार्हपत्यस्य हव्यबोद्धत्वे-
नाऽऽहवनीयजनकत्वेन चाऽऽवाहनम् । आवाह्यतापच्छेदकभेदादावहतोरावृत्तिः । तेन पितृयज्ञे वाक्यद्वयस्यापि स्थानेऽग्निं कव्यवाहनमावहेत्येक एव निगदः ।

ननु—अतूर्तः (१६-२-१३) अतूर्तो होता तूर्णिर्हव्यवाद्, इति वाक्ये हव्यवा-
हनलिङ्गाद्गार्हपत्य एवाभिधीयत इति प्राप्ते—देवेदो मन्विद्ध इत्युपक्रमे समिध्यत्वालिङ्गेन सामिधेनीभिः स्तुतस्याऽऽहवनीयस्यैवैव वादः ।

नन्वा चाग्ने (११-२-१४) अग्निं होत्रायाऽऽवहेत्युपक्रम्याऽऽ चाग्ने देवान् वह
सुयजा च यज जतवेदः, इत्यत्रापि गार्हपत्यवादे प्राप्ते अग्निमग्न आवहेति सर्वोपक्रमे
संबोधितस्येहापि प्रत्यभिज्ञानादाहवनीयस्यैव वादः ॥ १४ ॥

वरणं मृत्युर्ध्वंनुमुपविशति ॥ १५ ॥

ऊर्ध्वो जामू यस्य (सः) तं होतारमुपविशेदित्यर्थः ॥ १५ ॥

ऊर्ध्वं नुरासीनो वृणीत-इति हेतुर्विज्ञायते ॥ १६ ॥

श्रुत्यन्तरे चोदयति । ननु—‘वरणार्थं वा’ (जै० सू० ११-२-९) इति । आसी-
नमूर्ध्वं होतारं वृणीते, इत्यत्र विधीयमानमूर्ध्वजान्वासनमृत्विक्संस्कारद्वारा प्रकरण-
धर्मः । वरणस्यैव वाऽयं धर्मः । होतृपदं च वह्नसाधनत्वावृत्तिकपरम् । तेन सर्वेषां त्रिप-
माणानामूर्ध्वजान्वासनमिति प्राप्ते—होतारं वृणीत इति वाक्यान्तरेणैकवाक्यतयोर्ध्वजान्वास-
नविशिष्टहोतृवरणविधानात् सर्वविवरणधर्मः ॥ १६ ॥

यजामिजानात्यसौ मानुष इति तदुपोत्थाय

ममो माग्ने पृथिव्या इति पृथिवीमभिमुख्यति ॥ १७ ॥

जानाति शृणोति होतेति शेषः । पृथिवीमन्तर्वेदितित्यापस्तम्बः ॥ १७ ॥

अतुर्होतारं पञ्चहोतारं च द्वादशहोतारं सप्तहो-

तारमिति जपित्वेन्द्रमन्वारमामह इति

दक्षिणेन हस्तेनाध्वर्युमन्वारमते ॥ १८ ॥

पृथिवी होतेति अतुर्होतारमग्निर्होतेति पञ्चहोतारं द्वौ द्वादशहोतारौ सूर्यं त इत्येको
वाग्धोता, इत्यन्वः । तत्र होतृमात्रेण—वाग्धोता द्वादशहोतारं (तै० ब्रा० १-१२-९)
इति दर्शनात् । स एव—उत्तरतः प्राञ्चं द्वादशहोतारं (तै० ब्रा० १-१२-९) इति
विधीयते । सूर्यं त इत्यस्य तु पशुबन्धादिषु विनियोगः । सूर्यं त इति द्वादशहोतारं महा-
हविरिति सप्तहोतारं च । दिवमिति मन्वान्तः । अन्वारमते स्पृशतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

सक्येन तृष्णीमाग्नीध्रम् ॥ १९ ॥

अन्वारमत इत्यनुवर्तते ॥ १९ ॥

चाष्टिश्चाध्वर्यो नवातिश्च पाश्चा इत्यन्तरेणाऽऽ-

हवनीयमध्वर्युं च मृत्युर्कृत्य समुद्रं माऽवप-

दमादित्यस्याऽऽवृतमन्वावर्त इति प्रदक्षिणमन्वा-

वर्तते ॥ २० ॥

होतेति मन्त्रान्तः । स्वात्मानं प्रदक्षिणमवर्तत इत्यर्थः ॥ २० ॥

षण्मोर्वीरः सस्यान्तु स्थेति जपित्वा होतृषदनं
प्राप्य निरस्तः परावसुरिति होतृषदनासृणं नि-
रस्याप उपस्पृश्य ये नः सपत्ना अप ते मव-
न्तिवति होतृषदनमवसाधतेऽभ्युक्ष्य होतृषदनमु-
क्षिवत खदुदृतश्च तेवमिति । उपविशति सीद होत-
रिति च ॥ २१ ॥

षण्मोर्वीरः १० आपश्चोषधयश्चेत्यन्तः । होतृषदनासृणं दध्मंतृणनिरसनमपामुषस्पर्शनं
श्रीतम् । येन सपत्ना० अक्षित्यन्तः । उक्षिवत० अघाह इत्यन्तः । होतृषदनमग्नि-
रभ्युक्ष्य, सीद होत० वयोधा इत्यन्तः । उपविशति होतृषदने प्राङ्मुख इत्यर्थः ॥ २१ ॥

निहोता होतृषदन इत्यासीनो जपति ॥ २२ ॥

जिह्वो अग्निरित्यन्तः ॥ २२ ॥

लोककृतो लोकं मे कृणुतमिति गार्हपत्याहव-
नीयौ समीक्षते ॥ २३ ॥

एष वा लोक इत्यन्तः । मन्त्रावृत्त्या गा(तिर्मा)र्हपत्याहवनीयावितिद्विवच-
नात् ॥ २३ ॥

अ मे ऋत भागधेयमिति देवता उपतिष्ठते ॥ ५ ॥ २४ ॥

नाराशंसायेत्यन्तः ॥ २४ ॥

ततः क्षुधावादापयत्यग्निर्होता वेस्वग्निर्होत्रं वेस्विति ॥ २५ ॥

ननु—अग्निर्होता (११-२-१९) क्षुधादापननिगदे—अग्निर्होता वेस्वग्निः
(ते० भा० १-९-४) इत्यत्राप्यनियमे प्राप्ते—अग्निर्होतृत्याह्वाग्निर्वै देवानां तं
कृणीत इत्युक्त्वा योऽग्निं होतारमवृथा इत्याहवनीयं पुनर्वृणीत इति श्रवणात्पुनरित्यनेन
पूर्ववृत्तस्य होतुरग्रेराहवनीयत्वं गम्यते । ज्वलनस्य देवतायाश्च परस्परभेदेन बहुशो
व्यवहारदर्शनात् ॥ २५ ॥

मन्द्रेण स्थानेन प्रागाज्यभागाभ्याम् । मध्यमेन
मधानानि । उत्तमेन स्विष्टकृत्प्रभृति ॥ २६ ॥

उरासि मन्द्रः शाखागतो वा स मन्द्र इति मन्द्रलक्षणम् । आरम्भप्रभृति आज्यभा-

गाभ्यां प्राभ्यान्वाश्रुतदीनि तानि मन्द्रस्वरेण प्रयोक्तव्यानि सामिधेनीर्वर्जयिष्यन् । कण्ठे मध्यममिति मध्यमस्वरलक्षणम् । मध्यमेन प्राक्स्विष्टकृतः (आप० परि० १-१३) इत्यापस्तम्बः । स्पष्टमन्यत् ॥ २६ ॥

समिधो यजेति संमिधिते समिधो अग्न आज्यस्य
वियन्तिवति यजति । तनूनपादम् आज्यस्य
वेष्टिवति द्वितीयम् । नराशंसो द्वितीयः प्रयाजो
वसिष्ठशुनकानां नराशंसो अग्न आज्यस्य वे-
ष्टिवतीदो अग्न आज्यस्य वियन्तिवति तृतीयम् ।
वह्निस्म आज्यस्य वेष्टिवति चतुर्थम् स्वाहाऽग्निम्
स्वाहा सोमम् स्वाहाऽमुमिति षोडशे प्रयज्ञे
वधोक्तदेवता उपलक्षयति ॥ २७ ॥

पञ्च प्रयाजान्यजतीति पञ्चसंख्या प्रयाजानामुत्पत्तिरिति नव प्रयाजान् यजतीति
एकादश प्रयाजान्यजतीति नवैकादशसंख्यया बाधयोगाद्वैकृतीनां संख्याऽभ्यासेनैव
पूरणीयेति ।

वाजसमेयिदृशानामभ्यविशेषेण भुतम्—अथ तनूनपादं यजति (श० मा० १-
४-१०) इति । परंतु शास्त्रान्तरेऽप्राप्ति विशेषोऽपि । तथाहि—राजान्याग्निवद्वयम्-
वसिष्ठवैश्वशुनकानां कण्ठकश्यपसंकृतीनां नाराशंसो द्वितीयः प्रयाजस्तनूनपादन्वेष्टव्यम् ।
(का० श्रौ० १-२-८) इति वसिष्ठशुनकानां नाराशंसः । अग्नीणां वैके (का०
श्रौ० १९-१-८।९) इति च कात्यायनः । नराशंसो, अग्न आज्यस्य वेष्टिवति
द्वितीयो वसिष्ठशुनकानामग्निवद्वयश्वानां कण्ठसंकृतीनां राजान्याणां प्रयाजमानां
च (शा० श्रौ० १ । ७ । ३) इति शास्त्राचार्यः । ताम्ये-
कादशाऽऽप्तीसूक्तानि । तेषां वसिष्ठमाग्नेयं वाङ्मयं गार्ग्यमग्निमिति नाराशंसवन्ति,
मेधातिथिं देवतप्रसं प्रेषिकमित्युचयवन्ति । अतोऽन्यानि तनूनपादन्वेष्टि (या० नि०
८-१-७) इति चाऽऽह यास्कः । आपस्तम्बस्तु—‘नराशंसो द्वितीयः प्रयाजो वसि-
ष्ठशुनकानाम् । तनूनपादितरेषां गोभ्राणाम्’ (आप० श्रौ० २५-८-१०) इत्येवमप्यु-
क्त्याश्रयणेन त्विह बह्व्युक्तानि तानि तत्रैव द्रष्टव्यानि (आश्व० श्रौ० १-२-३।४)

ननु स्वाहाऽग्निम् । (जै० सू० १९-२-१९) इति । ऊत्तमप्रयज्ञे स्वाहाऽग्निं
होत्राज्जुषणा इत्यत्र होत्रायेति तादर्थ्यस्यानाज्ञानात्प्रयामदेवताया अग्नेरेव वाद उप-
क्रान्तत्वादिति प्राप्ते—स्वाहा देवानाज्यपानित्यस्योत्तरपादादेव स्थानाद्यदनिहाम्यो देव-
ताम्यः स्वाहा करोतीति वचनेन यक्ष्यमाणदेव । तेज्याप्रतीतिर्होत्रादित्यनेन हव्यवह्ननिमि-
तकस्त्वस्य स्विष्टकृतवह्निर्जोषणे भुतिरूपे प्रतीतिसंभवात्स्विष्टकृत एवैव वादः ॥ २७ ॥

अथऽऽज्यभागान्भ्यां प्रचरति ॥ २८ ॥

चक्षुषी वा एते यज्ञस्य यदाज्यभागौ यदाज्यभागौ यजति (तै० सं० २-१-२)
इति ब्राह्मणम् । प्रधानानन्तरं प्रकृतत्वात् ॥ २८ ॥

तयोर्याज्यापुरोनुवाक्ये ॥ २९ ॥

अतोऽन्ययोर्न जायिष्यति । द्वितीयः परिहारः आज्यभागः प्रधानद्वयं वेति कोटि-
द्वयं विवर्णीकृत्य भूतं इति द्रष्टव्यम् ॥ २९ ॥

याज्यैव मयाजानूपायेषु ॥ ३० ॥

प्रधानं स्यात् ॥ ३० ॥

तेषां प्रचर्य सर्वासु पुरोनुवाक्यासु

प्रणयं दधाति स व्याख्यातः ॥ ३१ ॥

पुरोनुवाक्यास्त्विति समुच्चयः ॥ ३१ ॥

अथ याज्याया यद्वदुक्तं छन्दोवाचं तेनोदा-
तेनाभिसंधद्वौषडिते वषट्करोति ॥ ३२ ॥

वौषडिति वषट्करोतीति सामान्येन विधाय वषडित्येके वौषाडित्येके वडित्येके
वाषडित्येक इति कल्पान्तराणि विधाय वषडिति ब्राह्मणस्य वषट्कुर्याद्वौषडिति राज-
न्यस्य वौषाडिति वैश्यस्य वडिति शूद्रस्येति निमित्तसंगोभेनाप्यन्नातम् । अत्र पञ्चानां
दुस्त्यवधिकल्पः । ब्राह्मणस्येत्यादयोऽवयुन्यानुवादा इति वृत्तं (ति) कृतां पक्षे प्राप्ते—
वाच्यकार आह—ब्राह्मणादिवाक्यानां वैश्यस्येत्यायुक्तत्वाद्बृहस्पतिसवरानसूयवैश्य-
स्तोमेषु क्रमेण त इव शब्दा नियता नैमित्तिकैरन्येषां बाधात् । नित्यस्यावशिष्टानां
वषट्काराणां चान्यत्र दुस्त्यवदेव विकल्प इति । वस्तुतस्तु एतत्पक्षेऽपि ब्राह्मणादिश-
ब्दानां तत्तन्मात्राधिकारिककर्मविशेषे छक्षणापत्तेस्तत्कर्तृकर्मसामान्यसंबन्धस्यैव सप्तदश
वैश्यस्येत्याद्याविष्य प्रतीतस्य बाधापत्तिः । अतो नैमित्तिकविधिभिः सामान्यतः विहि-
तांभ्यमुपसंहारः । अनुपसंहृतानां तु पक्षाणां सर्वकर्मसु सर्वेषां विकल्पः । शूद्रशब्दस्तु
त्रैवर्णिकातिरिक्ते लासगिकः सन्निषादादिपरस्तान्त्रिककर्माभिप्रायो वा । (११-१-१)
॥ ३२ ॥

त(य)त्रैतदेकारैकारौ याज्यान्ते भवतः । आहं-
कारं तत्र कुर्याद्यत्रौकारौकारावा उकारं वष

कुर्यात् । इत्यत्र प्रग्रहेभ्योऽथ यत्र कवर्गमथमा
याज्यान्ते स्युस्तृतीयः स्ववर्गीयं मकारे परवच-
(अ) ऊकारणकारनकारेषु विकारः ॥ ३३ ॥

याज्यान्त इति सर्वत्र ॥ ३३ ॥

अथ यत्रावर्णोपधो विसर्जनीयः । आकारं दीर्घं
रभसेऽनुसरेफमिवर्णोपध ईकारमुवर्णोपध ऊकारं
वषट्कारो याज्यान्ताः प्लुताः श्वराभ्यञ्जना-
न्तायाः पूर्वो ब्रूहि प्रैष्योकारौ औषदित्यवसाने
धीहीति च वह आ च वह ये यजामहे परं च ।
न स्वं महिमानमावहेत्याश्रावयोभाष्य घोरा
(घोराये) ये इति विभाषा, ईदगयणेत्युभयतः
प्रावनें व्याकरणम् । सर्वत्र न प्रावयेन्न च भूयत
इति काशकृत्स्नस्य ॥ ३४ ॥

काशकृत्स्नग्रहणमादरार्थम् ॥ ३४ ॥

चेकितानो ययालक्षणं तु मवचनशेषोऽभिलक्षणो
ब्रूहीति पुरोनुवाक्यासंमेषो यजेति याज्यासंमेषो
ये यजामहे इति प्रतिषेधनः ॥ ३५ ॥

स्पष्टोऽर्थः ॥ ३५ ॥

ये यजामहेऽमुमिति यथादेवतमुपलक्ष्य व्याहृती-
र्जपित्वा याज्यान्ते वषट्करोति ॥ ६ ॥ ३६ ॥

अनुवाक्यायाज्ययोः क्रमेण देवताह्वानहविःप्रदानसाधनत्वं द्रष्टव्यम् । तथैवा-
आग्निर्मूर्धा इति पुरोनुवाक्यामनूच्य ये यजामहेऽग्निं भुर्भुवः सुवर्भुवो यज्ञस्येति । तयोः
सममन्तरं वषट्कुर्यादिति विधिः ॥ ३६ ॥

वषट्कृत्येके समामनन्ति । औषदित्येके । वाषडि-
त्येके । वषादित्येके ॥ ३७ ॥

समामनन्तीत्यन्वयः सर्वत्र ॥ ३७ ॥

याभ्यावषट्कारयोर्निरन्तर्यमाह—

संततमृचा वषट्करोतीति विज्ञायते ॥ ३८ ॥

अत्र याज्यया सह संततं निरन्तरं वषा भवति तथा वषट्कार उच्चारणीयः ।
विज्ञायते बहुवृचशास्त्रायामित्यर्थः ॥ ३८ ॥

वलीय ऋचा वषट्करोतीति विज्ञायते ॥ ३९ ॥

बलिशब्देनाक्षरपारुष्यम् ' बलि वषट्करोति ' (रे० मा० ११-७) इति श्रुत्य-
न्तरम् ॥ ३९ ॥

अनिष्टफलान्तरसाधनत्वं दर्शयति—

यं कामयेत पापीयान्स्यादिति नीचैस्तरां तस्य
याज्याया वषट्कुर्यात् ॥ ४० ॥

पापीयान्शरीरो नरकयोग्यो वा यजमानः स्यादिति कामयमानो होतृर्वा वाप्यां शनै-
रुच्चार्य वषट्कारमतिशयेनोच्चेरूयात् ॥ ४० ॥

अथेष्टफलसाधनत्वं दर्शयति—

यं कामयेत न पापीयान्न भेष्यानिषि सत्तं तस्य
याज्याया वषट्कुर्यात् ॥ ४१ ॥

भेष्यान्दारिद्र्यरहितः पापरहितश्च यजमानः स्यादिति कामयमानो होतृर्वा वाप्यां
शनैरुच्चार्य वषट्कारमतिशयेनोच्चेरुच्चारयेत् । स्पष्टमन्यत् ॥ ४१ ॥

अनिष्टफलसाधनत्वं दर्शयति—

यं कामयेत वसीयान्छ्रेयान्स्यादित्युच्चैस्तरां तस्य
याज्याया वषट्कुर्यात् ॥ ४२ ॥

कृतयज्ञोऽपि फलरहितः स्यादिति यं यजमानं होता कामयेतास्तं यजमानस्तं धेन-
वस्वरेण वाज्यां श्रूयात्तेनैव स्वरेण वषट्कारमपि श्रूयात् ॥ ४२ ॥

अपगूर्य वषट्करोति स्तृत्या इत्युच्चैर्वा शब्द-
संयोगात् ॥ ४३ ॥

ननु—अपगूर्य (१६-३-४) आगूःशब्दस्यैवापगूर्यत्वस्यापि ये यजमानावापिस्त्वापगूर्य-
वषट्करोतीति वचनेन तदानन्तर्यस्य वषट्कारे कण्ठस्वरेण विधानाद्याज्यावषट्कारसमुच्च-

६ पटलः] महादेवशास्त्रिसंकलितमयोगचन्द्रिकाध्याख्यासमेतम् ।

७७३

रोगवतां मरणविधेरभ्यनुज्ञामात्रत्वाच्च न यजमानस्व कामः संभवतीति स्वर्गकामाविवे-
र्यमर्थवाद एव जर्तिलवाक्यादाविव विधिप्रस्थयस्याविधायकत्वात् । विधे भुक्त्वा मा-
वास्य सग्नानि भुक्त्वा इति लौकिकवाक्येऽपि पूर्वविधेरुत्तरविध्युपपादकतयैकवाक्यता-
दर्शनात् । नापि होतुः कामः, अनन्यथासिद्धापवाददर्शनात् । प्रउग्नस्येऽपि यमु-
क्तामयेत सर्वैरेनमर्हैः सर्वेणाऽऽत्मना समर्चयतीत्येतदेवास्य यथापूर्वमनुवृत्तं, शर्मैकिति
विधेरर्थवादत्वेनैव सप्तवाक्यानामुपपत्तेः ॥ ४४ ॥

अथ होतुर्वषट्कारादूर्ध्वमनुमन्त्रणमाह—

वषट्कृत्य वषट्कृत्य प्राप्यापान्य निमिषेत् । वा-

गोजः सह ओजो वाग्वषट्कारो नमस्ते अस्तु

मा मा हिंसीरिति प्रयुक्तं वषट्कारमनुमन्त्रयते ॥ ४५ ॥

वषट्कृत्य वषट्कृत्य यदा यदा वषट्करोति तदा तदा निमिषेत् । वागिति
मन्त्रेणानुमन्त्रयेत् । यद्वा—वषट्कृत्य वागित्यनुमन्त्रयेतेति वषट्कारानुमन्त्रणयोरेकत्वं
सुत्यन्तरेऽप्युक्तम् । अत्राप्यात्मन्येव तद्धोता (ऐ० ब्रा० ११—८) इत्येतरेय-
ब्राह्मणे होतृकर्तृत्वं प्रतीयते । ततोऽनुमन्त्रणस्य यजमानकर्तृत्वमन्यैरुक्तं बाधिम-
होतृकर्तृत्वमेव द्रष्टव्यम् ॥

मनु वषट्कृत्य (जै० सु० ११—१—८) कचिच्छात्मायां वषट्कृत्यापान्याति-
मिषदपानेनैव प्राणं दधाति निमेषेण चक्षुरिति श्रुतम् । वषट्कृत्य प्राप्यादपापान्यादप-
निमिषेदिति तु शास्त्रान्तरे । तत्र शास्त्राभेदेन केवाविद्विधिव्यं केवाविद्विधित्रयमेतदिति
प्राप्ते—अपाननार्थवादस्यापानविध्युत्तरमेव युक्तेऽपि पाठेऽपानननिमेषविध्योत्तरमर्थवा-
दद्वयश्रवणेन वषट्कृत्येत्यस्य निमिषविधावप्यनुवृत्तप्रतीतेरपानननिमेषयोर्वषट्काराभ्या-
हितोत्तरकार एव प्राप्तिः शास्त्रान्तरे वषट्कारोत्तरं प्राणमत्येकत्वेन निमिः, अस्मीः
अपानार्थमनुवादः ॥ ४६ ॥

अथाऽऽज्यभागयाज्यापुरोनुवाक्या आह—

अग्निर्वृत्राणि जृक्षन्दित्याग्नेयस्याऽऽज्यभागस्य पुरो-

नुवाक्या । त्वं सोमासि सत्पतिरिति सोमस्य वृ-
न्वती । अमावास्यायामग्निः मत्सेम जन्मनेत्यग्नेयस्य ।

सोम गीर्भिष्टा वयमिति सोम्यस्य । सवामी माग्वे

अग्नेयभागी जुषाणा याज्यावेके समायनन्ति ॥ अज्यवाक्य-

वेके । समा(ह)विषावेके । अग्रहमित्युत्तरमाहेति विज्ञा-
यते ॥ ४६ ॥

मन्त्रभेदेन चाऽऽज्यभागप्रधानद्वययोरभिमित्वम् । प्रधानद्वययोर्जुषाण इत्यस्यासंम-
वात् । यद्यप्याज्यभागप्रधानयोर्देवतैक्यं तथाऽप्याज्यभागस्यर्चमाग्निर्वृत्राणि, त्व५ सोमा-
सि, इत्यादिक्रमनुवाक्यां कृत्वा जुषाणो अग्निराज्यस्य वेत्तु, जुषाणः सोम इति जुषा-
णेन यजति सशिरस्को मन्त्रो (तै० मा० ३-९-९) द्रष्टव्यौ । अन्ये शास्त्रान्तर-
स्था इति ।

ननु जुषाणः (१६-१-११) आज्यभागयोर्जुषाणो अग्र आज्यस्य वेत्तु । जुषाणः
सोम आज्यस्य हविषो वेत्तु (तै० मा० ३-९-९) इति निगदरूपौ याज्यमन्त्रौ
भूतौ । ऋगुपावेकेषां जुषाणयाज्यौ भवतः । ऋगुयाज्यौ भवतः सहविषौ भवतोऽहविषौ
भवत इति च विचयः । तत्र ऋगुजुषाणयोर्विलक्षणार्थप्रतिपादकत्वेन कार्यभेदात्समु-
चयः । सहविषां सहविष्यदयोस्तु पदमात्रसदसद्भावकृतभेदेऽपि प्रतिपाद्याभेदादुत्तमप्रयाज-
याज्यायां हविष्यदस्येव विकल्पः कार्यस्यादिति प्राप्ते—

अर्थप्रतिपादनरूपद्वारभेदेऽपि मुख्यविशेष्यभूतप्रदानप्रकाशनरूपकार्यैकत्वाद्गुण-
निगदयोर्विकल्पः । याज्यावषट्कारयोस्तथात्वेऽपि वाचनिकः समुच्चय इत्युक्तम् । हवि-
ष्यदविष्ये त्वहविःसहविष्यदयोः समिद्वृत्तन्यायेनोक्तयोरेव निगदयोः प्रयोगसंभवादनु-
वादमात्रम् । उत्तमप्रयाजे तु शास्त्रान्तरीयं हविष्यदरहितं निगदांशमनूद्याग्र आज्यस्य
वियान्तिवति हैक आहुर्न तथा कुर्यादिति निषिध्य (ध्य) विनिन्य तस्मात्स्वाहा देवा
आज्यपा जुषाणा अग्र आज्यस्य हविषो वियन्तिवत्येव नूयादिति निगमनाद्गुदितानुदित-
सोमवाहिकल्पः । प्रकृते तु हविष इत्युत्तरमाहेति वचनान्तरेण व्यवस्थापनात् सहवि-
ष्यदहविषा इत्यनयोर्विभित्वम् ॥ ४६ ॥

इत्यभाज्यभागो निरूप्य तदीये याज्यानुवाक्ये उपरितनस्याऽऽग्नेयस्य प्रधानस्य हविषो
याज्यानुवाक्ये च क्रमेणाऽऽह—

अथ प्रधानानां याज्यानुवाक्या अभिर्मुखा भव

इत्याग्नेयस्य मजापते सवेदसेत्युपाश्रुयाजस्य ॥ ४७ ॥

प्रधाननिर्दिष्टत्वाद्भिर्मुखेत्येषा पुरोनुवाक्या पश्चात्निर्दिष्टत्वाद्भव इति याज्या । यद्य-
प्यर्षानुसारेणानुवाक्यायाज्ये भवत इति विद्यातव्यं तथाऽप्यस्याचतरम् (पा० सू०
२-२-१३) व्याकरणानुसारेण याज्याशब्दस्य पूर्वनिपातो द्रष्टव्यः ।

नेन गायत्री (१६-३-१२) दर्शपूर्णमासप्रकरणे गायत्री पुरोनुवाक्या भवति त्रिष्टुप्याज्या, त्रिपदा पुरोनुवाक्या भवति चतुष्पदा याज्या, पुरस्ताच्छुक्मा पुरोनुवाक्या भवत्युपरिष्ठाच्छुक्मा याज्या, मूर्धन्वती पुरोनुवाक्या भवति नियुत्वती याज्या (तै० सू० २-६-२) इत्येवंजातीयकानि बहूनि वाक्यानि श्रूयन्ते । अग्निर्धैत्यैर्क्वेत्रिपदा गायत्री, प्रथमपाद एव देवतापदवती मूर्धपदवती च । भुवो यक्षस्येति तु चतुष्पदा त्रिष्टुप्, उत्तरार्धदेवतापदवती नियुत्पदवती च । एवमन्या अप्युचो यथासंभवं वर्तन्ते । तेनैवयोरेव क्रमप्रकरणाभ्यां प्राप्ताः कृताः कर्गोर्गचोः स्तावकानि नित्यानुवादरूपाणि वाक्यानीमानीति प्राप्ते—कमादिना तत्तद्वचकित्वस्याङ्गतावच्छेदकत्वेन बोधितस्य बोधेन गायत्रीत्वादिधर्माणामङ्गतावच्छेदकत्वबोधनेन सार्थक्यसंभवेन केवलं नित्यानुवादः । तेन भावनासंस्पर्शेन विवक्षिततयाऽऽर्थिकत्वाभावेन बोधकतत्त्वेषामप्यतिदेशे यस्यां विकृतत्वे-
तद्विरुद्धा अथ आज्ञातास्तत्रोपदेशेनैवातिदेशाभावः । यास्त्वनाज्ञातयाज्यानुवाक्याका विकृतयस्तत्र सति संभव आनीयमाना अन्वयोदकातिदिष्टधर्मिका एवाऽऽनेया इति सिध्यति । तेन धर्माणां विकृतौ संभवस्तमुच्यते यथायथं बोध्यः ॥ ४७ ॥

अग्नीषोमा पुषमिरयमीषोमीयस्येन्द्राग्नी रोचनादिष
अयद्वृषमित्येन्द्राप्रस्येन्द्रसानासेरयि प्रससाहिष
इत्येन्द्रस्य महा० इन्द्रो य ओजसा महा०
इन्द्रो नृवदिति माहेन्द्रस्य ॥ ४८ ॥

प्रधातानां याज्यानुवाक्या इत्यनुकर्षः । यद्वैन्द्रं सांनारयमिति बोधायनः ॥ ४८ ॥

पिप्रीहि देवाः वज्रतो यविष्ठ इति स्विष्टकृतः
पुरोनुवाक्या ये यजामहेऽग्निः स्विष्टकृतमयाहमु
यायाहमुप्येति यथोक्तदेवत उपलक्ष्याग्ने यद्य
विश्वो अध्वरस्य होतरिति व्रजति ॥ ७ ॥ ४९ ॥

अथ स्विष्टकृतः पिप्रीहीति पुरोनुवाक्यामनुच्य ये यजामहेऽग्निः स्विष्टकृतं मूर्ध्वः
मुषस्याहग्निरेरित्युक्त्वा यथादेवतं निगदमुक्त्वा, जातवेदा जुषत ० हविरग्ने यद्य विशो
अध्वरस्येत्युचमनुच्य यजतीति बैलानसः ।

अमु गायत्री (जे० सू० १६-३-१३) दर्शपूर्णमासयोगेव गायत्री संयाज्ये
प्रक्षार्षसकामस्य त्रिष्टुप्मौ धीर्यकामस्येत्यादि श्रुतम् । पिप्रीहि देवानग्ने यद्येत्यनयोस्त्रि-
ष्टुप्मौ नित्यवदाज्ञातत्वेन केवलकाम्यप्रायेऽप्रयोगे । तयोर्विशिष्य पाठाभावेन च तादृशा-

वृषावन्त्ये वीर्यकामस्याऽऽगमयितव्ये इति प्राप्ते—त्रिष्टुप्शब्देनापि द्रव्यवचनेन संनिहित-
योर्कचोः परामर्शसंभवत् संयोगपृथक्त्वेनोभयार्थता ।

ननु अनुष्टुभावयाट् (१६-३-१४) स्विष्टकृन्निगदे अयाद्देवानामाज्यपानां प्रिया
वामानीत्यंशेन प्रयाजदेवता एवामिषीयन्ते, तासामेवेष्टत्वात् । यदनिष्टाम्य इत्यस्यार्थ-
वादत्वेनाविवक्षितार्थत्वेऽपि मन्त्रस्य तथात्वायोगात् । अयादिति मृतार्थकलकारश्रवणा-
द्व्याक्यगम्यार्थस्य लिङ्गेन वाचादिति प्राप्ते सर्वकालेष्वपि ‘ छन्दसि लुङ्लङ्लिटिः ’ इति
विधानदर्शनादिष्टानामनिष्टानामपि स्मरणसंस्कार्यत्वस्याविशेषात्प्रयाजानूयाजदेवतानामुप-
यासामभिधानम् । अत एव यदयाद्देवानामाज्यपानामिति तत्प्रयाजानूयाजानामिति
शास्त्रान्तरीये वचनं न्यायसिद्धानुवादकमुपपद्यते । तस्मात्प्रयाज उदयनीयेऽपि न तद्धोपः
॥ ७ ॥ ४९ ॥

अथ स्विष्टकृद्यागे गुणान्तरमाह—

गायत्र्यौ वा संयाज्ये ब्रह्मवर्षसकामस्य कुर्यात् ।
त्रिष्टुभौ वीर्यकामस्य । जगत्यौ पशुकामस्या-
नुष्टुभौ प्रतिष्ठाकामस्य पक्वस्यौ यज्ञकामस्य वि-
राजावभकामस्येति विज्ञायते ॥ ५० ॥

गायत्र्यानुभे स्विष्टकृद्यागस्य संयाज्ये कुर्यात् । कीदृशोऽधिकारी । ब्रह्मवर्षसं श्रुता-
ध्ययनसंपत्तिः । तस्याप्यधिकारी । संयाज्याशब्दार्थमाश्लक्ष्यन आह—‘स्विष्टकृतः
संयाज्ये इत्युक्ते सौविष्टकृती प्रतीयात्’ इति । स्विष्टकृतसंबन्धिन्यौ याज्यानुवाक्ये
इत्यर्थः । फलान्तराव छन्दोन्तरं द्रष्टव्यम् ॥ ५० ॥

अङ्गुलिपर्वणी अवधायप उपस्पृशति ॥ ५१ ॥

आज्यसिक्ते अवधायपामुपस्पर्शनं श्रौतम् ॥ ५१ ॥

अथास्याध्वर्युरन्तरेणाङ्गुष्ठप्रादेशनीं च लेपादुप-
स्तृणाति स्वयं होता मध्यतो द्विरादधेऽध्वर्यु-
र्वाऽन्यत्तरल्लेपेन चाभिघारिते विनिगृह्णाति चाङ्गु-
लिभिः ॥ ५२ ॥

पुरस्तात्प्रत्यङ्कासीन इडाया होतुर्हस्तेऽवान्तरेऽहामवधत्यध्वर्युः प्रथममवधानमवदधाति
स्वयं होतोत्तरमिति वैखानसः । तदिदं होतुरवधानम् ‘इडां स्वयमादत्ते, नक्षत्र्यः’ इति
॥ तै० सं० २-६-८) पाप्यकृत् ॥ ५२ ॥

विज्ञायते च न प्रसृतः हस्तं धारयेद्यत्प्रसृतः हस्तं
धारयेत्प्रभञ्जुका अस्मात्प्रशवः स्युः ॥ ५३ ॥

प्रसृतहस्तधारणनिषेधार्थोऽयं श्रुत्यर्थः ॥ ५३ ॥

अभिनिगृह्येवाऽऽसीतायेदामुपह्वयते ॥ ५४ ॥

इडाशब्देन गोशरीरधारिणी देवतोच्यते । तस्या उपह्वानमिहोपहृतेत्यादिवाक्येन
कुर्यात् ॥ ५४ ॥

मुखेन संमितोपहृतः रथंतरमित्युपाश्लुषत्वोपहृताः
हो इत्यत उच्येवितरत् ॥ ५५ ॥

तदिदं स्पष्टं बोधायनो दर्शयति । उक्ता इडाया जपास्तानुषाश्लुषत्वोच्येत्स्पष्टयत
उपह्वनेति प्रतीचीमिहोपहृतेति पराचीम्, इति । अस्यार्थः—गोशरीररूपाय इडाया
देव्या जपा वेदे स्पष्टं प्रोक्ता उपहृतः रथंतरमित्येवमारम्योपहृताः १ हो इत्येवमन्ताः ।
तान्यन्तानुषांशु जपेत् । तत ऊर्ध्वमिहोपहृतेत्यादिकमुच्येः पठेत् । उपहृतशब्दस्य प्रथ-
मप्रयोगे इडा प्रतीचीनमुखा भवति । चरमप्रयोगे पराचीनमुखेत्युच्यत इति ॥ ५५ ॥

यं कामयेतापशुः स्यादिति पराचीं तस्येदामुपह्व-
यते । यं कामयेत पशुमान्स्यादिति प्रतीचीं तस्ये-
दामुपह्वयत । इहोपहृतोपहृतेति तत्प्रतीचीर्योपह्वय-
मानायाम् ॥ ५६ ॥

ननु—पराचीम् (जै० सू० १३-३-१८) इडामेव प्रकृत्य यं कामयेतापशुः
स्यादिति पराचीं तस्येदामुपह्वयते । यं कामयेत पशुमान्स्यादिति प्रतीचीं तस्येदामुप-
ह्वयत इति श्रुतौ प्रत्ययशब्देन प्रत्ययमुखता कर्तुंरुच्यते । एवं पराकशब्दोऽपि स मुखं
प्रत्युपह्वयत इति वचनान्तरादिति प्राप्ते—

अम्यासानम्यासवचनावेतो शब्दौ । पराचीः सामिधेनीरित्वाह पराकशब्दिष्णवमानेन
स्तुयत इति प्रयोगात् । यदिहोपहृतेति तत्पराचीं यदुपहृतेति तत्प्रतीचीत्याम्नानाच ।
अम्यासस्तु इहोपहृतोपहृतेत्येक इत्यादिनाऽनेकविधो यः प्रतीयते तस्यायं प्रतिषेधः ।
मुखं प्रतीति स्तु मुखसंमितामवस्थापयेदित्यर्थकम् । इष्टकानां तु मुखसंभवादशब्दत्वाच्च
कर्तुर्मुखवाद एवाऽऽश्रितः ॥ ५९ ॥

इहाभागप्राशनमन्त्रावाह—

अवान्तरेर्हा माश्नाति वाचस्पतये त्वा हुतं
माश्नामि सदसस्पतये त्वा हुतं माश्नामीति ॥५७॥

यद्भोता प्राश्नीयात् (तै० सं० १-१-८) इति ब्राह्मणे मक्षणं प्रशंसति ॥५७॥

चतुर्धा कर्णिकानां होतृभागं माश्नाति पृथिव्यै
भागोऽसीति ॥ ५८ ॥

स्वीयभागं प्राश्नाति होता मन्त्रेण ॥ ५८ ॥

अन्वाहार्यं प्रतिगृह्य प्रत्येत्यानूपाजादि प्रतिप-
द्यते ॥ ५९ ॥

देवस्य त्वा० राजा त्वा० इत्यादिभिः प्रतिगृह्य स्वस्मान् प्रत्यागत्यैवैवैः
॥ ५९ ॥

वानूपाजेषु वै यजामहं करोति ॥ ६० ॥

आगूर्याज्यादिरनुयजवर्जम् (आश्व० श्रौ० १-१-४) इत्याश्वलायनीयेऽपि
निषेधात्कोऽयमागूरिस्त्वाहाऽऽश्वलायनः—वै १ यजामह इत्याहूः (आश्व० श्रौ०
१-१-५) इति । अगूर्यामेष्विति सर्वत्र वचनम् ॥ ६० ॥

व्याहृतिभिरेव प्रतिपद्यते ॥ ६१ ॥

मूर्धुवः सुवर्देवं बर्हिर्इत्यादि ॥ ६१ ॥

देवान्यजेति संश्लेषिते ॥ ८ ॥ देवं बर्हिर्वसुवने
वसुधे यस्य वेत्सिषति यजति । देवो नराशंसो
वसुवने वसुधे यस्य वेत्सिषति द्वितीयम् । देवो
अग्निः स्विष्टकृदित्यनवानमुत्तममनूपार्जं यजत्य-
मत्सते वा समत इति विज्ञायते ॥ ६२ ॥

देवमिति बहुवचनात्तेन देवशब्देनाध्वर्युः प्रेष्यति, न बर्हिर्वैज्यादिभिः । होताऽपि
सर्वत्र व्याहृतिभिरेवोक्त्वा देवमिति प्रथमो बर्हिर्व्यागः, द्वितीयो नराशंसयागः, तृतीयस्तु
स्विष्टकृदग्नियागः, इति क्रमो ज्ञेयः, अमत्सते वेत्यत्रावसाय वाऽनवसाय वा वनेति ।

ननु—अनवानम् (जै० सू० ११-१-१५) अनुयजानाम्प्रकृत्यानवानं यजतीति

क्षुत्तम् । शास्त्रान्तरे शोत्तमेनावान्यादिति श्रूयते । तत्रानुयाजत्रयसामान्येन प्राप्तेत्यान-
वानस्योत्तम उपसंहार इति प्राप्ते—

उत्तम इति वाक्यस्यानुवादकत्वेन विशेषविधित्वाभावात्प्रसंहारकत्वम् । सूत्रेऽप्यनु-
वादपदमनुवर्तयितव्यमिति भाष्यकारः । बर्हिर्नराशंसयाज्ययोरुपासकत्वेन तावन्मन्त्रेऽन-
वानस्य कदाचित्कत्वेन प्राप्तावनवानोच्चारणं नियम्यते । स्विष्टकृदनुयाजव्याख्यायास्म-
तिदीर्घत्वान्मध्येऽनवानं नित्यमेव प्रसक्तमतस्तस्य प्रतिषेधः । तेनानयोभिन्नविषयत्वाद्विभि-
प्रतिषेधरूपत्वाच्च नैकेनान्यस्योपसंहारः । एवं सत्यपि प्राणाभ्यासशान्तिर्नो दीर्घवाक्य-
या मपि कदाचिदनवानस्याप्राप्तिरप्यस्तीत्येतावन्मात्रेण पास्तिकी प्राप्तिप्रादाय परित्यजेत्त-
न्निपुञ्जीत, इति विधेरिव नियमविधित्वं तृतीयानुयाजोऽपि संमन्त्र निरसिञ्च शान्त्यम् ।
अत एव सकृदवान्यादेवमप्यनवानमिति न्यायसिद्धस्यैव गोणानवानस्य कण्ठतोऽनुवादे-
नानवानं यजतीति विधिगतानवानपदं गोणमुख्यसाधारण्येन व्यापकत्वात् श्रुतिरनुयाजत्र-
यविषयकत्वं विधेरनुमन्यते । अतस्तेनैव सिद्धौ प्रतिषेधोऽनुवादत्वान्नोपसंहारस्तम इत्या-
शयः ॥ १९ ॥

सूक्ता ब्रूहीति संमेषित इदं यथापुष्टिर्भी भद्रम-
भूदिति सूक्तवाकं प्रतिपद्यते । सूक्तवाकं ययो-
क्तदेवता उपलभ्यति । उपा० अनुयाजे जुषतादीर्घै-
वाकृतेत्युपांशुचैरितरत् ॥ ६३ ॥

यदा जानाति सूक्ता ब्रूहीति तदा सूक्तवाकमन्वाहेदं यावापुष्टिर्भी इत्यारभते ॥ १९ ॥

आशास्तेऽयं यजमानोऽसाविति यजमानस्य
नामनी गृह्णाति । तृतीयः सोमयाजिनः ॥ ६४ ॥

असाविति नाम निर्दिशेत् । यद्वा—असावसावित्यत्र यजमाननामनी प्रथमया
विभक्त्या निर्दिशेत् । सान्वयहारिकं नास्तत्र तृतीयं च सोमयाजिनः । होतुर्गुरुभेदज-
मानः स्यात्तस्मिन्निधायुपांशु नामनी ब्रूयात्तथावाऽऽहाऽऽक्षरायनः—उपांशु संनिधौ
गुरोः (आश्व० श्रौ० १-९-९) इति ।

ननु—यत्र निर्दिशेत् (११-३-२१) आशास्तेऽयं यजमानोऽसाविति यज-
माननामनिर्देशस्य विधिनिषेधार्था बोद्धा (पुरोडा) शं प्रकृत्य यत्र निर्दिशेत्प्रतिषेधं
यज्ञस्याऽऽशीर्गच्छेद्यजमानोऽसाविति निर्दिश्यैवेन सुवर्गं लोकं गमयति (श्रौ० सू०
२-१-९) इति श्रुतौ नामनिर्देशस्य विधिनिषेधार्था बोद्धादिन इव विकल्पे प्राप्ते—

अनिर्देशोदित्ययं विस्वामुवादः । अनिर्देशस्यैवोत्तरत्र निन्दितत्वात् । अनिर्देशस्य प्रापकान्तराभावात् । अतो नित्यं निर्देशः ।

अतु-—नामनी गृहीयाकाम गृहीयादिति च श्रुतम् । यजमानस्थामुक्तत्वेन ज्ञापनां सैश्वर्याङ्गुनामशक्तिवोऽपि अस्तिचिदेकं नाम ग्राह्यमतो विधौ बहुत्वमविश्रितमिति प्राप्ते-—दक्षशस्त्रशस्त्रनामानि कुर्यादिति विधाय सोमयाजी तृतीयं नाम कुर्यात्, इति । अङ्गुनामविधेः सोमयाजिपरत्वेनोपसंहारादितरेषां द्वे एव नामनी इति स्थितिः । एतेषां च विधीनां वैधर्ष्यापत्तेर्नामानां स्येक एव विश्रितसंख्यो विधिः । एकवचनवदित-
तमवस्थानुक्तदः । एतद्वशादेकासोमयाजिनामपि यज्ञकाम इति तृतीयं नामेति केचित् ।
नामानां विधेः एकवचनवदितसंख्यापरत्वेन सुव्याख्यात्वाच्च यज्ञकामपदे प्रमाणमिति भाष्या-
॥ ६३ ॥

अथोर्ध्वेतीति संश्लेषिते तच्छ्रयोराहणीमह इति
अथुवाकं प्रतिपद्यते ॥ ६५ ॥

अनुवाक्यावदप्रणवम् (आ० औ० १-१०-१) इत्याश्रयायनः, अनुवाक्यावद-
प्रणवैकश्रुत्यवपणार्थम् । अथप्रणवमिति प्रणवो निविध्यते । अथुप्यद इत्यन्तः ॥ ६५ ॥

अथुवाकं हविःशेषान्माश्राति ॥ ६६ ॥

इतिः सह ॥ ६६ ॥

पत्नीसंयाजेषु वेदमादाय प्रत्यङ्केत्यापरेण गार्ह-
पत्यमुपविश्य पत्नीः संयाजयाति । उपाश्रुध्वानेन
याऽऽस्याचस्य सं त इति सोमस्येह त्वष्टारमग्रियं
तमस्तुरीपमिति त्वष्ट राकामहं यास्ते राक इति
राकायाः सिनीवाल्लि या सुपाणिरिति सिनी-
वाल्पाः कुहमहं कुहर्देवानामिति कुहोः । देवानां
पत्नीरुक्षतीरवन्तु न उतमाविपन्तु देवपत्नीरिति
देवानां पत्नीनामग्रिहोता गृहपतिर्वेषम् त्वा गृह-
पते जनानामित्यग्रेगृहपतेः ॥ ६७ ॥

स्वयमेव शूणी वेदमादाय गार्हपत्यात्प्रङ्केत्याऽऽगत्योर्ध्वज्जुत्पविशेत् । प्राङ्मुख
इति वैज्ञानसः । सप्त देवताः (तानां) क्रमेण याज्यानुवाक्या इत्यर्थः ।

२ पटलः] मरुदेवशास्त्रिसंकलितप्रयोगचन्द्रिकाव्याख्यासमेतम् । ७११

ननुपांशु (जै० सू० ११-३-१६) पत्नीसंयाजेषूपांशुयाजे ओपांशु यजतीति विहितमुपांशुस्य साक्षाद्यगेऽसंभवात्तदङ्गमन्त्रेष्वविशेषात्सर्वेषु निविज्ञात इति प्राप्ते—प्रैषार्थादिप्रतिपत्त्यर्थत्वेनाऽऽश्रुतप्रत्याश्रुतप्रणववषट्कारादिभिर्मन्त्रेष्वेव वस्तुसामर्थ्यादुपांशुत्वम् ॥ ६७ ॥

अवते अङ्गुलिपर्वणी अवघ्रायाप उपस्पृशति ॥ ६८ ॥

गतः ॥ ६८ ॥

आज्येदामुपहृत्य यथा समाम्नातः ॥ ६९ ॥

उपहृत्य रथंतरमित्यारभ्य विश्वस्य प्रियस्थोपहृतस्योपहृता, (तै० ब्रा० ३-१-११) इत्यश्रोतरमिदामुपहृत्य यथासमाम्नातमिति सूत्रकारवचनाच्च । पर्वाजमायुषह्वान्तं कार्यम् । मात्रावान्तरेडा । पाणितलस्थमाज्यामिडेत्युच्यते । ततः सर्वा प्राप्नीर्यादित्युच्यते ।

नन्वाज्येडा (जै० सू० ११-३-१७) औषधेडाया इव आज्येडाया अपि प्रकरणे पाठात् प्राकरणिकसर्वयागानामाज्यसापेक्षत्वेन तत्संस्कारकत्वात्तद्वारेणैव सर्वेषामङ्गमिति प्राप्ते—येनाऽऽज्येन पत्नीसंयाजा इष्टास्तच्छेदेणैवाऽऽज्येडायाः कल्पनात्संस्काराऽऽज्यसंस्कारद्वारा पत्नीसंयाजमात्राङ्गत्वम् । एकमौषधेडाऽध्याग्रेयादीनामेव । तेषां यिद्वान्तेषु नाऽऽज्येडा ॥ ६९ ॥

ऊर्ध्वं पिष्टुल्लेपफलीकरणहोमाभ्यां वेदोऽसि
वित्तिरसीति वेदं पत्न्यै प्रयच्छति ॥ ७० ॥

गतः । सनेयमिति मन्त्रान्तः ॥ ७० ॥

वेदोऽसि वेदसे त्वा वेदो मे विन्देति वा ॥ ७१ ॥

प्रदाने मन्त्रो वैकल्पिकः ॥ ७१ ॥

घृतवन्तं कुलायिनमिति वेदं होता स्तुभमेति
गार्हपत्यात्संततमाहवनीयात् ॥ ७२ ॥

गतार्थः । वाजिनमित्यन्तः ॥ ७२ ॥

यथेतं प्रतिनिष्क्रामति । ७३ ॥

गतम् । अयाङ्गमिरिति समिधमावाय हुत्वोपस्थाप्य यथार्थं गच्छतीति विसानसे, शोक्तम् ॥ ७३ ॥

संतिष्ठते दर्शपूर्णमासयोर्होत्रम् ॥ ९ ॥ ७४ ॥

इति सत्यावाढविरचितसूत्रे एकविंशतिप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

नवाचार्यैः स्वशास्त्रोक्तं (१) लब्धं याजुषहोत्रं स्वकल्पसूत्रे तत्र तत्र सम्यग्विवादीकृत्य प्रयुज्य (पारिभाषिकं), पुनः—अग्नेवेदेन होता करोतीत्यप्युक्तं तदर्थं चिन्त्यते । याजुषं होत्रं कर्तव्यं न कर्तव्यं वेत्यत्र पूर्वपक्षयति अग्नेवेदेन होता करोतीत्याचार्यः । अकृत्स्नत्वाद्द्वौत्रस्येत्याश्रयायनः । प्रकृतौ प्रयोगे प्रयुक्तेः विकृतौ शास्त्रान्तरमपेक्षते, ततः प्रयोगवैलक्षण्यसंभवात् । तस्माद्याजुषेदेकं होत्रं न कर्तव्यम् ।

अजीक्यते—अग्नेवेदेन होता करोतीति सत्यावाढवचनं तु तद्वद्वृत्तच्छन्दोगयजमा-
नस्य । कुतः—आध्वरसूत्रे परिगृहीते कृत्स्नस्य श्रौतसूत्रस्य प्राप्तेर्होत्राशस्यापि
प्राप्ते वाङ्मनः स्यात् । बह्वृचास्तु स्वीयं सूत्रं विधायकं मत्वाऽऽध्वरसूत्रोक्तं होत्रं
वाङ्मनीकरिष्यन्ति नक्षत्रम् । छन्दोगस्तु होत्रार्थं सूत्रान्तरं परिग्रहीष्यमाणस्य मम येन
केनापि सूत्रेण होत्रं करोत्विति वक्षिष्यति । तस्यानेन होत्रेणानुष्ठानमशक्यत्वात् ।
अकृत्स्नप्रयोगो वा भूदिति तन्नियमार्थमिदं सूत्रमारब्धम्—अग्नेवेदेन, इति न स्वशा-
स्त्रीयनिषेधार्थम् । एतदर्थमेवाऽऽश्रयायनोऽप्यकृत्स्नत्वाद्द्वौत्रस्येति वदत् । छन्दोग्ये कवि-
र्द्वौत्रोन्मात्तात् । आश्रयायनवचनं तु न निन्दा निन्दिदुमिति न्यायात्प्राशस्त्यपरमेवा-
स्ति । वाजुषा—प्राकृतहोत्रमारभ्य मित्त्वपशुसौत्रामणीचातुर्मीस्यकाम्येष्टिकाम्य-
श्रानामाग्निकानां च पावदितिपशूनां होत्रस्य कृत्स्नाज्ञानमस्ति तर्ज्ये कर्मसु होत्रं
सिद्धम् ।

विकृतिषु का गतिरित्युक्ते अग्नेवेदेन होता करोतीत्यनेनैव सूत्रेण परिग्रहः प्रस-
ज्यते । अत्र प्रयोगवैलक्षण्यरूपं दूषणं दत्तं चेत्तद्दूषणं बह्वृचानामप्यस्ति । कौकिली-
मन्त्रेष्टिस्वर्गसम्रमृगाशश्वमेधाम्रीसूक्तादिषु परिग्रहप्रसङ्गात् । कौकिली स्वतन्त्रभूता,
आद्या स्वज्ञभूता कौकिल्येव संस्थान्तर्गता विकृतिष्वपि यत्र यत्रास्मच्छत्वासूत्रोक्तं
होत्रमस्ति तत्र तत्र कुर्महे कृत्स्नं च तन्त्रम् । उपदेशादितराणीत्यापस्तम्बवचनात् ।
अनुवचनाभिहवशाजनिविदसौमिकयाउथाश्च वैशेषिकं तन्त्रं च परिग्रहीष्यामः । कुतः—
आध्वरसूत्रेषु उत्तरकक्षेष्वपि तत्र तत्र होत्रप्रयोगसूचनात् । होत्रस्य मिश्रतन्त्रतैवास्तु ।
अस्माभिः प्राकृतं होत्रमृचैव क्रियते न यजुषा । एतदर्थं तु प्रस्तुत्य कैश्विशाचार्यैर्ऋ-
चा होत्रं कर्तव्यमिति सम्यगुक्तम् ।

समेवे कुतो अग्नेदीयं होत्रमस्तीत्युक्ते तान्युदाह्रियमाणं (हरिष्यामः) दक्षिणी-
येष्टौ, अग्नेये प्रथमो देवतानामिति याज्यानुवाक्यान्तं याः प्रायणयिष्य पुरोनुक्ताव्यास्त

उदयनीयस्य याज्याः करोतीति ब्राह्मणम् । त्रिष्टुभः सतीर्गोयत्रीरिवान्वाह धर्माभि-
 ह्वये तिस्र एव सामिधेनीरनूच्येत्युपसत्सु याः प्रातर्याज्याः स्युस्ताः सायं पुरोनुवाक्याः
 कुर्यादिति ब्राह्मणम् । तथा च सूत्रम्—नव सामिधेनीरन्वाह तिस्र ऋचश्चिरनूक्ता
 सवन्ति नव वा पराचीरिति विधानान्तरम् । प्रातरनुवाके सर्वाणि च्छदाः स्थन्वाह-गाय-
 त्रिया तेजस्कामस्य परिद्धा(ध्या)स्त्रिष्टुभेन्द्रियकामस्य जगत्या पशुकामस्यानुष्टुभा प्रवि-
 द्धकामस्य पङ्क्त्याः यज्ञकामस्य विराजाऽन्नकामस्येति काम्यविधानम् । अध्वर्यो वेरपा
 ३ इति होताऽध्वर्यु त्रिः पृच्छति द्विदेवत्यग्रहग्रहणे मयि वसुरिति ग्रहः होत्रे प्रथ-
 च्छति तेनैव होता प्रतिगृह्य दक्षिण ऊरावासाद्य हस्ताभ्यां निगृह्याऽऽस्त इति सूत्रम् ।
 ऐतरेयब्राह्मणेऽपि येनैव यजुषाऽध्वर्युः पृच्छति तेन होता प्रतिगृह्णाति प्रस्थितयागान्तेऽ-
 यादग्नीदित्युक्ते सभद्रमकुर्यो निःसोमं पाययिष्यतीति होता प्रत्याह । एतदाद्युदाहर-
 णानि भूयांसि वर्तन्ते । विस्तरमयाज्ञेह प्रपञ्चितानीति दिक् ।

इति सत्यावादाहिरण्यकोशिसूत्रव्याख्यायां महादेवशास्त्रिसंकलितायां
 प्रयोगचन्द्रिकायामेकविंशप्रश्ने द्वितीयः पटलः ।

अथैकविंशप्रश्ने तृतीयः पटलः ।

अथ गोत्रप्रवरनिर्णयः । तत्र बौधायनः—विश्वामित्रो जमदग्निर्भरद्वाजोऽथ गौतमः ।
 अग्निर्वसिष्ठः कश्यप इत्येते सप्त ऋषयः । सप्तानामृषीणामगस्त्याष्टमानां यदपत्यं तद्वो-
 ञ्मत्याचक्षत इति । अत्रापत्यपद केवलपुत्रापत्यपरं न भवति किंतु पौत्रादिपरमिति
 (मपि) । अत एव पाणिनिः—अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम् (पा० सू० ४—१—११२)
 इत्याह ।

ननु केवलभृगुगणेषु यस्कादिषु केवलाङ्गिरेण्येषु हरितादिषु च सप्तर्ष्यपत्यत्वाभावा-
 द्गोत्रत्वं न स्यादिति चेन्न । एक एव ऋषिर्यावत्प्रवरेष्वनुवर्तते । तावत्समानगोत्रत्वम-
 न्यत्र भूवङ्गिरसां गणात् ॥ इति बौधायनोक्तपर्युदासानुपपत्त्या तत्सिद्धेः । प्राप्ति-
 संभावनायां हि पर्युदासो भवति । यथा यजतिषु ये यजामह करोति इति सामान्यवा-
 क्यादनूयाजेषु ये यजामहप्राप्तिसंभावनायां नानूयाजेष्वित्येनाननूयाजव्यतिरिक्तेष्वित्येवं
 पर्युदासः क्रियते तथाऽत्रापीति । सप्तानामृषीणामगस्त्याष्टमानां यदपत्यं तद्वोञ्म-
 त् इति सूत्रं तु (न) लक्षणप्रदर्शकं किं तु अयोगव्यावृत्तिमात्रप्रदर्शकमिति न पूर्वोत्तरसूत्रवि-
 रोधः । अत एव विज्ञानेश्वरमाधवमदनपारिजातादिषु गोत्रं वंशपरम्पराप्रसिद्धमि-
 त्युक्तम् ।

उक्तं च भट्टपादैरपि —समानेऽपि ब्राह्मण्ये कुण्डिनोऽत्रिरिति स्मरणलक्षणं शीघ्रम् । इति । एवं च यत्राभिप्रेतानां गोत्रत्वप्राप्तिस्तद्गोत्रमित्येव निर्दिष्टं गोत्रलक्षणं मन्त्र-
त्वाद्विषयिभ्यः भवति । एतेन वसिष्ठादीनां गोत्रत्वानुपपत्तिः । अस्मदादीनां परम्परया
तदपत्यत्वेन गोत्रत्वापत्तिश्च परिहृता भवति । यानाधिकृत्य प्रवरा आम्नातास्तादृशा
गणा ऊनपञ्चाशत् । तथा च बौधायनः—‘गोत्राणां तु सहस्राणि प्रयुतान्मर्बुदामि च ।
ऊनपञ्चाशदेवेषां प्रवरा ऋषिदर्शनात् ’ इति । अथ प्रवरसूत्रं प्रदर्शयते । तत्र प्रतिज्ञा-
सूत्रम्—

प्रवरान्ध्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

एतच्च प्रतिज्ञानमग्निमाणां मार्गवच्यावनाप्रवानौर्वनामदन्येत्यादीनां प्रवर इति संज्ञा-
सिद्धयर्थम् । प्रवियन्तेऽग्नेर्विशेषणत्वेनोत्कीर्त्यन्ते इति प्रवराः । तान्त्याख्यास्यामः,
एकत्र संगृह्य कथयिष्यामः । अग्नेर्विशेषणत्वेनोत्कीर्तनं तु अग्ने महा९ असि ब्राह्मण
भारत ’ (तै० ब्रा० १-५-३) इत्यादीष्टिमन्त्रेषु प्रतिपादितम् । विवाह उत्कीर्तनं
तु स्वविशेषणत्वेनैव । अन्यस्यासंभावात् । विवाह आर्षगोत्रोच्चारणं तु वाचनिकं, तच्च
सप्रवरत्वसगोत्रत्वशङ्कानिवारणार्थमदृष्टार्थं च भवति । शान्त्यादिकर्मसु तु वाचनिकं
कुत्रचित् । कुत्रचिदाचारप्राप्तम् ॥ १ ॥

प्रवरणं कर्तव्यमित्यस्मिन्नर्थे श्रुतिं प्रदर्शयति—

आर्षेयं वृणीते ऋषोरेव नैत्यथो संतस्या इति

विज्ञायते ॥ २ ॥

आर्षेयमृषेरपत्यमाहवनीयमग्निं यजमानेनोत्पादितत्वाद्यजमानस्यर्षिसंतानत्वात्तं वृणीते
प्रार्थयते तद्गोत्रत्वायेति । एवं सति ऋषोरेव नैति पूर्वर्षिसंबन्धाच्च कथ्यते । अथो अपि
च संतत्यै पूर्वेषां पूर्वजानामात्मनश्च संतानायेति विज्ञायते श्रुतिरिति शेषः ॥ २ ॥

देवैर्मनुष्यैश्चाऽऽर्षेयवरणं न कर्तव्यं किंतु ऋषिभिरेवेत्येतदर्थं श्रुतिं दर्शयति—

न देवैर्मनुष्यैरार्षेयं वृणीत ऋषिभिरेवाऽऽर्षेयं वृणीत

इति विज्ञायते ॥ ३ ॥

न देवैः प्र(प्रा)जापत्यादिभिरर्षेयं वृणीते न वा मनुष्यैर्वैद्वद्भिर्देवदत्तादिभिरर्षेयं
वृणीते किंतु ऋषिभिर्वसिष्ठादिभिर्मन्त्रद्विभिरेवाऽऽर्षेयं वृणीत इति विज्ञायते श्रुतिरिति
शेषः ॥ ३ ॥

आर्षेयोच्चारणकर्तव्यताविषये श्रुतिं दर्शयति—

आर्षेयमन्वाचष्ट ऋषिणा हि देवाः पुरुषमनुव-

ध्यन्त इति विज्ञायते ॥ ४ ॥

आर्षेयमभ्यासहे । कस्मात् । ऋषिणा पूर्वजेन कीर्तितेन देवप्रसिद्धेन तदपत्यं पुरुषं
देव अनुब्रूयन्ते भोज्यान्नोऽर्थं तदपत्यत्वादिति जानन्ति हीन्यर्थः ॥ ४ ॥

स्वस्वाऽऽर्षेयवरणं परित्यज्याम्यस्याऽऽर्षेयवरणे दोष इत्येतदर्थं श्रुतिं दर्शयति—

यो वा अन्यः सन्नन्यस्याऽऽर्षेयं वृणीते स वा

अस्य तद्विपरिष्टं वीतं वृक्त इति विज्ञायते ॥५॥

यो वै यजमानोऽन्यगोत्रः सन्नन्यगोत्रस्याऽऽर्षेयेण प्रवृणीते स वै स एव ऋषिरस्य
यजमानस्य तदिष्टं वागफलं वीतं ब्राह्मणतर्पणादिफलं वृक्ते गृह्णातीत्यर्थः ॥ ५ ॥

आर्षेयसंख्याभियमार्थिकां चतुर्वरणपञ्चातिप्रवरणनिषेधिकां च श्रुतिं दर्शयति—

एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीते न चतुरो

वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीत इति विज्ञायते ॥ ६ ॥

एकमार्षेयं वृणीते, एकमृषिं संकीर्त्य तदपत्यमर्षिं वृणीते । तथा द्वौ वृणीते
त्रीन्वृणीत इत्यत्रापि । चतुरो न वृणीते पञ्चातीत्यत्र पञ्चादीन् वृणीत इत्यर्थः । आत्मीयाना-
मृषीणां बहूनामभिप्रेतेन वरणप्राप्तौ सत्यामेकं वृणीत इत्यादयः संख्यानियमविषयः ।
न चतुरो वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीत इत्येतद्द्वयमुच्यमाणविषयम् । द्वयामुच्यमाणस्य
गोत्रद्वयस्यापि द्वयार्षेये चतुर्णां वरणप्रसक्तिः । द्वयार्षेये तु वर्षणां पञ्चार्षेयत्वे द्वयार्षेया-
दिसंनिपाते सप्तादीनामपि वरणप्रसक्तिः ।

तन्निषेधार्थमुक्तम्—‘न चतुरो वृणीते, न पञ्चातिप्रवृणीते’ इति । ‘त्रीन्वृणीते
मन्त्रकृतो वृणीते ऋषिं मन्त्रकृतो वृणीते’ इति श्रुतिमनुसृत्य प्रवृत्तौ—‘अन्यार्षेयस्य
हानं स्यादधिकारात्’ (जे० सू० १-१-११) इत्यास्मिन्नाधिकरणे भीमांसकास्तु
त्रीन्वृणीत इत्यत्रमेव विधिः । एकं वृणीते द्वौ वृणीत इत्युच्यमाणस्यनुवादः । अन्यथा
वाक्यभेदापत्तेः । न च त्रीन्वृणीत इत्यत्रापि वाक्यभेदतादवस्थाविधित्वासंभव इति
वाच्यम् । विशिष्टविधाने वाक्यभेदाभावेन विधित्वसंभवात् । सुत्यर्थोऽयमेकं वृणीत
इत्यादिनुवादः । एकवरणद्विवरणे अप्रशस्ते अपि यदा कर्तव्ये तदा त्रिवरणस्य प्रश-
स्तस्य कर्तव्यत्वं किमु वक्तव्यमिति स्तुतिः । चतुर्यनिषेधपञ्चातिक्रमनिषेधाभ्यामपि
त्रित्वमेव स्तूयते । न च तयोर्निषेधो विधातव्यः । प्रसक्त्यभावादेव तदप्रवृत्तेः । चतुरा-
दयोऽन्वयविलम्बकारित्वादप्रशस्ताः । त्रित्वं तु न तथेति प्रशस्तम् । तस्मात्कर्मण्यधि-
कृत्यन्वयमानस्त्रीनिषेधारथेन न्यूनं नाध्यधिकमिति तात्पर्यार्थं इत्याहुः ।

एकार्षेयादीनामपि अनुवत्पक्षाश्रयणेनाधिकार इति तन्त्ररत्ने । ‘असमानार्थगोत्रज्ञासु’
इति याज्ञवल्क्योक्तमविवाहप्रयोनकं समानप्रवरत्वापरपर्यायं समानार्थत्वं द्विविधमेकप्रवर-

साम्यं द्विप्रवरसाम्यं चेति । तत्राऽऽद्यं भृग्वक्त्रिरोगणन्यतिरिक्तेषु । द्वितीयं भृग्वक्त्रि-
 गणेषु । तत्र पञ्चप्रवराणां त्रिप्रवरसाम्यं त्रिप्रवराणां द्विप्रवरसाम्यमविवाहप्रयोजकमिति
 मन्तव्यम् । 'पञ्चानां त्रिषु सामान्यादविवाहस्त्रिषु द्वयोः । भृग्वक्त्रिरोगणेष्वेवं शेषेष्वे-
 कोऽपि वारयेत्' इति वचनात् । शेषेष्वेकोऽपि प्रवरः समानश्चेत्तद्विवाहं वारये-
 दित्यर्थः ॥ ९ ॥

अथ-प्रवरगणना । तत्राऽऽदौ भृगवः—

भृगूनेषां व्याख्यास्यामः ॥ जामदग्न्या वत्सा-
 स्तेषां पञ्चार्षेयो भार्गवच्यावनामवानौर्षजामद-
 ग्न्येति जमदग्निवदुर्ववदमवानवच्यवनवज्रगुव-
 दिति त्र्यार्षेयसु हेके भार्गवौर्षजामदग्न्येति जमद-
 ग्निवदुर्ववज्रगुवदित्येष एवाविकृतो जामदग्न्येति-
 ज्ञायनविरोहितमाप्स्यव्यावटमण्डुवैदरेतवाहमाचीन-
 योम्यानामथाऽऽर्ष्टिषेणानां पञ्चार्षेयो भार्गवच्या-
 वनामवानार्ष्टिषेणानूपेत्यनूपवहर्ष्टिषेणवदमवानव-
 च्यवनवज्रगुवदिति । त्र्यार्षेयसु हेके भार्गवार्ष्टिषे-
 णानूपेत्यनूपवहर्ष्टिषेणवज्रगुवदिति ॥ अथ वीतह-
 व्या यास्कवाधूलमौनमौकरजातवाहस्तेषां त्र्यार्षे-
 यो भार्गववैतहव्यसावेदसेति सवेदोवदन्तिहव्यव-
 ज्रगुवदिति ॥ अथ वेन्याः पार्थास्तेषां त्र्यार्षेयो
 भार्गववैतहव्यपार्थेति पृथुवद्वेनवज्रगुवदिति ॥ अथ
 गार्त्समदाः शूनकास्तेषामेकार्षेयो गार्त्समदेति
 होता-श्रुत्समदवदित्यध्वर्युः । अथ वाड्यन्वा मिथ-
 युवस्तेषामेकार्षेयो वाड्यन्वेति होता-व्रड्यन्ववदि-
 त्यध्वर्युः ॥ १० ॥ ७ ॥

एवकार इतरेषां व्यावृत्त्यर्थः । अत्र आदौ व्याख्यास्यामो वक्ष्यामः । प्राधान्यादिति
 शेषः । भृगोः प्राधान्यं तु 'महर्षिणां भृगुरहम्' इति भगवद्वाक्यान्मोक्षधर्मेण भृगोर्वा-
 सुदेवांशतोऽश्ववणादाधानमन्त्रेषु भृगूणामेवाऽऽदौ पार्यक्येन मन्त्रकथनाच्च ।

अथवा—एवकारोऽप्रशब्देनान्वेति । अत्र आदावेव ये भृगुस्वं प्राप्ता भृगवस्ता-
 न्वक्ष्यामः । न द्व्यामुप्यायणत्वेन पञ्चाङ्गुत्वमपन्नानिति । द्व्यामुप्यायणानामुत्तरत्र
 वक्ष्यमाणत्वात् ।

‘हेतुः प्रथमस्तत्वेन प्रथो जनेन विद्यमानं भृगुशब्दानामपि श्रुतकमित्रवृत्तं भृगुत्वं यथा
 स्वादिति । तेन ‘भृगूणां स्वा’ इति यथार्थेधाने ‘यार्गो’ होता भवति’ इत्यादौ
 योक्तव्येति शिष्टः । आमदस्य वत्सनां आमा (वा) स्वादीनां च परस्परमविवाहः ।
 द्विप्रवरसंज्ञायाश्च । एवमादिष्वेणानामपि त्रिप्रवरसाम्यात् । यद्यपि त्रिप्रवरादिष्वे-
 ञानां नान्यैः सह द्विप्रवरसाम्यं तथाऽपि पञ्चार्थसंगतमपि प्रवरसाम्यमेव विवाहप्रथो-
 जकम् । वत्सां विदा आदिष्वेणा इत्येतेषामविवाह इति बोधायनोक्तेः । अजामदस्य-
 वत्सादिष्वेणाम्यां सप्रवरत्वादविवाहः । वीतहव्यादीनां तु स्वं स्वं गणं हित्वा
 परस्परं पूर्वं सह विवाहो भवत्येव । द्विप्रवरसाम्याभावात् ।

इति भृगुगोत्रप्रवरकाण्डम् ॥ ८ ॥

अथ गौतमसोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते-

अथातोऽङ्गिरसाय आस्या गौतमास्तेषां व्यार्षेय
 आङ्गिरसाय अथ गौतमेति गौतमवदयास्पवदङ्गि-
 रोवदिति । अथौतध्या गौतमास्तेषां व्यार्षेय
 आङ्गिरसौतध्या गौतमेति गौतमवदुतध्यावदङ्गि-
 रोवदिति । अथौत्रिजा गौतमास्तेषां व्यार्षेय
 आङ्गिरसौत्रिजकासीवसेति कसीवदुत्रिजवदङ्गि-
 रोवदिति । अथ वामदेवा गौतमास्तेषां व्यार्षेय
 आङ्गिरसवामदेववर्हदुष्येति वृहदुष्यवर्हदुष्यदेव-
 वदङ्गिरोवदिति ॥ ९ ॥

अथातः श्रुतौ हेत्वर्थः । यतो ‘भृगूणां स्वाऽङ्गिरसां व्रतपते व्रतेनऽऽदधामीति भृगु-
 ङ्गिरसासादध्यात्’ इति श्रुत्यैकस्मिन्नेव वाक्ये भृगुगोत्रिणामाधानमन्त्रं पूर्वमुक्तस्याज-
 म्बवं गौतमादियोगिणामाधानमन्त्र उक्तः । अतो हेतोरित्यर्थः । अङ्गिरसामिति निर्धो-
 त्तमे षष्ठी । अङ्गिरोगम्यान् मध्ये येऽस्यास्या गौतया अङ्गिरसस्तेषां व्यार्षेयः प्रवरो
 भवतीत्यर्थः । अस्यास्य इति विशेषणमथास्य उक्ताता स्यतीत्यत्र येऽस्यास्यापठितास्ते-
 षामेव प्रवृत्तार्थः । उतञ्चा औत्रिजा वामदेवा इत्यादीनि गौतमविशेषणानि स्वार्थ-
 निवारणार्थानि । अन्यस्तद्वत् । एषां सर्वेषां गौतमाङ्गिरसां परस्परमविवाहः । गौत-
 मस्य त्रियमाणतया सप्तया वाऽनुवृत्तेः । सगोत्रत्वात्तत्रायेण द्वित्रिप्रवरसाम्यात् । इति
 गौतमगोत्रप्रवरकाण्डम् ॥ ९ ॥

अथ भरद्वाजगोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथ भरद्वाजानां ज्यार्षेय आङ्गिरसबार्हस्पत्य-
भारद्वाजेति भरद्वाजबद्धृहस्पतिवदङ्गिरोवदिति ।
एष एषाविकृतस्तुध्याग्निवेश्यौर्जयानानां सर्वेषां च
स्तम्भस्तम्भशब्दानाम् । अयर्गणां पञ्चार्षेय आ-
ङ्गिरसबार्हस्पत्यभारद्वाजवान्दनमातवचसेति मतव-
धोवद्वन्दनवद्भरद्वाजबद्धृहस्पतिवदङ्गिरोवदिति ।
ज्यार्षेयम् हेतु आङ्गिरसवान्दनमातवचसेति । मत-
वधोवद्वन्दनवदङ्गिरोवदिति । अथ द्वाधामुष्यायणा-
नां कुलानां यथा शौक्ल्यैशिरयो भरद्वाजाः शुक्लाः
कताः शैशिरयस्तेषां पञ्चार्षेय आङ्गिरसबार्हस्प-
त्यभारद्वाजकात्यासिलेत्यासिलवत्कतवद्भरद्वाजव-
द्धृहस्पतिवदङ्गिरोवदिति । ज्यार्षेयम् हेतु आङ्गि-
रसकात्यासिलेत्यासिलवत्कतवदङ्गिरोवदिति ।
॥ ११ ॥ अथ गर्गाणां ज्यार्षेय आङ्गिरसग-
र्म्यशैत्येति शिनिवर्गवदङ्गिरोवदिति । भारद्वा-
जम् हेतु आङ्गिरसः स्थाने भारद्वाजगर्म्यशैत्येति
शिनिवर्गवद्भरद्वाजवदिति । अथ कपीनां
ज्यार्षेय आङ्गिरसमाहव्यवौरुक्षयेत्युरुक्षय-
वन्महव्यवदङ्गिरोवदिति तरस्वार्धस्तिलो विदुः
शालुः पतञ्जलिर्भूयसीर्द्विकीर्जलन्दः । कपेरु-
विधाः प्रजाः ॥ १० ॥

पुथ्य आग्निवेश्य और्जयान एतेषां, स्तम्भशब्दो यक्षामसु वर्तते ते स्तम्भशब्दाः ।
स्तम्भशब्दो यक्षामसु वर्तते ते स्तम्भशब्दाः । एतेषां वैषोऽनन्तरोक्तस्यार्षेय एव प्रवरौ
भवेदित्यर्थः । द्वाभ्यां गोत्राभ्यां न्यपदेशाद्व्यामुष्यायणानि कुलानि । यथा शौक्ल्यै-
शिरय इति पुरातनं द्वाधामुष्यायणकुलम् । इदानींतनानां द्विगोत्राणां द्वयोरपि गोत्रयो-
रविवाहं वक्तुं दृष्टान्तत्वेनोदाहृतम्—शुक्ला भरद्वाजाः कताः शैशिरयो विश्वामित्राः ।
भारद्वाजस्य शुक्लस्य बीजाद्वैश्वामित्रस्य शैशिरः क्षेत्र उत्पन्नाः शौक्ल्यशैशिरा इत्युच्यन्ते ।
तत्संततिनातानां पञ्चार्षेयः प्रवरो द्रष्टव्यः । आङ्गिरसबार्हस्पत्यभारद्वाजकात्यासिलेति
होतुः । अक्षिलवत्कतवद्भरद्वाजबद्धृहस्पतिवदङ्गिरोवदित्यध्वर्योः । ज्यार्षेयमेक आङ्गि-

रसकमत्यासिलेति होतुः । असिलवत्कतवदङ्कितोवदित्यध्वयोः । अस्मिन्प्रवरे जनयितुः पूर्वः प्रवरः प्रतिग्रहीतुरपरो यथोक्तस्तथाऽन्येष्वपि पुत्रिकापुत्रदत्तककर्मकृत्रिमपुत्रादीनामपि द्वयोरपि गोत्रयोः प्रवरो ज्ञेयः । श्रौकशैशिरीणां दृष्टान्तत्वेनोपादानात् । सर्वेषां द्वाभ्यामुप्यायणानां गोत्रद्वयसंबन्धिवरणप्रसक्तौ व्यवस्थायाहाऽऽश्रयायनः—‘तेषामुभयतः प्रवृणीत एकमितरतो द्वावितरतो द्वौ वेतरतस्त्रीनितरतो न हि चतुर्णां प्रवरोऽस्ति न पञ्चानामतिप्रवरणम्’ इति । एकमितरतो द्वावितरत इति व्याप्येयं द्वौ वेतरतस्त्रीनितरत इति पञ्चाप्येयं तत्र पूर्वं कस्य प्रवर इत्याकाङ्क्षायां कात्यायनलौगाक्षी आहतुः—‘पूर्वः प्रवर उत्पादयितुं उत्तरः प्रतिग्रहीतुः’ इति । एवं वक्ष्यमाणेषु संकृत्यादित्यपि द्रष्टव्यम् । गर्गाणां भरद्वाजस्यैवास्तिकभरद्वाजवरणादेव सिद्धम् ।

यद्यपि कपीनां पाठः केवलाङ्कितोगणमध्ये सर्वेषु सूत्रपुस्तकेषु दृश्यते तथाऽपि स याऽऽवर्तव्यः । गोत्रप्रवरमक्षरीप्रयोगपारिभाषिकस्तत्पर्यन्तसारादिबहुमुन्मथविरोधाद्बहुमृतिपुत्राणां सूत्रविरोधात् । भारद्वाजैः सह विवाहः केवलाङ्कितोभिः सह विवाह इत्येतादृशस्य शिक्षामिमताचारस्यान्यथात्वापत्तेः । अथ वा द्वौ कपी ज्ञेयौ । एको भरद्वाजगणस्य । अपरः केवलाङ्कितोगणस्य । तथा च मण्डनः—‘भारद्वाजप्रवरणे केचिदाहुः कपी पृथक्’ इति । इति भरद्वाजगोत्रप्रवरकाण्डम् ॥ १० ॥

अथ त्रिगोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथार्चिणां ज्याप्येय आग्नेयार्चनानसज्यावाभेति
अथार्च्यवर्धनानसवदग्निवदिति । अथ गविष्ठिसा-
र्चिणां ज्याप्येय आग्नेयार्चनानसगाविष्ठिरेति गविष्ठी-
र्यवर्धनानसवदग्निवदिति । एष एवाविकृतो
वाप्यरघ्यसुमङ्गलबीजवापानाम् ॥ १२ ॥ ११ ॥

गतार्थम् । अग्नीणां सर्वेषामविवाहः । सगोत्रत्वात्सप्रवरत्वाच्च । इत्यग्निगोत्रप्रवर-
काण्डम् ॥ १२ ॥ ११ ॥

अथ त्रिधामित्रगोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथ त्रिधामित्राणां देवराताश्रिकितकालवचमनु-
सन्तुवन्नृपवत्कौलोन्त्येर्मरिचूहदयिसांशित्यवार-
कितारकायणञ्चालावतास्तेषां ज्याप्येयो वैश्वामि-
त्रदेवरातौदलेति उदलवदेवरातवद्विधामित्रवदिति ।

अथ श्रौमतकामकायनास्तेषां द्वायर्षेयो वैश्वामित्र-
माधुच्छन्दसधानंजयतेति धनंजयवन्मधुच्छन्दोव-
द्विश्वामित्रवादिति । अथाष्टका लोहितास्तेषां द्वा-
यर्षेयो वैश्वामित्राष्टकेति । अष्टकवद्विश्वामित्रवादिति ।
अथ पूरणाः पारिधापयन्त्यस्तेषां द्वायर्षेयो वैश्व-
ामित्रपौरणेति । पूरणवद्विश्वामित्रवादिति । अथ कता-
स्तेषां द्वायर्षेयो वैश्वामित्रकात्यासिलेति । अक्षि-
लवत्कतवद्विश्वामित्रवादिति । अथाघमर्षणाः कुञ्जि-
कास्तेषां द्वायर्षेयो वैश्वामित्राघमर्षणकौशिकेति ।
कुञ्जिकवदघमर्षणवद्विश्वामित्रवादिति ॥ १२ ॥

गतार्थम् । विश्वामित्रगणानां परस्परमविवाहः । सगोत्रत्वात्सप्रवरत्वाच्च । इति विश्व-
ामित्रगोत्रप्रवृत्तकाण्डम् ॥ १२ ॥

अथ कश्यपगोत्रप्रवरकाण्डमाह—

अथ कश्यपानां द्वायर्षेयः काश्यपावत्सारनैधुवेति
निधुषवदवत्सारवत्कश्यपवदित्येष एवाविकृतो
धौम्याभिषेप्यमाडराणाम् । अथ रेभाणां द्वायर्षेयः
काश्यपावत्सारनैधुवेति । रेभवदवत्सारवत्कश्यप-
वादिति ॥ १३ ॥ अथ शण्डिलानां द्वायर्षेयो देव-
लातितेति । असितवैबलवदिति । द्वायर्षेः पु हेके
काश्यपदेवलासितेति आसवदेवैबलवत्कश्यपव-
दिति । द्वायर्षेयास्त्वैव न्यायेन ॥ १३ ॥

सर्वेऽपि द्वायर्षेया एवमनेन प्रकारेण द्वायर्षेः । एव भवितुमर्हन्ति न शण्डिला एव ।
तस्मादष्टकानां लोहितानां च द्वायर्षेयाण । द्वायर्षेयत्वमेव द्रष्टव्यम् । द्वायर्षेया एव सर्वे
शण्डिला भवितुमर्हन्ति न द्वायर्षेया इति केचिद्व्याचक्षते तदनुपपन्नम् । ' अद्वायर्षेयस्य
हानं स्यादविकारात् ' (जै० सू० ६-१-११) इति अमिनीयन्यायविशेषात् ।
अन्यद्वतार्थम् । कश्यपानां परस्परमविवाहः । कश्यपस्य त्रियमाणन्या सत्तया वाऽनु-
पुत्तेः सगोत्रत्वात्सप्रवरत्वाच्च । इति कश्यपगोत्रप्रवरकाण्डम् ॥ १३ ॥

अथ त्रिष्टुगोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

एकायर्षेया त्रिमित्रा अन्वभोपमन्युपराशरकुण्डि-

नेभ्यो वासिष्ठेति होता वसिष्ठवदित्वध्वर्युः ।
 अथोपमन्यूनां ज्यार्षेयो वासिष्ठैन्द्रममदाभरद्वसो
 इति । आभरद्वसुदिन्द्रममदवद्वसिष्ठवदिति । अथ
 पराशराणां ज्यार्षेयो वासिष्ठशाक्त्यपराराक्षर्षेति ।
 पराशरवच्छक्तिवद्वसिष्ठवदिति । अथ कुण्डिमानां
 ज्यार्षेयो वासिष्ठमैत्रावरुणकौण्डिन्येति । कुण्डि-
 वन्मैत्रावरुणवद्वसिष्ठवदिति । अथ संकृतिपूतिषा-
 वतण्डिनां ज्यार्षेयः शाक्त्यसाकृत्यगौरिधीतेति ।
 गुरिधीतवत्संकृतिवच्छक्तिवदिति ॥ १४ ॥

उत्तरत्र विधानादेशोपमन्युप्रभृतीनां ज्यार्षेयत्वे सिद्धेऽन्यत्रोपमन्युपराशरकुण्डिनेभ्य
 इति वचने केवलं वसिष्ठभेदा न संकृत्यादयस्तेषां ज्यामुप्याचनत्वादिति प्रदर्शयार्थम् ।
 वासिष्ठमैत्रावरुणकौण्डिन्येत्यस्मिन्प्रश्ने मित्रावरुणसंज्ञकौ कौचिद्वी पञ्चदशी ब्रह्म्यौ
 न प्रसिद्धौ देवताविशेषौ । न देवैर्न मनुष्यैरार्षेयं कृणीत इति निवेद्यात् । तयोश्च
 मित्रावरुणयोः संहतयोरेवर्षित्वमत्र द्रष्टव्यं न प्रत्येकम् । न चतुरो कृणीत इति चतुर्णां
 वरणप्रतिषेधात् । मत्स्थपुराणे मित्रावरुणयोर्बर्दयाधमे तपस्यतारागतामुर्वशीं दृष्टवतोः
 शुक्रं स्कन्धं कचिन्नोयपूर्णं कलशं गृहीतं ततो वसिष्ठो जातो वसिष्ठश्च कुण्डिनो जात
 इति दृष्टत्वाप्तयोः संहतयोरेवर्षित्वं पितृत्वं चेति द्रष्टव्यम् । एषां वासिष्ठानां परस्परम-
 विवाहः । सगोत्रत्वात्सप्रवरत्वाच्च । संकृत्यादीनां द्वयामुप्यायणानां वसिष्ठत्वं तु वसि-
 ष्ठागममध्ये पाठाद्वासिष्ठस्य शक्तेर्वरणाच्च । इति वसिष्ठगोत्रप्रवरकाण्डम् ॥ १४ ॥

अथागस्त्यगोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथागस्तीनामेकार्षेय आगस्त्योति होताऽगस्ति-
 वदित्यध्वर्युः । ज्यार्षेयमु हेके आगस्त्यदादर्थ-
 ऋयुतैध्मवाहेति । इध्मवाहवदृच्युतवदगस्तिव-
 दिति ॥ १५ ॥

अगस्तीनां सर्वेषां परस्परमविवाहः । सगोत्रत्वात्सप्रवरत्वाच्च । इत्यगस्तिगोत्रप्रवर-
 काण्डम् ॥ १५ ॥

अथ क्षत्रियप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथ क्षत्रियाणां ज्यार्षेयो मानवैद्वपौरुखवसेति ।
 रूखवोवद्विद्वन्मनुवदिति । अथ यदि ह सार्षाः

प्रवृणीरभेक एवैषां प्रवरो यद्यु वै पृथक्प्रवृणी-
रभ्येषामु ह मन्त्रकृतो न स्युः सपुरोहितप्रव-
रास्ते । अथ येषां स्युरपुरोहितप्रवरास्ते सपुरो-
हितप्रवरास्त्वेवं न्यायेनैकार्षेया विशो वात्समेति
होता वत्सप्रवदित्यध्वर्युः ॥ १६ ॥

द्विविधाः शत्रियाः सार्षा अनार्षाश्च । तत्र यदि सार्षा आर्षेयवन्तो राजानः प्रवृ-
णीरस्तदैषां प्रवर उक्त एक एव भवति । यद्येते पृथगेव प्रवृणीरन्पुरोहितप्रवरानेव
प्रवृणीरन् । येषां राज्ञां मन्त्रकृत ऋषय आर्षेया इति यावत्, न स्मूर्न भवेयुस्ते सपु-
रोहितप्रवरा ज्ञेयाः । येषां राज्ञां यदि मन्त्रकृतः स्युरपुरोहितप्रवरास्ते ज्ञेयाः । मन्त्र-
कृतो राजानः सपुरोहितप्रवरास्त्वेवमेतत्प्रकारेण न्यायेन भवन्ति नान्यथा । कोऽसौ
न्यायोऽभिमतः । स उच्यते—सर्वेषां पुरोहितस्य विद्यमानत्वात्तेन च विना कर्मान-
धिकारात् । पुर एनं हितमेतत्सर्वं नयतीति पुरोहितशब्दव्युत्पत्तेः । आत्मीयप्रवरपक्षे
सर्वेषां समानप्रवरत्वादविवाहः प्रसज्यतेति न्यायः । अयमेव न्यायो वैदयानामपि
प्रसिद्धः ।

पूर्वं च विवाहे शत्रियाणां वैदयानां च पुरोहितप्रवरैक्यप्रयुक्त एव निषेधो न तु
स्वप्रवरैक्यप्रयुक्त इति सिद्धम् । कर्मणि वरणादौ भवतु विकल्पः । उक्तसूत्रस्य कर्मा-
धिकारे प्रवृत्तेः । सोऽपि व्यवस्थितः । एषां कुले यादृशं वरणमागतं तथैव कर्तुमुचित-
मिति विप्रेज्यपि व्यवस्थादर्शनात् ।

मन्त्रकृद्भूतां सर्वराज्ञामपुरोहितप्रवराणामपि विवाहमात्रे सपुरोहितप्रवरत्वमेवेति फाळि-
सौर्ध्वः । राजभ्योऽर्पितानां दत्तानां ब्राह्मणानां राज्ञां ये प्रवरास्त एव तेषाम् । एवं
ब्राह्मणभ्योऽर्पितानां राज्ञां ब्राह्मणानां ये प्रवरास्ते तेषामिति । तथा च सूत्रम्—तथा
ब्राह्मणानां राजपार्षितानां राज्ञां वा ब्राह्मणपार्षितानाम्' इति ॥ १६ ॥

अथानाज्ञातबन्धूनां गोत्रप्रवरकाण्डं विधत्ते—

अथानाज्ञातबन्धोः पुरोहितप्रवरेणाऽऽचार्य-

प्रवरेण वा ॥ १७ ॥

न, आसंभ्यज्ञातो बन्धुर्धेन सोऽनाज्ञातबन्धुस्तस्यानाज्ञातबन्धोः 'असंप्रज्ञातबन्धोः'
इति दर्शपूर्णमासप्रकरणस्य प्रवरविधायकस्य सूत्रस्य पाठः । न सम्यक्प्रज्ञातो बन्धु-
र्धेन सोऽसंप्रज्ञातबन्धुः, इति तद्विग्रहः । अर्थस्तु स एव । तस्य पुरोहितस्य पूर्वोक्तस्य
प्रवरेण यमोपदेशोऽऽचार्यस्तस्य वा प्रवरेण प्रवरणमित्यर्थः ।

ननु — ' यो वा अन्यः सन्नन्यस्याऽऽर्षेयं वर्णीते स वा अस्य तद्विधिं वीतं वृत्ते ' (स० श्रौ० २१-२-९) इति निषेधस्य जागरूकत्वात्कथं पुरोहिताचार्य-प्रवरप्रवरणमिति चेन्न । एतस्य प्रवरज्ञानसत्त्वं एव प्रवृत्तेः ॥ १७ ॥

सार्वर्णिकमार्षेयं दर्शयति—

अथ इ ताण्डिन एकार्षेयं सार्वर्णिकं समा-
मनन्ति मानवेति होता मनुवदित्यर्थः । मान-
व्यो हि प्रजा इति हि ब्राह्मणमिति हि ब्राह्म-
णम् ॥ १४ ॥ १८ ॥

इति सत्याषाढहिरण्यकेशिसूत्र एकविंशतमो तृतीयः पटलः ॥

इति हिरण्यकेशिसूत्र एकविंशः प्रश्नः ॥ २१ ॥

ताण्डिन आचार्या एकार्षेयं मानवेत्येवंरूपं प्रवरं सार्वर्णिकं सर्वेषां वर्णानां ब्राह्म-
णादीनां समामनन्ति । तत्र हेतुभूतां श्रुतिमुदाहरन्ति—'मानव्यो हि प्रजा इति हि ब्राह्म-
णम्' इति । हि यस्मादेवं तैत्तिरीयशास्त्रायां ब्राह्मणं प्रत्यक्षमेव पठ्यतेऽग्निष्येन उल्सा-
प्रकरणे—'मानव्यो हि प्रजाः' इति तस्मादित्यर्थः । द्विरुक्तिः प्रथमसामिच्छेतनार्था ।
एतत्सूत्रं वैशेषिकप्रवरनिषेधपरं न भवति किंतु सार्वर्णिकप्रवरस्तुतिपरम् ।

नन्वेवं कृत्स्नमेकेषां प्रवरं प्रतिविध्य मनुवदित्येतद्विदधाति, इत्येतत्सूत्रविशेष इति
चेन्न । अत्र प्रतिषेधशब्देनाप्राशस्त्यस्यैवोक्तत्वात् । एवं च कृत्स्नवैशेषिकप्रवराणाम-
प्राशस्त्य उक्ते सार्वर्णिकस्य प्रशस्तत्वमर्थात्तिद्धं भवति । वैशेषिकाः प्रवरा दुर्विशेषा
बहुप्रयासलभ्याश्च तस्मान्न कार्याः । अथं तु लघुतरप्रयत्नलभ्यत्वात्कर्तव्य इत्येवं
सार्वर्णिकस्य प्रवरस्य प्रशस्तत्वम् । कथं पुनरयमभिप्रायो गम्यत इति चेत्—अन्यथा
प्रवराध्यायानारम्भप्रसङ्गात् । आरभ्यते चायम् । अयं प्रवरः श्रौतकर्मवृत्ताभिवादादि-
ध्येव न विवाहे । अन्यथा समानप्रवरत्वाद्विवाहाभावप्रसङ्गात् । पुरोहितगोत्रप्रवरयोरा-
चार्यगोत्रप्रवरयोश्चाज्ञाने तु स्मृत्यन्तरे—

आचार्यगोत्रप्रवरानभिज्ञस्तु द्विनः स्वयम् ।

दत्त्वाऽऽत्मानं तु कस्मैचित्तद्वोत्रप्रवरो भवेत्' इति ॥

अत्राऽऽचार्यग्रहणं पुरोहितोपलक्षणम् । आचार्यशब्देन निषेधकविशेषाकर्ता द्विनः
इति श्रवणाद्ब्राह्मणसामिच्छैवैद्यानां विधिः । यत्तु—'गोत्रस्य स्वपरिज्ञाने' अन्यथा गोत्र-

३ पटः] महादेवशास्त्रिसंकलिताप्रयोगचन्द्रिकाध्याख्यासमेतम् । ७२५

मुच्यते' इति तत्पुरोहिताचार्ययोगोच्चाहाने सत्येन विवाहातिरिक्तविषयम् । इति सूत्रोक्तः
प्रवरनिर्णयः ॥ १४ ॥ १८ ॥ २१ ॥

प्रयोगवैजयन्त्यास्तुः पाठायाः सूत्रसंस्थितेः ।

न्यायसूत्रस्येह कृतो निर्णयः कौस्तुभो मणिः ॥

मध्यगो महावपुषस्तुष्टयेऽस्तु न्यार्पितः ।

गृह्णाति हि किमप्येव मरैर्व्यसतः कृतम् ॥

इति सत्याचारहिरण्यकेशिसूत्रध्याख्यायां प्रयोगचन्द्रिकायां महादे-
वशास्त्रिसंकलितायामेकविंशप्रश्ने तृतीयः पटः ।

प्रश्नश्च समाप्तः । *

=====

D.S.A. 80.

CENTRAL ANTHROPOLOGICAL LIBRARY
NEW DELHI
Borrower's Record.

Catalogue No. Sa2Vsl/Sat/Agā.
- 1890.

Author— Satyāśādhā.

Title— Satyāśādhaviracita
Śrautasūtra. Pt. 8.

Borrower No.	Date of Issue	Date of Return

P.T.O.